ŞEHNAZ & GÜLŞEN

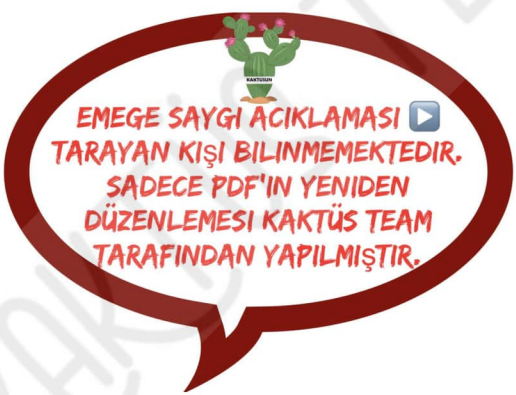
II Berdel

Töreye kurban giden kadın,
kimseye boyun eğmeyecekti.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

BERDEL II

KAKTÜS TEAM

DOKUZ

Berdel
Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

© 2019, Bu kitabın tüm yayın hakları Dokuz Yayınları'na aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayınları
© Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Türü Roman

Yayın Yönetmeni Ali Osman Başkuyu
Editör Şefika Aydın
Sayfa Tasarımı Gizem Ulaş
Kapak Tasarımı Gizem Ulaş

1. Baskı Temmuz 2019, İstanbul

Yayınevi Sertifika No 23136
ISBN 978-605-2050-63-7

BASKI VE CİLT
MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
Matbaa Sertifika No: 34191

DOKUZ YAYINCILIK
Kartaltepe Mah. 49. Sokak No: 10 / A
Bayrampaşa / İstanbul
0212 640 00 35

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Berdel
II

KAKTÜS TEAM

DOKUZ

Bölüm 1

Meydan Kadınlarındır

Kimsenin kusursuz bir hayata sahip olmadığı gerçeğiyle yüzleşmek büyük oranda teselli veriyordu insana. Yahut Mizgin için öyleydi. Kusurların insan doğasında var olduğunu kabullendiği müddetçe, kendi kusurlarının da bilincine varıyor, yok edemese de düzeltmek adına girişimde bulunuyordu. Girişimlerinde muvaffakiyet sağlamış mıydı, tam olarak emin değildi.

Mizgin Şahmaran bütün kusurların içinde bir adam sevmiş ve onu kirletmemek için elinden gelen her şeyin daha fazlasını sarf etmişti. Senelerdir sevdiği adama olaylı bir evlilikle kavuşmuş; senelerdir sevdiği adamdan, yine olayların dinmediği konaktan sessizce veda ederek ayrılmıştı.

Mutluluğa doğru attığını sandığı bütün adımlar sonsuz bir mutsuzluğa sinsice yaklaştırmış, kadın burun buruna geldiği ayrılık haberiyle yıkılmıştı. Bir kâbusun içinde sürüklenmişti.

O kâbustan hâlâ uyanabilmiş değildi.

Zuxari konağının önüne park edilen arabadan inmedi Mizgin Şahmaran. Hâlâ olanların bir kâbus olduğu kanısındaydı. Birazdan dolabın sesini işitecek, giyinen kocasını görünce tebessüm edecekti. Hatta Rezan onunla uğraşacak, Mizgin hiç düşünmeden yanına gidecek ve öpecekti.

Sonra aşağıya inip Sedef ve Aleyna cadısıyla uğraşacaktı. Ardından Evin'in yanına gidecek ve gitmemesi için son kez konuşacaktı. Son kez her şeyi düzene koyup kocasıyla arasına bakacaktı. Son günlerde olanlar sadece bir hayalmiş gibi gelecekti.

Yazık ki değildi. Her şey tüm çıplaklığıyla ortadaydı. Annesinin acı dolu çığlığı kulağına dolduğunda, annesinin kollarının arasına sığınan kadın her şeyin gerçek olduğunu yeni idrak edebilmişti.

Bitmişti! Dönüşü olmayan uzun yola girmişti. Rezan'ı yok sayıp onu ezercesine baba evine gelmişti. Rezan'ın hayaliyle her yerde can bulan evindeydi. Annesine sıkıca sarılıp daha çok ağlamaya başladı. Gözyaşları içinde canı yanan Rezan'a ağlıyordu. Onu bırakıp geldiği ve bir daha gitmeyeceği için yaşlarını haykıra haykıra akıtıyordu.

Amma velakin içindeki yangını kim bilecekti?

"Keçamin*... "

Ağlayan annesine daha sıkı kenetlendi Mizgin. "Dayê**..."

"Geldin delala min*** ... Geldin rihemin..."

"Geldim, dayê geldim..."

Zuxari ailesi buruk sevinçleriyle kapıda beklerken, Camer Zuxari uzaktan yaşlı gözleriyle kızını izliyordu. Bahtına düşen her acıyı aylar içinde en ağır şekilde çekmişti Mizgin. Mutluluktan men edilmiş dul bir kadın olarak daha küçük yaşında baba evine dönmüştü.

Mizgin yanına gelen ablalarına sarıldı. Yüzlerindeki kederi tebessümlü dudaklarıyla örtbas ediyorlardı. Daha bu yaşta bir hayatı bitirmiş ve baba evine böyle acıyla dönmüştü kardeşleri.

Bir menzil uzağında duran babasına usulca yürüdü Mizgin. O geceyi anımsadıkça burnunun ucu sızladı. O zaman sarılamadığı babasına şimdi sarılacaktı. Uzattığı elini öptü, geri çekildi Mizgin.

Bakacak kadar güç toparladığında Camer Ağa kızını kendisine çekip sıkıca sarıldı. Evlat acısı bambaşkaydı. Ve Camer Ağa bunu yeterince çekmişti. Kızını berdel ile verip bir daha hiç görmemişti. Ta ki o akşam kızının öldürüldüğü haberini alana kadar!

Kızı gittiğinden beri gözüne uyku girmeyen yaşlı adam o gece aldığı haberle ölüp ölüp dirilmişti. Kızının yaşadığını görene kadar nefesinin kesildiğinden bihaberdi.

"Hoş geldin, kızım."

Mizgin'in konuşacak takati yoktu. Babasına sarılmayı bırakıp kafasını salladı. "İyisin, sağlığın sıhhatin yerinde inşallah, baba?"

"Allah'a şükür iyiyim. Sen iyi ol, ben iyi olurum." Uzanıp kızının başını öpen yaşlı adam daha fazla zorlamak istemedi. Büyük kızı Zerya'ya kısa bir bakış attı. Kız kardeşini alıp götürmesini istemişti.

Zerya kız kardeşinin yanına giderek kolundan tutmuş usulca döndürmüştü. "Yadê Feyruz seni bekliyor. Bastonu yemeden gidelim."

Mizgin tebessüm etti. Kafasını sallayarak ablasıyla babaannesinin odasına doğru giderken konağa göz attı. Evini, herkesi, her şeyi

* Keçamin: Kızım

** Dayê: Anne

*** Delala min: Güzelim

o kadar özlemişti ki. Fakat yabancı geliyordu. Aylardır gelmediği ev ona çok yabancı geliyordu.

Oturma odasından içeri giren Mizgin babaannesinin telefonla konuştuğunu görünce duraksadı.

"Geldi, Piroz, geldi. Yavrum evine döndü."

Mizgin sesindeki hüznü duyabiliyordu. Babaannesi çektiği acıyı çekermiş gibiydi.

"Piroz qusûr nîne* . Ben seni de, senin evini de, gelinlerini de bilirim. Benim torunumun sizlerden yana sırtı yere gelmemiştir. Rabbim bize hayırlısını nasip etsin diyoruz. Bizim için hayırlısı buymuş."

Dudaklarını ısıran Mizgin ağlamamak için direndi. Sevdiği adama doyamadan ayrılmıştı. Üstelik suçlu olmadığı halde başını da yakmıştı. Başka kadın demişti. Mizgin'e çektirdiği onca eziyetin üstüne başka bir kadın demişti. Sonları hiç istemedikleri gibi olmuştu.

"Doğrudur, her şerde hayır vardır muhakkak."

Mizgin en hayırlısı için dua istedi. Onun için en hayırlısı da Rezan'ı unutmaktı. Ancak kocasını unutursa iyi olacaktı.

"Rezan, kure kere**... "

Berfe kız kardeşinin halini görünce dayanamamış babaannesine dönmüştü. "Yadê*** torunun geldi."

Elinde telefonla dönen Yadê Feyruz torununu görünce çatık kaşları düzelmiş, gözlerinden yaşlar aniden boşalmıştı. "Way dayê." Avucu kenarları kırışmış ağzının üstünü kapadı.

Mizgin yaşlarını durdurmamıştı. İçin için ağlayarak babaannesinin yanına vardı. Dizlerinin üzerine çökerek yaşlı kadının omzuna sığınmıştı. Telefonun diğer ucunda bir babaannesinin daha olduğunu bilmenin verdiği ağır yükle hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam etmişti.

Hayat bu kadına çok kötü davranmıştı.

Mizgin konuşmadan ağlaya ağlaya onu karşılayan babaannesine sarıldı. Hiç geri çekilmeden içini dökene kadar ağladı. Yadê Feyruz tülbentini omuzlarına bırakıp saçlarını okşadı. Kızının acısını anlayabiliyordu. Daha çok böyle gözyaşı dökecekti. Daha çok elem içinde kıvranacak, kocasının eksikliğiyle düşecekti. Ama sonra toparlayacaktı. Hayatına yeni bir yolda devam edecekti. Taze bir gelin iken taze bir dul olacaktı.

Yaşlı kadın gözünden damlacıklarını sessizce akıttı. Odadaki

---

* Qusûr nîne: Kusur yoktur

** Kure kere: Eşeğin oğlu

*** Yadê: Anne

herkesin çıkmasını istemişti. Kimse olmadan torununun ağlamasını ve rahatlamasını sağlayacaktı. Bu acılar bu yaştaki kadına çok ağırdı. Olan her şey bu kadının başında patlıyordu.

Torunu tükenene kadar dizlerinde ağlamış, en sonunda susmuştu. Susmuş ve sessizlik içinde beklemişti. Ayrılık çat kapı gelmiş, ansızın bir gidiş olmuştu. Ve Mizgin'e kalan sadece acı olmuştu.

Babaannesinin sözleri teselliden çok kadının acısını kanatır gibiydi. Gerçeğiyle, acı çekeceksin ama bir zaman sonra bu acın kabuk bağlayacak ve sen unutacaksın diyordu. Doğruluğu tartışılırdı. Ama Mizgin unutacağından pek emin değildi.

Gününü babaannesinin yanında ailesiyle geçiren kadının yüzü bir kere gülmemişti. Sohbetlere hiç katılmamış sadece dinlemişti. Hayır, dinlememişti. Çünkü onun aklı, ruhu, kulağı, gözü, bedeninin bir yarısı Şahmaran konağında kalmıştı. Yüreği mi? Hiçbir zaman onun olmamıştı ki. Sadece Rezan'ın olmuştu.

Yalnız kaldıklarında yine babaannesinin dizlerine yatarak hüngür hüngür ağlamıştı. İçini saran kor ateşi ancak gözyaşlarıyla söndürebilirdi. Lakin o kor ateş sönene kadar Mizgin cayır cayır yanarak yok olacaktı.

Akmaktan bir an olsun vazgeçmeyen gözyaşları yaşlı kadının yüreğini paramparça ediyordu. Kocasını sevdiğini, onu bırakmak istemediğini biliyordu. Ama bir seçim yapmak zorundaydı. Mizgin seçimini baba evine dönerek yapmıştı.

İçinde yankılanan çığlığı duyabiliyordu yaşlı kadın. Çığlıklar feryat figan dökülmek istiyordu. Mizgin Şahmaran çığlıklarını atmadığı müddetçe harlanmış ateşinde yanmaya devam edecekti. Müşfik edasıyla saçlarını okşadığı torununun kulağına eğildi.

"Hadi, yavrum hadi. O çığlıkları serbest bırak!"

Mizgin istiyordu. Çığlığını serbest bırakıp bu acıdan kurtulmak, üzerindeki yükü atmak ve Rezan'a veda etmenin sancısından sıyrılmak istiyordu. Başını yavaşça kaldırıp elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Burnunu çekerken babaannesine baktı.

"Ben bir kadınım değil mi?"

"Sen bir kadınsın. Çığlığını serbest bırak."

Yaşlı kadının yüzündeki çizgilere uzun uzun baktı. Kaç yaşanmışlık vardı o izlerde? Kaç tahribat yaşamıştı? Kaçının altından gücüyle kalkarken, kaçının altında bükülüp kalmıştı? Feyruz Zuxari'nin yüzündeki kırışıklıklar kalbini anımsatıyordu. İznini alan kadın ayağa kalktı. Ağır adımlarıyla odadan süzüldü. Saatler önce Şahmaran konağına veda etmişti. Vedasının üzerinden gün geçmeden haber-

ler gönderecekti. Basamakları çıkarak odasına ulaştı. Bundan sonra kalacağı odasında ona ait çok kıymetli bir şey vardı ve aylar sonra buluşuyorlardı. Duvara astığı kıymetlisini aldı ve girdiği gibi çıktı.

Onu izleyen kimseyi görmedi Mizgin. Bu sefer rotasını dama çevirdi. Yaşlar durmaksızın akıyordu. Birazdan bütün çilesi bitecekti. Onu izleyen ablaları ve yengeleri ne yapacağını anladığında avluda beklemişlerdi.

Dama çıkan kadın damın kenarına yanaştı. Kılıfın içindeki erbaneyi özenle çıkardı. Temiz olduğunu görünce yaşları akan gözleri parıldadı. Gülümseyerek, "Sanki beni beklemişsin gibi," diye çaresizce fısıldadı. Birazdan çığlığına herkes şahit olacaktı.

Rezan Şahmaran bile.

Yüzüne vuran rüzgâr nefes almasını sağlamıştı. Nefes almaya suya muhtaç olduğu kadar ihtiyacı vardı. Hemen karşısında resmedilen şehir karmaşasını izledi. Beklenmedik bir sessizlik hâkimdi. Sanki herkes bu anı bekliyormuş gibiydi. Derin bir nefes alıp erbaneyi kaldırdı. Kasnağı sıkıca tuttu. Derisini avuç içiyle okşayarak sevdi.

Mizgin Şahmaran çığlığını eyleme döktü.

Parmakları kasnağın içinde gerilmiş deriye temas etti. Minik dokunuşlar halkaları canlandırıyor, kadının bastırılmış duygularına sirayet ederek hareketlendiriyordu. Parmaklarındaki ritim sakin ve tekinsizdi. Sanki az sonrası için küçük bir provaydı. Susturduğu çığlıklarını serbest bıraktı kadın.

Erbaneye vurdukça vurdu. Halkaların sesiyle bütünleşen her bir vuruşa gözyaşı eşlik etti. Elindeki çalgıyla benliği bütünleşince, gözleri kendiliğinden kapandı. Rüzgâr saçlarındaki tülbenti savurup aldı, kadın hissetmedi. Duyguları ritimlerle coştukça vuruşlarına yansıdı. Kalbi avaz avaz bağırıyor, ayrılığına sitem ediyordu.

Gitmesine neden olan Rezan Şahmaran'a meydan okumuştu!

Erbaneyi damda çalan kadının çığlığına, zılgıtlar eşlik etti. Her bir kadının yürek sızlatan zılgıtları Zuxari konağında gümbür gümbür inledi. Kadınlara komşulardan destek gelmişti. Kocasından ayrılarak evine dönen Mizgin'i sokağa dökülen ve dama çıkan kadınlar yalnız bırakmamıştı.

Kadın çığlığına en büyük destek yine kadından gelmişti!

Camer Ağa ve oğulları bahçede zılgıt çalan kızlarını ve gelinlerini sessizce izliyordu. Damda erbaneyi vurarak, kocasına meydan okuyan kızına baktı Camer Ağa. Çığlığını böylece koparmıştı.

Mutfak kapısının önünde bekleyen Rojin, gözyaşlarına engel olamazken zılgıt çalıp çalmamak arasındaydı. Eğer zılgıtı çalarsa

ağabeyine meydan okumuş olurdu. Ama bunun sebebi de kendisiydi. Şu an Mizgin'in çığlığının sebebi kendisiydi.

Gözyaşlarını yavaşça silerken gözleri usulca kocasına kaydı. Onu izliyordu. Berdan'ı görünce kararını veren Rojin derin bir nefes alıp bahçenin ortasına kadar yürüdü. Başını göğe çevirdi. Parmaklarını dudağının üzerine örterek, yürekleri yakan zılgıtını bahçede inletti.

Kadın zılgıtları Urfa topraklarında inim inim inletilirken Rezan'ın ne yapacağı merak konusuydu. Haberin ona gittiğini biliyordu Mizgin. Duyan herkesin Şahmaran konağını arayıp Mizgin'in çığlığını bıraktığını söylediğinden adı gibi emindi. Kadın umursamadı. Son bir darbeyle erbaneye tekrar vurduğunda gözünden akan son damlasını hissetti.

Töreye kurban giden kadın, kimseye boyun eğmeyecekti.

Elindeki erbaneye vurmayı bıraktığında eşlik eden zılgıt sesleri de son bulmuştu. Göz kapaklarını yukarı doğru kaldırdı. Derin bir nefes verdi. Kor ateşi sönmüş müydü? Hayır! Amma velakin gürül gürül yanan ateşi az olsun dinmişti. Harelerini aşağı doğru indirdi. Bütün ailesi aşağıdaydı ve onu izliyordu. Ağlayan annesini görünce gülümsedi. O an gitmek istedi. Ona sıkıca sarılmak istedi. Rezan Ağanın sarılmasına izin vermediği annesini sarmalamak istedi.

Erbaneyi yere bıraktığı gibi uzun adımlarla damdan ayrıldı. Basamakları indikçe sabırsızlanıyordu. Dermanını biraz da annesinin kollarında bulacaktı. Sonra Mizgin Şahmaran iyileşecekti. Kapıdan koşar adımlarıyla çıkarken babası Camer Ağa ile karşı karşıya geldi. Harelerinden yaşlar döküle dururken mahcup olduğu babasına kendini savundu.

"Bunu yapmak zorundaydım."

Camer Ağa kızına gururla bakıyordu. Aşağıda onu gördüğünde yanına gitmek istedi. Ona sıkıca sarılıp baban burada demek istedi. Kızının elini avuç içine aldı. "Eli öpülecek kadınsın, Mizgin'im!" derken kızının avuç içlerini dudaklarına doğru götürüp şefkatle öptü.

"Sen, kızım... Sen benim bu dünyadaki en büyük gururumsun!"

***

Sabah Rezan olmadan gözlerini açmak işkencenin ta kendisiydi. Huzurlu kokusu yoktu, güven veren bedeni yoktu, içini ısıtan sesi yoktu. Kısacası hiçbir şey yoktu. Sadece anılar vardı; Mizgin'i geçmişe götüren acı dolu anılar. Kıymık gibi her zerresine batan hatıralar!

Dün bütün acısını ağlayarak kusmuştu. Dün çığlığını dünya âleme duyurmuştu. Bugün öyle olmayacaktı. Devam edeceği hayatı için ilk günden adımlarını atmalıydı. İlk adımı yatağından çıkmaktı.

Yataktan çıkarak banyoya doğru ilerledi. Kapı önünde annesini görünce duraksayıp gülümsedi.

"Günaydın, dayêmin* ."

"Günaydın, kızım."

"Ne oldu?"

"Seni yanımızda görmek istiyorum."

Mesajı alan kadın gözlerini kırpıştırdı. "Tamam, hemen hazırlanıp geliyorum."

"Keçamin, Rojin'e uzak olma olur mu? O da aile hasreti çekiyor. Sen uzak olursan kendini kötü hisseder." Kızını zorlamak istemese de bunu söylemek zorundaydı Naze Hanım. Mizgin kadar Rojin de acı çekiyordu.

Mizgin derin bir nefes alarak kafasını salladı. İstese de uzak duramazdı. Ne olursa olsun ağabeyinin karısıydı. Sonuç olarak yengesiydi. Burası artık onun eviydi. Mizgin'in ona uzak davranmaya hakkı yoktu. Ya da bir yabancıymış gibi bakmaya hakkı yoktu. Her şeyden evvel Rezan'ın küçüğüydü. Rezan'dan ona kalan tek şey Rojin idi.

Banyoya girip, elini yüzünü yıkadığında geciktiğini anlamıştı. Gitmemesi için yalvaran kocasına sırtını döndüğünde anlaması gereken her şeyi yeni idrak edebilmişti. Daha yolun başında, baba evinin ilk gününde Rezan'ı özleyerek uyanmıştı. Dün kocasına meydan okuyan kadın, bugün onu özlemişti. Rezan'sız kahvaltılar, gülüşler, konuşmalar, onsuz hayat düşünülecek gibi değildi.

"Acı çekiyorum, Rezan. Yemin ederim acı çekiyorum!"

Aynadaki görüntüsüne konuşurken kocasına acılarını uzaktan uzağa haykırdı. Belki kocası hissederdi. Sahi Rezan ne yapıyordu? Onsuz o yatakta uyuyabilmiş miydi? Odaya girmiş miydi? Daha vahimi ise dün yaptıklarını öğrendiğinde nasıl bir tepki vermişti?

Bir yanı bilmenin merakıyla tutuşurken, bir yanı esefle inkâr ediyordu. Rezan Şahmaran'ı unutmalıydı. Yıllarca sevdiği adamı unutmayı başaramayan kadın, onunla geçirdiği onca vakitten sonra gecesini gündüzüne katıp unutmalıydı. Bunu kendine bir görev sayan Mizgin Şahmaran, başaracağına inanıyordu, bu görevin üstesinden ustalıkla gelmeliydi.

Kendine edindiği göreve içten içe acıyla gülümseyerek banyodan usulca çıktı. Sanki tüm hayatın yorgunluğu bir sabah üzerine örtülmüş, Mizgin o örtüyü çekecek gücü bulamıyordu.

* Dayêmin: Annem

Yapabildiği güç bela giyinmek ve tülbentini takmak olmuştu. Altınları kollarında, gerdanında yoktu. Parmağında yüzüğü yoktu. Artık hiçbir şeyi yoktu. Sadece evlendikten sonra saçlarını örten tülbent kalmıştı. Baba evine dönmüştü ama Rezan ile hâlâ evli olduğundan çıkarmayacaktı.

Odasından çıkan kadın merdivenlere doğru yürüdü. Rojin ve Berdan'ın kapı eşiğinde gülüşmelerini görmezden gelerek ilk basamağı indi. Ağabeyinin seslenmesiyle ikinci basamağı inemeden bekledi.

"Mizgin'im?"

"Efendim?"

"Nasılsın?" Berdan, kız kardeşiyle konuşma çabasındaydı. Onu affetmeyeceğini biliyordu. Kendi hatası yüzünden en çok Mizgin'i yakmıştı. Ama kimse dağın diğer tarafında neler oldu neler bitti bilmiyordu ki.

"Nasıl mıyım?" Dalga geçer gibi baktı ağabeyine. Bakışlarını ondan çekip Rojin'e çevirdi. Meraklı bakışlarla onu izliyor, konuşmasını bekliyordu. Derin bir nefes alarak sakin bir ses tonuyla cevap verdi. Kısa ama Berdan'ı yakan keskin bir cevap.

"İyiyim."

İyi değildi ve hiç iyi olmayacaktı. Bunu Berdan ve Rojin de biliyordu. Fakat ne derler bilirsiniz; keşkelerin bir cevabı yoktu. Ya da geri dönüşü yoktu. Onun için yola bakmaktan başka bir çaresi yoktu. Tıpkı şimdi gibi, bir daha Rezan'ın olmayacağı gibi.

Ve geri gelmesini istemesinin bir hata olacağını bildiği gibi!

Kısa süren konuşmaya arkasını dönerek son verdi. Aşağıya indiği gibi soluğu ablalarının yanında aldı. Kendisini karşılayan yengesi Zişan kucağına yeğenini bırakarak ortadan kaybolup, Mizgin'i küçük afacanıyla baş başa bırakmıştı. O da bütün ilgisini doyasıya öptüğü Alihan'a verdi. Yeğenlerini herkesten çok özlemişti. Özellikle babasına düşkün olan Alihan'a hasret kalmıştı.

İlgisini hatırlamak istemediği birisinden kaydırmak için çaba sarf ediyordu. Zoru başarmak Mizgin için kolaydı. Ama Rezan Şahmaran öyle zordu ki, kolay denen her şeyi alt ediyordu. Ve onu unutmak, biliyordu ki imkânsızdı.

"Yemeğini artık halan yedirecek. Cadı annenden kurtuluyorsun."

İki yaşındaki yeğeninin bakışlarındaki muzırlığı görünce gülümsedi. "Sen de annenin cadı olduğunu biliyorsun. Ya baban, o nasıl?"

Alihan'ın kaşları çatılmış, dudakları büzüşmüştü. "Şuş..."

Mizgin'in gözleri ardına kadar açıldı. Yeğeni onu resmen cevabıyla susturuyordu. Üstelik sus diye emir veriyordu. "Söylesene bir,

bu cevapları kim öğretiyor sana?" Gözü dönen kadın kendini susturan küçük yeğeniyle nasıl baş edeceğini o an bilemedi.

"Sana çekmiş, niye kızıyorsun oğlana?"

Berfe'nin imalı sesiyle dönen genç kadın ablasına gülümsedi. "Tamam, bana çekti diye bana da mı laf sokacak?"

"Oh olsun sana. Sen bizi cevaplarınla yerin dibine sokarken bizim de zorumuza gidiyordu. İntikamımızı alıyor işte," diyen Zerya, kız kardeşinin güldüğünü görünce rahatlamıştı. En azından gülebiliyordu. Ama Mizgin öyle bir kızdı ki ağzının ucunda acıları varken bile gerek tatlı diliyle gerek deli dolu halleriyle üstünü örtüyordu.

Mizgin kucağındaki yeğenine baktı. Masum gözleriyle onu izliyordu. "Git halana, seni sevmiyorum, Ali... Git git..." diyerek ablası Zerya'nın kucağına bırakırken bir cevapla daha sarsılmıştı.

"Alihan!"

"Seni Cengiz kılıklı. Sen aynı babansın, bana hiç çekmemişsin." Yeğeniyle karşılıklı çemkiren kadın ablalarıyla oturma odasına doğru yürümüştü. Konuştuğunu, en azından tartıştığını görmek ev ahalisinin yüreğini bir nebze ferahlatmıştı.

Oturma odasında Alihan'ın huysuzluğuna maruz kalan Mizgin'in cevapsız kalışı herkes için ödül olmuştu. Zamanında bu kadının dilinden az çekmemişlerdi. Eski anılar yeniden ortaya atılarak eski aile bağı geri kazanılmaya çalışılmıştı. En azından eski Mizgin geri istenilmişti.

Kahveler içilmiş, öğle yemeği için hazırlıklara giriştiklerinde dahi muhabbetleri sürmüştü. Naze Hanım kendi elleriyle kızları için yemek yapmıştı. En sevdikleri yemeği yapmış, kızlarını gülümsetmişti. Anne yemeğine hasret kızları yerken, Mizgin sadece iki lokmayı Yadê Feyruz'un zoruyla yiyebilmişti. Yemek yiyemiyor hatta baktıkça yemeğe olan sevgisi de bitiyordu.

Çok şey ondan çekip koparılmıştı. Çok şey yeni hayatı için yanında yoktu.

Yemekten sonra çaylar içilmiş muhabbetle saatler geçilmişti. Mizgin elinden geldiğince katılmıştı. Ne var ki saatler geçtikçe gülmek yerine hüzünleniyordu. Odada iyice daralan kadın müsaade isteyerek çıkmıştı. Hava alsa iyi olacaktı.

Konağın ikinci katında avlunun divanında oturan Mizgin dışarıyı izledi. Uzağa gözlerini kenetleyen kadın ağzından çıkanların farkında değildi.

"Neredesin, Rezan? Ne yapıyorsun şimdi?"

Bu soru o evden çıktığından beri yarım aklındaydı. Kocasın-

dan başka bir şeye çalışmayan aklı bu sorularla doluydu. Ne yapıyordu, uyuyabiliyor muydu, yemek yiyor muydu, Mizgin'i düşünüyor muydu?

Sorularla aklı bulanırken yanında hissettiği kıpırdanmayla döndü. Rojin elinde bir tepsi içinde iki fincan kahveyle yan tarafına oturuyordu. İkisinin ortasına tepsiyi bıraktı.

"Kahve getirdim..."

Mizgin sesindeki mahcubiyeti ve zayıf tınıyı almıştı. Kendini suçladığını biliyordu. Berdan'la kaçarak berdele sebep olmuş, hem kendini hem ağabeyini hem Mizgin'i yakmıştı.

"Teşekkür ederim. Kahveden miden bulanmıyor mu?"

Rojin'in eli otomatikman karnına gitmişti. "Hayır, hâlâ seviyorum. Aslında daha çok içmek istiyorum."

Mizgin kafasını salladı. Kahve geldiğine göre konuşacaktı. Annesi ne demişti; Rojin'e uzak olma, konuş. Mizgin ne demişti; Rezan'dan geriye kalan tek şeydi o, nasıl uzak olabilirdi.

Mizgin eline aldığı fincandan bir yudum içti. Orta şekerli kahve ağzında nahoş bir tat bıraktı. Her şey anlamsız ve tatsızdı. Ayrılık acısı Mizgin'den her şeyi alıp götürmüştü. Karacaoğlan dizelerine bugün daha keskin acısıyla hak veriyordu: 'Ölüm ile ayrılığı tartmışlar. Elli dirhem fazla gelmiş ayrılık.' Mizgin elli dirhemin yüküyle sınanıyordu işte.

"Dün," diye söze girdi Rojin nefesini sıkıntıyla bırakırken. "Erbaneyi çalmanı beklemiyordum."

Hafif tebessümüyle cevapladı kadın: "Neden? Ağabeyine meydan okumam hoşuna gitmedi mi?" O evde Rezan'a ne kafalar tutmuştu. Bu da son olmuştu. Bu son çığlık, bu son eylemdi.

"Hoşuma gitmeseydi zılgıt çalmazdım."

Rezan Şahmaran hayatında değer verdiği iki kadından büyük bir meydan okuma almıştı. "Doğru, yapmazdın," diye hak verdi Mizgin. Ama zaten neden yaptığı belli değil miydi? Bugün Rezan ile kötüyse başındaki sebepler kardeşleri değil miydi?

"Ağabeyime âşıksın, değil mi? Gelmek istemedin, onu bırakmak istemedin?"

Rojin'in sorusuyla fincanı tutan eli titredi Mizgin'in. Nefes almak için gelmişti ama pek mümkün görünmüyordu. "Ne fark eder ki? Geldim işte, buradayım. Artık kendi evimdeyim."

Rojin başını utancından önüne eğdi. "Keşke sadece iki günlüğüne gelseydin. Anne babanı görseydin, doyasıya gülseydin. Hasretini, korkularını dindirseydin. Sonra evine geri dönseydin. Senin evin burası değil ki."

Mizgin acıyla gülümsedi. "Benim evim artık burası."

Kahveye olan bütün iştahı kapanmıştı Rojin'in. Mizgin'e canı acıyordu. Hâlâ olanlara inanamıyordu. Ağabeyinin silahla onu öldürdüğü haberini aldığında inanamamıştı. Karısını silahla öldürmek isteyeceğini hiç düşünmemişti. Hayır, ağabeyi ne kadar öfkeli olursa olsun asla bir kadına silah kaldırmaz ve bir kadını vurmazdı. O silahı insan öldürmek için belinde taşımıyordu.

"Ben kaçmak zorundaydım. Berdan'a kaçmam gerekiyordu. Ben kendimi kurtarırken sizleri yaktım."

"Ne gibi bir zorunluluğun vardı?"

Kafasını sallayan kadın anlatmayacaktı. Eğer Berdan uygun bulursa anlatırdı. Şimdi Rojin'i ayakta tutan kocası ve karnındaki bebeğiydi. Birçok hayatı mahvetmişti. Bunun vicdan azabı sırtında ağır bir yüktü.

Mizgin anlatmak istemediğini görünce kafasını salladı. Elbet sebebini öğrenecekti. Diliyordu ki sebebini öğrendiğinde hak vereceği kadar mühim ve yerinde olsundu. Yoksa ne Berdan'ı ne Rojin'i affedecekti.

Rojin'in karnını tutan elini görünce derin bir soluk aldı. Telefonda hamile olduğunu öğrenmişti. Ne zamandır bu bebek vardı, net bir bilgiye sahip değildi. "Ne zaman hamile kaldın?"

Rojin sorusunu yanlış anlamış, kocaman açılan gözleriyle Mizgin'e dönmüştü. "Ben zina yapmadım. Berdan bana bir kere bile dokunmadı. Ben burada hamile kaldım..."

Mizgin gözlerini baydı. "Ben senin hamile kaldığın için kaçtığını mı söylüyorum? Sadece ne zaman hamile kaldın, diye soruyorum."

Duyduklarıyla derin bir nefes veren Rojin böyle düşünürse yeni bir bayılma vakası yaşayacaktı. "İlk geceden hamile kalmışım, fark etmemişim."

Mizgin anlamışçasına kafasını salladı. Rojin ve Berdan'ın kaçışı, Mizgin'in hayatına mal olmuştu. Bebeği ve kocasıyla mutlu olan oydu. Mizgin evlendiği günden beri acılarla sınanmıştı. Rezan'ın öfkesiyle baş etmişti. Nefretiyle mücadele etmişti. Sadece son günlerde ufak bir soluk almış, ancak o soluğu da kesilmişti.

Ağabeyi ve yengesi mutluluğunu yaşarken, Mizgin baba evinde kahrını çekiyordu. Kimisi yaşarken kimisi ölüyordu. Yaşayanların aksine ölmüş bir canlıydı Mizgin.

Kocasını bırakıp geldikten sonra mutluluk ve yaşam onun için durmuştu. Küçük yengesiyle konuştuktan sonra bunu çok daha iyi idrak etmişti.

***

Günler devrildikçe, her şey olduğu gibi akışına devam ettikçe, Mizgin odaklanmak yerine akıştan kopuyordu. Sudan çıkmış balığa dönen kadının çırpınışlarını sadece kendisi gördüğünü zannederken Zuxari ailesinin bilincinde olduğundan habersizdi.

Gittikçe zayıflıyor, yemek yemiyordu. Az konuşuyor, neredeyse gülmüyordu. Kendini zorlamak, acısını yaşamak yerine içine atmak büyük ölçüde Mizgin'e zarar vermişti. Rezan'ı görmeden, onunla konuşmadan kendine gelemeyecekti. Zaten onu düşünüp durmaktan kendini unutmuştu.

Bavulunu ağır ağır hazırlarken Cengiz'den gelecek haberi bekledi. Cenaze yüzünden kadın çiftliğe gidecekti. Rezan ve ailesinin gelme ihtimali yüksek olduğundan babası kızının daha kötü olacağı endişesiyle evlerindeki cenaze bitene kadar kızı çiftlikte kalacaktı.

Aşiret büyüklerinden Celal Ağa vefat etmişti. Ve her bir aşiret büyükleri yemek verecek, evlerinde cenaze töreni düzenleyeceklerdi. Fakat Camer Ağa en yakın dostunun cenazesini kendi evinde düzenlemek istedi. Kadınlar Celal Ağanın evinde, erkekler ise Camer Ağanın evinde ağırlanacaktı. Mizgin bunun için evden gönderiliyordu.

Aslında babasının yanında kalmak, acısına ortak olmak istiyordu. Lakin babası izin vermemişti. Konak taziye için ağır ağır dolmaya başlarken, kadın Rezan'ın gelip gelmeyeceğini merak etti. Karşılaşma durumları yüzde birin çeyreği kadar bile değildi. Zira ağabeyi ön kapıdan değil arka bahçeden çıkacaktı. Böylece Mizgin kocasını görmeyecekti.

Hâlâ boşanma olmamıştı. Hem resmi nikâh hem de imam nikâhı duruyordu, bozulmamıştı. Belki de cenaze olduğu için konu masaya yatırılmamıştı. Babasının evine kesin dönüş sağlamıştı. Cenazeden sonra muhakkak konuşulacaktı.

Odaya giren Dila'nın çağırmasıyla bavulunu almış arka kapıya doğru inmişti. Hiç kimseye bir şey demeden hazır olan arabaya binmişti. Zaten kimsenin onu göreceği yoktu. Herkes büyük bir telaş içindeydi.

Dışarıda sürüsüyle adam oturuyordu. Kadınlar bir yandan çay hazırlarken öte yandan öğle yemeği hazırlıyorlardı. Koca kazanlar kurulmuş, yemekler pişirilmeye başlanmıştı.

Mizgin arabaya binip ağabeyini beklerken, Dila arkaya geçmiş oturmuştu. Genç kadın Cengiz'in geldiğini görünce gülümsedi. Fakat hemen arkasından gelen ağabeyi Rüzgâr kulağına doğru konu-

şunca Cengiz sinirlenmişti. Hızlı adımlarıyla geldiği kapıdan geri gitmiş içeriye girmişti.

Mizgin kötü bir şeylerin olduğunu anlamıştı. Ama içeri girmeye cesaret edemedi. İçindeki ses yerinde kalmasını söylüyordu. İçindeki sesi dinlemeyi tercih etti. Fakat diğer yanı da tutuşmuş alev gibi yanıyordu. Gitmek istiyordu. Elini kapı koluna uzatacakken tekrar vazgeçmişti. En iyisi Cengiz'i beklemekti.

Cengiz büyük adımlarla bahçeye çıktı. Ardından kapıda bekletilen Rezan Ağanın yanına gitti. O bu eve girmeyecekti. Sözünü vermişti; Rezan Ağanın ölüsü bile gelse içeriye almayacaktı. Yaptıklarından sonra asla onu affetmeyecekti. Hele kız kardeşine silah kaldırıp sıktıktan sonra asla kabul etmeyecekti. Arkasından gelen kardeşiyle kapı önüne çıkarak, kimse duymasın diye kapıyı arkasından kapattırmıştı.

Rezan Şahmaran eli cebinde, arabasına yaslanmış vaziyette duruyordu. En son gördüğü haline nazaran oldukça çökmüştü. Fakat ayakta kaldığını göstermek için hiçbir şey umurunda değilmiş imajı veriyordu. Cengiz şaşkınlığını belli etmemek için kendiyle cebelleşti.

"Adamlarını kapıdan çek, Cengiz." Gözlerinde hissiz bir ifade, sesinde sakin bir tını vardı. Doğrusu içten içe sakin kalmakla cebelleşiyordu. Bastırdığı öfkesi patlayıp hemen şimdi bu evi ateşe vermek istiyordu. Karısı baba evine geldiği gibi erbaneyi çalmıştı. Hem de zılgıtlar eşliğinde. Mizgin bunu nasıl yapabilmişti?

Gördün mü bak sana kafa tutuyorum ve hiçbir şey yapamadın, diyordu adama. Evet, Rezan hiçbir şey yapamıyordu. Onun için yaşamıyordu.

Olanları ilk duyduğunda Zuxari konağını basmaya niyetlenmişti. Evi basıp Mizgin'i alacaktı. Ona meydan okuyan kadını, meydan okuduğu eve alacaktı. Zorla da olsa! Ancak kardeşleri engel olmuştu. Daha kötüsü olur diye engel olmuşlardı. Öfkesine tekrar yenilmesine izin vermemişlerdi. Bu sefer öfkesinin esiri olup kendini ve Mizgin'i yakmasının önüne geçmişlerdi. Nitekim Rezan Ağa bunu Mizgin'in yanına bırakmayacaktı. Öncelikle eve girmeliydi.

Cengiz küçümsercesine baktı. "İçeriye girebileceğini mi sanıyorsun?"

Rezan sabırlık nefesini içine uzun uzun çekti. Yanında duran iki kardeşine baktı. Onlar da kıpırtısız karşılarındaki adamı izliyordu. Haydar amcası sabah onlardan önce gelmişti. Fakat Rezan önce işlerini halletmiş sonra gelmişti. Cenaze evine gönderilecek erzakları halletmiş ve Robin ile uğraşmıştı.

"Çekil oradan, bugün seninle kavga edecek havamda değilim. Başka bir gün şirketime gel orada devam ederiz," diyerek yaslandığı arabadan uzaklaşıp eve doğru ilerledi.

Lakin Cengiz bir adımla daha onu doğru gelip tam karşısında durdu. "Benim kapım sana ve ailene kapalı, şimdi git buradan."

Rezan onu dinlemek yerine bir adım daha atmıştı. Bugün düşmanlığı konuşturacak zaman değildi. İçeride bir cenaze vardı ve girmesi gerekiyordu. Daha sonra gelmeyecekti. Ağalığın verdiği görevi yerine getirmeliydi. O cenazede Camer Ağanın yanında oturacaktı. O bir ağaydı. Birçok ağadan daha üstündü. Babasının yerini almıştı. Kimsenin onu durdurmaya gücü yetmezdi.

Adımını ısrarla içeriye doğru adım atışını göğsüne dokunan el bu sefer durdurmuştu. Bakışlarını elin sahibine tek kaşını kaldırarak çevirdi.

Cengiz!

"Bu eve bir adım daha atamazsın, Rezan Ağa!" diyen sesi kati, bakışları keskindi.

"Bu bugün için geçerli değil, Cengiz. Hepimizin acısı yeterince büyük, daha fazla olay çıkarma." Sakinliğini koruyan genç adam olay çıkartmamakta kararlıydı.

"Çık git bu evden, Rezan Ağa. Sana bu ev yasak. Tıpkı senin evin gibi. Al aileni çek git buradan." Kaşlarıyla kapıyı işaret etti.

"Zorla mı içeriye gireyim?"

Cengiz gözlerini kapayıp sabır çekmeye başladı. Bu adama bir adım daha atamazdı. Yasaktı, söz vermişti ve sözünde duracaktı. "Defol git, Rezan!"

"Bu evde bir cenaze var. Benim girmem gerek dedim sana, Cengiz!"

Sabırsızlığına yenik düşen Aslan müdahalede bulundu. "Bugün cenaze var, Cengiz, içeriye girmemiz gerek."

"Benim kapım düşmanıma kapalı," diyerek arkasına döndü Cengiz. Adamlarına bakarak emri vermişti. "Onları içeriye almayın."

Tedirginlik içinde debelenen adamların bakışları bir Rezan Ağanın bir de ağaları Cengiz'in üzerinde gidip geliyordu. Onların Rezan Ağaya karşı durma gibi bir gücü yoktu. Şayet davranırlarsa olacaklara da katlanmak zorundalardı.

Rezan Ağa adamların gözlerinde gördüğü tedirginliğe hak vermişti. Ancak onlar emir kuluydu ve derdi onlar değildi. Bahçe kapısına doğru giderek açılan kapıyla içeriye girmeye davranan Cengiz'e konuştu: "Adamlık mı bu senin yaptığın?"

"Ya, adamlığımı sorgulayana bakın hele. Karısına silah çeken adam!" Son kelimeyi bilhassa vurgulamıştı.

Rezan derin bir nefes alarak cebinin içinde olan ellerini sıkmıştı. Sesini çıkartmadı. Herkes karısına silah sıkan bir adam olarak onu görürken o karısını korumak için sessizliğini korumuştu. Karısının meydan okunmasına rağmen sessizliğine devam ediyordu Rezan.

"Çocuklarla uğraşmayı severim, Cengiz ama senin gibi büyük çocuklarla uğraşmayı sevmiyorum." Cebinden çıkarttığı telefonla gereken kişiyi ararken sesi kati ve tonsuzdu. "Oğlunuzu kapının önünden alın yoksa gerekeni ben yaparım," dedikten sonra telefonu kapatmış, sert bakışlarıyla Cengiz'i izlemeye başlamıştı.

"Rezan Ağa sen benim kız kardeşimi öldürmeye çalıştın. Üstüne bizi evinden kovdun. Şimdi utanmadan benim evime gelmeye mi çalışıyorsun?"

"Yanlışını düzeltmekten mutluluk duyarım, Cengiz. Bugün burası senin evin değil. Cenazenin olacağı ev. Kısacası senin evine gelmedim, cenaze için geldim. Zorlukla seni o kapıdan çekmeden çekil önümden." Bir adım daha attıktan sonra evin kapısı açılmış, Camer Ağa ve Haşmet Ağa gelmişti.

"Ne oluyor burada?" diye tarazlı sesiyle oğluna soran yaşlı adamın bakışlarına kızgınlık hâkimdi.

"Rezan Ağanın canı sıkılmış, baba. Oyun oynamak istiyor."

Rezan tek kaşını kaldırarak karşısındaki adama baktı. Sevdiği kadının ağabeyi... "Aynısı oğlunuz için geçerli. Çocuklar gibi içeri girmemi engelliyor."

"Ne işin var burada, Rezan Ağa?" diye sordu Camer Ağa.

"Keyfimden gelmedim. Maalesef ki cenaze var ve evinizde. Gelmek zorundayım. Zira kaybettiğimiz adam hepimiz için çok değerli biriydi. Şimdi burada sizinle tartışmak yerine içeride olmam gerekir."

Camer Ağa eski damadına böyle bir durumun içinde kafa tutacak değildi. Kızı evindeydi, gelini evindeydi. Rezan'a seni içeri almayacağım derken ciddiydi. Ne var ki bugün cenazeydi ve ne kadar istemese de gelmesi gerekliydi. Arkasına dönmeden önce suçlu damadına kısa bir an baktı.

"Dua et bugün cenaze, Rezan Ağa. Bırak şu kapıyı, sokağımdan bile geçemezdin yoksa!"

Yanında duran Haşmet Ağaya kısa bir baş hareketi yaptı: Rezan Ağa gelebilir! Ardından içeri dönmüş, misafirlerinin yanına gitmişti.

Peşi sıra Haşmet Ağa, Rezan, Aslan, Revenk kapıdan içeri girmişti. Eve bir kere bile göz atmayan Rezan Ağa kalabalığa doğru yürümüştü. Kendisini gören kalabalık doğrulduğunda Rezan eliyle tekrar oturmalarını istedi. İki kardeşi yan tarafında ağabeyleriyle beraber yürüyorlardı. Rezan ne kadar büyük ağalardan olsa da kardeşleri üzerinde bu hükmü sürdürmüyordu. Onları arkasında tutmak yerine birliklerini gösterircesine yanlarında bulunduruyordu.

Camer Ağanın karşısındaki sandalyeye kurulduğunda cenazeye gelen herkesin gözündeki merakı görüyordu. Fısıltıları da duyabiliyordu. Kimseye aldırmadan sadece Camer Ağayı izledi. Kız babasının gözündeki nefret ve küçümseyiş alenen ortadaydı.

Rezan hiçbir şeyi bilmediği için hak verebiliyordu. Mizgin'in gidişinden sonra birçok hatasını da anladı. O gece anne babasına sarılmasına izin verse acaba Mizgin gerçekten hükmü kabul etmez ve onun yanında kalır mıydı?

İşte bu soru günlerdir onun aklını kurcalıyordu!

***

Cengiz'in öfkeyle gelip onu almasından sonra çiftlikte kendini bulan Mizgin neye kızdığını başta anlamasa da bu deli öfkenin tek bir sebebi olduğunu hatırlamıştı.

Rezan Şahmaran!

Cenazeye gelmiş olacak ki bu kadar kızmıştı. Fakat gelmeseydi büyük ayıp olacak ve Rezan'ın adı daha kötüye çıkacaktı.

Mutfakta bir o yana bir bu yana yürüyen Mizgin yemek istemediği için Dila hafif bir şeyler hazırlamıştı. Çiftlikte iştahının açılacağını düşünüyordu. En azından öyle umuyordu.

"Rezan Ağa sana gitme dedi mi?"

Ansızın gelen soruyla adımları duraksamıştı. Tezgâhın yanında oturan kıza usulca baktı. Yine farklı soruya, aynı cevabı kodlanmış robot gibi tekrarlamıştı.

"Ne fark eder ki, sonuçta yine buradayım."

Dila kadının gözlerindeki acıyı uzun uzun izledi. Pişmanlık duyan ve elemi içinde kıvranan kadının çöküşü karşısında nefes alamadı. Rezan Ağa onu bilmezken bile bu kadar acı çekmemişti.

"Değilsin!" diye karşı çıktı sakin tınısıyla. "Benim bildiğim Mizgin burada değil. O hâlâ Rezan Ağanın yanında. Ona gitme diyen adamın yanında."

Mizgin yutkundu. O buradaydı ve artık burada olacaktı.

"Sana gitme dediği için bu haldesin. Kalmanı istediği için bu kadar hırpalandın. Eğer sana git deseydi sen şimdi ondan nefret eder, onu unutmak için her şeyi yapardın. Silahı eline almış patlatırdın. Ama pişmansın. Pişmanlığının içinde yanıyorsun. Geldiğin için pişmansın, Mizgin." Ardından bir gerçeği pervasızca dile getirdi Dila: "Yoksa o gün öyle yapmazdın."

Mizgin tırnağının uçlarını birbirine geçirdi. Ne söyleyecek, ne diyecekti bilmiyordu. Tek bildiği Dila'nın noktasına kadar haklı olduğuydu.

Rezan ona git deseydi bu kadar kötü olmazdı. Bu kadar yanmaz, bu kadar kavrulmazdı. Rezan ona gitme demişti. Yalvarmış yakarmış, önüne her şeyi sıralamıştı. "Ama her şey için gecikti, Dila. O çok geç kaldı. Ben her şeyimle kendimi ona adarken o bana hiçliği adadı. Ayrıca yaptıklarımdan zerre pişmanlığım yok." Erbaneyi çalmak onun kararıydı. Asla pişman değildi.

Dila o adamın kolay sevmeyeceğini anlamıştı. Ama hiç mi sevmemişti bu kadını? "Hiç mi sevmedi seni? Hiç mi sana kapılmadı?" derken isyan edercesine ellerini kucağına vururcasına bıraktı. Rezan Ağanın kalbi bir başka kadına ait değilse, Mizgin'i sevmemiş olması mümkün değildi.

"Kapılmasaydı gitme der miydi?" Sesi titreyen kadın ağlamak istemiyordu. Eski gücünü, eski benliğini geri kazanmak istiyordu. Gitme diyen o adamı aklından çıkarmak istiyordu.

"Niye geldin peki?" diyen Dila, arkadaşına inanamayarak baktı. Yaptığının mantıklı bir açıklaması yoktu. Zira Mizgin açıkça her şeyi söylemiyordu. Rezan Ağa mı onu susturmuştu? "Pişman olacağını, bu yolun bir dönüşü olmadığını bile bile niye geldin, Mizgin?"

"Benim annemi babamı hiçe sayan adamın yanında mı kalsaydım? Bir kere bile onlara sarılmama izin vermedi. Kızlarının öldüğü korkusunu yaşayan anne babamı hiçe saydı. Sen kendin gördün, Dila."

"Sana gerçekten silah kaldırdı mı peki?"

İşte Mizgin'in buna cevabı yoktu. Konuyu kapatsın istiyordu. Bu konu kapanmadığı müddetçe yarası deşilmeye devam edecekti.

"Nefesim acıyor, Dila. Rezan adı geçtiği her vakit benim nefesim acıyor." Yalvarırcasına baktı. "Bir daha bu konuyu açmamak üzere kapatalım. Ne kadar konuşsak da bir çaresi yok. Olan oldu artık."

Dila tamam dercesine kafasını salladı. İstediği gibi yapacak ve kendine gelmesi için çiftlikte elinden geleni yapacaktı. Önce boş midesini doyurmalıydı. Hazırladığı her şeyi bahçedeki masaya dizdi.

Mizgin'i beraberinde sürükleyen genç kız yemeği zorla da olsa yedirecekti.

"Cengiz'in uyarısını unutma. Yemezsen seni öldürecek."

Mizgin omuz silkti. "Yemekle aramız bozuk."

"Sen sorunları çözmeyi seven kadınsın. Hadi yemeğini ye."

Çatalı eline alan genç kadın duraksadı. Aslında merak ettiği hiçbir şey değil, Dila'nın kendisiydi. Gittiğinden beridir onu görmemişti. Ya o ne durumdaydı? "Sen ne âlemdesin?"

Dila'nın yüzündeki sakin ifade ansızın yok olmuş, asıl kimliği ortaya çıkmıştı. Ne âlemde olabilirdi ki?

"Gözümün önünde gün be gün büyüyen bir aşk, birbirine kenetlenen bir karı koca var. Gülüyorlar sürekli, ufak ufak kaçamaklar yapıyorlar konağın içinde. Berdan onun incinmesine asla izin vermiyor. Ben de onları uzaktan uzaktan izliyorum."

Acısıyla her gün yüz yüze kalan Dila'nın hali Mizgin'den çok daha zordu. Ya da belki biraz daha kolaydı. Ya da ikisi de boktandı ve bu iki kadın acılarıyla yalnızdı.

"Niye izliyorsun onları?"

"Onu sevmemek, onu unutmak için. Ama unutmak; sevilmek kadar zor..."

Mizgin'i anlatan cümle Dila'nın ağzından dökülmüştü. Rezan'ın sevmesi Mizgin'in unutması kadar zordu.

"Aynı acılardan mı mustaribiz şimdi?" Alaylı gülüşünde acı bir tat vardı Mizgin'in.

Aynı acılardan belki binlerce kadın mustaripti. Dila ve Mizgin onlardan yalnızca birileriydi.

"Biz hep aynı acıları, aynı kederleri, aynı hüzünleri yaşadık. Berdan ve Rezan'ın aşkı hep vardı. Ama onlar için biz yoktuk..." diyerek düzeltti Dila. "Sen Rezan için varsın ama ben Berdan için hiç olmadım ki."

Kendine ağlamaktan helak olan Mizgin şimdi dostu için oturup saatlerce ağlayacaktı.

"Karnına dokunuyor, Mizgin. Konaktan içeri adımını attı mı Rojin karşılıyor. Berdan gelmeden işini yapıyor, bitiriyor sırf onu karşılayabilsin diye. Herkesten utanır, çekinirken bütün sabrını kocasına veriyor. Biliyorum, o da acı çekiyor ama çok mutlu. Sevdiği adamla evlendi ve çok seviliyor. Deli âşıklar onlar."

Çenesi titreyince dişlerini birbirine bastırdı. Gözünden yaşların akmaması için gökyüzüne baktı. Gökyüzünü indiremeyen adamın

gökyüzüne bakmıştı Mizgin Şahmaran. "İzleme, Dila. Kendine zarar vermekten başka bir işe yaramıyor."

Pervasızca omuz silkti Dila. "Bazen kendimden nefret ediyorum. Evli bir adama hâlâ âşığım ve onun evinde barınıyorum. Karısıyla hiçbir şey olmamış gibi konuşuyorum. Kendimden o kadar utanıyorum ki. Ama olmuyor, unutamıyorum, Mizgin."

"Suya yazı yazmanın imkânsızlığı, unutulması büyük sevdalara da mümkün kılınmış. Bir suya yazı yazamazsın, bir de sevdalını unutamazsın!"

***

Çiftlikte kalmak Mizgin için kolay olmuştu. Dila ile dertleştiği günün üzerinden tam olarak beş günü geçirmişti. Mizgin biraz daha iyi, Dila biraz daha mutluydu. Cengiz ve Mesut arada onları kontrole geliyordu.

Cenaze daha bitmeyecekti. Misafirler azalana kadar cenaze evi olmaya devam edecekti. Mizgin bu yüzden çiftlikte olacaktı. Kız kardeşinden farksız dostunun söylediklerinden sonra aklı başına devşiren Mizgin unutmanın ilk adımlarını atmıştı.

Nasıl mı?

Yine önüne dizdiği Rezan şişelerini patlatarak! Onu unutma adımları sandığınız gibi gerçekten unutmak değildi. Şahmaran kadını Şahmaran erkeğini unutur muydu hiç!

"Bu beni durdurmadığın için!" derken hedefindeki Rezan vurulmuştu.

İkinci şişe de vurulacaktı. Rezan'a olan bütün öfkesini kocası olarak seçtiği şişeleri vurarak çıkartacaktı. Ah pardon, artık kocası değildi. Değil mi? Kendine kabullendirmek istemediği gerçeği hatırladıkça öfke ve acı gün yüzüne çıkarak Mizgin'i kemiklerinden âdeta kırıyordu.

Elinde kahvesiyle balkon kapısının önünde Mizgin'i izleyen kadın gülüyordu. Taşınabilir müzik çaların düğmesine basıp Mizgin'in en sevdiği şarkıları yürürlüğe koydu. İlk İbrahim Tatlıses'in Fırat türküsü yüksek hoparlörden duyuldu. Dila dostuna gaz vermek için yüklendi. "Hadi ama Mizgin daha hızlı, daha keskin vur. Sizin aşkınız böyle mi? Rezan Ağa böyle mi vurulacak?"

Gülen arkadaşına doğru silahın namlusunu çevirdi Mizgin. "Bu kurşunu beynine yemek istemiyorsan sus, Dila!"

Kahvesini elinden bırakmadan diğer kolunu kaldırdı. "Beni neye feda edeceksiniz, hanım ağam?"

"Diline!" diyerek tetiğe parmağını dayadı.

Dila kahkaha atarak içeri kaçmıştı. Mizgin bu kızı gülerken seviyordu, onu kızdırırken değil. Şişelere geri dönen kadın gözlerini kıstı.

"Bu beni bıraktığın için!" İkinci kurşun çekilen namludan kulakları sağır edercesine çıkmıştı.

Kırgınlığı, kızgınlığıyla harlanan kadın onu bir türlü sevmeyen kocasına küfür tadında bir kurşunu daha sıkmıştı. "Bu beni sevmediğin için!" Tam kalbinden deliğini açarcasına şişeyi patlatmıştı.

Her şey bitmişti. Ama acı denen o illet bitmiyordu. Yaşanan her şeyden geriye özel anlar, güzel gülmeler ve buruk bir ayrılık tadı kalıyordu. Ancak acısının tadı asla hafif değildi.

"Bu... bu... bu seni Rezan bozuntusu..." Gözleri hedefinden şaşmayan kadın son sandığı kurşunu namluya basarak patlatmıştı. Gözünden kuru bir yaş akarken, "Beni kaçırmadığın için," diye itiraf etti.

Eğer kaçırsaydı Mizgin hayır demezdi. Bu acıyı çekmektense, bu acıya bir ömür hapis kalmaktansa kaçardı. Gıkını çıkarmaz, kocasının elinden tutardı. Lakin kadının görmeye inkâr ettiği gerçek de, Rezan'ın onu boşanamasınlar diye İstanbul'a kaçırdığıydı.

Eli havada asılı kalırken gözünden akan tek yaşın derdine düştü. Ağlamayacaktı çünkü bu yolu o seçmişti. Ana kucağına gelmenin, başını onun dizlerine yatırmanın yolunu Mizgin seçmişti.

"Mizgin!"

Kulak zarını arşınlayan gür sesle sağına hızla dönen kadın son kurşunu tam karşısındaki adama doğru farkında olmadan sıkmıştı. Ani bir patlamayla daha yerine çakılan Mizgin gözlerini sımsıkı kapadı.

O kurşun o adama isabet etmemişti. Hayır, bu ihtimali düşünmek istemiyordu. Yüzde birini bile kabullenmiyordu. Gözlerini açan kadın karşısındaki adamın olduğu yerde hiç kıpırdamadan durduğunu görünce silahın emniyetini kapatıp yere yavaşça bıraktı.

Son yaşadıklarından sonra bu kadının hâlâ silahı eline alıyor olmasına inanamıyordu Rezan. Sakarlıkta oscarlık karısı kurşunu yanından geçirmişti. Yine Rezan Şahmaran'ı vuramamıştı!

Aslan çiftliğe gelmiş ve Mizgin'i gördüğünde aramıştı. Rezan gelmek istemezken, onu düşünmek istemezken ne hikmetse kendini arabasına koşarken ve sürati sınırı aşarken çiftlik yolunda bulmuştu. Şimdi karısı ona doğru deli gibi koşuyordu.

Rezan pişman olduğunu hissediyordu. Keşke gelmeseydi. Gelmeseydi ve onu bırakıp giden kadını görmenin derdine düşmeseydi. Ona meydan okuyan kadına gelmemeliydi. Adımları, aralarındaki çit tel örgülerle son bulmuştu. Şimdi kadınıyla aralarındaki tek en-

gel bir çitti. O olmasaydı biliyordu ki ilk yapacağı sıkıca sarılmak olacaktı. Günlerdir uyumamıştı, bu kadından onu uyutmasını isteyecekti.

Bu çit iyi ki var dese bile içinde bu çite lanetler yağdırıyordu. En büyük engel oydu. Mizgin'in hainliği değildi. Mizgin'in gidişi değildi!

"İyi misin?"

Tellerin arasındaki parmaklarına baktı. Sevdiği kadın nefes nefese, güzel haliyle karşısında duruyordu. Gözlerindeki parıltı sönmüş gibiydi. Olan tek şey endişe ve şaşkınlıktı.

"İyiyim!" Soğuk ve katı sesi ansızın çıktı Rezan'ın. Bu kadına öfkesi dinmemişti ve asla dinmeyecekti.

Mizgin'in tellerdeki eli gevşedi. Doğru ya, Rezan Ağa onu bırakıp gittiği için affetmeyecekti. Yalvarmasına, gitme demesine rağmen gittiği için asla onu sevmeyecekti.

Afallayan kadın açıklama gereği duydu. "Silah... sen çağırınca... Ben..."

Açıklamasını Rezan'ın buzdan sesi kesti. "Macerama kaldığım yerden devam edeyim dedin!"

Adamın buz gibi sesine inatla Mizgin sımsıcak özlemiyle tebessüm etti. "Hayır." Kafasını hafif salladı. "Seni vurmak istememiştim... Hiçbir zaman..." Canına can olmak istemiş, her türlü acıdan ve sorundan sakınmak istemişti. Adamı vuracak kadar sevgisiz miydi? Sadece aniden olmuş ve kendi ipini kesmişti Mizgin.

Rezan dudaklarını dişleri arasına aldı. Ellerini cebine koyarak karısını uzun uzun izledi. Hızmasını bile sevdiği kadın karşısında sımsıcak tebessüm ediyordu. Rezan bu gülüşü ömür boyu görmek için geç davranmıştı. Mizgin ellerinden kayıp gittiğinde anlamıştı. Ama ne fayda?

"Ölümüm senin elinden olacak, Mizgin," diyerek duraksayan genç adam son kelimeyi ekledi: "Şahmaran!"

Gözleri büyüyen kadın telleri yumrukları arasında sıktı. Kafasını sallamak bunu reddetmekti. Ama reddettiği adamın ölümüydü. Yoksa hâlâ Şahmaran idi. Hâlâ Şahmaran gelinine mensuptu.

Aralarındaki engele küfretti. Varlığı ne kadar iyiyse o kadar kötüydü. Şahmaran kadınını son bir kez öpüp koklayabilirdi. Huzur veren kokusunu bir kere alsa iyileşecekti.

'Beni götür desen götürürüm, ardıma bile bakmam.' Kendi içinde karısının yüzüne söylemek istediklerini dile getirdi Rezan.

'Gel desen gelirim, Rezan. Gel desen, arkama bakmadan gelirim.'

Birbirine hasret gözler kenetlenmişti. Kadın özlemle tebessüm ederken, adam kızgınlıkla hasretini gideriyordu. İç sesleri konuşuyordu. Adamın bakışları beklenti doluydu. Kadının gözleri gibi...

'Kaçırsam engel olur musun?'

'Kaçır beni, Rezan. Bu sefer gelmeyen en adi âşıktır!'

Rezan iç seslerini nihayetinde kesmişti. "Mutlu musun?" diye sordu. Ondan bunca yaşanmışlıklardan sonra mutlu olmasını bekliyordu. Sonuçta bırakıp giden oydu. Onca yalvarışlarını ezip geçen Mizgin idi.

Mizgin inanamayarak baktı. Anın büyüsü bu saçma soruyla bozulmuştu. "Mutlu olmamı mı bekliyorsun?" Ağlanacak haline gülmek, gülünecek haline ağlamak istedi. Mutluluk cennetteki yasak elmaydı. Ve Mizgin o yasağa dokunamıyordu.

Etrafına bakındı. Birileri onları görürse haber Cengiz'e uçacak ve kıyamet kopacaktı. Kocasının bunlara maruz kalmasını istemiyordu. Yaptığı saçmalıkla kocasını karısını öldürmek istemekle zan altında bırakmıştı.

Rezan korkusunu almak istedi. "Korkma kimse yok, görmezler bizi."

"Korkmuyorum ki..."

"Yine sana silah sıktığımı zannedecekler diye mi?"

Başı önüne düşen kadın bunun utancını yaşadığı süre boyunca taşıyacaktı. Aldığı her nefeste bu hatasını anımsayacak ve kendisine olan nefretini katlayacaktı. "Ben özür dilerim... Başka kadını kabullenemedim... Seni vuracağımdan değil... Ben ikinci kadını kabullenemem..."

Rezan'ın gözleri efkârla dolmuştu. İkinci kadın aklının ucundan bile geçmezken sırf söyledikleri için silah kalbine çekilmişti. Bu kadın kabul etmeyeceğini açıkça söylemişti.

"Herkes seni öyle biliyor... Ben anlata..."

"Sakın!" Sert sesiyle karşı çıktı Rezan Şahmaran. "Bana meydan okuduktan sonra sakın deneme bile."

"Herkes Urfa'nın ağasını karısını öldürmek isteyen bir cani olarak biliyor." Kafasını sallarken gözünden hüzünler akıyordu. Rezan yapmadığı bir şeyle suçlanıyordu ve artık aklanamazdı. Mizgin anlatsa da aklanamayacaktı.

Rezan içten bir gülüşle karısını izledi. "Sen de beni cani olarak bilmiyor muydun?"

Gülüşüne takılı kalan Mizgin pişmanlığını bir kez daha hissetmişti. "Bu kadar güzel gülme canım yanar sonra," diye fısıldadı. Rezan'ı ve anlık gülüşlerini unutmayacaktı. "Herkes seni öyle bilirken nasıl susarım? Çok özür dilerim. Ben seni bu hale getirdiğim için çok özür dilerim..."

Rezan'ın gülüşü aniden boyut atlamış, kızgınlığa dönüşmüştü. "Hiçbir şey umurumda değil, Mizgin. Benim bir cani olduğum, adımın çıktığı, hiçbir şey umurumda değil. Beni yakan tek şey senin gidişin! Beni üzen tek şey senin beni bırakıp gitmen!"

Kaşlarını daha ne kadar çatabilirse çattı. Boynundaki damarları öfkesinden iyice belirginleşmişti. Sanki birileri Rezan Ağayı boğuyor ve o engel olmak istemiyor gibiydi. Lakin onu boğan da karısıydı.

"Sana her şeyi kabul ederim dedim... Gitme, her şey kabulüm, nasıl istersen yaparız dedim... Ama gittin. Ardına bile bakmadan gittin!" Konuştukça öfkesi katlanan adam tel çite yumruğunu indirmiş, karısını kendisinden bir adım daha uzaklaştırmıştı.

Mizgin kısık ve zayıf sesiyle cevaplamaya çalıştı: "Biliyordun... Her şey ortadaydı. Gitmem gerekiyordu."

"Ulan, ulan isteseydin, isteseydin..." Gözünde kor bir ateş vardı. Rezan Şahmaran kaybettiği kadını için acı çekiyordu. "Rojin'i bile kabul ederdim… Sen isteseydin Rojin'i bile kabul ederdim..."

Mizgin'in beyninde bütün cümleler bir bir yankılanmıştı. Ama hiçbiri son cümle kadar vurucu olamamıştı. Bir bıçak kesiği gibi kadının soluğunu kesmişti. Eğer gitmeseydi ve isteseydi Rojin'i affedecekti!

Arkadan yükselen türkünün ezgileri kadının yüreğini yaktı. Bir ağıtı da sevdiği adamı kaybeden Mizgin için yaksalardı ya. Pişmanlık bütün etrafını sarıp sarmalamıştı. Bu saatten sonra ne unutmak, ne sevmek, her şeyin sebebi ve başı pişmanlığı olacaktı.

Titreyen elini çite doğru aheste aheste uzattı. Koca kalın parmaklara içinden geldiği gibi dokunmuştu. Biliyordu ki bu son dokunuştu. Ellerine dokunmayı özlemişti Mizgin. Gözlerinin içine bakmayı, sinirli olmadığı zamanlarda derin sesiyle içini okşamasını özlemişti.

"Daha ne kadar kırılacağız, Rezan?"

"Daha çok kırılacağız, Mizgin!"

Parmaklarını kadının sıcak dokunuşlarından kurtardı. Zaten bu kadını özler; gülüşünü, sesini, varlığını, huzurunu, kokusunu ararken bu dokunuşlar yasak ve tehlikeliydi.

Geriye doğru adımlarını atan adam tek isteğini dillendirdi. Belki de Rezan Şahmaran için bir yalvarıştı.

"Beni unutma, kadın!"

"Beni unutma, adam!"

Yalvararak cevaplayan kadın, gözünden kuru bir yaşın aktığını tuzlu tadını dudaklarında hissettiğinde anlamıştı. Bir kez daha bitmişlerdi.

Rezan yasak bölgeyi terk etmeden önce kadına döndü. Yüzünde nice hayal kırıklıklarının tadı vardı.

"Seni güzel seviyorum derdin ya, sen hiç güzel sevmemişsin, Mizgin!"

Bir kez daha bitmişlerdi. Arkasını dönüp giden ve onu sevmediğini alenen beyan eden adamla Mizgin anlamıştı ki aslında hiç başlamamışlardı. Başlasalardı bitmezlerdi.

"Bu ne biçim son!" diye avaz avaz bağırdı Mizgin. Hayat altından çekip alınan iskemle gibi kayıp gitmişti!

KAKTÜS TEAM

Bölüm 2

Kefenin Cebi Yok!

Ölümün kaçış yolu olduğunu bilmese, canına o an kast edecekti. Gözünü kan bürüse kendine bir dur demeye yeltenmeyecekti Mizgin. O kadar büyük bir karmaşanın içindeydi ki.

Rezan Şahmaran güzel sevmediğini söyleyerek can evini yıkmıştı. Mizgin'in doyamadığı, acısa da pamuklar sardığı sevgisini kötülemişti. Onun için ölüme giden karısının sevgisinden şüphe etmişti.

Dengesizdi, çitlere tutunmasa düşecek ve bir daha kalkamayacaktı. Bu sefer giden Rezan olmuştu. Son bir çare olan bu buluşma bir gidişle bitmişti. Arkasına bakmadan, bir kere bile dönmeden yoluna ilerlemişti. Kocasına çektirdiği ıstırabı şimdi idrak ediyordu.

Sevdiğine sırtını dönmek ölüme iğne ucundan basarak gitmekti.

Ve Mizgin bu acıyı kocasıyla beraber sonuna kadar yaşıyordu.

"Dünyamız çok küçük ama sevgimiz çok büyük... Sığmıyor!" dedi sessizce. "Bu dünya bizi kabul etmiyor, Rezan." Gözünden yaşlar durmaksızın akarken inatla ayakta kalmaya devam ediyordu. Gözden kaybolan kocasının hayaliyle öylece dikiliyordu. Belki gelir, diyerek bir umut bekledi.

Yeri gelir son saniyelere kadar o umutla bekler ya insan, kaybettiği her neyse gelmesi için yahut beklediği neyse olması için. Mizgin de o umutla beklemişti. Fakat ne gelen olmuştu ne giden. Zaten giden geri gelir miydi? Tıpkı ilk giden o iken geri gelmesini istemek aşka en büyük suç değil miydi?

Ciğerine temiz havadan uzun, acı bir soluk aldı. "Alfabedeki harflerimiz bizden daha çok yakınlardı birbirlerine," dedi acı dolu kısık tonuyla. O sevdiği harfler bile daha yakınlardı. Hiç yerlerinden kıpırdamıyorlardı.

Olduğu yerden kıpırdanıp eve doğru giderken yere attığı silahı almış, onu camdan izleyen Dila'ya doğru yürümüştü. Hiçbir şey demeden evden içeri girip yukarıya çıkmıştı. Yatağına girerken arkasından gelen arkadaşına bir şey diyemedi.

Zaten denilecek ne kaldı? Bir kez daha bittik mi?

Akşama kadar yastığına bırakacağı kafasının bir daha kalkmamasını diledi. Zira kalkacağını da düşünmüyordu. Son sözler dudaklarının arasından süzülüverirken çok acı çekmemeyi diledi.

"Bu küçük kadın seni çok sevdi!"

***

Her yeri kırıp dökmek, parçalamak istiyordu. Ama ilk önce kendi yıkık döküklerini yok etmeli, parçalanmış içini öldürmeliydi. Ancak o zaman durulur, yakıcı acısından bir nebze kurtulurdu. Nitekim geçmeyecekti; Mizgin, küçük kelebeği gitmişti. Gerçek bir mızrak gibi yüreğine inmişti ki bugün bir kez daha onu kaybettiğiyle yüzleşmek ağır olmuştu.

Çalışma odasına girdiği gibi kendini koltukların birine attı. Ellerini başının arasına alarak sıktı. Kaç gündür odasına girmiyor, doğru dürüst uyuyamıyordu. Mizgin giderken yanında ona dair her şeyi alıp götürmüştü. Mutluluğu, huzuru, sevgiyi, uykusunu, kısacası Rezan'ın ruhunu almış, boş bir beden bırakmıştı.

O boş bedeni gün be gün öfke ve sinirle dolup çöküyordu.

Aşiret büyüklerinin bir kez daha toplanmalarını isteyecek, duruma hal çaresi bulmalarını isteyecekti. Nitekim bugün Mizgin'i gördükten sonra isteğinden vazgeçmişti. Onu bırakıp giden kadının çiftlikte keyif yaptığını görene kadar, yaşadıkları her şeyi silercesine hayatına devam ettiğini görene kadar sürmüştü. Her şeyi silecek, onun gibi yoluna devam edecekti.

Mizgin onun için bu saatten sonra yaralayıcı bir geçmiş olacaktı.

Kafasını koltuğa yaslayıp gözlerini kapadı. Güzeller güzeli karısı her an hazırmış gibi gözünün önüne geldi. Her zamanki deli kadın gülüşüyle tam karşısında duruyordu. Hiçbir şey olmamış gibi yine meydan okuyordu. Şu an karşısında olan kadın hayal değil de gerçekmiş gibiydi.

Yorgun fısıltılarını kendisi bile duymaya cesaret edemiyordu.

"Git, Mizgin, beni rahat bırak."

"Bensiz yapamazsın ki, Rezan Ağa."

"Yaparım, aklımdan çık git. Sen ölüsün benim için."

"Gökyüzüne sığdıracağın kadınını ne çabuk unuttun?"

"Sen o gökyüzünü hak etmiyorsun, Mizgin."

"Beni neden anlamadın?"

"Sen beni anladın mı?"

"Anladım, yanında oldum, Rezan Ağa ama sen küçük kelebeğini anlamadın!"

Anlamadığı ne diye sorgulayacakken omzuna dokunan elin sarsmasıyla gözlerini ansızın açtı Rezan. Karşısında Mizgin'i bulmak yerine Aslan'ı görünce afallamıştı.

"Ne oldu?" diye sorduğunda yankılanan sesinde şaşkınlık vardı.

Aslan, ağabeyini bir müddet izledi. Karısı gittiğinden beri çökmüş, konsantrasyonunu kaybetmişti. Toparlanamayacak kadar düşmüştü. Ve şimdi onu düşürecek bir haberle daha geliyordu. "Haydar amca seninle konuşmak istiyor. Rustem de geldi."

Kaşları anlamışçasına yukarı kalkan adam isteksizce ayaklandı. Toparlanmak denirse eğer kendini toparlamıştı. "Ne konuşmak istiyorlar?" diye sordu Rezan.

"Bilmiyorum."

Tahammülsüzce kardeşine baktı Rezan. "Biliyorsun."

Aslan bakışlarını başka bir tarafa çekip ağabeyini bekledi. Gerçekleri anlatmak istese de Rezan izin vermiyor ve bu da canlarını daha çok yakıyordu. Gerçek ortaya çıksa her şey iyi olacaktı. Fakat inatçı karı koca susmayı tercih etmişlerdi.

"Gerçekleri anlatsan..."

"Bir daha bana gerçek deme, Aslan, gerek kalmadı."

"Bu ne demek, ağabey?" Çatık kaşlarıyla sorusunu yöneltirken duymak istemediklerini duyacağı endişesi çoktan sarmıştı adamı. "Son yaptığını ne yalan söyleyeyim ben de beklemiyordum. Ama bunu yapan kimse değil Mizgin. O da senin gibi öfkelenince ne yaptığını bilmiyor."

"Şu demek bıremin* ; Mizgin Zuxari artık bu evin gelini değil!" Benim karım değil demek Rezan'ın ustalıkla dile getireceği bir cümle değildi. "Hele bana meydan okuduktan sonra olmayacak."

İşte ağabeyinden istemediklerini duymuştu Aslan. Onları yan yana getirme çabası barışmaları içindi. Görünen o ki kavga etmişlerdi. Odadan çıkmaya yeltenen ağabeyinin kolunu hızla kaptı.

"Tartıştınız mı?"

"Hayır, Aslan."

"O zaman neden böyle umursamaz davranıyorsun?" Ağabeyinin bu halleri kardeşinin hoşuna gitmiyordu. Hep kötüye adımlar

* Bıremin: Erkek kardeş

atıyordu. Durup sonrasını düşünmeden hareket ediyordu. Ve yine yapacaktı. "Aşağıda boşanma işlemlerini halletmek için seni bekleyen adamların olduğunu bile bile neden oraya giderek her şeyi yok etmeye çalışıyorsun?"

"Çünkü her şey bitti. O kadın babasının evine gittiği için zılgıt çalıyor. Bunun ne demek olduğunu biliyorsun değil mi? Bu saçma konuşmaya da son ver, Aslan." Uyarı dolu bakışlarında hiç olmadığı kadar sertlik vardı. Şaşıran kardeşinin çözülmüş ellerinden kolunu çekip odadan çıkmıştı. Hızlı adımlarla aşağıya inerken hiçbir şey düşünmemeye çalıştı.

Misafir odasına girerken ayakta selamlaşmış, yerine geçip oturmuştu. Amcasının bakışlarını görmezden gelirken en sert haliyle odadaki herkesi tek tek izlemeye başladı. Sorusunu yönlendirirken, sesine rahatsız olduğunu yansıtmamak için cebelleşti Rezan Ağa.

"Hayırdır sebebi ziyaretiniz inşallah."

"Pek hayır değil, Rezan Ağa."

"Dinliyorum, Rustem Bey."

Birkaç saniyeliğine bakışlarını amcasına çevirdiğinde olumsuzca kafasını salladığını gördü. Yapma der gibiydi. Ama Rezan dinlemedi. Sadece söyleyeceklerini dinledi Haşmet'in, "Tekrar toplanalım," deyişini duymazdan gelerek.

Rustem söze vakur edasıyla girdi. Elindeki küçük siyah tespihi parmakları arasında sıkarak genç adama doğru çevirdi. "Hüküm verildi. Fakat boşanma davası sana bırakıldı. Biliyorsun, istersen bitirirsin istersen..."

"Hükmü verirken beni beklediniz mi de şimdi boşanma davasını bana bırakıyorsunuz, Rustem Bey?" Rezan'ın sert sesi odada yankılarken Haşmet ve Haydar Ağa göz göze geldi.

"Hüküm verilirken burada değildin, Rezan Ağa," diye hatırlattı.

"Çağırabilirdiniz." Bir ima da Rezan Ağadan gelmişti.

"Hükmün verileceğini biliyordun!"

"Bu kadar çabuk toplanacağınızı bilmiyordum!"

Rustem sakin olmaya çalıştı. Rezan'ın acısını görüyordu. Güçlü durmaya çalışıyor, kimseye boyun eğmiyordu. Ancak yanıldığı ve fark edemediği bir gerçeği vardı ki aşkına boyun eğiyordu. Karısını bırakmak istemiyordu. Zira isteseydi şimdiye kadar boşanma davasını açmıştı.

"Biliyordun; o yüzden karını alıp gittin, Rezan Ağa."

Rezan hafif tebessüm ederek yaşlı adama baktı. Derdini öğrenmek istiyordu. Neden onunla uğraşmak istediğini öğrenmek istiyordu.

"Benden ne istiyorsun, Rustem?" Sorar bakışları sabırsızdı.

"Gerçeği anlatmanı istiyorum. O silah neden patladı?"

"Hepiniz kendi kafanızda kurguladınız zaten neden patladığını." Yüzünde müstehzi bir ifade vardı. "Bunun pek önemi kalmadı."

"Önemi kaldı," dedi Haşmet araya girerek.

Sinirlenen Rezan öfkesine hâkim olmaya çalıştı. Ne önemi kalabilirdi ki? Herkes toplanırken sorulsaydı evet, önemi kalmıştı. Ama şimdi yok ve boştu. Cevap alsalar da değişen bir şey olmayacaktı.

"Önemi hüküm verilmeden önce kalmıştı. Ama şimdi boş, o yüzden soru sormayı bırakın. Ne gerekiyorsa, ne yapmak istiyorsanız onu yapın," diyerek ayağa kalktı. Onunla beraber ayağa kalkan Rustem karşısında durdu.

"Camer Ağa boşanma davası açılsın diyor. Ama ben sana bıraktım. Ne yapmak istiyorsan onu yap, Rezan Ağa."

Rezan iki adımda yaşlı adamın yanına gelip tam karşısında durdu. İşaret parmağını yaşlı adamın göğsüne vurarak, "Beni bekleseydiniz her şeyi düzeltirdim ama sizler beklemeden hüküm verdiniz. Tüm aşiretleri toplayıp elimi kolumu bağlamaya çalıştınız," dedi. Parmağını göğsüne öfkeyle vurmaya devam etti. "Şimdi boşanmamı istiyorsunuz? Boşanma davasını açın. Bu süreç içinde beni de rahat bırakın," diyerek etrafındakilere baktı. Amcasının bakışlarını tekrar görmezden geldi.

Parmağını indirip geri çekildiğinde düşüncelerini apaçık savurdu: "Yoksa hepinizin canını yakarım!" Başka bir şey demeden odadan çıkacakken yaşlı adamın sesiyle ayakları olduğu yere çivilendi. Asıl gerçek yüzüne böyle vurulmuştu. Bu kadını bırakmak istemiyordu.

"Karını bırakmak istemiyorsun, Rezan Şahmaran! O yüzden boşanma davasını bize bıraktın. Sen de biliyorsun ki bu boşanma davasını sen açmazsan hiç kimse açmayacak." Gür sesi odada hakkaniyetle yankılanıyordu. Hakikati söylemenin ağır bir yükü vardı.

"Hükmü kim vermişse boşanma davasını açsın!"

Başka bir gerçek yüzüne vurulmadan odadan hızla çıktı Rezan. Hızlı adımlarla yukarıya çıkıp balkona geçti. Derin bir nefes alırken gözünün önüne resmedilen Urfa'yı izledi.

Belirli bir konumda ve isimde olup insanları yönetebilme gücüne ve kabiliyetine sahip olabiliyorken, aşkı yönetememek abes kaçıyordu. Nesi zordu kalbine hükmetmenin?

Rezan bu zorun üstesinden nasıl geleceğini bilmiyordu. Mizgin olmadan nefes alacağını düşünmüyordu. Zaten ayrılmışlarken bir boşanma davasıyla bütün bağlarını koparmayı kabul edememek

bir tarafa asla kaldıramazdı. Bu kadın içine saç diplerinden tırnak uçlarına kadar işlemişti. Mizgin için de zor olur muydu, bilmiyordu. Lakin çiftlikte olduğu aklına geldikçe köpürüyordu. Hâlâ utanmadan eline silah aldığını görmek, o silahın kendisine defalarca ateş etmesi kadar ağırdı. Onları bitiren zaten silah değil miydi? Hâlâ nasıl kullanabiliyordu?

"Rezan..."

Yanına gelen Aslan ile düşüncelerini rafa kaldırdı Rezan. "Söyle, Aslan?"

"İstersen bu işe bir çözüm bulabilirsin."

"Boş ver, böylesi belki bizim için daha hayırlıdır."

"Gittikçe çöküyorsun, Rezan Ağa."

Bunun farkındaydı elbet ama toparlanmak istemiyordu. Her şey daha kötüye giderken iyi olamıyordu.

"Gittikçe özünden dönüyorsun. Öfkeyle kalkıyorsun, en ağır zararlarınla geri oturuyorsun. Kalk engel ol, senin hayatına hükümler vermelerine izin verme. Ne yapmak istediğini biliyorsun, git onu yap."

Rezan ne düşüneceğini, ne yapacağını bilmiyordu. Onun hayatına berdel hükmüyle karışma hakkını en baştan kazanmışlardı. Şimdi her şeyi boş veriyordu. Belki yaptıklarının cezasıydı.

Kendi sorunlarını bir tarafa bırakıp kardeşine döndü Rezan. "Revenk ile görüştün mü bugün?" Cenazeden beri kardeşini görmemişti.

"Evet, Şafak dayıda kalıyor."

"Birkaç gün daha orada kalsın, sonra eve dönsün."

"Biz de öyle düşünmüştük. Peki... Evin meselesini ne yapacaksın? Amcamla konuşman gerek."

"Haberler kötü, Aslan," derken sıkıntılı nefesi ağzından yorgunlukla döküldü. Bu ara kötü olaylar üst üste geliyordu. Zaten öyle olmaz mıydı? Kötü bir şey oldu mu, diğerini beraberinde hunharca getirirdi.

Kötü haberlere karşı bağışıklık kazanmıştı. Ancak Rezan'ın durumu üstüne bir de Revenk ile ilgili kötü bir haber almak Aslan için katlanılır değildi. Ailesinin dağılmasından nefret ediyordu. "Amcam Robin'i mi kabul edecek?" diye sorarken sesi titremişti.

"Sanırım öyle, Haşmet amcan, Yadê Piroz'dan önce onunla konuştu. Nasıl olacak bilmiyorum. Haydar amca da ortada kalmış durumda."

"Revenk bunu kabul etmez, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum." Sandalyelerden birine otururken kardeşi Aslan'ı izledi. Bu olaylar içinde o da çok yıpranmıştı. Bazılarını ayakta tutmaya çalışırken diğerlerinin yanında olmaya da devam ediyordu. En çok yorulan ama yine de ayakta kalan ve ailesine göz kulak olan kardeşiydi.

"Amcamla açık açık konuş. Revenk, Evin'i seviyor de." Başka hal çaresi yoktu. Robin ve Evin evlenirse Revenk'e olacakları düşünmek bile istemiyordu Aslan.

Rezan güldü. Kardeşi de aklını kaçırmıştı. Haydar Ağa, Revenk'in kızını sevdiğini duyarsa hiç düşünmeden çeker giderdi. Herkese resti çeker, bir çırpıda silerdi. Evin onun en zayıf noktasıydı. Kızına bir laf gelmesini katiyen istemezdi.

"Olaylar daha da kötü olur. Hiç istemediğimiz şeyler oluyor."

Kardeşiyle saatlerini çözüm bulmaya çalışarak geçiren ağabey kardeş derine dalmaktan gecenin çöktüğünü fark edememişlerdi. Yanlarına gelen anneleri onları kaldırmasa sabaha kadar o soğukta bekleyip konuşacaklardı. Rezan odasına gitmek yerine tekrar çalışma odasına girip koltuğa kurulduğu gibi gözlerini kapatmıştı. Uyumayacağını biliyordu ama dinlenmek istiyordu. Dinlenmek ve biraz toparlanıp dağılan ailesini toplamak istiyordu. Mizgin dışında, giden karısı dışında herkesi toparlamak istiyordu.

Tabii bu öncelik onundu.

***

Günler hızlı akmış, Zuxari ailesiyle Şahmaran ailesinin arasındaki husumet daha çetin bir hal almıştı. Aşiretler kendi aralarında ne yapacaklarına karar verirken Rezan kendisi için verilen kararlarla uğraşmayı bırakıp Revenk ve Evin'in sıkıntısını çözmenin peşine düşmüştü. O mutlu olmayabilirdi ama kardeşini mutlu edecekti.

Babaannesi kendisiyle konuşmuyor, yüzüne dahi bakamıyordu. 'Gelinim bu eve geri dönmediği sürece seni görmeyeceğim,' deyip durmuştu. Rezan bir müddet sonra yanına uğramayı bırakmıştı.

Zaten affetmeyecekti. Yeterince derdi varken üzerine varmanın âlemi yoktu. İstanbul'dan dönen Robin ile işlerini halletmeye çalışıyorlardı. Evlilikleri hakkındaki son kararın ne olduğunu soran Robin'e cevap vermeyip sadece işleri sormuştu. Daha kendisine bir cevabı yoktu, Robin'e nasıl olacaktı.

Çalan telefonuyla elindeki dosyayı bırakıp ayağa kalktı. Ona bakan Robin'e, "Biraz ara verelim," diyerek odasından çıkmıştı. Revek'in şirketteki odasına girerek kapıyı kapattı.

"Söyle, Nevzat?"

"Herkes toplandı, ağam. Sizi bekliyorlar."

"On beş dakikaya oradayım." Telefonu kapatıp tekrar odasına girdi. Onu bekleyen Robin'e dönerek, "Aslan şimdi gelir eksikleri tamamlarsınız, ben çıkıyorum," dedi. Açıklamasını yapan sesinde gerginlik, bakışlarında anlamsız bir ifade vardı.

"Aşiretler toplandı mı?"

"Toplandı, Robin," diyerek ceketini aldığı gibi odadan çıkmıştı.

İnanılmaz bir hızla adımlarını atan adam heyecanını hissettikçe nereye yürüdüğünü, hangi kapıdan çıktığını bilmiyordu. Kapı önünde olduğunu yüzüne vuran güneşle anladığında adamlarına baktı. Arabanın kapısı açılmış ve heyecanla atlamıştı. Bugün her şeyin sonu olabilirdi. Yahut yeni bir hayatın başlangıcı olabilirdi.

Ne olacağını bilmiyordu ama ne söyleyeceklerini az çok tahmin ediyordu. Ve o soruyu duymamak için elinden ne geliyorsa yapacaktı. Zira o soruya nasıl bir cevap vereceğini bilmiyordu.

Evet derse Mizgin biterdi.

Hayır derse Mizgin yine olmayacaktı.

Kısacası her iki kararda da Mizgin olmayacaktı. Fakat onu tamamen yok etmemek için o soruyu almamaya dikkat edecekti.

Araba son hız gidecekleri yere doğru giderken Rezan cebinden çıkarttığı telefona baktı. Amcası son toplantıdan sonra onunla hiç konuşmamıştı. Belki de onu dinlemediği için amcası da geri çekilmeye karar vermişti. Aslında böylesi herkes için daha iyiydi.

Önde oturan sağ kolu Nevzat'a döndü. "Camer Ağa orada mı?"

"Hayır, ağam. Onlar çağırılmadı."

"Onlar dışında herkes orada mı?"

"Evet, ağam, sizi bekliyorlar."

Kafasını salladı Rezan. Zaten oraya gidecek ve o yokken verilen hükmün hesabını da soracaktı.

Araba kendi evinin önünde durmuş, kapısı açılan arabadan Rezan Şahmaran ağır ağır inmişti. Kapıda duran adamlar ceketlerinin önünü iliklemişti. Siyah takım elbisesi içinde dimdik duran adam gözlerini evine kenetledi. Birazdan kararlar bu konaktan gökyüzüne ulaşacaktı.

Rezan Şahmaran, aleyhine verilecek bütün kararlara mümkün mertebe engel olacaktı.

Elindeki küçük siyah parlak tespih ağır ağır çekiliyordu. İç yeleğine asılı zincir Rezan Ağanın aslında Hozan Ağa olduğunu bir kez daha kanıtlıyordu. Yana doğru taradığı saçları, uzamış ve kesilme-

miş kirli sakalları sert çehresini daha bakılmaz hale getiriyordu. Alabildiğine sert havası etrafındaki herkesin bir adım geri çekilmesine sebep olacak kadar keskindi.

Çevik gözleri adamlarının ve gelen ağaların arabasının önünde duran sağ kollarının üzerinde gezindi.

"Hoş geldiniz, ağam."

Büyük kapı iki adamı tarafından açılınca, Rezan adımlarını içeriye doğru sürdü. Arkasından gelen üç adamıyla beraber misafirhaneye geçti. Kapı arkasından kapanırken Rezan Ağa gelen bütün adamların üzerinden kara gözlerini tek tek gezdirdi.

Mizgin'i ondan ayıran herkese gizli bir nefretle baktı.

"Geç kaldın, Rezan Ağa. Vazgeçtiğini düşünmüştük," diyerek dakikasında Rezan'ı avlamaya kalkışmıştı Dilzar Ağa.

Rezan Şahmaran belli belirsiz gülümsedi. Hazır olan yerine geçerken dayısıyla göz göze geldi. Sakin ol der gibi bakan büyük dayısı Zahir'i hafif bir baş selamıyla onayladı. "Hepinizin niyeti bu değil mi?" diye gözlerini gezdirdi kalabalığın üstünde. "Gelmeyip benden habersiz yeni bir hüküm vermek!"

Dilzar Ağa gülerek kafasını salladı. "Gene bir yerlere gitmezsen olmaz."

"Sadede gelelim, ağalar. Son kararınız nedir?" Rezan bu işi daha fazla uzatmak istemiyordu. Daha doğrusu o soruyu duymaktan kaçıyordu.

"Ben o odada silahın ne için çekildiğinin cevabını öğrenmek istiyorum." Rustem bu işin peşini bırakmak istemiyordu. Haşmet ile görüşmesinden sonra bu olayın üzerinde daha çok durmuştu.

Rezan Ağa karısına silah çekmezdi. Bunu geç de olsa anlamıştı. Dostu Camer'in acısını görünce gözü dönmüş, olayı araştırmadan aile büyükleriyle hükmü vermişti. Ama şimdi pişman oluyordu. Özellikle Rezan Ağayı görünce daha çok pişman oluyordu.

Misafir odasında oturan ağaların üzerinde tek tek kararlı gözlerini gezdirdi Rezan. "Daha önce de söyledim; hükmü vermeden önce bu soruyu soracak ve cevabı isteyecektiniz." İçten içe kızışan adam onun hayatını mahvedenlerin yüzüne gerçeği savurmuştu. "Karım şimdi babasının evinde."

Sert sesi odada yankılanınca Rustem daha çok merak etmeye başlamıştı.

"Rezan'ın söylediği gibi bunun bir önemi kalmadı." Amcası yeğenini daha fazla zor durumda bırakmak istemiyordu.

"Rezan Ağa o sabah gitmeseydi belki de bunlar olmazdı." Rustem tekrar konuşmuştu.

"Olurdu, Rustem. Camer vardı yanınızda." Apaçık dostluklarını öne sürmüştü Haydar Şahmaran.

Rustem dostuna çok değer verirdi. Öyle ki kızına da, kızı gibi değer veriyordu ki hükmü koyarken hiç düşünmeden onları ayırmıştı.

Aslında Rezan bunları sormak istiyordu. Neden herkes toplanırken onun gelmesini beklemediklerini sormak istiyordu. Fakat olayı tekrar açıp daha kötü bir duruma sokmak istemiyordu kendini.

Odada bir başka soru yankılanacaktı belli ki. Bir başka aşiretin ağası üzerine almış ve Rezan'ın sert bakışlarına bombayı patlatmıştı. Bu bir soru değildi. Bu resmen ölüm fermanıydı.

"Rezan Ağa boşanacak ve kendine başka bir eş getirecek!"

Nihayet istemediği soru beraberinde bir hüküm daha getirmişti. "Bu kadar boşamaya meraklıysanız, istediğinizi yapın. Hayatıma tüm hükümleri sizler veriyorsunuz, bunu da yapın." Sesi azarlıyor, bakışları gittikçe öfkeden kararıyordu. Boşama merakı nereden çıkmıştı? Rezan daha Mizgin ile boşanmayı istemezken başka kadın getirecekti bir de!

Ahmed kabullenircesine kafasını salladı. "Koskocaman ağasın. Bir evlat ver Rıha'ya, soyunu getir. Yuvanı kur, bir kadının, çocukların olsun. Rahmetli dostumun da isteği budur. Oğlunun hayatını yalnız başına geçirmesini istemez." Her baba gibi Hozan Ağa da oğlu için böyle istemişti.

Lakin Rezan'ın istemediği alenen belli olan hükmü yeniden dillendirdi Ahmed. "Mizgin ile ayrılacaksınız. Boşanma olacak ve sen başka bir kadınla evleneceksin. Hüküm bu yöndedir, kabul edersen?"

Kabul etmiyorum, deyip odayı inim inim inletmek vardı. Lakin ondan silahın neden patladığını öğrenmek isteyecekleri için Rezan eli kolu bağlı, boynu zincire vurulmuş mahkûm gibi susmakla kalıyordu. Herkes hayatına müdahale edecek ve o susup kabul edecekti.

"Kendi başınıza yine hükümleri vermişsiniz. Bana hayır demek mi düşer?" Sesindeki imalı tını gayet netti. Anlamaları gerekirken ısrarla Rezan'ın üzerine varıyorlardı.

"Kabul etmeyebilirsin, biz kararı sana bıraktık. Boşanma davasını açarsan, başka bir kadını getireceksin. Ama sen de kabul etmezsin herhâlde," derken Rezan'ın her hareketini odadaki bütün adamlarla kontrol ediyordu.

"Ben atalarımdan öğrendim; bizim âdetimizde, geleneğimizde, göreneğimizde boşanma yok. Bir kadın bir kere evlenir, o evin kadını, o ailenin kızı olur." Bu şekilde boşanmanın üstünü kapat-

maya çalışıyordu. Hayır, Mizgin'den boşanamaz, o kadını kütüğünden silemezdi.

"Öldürmeye kalkışmasaydın evet."

Her kafadan bir ses geliyor, herkes inatla karşısında duruyordu. Yumruğunu sıkan genç adam son raddeye gelmişti. "Benim de bir sabrım vardır."

Onu izleyen bütün bakışlar şaşkınlığa bürünmüştü. Bu adam açık açık konuşmaktan geri çekinmiyordu. Ama Mizgin ne yapmıştı ki silaha kadar gitmişti? Bu affedilemez, kabul edilemez bir hataydı.

"O zaman karar verilmiştir: Boşandıktan sonra başka bir kadınla evleneceksin."

Rezan sükûtunu korudu. Bile isteye cevap vermemişti. Cevap verirse boşanma gerçekleşecek demişti. Fakat elinin ne kadar bağlandığını bir kez daha anlıyordu. Mizgin ile yollarını sonsuza değin ayıracaktı.

Ağaların kalkmasıyla yerinden kalkan Rezan Ağa misafirlerini evden uğurlarken oldukça gergindi. Herkes bir şeyleri almış ve yine aralarında konuşmak için Dilzar Ağanın misafirhanesinde toplanma kararını almışlardı. Rezan Ağanın akıbeti bugünden sonra belli olacaktı.

Misafirlerin gidişiyle misafir odasından çıkan adam amcasıyla kapı ağzında çarpıştı.

"Boşanma, oğlum..."

Rezan sessiz kalarak odadan çıkmıştı. Zaten tüm bu çaba boşanmamak içindi. Ama onuru bunu dillendirmesini istemiyordu. Silah yüzünden ayrılan bu adam, karısının hâlâ çiftlikte silah tuttuğunu hatırladıkça onuruna yediremiyordu.

Gülesi geliyordu. Ulan boşansa bile hangi kadına evet diyecekti? Hangi kadın Mizgin gibi ona bakacak, hangi kadın Mizgin gibi uğraşacaktı. "Ulan hanginiz o kadın gibi olabilirsiniz?" Küfredercesine soluyan Rezan Ağa son günlerde mesken tuttuğu çalışma odasına yeniden girdi.

Mizgin burada bile vardı.

***

Hayatını yokuşa kendi elleriyle sürmüştü. Mizgin'in ağabeyine, babasına, annesine sarılmasına o gece izin verseydi, belki bugün boşanmaları için ağalar toplanıp durmazdı.

Kendi vicdansızlığına dert yanmak için epey geç kalmıştı. Kimse Mizgin'in silahı ona doğrulttuğunu ve silahın yanlışlıkla patladı-

ğını bilmediğinden suçlanmıştı. Annesi ve babası haklı olarak korkmuş ve endişelenmişlerdi. Cengiz damarına basmasaydı, Mizgin'in ailesine sarılmasına izin verecekti.

Kendini kandırmasına gerek yoktu. O gece vicdansız bir mahlûk gibi davranmıştı. İzin vermeyeceğini kendinden çok daha iyi biliyordu. Kendiyle muhakemesine, dışarıdan gelen sesler de ekleniyor ve savaşı çıkılmaz bir hale sürükleniyordu.

Dedikodular nefesten önce çıkar, rüzgârdan önce yayılırdı. Dört gündür ahalinin çalkaladığı dedikodu Rezan Ağanın boşanacağı ve başka kadın getireceğiydi. Bu dedikodulardan nasibini alan adam ise çıkmazın içine girmişti.

Akşam yemeğinde iki lokmayı zor yutmuş, sonunda kalkarak dama uçmuştu. Biraz nefes istiyordu. Biraz nefes ve dertlerinden kurtaracak zaman istiyordu. Kısa bir an her şeyden kurtulmak istiyordu.

"Rezan?"

Yanında bitiveren kadınla bu isteğinin olmayacağını bir kez daha anlamıştı Rezan. "Efendim."

Oldukça soğuk ve mesafeli olan adama nasıl yanaşacağını bilmiyordu Sedef. "Son karar boşanma mı?"

Cevap vermeyi uygun görmedi. Sigarasıyla ilgilendi.

Cevap almayınca yeni bir soru daha yönlendirdi kadın: "Duydun mu bilmiyorum ama dedikodular çoğalıyor, isimler bile çıktı. Ne yapacaksın?" diye sordu çekinerek.

Rezan damın kenarlarına tutundu. Bir şey yapmayacaktı. Her şeyi akışına bırakacaktı. Lanet olası kollarını kıpırdatmayacaktı.

"Boşanacaksın, başka bir kadın getireceksin. Sana mı bırakacaklar yoksa onlar mı getirecek?" diye gerginlikle sordu. Rezan'dan gelecek tepki onu korkutuyordu. Ama öğrenmek ve konuşmak istiyordu. Rezan isterse...

Yine cevapsız bırakarak, kendisi sordu: "Toparlandınız mı, Sedef?"

Sedef yutkundu. "Evet, gidiyor muyuz?"

Rezan kafasını salladı. "Evet gidiyoruz."

Bir umudu vardı hâlâ. Bir umut bu adama tutunacaktı. "Sen de bizimle kalacak mısın?"

Rezan geri çekildi. "Ailemi toparlamam gerek, Sedef," diyerek konuyu kapatan Rezan Ağa şimdi bunu düşünecek halde değildi. Amcası da yemekten sonra odasına geçmişti. Dört gündür hiç konuşmamışlardı. Evin meselesine artık el atmalıydı.

"Herkes yemekte mi?"

Sedef konunun tekrar değişmesiyle yıkıma uğramış, sadece kafasını sallamıştı.

"Amcamın yanındayım ben," diyerek sigarasını söndürüp, kadını arkasında bıraktığını fark etmeden damın merdivenlerini inmişti. En son Mizgin ile bu damda keyif yapmıştı. Özel gecesinin kâbusa döndüğü, beraber mutlu geçirdikleri son geceydi. İstanbul ise onun için mazide kalacak bir yaraydı.

Kafasını tekrar doldurmamak için süratle amcasının yanına doğru ilerlemişti. Başka dertler ve sıkıntılar onu kendi iç dünyasından kurtarıyordu. Avluda yürüyen adam kulağına dolan telefon sesiyle duraklamıştı. Ses Evin'in odasından geliyordu. Ve Evin aşağıda yemekteydi.

Israrla çalan telefonu boş veren genç adam amcasının çocukları ve karısıyla oturduğu oturma odasına doğru yürüdü. Kapıyı çalan genç adam ses almayınca kolu indirerek içeriye bakmıştı. Amcası orada değildi.

Etrafına bakınan Rezan diğer tarafta çalışma odasına girmiştir düşüncesiyle avluyu tekrar geçmişti. Evin'in odasından gelen telefonun ısrarı Rezan'ın kaşlarını çattırmıştı. Kötü bir şey mi olmuştu bu kadar aranıyordu?

Odaya rotasını çeviren adam susmak bilmeyen telefona en sonunda küfretmişti.

Kapıdan içeri giren genç adam telefon sesini takip ettiğinde Evin'in yastığı altında bulmuştu. Telefonun ekranına baktığında gördüğü isimle suratı anlamsızlaşmıştı.

Berfe!

Bu isim genç adama gayet tanıdık geliyordu. Ancak onun olup olmadığından emin değildi. Telefona cevap verip kulağına götürdü. Kulağına dolan ses kanını dondurmuştu.

"Evin... Evin... Evin... Çok şükür açtın telefonumu. Doğru mu duyduklarım? Ha doğru mu Rezan'ın başka kadın getireceği?"

Soluksuz konuşan kadınla, soluksuz dinleyen adamın sonu mahşer gibi görünüyordu.

"Ne demek ya başka kadın? Karısını öldürseniz toprağının kurumasını beklemeden Rezan Ağaya kadın bulursunuz. Bu ne biçim hüküm? Hiç mi bu kadının bir acısı yok? Rezan Ağa dünden razı galiba. Herkes kabul ettiğini söylüyor."

Rezan duyduklarının şokunda kaldığından sessizliğini korudu.

"Bana küs olmanın sırası değil kurban olduğum. Bir cevap ver, duyduklarım doğru mu?"

Rezan Şahmaran şokundan sıyrıldığında telefonla arayarak şeytanlık yapan kadını susturmak için ağzını açmıştı ki Mizgin Şahmaran yine ve yine haddini aşmıştı.

"Başka kadın gelirse ölürüm. O şırfıntıyı da öldürürüm. Hepinizi o Şahmaran konağına hapseder, üzerinize mazotu döker, yakarım. Ahtım olsun o Rezan Şahmaran olacak zalim adamın ciğerini yakacağım, Evin. Mizgin'in üzerine başka kadın ne demek!"

Rezan homurtulu nefesini verdi.

Mizgin homurtuyu duymuş olacak ki bir süre sessizleşmişti. Rezan aklına üşüşen gerçekle dehşete düşmüştü.

"Mizgin!" diye hırladı sonunda. Ölümlerden ölümü beğendireceği kadın yine bir şeyleri yapmıştı. Her şey bir tarafa, giden o iken gelecek başka kadını öldüreceğini söylüyordu.

"Rezan..." Uzun bir aradan sonra kendi adını sevdiği kadının ağzından duymuştu Rezan. Ve cesaretle başka bir soruyu.

"Boşanacak mıyız yani? Sen boşandıktan hemen sonra evlenecek misin?"

Rezan Ağa ciğerini yakacağını söyleyen kadının yüreğine ilk ateşi düşürdü. "Evet, evleneceğim. Sen de kendini yakıp duracaksın!"

"Öyle mi? O zaman ben de mi evleneceğim? Başka bir adamın karısı mı olacağım? Ölene kadar senin yasını tutacak değilim herhâlde. Yanlış mıyım?"

Kara gözleri büyüyen Rezan öfkeyle homurdanarak telefonu kulağından çekti. Avucu arasında sıktığı telefonu duvara fırlatmaya davrandı. Fırlatıp yerle bir etmek istedi. Lakin duraksayarak telefonu tekrar kulağına götürdü ve Mizgin Şahmaran'ın kulağına genzini yırtarcasına bağırdı:

"O zaman senin o yakamadığın evin içine seni o adamla beraber koyar, ikinizi ben yakarım ulan!"

Öfkeyle köpüren adam telefonu kadının yüzüne kapayarak yumrukları arasında sıktı. Bu telefonla hâlâ konaktakilerle iletişimini kuruyordu. Utanmadan sorular soruyordu. Delirmenin eşiğine gelen genç adam telefona baktı.

İçine düşen bir başka şüpheyle telefonu kurcalamaya başladı. Eski aramalara doğru indikçe gördüğü isimler nefesini kesti. Dayêmin, Zerya'm, Berfe'm, Dila ve daha birçok isim... Hepsi de sadece ailesiydi.

Elleri hızlanan genç adam öfkeyi, siniri nasıl yüklediğini bilmeden mesaj kısmına geçmişti. Haddi hesabı olmayan mesajları taradıkça tehlikeli öfkeyi yüklendi.

'Mizgin, annem seni merak ediyor.'

'Mizgin, Yadê Feyruz seninle konuşacak.'

'Güzelim iyi misin, bir cevap ver.'

'Dila seni özlemiş bir telefon et.'

Ve dahası mesaj geri tarihlere gittikçe Rezan'ın canına okuyordu. Bu telefon son birkaç aydır bu evdeydi. Bu evdeydi ve Mizgin'in idi. Bu kadın bu telefonla sürekli ailesiyle konuşmuş ve yalanım yok, demişti. Rezan Şahmaran'ı ayakta uyutmuştu. Defalarca sorduğu halde yalanım yok, demişti. O tarihler aralıksız ilerliyordu. Geçen haftalar öncesine kadar numaralar aranmış ve cevaplanmıştı.

Şaşkınlığını, öfkesini, nefretini, kızgınlığını bir arada yaşayan adamın dermanı yoktu artık. Mizgin'in canını yakmaya gidecekti. Bu sefer Camer Ağanın yetmiş yedi soyu kabristandan dirilip de karşısında dursa, Rezan'a engel olamayacaklardı.

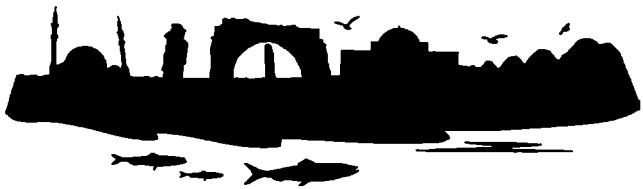
"Rezan, bıremin?"

Duyduğu sesle kafasını usulca çevirdi.

Aslan, ağabeyinin kızarmış gözlerini görünce duraksamıştı. Seğiren çene kasları, gözünün içine girecek kadar çatılmış kaşları genç adamı endişelendirmişti. Ve bu endişe söylememesi gereken cümleyi ağzından döktürmüştü.

"Cengiz geldi, seninle konuşmak istiyormuş."

Her şeyin üst üste geldiği bir akşamda Cengiz'in konuşacağı ne olacaktı? Kız kardeşinin ihaneti mi?

Bölüm 3

Ayrılığın Adi Yüzü

Son bir şans ayaklarına kadar gelmişti. Hayat onlar için son bir şans sunmuştu. Ya doğru adıma kullanacaklardı yahut yine yanlışın üstüne basarak infilak olacaklardı. Tabii bu şansı kullanmak Mizgin ve Rezan'a kalmıştı.

Her şey aniden oluvermiş, darbeler peşi sıra gelmişti. Dila'nın verdiği haberle sarsılan dünyası sonrasında Cengiz'in odasında kendini bulmasına ve tüm gerçekleri haykırmasına sebep olmuştu. Bütün gün aldığı haberin sarsıntısını yaşayan Mizgin, akşam ağabeyine her şeyi bir bir dökmüştü.

Rezan'ın başka kadın getireceği haberi bütün rezilliklerinin ortaya çıkmasına vesile olmuştu.

Silah çekenin bilhassa kendisi olduğunu, Rezan'ın onu korumak için elinden gelen her şeyi yaptığını, kısaca o odada ne olmuş ne bitmiş ötüvermişti. Sonuç; ona kızan ve gerçekleri ortaya çıkarmak için babasıyla konuşmaya giden Cengiz'in öfkesiyle baş etmek olmuştu.

Ailesi her şeyi öğrenmiş ve Camer Ağa aşiret büyüklerini yeniden toplamıştı. Kızının yaptığı hata onu kocasının evine geri göndermeye zorlamıştı. Büyüklerin verdiği kararla Cengiz, Şahmaran konağına Rezan Ağayla konuşmaya gönderilmişti.

Ağabeyi gittikten sonra olayın iç yüzünü öğrenmek için Evin'i aramıştı Mizgin. Lakin açan olmamıştı. Bir şekilde gerçeği öğrenmesi gerekmişti. Aslını öğrenmezse aklını kaçırabilirdi yahut kalbi durabilirdi. Rezan başka kadına ait olamazdı. Başka bir kadın olursa ölürdü. Yaşayamazdı ki.

Son bir kez daha Evin'i aramış ve sonucu Evin sandığı Rezan Şahmaran'dan öğrenmişti. Duyduklarının şokundan henüz sıyrılamamıştı Mizgin. Gülmekle ağlamak arası sesler çıkarmış, gözleri dolu dolu olmuş, dudaklarına alaylı bir gülüş peyda olmuştu.

"Kadın, diyor ya. Evleneceğim, diyor." Gülmeye devam etti Mizgin. "Bir de utanmadan telefonu yüzüme kapatıyor." Elindeki telefona bakarken gülmeye devam etti. Gözünden yaşlar sicim gibi akarken farkına varmayacak kadar kendinden geçmişti.

"Madem başka kadın getireceksin, aç şu boşanma davasını da sen de rahat et ben de." Kendi kendine konuşan kadın hâlâ telefonda duyduklarının etkisindeydi. Rezan evet demiş üstüne telefonu yüzüne kapatmıştı.

Evin'in açması gereken telefonu neden o açmıştı ki! Genç kadının aklına aniden dank eden gerçek nefesini kesmişti. Elinden telefon kaymış, dizleri titremeye başlamıştı. Tutunacak yer arayan Mizgin'in sırtından ecel terleri döküldü.

"Telefonu öğrendi..."

Nefesi tutulan kadının gözleri etrafını hızlıca kolaçan etti. Aslında gözleri görmüyor, kulakları duymuyordu. Kalp atışları odayı kaplamış gibi hissediyordu. Rezan telefonu da öğrenmişti.

Bu hayat Mizgin'i hiç sevmemişti!

Hiç mi ederi yoktu ki bu hayat sırtından defalarca vuruyordu. "Niye kapım her sana geldikçe yüzüme çarpıyor?"

Sanki hayat ona; Rezan yanlış kapı, der gibi her defasında yüzüne çarpıyordu.

Mizgin yolun başından beridir yorgun, kırgın ve bitikti. Cevabı olmayan her sorunun peşinden gitmişti. Peşinden gittiği her seferde daha yorulmuş, daha kırılmıştı. Ayağına dolanan ipler sonunda boğazına sarmalanıp boğmuştu. Bundan sonra verilecek tüm hükümler onun için anlamsızdı.

Rezan'a kavuşmak denizin üstünde yürümek gibi imkânsızdı artık.

***

Canını almasını isteyen biri olursa boynum sana kıldan ince derdi Mizgin şüphesiz. Bu Rezan dışında kim olursa kabul ederdi. Keza Rezan Şahmaran onu defalarca kez vurmuştu. Bir kesici delici alete ihtiyaç duymadan hem de...

Lakin hiçbiri bir hafta öncesi kadar ağır bir darbe olmamıştı Mizgin için. Cengiz'in eve gelişi hiçbir zaman bu kadar korkunç

olmamıştı. Babası Camer Ağaya karşı sesini hiçbir zaman böyle yükseltmemişti.

Rezan Şahmaran kızını istemiyormuş, dediğinde Mizgin yere çakılmıştı. Öyle bir çakılmıştı ki hâlâ tam anlamıyla ayaklanabilmiş değildi. Rezan Ağa onu istememişti. Mizgin hem ağabeyini evine kabul etmeyen hem de onun gelmesini istemeyen adamdan ölesiye nefret etmişti. Babasına ve ağabeyine gitmek istemediğini söylemiş ve kabullenmeleri için rica etmişti. Onu istemeyen ve bas bas bağıran Rezan'a ancak ölüsünü takdim edeceğini kesin dille belirtmişti. Ta ki bir haftanın sonunda kesin bir hükümle daha sınana kadar.

Dilzar Ağa bir hafta mühlet vermiş, dün gece itibariyle Mizgin'in kocasının evine dönmesi kararını kabul ettirmişti. Mizgin babasını incitmişti. Mizgin ağabeyini incitmişti. Mizgin kocasını incitmişti. Lakin kimse Mizgin incinmiş dememişti.

Mizgin o eve dönse ne olacaktı? Yine başa saracaklardı. Hem Rezan eski Rezan olacaktı. O zalim, sevmeyen, nefretini alenen kusan adam olacaktı. Mizgin nelerle zan altında kalacağını, nelerle imtihan edileceğini bilmiyor muydu?

Yalanım yok, demişti. Rezan ona güvenmişti. Aralarında yalanlardan duvarlar örülsün istemeyen adama söz vermişti ve telefonu saklamıştı. Kendi yalanını kendisi ortaya çıkarmıştı. Üstelik en kötü haldeyken. Rezan ona güvenmeyecekti. Rezan ona yalan söylediği için canını alacaktı.

Yolu tekrar Şahmaran konağına dönmüştü.

"Seninle yollarımız kesiştiğinden beridir kalbim kırık. Ne hayırsız bir yolmuş. Ne kötü bir yolmuş. Ne kadar sevmemiş beni bu yol."

O yol Rezan Ağanın ta kendisiydi.

Bugün kendi evine geri dönüyordu. Başlarını yere eğdirdiği ailenin yanına geri dönüyordu ve yüzlerine nasıl bakacaktı bilmiyordu. Allah biliyor ya için için korkuyordu. Evdekilerin onu nasıl karşılayacağı hakkında iğne ucu kadar tahmini yoktu. Eskisi gibi kabul edecekler miydi? Uzak duracak, sevmeyecek ve eskisi kadar mutlu olmayacaklardı.

Rezan'a silah kaldırdığını öğrenen Şahmaran ailesi Mizgin'i artık bağrına basmayacaktı.

"Geldiler, kızım."

Annesinin buruk sesiyle yutkunan Mizgin bavuluna ilişti. Ellerine alırken titrediğini hâlâ fark etmiyordu. Müthiş bir korku ve heyecana kapılmıştı. Neler olacağını bilememe korkusu çok çetindi.

Rezan'ı göreceği heyecanı ise acı ve tatlı karşımıydı. Hiç bu kadar karman çorman hissetmemişti kendini.

Bavulunu alan kadın kapıya doğru ilerledi. Babasıyla içeridey-ken vedalaşmıştı. Camer Ağa gidişini tekrar görmek istemiyordu. İstemeye istemeye kızını gönderiyordu. Gerçekleri öğrenmeseydi asla göndermezdi. Fakat kızının anlattıkları yaptıkları yanlışın önü-nü açıyordu. Ve Mizgin'i tekrar kocasının yanına göndermesini gös-teriyordu ki yapmıştı da.

Mizgin ailesiyle uzun uzun vedalaşmamıştı. Ailesinden bir kez daha kopmak bu sefer daha ağır bir acı yaşatmıştı. Üstten bir veda-laşma merasimiyle herkese el sallamış, gözyaşlarını içinde tutarak arabaya atlamıştı.

Gözünde akmaya hazır biriken yaşlarla ağabeyine baktı. Cengiz ne kadar sinirliyse bir o kadar da üzgündü.

Kardeşini kendi elleriyle teslim etmek zorundaydı. Mizgin'e kız-gın olsa da ağabeylik tarafı daha fazla dayanamıyor, hemen affediyor-du. Arkadan gelen arabaları umursamadan yavaş yavaş sürdü arabayı. Kız kardeşiyle biraz daha zaman geçirmek istiyordu.

"Bir daha eline silah almak yok, yasaklıyorum sana." Son uya-rılarını bu şekilde yapıyordu.

"Biliyorum."

"Seni götürmezdim, Mizgin. O adamın ayağına kendi ellerimle götürmezdim. Ama Rezan'ın yaptıkları kahretsin ki özür dileyecek raddeye getiriyor beni. Sırf seni korumak için ağalığını tehlikeye atarak sustu."

"Biliyorum," dedi tekrar.

"Biliyorsan niye sustun? Niye bana söylemedin?"

"Böyle olacağını bilmiyordum." Kısık tonda cevap verirken Cengiz kendisine hâkim olmaya çalıştı. Kız kardeşine bağırmak is-temiyordu. Onu kırmak da istemiyordu. Ama yaptıkları, kendi canı-na kıymak istediği aklına geldikçe deliriyordu.

"Bir daha kendine zarar verirsen, seni asla affetmem. Duydun mu beni?"

Mizgin sessizliğini korudu.

"Duydun mu beni, dedim?"

"Duydum, bıremin," dudaklarını ağır ağır yalarken derin bir iç çekti. En çok Cengiz'i özleyecekti. Eski hallerine dönerlerse Mizgin yine yıkılacaktı. Ve şu an için emin olduğu bir şey varsa Rezan'ın Mizgin'e ailesini görmeye izin vermeyeceğiydi. Rezan onu ailesinin yanına göndermeden canını alacağı için ağabeyine bir söz vermedi.

Konağın önüne yaklaşan araba kadının nefesini tüketti. Titreyen çenesinin kurbanı oldu. Yanakları sağanak yağmura tutulmuşçasına saniyesinde sırılsıklam oldu. Mizgin'in yüreği fırtınalara kapılmış, kadın bocalıyordu.

Duran arabayla gözyaşlarını elinin tersiyle hızla silen Mizgin, Cengiz onu azarlamadan kapıyı açıp indi.

Onlardan önce inen adamlar konağın kapısından içeri yavaştan girerken Cengiz kız kardeşine baktı. Mizgin'in başı eğikti. "Ne yap ne et ailenin evine gelmeye çalış. Bu sefer seni göndermemesine izin verme."

"Önce canımı kurtarayım," dedi kendi kendine Mizgin. Şayet kendini Rezan'dan kurtarırsa bir şekilde olayları çözebilirdi.

"Anlamadım, Mizgin?"

"Gelirim, ağabey. Merak etme beni."

Cengiz yanına gelen kardeşinin çenesinden tutup kaldırdı. Islak yanaklarını, yaşlı gözlerini görünce derin bir homurtu boğazından yükseldi. Kolunun altına alarak sımsıkı sarıldığı kardeşiyle gönülsüzce Şahmaran konağına adımlarını sürdü.

"Seni üzen herkesi elimin altından geçirmek istiyorum, Mizgin."

Mizgin içine ata ata ağlamaya devam etti. Ailesinden bir kez daha en berbat haliyle kopmuştu. Bahçeden içeri girerken Mizgin yabancılık hissetti. Bu kapıdan ilk girdiğinde bu kadar çok korkmuyordu. Ama şimdi Rezan'ı tanıyor biliyordu. Ve bu sefer ne yapacağını kestiremiyordu.

Kahrolsun bilinmezlik! Elini kolunu bağlayan en pis çaresizlikti bu.

Acaba evde miydi? Onu karşılayacak mıydı? Bahçeye girdiğinde sorularının cevabı karşısındaydı. Yadê Piroz, Haydar Şahmaran ve Gülistan yengesi dışında evdekilerden kimse yoktu.

Rezan'ın olmamasına şükretmişti. Henüz yüzüne bakmaya cesareti yoktu. Rezan'ın ondan nefret ettiğini, yine acılarla sınanacağını, ailesinden yine koptuğunu kendine hatırlattıkça sessiz ağlaması hıçkırıklara dönüştü.

"Gelininiz evinizde gene, Piroz Hanım." Rezan'ın dayısı, Cengiz'in yamacında duran geline baktığında anlayışla tebessüm etti. "Bir daha olmaz umarım."

Cengiz hıçkıra hıçkıra ağlayan kardeşinin gözyaşlarını silerken kızdı. "Bu evde tek bir gözyaşı daha dökersen, herkesi yakarım." Sesi oldukça öfkeli çıkmıştı. Mizgin ağladıkça Şahmaran konağıyla beraber bu toprakları yerle bir edesi geliyordu. Berdan yüzünden bütün acıyı Mizgin çektikçe Cengiz akıl sağlığını kaybediyordu.

Piroz Şahmaran kardeşi için acı çektiği her halinden belli olan Cengiz'e vakur edasıyla gülümsedi. "Mizgin bu evde hiç ağlamadı, oğlum. Mizgin bizi hep güldürdü."

Cengiz yaşlı kadının söyledikleriyle alevli gözlerini üzerine çevirdi. Mizgin'in söyledikleri kulağında çınlandı. Onu Rezan'dan hep koruyan, üzerine titreyen, arkasını kollayan ilk isim Yadê Piroz idi. Cengiz nasıl unuturdu. Öfkesini kadından sakınarak hatırlatan sesiyle gerçeği dile getirdi.

"Geldiğinde ağlıyordu, yadê."

Piroz Şahmaran hak verircesine kafasını salladı. "Gayrı ağlamaz benim yavrum. Onu ağlatanları sana bırakmam ben yakarım."

Mizgin utancından yerin dibine girecekti. Rezan'ı rezil etmesine rağmen hâlâ arkasını kolluyordu. Cengiz'in kolları altında küçülüp küçülüp yok olmak istedi.

Cengiz kardeşinin utandığını hissediyordu. Lakin ağlamasına dayanamadı. Kollarıyla sarılarak başını öptü. "Ağlama, Mizgin'im. Ağlama, güzelim."

Ağabeyine zorluk çıkarmamak için susmaya çabaladı. Ağabeyine sıkı sıkı sarıldı. Şefkati ona güç versin istedi. Cengiz ile ayaklanmak istedi. Sakinleşene kadar ağabeyinin göğsüne gömdüğü kafasını kaldırmadı. Nihayet içine kadar sustuğunda geri çekildi.

Kız kardeşinin yaşlar içinde kalan yüzünü elleriyle sildi Cengiz. Alnını bir kez daha öptü. "Seni kimse üzmeyecek. Seni kimse kırmayacak. Üzerlerse ben de üzerim."

Piroz Şahmaran'ın kırışmış yüzünde güven veren bir ifade vardı. Cengiz'e merak etme der gibi baktı ve Mizgin'e gelmesi için el işareti yaptı. O da daha fazla ağlasın istemedi.

Genç kadın son kez ağabeyine baktı. "Hakkını helal et, ağabey."

Cengiz giden kardeşinin kolundan tutup durdurdu. Alnına bir buse kondururken dolan gözlerine engel olamadı. Kız kardeşi bir kez daha gidiyordu. Bu sefer kendi elleriyle getirmişti.

"Allah'a emanet ol, delala min."

"Sen de..."

Cengiz evdekilerle kısa bir baş selamıyla vedalaşıp bahçeden çıkarken Mizgin arkasından bakakaldı. 'Seni çok özleyeceğim, ağabey. Şefkatini, korumacı tavırlarını, üstüme titreyişini, babalığını çok özleyeceğim.'

Ağabeyini arkasında bırakırken evdekilere doğru adımlarını attı. Yarım bıraktığı hayatına yeniden başlamıştı. Önce Yadê Piroz'a doğru gitti, elini öptü. Yaşlı kadın ilk günkü şefkatiyle saçlarını öptü.

"Hoş geldin, yavrum."

"Hoş buldum, yadê," dedikten sonra Gülistan yengesine döndü. Kaynanası onu karşılamaya gelmemişti. Mizgin yengesine sarılıp hasret gidermişti. Haydar amcasının elini öpüp geri çekildikten sonra gözleriyle konağı taramıştı. Rezan ve kaynanası yoktu tamam da, kızlar neredeydi? Evin, Rozan, Zarin neredeydi? Kayınlarının işte olduğundan emindi.

Yahut Rezan Ağa gelmelerine izin vermemişti.

Yadê Piroz'un önderliğinde oturma odasına götürülmüştü. Kapıdan içeri girdiğinde kaynanasını ve Evin'i içeride bulmuştu. Mizgin düğümlenen boğazına çare bulamadı. Yutkundu geçmedi. Konuşmaya takati yokken, yaşadığı utanç ve maruz kaldığı durum kadını düşürmüştü.

Kaynanasının ifadesindeki hoşnutsuzluk ciğerini parçaladı. Belli ki gelmesini oğlu gibi istemiyordu. Mizgin yine de üzerine düşen vazifeyi yerine getirmeliydi. Kaynanasına gitmeliydi. Ellerini uzatmamasından korkuyordu. Zira son olanların çoğunda asıl suçlu oydu. Evin ve Revenk'in evlenmesi için elinden geleni yaparak silahın patlamasına kadar götürmeyi başarmıştı olayları.

Tam karşısında durduğunda kaynanasıyla bir müddet bakıştılar. Mizgin kafasını eğip elini uzatmasını beklerken Dilber Hanım nihayet elini uzattı. Gelininin öpmesine müsaade etti. Mizgin elini öpüp sarılmıştı.

Dilber Hanım'ın soğuk ifadesini vücudu da korumuştu. Mizgin donmamak için anında uzaklaştı. Evin'e sarılmak için varlığını konuşarak belli etti. "E... Evin..." Ağzından ismi güçsüzce dökülmüştü. Evin hareket etmeyince Mizgin sıkıca kıza sarıldı.

Evin sadece kollarını sarmış ve buruk ifadesiyle, "Hoş geldin," demişti.

Mizgin soğuk tavrı karşısında kaskatı kesilmişti. Geldiğine pişman olacağını biliyordu ki kaynanası ve Evin sayesinde ilk pişmanlığını yaşamıştı. Onlar böyleyse Rezan'ı düşünmek bile istemedi.

"Nasılsın, yavrum?"

Yadê Piroz'un sesiyle gözlerini Evin'den ayırdı Mizgin. Şefkatini sesinden dahi olsa esirgemeyen yaşlı kadına zor bela cevap verebildi. "İyiyim, yadê." Çekingenlik her yanını sarmış, ilk geldiği zamanlara dönüşmüştü. Cevap verirken bakışlarının kaynanasına kaymaması için elinden geleni yaptı.

"Aç mısın, Mizgin?" Gülistan yengesinin sorusuyla içi ısınmıştı. Hâlâ aynı sevgiyle yaklaşıyordu.

"Yok, yenge aç değilim."

Kızların okulda olduğunu, bugün geleceği için çok mutlu olduklarını yengesinden öğrenmiş, bir nebze ferahlamıştı Mizgin. En azından kızlar geldiği için mutluydu. Gözleri Sedef'i arasa da bulamamıştı. *Belki de gitmiştir...* İçinden geçen tek dua bu olmuştu. Onu daha fazla görmek istemiyordu.

Aklına dank eden düşüncelerle içini korku sarmıştı. Ne Rezan vardı ne de Sedef. Küçük sarı cimcime Aleyna da ortalıkta görünmüyordu. Korkuyla gözleri odayı taradı. Aleyna uyuyor olsa bile Sedef bile demindendir ortalıkta yoktu.

Sedef'i nasıl soracaktı? Dehşet içinde kalan Mizgin'in gözleri halıdaki desenlerin üzerine sabitlendi. Ya Sedef'i alıp gitmişse? Ya bir daha Mizgin'in yüzüne hiç bakmazsa? Gelmesini de istememişti.

"Hadi kızım odana git bavulunu aç, odana bir çeki düzen ver..." Evin'in haricinde odadaki üç kadın nasıl çekindiğini görmüştü. Yadê Piroz rahat olması için onu odasına bavul bahanesiyle göndermeye karar vermişti.

Mizgin yarım yamalak ne dediğini anlamış, kafasını sallamakla yetinerek ayaklanmıştı. Kaynanasıyla göz göze gelmemek için direnen kadın odadan usulca ayrıldı.

Bahçeye çıkınca etrafı özlemle gözledi. En son gidişi aklına gelmişti. Kocası merdivenlerin başında acıyla onu izliyordu. Gidişine küfür etti Mizgin. Lakin Rezan'ın yaptıklarını unutamazdı.

Ortalıkta görünmemesi fırtına öncesi sessizlikti onun için ve bu fırtına onu çok savuracaktı. Bundan adı kadar emindi. Merdivenleri arşınlayarak odasına aheste aheste yürüdü. Bütün bağ yıkılmıştı. Bu avludan Rezan ile gülümseyerek geçirdiği o değerli dakikalar dahi artık hasret kalacağı kadar uzaklıktaydı.

Odasına girdiğinde ıslanan gözlerine engel olamadı. Son günleri çok acılı geçmişti. Gerçi hangi günleri iyi geçebilmişti ki. Hiçlik gibiydi. Pek güzel günleri olmamıştı. Aslında nankörlük etmesine gerek yoktu. Güzel geçirdiği günleri vardı ama gecenin sonunda hep kötü olaylar güzel anıların üstünü örtmüştü ve beynini sürekli acılı günlerine yormuştu.

Odasına bırakılması gereken bavuluna bakmış, hiçbir yerde bulamayınca dolabına doğru ilerlemişti. Dolabın kapağını açtığında ilk önce kocasının kıyafetlerini gördü. Elini usulca siyah gömleğine doğru götürdü. Ve kollarından birini kendine çekip kokladı.

"Seni o kadar çok özledim ki, Rezan..." Sessiz haykırışı kalbinde büyük depremler yaratıyordu. Her bir yeri sallanıyor, sızlıyor,

enkaz altında kalıyordu. Bu yükten nasıl kurtulacağını bilmiyordu.

Hangi kalp vücuduna destek verip onu tekrar kaldırabilirdi ki? Hiçbiri yapamazdı. Rezan'dan başka hiçbiri onun yönetimini kaldıramazdı. Bir tek onun gücü, onun sevgisi yeterdi.

Dolabı kapattığı gibi yatağına girdi. Uzanacağı sırada ansızın hissettiği mide bulantısıyla yüzünü ekşitmişti. Çok bitkin ve yorulduğu için midesi bile onu kabul edecek durumda değildi. Midesindekilerin hepsini istifra edecek hale geldiğini fark edince can havliyle yataktan çıktı. Çenesindeki gerginlik, sulanan ağzı, beraberinde bir kez daha dolan gözleri...

Öğürme sesiyle hızını arttıran kadın klozetin başına çökmüştü. Klozetin kapağını açtığı gibi içinde ne varsa acı çeke çeke atan kadın yerde bitkin bir şekilde duruyordu. Birkaç saniye kendine gelmeyi bekledi. Bu olaylar onu çok yıpratmıştı.

"Kendini toparla, Mizgin, yoksa bu genç yaşta kendi mezarını kazarsın." Kendini teskin eden kadın zorlukla ayağa kalkıp lavaboya geçti. Önce ağzını yıkayan Mizgin iğrenç tadı yok etmeye çalıştı. Duraksız yüzüne su çarparak kendine gelmeye çalıştı. Rengi iyice solmuş, beti benzi atmıştı. Banyodan çıkarak kendini yatağına bıraktı. Rezan'ın tarafına geçip yastığına sıkıca sarılıp kokusunu içine çekti.

Gözlerini sımsıkı kapayarak gitmemesi için yalvaran adamın son hallerini anımsadı. Anlamıştı ki bir insanı yine öldüren en sevdiğiydi. Rezan onu vurmuştu, Mizgin onu öldürmüştü.

Bu savaş yarından itibaren nefretle körüklenecekti!

***

Hiç olmadığı kadar yorgun ve bitik uyanmıştı Mizgin. Gözlerini açtığında kendini sert ve sıcak bir göğüste bulmamıştı. Soğuk bir yatakta yalnız bulmuştu. Canı sıkılsa da yataktan çıktı. Önce banyoya girdi, ihtiyaçlarını giderdikten sonra odasına girip kıyafetlerini giydi. Makyaj masasına oturduğunda hafif bir makyaj yaptı.

Kasasını açtığında altınlarını aynı yerde bulunca içi acıyla burkuldu. Rezan altınlarını göndermemişti. Hâlâ yerinde duruyordu. Takacağı altınların yarısını çıkartıp tek tek taktı. Son olarak tülbentini de taktı ve son görüntüsüne baktı.

Kötünün iyisi? Kötünün daha kötüsü? Aynadaki kendinden nefret ederek uzaklaştı. Kocası tarafından istenilmedikten sonra hangi güzellik kalbindeki yarayı iyileştirebilirdi ki?

Odadan kendini toparlamaya zaman vermeden ayrıldı. Rezan'ın

buram buram koktuğu oda Mizgin için katliamdı. Aşağıya inerek ilk adımlarını mutfağa sürmüştü. Kahvaltı hazırlayan kadınlara göz atarak tebessüm etti. Mutfağını, kızlarla sohbetini özlemişti.

"Her şey tamam mı, kızlar?"

"Evet, Mizgin yenge. Sen odaya geçebilirsin," diyen Sema'ya tebessümünü koruyan kadın mutfaktan çıkarak oturma odasına doğru yürüdü. Merdivenlerden inen Aslan'ı görünce ayakları otomatikman yürümeyi kesmiş, kadını olduğu yere sabitlemişti.

"Ooo yengecim yüzünüzü gören cennetlik." Sesindeki eğlenceli tını bir mana içeriyordu. Gülerken kısılan gözlerinden göz bebeklerini görmek güçtü ki Mizgin en çok bu halini yakıştırıyordu ona. Hafif kamburlaşan kaynından önemli bir soru gelmişti: "Erbaneyi de getirdin mi?" diye sordu.

Mahcup edasıyla belli belirsiz gülümsedi Mizgin. Aslan'ın onu kırmayacağından emindi. "Kısa bir ara vermek zorunda kaldık. Erbaneyi de sakladım. Malum eve geldik, kafamızda kırılmasın sonra," diyerek acı dolu sorunların üstünü kapadı. "Sen nasılsın?"

"İyi olmaya çalışıyoruz." Samimi cevaplarından kaçınmayacaktı Aslan. Mizgin'in geri dönmesine sevinmişti. Her ne kadar kızgın olduğu noktalar olsa da dışa vurmayacaktı. Dün akşam Rezan'ın halini gördükten sonra gözlerine inanamamıştı. "Biliyorsun son zamanlarda hayatımızda aksiyon hiç eksik olmuyor. En yakın dostumuz olmuş, iyi günümüzde kötü günümüzde hep yanımızda."

Mizgin gözlerini kaçırdı. "Bilmez miyim..." demekle yetindi. Rezan'ı sormaya ne cesareti ne yüzü vardı. Kocası neredeydi, nerede kalıyordu, kim vardı yanında? Hoş, ne kadar geç karşılaşırlarsa Mizgin için o kadar iyiydi.

Aslan üzerine fazla varmak istemedi. "Kahvaltı hazır değil mi?" diye sordu.

"Evet, sizi bekliyor."

Aslan ufak bir baş selamıyla yengesinin yanından ayrıldı.

Mizgin yer yarılsın dibine girsin istedi. Ağabeyini hiçe saymıştı ama Aslan da babaannesi ve amcası gibi onu yadırgamadan kabul ediyordu. Ne kadar kızgın olduklarını tahmin etmek zor değildi.

Oturma odasına doğru yol aldı. Kızları dün görmemişti. Okula gittikleri için de göremeyecekti. İçeri girdiğinde kendisi dışındaki herkesin kahvaltıya oturmuş olduğunu gördü. Kaynanasıyla göz göze gelen Mizgin yutkundu. Bir şey söylemesini beklerken gözlerini hafif devirip kahvaltısına dönmesi Mizgin'e bıçak gibi saplanmıştı. Dilber Hanım onu affetmeyecekti.

"Hadi otur kahvaltıya," diyen Piroz Şahmaran'ın sevgi dolu sesinin arkasındaki emir tonuyla ayaklarını kıpırdatmıştı Mizgin. Kahvaltıya oturmuş, üç lokmayı sessizlik içinde yutabilmiş, sohbete hiç katılmamıştı. Kahvaltıdan sonra ortamdaki gergin havadan kaçarcasına mutfağa koşmuştu.

Masada gülerek konuşan iki kız onu fark etmeden konuşmaya devam ediyorlardı. Mizgin bir bardak alıp kendine su doldururken, soruyu pat diye soruvermişti: "Kızlar Sedef nerede? Göremedim de kahvaltıda."

Göz göze gelen Sema ve Özlem soruyu cevaplamaktan kaçındılar. Sedef'ten pek haz etmeyen kadının alacağı cevaptan çok memnun kalmayacağının bilincindeydiler. Tekrar Mizgin'e baktıklarında ciddiyetin yer ettiği yüzünde sabırsız bekleyişi gördüler.

Cevap almayınca terkar etti Mizgin. "Sedef nerede?"

Özlem mecburi soruyu cevapladı: "Bir arkadaşı geldi buraya, Mizgin yenge. Rezan Ağayla dün oraya gittiler."

Afallayan Mizgin soran bakışlarını Özlem'e yöneltti. Yanlış duymuştu ve Özlem onu düzeltecekti. Kaşları çatılan kadının gözlerinde öfke parıltıları belirdi. Kocası dün gece gelmemişti ve Sedef de yoktu. Dün gece ikisi de gelmemişti. Aynı evde kalma olasılıkları oldukça büyüktü.

Hiddetle mutfaktan fırlayan kadın arkasındaki iki genç kadının korkusunu umursamadan merdivenleri hızlıca çıktı. Kendini odasına attığında ne yapacağını bilemedi.

"Allah senin belanı versin, Rezan," diye bağırdı. Hıncını, sinirini, hırsını duvarlara kusacaktı. "Sen... Sen hiç akıllanmayacaksın..." Ağlamamak için dudaklarını sertçe ısırdı. Bu artık fazla geliyordu. Sedef gitmeliydi yoksa onlar bitecekti.

"O kadını göndermelisin, Mizgin."

Kendi kendine konuşan kadının sonu pek iyi görünmüyordu. Aklını kaçırmış olması muhtemeldi. Zira olanları artık taşıyamayacak kadar direnci kırılmıştı. Sabrı dahi tükenmişti.

"Neden geldin ki Mizgin?" Acıyla tıslayan kadının omuzları çökmüştü.

"Sahi neden geldin?"

Kendi sesi dışında bir ses daha işitince korkuyla yerinde sıçramıştı. Lakin arkasını dönememişti. Gözleri büyümüş, kulakları duyduğu heyecan ve korkuyla karışık duygulardan zonklamaya başlamıştı.

Nefes al, Mizgin... Sadece nefes al... Kendini zapt edemediği sürece neden geldiğini soran zalim kocasıyla baş edemezdi. Dönüp

dönmemek arasında kalmıştı. Kocasına dönüp onu görmek istiyordu. Onu görüp konuşmak istiyordu. Nitekim dili ona ihanet ederek milim kıpırdamıyordu.

Ah lal olasıca seni, diye içinden payladı. Kendine saydırarak sonunda kocasına dönmeyi başarmıştı. Çiftlikten sonra nihayet görmek istediği adam karşısındaydı. O zamana nazaran daha zayıflamış görünüyordu. Endamı ne kadar zayıflarsa zayıflasın yine güzel ve Mizgin'in kalbi tekliyordu.

Gözlerine bakmaya korkan kadın nefesini tutarak iri gözlerini ağır ağır yakışıklı yüzüne çevirdi. Yüzleşmek beklediğinden daha zor ve güç olmuştu. Dalgalanan çene kaslarından dolgun dudaklarına yol haritasını çizen Mizgin nefesini tutmaya devam etti.

Kaç gündür tıraşlanmamış yüzünde kirli sakalları haşin çehresini tetikliyordu. Kara gözlerinde belirsizlik hâkim olsa da çatık kaşlarından kızgın olduğu anlaşılıyordu. Yana doğru taranmış saçları hafiften dağılmıştı.

Gözleri kenetlenen kadın ve adam sessiz geçirdikleri dakikalar boyunca bakıştı. Özlem, o özlemi gölgeleyen öfke, kırılmışlığın nefreti, terk edilmişliğin kızgınlığı, tutkunun güçlü parıltıları fink atıyor, kadını ve adamı türlü duygu geçişleriyle yerden yere vuruyordu.

İkisinde de kavurucu bir özlemle sarılmaya can atan kollar vardı. Ancak ikisi de yerinden kımıldamıyordu. Daha çözmeleri gereken husumetleri vardı.

Şuurunu geri kazandığında, "Daha fazla adını lekelemek istemedim," diye açıklamada bulundu kadın. Damda okuduğu meydanı kendince rafa kaldırdı. Temennisi Rezan'ın dile getirmemesiydi.

Terk etmiş kadar olan kadının tilki misali dönüşü Rezan Ağayı sevindirmişti. Ne kadar kızgın olsa da, nefret etse de gelişine sevinmişti. Bu kadına ne kadar çektireceği azap varsa –ki affederse- çektireceği güzellikler de olacaktı. Ama bu kadını affetmek görünürde yoktu. Terk edişiyle Rezan Ağaya cehennem azabı tattıran kadın yalanıyla bütün azabı intikama dönüştürmüştü.

Zayıflamış bedenini özlemesine rağmen yakınlaşmayacaktı. Dokunmak bir tarafa görmek bile istemiyordu. O aşkla bakan gözlerine bir kez daha bakıp inanmayacaktı. Sevgisine imrendiği kadının böylesi sahtekâr çıkması adamı yıpratmıştı.

Terk etmeseydi güzellikler olacaktı ama neyse...

"Yeterince leke bıraktın." Olabilecek en soğuk, en katı ses bu adamdan çıkmış ve karısı buz tutmuştu. Ardından onu umursamaz

gözlerle izledikten sonra önünden geçip banyoya girdi. Arkasından giden Mizgin kapanan banyo kapısıyla son anda burnunu kırmaktan kurtarmıştı. Kıl payı kurtulmuştu.

"Bunu sana ödeteceğim," dedi kısık bir tonda genç kadın. Yatağına geçip oturdu. Yaptıklarına inanamıyordu. Onu istemeyen adamın evine geri gelmişti. Mizgin geldiği için kendine küfretti. Ağabeyine her şeyi anlatmasaydı, şimdi burada olmazdı.

Başka kadına meyleden Rezan Ağa da boşanır, yuvasını kurardı.

"Mizgin..." Gülistan yengesinin sesini duyan kadın yataktan kalkıp odadan çıkmıştı.

"Efendim, Gülistan yenge?"

"Kızım Evin'in giyinmesine yardımcı olabilir misin? Haydar amcana bakacağım."

"Elbette," diyerek yengesiyle beraber konağın diğer bölümüne gitmişti. Evin'in odasına girerken genç kızı yatakta otururken buldu. Gülümseyerek yanına giden Mizgin yatağın üzerinde gördüğü kıyafetleri eline aldı. Odanın kapısını kapatıp genç kızın yanına tekrar gitti.

Seslere kulak kesen Evin seslendi: "Dayê geldin mi?"

"Benim, Evin," diye cevaplayan Mizgin'in sesi mahcubiyet doluydu.

Genç kızın yüzü düşünce Mizgin yutkundu.

"Annem nerede?"

Onu istemediği her halinden belli olan kıza çekinerek açıklama yaptı Mizgin: "Babana bakmaya gitti. O gelene kadar ben seni giyd..."

Cümlesini buz gibi sesiyle kesti Evin: "Gerek yok, annemi bekleyeceğim."

Derin bir nefes alan Mizgin dizinin dibine oturdu. "Bari sen bana uzak olma, Rezan yeterince canımı yakıyor."

"Umurumda değil, Mizgin."

"Benim dostum bu olamaz."

Kırgın sesi Evin'in kalbini sızlattı. Onu kırmak istemiyordu ama o da Mizgin'e kırgındı. Kocasını bırakıp gitmek ona yakışmamıştı. Revenk ile kavuşmaları için bütün tehlikeleri göze alan bir kadınken kendi sevdiğine sırtını dönmüştü. Kalıp savaşması gerekirken Evin'e göre kolay yolu seçip kaçmıştı.

Hiçbir şey bilmeyen Evin için Mizgin'i suçlamak da kolay yoldu. Rezan'a sonuna kadar hak vermişti. Hem ona yaptıkları için hem onu bıraktığı için. Ki bugün kimse Rezan'ı suçlayacak kadar aklını kaybetmiş değildi.

"Çıkar mısın odadan?"

Mizgin kızı dinlemedi. Ayaklanarak kızın üzerindekileri çıkarmaya başladı. Kavga ede ede, birbirilerini ite ite kıyafet değiştirme faciasını sürdürmüşlerdi. Saçı başı dağılan Mizgin kendini yorgunlukla yatağa attı.

"Ben bu eve sizlerle kavga etmeye mi geldim? Alt tarafı kıyafetini giydirecektim."

"İstemiyorum, dedim sana."

"Sonra konuşacağız, Evin. Şimdi Rezan ile görüşmem gerek." Hızla yataktan kalkıp genç kızın yanağına bir öpücük kondurduktan sonra odadan çıktı. Kendi odasına giderken derin derin nefesler alıp veriyordu.

Bu konuşma nasıl başlayacak, sonu nereye varacaktı bilmiyordu. Bir yanı Rezan'ı kabullenemezken, bir yanı onu utandırdığı ve içine düşürdüğü boktan durum yüzünden usulca yanına sokulmak istiyordu. Kapıyı açıp odasına girdiğinde kocası ceketini giyiyordu.

Rezan odaya gelen kadına bakmadı. Bakarsa her şeyi kusacaktı. Meydan okumasını yüzüne vuracak; hadi karşındayım, meydanını okumaya devam et, diyecekti. Madem bana meydan okudun niye geldin, demek istiyordu. Özellikle telefon darbesinden sonra canını fena halde yakmak istiyordu. Zorlukla kendine hâkim olup susmayı tercih etti.

O telefonu öğrendikten sonra soluğu babaannesinin yanında almıştı. Herkesi suçlamış, Mizgin gelirse öldüreceğini açıkça belirtmişti. Kimseye güvenmediğini ve artık güvenmeyeceğini de eklemişti. Son bir haftayı ailesine zehir etmişti. Babaannesi fenalık geçirince Rezan vicdan azabı çekerek durulmuştu. Yadê Piroz'u onu kandıran kadın yüzünden kaybetmek istemiyordu.

Telefon konuşmalarını anımsayınca bütün savaşını o an kaybetti. Jiletin keskinliği kadar sert çıkan sesiyle püskürdü: "Çık dışarı!"

Arkası dönük adama büyüyen gözleriyle baktı Mizgin. "An.. lam..adım?"

"Çık dışarı, dedim sana. Ben bu odadayken sakın gelme!"

Mizgin kalmakta ısrarcıydı. "Burası bizim odam..."

Hışımla karısına dönen adamın göz bebeklerinden tehlike akıyordu. "Sakın devamını getirme. Biz diye bir şey yok." Seğiren çenesi, birbirine çarpan dişleri ezilerek çıkan kelimeleri Rezan Şahmaran'ın haşin tehlikesini katlıyordu.

Mizgin ayakta kalmaya devam etti. Bununla da savaşacaktı. Ondan için için nefret eden kocasının buna hakkı olmadığını göstere-

cekti. "Biz diye bir şey yoksa neden gelmeme izin verdin?"

"İstedim mi sanıyorsun?" diye kükrercesine üzerine vardı Rezan. Mizgin bir adım dahi atmadı. Sakin kalacaktı öyle değil mi? "Seni istedim mi sanıyorsun?" diye tekrarladı. Olduğundan daha beter bir adama dönüşüyordu.

"İstemediysen niye buradayım o zaman? Neden hâlâ bu odadayım? Neden bu zamana kadar Şahmaran gelini olarak kaldım?"

Rezan aralarında kısa bir mesafe bıraktı. Yakın alanına girerse olacaklar işten bile değildi. "Seni boşayacaktım. Sen baba evinde damlarda avazın çıktığı kadar bağırdığın an seni boşayacaktım."

Son cümlesini âdeta ezercesine geçip devamında yapacağı şeyi sordu Mizgin. "Başka kadınla mı evlenecektin ha? İstediğin bu muydu?" diye bağırdı. "Belki de istediğin buydu. Sedef Hanım'la yemek yiyip başka evlerde kaldığına göre."

Rezan gözlerini kapatıp sakin olmaya çalıştı. İnadına üstüne geliyor, onun öfkesini ortaya çıkartıyordu karısı. Suçlu olmasına rağmen hâlâ konuşuyordu.

"Evet," diye acımasızca onayladı. "Seni istemediğimi Cengiz ağabeyin sana söylemedi mi? Bana yalan söylemeyen bir kadınla evleneceğimi sana o aylardır bu evde sakladığın telefonda söylemedim mi?"

Mizgin konağı inleten sesinin altında kaldı. Ancak sesi söyledikleri kadar ağırlık yapamamıştı.

Mizgin kendini kaybetti.

Mizgin, Rezan'ı kaybetti.

Mizgin aklını kaybetti.

"Niye boşanma davasını açmadın?" derken sona doğru sesi kısıldı. Acı çektiği her halinden belliydi. Boşamaya gerçekten karar vermişti. Bir şekilde düzeleceklerini düşünmüştü ama bugünden sonra imkânsızdı.

"Gelmeseydin açıyordum. Gelmeseydin bitiyordu." Bağırmaktan geri durmadı Rezan. "Beni hiçe sayan, bana yalan söyleyen bir kadınla ömür mü geçermiş ulan?" Kendine hak verircesine kafasını salladı. "Geçmez, geçmezmiş. Ben senin gibi sahtekâr bir kadınla bunu tecrübe ettim."

Mizgin dinledikçe şuurunu kaybetti. Başındaki tülbenti çekip Rezan'ın ayağının dibine fırlattı. "Gönder beni. Gönder bitsin bu işkence. Ben de beni seven, kıymetimi bilen, kırmak için her fırsatı kollamayan bir adamla evleneyim."

Rezan'ın son cümleyle gözleri öyle bir büyümüş, burun delikleri öyle bir genişlemişti ki hırlayarak Mizgin'in üzerine yürüdü.

"Senin o başka adamı düşünen aklını alırım ulan. Kapa şu çeneni!"

Her şeyi kapı arkasında duran Şahmaran ailesi duymuştu. Kendilerini bitiren karı kocanın çirkin yüzlerini ağızlarından dökülen cümlelerle öğrenmişlerdi.

Mizgin susmadı. "Başka kadına meylediyorsan sana bağlı kalmamı sakın bekleme. Gerçi başka bir kadına da gerek yok. Sedef Hanım senin için hali hazırda mevcut. Yemeklere de gitmeye başlamışsınız nasıl olsa."

Rezan küçümsercesine baktı. "Babanın evine kendi rızanla giden sensin. Yasını mı tutayım? Gelmediğin için hayatıma mı küseyim?"

Yaptığı yanlışı bu şekilde savunduğuna inanamadı Mizgin. "O lanet hükümleri veren ağalarını topla, de ki biz ikimiz de istemiyoruz. Boşanacağız!" İşaret parmağıyla göğsüne hınçla vurdu. "Bu kadın bundan sonra size, törelerinize boyun eğmeyecek!" İşaret parmağıyla yeri aynı hiddetle işaretledi. Yüksek çıkan sesi genzini yakmıştı.

Rezan Şahmaran kelimenin tam anlamıyla dehşete düştü.

Alayla gülerek kafasını salladı. "Seni isteyen kadın var ya bu kadın..." Kendini gösterirken gözlerinden dökülen yaşların farkında değildi. "Bugünden sonra öldü. O toprağı da üzerime sen attın. Seni seversem bir daha namus..."

Rezan avucunu ağzına kapayarak susturdu. Asla kendine onu söylemesine izin vermeyecekti. "Çık git bu odadan. Bir daha da buraya gelme. Biz seninle boşanmasak bile, seni yanımda, etrafımda istemiyorum. Bizim karı koca ilişkimiz bitti."

Mizgin hayal kırıklarıyla dolu bedenini Rezan'dan uzaklaştırdı.

'Sana kocam ol dedim, cellâdım değil.' İçinde fısıldadığı cümlenin aksi dilinden en ağır sözcüklerle döküldü:

"Ağa olmuşsun ama koca olamamışsın!"

Rezan yumruklarını sıkarken, karşısındaki kadına zarar verecek kadar kendini kaybetti. Mizgin'in üzerine yürürken ona zarar vermemek için kendini zor zapt etti.

Mizgin gözleri kıpkırmızı kesilen, öfkeden deliye dönen adama başını dik tuttu. Üzerine varan adama ileriye yönelik ağır bir uyarıda bulundu. "O zaman şunu aklına iyi kazı, Rezan Şahmaran. Benim ölüm bu evden çıkmadan başka kadının dirisi gelmeyecek!"

Şahmaran konağında en adice hüküm karı koca arasında verilmişti.

Bölüm 4

Payımıza Acı Düşerse

Söz ağızdan bir kere çıkıyordu. O yüreği bir kere kırıyor ve bir daha eskisi kadar sağlam bırakmıyordu. Kırmamak için çırpınan kimse en çok o kırmıştı. Rezan kırmış, Mizgin dökmüştü. Rezan konuşmuş, Mizgin susmamıştı.

Kimin kefesi ağırsa o daha suçlu basıyordu. Ancak karı koca ilişkisinin kalmadığını kabullenmek tek bir tarafın kefesine kalmıyordu.

Rezan Şahmaran ilişiğini bitirdiği kadını odada bırakıp çıkarken, kapı arkasında bekleyen kimseye dönüp bakmadan gitmişti. Zira her şeyi duymuşlardı. Piroz Şahmaran onunla konuşmaya davrandığında ise Dilber Hanım kaynanasına engel olarak durdurmuştu.

"Bırak da kendi aralarını kendileri düzeltsin. Bu saatten sonra kimse onlara karışmasın!"

Piroz Hanım oğlu için hâlâ gelinine kızgın olan Dilber'e hak verdiğinden torunuyla konuşmamıştı. Ancak birbirlerine büyük yarayı veren Rezan ve Mizgin'in sağlam kalacağından şüpheliydi.

Mizgin kovulduğu odadan, kovulduğu hayattan kaçarcasına çıkmıştı. Ne kimsenin yüzüne bakmış ne bir kelam etmişti. Kendini bir odaya atıp içi sökülene kadar ağlamıştı.

Mizgin ona silah kaldırarak patlatmış ve Rezan'ı suçlu çıkarmıştı. Buna rağmen kocası onu lekelememek için kendi onurunu zedelemişti. Mizgin durmayıp anlattığında yine Rezan'ın onurunu zedelemişti.

Kendi suçunun farkındaydı. Ki yaptığı için kendinden nefret ediyordu. Yalan söyleyerek Rezan'ı kandırdığı için de ondan uzaklaşmasını, kızmasını, nefret etmesini haklı buluyordu. Boşansalardı bile yine Rezan haklı diyecekti. Fakat boşanma davasını ısrarla

açmayıp onun geleceğini bildiği halde hükümlere karşı durmayıp, aynı evde karı koca ilişkisini bitirmek hiçbir koşulda Rezan Ağayı haklı çıkarmıyordu.

Mizgin her şeye boyun eğerdi ama bu zulme boyun eğemezdi.

"Sana bu yüzden gitme demiştim..."

Yüzünü dizlerine gömen kadın kafasını kaldırmadı, cevap vermedi. Az önceye kadar onu istemiyorken, neden şimdi yanına geliyordu ki?

"Sana hâlâ kızgın, hâlâ kırgınım da ama ağlamana dayanamıyorum."

Omzunu silkti Mizgin. Herkes ona kızgın, herkes ona kırgındı. "Sadece sen değilsin," derken Evin'in onun boğuk sesini duyduğundan emin değildi. Burnunu çekip nefes almak için ağlamasına ara verdi. Lakin düşünceleri o kadar yoğundu ki Mizgin'e saldırmaktan an olsun vazgeçmiyorlardı.

Pes etmiş kadının sesi ve hissettiği duyguları kendi içinde hissetti Evin. "Böyle ağlayıp odaya mı kapanacaksın?" Umutsuzluk kızın dört bir yanını kaplamış, sesini kırmıştı. Eski Mizgin'i istiyordu. Her şeye rağmen savaşan kadının kaçmasını istemiyordu.

Mizgin sesindeki sıcakkanlı tınıyı almıştı. Rezan onu kırınca Evin affetmişti. "Ne... yapayım?"

Evin elini aradı. Dizlerine doladığı elini bulana kadar ter atmış, Mizgin ona yardımcı olmadığı için sinirlenmişti. "Kalkacaksın," derken kızgınlığını saklayamadı. "O savaşan, deli dolu kadına geri döneceksin. Seni istemeyen adama ben buradayım diyeceksin, ne yapacaksın!"

Mizgin kafasını dizlerinden aheste aheste kaldırdı. Cengiz bu evde ağlamayacaksın, demişti. Bu halini görse, Rezan'ın söylediklerini duysa herhâlde Şahmaran konağından sadece onu alır gerisinde suçlu suçsuz kim varsa umursamaz hepsini yakardı.

"Bir zalimin gazabına kaldım. Onunla savaştım ve şimdi silahsızım. Eskisi gibi güçlü değilim, Evin."

Evin reddedercesine kafasını şiddetle salladı. "Hayır, sen tanıdığım en güçlü kadınsın. Bu gücünü de kaybetmedin. Sadece yorulduğun için kaybettiğini düşünüyorsun."

Onu anlamamakta ısrarcı olan kıza bakarken acıyla gülümsedi Mizgin. "İnsanın dayandığı son bir nokta vardır, Evin. Ben o noktaların üzerinden kaç kez sınandım. Hâlâ da sınanıyorum. Bırak yorulayım, bırak gücüm tükensin. Ben güçlüyüm dedikçe kocam bile beni ezmek için direndi ve kazandı."

Evin işittiği son cümlelerin ağırlığı altında ezildi. Mizgin'in elinden tutarak kendine çekmiş, can bildiği dostuna sıkıca sarılarak gözyaşlarına eşlik etmişti. Boynuna kafasını gömüp ağlayan kadını daha sonraları dizine yatırıp, saçlarını okşayarak sessizlik içinde içini dökmesine izin vermişti. Sabah duydukları hazmedilir gibi değildi. Mizgin ağlamadan, içini dökmeden kendine gelemezdi.

Saatlerce kaldığı odada ara ara Mizgin ağlamış, Evin onu teselli edince susmuştu. Konuşması için çabalamış ancak Mizgin hiç konuşmayınca Evin de vazgeçmişti.

Gelen yemeğe itiraz etmiş, Mizgin yemeyince Evin de istememişti. Rozan ve Zarin okuldan geldiklerinde soluğu yengelerinin yanında almış, konuşmaya müsait olmadığını anlayınca yanından ayrılmışlardı.

Akşama doğru odadan çıkmaları için Gülistan Hanım yanlarına uğramıştı. Mizgin ve Evin'in tüm gün odada kalmalarını istemese de toparlanması için bir müddet beklemişti. Ancak böyle yaparsa kaynanasıyla arasındaki uçurum büyüyecekti. Görümceleri de anneleri kadar Mizgin'e kızgınlık duyarken, Mizgin'in onlarla da ters düşmesini istemiyordu.

"Bana kalsa seni rahatsız etmem, kızım ama kaynanan için doğru değil. Kocanla aran kötü. Kaynananla ters düşme. Seni yarın o kollar. Mizgin hatasını bildi, yanımdaydı der. Ona da ayıp olmasın, in aşağıya."

Mizgin ağlamaktan şişmiş gözleriyle yengesine uzun bir süre sessizce baktı. Göz kapakları o kadar şişmişti ki kahverengi göz bebekleri neredeyse görünmüyordu. Sadece kafasını salladı.

Gülistan Hanım kızının elinden tuttu. "Hadi beraber inelim."

Mizgin ve Evin Gülistan Hanım'ın yanından yürüyerek odadan çıkmışlardı. Yürümeye mecal bulamayan Mizgin, önünde yürüyen Gülistan Hanımla aradaki mesafeyi büyütürken, yetişmek için hızlanma gereği duymadı.

"Mihrivan ve Berivan aşağıdalar, haberin olsun."

Görmeyen yengesini yine başıyla onayladı. Kardeşlerini lekeleyen gelinlerini görünce çok da mutlu olacaklarını sanmıyordu Mizgin. Tırabzanlara tutunarak indi.

Gözleri hemen karşısında telefonla konuşan Rezan'a kaymıştı. Mizgin'in ağlamaktan küçülmüş gözlerine öfkenin şimşeği düşmüştü. Aynı duygularla karşılık veren Rezan'a nefret ederek bakmış, yüzünü çevirerek bakışmalarına son vermişti.

Onları bitirmeye Mizgin başlamış, Rezan son vermişti.

Oturma odasına nasıl geçtiğini, her iki görümcesini nasıl karşıladığını, nasıl oturduğunu bilmeden dalgınlığına kapılmıştı. Mihrivan ve Berivan'ın soğuk tavrını beklediğinden üzerinde çok durmadı. O iki kadın bugün var yarın yoktu.

Mizgin bugün sevdiği adamı kaybetmişti. Kimi kaybetse bu saatten sonra koymazdı.

Ortama ayak uydurmamış, konuşması için önayak olan Yadê Piroz ve Gülistan yengesine boş gözlerle bakmıştı. Onlar Mizgin'e acıyorlar mıydı? Mizgin acıyan bakışlarını görmektense ölmeyi yeğlerdi. Rezan onu sildiği için onu gariban gibi görmelerini kaldıramazdı.

"Mizgin..."

Omzuna birinin dokunmasıyla sarsılan kadın çağıranın kim olduğunu görmek için kafasını çevirdi. Çağıran ve dokunan Evin idi. "Efendim," diyerek dostunu cevapladı.

"Yadê Piroz sana sesleniyor."

Mizgin, başını seslenen yaşlı kadına çevirdi. Yüzündeki aksi ifade kadını utandırmıştı. "Sana telefon var, kızım. Al şunu konuş," diyen kadının uzattığı telefona şaşkınlıkla bakmıştı.

"Kim, yadê?" diye sordu Mizgin. Ayaklanıp telefonu elinden almayı akıl edemedi.

Yadê Piroz homurdandı. "Keça kere* , kolum koptu. Alsana şu telefonu. Ma kulağın sağır, aklın da mı ağırdır?"

Azarlanınca oturduğu yerden fırladı Mizgin. Telefonu yaşlı kadının elinden alırken yanaklarının kızardığını hissetti. Azarını bile özlediği kadının yine de şefkatini esirgemeyişi kadını utandırmıştı.

Telefonu aldığı gibi kulağına götürmüştü. "Efendim."

"Delala min..."

İlaç gibi gelen ses ahizeden yükselince Mizgin gözlerini sımsıkı kapadı. Yanında olmayı o kadar çok istemişti ki. Ağlamamak için direndi.

"Efendim, ağabey?"

"Nasılsın, güzelim?"

Mizgin sesine canlılık katmak için cebelleşti. Görümcelerinin ve kaynanasının soğuk bakışları altında konuşmak mümkün değildi. Oturma odasından çıkarken ağabeyini bekletmemek ve kaynanasını işkillendirmemek için, "İyiyim, ağabey," cevabını sahte gülüşüyle vermişti.

Kapıyı arkasından kapatırken ağabeyinin şüpheli sorularını doğru kelimelerle cevaplamak için uygun bir yer aradı. Merdiven-

* Keça kere: Eşeğin kızı

lere yönelen kadın, basamakları yorgunluğuna rağmen hızlıca çıktı.

Cengiz'in soruları zordu ve Mizgin ağlamamak için mücadele etmekten bitap düşüyordu.

"Sana ağlama demiştim. Ağlattılar mı?"

"Evet," dedi Mizgin gerçeği saklamadı. Ancak yanına hemen bir yalan iliştiriverdi. "Beni mahcup ettikleri için ağladım. Yaptıklarıma rağmen..."

"Herkesi kandıracağını ama bana yutturamayacağını biliyorsun değil mi? O evde gülen tek bir yüzün samimiyetine inanırım. O da seni az önce azarlayan hanımağaya..."

Geri kalanlara haksızlık olmuyor muydu? "Rezan dışında kimseyle aramız limoni değil, ağabey."

"Ben o Rezan'a da..."

Mizgin'in gözleri büyüdü. Ağabeyi dün bırakırken böyle bir şey söylememişti. "Bir problem mi var?" diye sordu çabucak. Kavga mı etmişlerdi? Öyle olmuşsa Rezan, ağabeyine olan öfkesini bile Mizgin'den çıkarırdı. Ağabeyi konuşmayınca, "Cengiz," diye soludu isyan dolu sesiyle.

Telefondan bir ses beklerken, arkasından yükselen bariton sesle küçük bir çığlık ağzından kopuvermişti.

"Mizgin!"

Arkasını dönemeden kulağına dayadığı telefon aniden elinden çekilmiş, Mizgin ne olduğunu anlayamadan fırlatılan telefonun parçalanan sesiyle yerine mıh gibi çakılmıştı.

Sinirden gözü dönen adam tam karşısında saldırmaya hazır durdu. "Senin aklından zorun mu var be kadın?" Hâlâ ağabeyiyle konuşacak yüzü buluyor muydu? Hem de bu evde? Avluda özgürce dolaşarak?

Afallayan kadın bir müddet Rezan ve deli öfkesini izledi. Ne söyleyeceğini bilemediğinden susmakla kaldı. Zira yaptığı şeye anlam veremedi. Bu telefonu elinden alıp fırlatacak kadar neye öfkelenmişti?

"Ne... Ne yapıyorsun..." Kafasını sorarcasına sallarken yüzünde hâlâ yaşadığı şokun izleri vardı.

"Sen hâlâ utanmadan telefonla konuşabiliyor musun? Ne yüzsüz kadınsın sen!" Burun kemerini sıkan Rezan karısına bir zarar vermekten korktuğu için yanına bile yaklaşmak istemedi. Lakin kendini kaybetmesi an meselesiydi.

Mizgin telefonla konuştuğu için mi böyle yapmıştı? Şokundan sıyrılan kadın tepkisini ölçemeden karşılık verdi. "Bunun için miydi?" derken sesi yükselmiş, kaşları derinden çatılmıştı. "Beni bir yangı-

nın içine gönderen ağabeyim, sağ salim miyim, yaşıyor muyum diye aradığı için mi?"

"Sen mi bir yangının içindesin?" Tek kaşını kaldırınca tehlikeli çehresi keskinleşti. Mizgin Şahmaran olayı tamamen kendi açısından yorumluyordu. "Ağabeyin ateşin kendisini benim evime gönderdiğinin farkında mı?" diye sordu Rezan.

"Farkında olsa seni yakmak için kardeşini feda etmezdi," diyen Mizgin kocasının kurduğu cümleleri yeni yeni idrak etmişti. Öfkesi yerini ansızın şaşkınlığa bıraktı. Sanki Mizgin'e hücum etmek için tetikte bekliyorlardı.

"Hiç mi durup ben ne söylüyorum diye düşünmüyorsun? Bizi gittikçe çıkmaza sokuyorsun. Bu öfke değil, bu kin değil." Sesi titreyen kadın karşısındaki adamı tanıdığından emin olamadı. Bu adam Rezan değildi. "Kim senin aklını dolduruyor böyle?"

Rezan ne düşündüğünü tartacak kadar kendinde değildi ki Mizgin son cümleyle düşünecek adamı hepten çileden çıkardı. "Ne diyor..."

"Rezan!" Ağabeyinin önüne geçerek Mizgin'i uzaklaştıran Aslan, ağabeyine en az yengesi kadar hayretler içinde kalmıştı. "Ne yapıyorsun?"

Rezan kardeşini aralarından çekilmesi için iterek Mizgin'e döndü. Aslan'a attığı öfkeli bakışlarını tekrar karısına çevirdi. Daha konuşmasın tamamlamamıştı ki, Mizgin devreye yeniden girdi.

"Ben ağabeyimle konuştum."

Rezan işaret parmağını kaldırarak kadının yüzüne diklemesine tuttu. "Sen o konuşma hakkını gitmeden önce kazanmıştın." Öfkesine nazaran sesi 'gitmeden önce' dediğinde titremişti. Mizgin giderek her şeyi yıktığının hâlâ farkında değil miydi?

Aslında bütün cevap belliydi. Titreyen sesi belki içini okşamış, belki acıtmış, belki de utandırmıştı. Ancak bir cevabı kesinlikle barındırıyordu ve kadın o cevapla aydınlanmıştı.

"Biliyor musun?" diye söze girdi Mizgin. "Çaresizsin! O kadar çok çaresizsin ki ne yapacağını şaşırdın."

Ancak Rezan Şahmaran sözleriyle vurmaya tam gaz devam etti. "Ne yapalım, payımıza sen düşünce çaresiz kaldık."

Aslan yine karışmak için davranmıştı ki Rezan'ın yüzüne bakmadan elini kaldırmasıyla durmuştu.

Mizgin gözyaşları akmasın diye çırpınmaya devam ederken iç dudağını ısırdı. "Beni sevdiğin için çaresizsin. Beni sevdiğini kabul etmediğin için çaresizsin. Ama sana bir şey söyleyeyim mi?" dedi işaret parmağıyla kocasının sol yanına vurdu. "Kalbin en büyük şahidim olsun ki seni paramparça edeceğim."

Rezan yüzüne haykırmak istediği cevabı kendi içinde vermişti. 'Zaten paramparça ettin giderek.'

Yıkılışını Mizgin anlamasın diye ellerini cebine koyarak, hafifçe karısına doğru eğilip arada kısa bir mesafe bıraktı. Yüzüne alaylı bir tebessüm yerleştirerek cevap verdi: "Nasıl yapacakmışsın onu? Böyle komik söylemlerinle mi?"

Öfkelenen kadının burun delikleri hızla aldığı nefesle açılıp kapandı. "Göreceksin, Rezan Ağa," diyerek sırtını döndüğü gibi daha yeni çıktığı odaya süratli adımlarıyla geri döndü.

Rezan peşinden gitmek istemiş, Aslan tekrar önüne çıkınca duraksamıştı. "Bir daha biz konuşurken müdahale etme, Aslan!" En sert uyarısını kardeşine yapmıştı. Ne zaman tartışsalar, kavga etseler birinin müdahale etmesinden bıkmıştı.

"Sadece konuşursan müdahale etmem. Ama karşındaki bir kadın, her şeyden evvel senin karın, ağabey. Yarın pişmanlığını yaşayacağın cümleler sarf ediyorsun. Sonra neden söyledim diye dövünüp durma."

Kardeşinin bozulmuş ifadesiyle beraber sırtını karısı gibi dönüp gitmesiyle Rezan omuzlarını indirmişti. Rezan'ı anlayacakları gün de geç olmasın ve pişman olmasınlar istedi.

***

Yardan desteği bulamayan dosttan buluyordu. Vefalı dostunun desteğiyle, tavsiyeleriyle, nasihatiyle, uyarısıyla güne merhaba demişti Mizgin. Lakin kendi yatak odasında değildi. Rezan'ın çalışma odasında yattığını Evin'den öğrendiğinde günü henüz aydınlanmamıştı.

"Toparlanman sadece senin yararına. Kalk intikamını al. O dediğim dedik kadın ol. Öyle olup Rezan'ı kazanmadın mı?"

Mizgin görmeyen kıza imayla baktı. "O zaman Rezan'ı kazanmak gibi bir gayem vardı." İması sesine de yansımış olacak ki Evin kaşlarını kaldırmıştı.

"Yani şimdi onu istemiyorsun?" Sonra hak verircesine kafasını salladı. "Tamam, ben de senden onu pişman etmeni istiyorum zaten. Rezan'ın haklı olduğu durumlar elbette var ve bunlar seninkinden sayıca fazla."

Mübarek laf sokmadan da duramıyordu. Mizgin iç yanaklarını ısırdı. "Rezan haklıysa niye benim tarafımdasın da onu pişman etmemi istiyorsun?"

"Acı çekmenizi istemiyorum. Benim ve Revenk'in evliliği için kendini feda ettin. Kocanı geri kazanman gerek. Birbirinizi süründürseniz bile, ondan intikamını alsan dahi onu geri kazanman gerek."

Duyduklarını hazmetmesi kolay olmadı Mizgin'in. "Ne kazanması, Evin? Rezan Ağa dul bir kadınla yemeklere gidiyor. Sedef'i yanından ayırmıyor. Benimle ilişkisini tümden bitirmiş. Kimi kazanıyor muşum ben?"

"Sen gitmeden önce de çiftliğe yemeğe gitmişti. Sedef bu evde bizimle yaşadı. O zaman da davandan vazgeçmedin. Şimdi de vazgeçme diyorum."

Muhtemelen Mizgin'in can damarına basmak için gelmişti Evin. Yaptıklarına, söylediklerine başka bir anlam yükleyemiyordu. "Umurumda değil, Evin."

Evin delirmek üzereydi. Mizgin'i kendine bir şekilde getirmeliydi. Kanına girip onu ayaklandırmalıydı. Başından beri yapmak istediği ancak yapmaktan korktuğu planını gerçekleştirecekti. Mizgin'i ancak bu şekilde silkeleyebilirdi.

"Senin üzerine başka kadın getireceklerdi. Daha sen Rezan'dan boşanmadan kadın aradılar onun için. Hiç mi bu kadın kim olacak diye düşünmedin?" Sahte bir kızgınlıkla güldü. "Araştırmamış olmana inanamıyorum. Ne isimler geçti, kimler kendi ismini yakıştırdı..."

Oturduğu yerde donakaldı Mizgin. Kirpiklerini dahi kımıldatamayacak kadar nefesi kesilmişti. Bir anlığına kendini yakıştıran isimlerin listesini beyninde oluşturdu. Liste gittikçe kabarınca hırladı.

"Ben o kadınların adını alır mezar taşına yakıştırırım, Evin!"

Evin kanına girdiğini fark edince üzerine vardı. "Dilber yengeyi arayan bekâr kız anneleri ucundan kız buldular mı diye sordu. Dilber yenge oğlum hangisini isterse onu getirir dedi."

Hayal kırıklığıyla ayaklanan Mizgin ensesini ovuşturdu. "Biz daha boşanmadan?"

"Evet, benim de kanıma dokundu. Mizgin gibi bir kadının üzerine kim bu eve gelebilir, dedim. Kim Rezan'ı kaldırabilir?" Bu evde konuşulmaktan kaçınan her şeyi konuşulmuş gibi anlatan Evin başının yanmamasını diledi. Zira Rezan, karısı ayaklansın diye bu yalanları uydurduğunu öğrenirse, Evin'i bacaklarından Mizgin ile beraber avlunun tırabzanlarına kurbanlık koyun niyetine asardı.

Sakinleşmek için odada volta attı Mizgin. "Düşündükleri kadınlar kimdi?" diye sordu. İçindeki öfke sesine yansımamıştı. Evin'in söyleyeceğinden kuşkuluydu. Saman alevini tutuşturur ve kaçar gibi görünüyordu.

Evin omzunu silkti. "Gider onlara bulaşırsın. Benim söylediğim anında anlaşılır. Git sen bul onları," diyen dostunun öfkesini çok yalın bir şekilde hissediyordu Mizgin. "Sonuçta kimse değil Rezan Ağa. Kimler kızını övmedi ki... Yadê Piroz ne niyetle geldiklerini bildiği için pek yüz vermedi ama Rezan birini isterse neden olmasın gözüyle baktı."

Tahmin ettiği gibi olmuştu. Evin o kurşunu Mizgin'in yüreğine ateş edip kaçıyordu. Nasıl bulacaktı? Gülistan yenge asla söylemezdi. Bu evdeki kadınlar onu tanıyordu. E bu evdekiler dışında kimseden öğrenemezdi. "Bulacağım, Evin, o kadınları ayağımın altına alıp ezeceğim."

"Senin yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım."

Evin'i net anlamamıştı. Tek derdi şu an için bu evde kendine seçeceği kurbandı. Hafta sonu olduğu için kızlar evdeydi. Mizgin duyduklarını öğrenmenin peşine düşebilirdi. Önce kendine bir av seçmeliydi. Evin anlatmadığı için geriye iki kişi kalmıştı: Ya Rozan olacaktı ya da ablası Zarin!

Voltalarını atmaya devam eden Mizgin ağlamakla bağırmak arasında kalıyordu. Ağlasa bir dertti, bağırsa başka dert. Dün gece Rezan'a seni parçalayacağım, demişti ama şimdi kendisi parçalara bölünmüştü.

Rezan mı kazanıyordu yani?

Kollarını iki yana açarak ağlamaklı sesiyle yalvardı. "Yetiş ya Rab, yetiş. Yetiş beni bu vicdansız, kalpsiz, ruhsuz adamın ellerinden kurtar. Benim gibi bir kadını hak etmeyen bu adamın ellerinden al ya Rab. Duy sesimi."

Duasını ettikten sonra korktuğu her halinden belli olan Evin'e soludu: "Hatırlat, yarın on ekmeği sadaka vereyim."

"Mizgin sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Ne demek farkında mıyım? Evime geldim, beyefendi neredeydi peki? Dul bir kadınla, arkadaşının evine akşam zıkkımına gitmişler."

"Akşam zıkkımı da ne?"

"Yani akşam yemeğine, zıkkımın kökünü yemeye gitmişler."

"Deme öyle, az kalsın sen de dul bir kadın oluyordun."

Mizgin patladıktan sonra ağlayacak raddeye gelmişti. Evet, eğer Rezan Ağa boşanmaya niyetli olsaydı dul olacaktı. "Boşanmaya niyeti yok, bana diyor ki niye geldin seni boşayacaktım." Kızgınlıkla parladı.

"Bence sen bir soluklan, kendine gel. Sedef'e sonra saydırırsın. O da dönmüş arkadaşının evinden. Böyle odalara saklanırsan, sana ayıp olur. Sen Mizgin'sin, adına laf getirmezsin."

Kahretsin ki Evin haklıydı. Meydanı Sedef'e bırakmayacaktı. Zaten evlenmek için kendini ön plana atanların başını o şirret çekiyordu. Mizgin onu yerle bir etmesini de bilirdi.

"Evelallah hepsinin üstesinden geleceğim."

Evin kadın kendinden geçmeden dikkatini başka konuya çekti.

"Mizgin ben çok acıktım. Sen yoksun diye kahvaltıya inmek istemiyorum."

Rezan Ağa için kız arayan Şahmaran ailesinden utandığı için sofralarına oturamıyor, bir lokma yiyemiyordu. Bugün öğrendiklerinden sonra o sofraya oturacaktı Mizgin. "İnelim kahvaltımızı edelim. Niye kendimizi açlıktan öldürelim burada?"

Evin içten içe gülümsedi. Nihayet kendine geliyordu. Lakin korkusundan sıyrılamıyordu. Acaba annesine anlatsa mıydı? Mizgin bir pot kıracak olursa annesi toparlardı. Azar işiteceğini biliyordu ama başka çaresi de yoktu.

Mizgin dostunu alarak kaldığı odadan çıkmıştı. Avluyu geçip merdivenlerden inerken, Aleyna'nın peşinden koşan Sedef'i gördü. İçine akın eden kin dalgasıyla bocaladı. Sedef'ten, Sedef gibi kadınlardan nefret ediyordu.

"Seni ince doğranmış soğan gibi kavurup çöpe atmak var ama..."

Evin lafı üzerine alarak gücendi. "Ben ne yaptım şimdi?"

Gözlerini nefret ettiği kadının üzerinden ayırmadan Evin'i dikkatlice indirmeye devam etti Mizgin. "Sana demiyorum, Sedef aşağıda," diyerek anında gücenen kızı bilgilendirdi.

Basamaklar bittiğinde Sedef onları fark etmişti. Mizgin'i görünce yüzündeki solgun ifadeyi silerek gülümseyişi karşısında kadın şaşırmamıştı. Gelişine sevinmediği aşikârdı. Dönmeyeceğini zannediyordu. Mizgin o suratın solmasına sevindi.

"Canım hoş geldin," diyerek ilk adımı attı Sedef. Rezan'ın onu ne kadar çok sevdiğini, karısı gittiğinde çok daha net anlamıştı. Hayattaki tek tutunduğu dal Mizgin'miş gibi çöküvermişti.

"Hoş buldum, sen de hoş geldin." Zoraki gülümsedi Mizgin. Hemen ardından düşman çatlatmanın nasıl bir keyif verdiğini anımsadı. O hazzı yeniden yaşamak istiyordu. Rezan'a göz diken bütün düşmanları çatlatacaktı.

"Zor bir süreç oldu. Boşanacağınız hükmü verilince üzüldüm. Gelmene sevindim."

Mizgin kısık gözleriyle kafasını ağır ağır salladı. "Boşanacağımızı beklemeseydi kimse." İşaret parmağıyla gözlerini göstererek etrafında daireler çizdi. "Sen bak bakayım, Rezan'ı yedirecek göz var mı bende?" Başka kadınla evleneceği dedikodusunu duyar

duymaz soluğu Cengiz'in yanında almıştı. Kimse Mizgin'in sevdiği adamı ellere yar edeceğini aklından geçirmemeliydi.

Sedef kendinden bir şey kaybetmeyen, Rezan'ı kimseye yedirmeyen kadına gıptayla baktı. Zamanında o da öyle yapsaydı, şimdi Mizgin diye birisi olmazdı. "Yok," diyerek geri adım attı Sedef.

Mizgin gülerek Evin ile beraber yürümeye devam etti. "Çok bekleyen olmuş. Biz de birbirimizi seviyoruz mesajını kısa zamanda verelim dedik."

Evin'in nutku tutulmuştu. Rezan'ı kimseye yedirmeyecekse niye gitmişti? Ah pardon, yıkılmadım ayaktayım politikasını kendince uyguluyordu Mizgin. Az önceki hallerini bilmese Sedef gibi inanırdı. Lakin haklı olduğu bir durum söz konusuydu ki o da; Rezan ile birbirlerini gerçekten sevdikleriydi.

"Kahvaltı yaptın mı, Sedef?" diye sordu Mizgin.

"Hayır, canım. Daha yapmadık."

Mizgin onaylayarak arkalarında Sedef ile oturma odasına Evin eşliğinde girmişlerdi. Aleyna'yı, Yadê Piroz'un kucağında bulunca gülümsedi. Küçük cimcimeyi özlediğini fark etmişti.

Yadê Piroz gelinini toparlamış halde karşısında görünce bir nebze rahatlamıştı. Dün gece Rezan olacak o vicdansız torunu telefonunu kırınca Cengiz'i ikna etmek zor olmuştu.

"Bana bir telefon borçlusun, Mizgin. O kuzulkurt* benim telefonumu kırdı. Gitti bütün fotoğraflarım."

Afallayan Mizgin boş gözlerle yaşlı kadını izledi. Dün geceyi hatırlamak istemezken, aklı bir anlığına Yadê Piroz'un giden fotoğraflarına kaydı. Gözleri ağır ağır kaynanasına kaydı. Kafasını önüne eğmiş, avucunu ağzına kapatmıştı. Hemen ardından Gülistan yengesine baktı. O da aynı vaziyetteydi.

"Ne... Ne fotoğrafları, yadê?"

Yadê kafasını iki yana durmaksızın sallarken, dizlerine vurup duruyordu. "Aslan çekmişti, Revenk çekmişti, Rozan, Zarin vardı. Haydar ile bahçede otururken çekmiştik. Gitti hepsi."

Vicdan azabı çeken Mizgin ne diyeceğini bilemedi. Allah bilir nasıl fotoğraflar vardı. "Hallederiz, yadê..." diyerek konuyu kapatmaya çalıştı. En kısa zamanda telefon mevzusunu halledecekti. Acaba ağabeyi ne durumdaydı. Rezan bağırıp telefonu kırmıştı. Delirmiş olmalıydı.

"Çabuk hallet. Cengiz'i de ara iyi olduğunu söyle. Ben söyledim, kure kere** bana inanmıyor," diyerek ters bir bakış atarak önün-

* Kuzulkurt: Zıkkımın dibi

** Kure kere: Eşeğin oğlu

deki kahvaltı sofrasına döndü. "Hadi oturun kahvaltınızı edin."

Mizgin, Evin'i oturttuktan sonra Sedef'i davet ederek oturmuştu. Kaynanasıyla göz göze gelmemeye dikkat ederek kahvaltısına başlamıştı. Daha konuşacaklardı. Dilber Hanım susup ona bırakmayacaktı.

Kahvaltı düne nazaran daha ılımlı geçmişti. Mizgin kahvaltısını yaptıktan hemen sonra soluğu görevinin başında alacaktı. Midesini eskisi gibi tıka basa dolduramadığından fazla oturmamıştı. Doyduğunu hissettiğinde ayaklandı Mizgin. Rozan ve Zarin hafta sonu olduğu için geç uyanmışlardı. Aşağı inmeden onları yakalamalıydı.

"Kızlara bakayım, uyanmışlar mı?" diyerek odadan sıvışmıştı. Önce kızlardan biriyle konuşacak, gerçekleri öğrenecek, ardından bir yol çizecekti. Ama her zaman öncelik kocası ve gerçeklerdi. Babasının evindeyken Rezan Ağanın kendi gözleriyle seçtiği kadının kim olduğunu bulmalıydı. O aileyle konuşuldu mu? O isimlerin listesini istiyordu.

Eğer gerçekten öyle bir şey varsa Rezan ile konuşacak bir çare bulacaklardı. Ya tamamen biteceklerdi. Ya da yeni bir sayfa açacaklardı. Rezan evleneceğini telefonda açıkça söylemişti. Kimdi o kadın? Kimdi o kendisini şanslı sanan kadın?

Kızların odasında girdiğinde Rozan'ın etrafı toparladığını görünce gülümsemeden edemedi. Avı seçilmişti.

"Rozan?"

"Efendim, Mizgin yenge?"

"Gelir misin? Seninle konuşmak istediklerim var."

Kafasını sallayan genç kız elindekileri çalışma masasına bırakıp kapıya vardı. Mizgin'in arkasından gitti. Boş odaya giren ikili minderlere oturunca Mizgin gülümsemeye devam etti.

"Şimdi sana birkaç sorum var, Rozan." Tatlı bir yenge edasında avının gönlünü hoşnut ediyordu.

Ciddi tavrıyla yengesine döndü Rozan. "Tabii dinliyorum."

Genç kadının gözleri şüpheyle kısıldı. "Ben gittikten sonra Rezan Ağa ne yaptı?"

"Ne?" Yengesinin sorduğu soruyla bir adım geriledi. Mizgin kaçmaması için ayağa kalkıp yanına geçip oturdu. Genç kızı tutup kendisine çekti.

"Ben yokken Rezan hazretleri ne yaptı? Ne kararlar veriyordu bu evde?" Köşeye sıkıştırdığı kızı dizlerine yatırmış saçlarını tehditle okşuyordu. Birileri içeri girerse bu şekilde şüphe çekmezdi.

"Bir kız bulduğu kulağıma geldi. Kulağımdan çıktı ve şimdi senin kulağına girdi. Sen de bana cevap vereceksin."

Mizgin'in hali Rozan'ın gözünü korkutuyordu. Özellikle büyüterek baktığı gözleri ve sürekli gülen dudakları küçük kızın aklını alacaktı.

"Söyle o kız kim? O kendini şanslı sayan, bu eve geleceğini hayal eden, Rezan'ın karısı olmayı kafasına koyan o ölümlü kim? Benim uykularımı bana haram eden o mahlûk kim? Benim kocamı aklının ucundan geçiren kadın kim?"

Ardı ardına sorduğu sorulara yetişemeyen Rozan gözlerine bakmaya korkar olmuştu. Az sonra hüngür hüngür ağlayacaktı. "Bana öyle bakma, Mizgin yenge..." Saçlarının okşandığı hissettikçe korkudan sinesine çekiliyordu.

"Nasıl bakıyorum, Rozan?"

"Delirmiş gibi..."

"Delirdim zaten."

Rozan inat edecekti. "Söylersem Rezan amca beni öldürür. Ağzımı bile açmam," diyerek her iki elini üst üste koyarak ağzının üstüne koydu.

Tek kaşını ustalıkla kaldırdı Mizgin. "Bana sökmez bunlar. Sen bana hemen şimdi o kadının kim olduğunu söyleyeceksin. Sonra seninle hiç görüşmedik."

Rozan kaşlarını hayır anlamında kaldırdı.

Mizgin her iki başparmağını genç kızın kaşlarının üstüne kapayıp yukarı doğru hafif bastırarak sabitledi. "Ne kadar çabuk söylersen, o kadar çabuk elimden kurtulursun."

Rozan çırpınarak elinden kurtulmaya davrandı. Ayaklarını ısrarla yere vuruyor, ancak ağzından Mizgin laf almasın diye ellerini çekmiyordu.

"Bu ne yaman çelişki böyle? Kızım sen hasta mısın?" Gördükleri akıl sınırlarını zorladı. "Benim şu an senin ağzını kapatmam gerekiyordu ki sen böyle çırpınasın."

Rozan'ın boşluğuna gelmiş, genç kız elini çekerek gülmeye başlamıştı.

Mizgin fırsatı yakalayınca elinden tutup ağzını tekrar kapatmasını engelledi. Nitekim Rozan yengesinden daha güçlü kollara sahip olduğundan olsa gerek ellerini saniyesinde kurtararak yine ağzını kapadı.

"Bak küçük ajan, seninle birbirimizi yormayalım." Kafasını göğsüne yaslayıp saçlarını ağır ağır okşadı Mizgin. "Sen bana isimleri ver, ben de sana özgürlüğünü vereyim."

Rozan gözlerini sımsıkı kapadı. Mizgin'den kurtulmayacağını biliyordu. Ancak son saniyesine kadar savaşacaktı. Belki biri içeri girer, onları görürdü.

"Hani sen Aslan'ın birkaç arkadaşını merak etmiştin. Evimize misafir gelenin isimlerini öğrenmek istemiştin." Çırpınan Rozan'ın gözü kapalı olmasına rağmen mimiklerinin değiştiğini görünce devam etti. "Rezan duymak istemez bunları. Aslan'ı hiç söylemek istemiyorum. Revenk zaten mümkün değil. Ya Diyar?"

Rozan gözlerini açarak anında belertti.

Mizgin sevimlice sırıttı.

Elini ağzından çeken Rozan nefes nefese yüzüne üfledi. "Bunu yapamazsın!"

"Neden yapamazmışım?"

"Sen benim yengemsin!"

Sevimli sırıtışı hatırlatan bir ifadeye dönüştü. "Ha onu hatırladın."

Acaba anlatmasa Diyar'a çıtlatır mıydı? Bu kadın kimse değil Mizgin idi ve Rezan Ağaya göz diken her kadını bulmak için canla başla mücadele eder, bu uğurda Rezan'ı bile yakardı. Kocası başka kadın dediği için silahı çekmiş kadındı.

Rozan düşüncelerinin ardından kasılarak ağlamaya başladı. Anlatırsa amcası onu öldürecek, anlatmazsa Mizgin öldürecekti. "Ya siz gidin kendi aranızda... Halledin... Rezan amca beni..." Kabullenemeyerek bağırdı: "Öldürür beni... Kıyma gibi doğrar... Söylemem..."

"İyi, Diyar ile sen uğraşırsın," diyerek Rozan'ı kendinden uzaklaştırıp ayaklandı Mizgin.

Rozan yengesinin ayağına hıçkıra hıçkıra kapandı. "Kurbanın olayım, Mizgin yenge... Yapma ne olur..."

"Diyaarr..." diye hafiften sesini yükselterek genç oğlanı çağırdı Mizgin.

Rozan hıçkıra hıçkıra halıyı dövdü. "Tamam, tamam söyleyeceğim... Ama ne olur Rezan amcaya söyleme... Ne olur beni öldürür..."

Mizgin tuttuğu nefesini rahatlayarak geri verdi ve güven veren gülüşüyle kızın korkularını aldı. "Söyleyemeyeceğim, küçük ajan. Rahat ol. Biz dert ortağıyız." Küçük ajanının yanına oturup dökülmesini bekledi.

Gözyaşlarını silmeden ağlayarak anlatmaya başladı. "Jin..." diyerek duraksadı. Allah Jinda'nın ömrüne ömür versin, bu saatten sonra sağ kalacağını sanmıyordu Rozan. Kendi akrabasının hayatını tehlikeye atmıştı. "Jinda'yı getireceklerdi..."

Afallayan Mizgin yine boş gözleriyle baktı. Bu ara fazla anlamsız şeyle karşı karşıya kalıyordu. "Anlamadım canım," diyerek savunmasızca güldü. "Kimi getirecekler, bir daha tekrar etsene."

Rozan tepkilerinden korkuyordu. Yine de ismini tekrar zikretti: "Jinda."

Geri çekilen Mizgin elini kalbine götürdü. "Neee! Benimle aynı güzellikte yarışan Jinda'yı mı getirecekler?"

Rozan gözyaşlarına rağmen canına susayarak hak vermişti. "Evet, Mizgin yenge. Çok güzel bir kadın."

Güzel olduğu da Şahmaran ailesi tarafından tescillenmişti. Yani boşansalardı, Jinda gelecekti. Kalbine yumruklarını indire indire, kafasını sağa sola sallaya sallaya, düşen tülbentine aldırmadan ağıtını yakmaya başlamıştı.

"Vay başıma, vay başıma... Ben nerelere gideyim... Hangi cehennemde yanayım..."

Rozan şaşkınlıkla yengesini izlerken dudaklarını korkuyla kemirdi. Bu deli kadın her an her şeyi yapabilirdi. O kızın yanına gider saçını başını yolabilirdi. Herkes biliyordu ki bunu yapardı. Kocası bile!

"Mizgin... Mizgin... yenge..." diye korkuyla yutkundu.

"O kadına yenge mi diyecektiniz?" Tutarsız davranışları yine baş göstermişti. "Jinda biliyor mu? Onu düşündüklerini, Rezan'ın onu getireceğini duydu mu?"

"E..E.."

"Veti getir. Evet de hadi."

"Evet... Dilber yenge onlara... Onlara gidecekti."

Gözleri büyüyen Mizgin inanılmaz bir hızda ayağa kalktı. Bu çok saçmaydı. Kaynanası bile onlara gidip görüşecekti. Daha onlar boşanmamışken başka kadın kararını almışlardı.

"Biliyorsun Jinda akrabamız oluyor, ablamla çok yakınlar. Bugünlerde buraya gelecekti. Ama daha gelmedi. Bir bakmışsın bugün gelmiş."

Gözleri yuvalarından çıkacak gibi oldu. "Şaka yapıyorsun değil mi? Kocam için düşünülen o kız bu eve gelemez."

"Evin ablam için gelecekti. Dilber yenge çağırmıştı."

Derin bir nefes alan Mizgin kendisine hâkim olmaya çalıştı. Bir plan olduğu şüphesine düştü. Kaynanası Jinda'yı kocasıyla yan yana getirmek için çağırmış olabilirdi. Şüphesini kendince ihtimalleri doğruluyordu. Zira Mizgin bu eve geldiğinden beridir Jinda gelmemişti. Şimdi ne hikmetse Evin için çağırılıyordu. Odadan çıkıp aşağıya Evin'in yanına gitti. Bunun hesabını elbet sorardı. Gittiği

için ona kızan Evin'e elbet hesabını soracaktı. Söyleyeceği isim sadece buydu ama Evin sıyrılmayı başarmıştı.

Genç kızı aşağıda bulmayınca evin etrafını gezdi. Yukarıya tekrar çıkınca bu sefer avluda görünce hemen yanına gitti. Tek başına oturduğunu sormayı akıl etmeden kızın tepesine dikildi.

"Demek Jinda?"

İrkilen Evin, ortadan kaybolan Mizgin'in aniden çıkıvermesiyle neye uğradığını şaşırmıştı. Ayak seslerinin hızından kimin olduğunu anlamamıştı. "Ne Jinda'sı, Mizgin?"

"Rezan hazretlerine bulduğunuz kadın Jinda mı?"

Ne çabuk bulmuştu? FBI ajanı gibi kadındı. Daha az önce anlatmıştı. Daha üzerinden gün geçmemiş, sadece saat geçmişti. Bu deli kadın Jinda'yı çiğ çiğ yerdi. Evet derse Jinda ölürdü. İyi de kimden öğrenmişti?

"Saçmalama, Mizgin." Gülerek sıyrılmaya çalıştı.

"Neden Jinda adı var o zaman?" Mizgin kollarını göğsüne kavuşturarak ağırlığını bir bacağının üzerine verdi.

Evin durumu toparlamalı, Jinda'yı kara listeden hemen çıkarmalıydı. "Jinda adı geçmedi bile. O da senin yaşında, küçük zaten. Rezan Ağa senin gibi küçük birini istemiyordu. Yaşını başını almış biri demişti." Gülerek anlatan Evin ağlamak istedi. Rezan'ın başını alıp ateşin içine atmıştı resmen.

Evin'den neler duyuyordu böyle Mizgin! "Siz beni delirtmek mi istiyorsunuz?"

"Sen zaten delisin," diye sakin edasıyla karşılık verdi Evin.

"Fesuphanallah fesuphanallah!" Deliren kadın öfkelenerek topukları üzerinde döndü. Hemen karşısında Rezan'ı görünce öfkesi katlandı. Dün gecesini de zehreden adamı baştan aşağı süzdü. Spor giyinmişti. Bugün şirkete gitmeyecekse nereye gidecekti? Ya da nereden geliyordu?

Elinde orta boyda kadife bir kutu vardı. Mizgin kutunun nereden geldiğini merak etti. Acaba ona kendini affettirmek için hediye mi almıştı? Olabilme ihtimali yüksekti. Rezan olunca, vardığı kanı bu olmuştu.

Elindeki kadife kutuyla ağır ağır yürüyüp odalarına giden adamı izlerken kollarını tekrar göğsüne kavuşturdu. "Bak bak, nasıl da önümden salına salına yürüyor. Bir seni umursamıyorum havaları. Aptalız sanki yutuyoruz."

Evin ne olduğunu yine anlamazken, Rezan Ağa karısının öfkesinin merakına düşmüştü. Kutuyu odasına bırakmak için kapıyı açar-

ken, neye öfkelendiğini öğrenmek istedi. Yine bir planların peşine düşmüş olmalıydı. Bu evde intikam ateşiyle yanan tek kadın oydu ve bir yerlerden kıyamet sesleri kopsa ilk Mizgin'den bilecekti.

"O kıyametler genelde benim başımda patlıyor," diyerek kafasını bıkkınlıkla salladı. Evin'den öğrense, kuzeni Mizgin'e çıtlatır mıydı? Evin'e güvenemedi. Elindeki kutuya nasıl merakla baktığını görmüştü. Rezan görür ihtimaliyle arkadaşının yolladığı hediyeyi, Mizgin'in bayıldığı ve girmeye cesaret edemediği cephaneliğine bıraktı. Arasa da bulamazdı.

Anıları anımsamamaya gayret ederek odasına geri döndü. En son bu odada bir kavgayla yerle bir olurken, bir ayrılıkla bitmişlerdi. Kafasına koyduğunu yapan kadının öfkesi ona hiç yabancı gelmiyordu. Mizgin onun kopyasıydı. Tek fark; Rezan soğuktu, Mizgin hayat dolu bir sıcaklığa sahipti.

Oflayarak odalarından kaçarcasına çıktı. Mizgin'i hâlâ olduğu yerde Evin ile sessiz sessiz atışırken buldu. Kesin bir şeyler karıştırıyordu. Kapıyı sertçe kapatarak dikkatini üzerine çekti. Her yerde olduğunu bilsin istiyordu Rezan. Nefesinin ensesinde olduğunu bilsin ve öfkesini unutmasın istedi. Zira Rezan Şahmaran hâlâ öfkesinin içinde kaynıyordu.

Kapının çarpılan sesi atışmalarına ara vermesini sağlamıştı. Evin köşeye sıkıştırıldığı için kurtarıldığına sevinirken, Mizgin o kapının kendisine bir cevap olduğunu bildiği için büsbütün sakinliğini kaybetmişti.

Bilerek Rezan'a dönüp bakmadı. "Bak kapıyı sana çarpıyorum, sana hâlâ öfkeliyim. Buralardayım diyor bana."

"Rezan mı?"

"Evet, senin en kıymetli kuzenin," diye tersledi Evin'i. "Onu boş ver bana o kadınların isimlerini ver."

Evin omzunu silkti. "Gel canımı iste ama o listeyi isteme."

Söyletmek için bir yol bulmalıydı. Gıdıklama fikri cazip geldi Mizgin'e. Görmeyen kızı gafil avlayacaktı. Parmaklarını çıtlatarak hazırlandı. Evin'in üzerine doğru yürürken, "Mizgin yenge!" diye aşağıdan çağıran Zarin ile duraksadı.

"Efendim?"

"Sana telefon var."

"Geliyorum," diye cevapladı. Evin'e tekrar döndüğünde kafasının eğik olduğunu gördü. "Seninle tekrar görüşeceğiz, hain dostum." Onu aldırmak için Zarin'i yukarıya gönderecekti.

Rezan'ın nereye kaybolduğunu anlamayan kadın, avluyu geçip merdivenleri indi. Zarin'in elinden telefonu aldı. "Kim?" diye sordu

ve ekrandaki isme baktı. Arayanın Revenk olduğunu görünce gülümsedi. Geldiğinden beridir görmemişti. Acaba neden aramıştı?

"Zarin, ablan avluda tek başına."

Zarin koşarcasına merdivenleri çıkarken, Mizgin telefonu kulağına götürüp keyifli tınısıyla kaynına cevap verdi.

"Revenk Ağa nerelerdesin?"

"Sürünüyorum buralarda. Sen nasılsın, Mizgin?"

"Ben de buralarda ağabeyin önderliğinde sürünüyorum." Revenk'in gülen sesini duyunca o da gülmüştü.

"Gözün arkada kalmasın, o da buralarda senin benim gibi sürünüyor," diyerek Mizgin'i en güzel haberle müjdeledikten sonra konuya girdi. "Mizgin sana işim düştü. Benim Evin ile konuşmam gerek, bizi buluşturabilir misin?"

Gülüşü yüzünde donan Mizgin, bekleyen adama bir müddet cevap veremedi. Bunu yaparsa kendini mezarın dibinde bulacaktı. Mizgin, Rezan'ı, ağaları, hükümleri bir kenara atarak sadece onunla günlerdir konuşmayan kaynanası için bile olsa yapamazdı.

"Hadi Mizgin, senden başka kimse bana yardım etmez."

Ne var ki Mizgin yardım edemezdi. Sütten ağzı defalarca kez yanmış bir kadın olarak artık evinde onu ilgilendirmeyen konulara karışamazdı. "Çok üzgünüm ama bunu yapamam, Revenk."

Susma sırası Revenk'e geçmişti.

"Seni kırmak istemediğimi en iyi sen biliyorsun ama bu defa da öyle bir şey yaparsam kendime olan saygım bir tarafa anneni hiçe sayarım. Utancımdan yüzüne bakamıyorum."

"Bir şey yapma. Sadece Evin'i bir odaya al, onunla konuşayım bana yeter."

"Onunla konuşmamı istiyorsan yaparım ama sizi buluşturamam."

Zorlu bir telefon görüşmesi olmuştu. Revenk'in neden sorusuna Mizgin açıklık getirdi. "Çünkü ağabeyin aramızdaki karı kocalık ilişkisini bitirdi. Ben de..." Konuşması Revenk'in nidasıyla son bulmuştu.

"Orası o kadar karıştı mı?"

Mizgin kaosu telefonda nasıl anlatacaktı?

"Tamam, ben eve geliyorum. Kaybolma bir yere."

Mizgin'in konuşmasını beklemeden telefonu kapatmıştı. Telefonu mutfağa bırakan kadın, Özlem ve Sema'nın ev temizliğine girişmesiyle soluğu oturma odasında almış, Gülistan yengesini ve Sedef'i sohbet ederken bulunca diğerlerinin nerede olduğunun meramına düşmüştü.

Rozan'ı yol üzeri yakalamış, kaynanası ve Yadê Piroz'un misafirhanede babasıyla oturduğunu öğrenmişti. Önemli bir şey konuşuyor olmalılardı. Mizgin kimsenin ortalıkta olmamasından memnun oldu. Rezan'ın nerede olduğunu bilmeliydi.

Onu da Özlem veya Sema'dan öğrenebilirdi. Revenk'in ne zaman geleceğini, nerede olduğunu da bilmiyordu. Elinde kovayla kilerden çıkan Özlem'i görünce gülümsedi. Özlem'in ona değil de arkasında kim varsa bakıp gülümsemesi kadının dikkatini çekti.

Omzunun üzerinden dönüp bakınca Revenk'in hızlı adımlarıyla kendisine geldiğini gördü. "Ağam hoş geldin."

"Asıl sen hoş geldin, hanımağam. Gül yüzüne hasret kalmıştık."

Kendisine sarılan kaynına sıcakkanlılığıyla karşılık veren Mizgin geri çekildiğinde omzuna hafif bir yumruk indirdi. "Galiba bir sen kaldın, Revenk."

Revenk kaşlarını abartıyla çattı. "Sana bakmıyorlar mı? Söyle kimse alayım kellesini."

Mizgin kaynına üzülerek baktı. "Senin daha kendine hayrın yok, bana nasıl olsun." Acıyla gerçeği dile döken Mizgin, bugün herkesin ayarsızca kelimeleri savurduğunu fark etti. Ah ailece kendilerine bir çeki düzen vermelilerdi.

Revenk yüzüne vurulan gerçekle sarsılsa da dışa vurmadı. Güçlükle gülümseyerek ensesini kaşıdı. "İşte bu yüzden bana yardım etmen gerek. Sadece bir odaya al, kimse orada olmasın. Gerisini ben hallederim."

Reddetmek hiçbir şekilde hoşuna gitmiyordu. Ya Evin'i odaya koymasının ardından Revenk'in içeri girişini biri görürse? Rezan da evdeydi, Haydar amcası da evdeydi.

"Haydar amcan evde, Revenk. Emin misin?"

Balın en parlak renkleri gözlerine hapsolan Revenk Şahmaran korkusuzca onaylamıştı. Pes eden Mizgin de, "Tamam, bir odaya alacağım, sonra yokum," diyerek rotasını avluya çevirdi. Merdivenleri anında çıktı. Rozan konağın diğer bölümüne geçmediğine göre Evin buralardaydı.

Avlunun divanında yoktu. Yatak odası olarak kaldığı oturma odasında olacağını tahmin ederek rotasını oraya çevirdi. Aralıklı kapıdan içeri kafasını soktu. Evin ve Rozan içeride gülüşerek konuşuyordu.

Rozan'ı bir bahaneyle gönderirse, konuşmak için en iyi yer burasıydı. "Rozan yanıma gelir misin? Odadan almam gerekenler var, bana yardım edeceksin."

Küçük kız korkuyla bedenini geriye savurdu.

"Korkma vallahi düşündüğün gibi bir şey değil. Evin iki üç dakika beklesin burada, biz işimizi hemen halleder geliriz."

Rozan şüphesini saklamadan ve biraz da çekinerek ablasının yanından ayrıldı. Mizgin'in hareketlerindeki sabırsızlıktan şüphesi artmıştı. Yine onu nerede kıstıracaktı?

"Önce aşağıda mutfaktan bir şeyler hazırla bize. Ben de o sıra ne çıkaracaklarıma bakayım. Yatak odasına gelirsin."

Anlam veremeyen Rozan ondan kaçacağı için sadece kafasını sallamış, avluyu koşarak geçmişti. Mizgin o inerken etrafına baktı. Revenk'in dama çıkan merdivenlerde oturduğunu fark edince alt dudağını ısırdı. Eliyle sadece odayı göstermişti.

Revenk oturduğu merdivenlerden ayaklanarak odaya doğru yürüdü. Mizgin'e sessizce teşekkür ederek, kapıya ulaştı. Heyecanlandığını kendine hissettirmemeye çalışıyordu. Zira heyecanlanırsa konuşamayacaktı. Evin'in nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordu.

Aralıklı bırakılan kapıdan içeri sessizce girdi. Kapıyı ufacık bir aralık kalana kadar kapadı. Günlerdir görmediği Evin tam karşısında divanda oturuyordu. Ciğerlerine uzun uzun nefesleri alıp verdi.

Görmediği gözlerle tek bir noktada kalıyordu. Ve öylece bekliyordu. Neler düşündüğünü merak etti Revenk. Aklından neler geçiyordu. En önemlisi onu özlüyor muydu? Sesini duyunca nasıl bir tepki verecekti.

"Biri mi var orada?" Evin varlığını hissetmiş olacaktı ki soruyordu. Cevap vermedi Revenk. "Rozan, geldin mi, ablacım?" derken Revenk sessizce adımlarını sürüdü. Yanına yaklaşınca genç kızın burnuna dolan koku onu hızla ayağa kaldırmıştı. Düşebileceğini bile umursamadı.

"Revenk?"

En çok kokusundan tanırdı bu adamı.

"Evin..."

"Sen sen nasıl... Neden... Biri görürse..."

Revenk olanları düşünmeden hemen sevdiği kızın yanına gidip sarıldı. Kollarını beline sararken burnunu saçlarının arasına daldırdı. İçine uzun uzun çekti. Bütün özlemini, hasretini sarılarak dindirmeye çalıştı ama yetmedi. Kalbini fetheden bu kıza ne kadar sarılsa yetmezdi.

"Özlemek ne kötü bir şey be, Evin'im..."

Şok olmuştu, öylece kalakalmıştı. Sarılmak istiyordu. Sevdiği adama kollarını sarıp onu sıkıca kavramak, kokusunu ölümüne kadar içine çekmek istiyordu. Ancak yapmadı, sadece Revenk'i bekledi. Geri çekilmesini isteksizce bekledi.

"Evin... Konuşsana, bak seni görmek için geldim."

Genç kız görmediği adamın ne halde olduğunu merak etti. Dağılmış mıydı? Yorgun muydu? Çökmüş müydü? Bunların hiçbirini bilmiyordu. Ama bildiği tek bir şey varsa o da sesinin çok güzel olduğuydu. Kokusu zaten huzuruydu.

"Sesin neden bu kadar güzel?" diye sordu sonunda konuşmayı başarabildiğinde.

Gülümseyen Revenk omuz silkti, görmeyeceğini bildiği halde. "Bilmem, sen olunca güzel," dedi tekrar gülümseyerek. "Hem senin gülüşün daha güzel."

'Ben sana kalbimle güldüm.' İçinden cevap veren Evin ellerini birleştirdi. "Sanmıyorum."

"Nasılsın? Pek vaktim yok, gizlice girdim eve. Seninle konuşmak istiyorum." Birleştirdiği ellerini avuçları arasına aldı. Özlemek acının eş anlamıydı. Özlediğine kavuşmak ise mutluluğun eş anlamlısıydı.

"İyiyim, bizimkiler duyarsa kötü olur."

"Boş ver onları bize dön. Bizi konuşalım." Karşısında duran genç kızın yüzü düşmüştü. Ona biraz uzak gibiydi. Revenk bunu hissetmişti. Ama onu mutlu etmesini bilirdi. Birazdan her şey onlar için bitecek, yeni bir sayfa açacaklardı. Zaten bunun için gelmişti. Onu görmek ve artık buna bir son vermek istiyordu.

"Bizi... Ne... Konuşacağız ki..."

Genç adam elini omzuna koyup onu dikkatlice oturttu. Kendisi de karşına geçip oturdu. Derin bir nefes alıp konuşmaya başladı:

"Evin... Güzelim her şey senin ağzından çıkacak tek cevaba bağlı. Bizim hayatımıza sen yön vereceksin." Bakışlarında ve sesinde yalvarış tınıları vardı.

Evin duyduklarının ağır yükünü sessizce omuzladı. Ağzından çıkacak cevap belliydi. Soru ne olursa olsun.

"Eğer sen şimdi hemen evet dersen ben buradan Yadê Piroz'u alır amcamın karşısına çıkarım. Sen de yanımda, elin elimde olacak. O zaman da kimse bizim hayatımız üstüne kendi başına karar alamayacak. Evin'im..." Heyecandan terlemeye başlamıştı.

Evin onu susturmak istiyordu. Evet, cevabını almayacağı hiçbir soru duymak istemiyordu. Onu kıracaktı, üzecekti. "Revenk..." dedi aceleyle.

Revenk korkusunun ve endişesinin aksine heyecanlıydı ve bunu göremiyordu. Aceleye gelmişti. Bir an önce bir neticeye kavuşmak istiyordu ve Evin'in cevabından emindi. Evin onu bırakmazdı, Evin

ondan vazgeçmezdi, Evin onun elinden tutardı. Onunla yollarının bir olduğunu anlatacaktı.

"Benimle evlen, bana evet de delala min."

"Re..." Bir evlilik teklifini bu şekilde almıştı. Dili dönemedi, hisleri uyuştu uyuştu durdu.

Bu kadar hızlı bir girişi kendisi de beklemiyordu. Önce sevdiğini yatıştıracak, bunu yavaş yavaş söyleyecekti. Fakat bir his ona hızlı olmasını söylemişti. Ve benimle evlen aniden ağzından çıkmıştı.

"Hayır," diye reddetti hızla Evin. Hiç düşünmeden, bu cevapla onu seven adamın öleceğini düşünmeden reddetti. "Benim cevabımı sana bir kere verdiler, hayır."

Revenk'in elleri kayıp kucağına düştü. Renkli gözlerinin bütün heyecanı, ışıltısı sönmüş; renksiz, cansız birer bilyelere dönüştü. "Sen.. Evin.. sen..."

Konuşamayacak kadar şaşkındı.

"Biz diye bir şey yok, Revenk. Benim babam sana kararını başından bildirdi. Sözü üstüne söz söyleyemem. Hele senin elini tutup karşısına hiç çıkamam. Bunu yapacak kadar aklımı kaybetmedim. Gözlerim görmeyebilir ama babamın yüzüne bir daha bakamam." Sesine en acımasız tınıyı, yüzüne en ifadesiz tavrı koymaya en büyük gayreti gösterdi. Ve acımasızlığını başarmıştı.

Belki de gözleri iyi ki görmüyordu. Yoksa ölümün ucunda yürüyen adamın halini görseydi kendisi kör olmak isteyecekti.

"Bu zamana kadar hiç mi olmadık?" diye mırıldandı. Sesini kendisi bile duymazken Evin yine acımasızdı.

"Biz olduğumuzu zannetmişiz. Seni de, kendimi de kandırmışım. Kalbindeki o sevdayı sök at. Ben öyle yaptım, Revenk. Sen de yap."

Hayal kırıklığıyla dolu gülüşü odaya doldu. "Lan sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

Evin tırnaklarını oturduğu divanın kumaşına batırırken kendi hayatıyla dalga geçiyordu. Her şey bir kez daha mahvolmuştu. Hayır, aslında bitmişti. Başlamayan bir aşkın sonunu kendi elleriyle getirmişti.

"Seninle asla dalga geçmeye niyetim yok, Revenk. Sana olan duygularım yalan değildi ama ben çok kapıldım. Biz olmayacağız, bekleme. Biz hiçbir zaman olamayacağız."

"Sen ne kadar duygusuzsun böyle? Sen ne kadar acımasızsın. Ulan sana evlenme teklifimi ediyorum, aldığım cevaplara bak. Seni seviyorum lan ben... Benim duygularım gerçek, yalan değil..." derken sesi yüksek çıkmıştı. Kızamıyordu, öfkelenemiyordu, deliremiyordu.

"Benim sevdama sen karışamazsın, kalbinden sök at diyemezsin. Bu o kadar kolay değil, Evin Hanım."

Alacağı onay yerine reddi almak kalbini paramparça etmişti adamın. Bir narın içi gibi hissetti kendini. Her bir tanesi hayal kırıklığını anlatıyordu. "Ben sana ne diyeyim artık? Ben sana ne diyeyim?" Görmeyen kızın yüz ifadesini inceledikçe, bir acı kırıntısı bile görmedikçe Revenk kendisi olmaktan çıkmıştı. Her şey bu kadar basitti yani. Babası için sevdiği adama hayır demişti. Ve kalkmış bu sevdaya kapıldım zırvalıkları sıralıyordu.

"Seni benden kaçıran neyse, kimse, dilerim bana çektirdiği cehennem azabının on katını gözümün önünde çeker. O zaman belki benim yangınım diner."

Kapıya yönelen genç adam yengesini aralıkta görünce kafasını önüne eğdi. Noktalanmış bir sevdaya şahit olmuştu. Evlenmeleri için yüzük alıp kendisini tehlikeye atan bu kadın, o yüzüğün atıldığı sahneye şahit olmuştu.

Revenk hayal kırıklığının hası içinde yıkılmış bedeniyle evi bir kez daha terk ederken Mizgin şaşkınlıkla onu izliyordu. Evin bunları söylemiş olamazdı. Onu reddetmişti. Sevdiği adamı reddetmiş, evlilik teklifine hayır demişti. Üstelik sarf ettiği sözler asla onun ağzından çıkamayacak kadar acımasızcaydı.

Her şey bir rüyadan ibaretti. Birazdan uyanacak ve hayatına kaldığı yerden devam edecekti. Ne yazık ki öyle olmadı.

Her şey olduğu gibi kötü devam etti.

Evin bitirdi. Revenk gitti.

Mizgin, hangisine gideceğini şaşırdı. Revenk'in peşinden mi gitsin, Evin'in yanına mı dönsün karar veremedi. O da Rezan'ı böyle itmişti. O da Rezan ona gitme diye yalvarıp yakarırken, bu kadar acımasız olmuştu. Lakin Mizgin'in haklı olduğu aşikârdı. Üstelik gerekçeleri vardı.

Ya Evin'in neydi? Sevdiği adamdan mahrum kalmasını sağlayacak gerekçe neydi?

Avlunun ortasında dikilen kadın ne dostuna bir adım atabildi ne de kaynının peşinden gitmeye davrandı. Acısından kahrolmuş bir halde az önce gördüklerini hazmetmek için yalnız kalacağı bir yere gitmek istedi.

Kendi etrafında döndü. Neresi onu acılarından söküp alabilirdi? Acı bu konağın taşlarına işlenmiş, bir dua gibi üflenmişti ve her taşa basan bu duadan nasibini alıyor gibiydi.

Mizgin bir adım attı, bir acı daha çekti. Şahmaran konağı gün yüzü görmemek için âdeta lanetlenmişti. Girişini kendine yasakladığı

yatak odasına usulca yürüdü. Rezan'ın onu bir daha asla istemediği odaya kendi rızasıyla ulaştı.

Çalışma odasından o esnada çıkan Rezan, karısının yatak odasının kapısı önünde dikildiğini görünce gözlerini kıstı. Hediyeye bakmak için mi giriyordu? Öyleyse Rezan peşinden gidecekti. Onu suçüstü yakalarsa esaslı bir kavgaya girişebilir, böylece planı neyse öğrenebilirdi.

Yatak odasından içeri giren kadının peşinden hızlı adımlarıyla gitti. Hoş, aynı odada tek başına kalmak da istemiyordu. Aslında kavga da istemiyordu. Kavgalar onu yeterince yıpratmıştı. Rezan öfkelenince ne dediğini bilmiyordu hem de.

Kapının kolunu indirip eliyle iterek açtı. Mizgin'i dolabın hemen yanında bulmuştu. Ancak yüzü dolaba dönük değildi. Rezan kapıyı arkasından kapattı. Bir bahaneyle içeride kalmalıydı.

Kapı sesiyle dönen Mizgin kocasını görünce panikledi. Aceleyle önüne döndü. Rezan ona bu odaya niye geldiğini sorarsa ne diyecekti? Kıyafet bahanesini sunabilirdi. Başka ne gibi bir sebepten bu odaya gelebilirdi ki?

Rezan'ın dikkatini çekmemek için dolaba aniden döndü. Midesinde hissettiği krampla hafiften kamburlaştı.

Rezan kamburlaştığını fark edince kaşlarını çattı. Elini midesine bastırdığını görünce merakı harlandı. Mizgin'e doğru endişeye kapılarak bir adım attı. Mizgin'in öğürmesiyle adımları hızlandı.

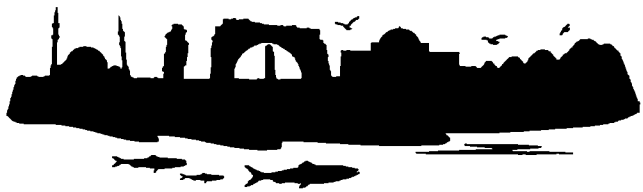
"İyi misin?"

Rezan Ağanın sorusunu duymazdan gelen Mizgin kusacağını anlayınca banyoya koştu.

Ne olduğunu anlayamayan Rezan, peşinden gitti. Banyoya girmek istemiş, ancak Mizgin kapıyı yüzüne kapatıp üstüne kilitleyince kapıyla neredeyse çarpışmıştı. Eli havada asılı kalan Rezan kusan kadının acı çeken sesini duyunca küfretti. Endişesi giderek katlandı. Açmak istediği kapı açılmadı. Mizgin susmadı.

"Mizgin!"

Mizgin susmadı ama kocasına cevap da vermedi...

Bölüm 5

Ben Kadınım

Gurur denen illetin kölesi olmuş, anı yaşamaktan kendimizi men etmişiz. Sanki günler ve geceler kaybettiğimiz anı geri verebilirmiş gibi... Zamanın en şımarık çocuklarıydık belki de. Elimizdeyken kıymet bilemedik, kaybettiğimizde de layığınca yasını tutamadık.

İki kişilik hayatın parçalanarak bölünmesinde gurur en büyük rolü oynamıştı. Rezan gururum demişti, Mizgin gururum dediği için geri çekilmişti. Gururum diyerek inat edilen en küçük şey bugün büyük hasarlar veriyordu.

Banyoda midesinde biriktirdiği her şeyi istifra eden kadın elini yüzünü yıkayıp çıktığında banyonun kapısına yaslanıp bezmiş ruh halinden ve yorulan bedeninden adım atacak mecali bulamamıştı.

Rezan, sanki üzerinde tonlarca ağırlık taşımış gibi kapıya çökercesine yaslanan kadını izlerken soluğunun kesildiğini izledi.

"İyi misin?" diye sordu endişeyle.

Mizgin, yüzüne bakmadı. Başıyla onaylamakla yetindi.

"Hastaneye gidelim."

"Gerek yok." Anında ret cevabını verdi kadın.

Onu yanında istemediğini düşündüğünden başka bir teklif sundu Rezan. "Aslan ya da Revenk götürsün. İyi görünmüyorsun."

Mizgin hastaneye gitmek istemiyordu. "Lüzumu yok," diyerek Rezan ile daha fazla iletişim kurmak istemediğinden yanından huzursuzca ayrıldı. Ona gelen adamı kabul etmemişti.

Huzursuzluk beraberinde gelmiş, kadını ve adamı işkenceye hapsetmişti. Böyle karmaşanın içinde bir haftayı devirmişlerdi. Mizgin uzaklığından ödün vermemiş, Rezan yakın olmadığı halde sağlığından endişe ettiği için sürekli gözetleyerek geçirmişti.

Ara sıra Aslan'a nasıl olduğunu sormuş, annesini de tembihlemişti. Mizgin'in hastaneye gitmeyeceğim inadı onu kızdırsa da üzerine gitmemişti. Seni önemsiyorum dedirtmemek için hep uzaktan hükmünü sürdürmüştü.

Şeytana pabucunu ters giydiren kadın, kocasının numarasını yutmamıştı. Rezan'ın onu önemsemesiyle bir yanı sevinirken, bir yanı çok kapılmamasını tembihliyordu. Daha Rezan'ı pişman edecekti. Daha onu hayatından men eden adamdan alacakları vardı. Son bir haftadır gardını kırdığını bilmek mutlu etse de Mizgin sürüm sürüm süründürmek istiyordu.

Bahçede yine dostuyla oturup çay içerken, Rezan'a ne işkenceler çektireceğini düşünüyordu. Acaba hangi oyunlar onu çileden çıkarırdı? Gözlerine bastonuyla dikkatlice yürüyen Yadê Piroz ilişti. Doktorun yürümelisin uyarısını dikkate aldığından her gün bir yarım saat kadar yürüyordu.

Yadê Piroz'dan yardım almaya yüzü yoktu ama bir şekilde tavsiye alabilirdi.

"Yadê Piroz'dan tavsiye alsam mı?" diye sordu Evin'e sessizce.

"Ne tavsiyesi?"

"Rezan'ı delirtmek için çok gizli ve özel tavsiyeler," diyen Mizgin burnunu çekti. "Ruhsuz kocamdan alacağım var."

Pek keyfi olmayan Evin, Mizgin'in geri dönmesine o kadar sevinmişti ki. Bu hafta toparlanmasını sağlayan isim o olmuştu. Daha kendine çare olamazken, onun için çırpınmıştı. Yine güldürmeyi başarmıştı. Ancak kaçırdığı bir nokta vardı.

"Yadê torununu sana yedirmez."

"Bilmeyecek ki, ağzından laf alacağım."

"Yadê seni sıkar suyundan milyon tecrübe çıkarır ruhun duymaz, Mizgin. Piroz Şahmaran'dan bahsediyoruz."

Evin'in bu konuda haklı olması sinirini bozmuştu. Oflayarak ayağını uzattı. Muhabbet ettiği kişinin Rezan olması gerekirken, beraber gülüyor olmaları gerekirken, arkasından ona çektireceği işkenceleri hesap ediyordu.

"Biliyor musun, Evin, neyi fark ettim?"

Dikkatini Mizgin'e veren Evin gelecek cevabı merakla bekledi. Mizgin yine formundaydı ve Evin işkence dolu düşüncelerinden kaçmak istiyordu.

"Hani ben seni hesapsız kitapsız sevdim diyorlar ya, işte ben bu durumun tam tersini yaşayarak sevmişim bu adamı. Beni fark etsin diye, beni sevsin diye etmediğim halt kalmamış." Kendine ilk defa hayret etti. "Hep bir plan kurmuşum, ne deli kadınım ya."

Yadê Piroz, torunu gülerken Mizgin'in söylediklerinden tek bir anlamı çıkararak yüzüne vurdu. "O delilik değil, o yamanlıktır. Maşallah, az yaman değilsin, gelin. Bütün evi parmağında döndürür durursun." Yaşlı yüzünde bilinen o aksi ifade vardı. "Beni bile oyuna getirirsin."

Alınan Mizgin dudağını buruşturarak omzunu düşürdü. Uğradığı hakaret az değildi. "Aşk olsun, yadê. Ne yamanlığımı gördün?"

Yadê Piroz, kısa ama anlamlı bir bakış atarak yürümeye devam etti. Mizgin, o bakışı anladı ve gözlerini kırpıştırdı.

Evin, gülmeden edemedi. "Kendi kendini yakıyorsun bu evde."

Dostuyla beraber gülmeye başlayan Mizgin hemen misafirhane odasında öfkeli kocasının dikkatini çekmişti. O içeride sıkıntılar çekip, milletin lafını sözünü çekerken Mizgin Hanım dışarıda keyif yaparak gülüyordu. Rezan o keyfi ondan almasını da bilirdi.

Telefonla konuşan genç adam kapıdan çıkarak bahçeye geçişini yaptı. Telefondaki kuzenine öfkeyle bir şeyleri anlatmaya çalışırken, çayını yudumlayan karısının dikkatini çekmişti. Mizgin yokmuş gibi davranarak bahçede karısının uzağında voltalar atmaya başladı. Her dönüşünde göz ucuyla bakan karısını yakalamıştı.

Mizgin baktığını fark etmesin diye dikkat ediyordu. Ani dönüşleri olmasa çok iyi olurdu. Lakin yaptığı şey yine Mizgin'i tek bir anlama davet etmişti. Rezan Şahmaran boy gösterisi yapıyordu.

"Bak bak, hareketlere bak. Endamını bana göstermek için nasıl yürüyor. Eller cepte, kaşlar çatık, ömürlük dostu öfkesiyle bir o yana bir bu yana gidiyor. Bana bulaşma ben haşinim, diyor. Ben sert erkeğim, diyor." Göğsüne vurduğu parmağı en az kocasının öfkesi kadar sertti. "Bunları bana... bana diyor."

Rezan'ın içini kendi gibi bilirdi. Attığı adımın sebebini bile...

Evin onunla aynı düşüncede değildi. "Ama sesi çok öfkeli geliyor. Bu bildiğin Rezan Şahmaran öfkesi. Yine birileri sinirlendirmiş onu."

Kuzenini tanımayan Evin'e üzülerek baktı Mizgin. "Mesele o zaten. Öfkemi gör diyor bana. Endamını sunuyor böyle. Mizgin korkup kaçsın."

Yadê Piroz yine konuşmalarına kulak kabartmış, en sonunda dayanamayarak araya karışıvermişti. "İşi gücü yok, sana endamını mı sunacak?" Gelinini alaya alan bakışları haşin torununa döndü. Hâlbuki Mizgin haklıydı. Yaman kadın kocasını iyi tanıyordu.

Yerden yere vurmayı bugün huy edinen yaşlı kadına ters bir bakış atarak arkasından gözlerini baydı Mizgin. "Bu kadın da benim tarafımda mı, Rezan'ın tarafında mı belli değil!"

Söylene söylene önüne döndü. Piroz Şahmaran onun tarafında olsa, Rezan ona daha çabuk adım atardı. Gerçi sırf iki kere istifra ettiği için Rezan etrafında izini belli etmediğini sanarak dolaşmıştı.

O zaman Rezan'ın gelmesi yakındı. Mizgin yine içsel hesaplara girişti. Acaba Rezan'a kaç kere özür diletse? Kaçıncı özür dileyişinde affetse? Önce seni çok özledim, Mizgin, itirafını o haşin sesiyle duymak istiyordu.

İçsel hesaplaması buruk bir acıya dönüştü. Sadece özledim demesi bile yeterliydi. Sinesine sığınıp kokusunu aldığı an bütün acılar dinecekti.

Bazı acılar bir sarılmaya muhtaç idi...

Rezan'a sarılmayı özlemişti. Aralarındaki bu soğuk savaş nasıl bitecekti? Kim adımını atacaktı? Nereye kadar sürecekti? Aynı evde iki yabancı olmak, birbirlerine hiçe saymak onurlarını yeterince zedeliyorken, daha ne kadar incinecek, inciteceklerdi?

"Allah'ım çok çaresizim." Kedere boğulan kadın sessizce yakardı. "Bana bir çıkış kapısı göster."

"Mizgin?"

Seslenen babaannesine anında dönerek sakin sesiyle cevap verdi: "Efendim, yadê?"

"Kapıda biri var."

"Bismillâhirrahmânirrahîm." Ani refleksle elini kalbine götüren kadın nefes alamadı.

"Bir paket gelmiş sana."

"Ne paketi, yadê?"

"Müneccim miyim kızım ben, nereden bileyim?" diyen Yadê Piroz elinde paketle bekleyen Hamit'e döndü. Mizgin'i çağırmış, ancak o duymadığından Yadê Piroz ne olduğunu sorunca Hamit açıklama yapmıştı.

Mizgin oturduğu yerden ayaklanarak bekleyen Hamit'e döndü. "Nereden geldi bu paket, Hamit ağabey?" Anlamsız bakan gözleri aklına düşen ihtimalle ansızın parlamıştı. Parıldayan gözleri minik bir kıpırdamayla Rezan'a kaydı. O mu göndermişti?

Rezan'ın gözlerini kısarak pakete bakması ve yine o haşin çehresini bozmaması Mizgin'i yıktı. O değilse bu paket kimdendi? Bekleyen adama dönerek paketi elinden aldı.

"Dila bacım göndermiş sana, yenge."

Mizgin'in yıkılan içine minik bir mutluluk konmuştu. Kederle gülümseyen kadın teşekkür ederek pakete bir müddet baktı. Rezan'dan geldiğini düşünerek sevinmişti. Düşüncesine gülümseyen

dudakları, Dila ismini zikredince sönmüş, hemen ardından bir ayıp etmişçesine yeniden gülmüştü.

Karman çorman düşünceleriyle boğuşan kadın gözünü paketten alamadı. Rezan, ondan önce davransaydı ve Mizgin bu paketten haberdar olmasaydı, alır mıydı? Ailesinden ölesiye nefret eden adam bunu da yapardı...

Yadê Piroz pakete sevdaya tutulmuş Leyla gibi bakakalan kadını beklerken sıkıldı. Alt tarafı bir hediye gelmişti ve Mizgin o paketi ya açacaktı ya götürecekti.

"Niye size gelen hediyelere böyle sevdalanmış Leyla gibi bakarsınız? Kızım elindeki Mecnun değildir ha..." diye sabırsızca payladı Yadê Piroz.

Evin güldüğünü duymasın diye ağzına avucunu kapadı. Babaannesinin bugün Mizgin'i topa tutası gelmiş olmalıydı. Zira kadın ne dese yadê tersten anlıyor, ne yapsa gözüne batıyordu.

Piroz Şahmaran tarafından ısrarla topa tutulmak Mizgin'i üzmüştü. "Yadê bugün beni sevesin gelmiyor, farkındayım ama niye sürekli laf sokuyorsun?" Kalbi bir kez daha hırpalanınca saklayamadı Mizgin.

"Ben sana laf sokmam, yavrum. Doğru neyse onu söylerim."

Muhakkak öyledir, bakışlarını atarak paketi göğsüne sakladı Mizgin. Kasıtlı olarak açmama kararı almıştı. Rezan Ağa endamıyla bahçeyi doldururken, Mizgin merakıyla çıldırtmasını da bilirdi. Ağır ağır yürüyen kadın yine göz ucuyla kocasını yoklamıştı.

Sert çehresinde bambaşka bir ifade vardı. Sanki yaptığı şeyi anlamış gibi istihza dolu bakışlarıyla süzüyor, dudağının kıyısı her an gülecekmiş gibi hazır bekliyordu. Karısını bu kadar iyi tanımasına içerledi Mizgin.

Bir omuz darbesini uzaktan atarak yoluna devam eden kadın gözlerinin anlık kararmasıyla duraksadı. Elindeki paket kayıp düşmüş, dengesini kaybeden Mizgin ayakta durmaya güç bulamamıştı. Neye uğradığını şaşıran Mizgin birileri tarafından tutulduğunu hissetti. Ve sonra ruhunu okşayan telaşlı derin sesi işitti...

"Mizgin!"

Düşen pakete bakan gözleri hayret doluydu. Vücudunu sarmalayan kolların sahibine bakamayacak kadar şaşkındı. "Mizgin!" diye seslendi tekrar. Ses vermedikçe Rezan'ın tedirginliği arttı.

Ani kusmalarına bir de baş dönmesi eklenmişti. Karısının sağlığı yerinde değildi ve hastaneye götürülmesi gerektiği halde inadından izin vermiyordu. Bugün hatta hemen şimdi gidecekti.

"Beni duyuyor musun?" diye sordu Rezan.

Mizgin ufak bir baş hareketiyle onayladı. "Evet."

Rezan'ın sesi evdeki herkesi bahçeye doldurmuştu. Mizgin kollarının arasındaydı ve adamın yüzü bembeyaz kesilmişti. Endişesini uzaktan gelen ev ahalisi alenen görmüştü.

"Ağabey ne oldu?" diye sordu Aslan nefes nefese. Odasından nasıl fırladığını bilememişti. Yine Mizgin ile kavga ettiklerini sanmış ancak yengesini ağabeyinin kolları arasında görünce yanıldığını anlamış, bu sefer de korkmuştu.

Mizgin ellerini kaldırarak başına toplanan ev ahalisini sakinleştirmek için iyi olduğunu söyledi. "İyiyim, sadece hafif bir baş dönmesiydi."

Rezan dâhil kimse inanmadı. Kimse de inanacak gibi görünmüyordu.

"Karını hastaneye götür, Rezan. Baktır, nesi var?" Oturduğu sandalyede korkusunu gizleyerek konuşan Yadê Piroz, gelininin bir an önce hastaneye götürülmesini istedi.

Mizgin kocasının kolları arasından aniden çıktı. "Hayır, ben kimseyle bir yere gitmiyorum." Hiddetle kafasını salladı. Yadê Piroz'un karın deyişi Mizgin'i âdeta bıçaklamıştı. Onun için endişelenen adam silmemiş miydi onu? Aralarındaki ilişkiyi bitirmemiş miydi? Mizgin'in ölüsü çıksa Rezan'ı istemezdi.

Amma velakin Rezan karısıyla aynı görüşte değildi. "Zarin, git yengenin çantasını getir. Hastaneye gideceğiz." Sert sesi reddedilmez emri vermişti. Mizgin'in kollarından alevden kaçarcasına çıkması asabını bozmuştu.

Emir demiri keserdi elbette ama Mizgin Şahmaran için o emir değildi. Hatta Rezan'ı bile konuşmamış saydı. Ne kaynanasını, ne Sedef'i, ne Gülistan yengesini ne de kızları fark etti.

"Hiçbir yere gitmiyorum, gayet iyiyim." Eğilip düşen paketini aldı. "Sadece anlık bir baş dönmesi, hastaneye gerek yok." Kocasına bakmadan konuşan kadın söylediklerini iyi algılayacağından kuşku duymadı.

"Zarin git kimliği getir!"

Mizgin hışımla kocasına döndü. "Ben seninle hiçbir yere gelmem."

"Geleceksin."

Sedef ne konuştuklarını anlamasa da kavga ettikleri her hallerinden belliydi. Kendini bu aile kavgasında fazlalık gördü. Kucağında kızıyla beraber yanlarından sessizce ayrılarak az önce çıktığı odaya geri döndü.

Dilber Hanım tartışmaya tutulan ve evliliklerinin düzelmemesi için elinden geleni yapan oğluna ve gelinine hayal kırıklığıyla baktı. Birbirlerini özenle kırıyorlardı. Hem de herkesin içinde... "Mizgin, kocana karşı gelme. Hastaneye götürsün, bir doktora görün. Geldiğinden beridir iyi değilsin," diyerek dikkatini bir noktaya çekti. Gelinine kızgın olmasına rağmen oğlunu ancak bu şekilde uyarabildi. Dilber Hanım, Mizgin ile konuşmuyordu. Lakin her hareketini izliyor, her adımını kontrol ediyordu. İyi olmadığını biliyordu.

Kocana karşı gelme mi?

"Benim bir kocam yok ki." Kocasının yüzüne bakarken istihzayla güldü. "Benim kocam o gün kendini bitirdi," der demez Rezan Şahmaran'ın çehresine öfkenin huzmesi düşmüştü.

Kolundan tuttuğu kadını misafirhaneye sürükledi. Mizgin başta dirense de sonrasında direnmeyi bırakarak götürmesine izin vermişti. Herkesin içinde bu kavgayı etmeyeceklerdi. Herkes her şeye yeterince şahit olmuştu. Mahremlerini haddinden fazla suiistimal etmişlerdi.

Kadını içeri soktuğu gibi, dış dünyayla bağlantıyı kesmek için kapıyı sertçe kapatmış, Mizgin'i kendinden uzaklaştırmıştı Rezan. Sadece anlık bir öfke her şeyi böyle yıkıyordu. Bir an geliyor, insan en sevdiğini böyle yıkıyordu.

"Ben senin kocanım!" Kafasını hiddetle salladı. "Ben senin kocanım, sen de benim karımsın!"

İstihza dolu ifadesine gülüşü eklendi Mizgin'in. Rezan Şahmaran'ın cümlelerine eşlik eden gülüşü ağır olmuştu. Ancak Mizgin gülmekte ısrarcıydı. "Ben senin karın değilim."

Bana bunu sen dedirttin, bakışlarıyla baş başa kaldı Rezan. Hiç bu kadar küçük düşmüş hissetmemişti kendini. Her bir kelimesinin ağırlığı altında ezilmişti. Kandırılmanın ve yarı yolda bırakılmanın acısını böyle çıkarmıştı. Ne fayda? Yine acı çeken o olmuştu. Lakin ne kendine ne Mizgin'e bu saçmalığı kabullendirecekti.

Kendinden uzaklaştırdığı kadına adım adım yürüdü. Mizgin'in hiç geri adım atmayışı dikkatinden kaçmadı. Sana başkaldırıyorum, diyordu ve bunu gayet iyi başarıyordu. Dibinde durdurduğunda yüzünü avucu arasına aldı. Biraz sıkmış olacak ki, dudakları buruştu.

"Benim karım olmasan, bir saniye olsun burada duramazdın." Elleri tutuşunu biraz daha sertleştirdi. Öpülmeye hazır dudaklarına inmemeye gayret etti. Rezan için zor bir andı. Kırgın olduğu kadını öpmek isteyen yanına kızıyordu. Bundan fazlası dokunuşlar yasaktı. "Şayet sen benim kocam değilsin, dediğini duyarsam bir daha Allah

şahidim olsun ikimizin de asla kaldıramayacağı acıları yaşatırım." Kara gözleri öfke ve kırgınlıkla parladı. Rezan karmaşık duygularının arasında kalmıştı.

Mizgin dışa vurduğu alaylı ve dik başlı görüntüsünün arkasında çığlıklar atıyordu. İçine ata ata taş olacaktı. Kocasının kırgınlıkla titreşen gözleri yüreğini deldi. Berbat bir evliliğin içinde olmak Mizgin için kolay mıydı? İlişkilerini bitiren Rezan'dı, işi yokuşa sürerek bitirmişti. Şimdi böyle söyleyerek paçayı kurtaramazdı.

Yüzünü kocasının avuçları arasından kurtararak, Rezan'a inat alayla gülmeye devam etti. "Ağamın keyfine göre hareket edeceğiz öyle mi?" Aralarına uzun bir mesafe bırakacak kadar gerisin geri yürüdü. Bir yerlere çarpmadan durdu. Aradaki mesafeye bakarken ağlamamak için direndi. "Bu mesafenin sebebi sensin. O odada bana seninle karı kocalık ilişkimiz bitti, dediğin gün bittik."

Anla artık dercesine kafasını salladı. "Başka kadın, dedin. Senden boşanacaktım, niye geldin, dedin. Senin keyfinin kâhyasına göre gidecek değilim. Ben bir kadınım, senin kuklan değilim!"

Ne kadar kırıldığını artık anlaması gerekti.

"Ölüm çıksa bu evden, Rezan Şahmaran tabutuma dokunmasın diye vasiyet ederim."

Rezan tek kaşını kaldırdı. "O kadar kolay değil, Mizgin Hanım." Yine felakete sürükleniyorlardı. Buna dur demenin vakti gelmişti. "Sen bu gece odana döneceksin, o yatakta da yatacaksın." Tabii sadece bunları yapmakla sınırlı kalmayacaktı. "Hastaneye de gideceksin, doktora da görüneceksin."

Mizgin'in yüzünü alev aldı. Dişlerini birbirine bastıran kadının yanakları dalgalandı. "Ben bir daha o odaya ayak basmam!" Son sözü söyledi Mizgin. O odadan ne şekilde kovulmuştu. Rezan Ağanın isteğine göre mi davranacaktı? "Senin emir kulun da değilim." Emri verip sırtını dönmek de yoktu.

Rezan ellerini cebine koyarken acımasızca gülümsedi. "Göreceğiz," diyerek olacakları bilen ve bundan keyif alacak bir bilmişlikle gülümsedi. Rezan'ı bir kere yıkmış, bir kere yenmişti. Dahası asla mümkün olmayacaktı.

İstediğini almakta başarılı olan kocasını sinir bozucu gülümsemesiyle baş başa bırakarak olduğu odayı hışımla terk etti Mizgin. Aslan'ı az ötede görünce duraksadı. Şahmaran ailesi ayakta korku içinde bekliyordu.

Aslan pes etmiş bir yenilgiyle omuzlarını düşürdü. "İyi misin?"

"Yarın hastaneye beraber gideriz, olur mu?" Anlayış isteyen bir ifadeyle baktı. Bugün değildi, bugün gitmek istemiyordu.

Aslan gönülsüzce kabul etti. "Yarın sabah alırım seni."

Teşekkür eden kadın, hemen arkasında hâlâ endişelenen ailesine utançla baktı. Son zamanlarda bütün kavgalarına şahit olmuşlardı. Mizgin kendini yerden yere vurulmuş hissediyordu. Son vermesi gerektikleri her günün sonunda daha da şiddetlendiriyorlardı.

"Rengin soluk, şimdi gitmen daha iyi," diyen Dilber Hanım, mesafesini yıkmasa da Mizgin'e bir zarar gelsin istemedi.

Tebessümlü dudaklarını korudu Mizgin. "Yok, bugün geçti zaten. Sabah bütün tetkikler için erkenden gideriz," diyerek derin bir soluk verdi. Hastane mevzusu kapanırsa memnun olacaktı.

"Tamam, çık yatak odana dinlen."

Yatak odana diyen kaynanasıyla kanı dondu. Oğlunun kovduğunu, bir haftadır odasında yatmadığını biliyordu. Neydi bu şimdi? Rezan'ın göreceğiz bilmişliği miydi? Annesine mi söylemişti? Mizgin allak bullak oldu.

Dilber Hanım'ın sözünü çiğnemek niyetinde değildi. Araları zaten limoniyken bir de karşı çıkarak aşabilecekleri mesafeye bir duvar da kendi elleriyle örmek istemiyordu. Lakin bunu istememeliydi.

"Jinap*," der demez kaynanası elini kaldırarak susturdu. "Madem hastaneye gitmiyorsun, odanda uzan. Merdivenleri de dikkatli çık." Sözüm üstüne söz söyleme bakışlarını da gayet net bir şekilde belirtti.

"Karı kocalık ilişkimiz bitti, dedi oğlunuz. O odaya bir daha dönmem..."

Dilber Hanım elini kaldırarak susturdu. "Babanın evine ayak basar basmaz erbaneyi inletmene ses etmedim," diyerek keskin bir hatırlatmada bulundu. Hâlbuki Dilber kabul etmeseydi, Rezan ne yaparsa yapsın bir daha Mizgin bu eve gelin olarak gelemezdi. Gelini sınırları zorlamıştı. "Bunun için de sen de ses etme."

Boyun eğen Mizgin istemeyerek yönünü merdivenlere çevirdi. Rezan kazanmıştı. Az önce resmen kazanacağını ilan eden adam şimdi zaferini kutluyordu. Peki, Mizgin ne yapacaktı? Yanına kâr mı bırakacaktı?

Rezan Şahmaran'ın burnundan fitil fitil getirecekti. Şüphesiz...

Kendini odasında bulduğunda, yanağının ıslandığını geç de olsa hissetti. Bu kadar yorulmasına gerek var mıydı? Birbirlerini bu kadar hırpaladıktan sonra sonuca odaklandıklarında ellerine ne

* Jinap: Yenge

geçtiğini dile getirebiliyorlar mıydı? Ellerine somut bir şey geçiyor muydu? Hayır!

Yatağa uzanarak çarşafı üzerine çekti. Yüzünü yastığa gömdüğünde omuzları sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. Kendini durdurmak gibi bir gayesi olmadı. Keza içini dökmesi onun yararınaydı.

İçi sökülene kadar ağlamış, göz kapaklarını açamayacak raddeye geldiğinde uykuya dalmıştı. Derin uykuya dalan kadını Rozan kontrole gelmiş, uyuduğunu Rezan Ağaya ilettiğinde adam soluğu odasında almıştı.

Uyuyan karısını kontrole gelmiş, yanı başına oturmuştu. Saçlarını sevmek istemiş, uyanır korkusuyla dokunmamıştı. Sadece kokusunu uzun uzun soluklarla içine çekmişti. Hasretini kokusunda az da olsa gidermişti. Yanına uzanıp sıkı sıkı sarılmak istemiş ancak o kadarını yapmak için affetmediğinden vazgeçmişti.

Mizgin'i doyamasa da uzun bir süre izlemiş, misafirleri geleceği için aşağı inmek zorunda kalmıştı. Annesine misafir bilgisi verip Aleyna'yı alarak çalışma odasına geçmişti. Mizgin uyandığında etrafta olmak istiyordu. Baş dönmesinin ardından bayılması muhtemeldi.

Bir hafta içinde iki kere kusan kadının baş dönmesi, geceleri bazen uyanıp mutfağı talan etmesi Rezan'ı bir noktaya doğru sürüklüyordu. Mizgin ile konuşmadığı için şüphesini açıklayamıyordu. Belirtiler adamın yüzünü bir bakıma gülümsetecek kadar güzeldi ama sonuç beklediği gibi değilse korkusu gün ışığı kadar keskin ve yakıcıydı.

Mizgin'in uyanmasını beklediği süre boyunca Aleyna ile oyun oynamış, kızın ayarsız çığlıkları ve kahkahaları Rezan'ı stresinden uzaklaştırmıştı. Bir kulağı Mizgin'den gelecek sesteydi. Aleyna uyku vaktine kadar yanında kalmıştı. Sedef kızını alıp gittiğinde Rezan sigara içmek için avluya çıkmıştı.

Bahçedeki telaşı izlerken dudağının arasına aldığı sigaranın ucunu çakmağıyla yaktı. Bugün toparlanmak için ilk adımı kavga ederek atmışlardı. Tabutunu taşımasın diye vasiyet edeceğini söyleyen kadınla... Rezan hatırladıkça sigarayı üst üste yakma isteğiyle tutuştu. O an Mizgin silahı çekip alnına dayasa bu kadar onuruna dokunmazdı. Birbirlerini gerçek anlamda yitirmişler miydi?

Kapının sesi kulağına dolunca istemsizce sırıttı. Sen öyle san, diyen kadın hangi odadan çıktığının bilincindeydi. Rezan kalıbını basardı ki Mizgin'in kanına dokunmuştu. Yapmam dediği şeyi üzerinden beş dakika geçmeden yapmak zorunda kalmıştı. Eli öpülesi Dilber Şahmaran!

Adım seslerinin hızı dikkatini çekti. Sigarasından çektiği dumanı dudağının arasından üflerken yaşadığı inanılmaz haz kanını kaynatmıştı. Kafasını merdivenlere doğru yürüyen kadına ağır ağır çevirdi. Yüzündeki öfkeli ifadeden ve yoluna dümdüz bakmasından anladığı onu fark etmediğiydi. Kendini fark ettirmek o kadar zor olmasa gerekti.

İlk basamağı inen kadına, ihtiyatlı tınısıyla konuştu: "Misafirler gelecek, yemeği sen yapacaksın."

Hışımla dönen kadının büyüttüğü kahverengi gözlerine pervasızlıkla baktı. Hem kendini fark ettirmek hem de öfkesine öfke katmak bu kadar basitti. Hep Rezan delilenecek değildi ya.

Mizgin'in, "Hastaya saygısı da kalmamış," diyerek basamakları döve döve inmesiyle, tırabzana tutunup sessizce güldü Rezan. İşine geldiği gibi davranmaktan nasıl da vazgeçmiyordu.

Zarin'in misafirhaneden çıktığını görünce kızı yanına çağırdı. Merdivenleri koşarak çıkan Zarin yanına geldiğinde Rezan az önceki yumuşamış ifadesini gizleyerek sert kimliğine büründü.

"Yengen yemekleri yapacak. Mutfağa geç, Rezan amca yemekleri güzel yapsın, diyor de. Az yağlı olsun, baharatı çok olsun, tuzu da az olsun, de."

Zarin kafasını sallayarak, "Tamam, Rezan amca," diyerek gitmek için döndü.

Rezan küçük kuzenini durdurdu. "Hepsini tek tek söyle. Acele etme."

Niye istediğini anlamasa da tamam diyerek aşağıya indi Zarin. Mutfağa yönelen kızı tatlı bir heyecan sarmıştı. Mizgin yengesi ve Rezan amcasının barışacağı umuduyla dolan içini kıpırtılar tırmalamıştı.

Mutfaktan içeri giren Zarin, yengesinin pişirilecek etler için sosu hazırladığını gördü. Tam zamanında gelmişti. "Mizgin yenge," diyerek seslendi.

Omzunun üzerinden Zarin'e dönen Mizgin tebessüm etti. "Efendim canım."

"Rezan amca beni gönderdi." Her şeyi tek tek söylemesini, acele etmemesini tembihlemişti değil mi? Zarin zararlı çıkmadan mutfaktan çıkacağını umdu. Çünkü kocasının ismini duyar duymaz tebessümlü yüzüne sinir hazırmış gibi anında konmuştu yengesinin.

"Sebep?"

"Yemekleri güzel yapsın, dedi," diyerek başladı Zarin.

"Sanki kötü yapıyoruz," diyen Mizgin farkında olmadan kızı tersleyerek önündeki meşgalesine döndü.

"Az yağlı olsun, dedi."

Mizgin sabır çekerek kafasını salladı.

"Baharatı çok olsun, dedi."

Sessiz cevabını vücut diliyle tekrar verdi.

"Bir de tuzu az olsun, dedi."

Sabrı tükenme evresine gelen kadın aniden Zarin'e döndü. "Ne yiyecek bu adam? Zıkkımın kökünü mü?"

Zarin bir adım gerilerken bilmiyorum dercesine dudağını büzüştürdü.

"Ben yemem ama sana o zıkkım her neyse yediririm!"

Toprağın kahvesine çalan gözleri Zarin'in üzerinden aheste aheste kapıya kaydı. Elleri ceplerinde yine sarsılmaz endamıyla karşısında çatık kaşlarıyla dövercesine dikiliyordu. Mizgin gizlice yutkundu.

Zarin, arada kaynamamak için mutfaktan sıvıştı.

Mizgin, cevap vermeyince Rezan yüzündeki belirsiz ifadeyi çözmek için konuşmadan izledi. İzledikçe doyamadı. Uyurken doyamadığı yanı yine ayyuka çıktı. Tam da yanına sokulup öpmek için en müsait andı. Kaçacak ve Rezan onu yakalayıp hasretini dindirecekti. Atışıp duracaklar, sonunda ya yine Rezan delirip gidecek yahut birileri gelip engel olacaktı. Böyle uzaklıkların olmasından iyiydi.

Bakışlarını o kadar iyi tanıyordu ki Mizgin. Rezan Şahmaran onu özlemişti. Hep böyle bakması için günleri saymış, umutla beklemiş, dua etmişti. Dönüp baktığında eskiden daha az yara almış olduğunu fark etti. Rezan'a kavuşmak daha büyük yaralar açmıştı. Bütün hasarlarının üstünde Rezan'ın imzası vardı.

Mizgin ona istediğini vermeyecekti. "Nasıl da buram buram özlem kokuyorsun," diyerek sımsıcak gülümsedi. Afallayan Rezan'ın anlamadığı her halinden belliydi. "Beni nasıl da özlemişsin. Nasıl da kendini zapt edemiyorsun," diyerek adamın üzerine varmaya devam etti. Yaptıklarının karşılığını elbet verecekti Mizgin.

Yakalanan Rezan kaçmadı. Özlemediğini söylemeyecekti ama özlediğini de alenen dile getirmeyecekti. Sadece topu atan kadına karşılık verecekti.

"Sen özlemedin mi?"

Beklemediği soru karşısında baştan aşağı titredi Mizgin. Rezan'ın kabul etmesini beklememişti. Yine onu kırar, parçalar ve gider sanmıştı. "Özledim," diyerek ciğerlerini uzun soluklarıyla doldurdu. Ağzını hafif aralayarak seslice geri verdi. "Ama bir faydasını göremedim."

Rezan'ın cebindeki elleri yumruk şeklini aldı. Kaşları çatılarak iki derin çizgiyi oluşturdu. Demek bir faydasını görememişti. Alt dudağını ağzının içine alıp ısırarak serbest bıraktı. "Doğru, faydasını görmemek için elim bir mücadele verdin."

Yaptıklarını yüzüne vurmaya gelmemişti. Lakin ayarsız kadın çenesini kapayıp işine dönmek bilmiyor, Rezan'ı kışkırtıyordu.

"Beni bu konuda çok destekledin," diyerek yaptıklarının asıl sebebinin o olduğunu belirtti Mizgin. Hemen ardından utanarak kafasını önüne eğdi. Rezan onun yüzünden rezil olmuştu. Yine de karısının adına laf gelmesin diye işlemediği bir hatayı üzerine almıştı.

"İkimiz de suçluyuz, Rezan," diyerek gardını indirdi Mizgin.

"Dengelediğimizi mi düşünüyorsun?"

Mizgin sesindeki sert tınıyı yakaladı. "Evet."

"Mizanda senin kefen daha ağır basıyor." Bu gerçekten kaçamazdı Mizgin. Rezan ona hiçbir vakit yalan söylememişti. Yalan olmasın demişti. Mizgin bunun üzerine devam etmişti. Hem de defalarca kez...

"O yüzden cezamı ilişkimizi bitirerek mi kestin?" diye sordu meraklı tınısıyla kadın. Bakışlarındaki hüzün sesindeki tınıya tezat oluşturuyordu.

"Odalarda niye geldiğini bas bas bağıran sen bu cezaya karar verdin."

"Beni istemedin, Rezan."

"Sebebi yaptıkların, kadın. Neden anlamak istemiyorsun?"

Yine çıkmaza sürükleyen o diyaloglar aralarında sürat yapıyordu ve karı kocayı yoruyordu.

"Neden bir umut vermiyorsun?" diye sordu kadın.

"Çünkü benim umudum bitiyor."

En tehlikelisi aralarında yaşanıyordu. Sanki diğer yaşananlar çok hafif enkazlar bırakmış gibi...

"Dikkat et, Rezan, umudumun son kırıntılarındayım. Umudum biterse sen de bitersin."

"O umudu bitirmedin mi, Mizgin?"

Elinin tersini avucuna çarparak sitem etti. "Al işte, bir kırıntı daha gitti."

"Hasbinallah... Hasbinallah..."

Beklediği gibi olmuştu. Yine öfkelenen, yine sinirlenen, yine Mizgin'in anlamsız cevaplarıyla sınanan o olmuştu. Her defasında kaybetmek zorunda mıydı? Neden bu kadın ısrarla can damarına basıyordu? Rezan mutfakta daha fazla kalmak istemedi. Topuklarının üzerinde dönerek hiddetle mutfaktan çıktı.

Sırtını izlediği adam gözden kaybolana kadar bekledi Mizgin. Arkasındaki tezgâha yaslanırken içten içe küfretti. Suçlu damgasını üzerine bir kere yapıştırmıştı. Artık ne yapsa çaresi yoktu.

"Ben de özledi diye sevineceğim burada." Hışımla dolaba yöneldi kadın. "Tabii Mizgin'e reva ya. Hep bir şeylerle avunsun dursun."

Ekmeğin içini ayarsız bir kızgınlıkla açarken bir yandan kızgınlıkla mırıldanıyordu. Reçeli de dolaptan alarak ekmeğin üzerine dökerken gözü açlıkla dökülen sıvıya bakıyordu. Çekmeceden çıkardığı kaşığı kavanozun dibine kadar batırdı. Bir kaşık dolusu kayısı reçeli alan kadın sulanan ağzına götürdü.

Reçelli ekmeği açlıkla ısırdı. "Her şeyde Mizgin suçlu. Evi su bassa kesin Mizgin boruya laf etmiştir." Ağzındaki lokmanın bitmesini beklemeden bir ısırık daha aldı. "Yok yok, silahla vurmuşumdur ben boruyu. Rezan hazretlerinin saçı dökülse benden bilecek. Ne borusu... Boru ne ki..." Dolu ağzıyla boğuk boğuk konuşan kadın hıncını boş midesinden çıkardı.

Kavanozdan bir kaşık bir daha alıp ağzına götüren kadın gözlerini kapatıp lezzetin tadına vardı.

Gözlerini açtığında, "Ben ne yapıyorum ya?" diye söylendi. Gözü reçel dolu ekmekte ve elindeki kaşıkta gidip gelmişti. "Ben bunu nasıl yerim?" sorularını kendine soran kadının öfkesi uçup gitti. "Ben reçel sevmem ki?" Kendi kendine cevaplar bulmaya çalışıyordu.

Sevmediği bir şeye açlıkla saldırma isteği ne sebepten olurdu?

Aklına üşüşen cevapla elindeki kaşık tezgâha düştü. "Hayır, hayır, hayır test yaptım. Negatif çıktı, imkânsız bu." Tabağa bıraktığı ekmeğe tekrar bakarken dudaklarını yaladı. Şu an karşısında dünyanın en güzel yemeği gibi duruyordu.

Babasının evindeyken de yine kusmuştu. Yengesinin zoruyla test almış yapmıştı. Fakat negatif çıkınca boş vermiş, stresten dolayı olduğunu düşünmüştü. Geciken adet günlerini de aşırı strese bağlamış pek üzerinde durmamıştı. Gün geçtikçe yorulan vücudunu da aynı sebebe yormuştu.

"Ya hamileysem? Ya testler yanlış çıkmışsa?" Heyecandan gözleri dolmuştu. Yanaklarında yer edinen gülümsemeye engel olamadı. Elini hızla karnına götürürken en son adet olduğu günü hatırlamaya çalıştı. Fakat kafası o kadar çok karışıktı ki hatırlamıyordu bile.

"Bizim bir bebeğimiz varsa?" Dudağını ısırdı. Heyecandan iştahı kesilen Mizgin, olduğu yere çivilenmişti. Belki de bu yüzden kusmaları, ağrıları ve baş dönmesi oluyordu. Öyle olmasını diledi

Mizgin. Anne olmaya hazır olduğunu kendine kabul ettirmeden hamile kalmak istedi.

"Mizgin yenge?"

Birinin çağırdığını işitince döndü Mizgin. Özlem ve Sema hemen yanında duruyor, merakla onu süzüyorlardı. Meraklı ve anlamsız bakışları neye yoracağına karar veremedi Mizgin.

"Açım, kızlar. Niye öyle bakıyorsunuz?"

Sema önündeki kayısı reçeline anlamsızca bakmaya devam etti. Parmağıyla gösterirken çekine çekine dile getirdi. "Yenge sen kayısı reçelini hiç sevmediğini söylemiştin."

Güçlü hafızasına mı şaşırsın, yoksa kayısı reçelini hiç sevmediği halde iştahla yediğine mi şaşırsın? Bilmezden gelerek güldü Mizgin. "Aaa ne zaman söyledim, Sema?"

Özlem garip hareketler sergileyen kadına alışıktı. "Kahvaltı hazırladığımız bir sabah, yenge. Reçelleri bile doldurmazsın. Hep biz doldururuz."

Mizgin pür dikkat inceleyen iki kızı kınayarak süzdü. "Babamın evinde sevmiş olamaz mıyım?" diye sorarken kendine bir bardak su doldurdu. Herkes dengesini şaşırtmak için iş birliği mi yapmıştı acaba? Yoksa bu da Rezan'ın bir oyunu muydu?

"Neyse, Rezan Ağanızın misafirleri var. Şu yemek telaşı bitsin kayısı reçelini ben size yediririm."

Tehdidi alan iki kadın gülerek işinin başına döndü. Akşam yemeği için hazırlıklara girişmiş, akraba dost karışımı misafirler için özenle yemekler hazırlanmıştı. Dilber Hanım ara sıra gelinini kontrol etmiş, yemekleri sormuştu.

Rezan karısını merak ettiğinden yemek bahanesiyle onu görmeye gitmiş ve hiçbir şey sormadan tepesinde dikilip yaptığı yemekleri kontrol edip aynı sessizlikte çıkmıştı. Geriye çıldırıp çıldırıp içine atan bir Mizgin bırakmıştı.

Akşam yemeği sofrası kurulmuş, misafirler ağırlanmıştı. Telaşın içinde iyi bir işi tekrar çıkarmış olan Mizgin oturma odasına kurulan sofraya oturmamıştı. Mutfakta yemekle haşır neşir olmak midesini bulandırmıştı. Geceye doğru yine acıkır mutfağa inerdi.

Sedef ile aynı ortamda olmak o kadar can sıkıcıydı ki Mizgin için. Misafirlerin gidişini dört gözle beklemişti. Evin'in yanında olması sabrını korumasının en büyük nedeni olmuştu.

Saatler geçmiş, misafirler kalkmak bilmemişti. Mizgin mutfağı ara sıra kontrol etmiş, kızların her şeyi hallettiğinden emin oldukça ferahlamıştı. Oturma odasında kendisi ve Evin yalnız kalana kadar herkes tek tek yatağına geri dönmüştü.

Revenk meselesini Evin ile konuşmak istemiş ama yanaşmadığını görünce vazgeçmişti. Misafirlerin ayaklandığını gelen seslerden anlayınca ayaklanmıştı. Önce Evin'i odasına götürecekti.

"Misafirler gidiyor. Seni odana bırakayım, benim yüzümden bu saate kadar uyanık kaldın."

Evin üzülerek dudağını büzdü. "Böyle daha iyi oldu. Odamda kalsaydım da sıkıntıdan patlardım."

Desteğini asla esirgemeyen dostunun gül goncası yanağına minik bir buse bıraktı Mizgin. "Avrat avrat..." Koluna canını yakmadan pat pat vurup sıkıca sarıldı. "Tam da Haydar Şahmaran'ın kızı."

Evin gülerek karşılık verip sıkıca sarıldı. "Beni odama götür, sen de kocanın yanına git. Onunla uyumayı özlemişsindir."

Mizgin'in keyfi bozuldu. "Ben bu zamana kadar bir ayıyla yatmışım, Evin."

Evin uyarırcasına boğazını temizledi.

"Aman tamam bir şey demedik." Alıngan edasıyla Evin'i alıp odadan beraber çıktılar. Mizgin lambayı kapatıp bahçede Haydar Ağa ve Rezan'ı konuşurken buldu. Kapının sesini duyduklarından dönüp bakmışlardı.

Mizgin, kocasına bakmamaya özen göstererek yaşlı adama gülümsedi.

Haydar Ağa, bir kolunu kaldırıp Evin'i getirmesini bekledi. "Kızımı yanıma getir, Mizgin."

Şefkatli gözleri kızını izlerken gecenin karanlığına inat parlıyordu. Mizgin gözlerindeki sevgi seline hayran kaldı. Evin'e nasıl da düşkündü. İlk göz ağrısına bütün çocuklarından çok daha düşkündü.

Mizgin, kızını babasına sağ salim teslim etti. Evin babasının kollarında güvenli olduğundan daha sıcak bir gülümsemeyle parlıyordu. İyi geceler, diyen baba kızın arkasından gidişlerini izlerken gülüşüne acı peyda oldu.

Babasını özlemişti. Sarıp sarmalayan Cengiz'i özlemişti. Saçının teline zarar gelse kahrolan annesini özlemişti. Bir menzil uzağında olan adam özlediği ailesine kavuşmasını engelliyordu. Ve bu eziyeti kendi kız kardeşine de yapıyordu.

Mizgin dönerken kocasıyla göz göze geldi. Dudağındaki gülümseme silinmiş, düz bir çizgi halini almıştı. Rezan'ı arkasında bırakarak mutfağa geçti. Özlem ve Sema'ya mesainin bittiğini haber vermişti. Mutfak temiz ve düzenli olduğundan kızları direkt yollamıştı. Kendine bir bardak su doldurup, lambayı kapatarak mutfaktan çıktı.

Hamit ağabeyi kapıları kilitliyor, evi son kez kontrol ediyordu. Mizgin iyi geceler dileyerek merdivenleri çıktı. Bir günü daha kazasız belasız atlatmışlardı. Aslan'ın kahkahasını duyunca duraksadı. Duraksız kahkaha atan adamın neye güldüğünü merak etmişti. Bulaşıcı kahkahası Mizgin'i de gülümsetmişti.

Yatak odasının kapısını açıp içeri girdi. Bardağını masaya bırakıp üzerini değiştirmek için dolabına yöneldi. Gecelik giymeyecekti Mizgin. Uzun pespaye bir pijama takımı çıkardı. Banyoda olan kocası çıkmadan üzerini el hızıyla değiştirdi.

Ayna karşısında pespaye halini izleyen Mizgin'i gülme tutmuştu. Hep gecelik giyecek değildi ya. Rezan Ağanın tepkisini merak etti. İçten içe hayal kırıklığına uğrayacağını hissediyordu. Ama işi de belli olmazdı.

İnce belinden kayıp düşecek hissi veren pijama altı Mizgin'i korkutuyordu. Öyle bir şey olursa rezil olurdu. Kemerin iplerini sıkıca bağladı. Kayıp düşmeyeceğinden emin oldu.

Mizgin kendi kendine gülmeye devam ederken, Rezan banyodan çıkmıştı. Odanın ortasında hiçbir şey yokken gülen kadının hali gözünü korkuttu. Üzerinde üç beden büyük pijamasıyla kafasını sallaya sallaya gülüyordu.

Hayretler içerisinde karısını izleyen Rezan, boş boş sırıtışına anlam yüklemeye çalışıyordu. Mizgin hâlâ onu fark etmiş değildi. Genç adam boş vermeye çalıştı ama gözünü ondan ayıramıyordu. Sormak istiyordu bu ne haller diye. Lakin içindeki ses sessiz kalmasını tembihlemişti. Bu sebepten sesini çıkarmadı. Bakışlarını zorlukla ondan çekerek yatağa oturup ayaklarını uzattı.

Odada yalnız olmadığını hissettiğinde bakışlarını yatakta oturan adama çevirdi Mizgin. Yüzündeki memnuniyetsiz ifade kadının sinirlerini hepten bozmuş, daha çok gülmesine sebep olmuştu.

Mizgin'in gülmeleri kahkahalara dönüştü. Kendini kaybeden kadın kimse duyup rahatsız olmasın diye avucunu ağzına kapadı. Göz ucuyla Rezan'ı kontrol ediyor, değişen rengini gözlemledikçe kontrolden kendisi çıkıyordu. Hayallerini bu kadar yıkmış olamazdı.

Bu kadın deli mi diye düşünmek yerine sormayı tercih etti. "Neden kendi kendine gülüyorsun?" diye bıkkınlıkla sordu Rezan. Şu an deli gibi sarılıp uyumak varken aptal gibi yastıklara sarılıyordu. Ve ona sırtını dönecekti. Bile bile acı çektiriyorlardı.

Mizgin gülmekten açıklama yapamadı. "Canım... canım..." Konuşamayacağını anlayınca vazgeçti. Rezan delirmekte haklıydı, zira ona göre ortada gülünecek bir şey yoktu.

Rezan sinirlenmeye başladı. O burada acı çekerken Mizgin'in hiçbir şey olmamış gibi davranması canını sıkıyordu. Ayrıldıktan sonra ilk defa beraber uyuyacaklardı. Belki bir bahaneyle döner ona sarılırdı. Rahat bir uyku çekmek için sadece bir kereliğine bunu görmezden gelebilir, ona sımsıkı sarılabilirdi. Uyku numarası çekmesi bile mümkündü. Lakin karısının davranışları buna engel oluyordu. Homurdanan genç adam gözlerini kapatıp uzandı. Mizgin'i görmek ve duymak istemedi.

Homurtusunu duyan kadın olası bir kavga ihtimalini durdurmak için ağzını sımsıkı kapadı. Gülmek için sebebin yok, diye kendini telkin edip yatağa doğru yürüdü. Lakin yatağa uzanır uzanmaz Rezan'ın renkten renge giren yüzünü hatırlayınca inleyerek kahkaha atmaya devam etti. Yastığı aldığı gibi yüzüne gömmüştü.

Yine Rezan'ın sınırlarını zorlamıştı.

Yüzüne bağırmak isteyen Rezan yastığa kafasını gömüp hâlâ aynı pozisyondan şaşmadığını görünce çılgına döndü. "Sen sevgiyi hak etmiyorsun, Mizgin!" diye patladı.

Adam sarılmak için bahaneler ararken, kadın uzaklaşmak için nedenler sunuyordu. Belki de bu yüzden kavuşmak onlara nasip olmuyordu. Bir tarafın savaşı hep daha ağır ve sancılıydı.

Söylediklerini iyi algılayan Mizgin'in kahkahası buza maruz kalmış gibi donmuştu. Yüzünü gömdüğü yastıktan usulca ayırdı. Demek sevgiyi hak etmiyordu? Mağrur bakışlarını kocasına çevirdi. Gözleri gülmekten ıslanmıştı.

"Kime göre?" diye sordu anlamı belirsiz ses tonuyla.

"Belli değil mi?" diye sorusuna soruyla karşılık verdi Rezan.

Mizgin alayla, "Hah!" diye çıkıştı. "Komik misin, Rezan? Gülüyorum diye niye sevgiyi hak etmiyormuşum?" Sormasına gerek de yoktu aslında. Zira yarasını biliyordu.

Rezan cevap verirse uzayacaktı. Susmaya kanaat getirerek, yataktan çıkıp uzun adımlarıyla balkon kapısına yürüdü.

Kader ikisini inatla yan yana getiriyor, ancak kadın ve adam görmezden gelerek hayatlarına kendi elleriyle zarar veriyorlardı.

Kapı kolunu indirdi. Kapıyı çekip açmadan evvel kadına döndü. "Hayatımızı düzene sokmaya çalıştıkça, her şeye burnunu sokan sen yüzünden hayatımız ilerlemiyor." Bütün suçu bu kadının üzerine yıkarken diğer bütün suçları da kendi üzerine yıkıyordu.

"Sadece bu mu? Sadece her şeye burnumu sokmam mı?" Mizgin'in yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. Yüzüne üflenen suçlama kaldırılacak gibi değildi. Burnunu soktuğu iki insanın hayatıydı.

Onlar için çabalarken kendini mahvetmişti. Ayriyeten gülüyordu, konu nasıl buraya gelmişti?

"Sana geldiğimde her seferde, işlediğin bir suçun seni benden itti."

Gece gece bunları duymak için bu odaya gelmemişti Mizgin. "Kavga edesin mi var, Rezan Ağa? Beni buraya bunun için mi getirttin?"

"Evet," diye hırladı Rezan.

Aniden çıldıran adama karşılık vermekte gecikmedi Mizgin. "O zaman açma ağzımı, söyleyeceklerimin altında kalırsın." Gülmesine bile tahammülü yoksa neden bu odadaydı? "Bana gelmişmiş, bir suçum itiyormuş... Sen beni sevmedin ki!"

"Sevmediğim için gitme dedim değil mi?" İhtiyatlı sesi sert çıkmıştı adamın.

"Senin işin belli olmaz. Mizgin olmasa kime bağıracaksın? Kimden hıncını çıkaracaksın?"

Haksızlığın bu kadarına pesti. "Ulan Mizgin, ulan Mizgin!" Hışımla kolu indirip kendini gecenin soğuk kollarına bırakırken karısını soğuk yatakta tek bıraktı. Olmuyordu; birbirlerine yakınlaştıkça hep bir sorun çıkıyordu. Sanki hayat onları birleştirirken kendine bir söz vermiş gibiydi: Mutluluk yasak! Mutluluk uzak! Mutluluk haram!

Seviyor muydu Mizgin'i? Evet; delicesine, canını hiç düşünmeden verircesine, lakin olmuyordu. Gitmek için adım atmaya ayakları varmıyordu. Gidişi yetmezmiş gibi telefon ve ona tekrar yalan söyleyişini kabul edemiyordu. Gözlerinin içine baka baka, "Başka yalan var mı, Mizgin?" diye sormuş karısı ise gülümseyerek, "Hayır," demişti.

Hatıralarına bu sahneler üşüştükçe aralarını düzeltme kavramı saydamlaşıyordu. Belki korkmuştu. Ama o zaman her şeyi çözüyorlardı. Telefonu söyleseydi bir şey yapmazdı. Sadece kaldırmasını isteyecekti. Bu kadar basitti. Ama Mizgin yalan söylemeye devam etmişti. Bir de üstüne ailesiyle görüşmeye devam etmişti.

Balkonun demirliklerine yaslarken bedenini, Urfa'yı aydınlatan ışıkları izledi. Parıl parıl parlıyordu. Tıpkı Mizgin gibi güzeldi, hem de âşık edercesine güzeldi.

Karısının ne yaptığını merak etti. Ama içeriye girmedi. Burada kalmak onun için daha iyiydi. Zaten yatağında olsa bile uyumayacaktı. Kendini gece gibi yapayalnız hissetti. Bütün gün güneş ile beraber olan insanlar gece yalnızlığıyla bırakılıyordu. Sessiz ve karanlıktı. Kısacası yalnızdı. Tıpkı Mizgin gibi.

Sahi Mizgin iyi miydi? Hayır, ikisi de birbirinden beterdi.

Ve Rezan Şahmaran'ın tek korkusu; hikâyelerinin sonuna geldiklerinde yok olmalarıydı. Kadın yorgun, adam bitkindi...

***

Hayat bazen mucizelerle doluydu. O mucize Mizgin'i bulmuştu. O mucize karnında çiçek açmış, annelik mertebesine ulaştırmak için bir yol sunmuştu. Gülmekle ağlamak arasında geçen her dakika uzamıştı. Karnını okşayan avuçları gıdıklandı. Dudaklarının arasında yer edinen gülümseme kahkahaya dönüşmek istiyordu. Deli gibi kahkaha atmak istiyordu Mizgin.

"İnanamıyorum, ben şimdi amcamı olacağım?" Gözlerini yoldan ayırıp yengesine bakarken sevinç naraları atıyordu Aslan. Son zamanlarda bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu. Bütün kötü günleri geride bırakan bir haber almıştı.

Bu sefer mutluluktan ağlayan Mizgin dudaklarını ısırarak kafasını salladı. "Evet, amca oluyorsun..."

Elini karnına koyan genç kadın sanki onu görüyormuş gibi izliyordu. Bu mutluluk tarif edilemez bir şeydi. Şu an karnında Rezan'ın bebeği vardı. Babasının evinde yaptığı test yanlış cevap vermişti. Ve Mizgin hamileydi. Kafasını koltuğa yaslayıp gözlerini kapattı ve gülmeye devam etti.

Heyecanı dur durak bilmeyen Aslan minik bir Şahmaran geleceği sevincini kısıtlamadan yaşıyordu. Baba olmuş kadar güzel bir hisli. "Adını ne koysak düşündük mü hiç? Cinsiyeti ne olacak? Kime benzeyecek lan?" Yengesine eğlenerek takılsa da şimdiden bunların merakı adamı sarmıştı.

Mizgin hayretle bakakaldı. "Benden daha sabırsızsın."

"Lan konağa bebek geliyor. Diyar'dan sonra bebek sesine hasret kaldık. Şimdi benim aslan gibi ya da melek gibi bir yeğenim gelecek. Ben duygusuz değilim, heyecanımı belli ederim."

"Eğer erkek olursa, hem Rezan'a hem sana benzesin."

Aslan sahte bir bıkkınlıkla yengesine baktı. "Kız olsa zaten sana çeker." Genç kadının zafer dolu gülüşünü görünce bozmak istedi. "Ya da Yadê Piroz'a benzesin."

İkili bir an hayal edince kafalarını hiddetle sallamışlardı. "Rezan ne demişti? Bu konak bir Piroz daha kaldıramaz, Allah korusun."

Mizgin kaynına uslanmaz bakışlarını atmıştı. Her şekilde bir bebek vardı ve sadece sağlıklı doğmasını istiyordu. Allah'tan ona en dar zamanında bahşedilen bir hediyeydi bu.

Rezan ile giderek ilk haberi beraber almak isterdi. Lakin olanlardan sonra Rezan'ı yanında istememişti. Sabah erkenden uyanmış, onu uyandırmamaya özen göstererek hazırlanıp Aslan ile çıkmıştı.

Rezan şimdi şirkette olmalıydı ve Mizgin onun öğrenmesini istemiyordu. En azından şimdilik haberi olmasın istedi.

"Beni bıraktıktan sonra şirkete mi geçeceksin?"

Aslan süratini arttırdı. "Hayır, bugün Revenk ve amcam şirkette olacak."

"Rezan?" diye sordu Mizgin.

"Onun evde olduğundan haberin yok mu? Sen hastaneye gitmişsin, şirkete mi geçecek? Ağabeyimin seni ne kadar önemsediğinden kuşkun yoktur herhâlde."

Son cümledeki imaya kaşlarını kaldırdı Mizgin. Şahmaran sülalesi bu ara laf sokmak için fırsat kolluyor olmalıydı. Zira ne zaman biriyle konuşsa lafı ağzına tıkıyorlardı. Kesin iş birliği yapmışlardı.

"Ağabeyin bu konudaki düşüncelerimi sarstı. Her neyse, konu bu değil. Senden bir şey isteyeceğim," diyerek Aslan'ın şüpheli bakışlarını üzerine aldı. Kabul etmeyebilirdi. "Ağabeyine hamile olduğumu şimdilik söylemeyeceğim. Sen de bana bu konuda yardımcı olur musun?"

Afallayan Aslan neden bu kararı aldığını merak etti. "Sebep?"

"Böyle aramız kötüyken, aslında biz daha hiçbir şeyi halletmemişken, bebek haberiyle üstünün kapatılmasını istemiyorum. Doktor çok stresli bir dönemden geçtiğini, sorunlardan uzak kalması gerektiğini söyledi, dersin."

Aslında bir bakıma mantıklıydı. Ancak ağabeyinin bilmeye hakkı vardı.

"Ağabeyinin gözünü biraz korkut. Olur olmadık yerde benimle kavga edip herkesin içinde küçük düşürmesin."

Aslan yaman kadına kıstığı gözleriyle birkaç saniye baktı. "Siz kadınlar adamın iflahını kurutursunuz. Anasını satayım nesiniz böyle!"

Mizgin iş birliği yapacağından emin olunca gülerek, "Yeğenin için," deyiverdi.

Aslan o yeğeni çok uzun bir süredir bekliyordu. Öğrenince Rezan'ın ne kadar çok mutlu olacağını hayal etti. Babalık ağabeyine yakışacaktı. Huzurlu bir nefesi alıp verdiğini hissedince gülümsedi. Güzel günlere ulaşmışlardı.

Şahmaran konağının önüne arabayı park etti Aslan. Mizgin ile beraber arabadan indi. Hamit kapıyı açınca beraber girmişlerdi.

Mizgin kaynına doğru hafif eğilerek fısıldadı. "Çok gülme, dikkat çekmeyelim. Hatta üzgünmüş gibi davranabilirsin. Ağabeyin zeki adamdır, biliyorsun. Hemen anlar."

Aslan burun kemerini sıkarak sessizce güldü. "Of Mizgin of..."

Haber bekleyen ailesine anlatmak için dönünce avludaki kalabalık dikkatini çekti. Sedef ve Rezan karşılıklı oturmuş çay içiyorlardı. Mizgin, Rezan'ın gülen yüzüne bakakaldı.

Hayal kırıklığı o an çevresini sarmaladı. Her yanını saran mutluluk aniden uçmuştu. Bebek haberinin üzerine eve gelmişti ve karşılaştığı manzara hiç iç açıcı değildi. Kara bulutların tepesine toplandığını hissetti.

Aslan'ın yanında olduğunu unutarak adımlarını atmaya başladı. Gözlerini avludan indirerek yoluna devam etti. Rezan hamile olduğunu öğrenmeyecekti. Rezan ona gelirse, Mizgin onu öldürecekti.

Burnunu hiddetle çekerek oturma odasından çıkan Dilber Hanım'a yürüdü. Gelmelerini bekliyormuş gibi bir hali vardı. Mizgin kaynanasıyla ters düşmemek için hiddetini içine sakladı.

"Doktor ne dedi, Mizgin? Bir problem yok değil mi?"

Mizgin kendini gülmeye zorladı. Aslında şimdilik sadece kaynanasının haberi olsa daha iyi olurdu. Hem Rezan da hemen öğrenmezdi. "Yok jinap* , müjdeli haberi verdi," diyerek direkt söze girdi. Kocası keyif yapacak mutluluğu bırakmamıştı.

Dilber Hanım'ın korkusu silindi. Müjdeli haber demişti. Dudağı kademe kademe gülümsedi. Mizgin hamileydi. Göz kapaklarına yaşlar birikti. "Doğru mu anladım?" diye sordu teyit etmek için.

Mizgin kafasını salladı. "Evet, hamileyim," diyerek doğruladı. Dilber Hanım konağa duyurmadan hemen engel oldu. "Ama kimsenin öğrenmesini istemiyorum." Gülüşünü yüzünden sildi. Kaynanasının bozulan ifadesine aldırış etmeden devam etti: "Özellikle Rezan Ağa bilmesin."

Kulağını Mizgin'e doğru çevirdi kadın. "Anlamadım, bir daha tekrar et." Hamileliğini saklamasını istiyordu. Özellikle oğluna söylemesini istemiyordu. Yanlış anlamadığından emindi. Mutluluğu kızgınlığa dönüştü. Mizgin'in söylediklerine anlam vermekte güçlük çekiyordu.

"Oğlunuz diyorum, yukarıda eski âşığıyla çay içip keyif çatarken, neden bayıldığını bilmesin diyorum." Çenesini bir kere salladı. "Bu sefer daha açıklayıcı olmuştur, jinap." Sedef'i bu zamana kadar saklayarak büyük aptallık etmişti. Kaynanası Sedef'i

* Jinap: Yenge

bilseydi, belki bugün o silahı çektiği için Mizgin'i suçlamazdı.

Dilber Hanım çıldırsa yeriydi. "Ne dersin sen, kızım? Aklını mı şaştın?"

"Hayır," dedi Mizgin. "O kadın benim kocamın eski âşığı. Benim evimde kocam getirdiği için bizimle yaşıyor. Ben ne yapıyorum? Rezan Ağa için saklıyorum. Göz yumup susuyorum." Gördükleri Mizgin'i çileden çıkarmıştı. Yanlış zamanda yanlış mekânda dip dibe gizli bir meseleyi tartışıyorlardı.

"Oğlunuz bizi bitirdiği halde beni odama gönderdiniz. O kovulduğum odaya sizi kırmamak için girdim. Sizinle kötü düşmemek için sesimi çıkarmadım. Şimdi siz de beni kırmayın ve oğlunuza hamile olduğumu söylemeyin. Keyfine baksın!" diyerek bir adım geriledi. Sohbeti bitirdiğini bu şekilde belirtti. Dilber Hanım kafasını ağır ağır salladı.

Mizgin evde doktor sonuçlarını bekleyen ailesini bilgilendirmek için odaya girerken, Dilber Hanım oğluyla konuşmak için avluya yüzünü dönmüştü.

Oturma odasında yerini alan kadın bekleyenlere müjdeli haberi vermemiş, Aslan ile anlaştığı gibi stres olduğunu söyleyerek geçiştirmişti.

"Doktor dedi ki seni kimse üzmesin, yadê."

Yadê Piroz sabah kahvesini yudumlarken fincanın üzerinden temkinli bir bakış attı. "Bu bana bir mesaj mı, Mizgin?"

Mizgin kafasını salladı. "Evet, dün beni hiç sevmedin, yadê."

Allem edip kallem edip babaannesini Rezan'ı savunduğu için pişman etmeye niyetlenen Mizgin'e hunharca güldü Evin. "Yadê, torununu savunduğun için gelinin kabul etmiyor."

Gülistan yengesi göz işaretleriyle Mizgin'i destekledi.

"E Rezan ne yapsa kendine bağladı," diyen yaşlı kadın eliyle bir şey savuşturdu. "O doktor bilmiyor. Sen başka doktora git. Senin dermanını daha sana vermemiş."

Mizgin omzunu silkti. Dermanı dokuz haftalık hamile olduğunu söyleyerek vermişti. "Verdi, yadê..." Hamile olduğunu söylememek onu üzmüştü. Babaannesiyle gülen yüzü soldu. Konuşup tekrar onu suçlayacakken, Rezan Ağanın sesi konakta gümbür gümbür inledi.

"Mizgin bana kahve getir!"

Rezan'ın sesiyle odadaki herkes irkilmişti.

Yadê Piroz kapıya boş gözlerle baktı. "Bu kuzulkurt* tersinden mi kalktı? Bağırmadan kahve istemeyi bilmez mi?"

* Kuzulkurt: Zıkkımın dibi

Mizgin ne söyleyeceğini biliyordu ama söyleyeceği her şeyi yanlış anlayacaklarından susma hakkını kullanarak ayaklandı. Eski âşığıyla avlularda keyif yapan kocasının utanmadan ondan kahve istemesi kadının bütün sinir hücrelerini ayaklandırmıştı.

Bir hışımla oturma odasından çıktı. Mutfağa girerek korkulu gözleriyle bakan Özlem ve Sema'yı görmezden gelerek Rezan Ağanın emrini yerine getirdi. Kahvesini ateşe koydu, pişirdi. Hazırlanan tepsiye fincanı bırakıp yine aynı hızda kahvenin dökülüp dökülmeyeceğini umursamadan mutfaktan çıktı.

Merdivenleri arşınladı. Avluda kocasını bulamadı. Bakışlarını gezdirince çalışma odasının kapısının açık olduğunu gördü. Mizgin çalışma odasına yürüdü. Kahveyi adamın başından aşağı dökmek istedi. Nitekim daha büyük bir cevapla canından olacağından istemekle kaldı.

Odadan içeri girdiği an Rezan ile göz göze geldi. Elleri cebinde kapının tam karşısında, çalışma masasının önünde duruyordu. Yüzündeki belirsiz ifade Mizgin'e engel olmadı. Neden çağırdığını da bilmiyordu. Lakin o kahveyi nasıl ikram edeceğini çok iyi biliyordu. Kapıyı ayağıyla çarparak kapattı. Çıkan çarpma sesiyle Rezan tek kaşını ustalıkla kaldırdı.

Mizgin sahte bir edayla tebessüm etti. Elindeki tepsiyle kocasının dibine sokulana kadar yürüdü ve gözlerini gözlerinden ayırmadı. Adımlarına son verdiğinde tepsiyi uzattı. Rezan'ın elini cebinden çıkarmasını bekledi.

Gözlerini birbirinden ayırmayan kadın ve adamın öfkesi bariz belliydi. İkisinin de sebebi aynıydı ve az sonra kıyamet o sebepler yüzünden yine kopacaktı.

Rezan elini cebinden çıkardı. Uzatılan kahve fincanına uzandı. Ama Mizgin kahveyi almasına müsaade etmedi. Tepsiyi tutan parmaklarını gevşeterek kahve ve su dolu tepsinin yere düşmesine müsaade etti. O sırada ağzındaki tehlikeli gülüş ve gözlerinden yansıyan öfke Rezan Ağanın gözlerine resmediliyordu.

Tepsi yere düşüp tiz bir ses çıkardı. Kırılan fincan ve bardak sesi, her yere sıçrayan kahve lekeleri, tehlikeli sessizliğe ortak oldu. Ne kadından ne adamdan ses çıktı.

Rezan ufak bir göz hareketiyle karısının kasıtlı olarak düşürdüğü tepsiye baktı. Tekrar Mizgin'e baktığında az öncesine nazaran gözleri daha ateşliydi. Her an Mizgin'i öldürecekmiş gibi. Her an boğup yaşamını bitirecekmiş gibi...

"Sen kimsin de bunu yapıyorsun?" Sakince soruyu yöneltti Rezan. Sakin ama tehlikeliydi.

"Bana bunu bir daha yapma!" Boğazından yükselen hırıltılı sesiyle uyardı Mizgin.

"Sen kimsin?"

"Ben kadınım, peki sen kimsin?"

Annesine Sedef'i anlatan kadını boğsa yeriydi. Aralarında kalması gereken eski bir meseleyi gün yüzüne çıkarmak kabul edilir bir hata değildi. Sedef aylardır bu evdeydi. Daha bugün mü aklına gelmişti bu kadar tepki vermek? Hem de kahve tepsisini ayağının dibine fırlatırcasına bırakıp yaptığı pişkinliği destekleyen çirkin bir gülüşle.

"Kocam mısın? Düşmanım mı?" diye sordu Mizgin. Rezan Ağa ile akıbeti bugünden sonra belli olmuştu. Hamile olduğunu da öğrenmeyecekti. En azından Mizgin'in ağzından duymayacaktı. Mizgin düşmanlığı ilan etmişti.

"Düşmanımsın!" diye tısladı Rezan.

İşte her şey bitmişti. Ne düzeleceklerine dair umudu kalmıştı ne Rezan'ın sevdiğine dair güveni. "İyi, bir daha başka bir kadınla kahve içerken benden bir şey isteme. Şayet isteğin olursa Allah şahidim bu evi seninle beraber ateşe veririm!" Yapacağından kuşku duymayacağından emin olduğu kocasına nefret dolu bir bakış atarak sırtını döndü.

Nefreti yüreğine kazımak için elinden geleni yapmıştı Rezan. Evliliğini kurtarmak için vereceği bütün mücadelelere eyvallah etti. Kalbi Rezan'ın aşkına yer vermemek için bundan sonra bütün mücadeleyi verecekti.

Çarptığı kapının koluna uzandı. İndireceği esnada kocasının tehlikeli tınısından duyulması pek mümkün olmayan kelimeler bir bir döküldü.

"Mizgin Şahmaran; bir adım daha atarsan seni nefessiz bırakana kadar öperim!"

Bölüm 6

Kim Bencil?

Evlilik veya ilişkide bir tarafın hep daha baskın olması haksızlıktan başka bir şey değildi. Kadın veya erkeğin boyun eğerek bir hayat sürdürmesi eziyetin ta kendisiydi. Evliliklerinde Rezan Ağanın baskın olması Mizgin'e zorluklar yaşatmış, lakin kadın bir şekilde üstesinden gelmeyi başarmıştı. Zaman zaman deli tavırlarıyla bile Rezan'a cevap vererek yaptıklarının öcünü almıştı.

Peki ya bugün?

Öpmekle tehdit mi ediliyordu, ödüllendiriliyor muydu bilinmez ama Mizgin'in gururunu incittiği kesindi. Kavgada canı istedi mi gönderen, uygun gördü mü gelmesini emreden Rezan Ağanın baskın tavırları altında yorulmuştu.

Rezan'a istediğini vermeyecekti. Kapı koluna tekrar asıldığında daha keskin ve sert bir emirle durduruldu.

"Sakın o adımı atma!"

Kocasının tıslamasıyla ayakları havada kalan kadın kendini ilkokulda ceza yemiş küçük bir kız çocuğu gibi hissetti. Bu cezadan ziyade daha tutkulu bir komploydu. Rezan Ağa düşmanımsın dedikten dakikalar sonra öperim diyordu. Zira kaybettiğinin bilincine varmıştı. "İstediğin olmayacak!"

"Konuşma."

"Neden?"

"Öperim."

Cevap verme gereksinimi duymadı. Böyle yaparak uzaklığını ve kırgınlığını anlatmaya çalıştı. Düşmanım, demişti, işte bunu yanına bırakamazdı. Kocasının kendisine doğru geldiğini attığı adım seslerinden duymuştu. Ve Mizgin o anki telaşla bir adımı atmıştı.

"Seni öpmemi bu kadar çok istediğini bilmiyordum."

"Beni bu kadar çok özlediğini ben de bilmiyordum."

"Seni özlemek mi? Güldürme beni, Mizgin."

"Ah ne güzel, gülmeyi unutmamışsın," dedi kafasını kocasına çevirip. "Zaten seni bir tek ben güldürmeyi başarıyorum." Asıl gerçeği yüzüne alayla vurmuştu.

Gerçekle vurulunca sarsıldı Rezan. Ağır adımlarıyla kapının dibinde duran kadının yanına kadar yürüdü. Ellerini cebine sokarken umursamaz tavırlar takınmaya devam etti. Bu aralar böyle olmak daha iyiydi. En azından Mizgin'in karşısında yorgun düşmüyordu. En zayıf noktası bu kadınken en zayıf noktasından bir kez daha çökmek istemiyordu.

"Neden güvenimi boşa çıkarmak için elinden geleni yapıyorsun?" sorusunu gönülsüzce yöneltti Rezan. Annesinin onu çağırıp Sedef hakkında söyledikleriyle kan beynine sıçramıştı. Bu evde Sedef'i bilen tek insan Mizgin idi. Kendi kardeşleri bile bilmezken, karısı annesiyle paylaşmıştı. Neden dün değil bugün? Bu zamana kadar neyi beklemişti?

Mizgin neyi baz alarak sorduğunu anlayamamıştı. Bedenini kocasına çevirdi. "Sana gelmemem için bütün yollarımızı kapatıyorsan, nedeni odur, Rezan Ağa." Belirten sesinde az önce yaptıklarını hatırlatan ince bir tını vardı. Rezan dibinde duruyor, kokusuyla aklını başından alıyorken, karşı durmak güçleşiyordu.

Sedef'i kendisi çağırmamıştı. Evinde misafir olan kadın çayı getirip yanına oturuyorsa, Rezan kovacak değildi. "Sedef'i ben çağırmadım." Kendisinin geldiğini anlamış olması gerekti.

Kahretsin! Zaten Mizgin'i delirten de buydu ya.

"O kadına umut vermeden önce düşünecektin. O kadını bu eve getirmeden önce. Boşanacağımız hükmü verildi, kadın bundan kendine bir umut pay biçmemişse ne olayım." Burun delikleri hiddetle büyüyüp küçüldü. "Onunla avlularda çay kahve içip gülüyorsun. Keyfin gayet yerinde. Benimle konuşmuyor, konuşunca ağzına geleni hakkınmış gibi söylüyorsun ama ben Sedef deyince ben çağırmadım deyip kendini aklıyorsun."

Rezan'ın öfkelendiğini görebiliyordu Mizgin.

"Bu ev biz daha boşanmadan gelin arayışına girdi. Seninle evlendirecekleri eli yüzü düzgün bir kadın aradılar. Sana kimleri yakıştırdılar Allah bilir. Tüm bunlara göğüs germemi bekliyorsun. Ne onuruma saygın var ne gururuma. O silahın patlamasının sebebi bile bir kadındı. Bize başından beri zararı sen veriyorsun. Suçlu sadece ben oluyorum. Yaptıklarımı asla hafifletmiyorum ama sebebi de bu kadar basit değil."

Ağzı bir kere açılmaya görsün, durdurabilmek mümkün değildi. Mizgin nefes almadan içini dökmeye pervasızca devam etti. Rezan Ağanın anlaması gerekti. "Anlıyorum, gittiğim için bana kırıldın. Kırgın olduğun için konuşmuyorsun. Ama bunu yabancı bir kadın evdeyken yapma. Onunla avlularda herkesin gözü önünde gülüşme. Benim de bir sabrım vardır."

Katlanamadığını daha ne şekilde açıklayabilir, Rezan Ağanın beynine bir daha unutmaması üzerine nasıl sokabilirdi? Anlamamakta ısrar etmesine içerliyordu Mizgin. Kahverengi gözleri kocasını suçlayarak süzüyordu.

"Sabretmiş halin bu muydu?" diye sordu Rezan. Gözleri kısık, sesi karısının bakışları kadar suçlayıcıydı.

"Ne o, onu da mı beğendiremedik sana?"

Dudağında müstehzi bir tebessüm belirdi adamın. Kısa sürmüştü ama etkileyiciydi. "Az önce bana kırıldığımı söyledin." Tekrar eden sesinde bunun olmadığına kanaat getiren alaylı bir tını vardı.

"Evet, kırgınsın." Kendinden emin bir sesle cevap verdi Mizgin.

Sağ elini cebinden çıkarıp burun kemerini sıktı. Derin bir nefes aldıktan sonra Mizgin'e yakınlaşarak öne doğru hafif kamburlaştı ve kısık bir tonda topu patlattı: "Benim kalbimde zerre kadar yerin yok, neyin kırgınlığından bahsediyorsun?"

İşittikleriyle bıçak darbelerini bedeninin her bir santiminde acı acı hissetti kadın. Gözlerini sımsıkı yuman Mizgin dudaklarını birbirine bastırdı. Malum acı boğazına oturunca kadın yutkunamadı. Hani bir adım atarsa öpecekti? Ölüm öpücüğünü kast etmişti demek... Ayakta kalmaya gayret etti. Mizgin güçlü kadındı. Dirayetini koruyacak, bir adama yenilmeyecekti. Gerçekten istiyorsa kadın susmazdı.

"Hah! Zerre kadar yer yokmuş, onun için boşanmadın ya."

"Boşanacaktım," dedi Rezan Ağa sahte kızgınlığıyla. Mizgin ile mücadele etmek güçlü bir dil ve vicdansızlık istiyordu.

"Benim alnımda enayi mi yazıyor?" diyerek işaret parmağıyla alnını gösterdi Mizgin. "Burada enayi yazıyor da ben mi görmüyorum?" Kocasını tersleyen kadın artık bu boşanacaktım ayaklarına inanmıyordu.

"Sen neyi gördün ki zaten!" diyen adam acısını bas bas bağırmak istedi. Mizgin onunla ilgili hiçbir şeyi gerçek anlamıyla görmüyordu ki. İnsanın gözü görmezdi de gönül gözü neden kör olurdu?

"Görülecek neyin var ki?" Öfkesine yenilen kadın yüzüne çemkirdi. "Aşk senin gibi bir adama yakışmıyor. O yüzden istesen de o kalıba giremezsin."

"Senin gibi bir kadına da yakışmadığı için terk edip gittin."

"Kalbinin olmadığını anladığım an çekip gittim." Gitmeseydi daha çok yanacaktı. Gitmeseydi onun kalpsizliğiyle delirecekti.

"Bencil kadının tekisin," diye bağırdı Rezan.

"Bencil adamın tekisin." Mizgin'in de ondan aşağı kalır yanı yoktu. "Seversin sandım!"

Sever mi sanmıştı? Ne demek sever mi sanmıştı? Delice sevdasına tutulmuşken, hâlâ delicesine severken nasıl sanabiliyordu? Bu kadın aklını mı kaçırmıştı? Belli ki kaçırmıştı. Fakat aklını başına getirmesini bilirdi Rezan. Çenesinden yakaladığı karısını tutup kendisine çekti. Dudaklarına yapışmadan önce dile getirdiği itiraf, "Gitmezsin sandım!" olmuştu.

Sert öpücükleri dudaklarını ezerken Mizgin karşılık vermekte gecikmemişti. Kollarını boynuna dolarken kendini sert bedenine yaslamıştı. Rezan çok özlediği saçlara parmaklarını daldırırken dudaklarını dudaklarından ayırıp boynuna doğru yol haritasını çizdi.

Boynu çok güzel, dedi içinden. Öpücüklerini kondurdu. Kocasının ellerini tutup sıkan kadın sanki Rezan'ın sesini duymuş gibi, "Ellerin çok güzel," deyivermişti. Kulağından tüm bedenine giren boğuk sesiyle duran Rezan boğuk sesiyle ağır ağır fısıldadı:

"Sana gitme diyen adamı unutma, o küçük kalbinden utanırsın."

***

Başından çözülemeyen olayların üstü örtbas edilince sonrasıyla baş etmek pek mümkün olmuyor, dolanan düğümler ayağa takılarak tepetaklak ediyordu insanı. Rezan ve Mizgin tepetaklak olmuşlardı. Sayamadıkları kaçıncı defa hem de...

"Ne dedi Rezan Ağa?"

"Canıma okudu. Ruhumu söküp aldı. Kalbimi kırdı, beni benden aldı, Evin'cim."

Evin sesindeki duygusuz tınıyı dinlerken üzüldü. Rezan Ağanın bağırışından ters giden bir şeylerin olduğunu anlamıştı. Sıkıntıya düşen genç kız ne zaman toparlanacaklarının derdine düştü. "Hep böyle mi gidecek? Sürekli birbirinizi kırmaktan, üzmekten nasıl toparlanacaksınız?"

"Biz böyle böyle öldüreceğiz birbirimizi," diyen Mizgin, kocasının hâlâ baba olacağını bilemeyişine dert yandı. "Beni iki kere öldürecek haberi yok."

Parmaklarını birbirine geçiren Evin, alt dudağını ısırdı. "Sen izin veriyorsun," diyerek Mizgin'i suçladı. Belki yaptıklarını unutuyordu. Hatırlatmak da istemiyordu ancak önce kendinin kabullenmesi gerekti.

Evin tarafından suçlanmak Mizgin'in sıkıntısını katladı. "Rezan bana zamanında gelseydi evet. Ama o geç kaldı, Evin." Verdiği mücadeleleri anlatsa Evin kuzenini bu kadar korur muydu?

"Her neyse, Rezan'ı ve yaptıklarını unutmak istiyorum. Bunun için yine bana yardımcı olman lazım," diyen Mizgin sesine canlılık katmak için cebelleşti. "En son nerede kalmıştık?"

Destek isteyen dostunu geri çevirecek değildi. "Tabii, sen yeter ki iste canımın içi." Belli belirsiz gülümseyerek son muhabbeti anımsattı. "Yadê Piroz'a iyi olmadığını söylüyordun."

Gayriihtiyarî güldü Mizgin. "Hemen kendinden pay çıkardı. Biraz daha hasta numarası yapayım da, bana laf sokmasın. Üzerime titresin, benim için endişelensin." Küçük planına gülerek az önce yaşadıklarını da unutmaya hazırlandı. Unutmasa nasıl yaşayacaktı?

Evin'den beklediği cevap, kapı önünde bir belirip telaşla konuştuktan sonra kaybolan Özlem'den gelmişti.

"Yenge, Dilber Hanım seni çağırıyor, misafirlerimiz var."

Mizgin kapıya bir müddet baktı. Beklemedikleri bir misafir aşağıda vardı. "Kim?" diye bağırarak sordu Mizgin. Özlem yine kafasını kapıdan içeri sokarak aynı telaşından ödün vermeden cevapladı.

"Kısmet yenge ve kızı Jinda."

Evin'in kendini geriye çektiğini fark eden Mizgin, renk vermeden Özlem'e döndü. "Peki, neden bu kadar telaşlısın, Özlem? Çok da önemli birini ağırlamıyoruz evimizde. Biraz rahat olmayı dene."

Özlem'in suratındaki korku dolu ve çekingen ifade belirginleşti. "Rezan Ağam çalışma odasındaki dağınıklığı hemen temizlememi istedi."

"Ne oldu ki orada?" diye soran Evin'e, Mizgin cevap vermeden Özlem yanıtladı. "Mizgin yenge kahve yapıp götürdü. Tepsiyi düşürmüş elinden. Temizlemeye gidiyorum," diyerek tekrar ortadan bir daha görünmemek üzere kayboldu.

Rezan evdeydi, ona düşündükleri ve beğendikleri Jinda gelmişti. Annesiyle gelmeyi ihmal etmemişti. Bu bir mesaj mıydı?

Mizgin nefretle soluğunu alıp verdi. "Ne güzel, Kısmet Hanım'ı ağırlıyoruz bugün."

Evin kafasını salladı. Tek kelime ederek Mizgin'e şüphelerini doğrulamak için fırsat vermeyecekti.

"Kızını da getirmiş. Evde iki bekâr oğlan var, belki kızımı görür de beğenirler demiştir." Sakin tınısıyla normal bir sohbeti ediyormuş gibi davransa da içten içe delirmenin eşiğine gelmişti. "Aslan olmazsa Revenk. İkisi de bekâr, hoş, yakışıklı. E ağa çocukları. Şahmaran ailesine herkes kolay kolay gelin gelmiyor."

Jinda ve Revenk'i düşünmek Evin için olacak iş değildi. Revenk'in yanında kimseyi hayal edemiyordu. Onu kırıp parçalamıştı ama başkasıyla da olursa kendisi kırıp parçalanacaktı.

"Aslan evlenmeye niyetli değil zaten. Revenk'e düşünebiliriz. Belki Dilber yenge şöyle bir alıcı gözüyle süzer." Yerinden kalkarak Evin'in de kalkmasına yardımcı oldu. Renkten renge giren kıza sinsice baktı Mizgin.

"Yani..." diyen Evin küfretmemek için debelenirken, Mizgin'e ne şekilde ayak uyduracağını şaştı. Revenk'e düşünmek mi? Bu kadın aklını mı kaçırmıştı?

"Aslan çıktı mı bilmiyorum da, Revenk'i bir bahaneyle eve çağırabiliriz. Jinda'ya..."

"Ne saçmalıyorsun, Mizgin? Revenk'e kimi buluyormuşsunuz?" Duyduklarının altında ezilmekten son anda kurtuldu Evin. "Rezan'a, Jinda'yı düşündüler. Revenk olması imkânsız."

Tek kaşını kaldıran Mizgin'in zafer dolu gülüşü uzun sürmedi. "Öyle mi? Ben de aksini düşünmüyordum," diyerek Evin'in çenesini sevdi. "Teşekkürler, tatlım, bu gizli bilgin için."

Oyuna gelen Evin ne yaptığını geç anladı. Mizgin onunla oynamış ve kazanmıştı. Jinda'nın olduğu bilgisini kesin olarak kazanmıştı. Bugün bu ev o kıza mezar olmazsa iyiydi.

Konuşmaya davranan kızın dudağına parmağını bastırarak susturdu Mizgin. "Çeneni yorma, canım. Aşağıya inelim de müstakbel kumamı ağırlayayım."

Jinda'nın ruhu için bol bol dua edecekti. Ölümüne sebep olacağı için hep kendini suçlayacak, vicdanı bundan ötürü asla huzur bulamayacaktı. Evin, dostu onu aşağıya indirirken hiç konuşmamasından ötürü korkmaya başlamıştı.

Aşağıya inerken sakin olmaya çalıştı. Ne de olsa Rezan'ın akrabasıydı, saygısızlık yapacak değildi. Annesi yanında olmasa Jinda'nın yedi ceddine kadar bir nefeste üflemeyi bilirdi ama şans bugün ondan yana değildi.

Rezan Ağaya düşündükleri kadını az sonra görecek olmanın stresi midesini alt üst etti. Neyse ki küçükken az dövememişti. Bugün hâlâ onu dövdüğü için kendini tebrik ediyordu.

"Geldik mi?" diye sordu Evin. Oturma odasının kapısına yakın olduklarından emindi.

"İçeri gireceğiz şimdi."

"Kızı çok hırpalama."

"Emrin olur!"

Oturma odasına girdikleri an Jinda'yı gördü Mizgin. Yadê Piroz'un hemen yanında oturuyordu. Annesi Kısmet Hanım da kaynanasının yanında yerini kurmuştu. Ezeli düşmanından nefret ederek bakan gözünü ayırırsa dikkat çekmezdi.

Jinda, Hozan Ağanın kuzeninin kızıydı. Mizgin onunla aynı sınıfta okumuştu. Ortaokula kadar beraber okumuşlardı. Az saçlarını çekmemişti. Jinda ile bir ara arkadaşlardı. Sonrasında ne olduysa bir kopukluk girmişti aralarına ve uzak kalmışlardı. Buna sevinmiş miydi? Evet, sevinmişti. Çünkü onun en yakın arkadaşını dövmüştü.

Ah, küçüklüğünde çok yaramaz bir kız çocuğuydu. Sevmediği bütün kızları bir bahane çıkararak dövmüştü. Annesine bana laf attı dayanamadım, diye yalan söyleyerek kendini defalarca kez haklı çıkardığı olmuştu. Cengiz kızları dövmesini yasaklayana ve ceza verene kadar Mizgin durmamıştı. Anılar gözlerinin önünden akıp geçerken kaynanasının seslenmesiyle içeriye girmişlerdi.

Kısmet Hanım'a gönülsüzce gülümsedi. Evin'i önce oturtmalıydı. Sonra misafirlerle ilgilenecekti. Evin'i annesinin yanına oturttu. Dönerken Sedef ile göz göze gelmiş, gözlerini bayarak misafirine dönmüştü.

Kısmet Hanım'ın ayaklanmasına izin vermeden çömelip sarılmış ve hal hatır sormuştu. Konuştuktan sonra ayaklanmış, kaynanasına bakmadan Jinda'ya dönmüştü. "Mizgin," diyen ince ses tonuna gözlerini devirmek istedi.

"Ah Jinda seni ne kadar çok özlemişim," diyerek sarıldı. Şu an kusmak istiyordu. Bu yalan sevgi onu kusturacaktı. Geri çekilip genç kıza baktı. Ağlamamak için dudaklarını ısırırken içinden hâlâ güzel, diye püskürdü.

"Geri dönmüşsün, çok sevindim."

İnanmış numarası yapmak Mizgin için kolaydı. "Bir yerine kına yakacağını düşünmüştüm," diye söylendi. Ah içinde bırakacak değildi. Evin duymaması için öksürürken Jinda anlamsızca ikiliyi izledi.

"Anlamadım."

"Çok şükür evimdeyim, diyorum."

"Evet, öyle." Tekrar eski yerine geçerken Yadê Piroz'un yanına oturdu. Evin'i öptükten sonra alıp yanına oturtmuştu. Bu oda Mizgin'in sevmediği insanlarla doluydu. Sabrederek Gülistan yengesinin yanına oturdu. Günün sorunsuz geçmesini dilemekten başka bir şansı yoktu.

"Geçmiş olsuna gelemedim, Evin. Burada değildim."

"Telefon etmen bile yetti."

Sohbete tutulan Jinda ve Evin'den kafasını çevirerek ortamda dönen sohbete katıldı Mizgin. Yadê Piroz'un sohbeti daha hoş geliyordu. Arada Sedef anlamadığı için Gülistan yengesi tercümanlık yapıyordu.

Kahve ve çayların eşliğinde sohbet etmişlerdi. Mizgin gidişiyle gelişiyle alakalı hiçbir şeyin kendisine söylenmemesinden memnun olmuştu. Sıkboğaz edilmemiş, gönül rahatlığıyla sohbet etmişti. Kızına cins olsa da annesine ısınmıştı. Yine de Jinda bir numaralı düşmanıydı.

Ortamdaki sohbetten sıkılan Evin'in isteği üzerine kızlar başka odaya geçmişlerdi. Evin başta yaptığı hatayı fark etmemiş, ancak Mizgin'i anımsayınca pişman olmuştu. Jinda'yı çiğ çiğ yerdi.

Özlem'in getirdiği atıştırmalıklar önlerine koyulunca Mizgin canının istemediğini fark etti.

"Geri geldiğin için mutlu musun, Mizgin?"

Hah! Anasının sormadığı soruyu daha oturmadan kızı sormuştu. Bu telaş nedendi? Sorduğu soruya saçmaladın damgasını yapıştırmak istedi Mizgin. "Az kalsın halay çekiyordum. Seni de çağırıp başına alacaktım."

Tebessüm eden Jinda, Evin'e bakıp ellerini tuttu. Yanında olduğunu bilmesini istiyordu. "Sen ve şu cevapların yok mu? Çok şey duyduk. Vallahi üzüldüm, Mizgin. Kocanı boşamak istediğini söylemişsin."

Jinda'nın üzgün ifadesine nazaran Mizgin sert bir mizaçla bakıyordu. Dümdüz, kızın yüzüne doğruları savuşturdu. "Kocama varmak isteyen kızların boş dedikodusudur!"

Jinda, Mizgin'in söyledikleriyle rahatsızca yerinden kıpırdandı.

"Aman canım kim bunu ister. Rezan Ağa kimi is..."

"Jinda yeme beni istersen cin gibiyimdir, hatırlarsın." Bir şeyler hatırlatır gibiydi. Sanki sus der gibiydi. Saçlarına yapışıp seni kocama düşünmüşler diyerek canını bir solukta almak istiyordu.

"Siz galiba ilkokulda arkadaşmışsınız. Öyle dedi Jinda." Evin ortamı sakinleştirmek için konuşmayı açsa da felaket yerden açmıştı. Zaten Mizgin kıza saldırmak için boş an kolluyordu.

"Ah evet okulda az dövmemiştim onları." Gözleri pırıl pırıl parladı. "Hatırlıyor musun, Jinda, ne çok saçınızı yolardım?" Ballandıra ballandıra hatırlattı Mizgin. Yine olsa yine yapardı.

"Hatırlamıyorum, Mizgin." Tersleyen Jinda konunun direkt kavgadan açılmasından ötürü rahatsızlık duydu. "Evet, Sıdıka'yı dövmüştün ama biz kavga etmemiştik."

"Yok, zaten kavga etmedik. Ben seni dövdüm." Zafer kazanmış bir edayla gülümsedi Mizgin. Jinda'nın hanım hanımcık oyunlarına karnı toktu. Kavga ettiklerinden sonra Jinda'nın gerçek yüzünü görmüştü.

İç yanaklarını ısıran Jinda misafir geldiği evde tartışmak istemiyordu. Mizgin'in dikkatini çok başka yöne çekerek, küçüklükten kalma çirkin anıları yâd etmesini sorusuyla engelledi. "Rezan Ağa evlenecek bir kız aramış duyduğum kadarıyla."

Onu düşündüklerinden haberi var mıydı? Varsa Mizgin bu evde kızılca kıyametlerini gerçekten koparacaktı. Daha Rezan ile bu konuyu bile konuşmamıştı. Daha bunun davasını da göreceklerdi. Mizgin hâkimi, savcısı, avukatı, davacısı olacak, davalı olduğu Rezan'ı yargılayacaktı. "Yok, canım onun da dedikodusunu yapmışlar. Öyle bir şey mümkün değil."

"Öyle mi? Haydar amca bizdeyken babama söylemiş."

Tam anlamıyla bir şeyden emin olmuştu; Mizgin'i delirtmek için iş birliği yapmışlardı. Hepsinden hıncını tek tek çıkaracaktı.

Evin ortamın kızışmasından korktu. Jinda kendi ölümü üzerine oynuyordu ve bundan habersizdi. Boğazını temizleyerek acemice güldü. "Biz her şeyi geride bıraktık. Mizgin'in geri gelmesine de ailece çok sevindik. Bu tatsız konuları konuşmanın âlemi yok." Oldukça resmi ve ciddi konuşan Evin kendine şaşırsa da devam etmişti:

"Dedikoduları tartışacak olsak, gecemizi gündüzümüzü vereceğiz. Değecek mi? Hayır değmeyecek. Hazır yan yana gelmişiz, tadını çıkaralım."

Resmîleşen Evin'i izlerken gülmemek için kendini zor tutmuştu Mizgin. Acaba bunu yapmak için kendini ne kadar zorlamıştı? Gelişigüzel olduğuna pek inancı yoktu. Misafirler gittiğinde görüşeceklerdi.

Jinda utandığı için kafasını önüne eğmişti. Mizgin onu kışkırtmıştı. Kötü bir intiba bırakmak istemiyordu. Hozan amcasının

ailesini seviyordu. Hiçbir şey değil, Mizgin yüzünden onlarla ters düşmek istemiyordu.

"Öyle tabii, sen de haklısın, Evin'cim," diyerek geri adım attı Jinda.

Şüpheli gözlerle kızı izledi Mizgin. Fazla hanım hanımcık davranıyordu. Kesin onu düşündüklerini öğrenmişti. Bu odada kalırsa Jinda'nın saçlarını köklerinden zevkle ayıracaktı. İçten içe kızarak ayaklandı.

"Gideyim de misafirimle ilgileneyim," diyerek Jinda'ya baygın gözleriyle gülümsedi. "Böyle oturmakla olmuyor."

Jinda teessüf eder gibi baktı. "Gitmeseydin otursaydın, daha çok anımızı konuşurduk, Mizgin."

"Yok, şimdi ben evli olduğum için evin tüm sorumluluğu bende. Sen bilmezsin bunu." Yüzüne yerleştirdiği şeytani sırıtışla odadan çıktı. Jinda'nın bozulan ifadesini umursamadan mutfağa yol aldı. Kendini ne kadar iyi zapt edebilmişti. Hayretler içerisinde girdiği mutfakta kızların yemek hazırlığına karıştı.

Akşam vaktine az kalmıştı. Misafirlerin kalıp kalmayacağından emin değildi. Mizgin kızlardan kalıp kalmayacaklarıyla ilgili bilgi almalarını istemişti. Bugün menüde Rezan Ağanın sevmediği yemekler olacaktı. Bir salataya bir yavan ekmeğe tabi tutacaktı Mizgin kocasını.

Misafirlerin kalmayacağını Sema'dan öğrenince, yemeklere ona göre karar vermişti. Arada misafirleriyle oturmuş, yine mutfağa dönmüştü. Akşamüzeri ısrara rağmen misafirleri kalmamış gitmişti.

Sedef yemeğe yardım etmek için mutfağa geçmiş, ancak Mizgin'in sert tavrından ötürü çekinip geri çıkmıştı. Bugünlerde ona fazla sert davranıyordu. Sedef konuşmak istiyordu ama neyle karşı karşıya kalacağından emin olmadığından geri çekiliyordu.

Mizgin, mutfakta yemekleri pişirirken telefon gelmiş, arayanın Cengiz olduğunu söylemişlerdi. Rezan işten dönmeden apar topar telefona koşmuştu. Ağabeyi ve annesiyle konuşup hasretini gidermiş, iyi olduğunu söyleyerek yine onları kandırmaya çalışmıştı. İyi olmadığını annesi de ağabeyi de çok iyi biliyordu.

Babaannesi ve babasıyla da konuştuktan sonra telefonu kaynanasına verip işinin başına dönmüştü. Tabii dönerken, telefonu kırıldığı ve fotoğrafları silindiği için Yadê Piroz'dan bir ton azar işitmişti.

Akşam yemeği hazırlanmış, amcası ve kocası, kardeşleriyle beraber işten dönmüştü. Revenk'in gelişi evdeki herkesi mutlu etmişti.

Rezan'ın çağırmasıyla Revenk eve kesin dönüş yapmıştı. Sofra kurulurken akşam yemeğinde nelerin olduğunu öğrenen Rezan Ağa mutfağa geçip Mizgin'i pişman etmek istemiş, Aslan tarafından durdurulmuştu.

Doktorun çok stresli olduğunu ve bu şekilde giderse bayılmalarının artacağını, ona zarar vereceğini tekrar hatırlatmasıyla kardeşine uyup gitmemişti. Mizgin sabahın acısını böyle çıkarmıştı. Kendi evinde açlıkla sınanıyordu.

Yemekten sonra çay servisi sırasında Revenk mutfağa dalmıştı. Korkuyla sıçrayan Mizgin kaynını azarlayacak zamanı bulamadı. Keza Revenk'in kahkahasına anlam aramakla meşguldü.

"Niye adamları aç bıraktın lan?"

Adamları derken? Neden çoğul eki kullanıyordu? Aç bırakmaya niyetlendiği tek kişi Rezan idi. "Kimi aç bırakmışım?" diye sordu Mizgin anlamamış ifadesiyle.

"Ağabeyimi ve amcamı."

Mizgin'in gözleri korkuyla büyüdü. "Amcan mı?" diye seslice yutkundu. "Haydar amca yemek yemedi mi?" Yerin dibine girmiş gibi hissetti. Onun yüzünden aç mı kalmıştı?

"Biryan tavasını ikisi de sevmez," diyen Revenk gülmeye devam etti. "Bilmiyor muydun?"

Boğazını temizleyen Mizgin sırtını dönerek kaçtı. "Rezan'ı biliyordum da, amcanı bilmiyordum. Gülistan yenge ses etmedi." Çayları doldururken elleri titredi. "Kızlar da hiç söylemedi." Ses telleri de elleri gibi titreyen Mizgin hâlâ arkasında gülmekte ısrar eden adama döndü. "Rezil oldum, Revenk. Nesi komik?"

"Keşke ikisinin biryan tavasını duydukları anki yüz ifadelerini görseydin." Hatırladıkça sinirleri bozuluyordu. Aç kaldık, der gibi bakışmışlardı. Aslan ağabeyi gülmemek için kendini zapt edebilmiş ama Revenk başaramamıştı. Gülünce aldığı uyarı dolu iki bakış adamın sinirlerini hepten bozmuştu.

"Yemekte iki boğa güreşti sanki. Biri homurdandı, diğeri ona cevap verdi."

Mizgin o anlarını hayal edince istemsizce gülümsedi. "Canıma okumaya gelmediler hâlâ."

"Rezan gelecekti de, Aslan durdurdu."

Mizgin bozguna uğrayan ifadesiyle tepsiyi dönüp Revenk'in eline bıraktı. "Aman o da kızmaya fırsat kollasın zaten." Tepsiyi eline bırakırken, gülmekten parıldayan bal sarısı gözlerine bakakaldı. O gün evden yıkılmış bir şekilde çıkmıştı. Toparlanmış mıydı? Yoksa göz mü boyuyordu şimdi?

Revenk gözlerindeki ifadeyi çözemese de olası bir soruyla karşılaşmak istemediğinden tepsiyi yukarı doğru kaldırdı. "Çaylar soğumasın," diyerek hemen önüne döndü. Kaçarcasına mutfaktan ayrıldı.

Boğazına düğümlenen acının sebebini kendine itiraf edemedi. Kaçarcasına çıkıp giden kaynının ardından üzerinde çok durmadan kadınlar için hazırladığı tepsiye döndü. Sema ve Özlem'e küçük kızlar yardım ettiği için mutfakla uğraşı bitmişti.

Çayları doldurup mutfaktan ayrıldı. Oturan herkese ikram edip kapının dibine oturdu. Bir şey lazım olursa hemen çıkar bahanesiyle yerini almıştı. Ortalıkta yine koşturan Aleyna'dan gözlerini alamadı. Diyar onu coşturdukça çığlıkları büyüyordu.

Bir kızı olursa bu kadar sevimli olacak mıydı? Ya da oğlu olursa? Hamile olduğunu düşünmese unutuyordu. Rezan ile sevincini paylaşmadığı sürece bu şekilde de devam edecekti. Hoş, hâlâ kendisi bile bir şey hissetmiyordu.

"Diyar, kuremin* hêdî hêdî**..."

Yadê Piroz'un uyarısı üzerine Diyar sakinleşmişti. Ancak Aleyna anlamadığından afacanlığına devam etmişti. Sedef'e bakmamakta ısrarcıydı. O kadının bu evden gittiği gün Mizgin'in mutlu olacağı gündü.

Sıkıntıyla nefeslerini alıp verdi. Kaynanasının bakışlarını üzerinde hissedince kendini bakmaktan alıkoyamadı. Sabahki tartışmaların izlerini hâlâ yüzlerinde taşıyorlardı. İkisi de birbirine imalı gözlerle bakmaya devam etti.

Ne ara Rezan ile konuşmuştu ki, sabah kocası o denli patlamıştı? Neler söylediğini öğrenmeliydi. Öğrenme yollarını düşünen kadın çıkmaza girince vazgeçti. Rezan söylemediği müddetçe öğrenmesi imkânsızdı.

Mizgin oturdukça nefes almakta güçlük çektiğini hissetti. Giydiği etek çok dar olduğundan rahat edemiyordu. Oflayarak bluzunu sıyırıp eteğini karnından çekti. Bu eteği daha önce de giydiğinde bu sorunu yaşamıştı. Dikkatsizliğine saydırıp durdu.

"Böyle dar etekler giyme, midenden zaten şikâyetçisin."

Kaynanasının sesiyle kafasını hızla yukarı kaldırdı. Yaptığı şeyin bilincine varınca hemen üzerine çeki düzen verdi. "Bu eteğin böyle olduğunu unutmuşum," diyerek kaynanasını şaşkınlıkla cevapladı. Bebek için giyme demenin üstü kapalı haliydi.

* Kuremin: Oğlum

** Hêdî: Yavaş

"Çık yukarı değiştir, kendine eziyet etme."

Kaynanasıyla arasındaki gerginliği ortamdaki herkes fark etmişti. Mizgin gergin havayı dağıtmak için kaynanasına gülümseyerek kafasını salladı. "Bila* jinap." Oturduğu yerden ayaklanarak odadan çıktı. Çıkar çıkmaz yüz ifadesi yine çökmüştü. Aramızda sorun yok imajını çizmek zor oluyordu. Zira kaynanasının onu hâlâ affetmemesi Mizgin'i köşeye sıkıştırıyordu.

Üzerindeki uzun etekten kurtulmalıydı. Oflayarak yukarı çıkmak için merdivenlere yürüdü. Yorgun argın basamakları çıkarken yine avluda yalnız başına oturan kocasını gördü.

Şakaklarını parmaklarıyla ovuyordu. Ve yüzünde sinirli bir ifade vardı. Olmadığı bir anı hatırlamaya çalıştı Mizgin. Gözlerini arşa dikip düşündü, düşündü, düşündü. Ancak bulamadı. Bu adamın sinirli olmadığı bir an yoktu.

Kendine hayret ederek başını öne eğdi. Tekrar kocasına gözlerini çevirdi. Pozisyonunu hâlâ değiştirmeyen Rezan Şahmaran belli ki dalmıştı. Mizgin Şahmaran varlığını belirtmekten gurur duyardı.

Rezan'ın dikkatini nasıl dağıtabilirim diye dikkatle etrafını taradı Mizgin. Ses çıkaracak bir şey elinde yoktu. Etrafta gidip gelen kimse de yoktu. Kolunda şangırdayan bileziğe gözleri usulca ulaştı. Kolunu sallayan kadın kocasının dikkatini hâlâ çekememişti.

"Neyi düşünüyor acaba?"

Rezan Ağa karısını düşünürken, geldiğini fark edemeyecek kadar dibine çökmüştü. Annesinin sabah Sedef'i öğrenir öğrenmez yanına gelip konuşmak istemesi ve zaten konuştuğunda da Rezan'ı yerin dibine sokmasını unutamıyordu.

Rezan o anları yeniden anımsadı.

Çalışma odasına hışımla giren annesinin arkasından gitmiş ve kapıyı kapatır kapatmaz, kendini bir kavganın içinde bulmuştu.

'Sen ne yaparsın, Rezan?'

'Ne yapmışım, dayê?"

'Sedef'i yarın evine gönderiyorsun.'

'Nedenmiş?'

'Ettiğin iş midir? Dostunun arkadaşı, işleri kötü diye buyur ettik. Başımızın gözümüzün üstünde yeri vardır, dedik. Kendimizden saydık ettik. Mizgin bir babanın kızı değil midir? Eski âşığını evine getirmişsin. Bir kadına bu yapılır mı?'

Rezan kanının donduğunu hissetmişti. Annesi hiçbir zaman karşısında bu denli durup, yüzüne küfredercesine bağırmamıştı. Miz-

* Bila: Peki

gin her şeyi annesine anlatmıştı. Güvenip sadece ona anlattığı kadın yine güvenini boşa çıkarmıştı.

'Sen bu kadına bunları yapıyorsun, Rojin'e neler yaparlar düşünmez misin? Kardeşini el üstünde tutuyorlar. Mizgin'e yaptıklarına rağmen, benim kızım orada onlardan yana üzülmüyor. Kahrı varsa bizdendir. Mizgin'in kahrı ailesinden de senden de. Öğrendim ki bir de oğlum bir başka kahrı vermiş yüreğine. Ne hakkın vardır?'

Rezan sinir küpüne dönmüş kadını ne şekilde ikna edeceğini şaşırmıştı. Annesi kendi kafasında neler tasarlamıştı acaba?

'O kadını gönder. İlk getirdiğinde laf söz oldu, üstünü zar zor kapattık. Çiftliğe gönderdin tamam dedik. Kızı sakatlandı yine kabul ettik. Bir gün olsun rahatsızlık duymadık. Ama bugün benim öğrendiğim bana yetti. Kadını gönder gitsin. Ben Hozan'ın evine daha fazla laf getirtmem. Sana da bu yaptıklarını yakıştırmam.'

Söylediklerini söyleyip oğlunun açıklama yapmasını beklemeden çıkıp gitmişti. Rezan sonrasında Mizgin'i çağırıp üstüne onunla da Sedef için kavga etmişti. Birlik kuran iki kadın onu alt etmişti.

Varılan neticede Sedef yarın dönüyordu.

İşin daha çıkmazı nasıl söyleyeceğiydi. Sedef'i uzun süredir göndermek istiyordu. Lakin olaylar yüzünden doğru zamanı bulamamıştı. Artık durulduklarına göre işinin başına dönmesini isteyebilirdi.

Rojin'in başına da aynısı gelebilir düşüncesinden kurtulamazken, Mizgin'in kadınlık gururuna verdiği zarar da eklenmişti. Şakaklarını ovmaya devam etti. Başına sabahtandır ağrı girmişti. Akşam yemeğinde karısının kasıtlı olarak yaptıkları yüzünden aç kalmıştı. Onun da öfkesini ayriyeten üstlenmişti. Daha onun da kavgasını Mizgin ile yapacaktı.

Kulağına doluşan şangırdama sesleriyle etrafına bakındı. Merdivenlerden tırabzanlara tutunarak çıkan karısını gördü. Gözleri öfkeyle kısıldı. Kalçalarını kıvıra kıvıra basamakları çıkan kadın, onu görmezden gelerek odasına doğru yürüyordu.

Rezan gözlerini kadının üzerinden ayırmadan odaya girişine kadar takip etti. Mizgin kapıyı kapatır kapatmaz yerinden fırladı. Altındaki tahta iskemle devrilirken umursamadı. Sabah yarım bıraktığı öpücüğü de vardı. Yarım bırakmasına sebep olduğu için bile kavgasını edecekti Rezan. Belki kavgadan sonra bir bahaneyle daha öpebilirdi de. Gidişata göre karar verecekti.

Yatak odasının kapısını gürültüyle açarak içeri girdi. Kapıyı çarparak geri kapattı. Odayı taradığında dolabın önünde eteğinin zin-

cirine eli yapışık halde kalan ve şok olmuş ifadesiyle onu izleyen Mizgin'in kaskatı kesilmiş halini gördü.

Ellerini her iki yanlarına kemerinin üstüne istifleyerek, gerilmiş omuzlarını esnetmeye çalıştı. Burnundan soluyor, Mizgin'i de o büyüyen gözlerini de oymak istiyordu. "O yemek saçmalığı neydi?" Bir elini hesap sorarcasına kaldırdı.

Önce zincirde kaskatı kesilen ellerini çözdü Mizgin. Hemen ardından bedenini doğrultarak Rezan'a çevirdi. Şok olmuş ifadesini yüzünden çabucak sildi. O öfkenin sebebi anlaşılmıştı. Yine ona sataşmaya yer aramış ve Mizgin eline fırsat vermişti.

"Kapıyı kırarak mı sorularını soracaksın?" diye sordu. Sesi Rezan'ın sesine nazaran daha sakin ve yalındı. Bugün bağırıp çağırmak yoktu. Sinirlenmek, öfkelenmek de yoktu. Sakin sakin cevap vererek Rezan'ın imanını gevretmek vardı.

Yetmiş yedi soyuna yetecek öfkeyi Rezan Şahmaran her zaman stokluyordu. Mizgin de artık sakinliği stoklayıp gerektiği yerde kullanacaktı. Tamam, sadece Rezan'ın en öfkeli anlarına silah olarak kullanacaktı.

"Senin niyetin beni delirtmek," diyen adam hemen ardından kendi söylediklerini çürütür gibi kafasını salladı. "Yok yok senin niyetin ölmek. Seni öldürmem için elinden geleni ardına koymuyorsun." Sesini yükseltmemişti. Yine birilerinin kapıya doluşmasına tahammülü kalmamıştı.

"İnsan bir kere ölür. Ben sayende her gün ölüyorum." Tülbentini kafasından çekip yatağa bıraktı Mizgin.

Sakin edasıyla onu suçlayan kadınla sinir harbi yaşadı Rezan. Bu şekilde kazanacaktı. Rezan'ı ya tımarhanelik edecekti yahut toprağın altını boylatacaktı. "Ulan benim sevdiğim sevmediğim bütün yemekleri benden daha iyi biliyorsun."

Mizgin fütursuzca konuştu: "Unuttuysam demek..."

"Sen kendini unutur, beni unutmazsın." Hiç bu topa girmesine gerek yoktu. Mizgin kaybederdi.

"Kendini o kadar önemseme," diyen Mizgin sakin görüntüsünün altında zehir saçmaya devam etti. "Önemsenecek bir şey bırakmadın."

Bugün taraf değiştirmişlerdi. Sabah Rezan'ın yaptığına karşılık Mizgin cevap veriyordu. "Ben mi bırakmadım?" Kendini gösterirken bakışları suçlamalarla doluydu adamın. "Giden kimdi ulan?"

Rezan sarılmak istiyordu. Bir bahane bulup bu saçma tartışmaya son vermek istiyordu. Bir kere sarılırsa her şey bitecekti. Bütün sorunları beraber aşacaklardı.

"Gitmeme sebep olan kimdi?" derken sesi yükseldi Mizgin'in. Bu kavgayı etmekten bezmişti. Bezmişlikle nefesini verdi. "Yoruldum, Rezan. Sürekli bunun kavgasını etmekten gerçekten yoruldum. Benim en başından beri gelmem hataydı. Bu hatalara göz yumdum. Sen ona bile tahammül edemedin. Hâlâ da edemiyorsun ki ısrarla beni suçluyorsun."

"Benim tahammül ettiklerimi görsen, şu dilinin özgürlüğünden utanırsın."

Mizgin özgürlük kelimesine ne kadar gülünürse o kadar gülmek istedi. Özgürlük bu evde yoktu. Özgürlük Mizgin için yasaktı. "Ailemle konuşmamı engelleyen kocamın dilime verdiği özgürlüğe bak. Gözlerim yaşardı." Alayla kıkırdayarak alkış tuttu. "Mest oldum, Rezan!"

"Sen yasakların içinde özgürlüğünü gayet iyi kullandın." Onu kullanan kadının yüzüne de vuracaktı. Mizgin kırarsa, Rezan da kıracaktı.

Mizgin alt dudağını ısırdı. Bu söylediklerinden sonra aralarında evlilik namına bir şey kalmayacaktı. Belki Rezan silahı bile çekip ikisini vurabilirdi. Ama anlaması gerekti. "Babamın evine gittim. Gördüğüm her şey ne kadar yanlışlar içinde yaşadığımızı bir kez daha yüzüme vurdu."

Rezan'ın çenesi seğirdi. "Sus!"

Mizgin aldırmadan devam etti: "Rojin'i el üstünde tutan ailemi gördüm. Karısının üstüne titreyen kardeşimi gördüm." Rezan titreyerek gözlerini kapayınca Mizgin korkmuştu. Ancak bütün bunları göze alarak konuya girmişti. "Rojin'e hiçbir şeyi yasaklamayan, kendi evindeymiş gibi hissettiren ailemi gördüm. İzin versen hemen yanına yollayıp acılarından kurtulmalarını isteyecek kadar hassas davrandıklarını gördüm."

Rezan gözlerini açmıyordu. Dinlediğinden bile şüphe duydu Mizgin.

"Bu eve geldiğimde kocam dışında herkesten aynı muameleyi gördüm. Yalan yok, kimsenin hakkını yemeyeceğim. Kocam daha ben berdel hükmünün acısını kaldıramazken bir kadın getirdi. Hayatımı alt üst etti. Üstüne benden de nefret etti. Sanki layığım sadece onun öfkesi ve nefretiymiş gibi." Anlattıkça kalbinin ezildiğini hissetti. Özet geçtiği her şeyi an be an yaşamıştı Mizgin. Hepsinde de çok sağlam acı çekmişti.

"Tam iyi olduk derken, yine bir kavganın içinde bulduk kendimizi. O silah patladı yollarımız ayrıldı. Yine sana ben geldim. Giden de benim dönen de benim. Ama bir türlü mutlu olamayan yine benim."

Rezan gözlerini açıp karşısındaki kadını nefret ederek dinledi. Nefret duyguları o an kabarmıştı.

Mizgin, kocasının nefretle bakan gözlerine gülümseyerek baktı. Göz kapaklarına yaşlar birikti. "Hep böyle baktın bana. Beni hep bu gözlerle ezdin, kırdın, geçirdin. Yine öyle bakıyorsun." Acısı öfkeye dönüştü.

"Berdan, Rojin'i kaçırdı da, senin kız kardeşinin gönlü yok muydu? Rojin evet demeseydi, Berdan zorla mı kaçıracaktı? Zorla olsa kardeşin şimdi babasının evinde olmaz mıydı? Karnı burnunda mı olurdu?" Her bir soru mızrak görevini üstlenerek düşmanı saydığı adamın ciğerine saplandı.

"Bir hata varsa bu, Rojin'in ve Berdan'ındır!" diye üstüne basa basa söyledi Mizgin. "Rojin ve Berdan! Mizgin ve Rezan değil!" Kafasını ağır ağır salladı. Ses telleri çatallaşmıştı. "Yapmadığım bir hatanın acısını aylardır ben çekiyorum. Ailemin adını ağzıma almaya iznim yok. Acı çekiyorum demeye iznim yok. Merakımdan ölen ağabeyimle telefonda konuşmaya iznim yok. Vay efendim ağam dilime özgürlük vermiş."

Aniden kahkaha attı. "Hele Sedef'e bir laf söylemeye hiç iznim yok. Sedef gözümün önünde kocamın yatağına girse, Mizgin susacak." Kollarını iki yana açtı. "Bana neler çektirdiğini bilsen, suçladığın her günden sen utanacaksın, haberin yok!"

Sedef dedikten sonra her şey Rezan için bitmişti. Bu kadın haddini harbi harbi aşmıştı. Gazabı yüklenen Rezan Şahmaran üzerine yürüdüğü kadını kollarından yakaladığı gibi geriye doğru sürükleyerek duvarla kendi arasında sıkıştırmıştı.

"Ben o kadar namussuz muyum?"

Yüzüne boğazını yırtarak bağıran adama aynı sertlikte cevap verdi Mizgin. Göğsünden tutarak var gücüyle itmiş, geriye sendeleyen adam düşmeden evvel yüzüne bağırmıştı. "Allah seni kahretsin, Rezan! Ne yapıyorsun?" Koruma güdüsüne kapılan kadının eli karnına uzandı. Bebeğine bilmeden zarar veriyordu.

İtilmenin etkisiyle sendeleyen Rezan düşmeden evvel dengesini yakalamıştı.

"Yeter, rahat bırak artık. Bıktım senden, her şeyde kavga etmenden bıktım. Seninle sürekli sorun yaşamaktan bıktım." Daha ilerisi olursa ikisi de birbirinin canına kast edecekti. Mizgin sorunların son bulmasını istiyordu. Yoksa bu stres ve sıkıntının içinde bebeği ona tutunmaktan vazgeçip onu terk edecekti.

En az karısı kadar tartışmalardan ve kavgalardan bıkmıştı Rezan. Bütün bunların son bulması için bir bahane istiyordu. Bir bahaneyle Mizgin'e sarılıp sonlandırmak istiyordu. Ne yazık ki o bahane elinde yoktu.

"Ben bayılıyorum zaten seninle kavga etmeye. İşim gücüm yok, bu kadın odasına gelsin biz kavga edelim istiyorum. Silahlar patlasın, bütün Urfa başımıza toplansın istiyorum."

"Allah benim belamı versin!" diye çıldırmışçasına bağırdı Mizgin. Avuçlarıyla şakağına vururken tehlikeyle dönen gözleri kocasını izliyordu. "Sen başka kadın getireceğin için silahı patlattığım o gün Allah belamı verseydi. O silahı elime aldığım gün elim kırılsaydı." Hışımla kocasını tekrar itti. Neler dedirtmişti. "Şu karnımdaki bebekle bana beddua ettirdin ya, Allah seni kahretsin."

Rezan uğradığı şokun etkisinden kurtulamıyordu. Hücrelerine kadar donmuştu. Mizgin kendine beddua edecek kadar çıldırmıştı. Rezan onun etkisinden çıkamazken, karnımdaki bebekle söyleminde kalakalmıştı.

Şoka giren kocasının halini fark edemeyecek kadar kendini kaybetmişti Mizgin. "Allah sana da gün yüzü göstermesin, Rezan!" diye konağı gümbür gümbür inletmişti. Başlarına taş yağsa hamile kadının beddualarından yağacaktı.

Duydukları bütün dengesini yeniden bozmuştu adamın. Hareket etmek istedi. Lakin bir milim kıpırdayamıyordu. Bütün karmaşaları sona erdirecek bir şey söylemişti karısı. Bahaneden ziyade gerçeği vermişti. Ancak teyit etmesi gerekti. Nefes nefese kalarak karısına baktı. "An... Anlamadım?" derken yüzünü anlamsızlıkla buruşturdu.

"Anlamadın mı? Anlamak mı istemedin?"

"Sen ne diyorsun, Mizgin?"

"Ne mi diyorum? Karnımda bebeğim var, diyorum. Beni rahat bırak, diyorum. Bıktım senden, diyorum. Her şeyi gayet açık ve net diyorum. Hâlâ neyi anlamakta güçlük çekiyorsun?"

Rezan dolu gözleriyle açıklamayı yapan kadını baştan aşağı süzdü. Hamile olduğunu söylüyordu. Rezan sadece sarılmak için bir bahane aramıştı. Mizgin ona bahanelerin ötesinde gerçek ve özel bir şey sunmuştu. Hem de aylardır en çok istediği müjdesiyle beraber...

Gülen yüzü, karısına az önce yaptığını anımsayınca yeniden düştü. Bütün kavgalardan hep büyük bir hasarla çıkmışlardı. Mizgin yine bir tehlikenin ucundan dönmüştü.

"Sen ciddi misin?" Dehşet dolu yüzüne aldığı haberin sevinci yavaş yavaş yayılıyordu adamın. Sorusunu cevaplamayan kadın git-

meye yeltenince Rezan kolundan tutup durdurdu. "Ben yanlış duymadım değil mi?"

Kolunu elinden kurtarıp yüzüne bağırdı Mizgin: "Yalan mı söyleyeceğim sana?"

"Bebek var yani? Sen şimdi," derken Rezan'ın gözleri karısının karnına doğru indi. Bir şişkinlik, bir belirti aradı ama bulamadı. "Hamilesin."

Arayışa giren kocasının değişen rengi Mizgin'in öfkesini aldı. Ciğerinden soluğunu ağır ve uzun bir nefeste verdi. "Evet," demeyi yeterli gördü. Rezan ile kavgasının sonunda geriye kalan yorgun ve kırık, artık tek bir kelimeyi israf gören bir kadın kalmıştı. Mizgin'in nazarında bütün bunların suçlusu Rezan idi.

Gitmek için yüzünü döndüğünde Rezan önüne çıkarak engel oldu. Mizgin gözlerini kaçırdı. "Çekil yolumdan."

"Özür dilerim... Ben... Ben... Özür dilerim... Ben gerçekten özür dilerim..." Adam gözlerinin yaşardığından habersizdi. "Yaptığım, yaşattığım her şey için..." Elini uzatıp belinden yakaladığı kadını kendine çekti.

Mizgin'in, "İstemiyorum özrünü," deyişinin tam aksiydi isteği. Özrünü kabul etmek ve her şeye son vermek istiyordu. Rezan'a bir adım da o atmak istiyordu. Ancak kırgınlıklar yola devam etmenin önüne koyulan devasa bir kayaydı ki Mizgin, Rezan'a yürüse o devasa kayaya çarpıyordu.

Belini saran ellerinden tutup itmeye kalkıştı. "Bırak beni diyorum sana. Bebeği öğrendiğin için geliyorsun bana. Bebeği öğrenmeseydin kavgana devam edecektin."

Kafasını şiddetle salladı Rezan. "Hayır hayır... Yemin ederim bir bahane arıyordum. Bütün kavgalarımızı sonlandırmak için bir bahane istedim."

İstihzayla güldü Mizgin. "Aman aman bahane isteyen ağama bakın hele. Kavgayı sonlandırmaktan ziyade odaya canımı almaya geldin. Kimi kandırıyorsun, Rezan?"

Alnı kırışmış, bakışları gölgelenmişti. Kavga etmeye gelmemişti. Yarım kalan öpücüğün hesabını sormaya gelmişti. Tabii o öpücük de kavgadan geçecekti. Zira normal birer birey gibi anlaşmayı henüz öğrenememişlerdi. Alnını alnına yasladı. "Bir bahaneyle seni öpmeye gelmiştim." Savunmasızca gülümsedi. "Karımı öpmek için bahane arıyorum."

Gülüşü dudağına peyda olan kadın yaptığı şeyi fark edince hemen sildi.

"Beni bağışla."

Omzundaki yükün daha da ağırlaştığını hissetti Mizgin. "Ben toparlanmak istiyorum, Rezan."

Rezan dibine sokuldu. "Tamam, beraber toparlanırız. Lütfen bağışla beni."

"Ya bağışlamazsam?" diye sorduğunda kocasının kara gözlerinde korku gördü. Rezan Ağa onu bağışlamamasından korkuyordu. Mizgin'in gördükleri, duydukları incinen ruhunu sarıyordu.

"Seni kazanana kadar savaşırım."

"O savaşı beni kaybetmek için verdin."

Beline sarmaladığı kollarının tutuşunu daha da sıkılaştırdı adam. Burnunu boynuna gömüp hasret kaldığı kokusunu ciğerlerine kadar çekerek dindirdi. Çenesini hafif yukarı doğru kaldırıp kulağına fısıldadı: "Özür dilerim."

Mizgin özrünü dileyen adama adım attığının farkında değildi. Sadece anın büyüsüne kapılmıştı. Bir bebek haberiyle gazabı durulan, gözleri dolan ve özrünü hemen dileyen adama gardını nihayet indirtmişti.

"Hadi çok ısrar ettin, bitirelim bu kavgayı. Karşımda ağlamana dayanamam," deyince bozguna uğrayan kocası geri çekilmeye yeltenmiş, Mizgin kollarını beline sararak engellemişti.

Nihayet gözyaşlarından, bitmek bilmeyen kavganın sancılarından kurtularak nihai zafere ulaşmışlardı. Sıcak bir gülüşle, tatlı bir buseyle ve sıkı bir sarılmayla zaferi kutlamışlardı.

Bölüm 7

Seni Seviyorum

Sarılmak için neyi bekliyorduk? Doğru zamanı, doğru anı? Ah öyleyse sarılmak hayallerde kalacaktı. Kokusuna bulanıp sarhoş olmak, o anın içinde kaybolmak, hayallerden ibaret olacaktı. Bunların sebebi elimize geçen fırsatı, bazen kullanmayacak kadar korkak, belki umursamaz, belki de kıymet bilmez oluşumuzdandı.

Rezan o fırsatı bir değil iki kere kaçırmıştı. Mizgin'in de kaçırmasına göz yummuştu. Bugün öyle olmayacaktı. Bugün doyasıya sarılacaktı. Kendini sıkmadan, araya setler örmeden, gurur dinlemeden nefessiz kalana kadar öpecekti. Sonra kadına sarılıp huzurlu uyuyacaktı.

Birbirine ulaşan adımların sonunda kadın ve adam sıkıca sarılmıştı. Mizgin kokusunu uzun uzun içine çekti. Rezan daha ne kadar sıkı sarılabilirse o kadar sıkı sarıldı.

"Seni özledim."

İkisinin ağzından aynı anda dökülmüştü. Hâlbuki seni özledim itirafını haftalardır bekliyorlardı. Birbirlerini başından beri kabullenmişlerdi ama yüzüne söylemek için ilk adım gerekiyordu. Haftalar sonunda bebek ilk adım olmuştu.

"Seni çok özledim ama kavgamız daha bitmedi, Rezan." Kokusunu içine çeken kadın Rezan geri çekilince gözlerini yukarı doğru çevirerek hasret kaldığı yüzüne baktı. Kavgamız bitmedi deyişinden pek memnun değilmiş gibi görünüyordu kocası.

"Bitsin demedin mi?"

"Benim seninle ne sevdam biter ne kavgam, Rezan Ağa."

Rezan'ın memnuniyetsizliği ufak ufak silinirken, sabırsızlığı da devreye girmişti. "Sonunda sana sarılıp, seni öpeceksem kavgamız bitmesin." Çenesinden tutarak dudak hizasına getirdiği kadının yüzünü detaylıca inceledi. Ezbere bildiği güzel yüzü hâlâ aynıydı.

Hâlâ Rezan'ı heyecanlandırıyordu.

Adamın bakışları içini kımıldatıyordu. Çenesini başparmağıyla okşayan kocasının kara gözlerine bakarken içi eridi. Rezan biraz daha böyle bakarsa, Mizgin ayakta kalmaya güç bulamayacaktı.

Kıpırdanan kadının sabırsızlığını zevkle izlese de Rezan da onun kadar acı çekiyordu. Çenesini okşayan parmağı dudağına kaydı. Alt dudağının üzerinden parmağını bir kere kaydırdı.

"Bensizlik zor değil miydi?"

Mizgin ayağının ucunda yükselip kollarını kocasının boynuna sıkıca sardı ve dudağına uzun soluklu bir öpücük bıraktı. "Anlatması daha zor," diyerek ikinci bir hamlede tekrar bulundu. Kocasıyla beraber talan olana dek, nefesinin kesildiğini hissedene dek öpmeye devam etti.

Geri çekilen ilk Rezan olmuştu. Alnını alnına yaslayıp sıklaşan nefesini düzene sokmaya çalıştı. Durulmanın vakti epey geçmişti. Daha birkaç dakika öncesine kadar tartışan ikili şimdi sıkı sıkıya bağlanmışlardı. Mizgin, yaşadıkları acı anıların sonunda sevdiği adamın kolları arasında şimdi gülümsüyordu.

Mizgin mutluluğunu herkese haykırmak istiyordu. Korkanlara bir umut olmak istiyordu. Her şeyi söylemek istiyordu. Korkmadan yaşayın olur mu demek istiyordu. Aşkın peşinden koşun ve sıkı sıkı sarılın. İtebilir, istemeyebilir, geri çekilebilir. Yine de pes etmek gerekmediği müddetçe ilk kapınız olmasın.

Bizler platonik aşkın onurlu mücadelesini veren kadınlarız.

Koşmak varken neden duruyorsun? Biz deliyiz değil mi? O zaman bize yakışanı yapmak düşer. Deli gibi koşmak ve sıkıca sarılmak!

Hayat sanki Mizgin'in sesini duymuş, kararını o an değiştirerek gerçek aşkını eline vermeye razı gelmişti. Kocasına sıkıca sarılmak ve bırakmak istemiyordu. Tıpkı Rezan gibi...

"Ben şimdi baba mı olacağım?"

Sesindeki heyecanı alan Mizgin gülümsedi. "Şükür ki evet."

"Acılarla, ayrılıklarla bizi sınayan Allah'ın mucizesiyle sonunda şereflendik desene," diyerek kadını kendine çekip sıkıca sarıldı. Burnunu saçlarının arasına daldırarak uzun uzun saçını öptü. Rezan'ın hayatı kollarının arasındaydı.

"Bu kavga biraz daha uzasaydı, ilk işim gizli odana girip, seni de oraya sokup elini kolunu bağlamak olacaktı," diyerek geri çekilip kocasına sorar bakışlarını dikti Mizgin. "Bunu yaparım biliyorsun değil mi?"

Rezan'ın yüzünde hak veren muzır bir ifade vardı. "Şüphe bile etmedim."

Kocasının ensesini okşayan parmakları saçlarının arasına karıştı. "Bana deli diyorsun ya bazen, sen benden daha kötüsün."

"Delilik bulaşıcı bir hastalık, bunu fark ettim."

"Akıllı adamı bile deli eden varlıklarız vesselam."

"Türünüzün tek örneğisiniz," dedikten sonra karısının dudaklarını bir kez daha öpücükleriyle mest etti Rezan. Öptükçe doyamadı, sarıldıkça istedi. Geri çekilerek özlediği kadının yüzünü hasretle süzdü. Gözleri dolunca saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı.

"Ağlamak yok." Tek bir gözyaşını görmeye takati kalmamıştı.

Bu adamın şefkatine ihtiyacı vardı. "Sana ihtiyacım var, Rezan." Avuçlarına yüzünü sürerek gözlerini yumdu. O avucun içinde küçülüp kalsa gıkı çıkmazdı. "Her şeyi geride bırakmaya ihtiyacım var."

"Birlikte toparlanacağız, güzelim," sözünü verdi Rezan Ağa. Mizgin'i de kendini de yaşanılan son olaylardan sıyıracaktı. Baba olacağının haberini almıştı bir kere, bir daha nasıl üzerdi.

Rezan Ağa yarına bıraktığı planı hemen şimdi gerçekleştirecekti. "Aşağıda seni bekliyorlar mı?" diye sordu öncelikle. Ona göre hareket edecekti.

Mizgin, neden sorduğuna anlam veremese de kaşlarını çatarak olumsuz cevabı verdi. "Hayır, sadece üzerimi değiştirmeye geldim. Aşağıya inmem gerekmiyor."

Hınzırca gülümsedi. Kulağına eğilip boğuk sesiyle fısıldadı: "Senin şu en sevdiğim geceliğini giy."

Kocasına iyice sokulan Mizgin alt dudağını ısırarak ağzının içinde güldü. "Hangisi ki?"

"Hepsini seviyorum ama bu gece rengim beyazdan yana." Karısının yanağını öpüp geri çekildi. Mizgin'in kızarmış suratını zevkle izleyerek sırtını döndü.

"Nereye?"

"Dediğimi yap," diyerek odadan çıkıp gitmişti Rezan.

Ne olduğunu anlaması uzun sürdü. Rezan'ın yüzüne her şeyi vurmuştu. Can evinden vurup en hassas konuyla gazabını almıştı. Hamile olduğunu söylemeseydi, muhtemelen Rezan pişman olacağı bir şeyi yapacaktı. Şu an bile onu duvara çarptığı için pişman olduğundan emindi.

Mizgin kendi kendine güldü. Birbirlerine olan kırgınlıkları ve küskünlükleri bitmişti. Uzun uzun soluklar alıp verdi. Mutluluğa yolculuk an itibariyle başlamıştı. Rezan gelmeden üzerini değişmeliydi.

Soyunan kadın, geceliği üzerine geçirdi. Kıyafetlerini kaldırarak ayna karşısına geçip oturdu. Uzun saçlarını tarayıp omuzlarına salık bıraktı. Yüzündeki makyajı kendini ağırdan alarak sildi. Ardından banyoya girip yüzünü yıkadı. Dönüp tekrar pufta yerini aldı.

Kendi bakımıyla uğraşarak zamanını öldürdü. Rezan'ın neden gittiğini bilmediği gibi ne zaman geleceğiyle de ilgili bir bilgisi yoktu. Aşağıya inmeyeceğini bildiğine göre erken gelecekti.

Aynada kendi görüntüsüne bakan kadının yüzünde gülücükler açıldı. Solgun tenine gülün pembeliği değmişti de allanmıştı sanki. Rezan'a sarılırsa bütün acıları bitecek teskini bugün gerçekleşerek kadını hayata döndürmüştü. Karnını sıvazlayan parmakları heyecandan titredi.

"Teşekkür ederim."

Erkek mi kız mı olduğu henüz belli olmayan bebeğine teşekkür etti Mizgin. Kendi kendine gülen kadın kapı açılınca kafasını kapıya çevirdi. Rezan Ağa içeri giriyordu. Kapıyı arkasından kapatırken gözleri odayı tarıyordu. Kara gözleriyle nihayet buluştu.

Mizgin yerinden usulca kalktı. Rezan kollarını iki yana açtı.

"Gel ulan buraya!"

Koşar adımları kocasının kucağında son buldu. Bacaklarını beline sarıp kollarını ensesine doladı. İkisinin gülüşü odayı doldurdu.

"Benim kadınım olmana kaldığımız yerden devam ediyoruz ha, Mizgin?"

Mizgin şakağını öperken sımsıcak gülümsedi.

"Devam, ağam..."

***

"Hareket etmeme izin verecek misin?"

Uykulu sesin öfkeden ve kızgınlıktan uzak, mahmur ve eğlenceli tınısını işitince belli belirsiz gülümsedi Mizgin. Akabinde bacaklarıyla sardığı adamı inadına kıskacı altına aldı. Tutuşu sertleştikçe Rezan'ın göğsünden sessiz kahkahaları yükseliyordu.

"Sanki hoşuna gitmiyor da, şikâyetçisin."

Şikâyetçi olduğu söylenemezdi. Hatta halinden gayet memnundu. "Beni kışkırtıyorsun, güzelim."

"Hım," diye mırıldanan Mizgin göğsünde işaret parmağını gezdirerek tenini gıdıkladı. "Devam edersem ne yaparsın?" Omzuna gömdüğü yüzünü kuytusundan çıkararak kocasına baktı. Gözleri kapalı, yüzünde okunası bir huzur vardı. Mizgin dudağının kıpır-

damasıyla bekledi. Ancak Rezan bir şey demedi. Sadece gülünce kadının merakı depreşti.

Mizgin merakla beklerken yüzünü seyre dalmıştı. Kalın karakaşlarından, çene kıvrımına kadar âşıktı. Detaylı inceledikçe yüzünü sevesi geldi. Huzuruna dokunmak istemediğinden gözleriyle sevmeye devam etti.

Rezan sessizliğinden şüphelenince yumduğu gözlerini usulca açtı. Mizgin büyülenmiş gibi bakıyordu. Gözlerindeki ışıltılar adamın nefesini kesti. Gözlerini açar açmaz böyle bir güzellikle karşılaşmak paha biçilemezdi.

"Bu huzurun sebebini neye borçluyuz?"

Yanağını avuçlayarak başparmağıyla sevdi. "Seni şımartmamı mı istiyorsun?"

Mizgin şeytanice sırıttı. "Evet," diyerek itiraf etti. "Hoş, dün gece gayet belli ettin ama." Gözleri yaşadıkları tutku dolu geceden ötürü arzuyla parladı. Ancak Mizgin'in kast ettiği sadece o değildi. 'Bu gece huzurlu uyuyacağım,' diyen kocasının mırıltısıydı. Uykuya doğru yolculuk ederken duymuştu. Rezan Şahmaran inkâr etse bile kaçamayacaktı.

Rezan bakışlarını yüzünden çekip tavana çevirdi. Düşünür gibi yaptı. Durum tam da öyleydi. Keza Rezan bugünleri mumla aramıştı. Mizgin'in ona huzur verdiğini biraz geç anlamıştı ama o zamanlar dahi iyilerdi.

Bakışlarını karısına tekrar çevirerek huzurundan eksiltmeden yanıtladı. "Günlük tribini atan, sürekli sinirlerimle oynayan bir kadın yoktu. Haliyle rahat uyudum."

Mizgin'in gülüşü yüzünde dondu. Kocasının göğsünde gezinen parmağını çekip hafif bir şaplak attı. "Ruhsuz." Gözlerini devirerek kollarından aldığı destekle doğrulup kocasından uzaklaştı. Çıplak vücudu kocasının gözlerine şenlik verirken kadın bundan habersiz ters ters bakmaya devam etti. "Senin gazabınla eben uğraşıyordu zaten."

Rezan'ın kahkahası derin olmuştu. "O hepinizden daha çok uğraştı."

Yadê Piroz Mizgin'in gidişinden sonra Rezan'ın öfkesiyle az uğraşmamıştı. Telefon olayını öğrendiğinde de herkesten önce öne atlayıp uğraşan o olmuştu. Hâlâ da bir telefon borcu vardı.

Sabahlığını alıp üzerine hınçla giyinen Mizgin, alıngan edasıyla yataktan paldır küldür inerken, Rezan'ın onu neden durdurmadığına anlam vermeye çalışıyordu. "Tripmiş, sinirmiş..." diye söylene söy-

lene yatağın etrafında dolanan kadın banyoya girmeden evvel kapının eşiğinde durup kocasına baktı. Rezan ona bakıp gülümsüyordu.

"Bütün sabahlarımın katilisin," diyerek banyoya girip kapıyı çarptı. Kilitlerken Rezan Şahmaran'ın kahkahası ellerini titretti. Kocasına söylene söylene suyun altına girmişti. Dün geceden kalan izleri temizleyen kadın işi bittiğinde bornoza sarınıp banyodan çıktı.

Rezan Ağa elindeki telefonla uğraşıyor, altına giydiği boxerle odanın içinde volta atıyordu. Mizgin yanından geçerken, telefona bakmak istese de yüzünü dönüp gitmişti. Dolaba elleri uzanacağı esnada boynunda derin bir öpücük hissetti.

Ürperen kadın kaçmaya yeltenemeden karnına güçlü kollar dolandı. Derin derin koklayan kocasının varlığı kadını çevreledi. Hisleri şaha kalkmıştı. Rezan tarafından sevilmek müthiş bir duyguydu.

"Demek sabahlarının katiliyim?"

Boynuna üfleyen nefesine derin kıkırtıları eşlik etmişti. Rezan hâlâ ona gülüyordu.

"Komik mi?" diye soran Mizgin ses tınısını ayarlayamamıştı.

Boğuk sesini işiten adamın keyfi hayli yerine gelmişti. "Bakıyorum bir öpücüğe tavsın ama ben gülünce trip ayağı yapıyorsun?" İsyan eden tınısının sahte olduğu alenen ortadaydı. Aslına bakarsınız bu tripli edalarını bile özlemişti karısının. Tribinden vurup öpebiliyordu, sarılabiliyordu.

"Heyheylerim üstüme gelmesin, Rezan. Sana salarım hepsini," diyerek kocasının kollarını çözüp baskısından kurtuldu. Aklıselim davranmasına engel oluyordu. Onu etkileyerek alt etmesine izin vermeyecekti.

Rezan'ın yine ve yine sinir bozucu kahkahasını atarak banyoya girişini yüzüne bakmadan dinledi. Kapı kapandığında ayağını hınçla yere vurdu. "Öküz! Öküz, aynı öküz!"

Dolaba yönelen kadın giyeceği kıyafetleri seçip çıkarmıştı. İç çamaşırlarını giyindikten sonra kıyafetleri de üzerine geçirmişti. Saçını kurutup halletmişti. Makyajını yapmak için oturduğunda kocası banyodan çıkmıştı.

Refleksle kapıya yüz çeviren kadının, karşısında gördüğü adamla nutku tutuldu. Kocasına endekslenen gözleri milim kıpırdamadı. Gözlerini alması gerekti. Biraz daha üstü çıplak belden aşağısını havluyla saran adamı izlerse diline düşecekti.

Karısı biraz daha böyle bakarsa ikinci kez banyoya girmek zorunda kalacaklardı. Daha aşağıya inip misafirlerini uğurlayacak ve bebek haberiyle konağı şenlendireceklerdi. Yoksa Rezan onu bugün yatağa bağlamayı bilirdi. Boğazını temizleyerek dikkatini dağıttı.

"Bugün giyeceğim kıyafeti seçmeye ne dersin?"

Afallayan Mizgin, Rezan'ın dikkatini dağıtma çabasından ötürü utanmıştı. Nasıl baktığını düşünüyordu acaba? Mizgin yerin dibine girmek istedi. Teklifine cevap vermeden önce yapıştığı puftan ağır ağır kalktı. "Tabii," diyerek bekleyen kocasına aheste aheste yürüdü. Kapatmadığı dolabın önüne geçerken, Rezan'ın karanlık bakışları içini titretmişti.

Acele toparlanmalı ve kendine gelmeliydi. Omzunu silkerek odağını önündeki takım elbiselere çevirdi. İçlerinden bir takım seçip çıkardıktan sonra, ona uygun kravat ve kemer de çıkarmıştı.

"Oldu mu?" diye sorarken, az önceki tribini unutmuş iltifat bekleyen ifadesiyle heyecanla bekliyordu.

Seçimini sevmişti Rezan. Kaşlarını kaldırıp indirdi. Seslice nefes alırken, yine onu bekletmenin zaferini yaşadı. "Güzel seçim," diyerek kafasını belli belirsiz salladı. "Tercih edilebilir."

"Bayıldın bayıldın," diyen kadın kendinden emin tavrıyla kocasına burun kıvırarak önüne döndü. Makyajını yapmak için kalktığı yere geri oturdu. Ayna karşısında işine döndü. Makyajını bitirdi, parfümünü sıkıp tülbentini de başına geçirdi. Altınlarından bileziğini ve kolyesini taktı. Ağırlık yapan hiçbir şeyi istemiyordu.

Döndüğünde Rezan'ı hazırlanmış vaziyette buldu. Yine elinde telefonla uğraşıyordu. Bu adam bir işler karıştırıyordu ama hayırlısı. Mizgin üzerinde çok durmak istemedi.

İşini bitirdiğini fark eden Rezan telefonun üzerinden karısına kısa bir bakış attı. "Bittiyse hazırlığın inelim artık."

Odaya göz atan Mizgin hâlâ toplamadığını fark edince kaşlarını kaldırdı. "Burayı top..."

Rezan telefonu cebine koydu. Karısının konuşmasını yarıda keserek, "Kızlar halletsin, işimiz var," diyerek yanına yanaştı. Elinden tutarken, boşta kalan eliyle tülbentinin oyalarına dolanan küçük tutam saçını çekip kulağının arkasına iliştirdi. Mizgin onu izlerken Rezan işini zevk duyarak bitiriyordu. Kadının baş edilmesi mümkün olmayan bir güzelliği vardı.

Mizgin teninin dokusunu seviyordu. Hafif bir ürperti her defasında bedenini yalayıp geçiyordu. Rezan'ın onda bıraktığı etkileri seviyordu. Acı olmadığı müddetçe çatık kaşlarından aldığı o sert bakışlarına kadar sevgi duyuyordu.

"Ne işimiz var?" derken sesi incelmiş, bakışları şefkatle dolmuştu.

Rezan Ağanın cevabı göz kırpmak oldu. Akabinde elinden tuttuğu kadını yürüterek odalarından ayrıldı. Avluyu geçerken kolundaki saate baktı. Epey gecikmişlerdi.

"İşimiz varsa niye ceketini giymedin?" Gözleri iç yeleğiyle kalan adamın üzerinde gezindi. "Ne arabanın anahtarını aldın hatta sigara paketini, cüzdanını bile aldığından şüpheliyim."

Rezan burnunun ucunu iki parmağının arasında sıktı. "Bugün çok soru soruyorsun."

Kocasındaki farklılık Mizgin'in dengesini bozuyordu. Ne cevap verse, ne şekilde hareket etse elinde kalıyordu. Rezan aklını almaya niyetlenmiş olmalıydı. "Bu kadar gizemli takılmanın manası ne, Rezan Ağa? Sen pek gizemi sevmezsin de."

Rezan son cümleden ötürü hafif gerildi. "Ardından bir güzellik gelecekse gizemin bir mahsuru yok, Mizgin." Durduğu yerden karısıyla beraber tekrar yürümeye devam etti.

Mizgin azarlar gibi laf söylemesine bozulsa da ses çıkarmadan tekrar durduruldu.

"Ayrıca madem dün sabah hamile olduğunu öğrendin, bana niye sinir stres dedin?"

Mizgin yaptığı şey gayet doğalmış gibi cevap verdi: "Beni üzme diye seni korkutmak istedim."

"Aslan ile anlaşma yaptınız?"

"Biraz zorlamış olabilirim."

"Dün pek sen zorlamışsın gibi konuşmuyordu. Beni korkutmaktan zevk alır gibi bir hali vardı." Kardeşinin dünkü hallerini anımsayınca homurdandı. "O ara bebekten haberim olmadığı için anlamadım ama bu ikinizin yanına kalmaz."

Mizgin onu kandırdığından değil ama telaşlanmasından ötürü sevinmişti. "Nasıl korktun benim için. Hemen odaya çağırdın. Yanımdan ayrılmak istemedin."

Rezan cevap vermeden bu sefer öne itekleyerek kadını yürüttü. Kıkırdayan kadın kocasının sert bakışlarını üzerine alınca ağzına zinciri çekti. Gülmek yoktu. Yüzünde sevinçli ifadesiyle aşağıya inen Mizgin merdivenlerin ortasında bahçedeki hareketliliği fark etmişti.

Nevzat ve Hamit bahçeye bir şeyler taşıyordu. Tatlı tepsileri ve bakliyatları uzaktan seçti. Özlem ve Sema ellerinden alıp mutfağa taşıyordu. Kiler için olsa kilere taşınırdı. Peki, bunlar ne içindi?

Soru sormasını istemeyen kocasını anımsayınca dilinin ucunu ısırarak vazgeçti. Nasılsa sebebini anlayacaktı. Basamakların sonuna varan kadının gözüne oturma odasının önüne istiflenen üç bavul ilişti. Bu bavullar kimindi? Gözüne tanıdık geliyordu ama Mizgin çıkaramadı.

"Kim gidiyor, Rezan?"

Rezan nereye baktığını görmediğinden anlamamıştı. Gözü, önünde taşınan hayır için dağıttıracağı erzaklara ve evine ikram edeceği tatlılardaydı. Muhtemelen evdeki kimsenin hâlâ bebekten haberi yoktu. Bebek haberini tatlısıyla verecek, hayrını yapacaktı. Kurbanını kasapta sabah itibariyle kestirmişti.

"Kim nereye gidiyor, güzelim?"

Mizgin eliyle bavulları işaret etti. "Birileri gelmediğine göre, gidiyor galiba."

Bavulların sahibi belliydi. Cingöz karısı nasıl çıkaramamıştı, hayret etti Rezan. Yüzüne bakarak aylardır beklediği cevabı verdi: "Sedef gidiyor."

Afallayan Mizgin boş gözlerle kocasını izledi. "Anlamadım?" diye sordu. Anlamakta güçlük çekeceği bir mucize yaşanıyordu ve Mizgin inanmıyordu. Sedef gidiyordu öyle mi? Hemen şimdi gülse yeriydi. Kene gibi yuvalarına yapışmıştı. Pek gidecek gibi görünmüyordu.

Yüz ifadesindeki samimiyeti yakalamasa inanmayacaktı Rezan. "Güzelim nesini anlamadın? Sedef işlerinin başına dönüyor," diyerek müjdeyi daha açık bir dille verdi. Dün gece işlerinin başına geçmesi gerektiğini naif bir dille anlatmıştı. Mizgin bebek haberini vermeden önce konuşacaktı ama verdiği haber onu epey hızlandırmıştı.

Sedef gidecek olmalarından ötürü üzülse de, sesini çıkarmamıştı. Sadece Aleyna için gelip gelmeyeceğini sormuş, Rezan uygun bir zamanda Mizgin ile onları ziyaret edeceğini belirtmişti.

Sedef'in duygularını sakladığını anlasa da renk vermemişti Rezan. Sedef her kalışında bir umuda bağlanıyordu. Rezan umut vermedikçe, Sedef istemişti. En iyisi artık dönmesiydi. Zaten biraz daha göndermese Dilber Sultan onu evlatlıktan reddedecek, Mizgin bu sefer kendi eliyle boşanma davasını açacaktı. Yadê Piroz da tüfeğini alıp onu avlardı.

Hayatındaki en değerli kadınları kaybetmeye niyeti yoktu. Birini zaten kaybetmişti. Mizgin'in sesiyle sıkıntılı düşüncelerinden arınarak karısına döndü ve yüzündeki heyecanı okudu.

"Aman Allah'ım, hangi dağda kurt öldü?"

Yapma diyen uyarı dolu bakışlarını fırlattı Rezan.

"Yuvamın üstündeki kara bulutlar dağılıyor. Ben daha Allah'ımdan ne isterim?" Kocasını arkasında bırakarak oturma odasında olduğunu düşündüğü Sedef'i görmek için rotasını oraya çevirdi. Son görüşü olacağı için Mizgin bakmaya katlanabilirdi.

Nitekim daha bahçenin ortasına kadar yürümemişti ki, oturma odasından Yadê Piroz'un bastonuyla çıktığını gördü. Gözleri Mizgin'den ziyade mutfağa taşınan erzakların üzerinde geziniyordu. Yadê Piroz'un arkasından Dilber Hanım, beraberinde Gülistan Hanım da çıkmıştı. Mizgin daha kim çıkabilir diye düşünürken, Sedef'in kucağında Aleyna, diğer elinde Evin ile beraber çıkmasıyla kadronun tamamlandığını düşündü.

Yadê Piroz, her şeyden bihaber olduğundan gelen erzakların sebebini merak ediyordu. Lakin Rezan ile küs olduğundan ona sormayacaktı. "Mizgin, bunlar ne, kızım?"

Kendisine sormayan babaannesine bakarken istemsiz gülümsedi Rezan. "Mizgin ne olduğunu bilmiyor, bana niye sormuyorsun?" Sesinde kadını uyuz etmek için direnen imalı bir tını vardı.

Yadê Piroz, yüzüne bakmadığı torununa kaşlarını çatarak gelinine gözlerini çevirdi. "Git hele, Dilber. Oğluna sor, ne içindir bunlar?"

Torununa küsecek kadar çocuk ruhlu kaynanasına gizliden gizliye gülse de isteğine uyarak oğluna sormak için adımlarını attı. Mizgin'e çarpan gözleri canlanmış halini görünce hemen oğluna kaydı. Elleri cebinde babaannesine bakıp gülüyordu. Oğlu şu an babaannesini çıldırtmakla meşguldü. Bu da demek oluyor ki baba olacağını öğrenmişti.

Dilber Hanım gelinin yanından geçerken, Mizgin'in çekinerek geri çekilmesini görmezden gelerek oğluna yanaştı. "E de artık, fena patlayacak sana yoksa."

Annesinin biliyor olmasına şaşıran Rezan kıstığı gözlerini şüpheyle karısına çevirdi. "Benim dışımda herkes biliyor mu?"

"Mizgin, dün bana söyledi. Başka kimseye de demedi."

Açıklamasını yapan annesini dinlerken, merdivenlerden inen Aslan'a gözleri kaymış, öfkesi gün yüzüne çıkmıştı. Daha Aslan'a sataşamadan Haydar amcası da aralarına katılmıştı.

Rezan ve Dilber Hanım dışında kimse ne olduğunu bilmiyordu. Dolayısıyla gözler Rezan Ağaya çevrilmişti. Ne olduğunu söylemezse sabırsızlanan herkesle uğraşmak zorunda kalacaktı.

"Kıtlık mı var, oğlum?"

"Hayır, amca," diyen Rezan gözlerini babaannesinden bir türlü alamıyordu. Onu güldürüp öyle gidecekti. "Ancak Piroz Hanım sorarsa cevaplarım. Yoksa ne olduğunu hiçbiriniz öğrenemeyeceksiniz."

Haydar Ağa sabah sabah iki keçinin inatlaşmasını izleyecek kadar kendinde değildi. "Ya vallah sizin inadınızı kaldıracak durumda değilim, Rezan. Söylemeyeceksen ben kahvaltıya gidiyorum, oğlum."

Yadê Piroz'un dikkatini oğlunun söyledikleri çekmişti. "Getirsinler tansiyonunu ölçsünler, Haydar," diyerek merdivenlerde ailesini sessizce izleyen torununa bağırdı. "Şêr!"

Aslan, babaannesinin bağırmasıyla harekete geçmişti. "Emrinize amadeyim, hanımağam."

Haydar Ağa anında engel oldu. "Gerek yok, oğlum. Kahvaltı yapmadım," diye göbeğini sıvazlayarak güçsüzce gülümsedi.

Yadê Piroz oğlunun hatırına Rezan'a döndü. "Sen Haydar'a şükret, kuzulkurt* ." Bastonunu torununa doğru kaldırarak hunharca salladı. "Nedir bunlar? Ne istiyorsun benden? Ben seninle küsüm... Ben seninle konuşmak istemiyorum. İlla benim mi sormam gerek?" Avazı çıktığı kadar bağıran yaşlı kadının asabi tavırları konuştukça çetinleşiyordu. "Ker kure ker**... Ker kure ker..."

Bahçede nefes alan tek kişi Yadê Piroz olmuştu. Öyle ki hâlâ konuşmakta devam eden de o olmuştu. "Ağamın keyfine kalmış. Geliyor çocuk gibi azarlıyor. Canı sıkılıyor geliyor bana kızıyor. Canı sıkılıyor geliyor beni sinirlendiriyor. Senin bu dünyadaki tek derdin benim sanki."

Yediği onca azardan sapasağlam çıkan Rezan bıkkınlıkla kafasını salladı. "Senin de tek derdin benim, yadê. Benim imanımı gevretmeden durmuyorsun."

Yadê Piroz, bağırmaktan tarazlanan sesiyle çıkıştı. "Nedir bunlar, Rezan?"

Muhtemelen kadını biraz daha bağırtırsa tansiyonunu da aynı hızda bağırtacak yahut susturacaktı. Dudaklarının kıyısı kademe kademe kıvrıldı. Dişleri görünene kadar gülümsedi. Geniş omuzlarını dikleştiren Rezan Şahmaran müjdeyi ailesiyle bahçede yankılanan gür sesiyle mutluluğundan ödün vermeden paylaştı.

"Şahmaran torunu geliyor."

Rezan haberi verir vermez Mizgin ailesinin vereceği tepkiyi heyecanla bekledi. Yüzlerinin gülümsemesini beklerken yaşadıkları şaşkınlıktan önce kimse bir tepki vermemişti.

Yadê Piroz, torunundan müjdeli haber almıştı değil mi?

"Waa... Essaah*** ?"

"Essah, yadê," cevabının ardından babaannesine doğru gülümseyerek giden genç adam yanaklarına bir öpücük kondurdu. Bir zamanlar -sen karını çok seveceksin- derken Rezan hep -imkânsızı

* Kuzulkurt: Zıkkımın dibi

** Ker kure ker: Eşek oğlu eşek

*** Essaah: Gerçek

istiyorsun- derdi. Şimdi haklı çıktığına sevinse mi üzülse mi bilememişti.

"Yadê sana haksızlık ettim."

"Dediğime geldin."

"Geldim, yadê geldim. Dile benden ne dilersen."

"Bunu demeyecektin. Yakacağım çıranı, Rezan." Sözü senet olarak kabul etti. Yaptıklarının hepsinin bedelini böylece torununa ödetecekti. Yaşlı kalbini az kırmamıştı. Hâlbuki hep onun iyiliğini düşünerek hareket etmişti o.

"Şimdi," diyerek bastonunu havaya kaldırıp, "Zılgıtları çalın hanımlar. Şahmaran konağına bebek geliyor," diyerek kaldırdığı bastonu yere gürültüyle indirdi. Yüzüne torun sevinci yansımıştı.

Zılgıtlar konağı arşınlarken karı koca gelen tebrikleri kabul etti. Sedef'e durumu Evin izah etmiş, heyecandan olduğu yere sığamamıştı. Mizgin gelemediğini fark edince yanına giderek heyecanını dostuyla paylaşmış, Sedef'in de tebrikini kabul etmişti.

Rezan kardeşi Aslan'a çıkışmadan avludan ses yükseldi. "Bu zılgıtlar nedir sabah sabah? Adamı bir uyutmadınız!" Tırabzana tutunan Revenk'e çevrilmişti bütün gözler. Bir gözü açık, diğeri kapalı onları izliyordu. Saçları dağılmış adamın uykusundan uyandırıldığı belliydi.

"Amca oluyorsun, Revenk," diyerek destursuz girmişti Aslan.

Revenk'in açamadığı diğer gözü hızla açılmıştı. "Harbi mi?" diyerek bakışlarını ağabeyine çevirdi. Baba olmak istediğini dile getiren ağabeyi nihayetinde duasına kavuşmuştu. "Ooo tebrik ederim, Rezan Ağam. Baba oluyorsun demek. Kara bahtın yüzüne güldü," diyerek tebrikin sonunda yüz ifadesini bozduğu ağabeyine sevgiyle gülümsedi. "Giyinip geliyorum," diyerek kaçtı.

Haydar Ağa avludan gözlerini indirirken, "Ker kurê ker," diye söylenerek sırtını dönüp misafirhaneye yol aldı. Arkasından Aslan da gitmişti. Rezan homurdanarak annesine dönmüştü. Gülistan yengesiyle erzak ve tatlı işini halletmelerini istemişti. Dönüp gitmeden önce Mizgin'e göz kırpmış, gülen yüzünü görünce amacına ulaşmış olmanın sevinciyle amcasının yanına gitmişti. Aleyna'yı yanına almayı ihmal etmemişti.

Kahvaltı sofrasına geçen kadınlar, bebek mevzusunu konuşmuştu. Mizgin dün söylemediği için azar işitmiş, Rezan ile durumlarını üstü kapalı belirtince hak vermişlerdi.

Sedef'in bir saat sonra uğurlanacağını öğrenince iştahı açılmıştı Mizgin'in. Ne kadar erken giderse, Mizgin o kadar mutlu olacaktı.

Dünü hâlâ unutmamıştı. Anne olacağının sevincini o kadın kursağında bırakmıştı. Hoş, kocasının da suçu vardı ama Mizgin ona gereken cevabı vermişti.

Kahvaltıdan sonra kahveler eşliğinde Sedef ile son sohbet edilmişti. Mizgin daha çok Evin ile ilgilenmişti. Rezan ile nasıl barıştıklarını, bebek haberini nasıl verdiğini özet geçmişti.

Mutluluk kapılarına kadar uzanıp aralarına karışmıştı. Şahmaran konağında çözüme kavuşmayan iki sorun daha vardı. Onlar da çözüme kavuşursa, bu aileyi ölüm dışında hiçbir acı yıkmayacaktı. Zira o zaman kardeşlerin dirliği yine onları üstün tutacaktı.

Evin'in aynı mutluluğu yaşaması için içten içe dua etti Mizgin.

"İçimden bir ses kız olacak diyor, Mizgin."

Mizgin onun hislerine güvenirdi. Evin'in hislerinde haklı çıkmadığı görülmemişti. Temiz kalbi hissediyordu. "Gerçekten mi?"

"Hissiyatım kız yönünde ama Allah ne nasip eder, bilemeyiz." Sağlıklı olması önceliğiydi. Kız veya erkek fark etmiyordu. Lakin Evin hamile olduğunu duyar duymaz, kulağında kız çığlıklarının sesi coşmuştu.

"Hislerine güvenirim, Evin'cim, bilirsin."

Evin kıkırdadı. "Bu sefer güvenme. Bu hassas bir konu."

"Tamam," diyen Mizgin dostuna katılarak güldü. Bu sabah yüzü gülüyordu. Bu sabah yeniden doğmuş gibiydi. Şükreden kadın huzurunun kısa sürmemesini diledi. Uzun bir süre bu mutluluğa ihtiyacı vardı.

Aslan'ın kapı ağzında Sedef'i çağırmasıyla herkes ayaklanmıştı. Misafirlerini uğurlama vaktiydi. Sedef, Yadê Piroz'un yorulmasını istemediğinden ayaklanmasına izin vermemişti. Divanda oturan yaşlı kadınla uzun uzun vedalaşmıştı. Beraberinde oturma odasından çıkarak bahçeye geçmişlerdi.

Araba hazır halde giriş kapısının eşiğinde bekliyordu. Bavulları ve Yadê Piroz'un hediyeleri arabada yerini almıştı. Sedef kadınlarla tek tek vedalaşmıştı. En son Mizgin'i bırakmış, onunla samimiyetten uzak iki yabancı gibi vedalaşmışlardı. Gideceği için yüzü daima gülümsüyordu Mizgin'in. Onun parıldayan gözlerini unutmayacaktı.

Veda eden Sedef, Aleyna'nın hepsiyle vedalaşmasına özen göstermişti. Anne kız arabaya binerken, Revenk sürücü koltuğuna geçmişti. Rezan giyinip, eşyalarını da alarak aşağıya inmişti.

Havaalanına o da gidecekti. Rahmetli dostuna saygısından karısını nasıl karşıladıysa, yine aynı şekilde uğurlayacaktı. Arabaya atlamadan önce soluğu Mizgin'in yanında aldı.

"Bavullarımızı hazırla."

Şaşıran Mizgin kocasına kaşlarını çatarak sordu: "Neden?"

"Yolcuyuz."

"Nereye?" diye sordu kadın.

Rezan çok soru sorulmasını sevmiyordu. "Sürpriz, güzelim sürpriz. Akşamüzeri alacağım seni. Hazır ol."

Başıyla onaylayan kadının yüzündeki aydınlık Rezan için yetmişti. Mizgin'in güldüğü her saniyeyi aşkla sevecekti. Bundan sonra ne ağlamasına ne üzülmesine mahal verecekti.

Yalnızca mutluluk olacaktı. Huzur ve bir de minik bebekleri...

KAKTÜS TEAM

Bölüm 8

Ruhumu Sana Adadım

Meşakkatli bir yola beraber girmişlerdi. Ayrılık bir rüzgâr olup iki tarafa savurmuş, kavuşmamaları için fırtınasını estirdikçe estirmişti. Rezan'ın o fırtınalarla boğuştuğu aşikârdı. Mizgin bir gül yaprağı gibi savrulsa da Rezan'ın elini tutmuştu. Ellerinin kopmaması için de minik bir mucizeyle ödüllendirilmişlerdi.

Yolu geçip evleri, ağaçları gerisinde bıraktıkça yaşadığı her şeyi en acısıyla anımsadı Mizgin. Yan tarafına bakıp arabayı süren kocasına gülümsediğinde acıları da tıpkı o ağaçlar gibi geride bıraktıklarının kanaatine vardı. Hâlâ nereye gideceklerini merak ediyordu. Bu halde uzun bir seyahati kaldıramazdı. Bu iki hafta onun için tehlikeliydi. Evde dinlenmesi gerekiyordu.

"Nereye gideceğiz, Rezan?" Sitem eden kadın artık öğrenmek istiyordu. İki bavulla yola çıkmışlardı. Evdekilerin haberi de yoktu. Rezan ile aralarının düzelmesine sevinmişlerdi ama.

Sabırsızlığını algılayan Rezan sürpriz yapmasına izin vermeyen kadına istediğini vererek nereye gideceklerini söyledi. "Seni kendime kabul ettiğim yerimize." Anlayacağından ve mutlu olacağından emindi. Ki Mizgin onu yanıltmadı.

Gözleri parlayan kadın sabırsızca sordu: "Dağ evine mi?"

"Evet," diyen genç adam karısına göz kırpıp yola bakmıştı. Yedek paketlerinin kalmadığını fark edince ofladı. Arabayı sağa çekip sigara alacağını söyleyerek inmişti. Sigara paketlerini alan genç adam karısı için taze sıkılmış portakal suyu da alarak arabaya geri binmişti. Mizgin'in eline taze sıkılmış portakal suyunu verdi.

Elindeki küçük kutuya bakan kadın gülümseyerek kocasına baktı. Pipeti dudakların arasına alıp içeceği bir nefeste çekti. Soğuk içecek boğazını serinletirken, Mizgin heyecana kapılmaktan yutkunmakta zorluk çekti.

"Heyecanlısın."

İnanılmaz bir duygu seli yaşıyordu. Heyecan sadece dağın görünen kısmıydı. "Bu sefer beni seven adamla gidiyorum."

"Seven kadınla gitmenin güzelliği anlatılmaz."

Emniyet kemerini bağlayan adamın söylediği cümle herhangi bir şeymiş gibi davranmadan anında karşılığını vermesi kalbini cezp etmişti. "Ah ne güzelsin sen be." Fısıldayan kadın kendinden geçmişti.

Duymayan Rezan sordu: "Ne dedin?"

"Portakal suyu lezzetliymiş, diyorum."

"Afiyet olsun, güzelim."

Yola tekrar çıktı Rezan Ağa. Mizgin için arabayı yavaş sürüyordu. Nasılsa günlerce yan yana olacaklardı. Aceleleri yoktu. Arada göz hapsine aldığı kadının sürekli sırıtıyor olduğunu görünce keyfi katlanıyordu. Uzanıp elini avucu arasına aldı. Mizgin'in kıkırdayarak elini tuttuğunu görünce Rezan sorma gereği duydu.

"Komik olan ne?"

"Sana yakışmıyor bunlar. Sen böyle daha çok ben kalbimde severim tiplerindensin. Ellerini tutmak falan senin gibi bir adama yakışmıyor."

"Bunu kendime bir hakaret olarak sayıyorum, Mizgin."

"Özür dilerim, Rezan Ağa. Düşüncelerimi değiştireceğinize inancım tam."

Rezan Ağa değiştireceğinden emin olduğu için müstehzi gülüşüyle konuyu kapatmıştı. Mizgin'i delirtecek kıvama getirene kadar onu şaşırtmaya devam edecekti. Yolculuk boyunca da arada onunla uğraşıp durmuştu. Dağ evine varana kadar da uğraşından vazgeçmemişti.

Arabayı evin önüne park etmiş, karısıyla beraber inmişti. Rezan bavulları bagajdan almış, Mizgin kapıyı açmıştı. Soğuk hava ikisini de titretmişti. Kocasının gelişiyle içeri girip kapıyı kapatmışlardı.

Bavulları ayak bağı olmayacak şekilde portmantonun kenarına bırakıp, elindeki kutuyu atmak için mutfağa girmişti Mizgin. Evin temizliği ilk dikkatini çekmişti. Rezan geleceklerini bildirip temizletmiş olmalıydı. Çöpünü atıp gözlerini mutfakta gezdirmeye devam etti. Buzdolabını merak eden kadın, dolabı açıp tıka basa dolu olduğunu gördü.

"Ne ara burayı temizlettirip, her şeyi hazırlattın?" diyerek kocasına döndü. Rezan elleri cebinde kapı pervazına omzunu yaslamış onu izliyordu. "Bu sabah, sen bana trip atarken," diye belirtti.

Kaşlarını kaldıran Mizgin gülümseyerek geri indirdi. "Hım, demek öyle..."

Rezan su ısıtıcısına suyu doldurup düğmesine bastı. Kaynamasını bekledi. Karısı mutfak masasının sandalyesine otururken demliğe çay koymuştu. Kaynamasını beklediği su kaynamış, Rezan demliği suyla doldurmuştu. Demlemesini beklerken sandalyede yerini aldı. Kadınıyla sohbet etmek istiyordu. Mizgin'in onu gülümsetmesini istiyordu. Neticede bunu başaran tek kadındı...

İtiraz edeceği ilk konudan giriş yaptı. Tabii biraz geç kalmıştı. "Evet, Mizgin Hanım, biraz hatalarımızı dile getirip birbirimize verdiğimiz zararları kabul etmeye ne dersin?"

Mizgin dilini dişlerinin arasında ezdi. "Kabul ettik zaten, Rezan Ağa."

"Neyi mesela?"

"Beni özlemekten harap olduğun ve sana bunu yaşattığım için, kendime çok kızdığımı mesela."

Yine kendine pay biçmişti. "Beni bir kere şaşırt."

"E kabul ederek şaşırtıyorum ya işte."

Kafasını sallayan Rezan cevapsız kaldı. Ağalığı bu kadına sökmüyordu. Diline yetişmek derin bir çaba istiyordu ki onu da çoğu zaman beceremiyordu. Yine de her halinin hastasıydı. Cesaretli, alabildiğine güzel, nefes kesecek kadar çekici ve her şeyden öte onu hayata bağlayan yegâne gerçekti. Bir acıda düşmeyecek kadar güçlü ve kırıklarına inat mutluydu. Silah tutması da cabasıydı. Arasa bulamayacağı kadını, kader karşısına çıkarmıştı.

Ayaklanan adam aradaki mesafeyi sevmediğinden karısının yanında yerini almıştı. Dizinin dibine çöküp dizlerinden destek alırken, ellerini avucunun arasına alıp sımsıkı tuttu. "Başkasın," derken bakışlarında söylediklerinin samimiyetini ve inanılmazlığını taşıyan bir sıcaklık vardı. "Sen başkasın, Mizgin." Kendini irdeledikçe içinde Mizgin'i buluyordu.

Aldıkları vaziyete göz gezdirdiğinde inanılması güç gibi gelse de şu an yaşıyordu. "Yüksek müsaadenizle çeşmelerimi açıyorum." Mizgin içinden izin alır gibi konuşurken dudaklarını ısırdı.

"Sen olmasaydın bu kadar mutlu olmazdım herhâlde. Haklısın, senden başka hiçbir kadın beni taşıyamaz. Sensiz yapamayacağımı biliyorum." Kafasını tekrar sallayıp etrafa baktı Rezan. Utanmasa ağlayacaktı. "Şu adama yaptıklarına bak, kadın."

Yanakları ıslanıyor, çenesi titriyordu Mizgin'in. "Şoktayım, Rezan..."

İçinde biriktirdiği her şeyi söyleyecekti. Kendi yaptıklarına şu an şaşırsa da içinden geldiği gibi davranıyordu Rezan. Bu kadını kaybetmenin acısıyla sınanmıştı. Ayrılıklarında pek çok şeyi idrak etmişti. "Sensiz yapamıyorum. Sensiz olmuyor, yürümüyor..."

Rezan gibi anlatabilecek miydi Mizgin? Kelimelere sığdıramayacağı sevgisini dili döndürebilecek miydi? "Bê te nabe* Rezan." Dilinden dökülebilen tek cümle bu olmuştu. Ellerini ısıtan büyük ellerini kendine çekerek avuçlarına birer öpücük bıraktı. Dökülmek için hâlihazırda bekleyen gözyaşlarını geri itmeye çalıştı. Rezan'ın kalbine nihayet dokunabilmişti.

Çömeldiği yerden doğruldu. Sevdiği kadının alnına uzun soluklu bir buse kondurdu Rezan. Burnunu saçlarının arasına daldırıp kokladı. "Kokun ömürlük." Bir kere başladı mı, asla duramıyordu. Ne öfkesinin ne sevgisinin lideriydi. İkisinin de kurbanı olup içinde kayboluyordu.

"Senin varlığın kadar değildir, Rezan."

Rezan yüzüne bakmak için geri çekildi. Göz bebekleri santim santim sevdiği yüzünü inceledi. "Ne güzel seviyorsun sen, kadın."

"Ee bir zahmet anla yani, ömrümün yarısı seni sevmekle geçti." Kafasını eğip avuçlarına dudaklarına bastırarak gülümsemesini durdurmaya çalıştı.

Rezan anı bozan kadının hapis aldığı ellerini çekip ensesini gıdıkladı. Gıdıklanan kadın ciyaklayarak kafasını geriye atıp olduğu yerde kıvranmıştı. Rezan gıdıklamayı bırakıp çenesini ısırdı. Mizgin'in acı çeken iniltisini zevkle dinledi.

"Bu kadarı sana yeterli," diyerek özgürlüğünü verdiği kadını gerisinde bırakarak dolaba yöneldi. İçinden bir çay bardağı ve su şişesi çıkarttı. Kendine çay, Mizgin'e de su doldurmuştu.

Bardağı ensesini ovalayan karısına uzattı. Mizgin ters bakışlarıyla bardağı elinden almıştı. Rezan çayını alarak karısıyla beraber mutfaktan çıktı. Salon daha sıcak olduğu için oraya geçmişlerdi. Haber verdiği çalışanların yaktığı şöminenin karşısına geçip oturdu.

Rezan'ın yamacına kurulan kadın bardağını önündeki sehpaya bırakıp, kocasının göğsüne sığındı. Kulağının hemen altında kalp ritimlerini dinleyerek huzura eriyordu.

Sessizliğin tadını çıkarmaya oldukça ihtiyaçları vardı. Aksiyonun eksilmediği, gün olsun şiddetli fırtınaların dinmediği hayatlarında, kalpleri artık huzur istiyordu.

"Mutluluk güzel be, herkese benden mutluluk..."

"Aslında yaşamak kolay, zorlaştıran bizleriz," diyen Rezan puslu bakışlarını karısına çevirdi. Zorlaştıranın sadece kendisi olduğunu yüzüne vurmazsa kavgasız çıkacaklardı.

"Doğru diyorsun, Rezan." Göğsünden ayrılıp yüzüne baktı.

* Bê te nabe: Sensiz olmuyor

"Hayır, beni sevmek varken neden uğraştırdın ki? Direkt sevseydin, kardeşim. Ne var yani alt tarafı kalbine bu küçük kadını alacaktın." Hararetle anlattı Mizgin. "Öküz gibi değilim ki sığmayayım. Tek kişilik odana alacaktın. Gıkımı çıkartmazdım. Ama sen..." Kaşlarıyla adamı işaretlerken imalı ifadesini sürdürdü. "Sen ne yaptın?"

Onca konuşmanın içinde yine sadece kendisinin suçlanmasına bile parmak basmadan sadece tek bir şeye odaklanmıştı Rezan. "Bir dakika bir dakika..."

Susturulmaya mahal vermeyecekti Mizgin. Ceza almadan biriktiği her şeyi kusmalıydı. Nasılsa Rezan Ağa ceza vermek için fırsat kolluyordu. Mizgin hepsini toplamda bir kere alsa daha kârlı çıkardı. Hoş ceza alacağından da şüpheliydi. "Şu an içimde birikenleri sana döküyorum, Rezan."

"Bana az önce kardeşim mi dedin sen?"

Sesindeki hafif kızar tonu alınca avucunu ağzına kapayarak gözlerini belertti Mizgin. Kendine hayret edercesine kafasını salladı. "Öyle mi dedim?"

Hayretle kızgınlık arası bakışları karısının üzerine sabitlendi Rezan. "Mizgin sana inanamıyorum. Nasıl bir kadınsın sen?"

"Hayır, meremin* diyecektim."

"Kardeşim, dedin. Duydum."

Şirin ifadesi yalvaran bir ifadeye anında dönüştü Mizgin'in. Kocasının kızgın bakışlarını görmemek için kafasını tekrar göğsüne yaslayıp gözlerini kapattı. Az önce sessizliğin tadını çıkarmanın keyfini yaşarken, konuşmayı başlattığı için kendine kızdı.

"Sessiz kalmak daha güzel."

"Duymamış gibi yapacağım."

"Olur, daha iyi olur."

Sözünde durup uzun bir süre sessiz kalmayı başarmıştı.

***

Mutluluğun birbirini kovaladığı günlerden nasibini alan Şahmaran çiftinin minik kaçamağı bir haftayı geçmişti. Bu süreçte eğlenmekten mahrum kalmamışlardı. Mizgin'in güldürmek için çaba sarf ettiği Rezan Ağa; daha sakin, daha mutlu ve daha çok gülen birine dönüşmüştü.

Midesine düşkün Mizgin'e, karnındaki bebeği de eşlik edince Rezan Ağa kolları sıvamıştı. Fark edilen bir gerçek vardı ki Mizgin

* Meremin: Kocaya söylenir. Yiğidim anlamına gelir.

çok yemek yiyordu. Kilo almaya başlıyor olması, Rezan'ın gönlünü ferahlatıyordu. En azından kilo alacak korkusuyla kendini yemeklerden mahrum bırakmıyordu.

Henüz bulunması imkânsız şeyler aşermeyen karısı ne istese, hemen isteyip getirtiyordu. Ağrıları için de doktorla iletişim halindeydi. Ne Mizgin'e ne bebeğine bir zarar gelsin istiyordu.

Kadını mutlu etmenin yolunun ailesiyle kopardığı bağlarının tekrar birleşmesinden geçtiğini bildiği için, telefonu Mizgin'in eline verip annesini aramasını istemişti Rezan. Mizgin ilk başta şaşırsa da daha sonra mutluluğunu kocasının kolları arasında ağlayarak yaşamıştı. Rezan'ın ailesiyle konuşmasını hele de kendi elleriyle telefonu verip ara demesini hiç beklemiyordu.

Rezan Şahmaran başarıyordu. Ailesine yaptıklarıyla kırdığı kadını onarıyordu. Kırgınlık ve dahi kızgınlık duyduklarına bile bir şans tanıyordu. Mizgin'e isteseydin Rojin'i bile affederdim, demişti. Belki hâlâ o kadar ilerlememişti ama Mizgin inanıyordu ki kendini hazır hissettiğinde kardeşini de affedecekti.

Genç kadın gözlerini açıp, karanlığa alışınca kalkmaya çalıştı. Ellerini sıkıca tutan kocasının ellerini görünce gözünün önüne getirdi. Bir iki kere yutkunduktan sonra konuşmaya başladı:

"Rezan... Rezan..." diyerek dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi.

İkinci çağrısında uyandırmayı başardığı kocasının, "Söyle..." diyerek mırıltılı çıkan sesine gözlerini baydı.

"Ellerin çok güzelmiş."

Kafasını yastıktan kaldırarak karısına baktı Rezan. Diğer eliyle gece lambasını açarken karısına bakmaya devam etti. Odayı aydınlatan ışık sayesinde kadının bakışlarını çok daha net görebilmiş, gördükleriyle de kafası yastığın üzerine geri düşmüştü.

Mizgin başlıyordu!

"Acıktın mı?"

"Evet."

"Elimi yiyecekmiş gibi bakıyorsun."

"Her an ısırabilirim."

"Bunu yapmamanı tercih ederim."

"O zaman yememi tercih edeceğin bir şey söyle." Açlıktan ölecekmiş gibi hissediyordu Mizgin. Rezan ile barışmadan önce o odada yalnız uyuduğu iki gece yine böyle acıkıp uyanmıştı. Son bir haftadır da her gece yaşıyorlardı. Uykusunun bölünmesinden nefret eder olmuştu. Lakin söz konusu yemek olunca uykunun bile önemi kalmıyordu.

"Beni ye, Mizgin, beni! Ye bitir, sonra git diğerlerini ye. Kadın, karnında dinozor mu var senin? Yemediğin şey kalmadı."

Rezan'ı da bu yüzden uyandırmak istemese de mutfağa tek başına geçmek istemiyordu. Dudaklarını büzerek kafasını önüne eğdi. Elini karnına koyup okşadı. "Karnımda öküz var. Bunu isteyen sendin."

"Bir daha ona öküz dediğini duymayayım, Mizgin."

"Dinozor diyene bak. Senin bebeğin acıkıyor."

"Bunu düşünmemiştim."

"Açız biz, valla öleceğim. Al," diyerek elini uzattı. "Valla tansiyonum düştü. Şekerim düştü."

"Kalk, Mizgin kalk."

Karısının kolundan tutarak yataktan çıkardı Rezan. Mutfağa karanlığın içinden temkinli adımlarıyla geçmişti. Lambasını yaktığı mutfakta sandalyenin üzerine Mizgin'i oturtup her zamanki işine koyuldu. Önceliği dolaptan kayısı reçeli çıkarmak oldu. Tatlı kaşığını da önüne bıraktı.

Mizgin hamile kaldığından beri sürekli kayısı reçeli yiyor ve meyve suları içiyordu. Hazır gıdalardan uzak durmasını istediğinden, taze sıkılmış meyve sularını bazen Rezan kendi hazırlıyordu.

"Önce bununla idare et. Ben bir şey bulana kadar."

"Bana yemek mi yapacaksın yoksa?" diye soran Mizgin kavanozun kapağını açıp, tatlı kaşığını çoktan kavanoza daldırmıştı. Kayısı reçelinden bir kaşık alıp yemeye başladı.

"Ben yemek yapmasını bilmiyorum."

"Gene mi yumurta yiyeceğim?"

"Evet."

"İçim dışım yumurta oldu. Bebek niyetine civciv çıkarsa şaşırma olur mu?"

Rezan derin bir nefes alarak ellerini tezgâha bırakıp, kafasını dolaba dayayarak bir müddet bekledi. Sakin olmalıydı. Sakin olmalı ve karısını üzmemeliydi. Doktorun söylediklerini unutmamalıydı.

Mizgin'i üzmeyecek, ne isterse mümkün mertebede yerine getirecekti. Bazen intikam niyetine can damarına bastığından şüphe ediyordu. Onu üzdüğü için intikam almak istiyor olabilirdi. Mizgin idi bu, her şey beklenirdi.

Gece vakti sabrı sınanıyor, sakin olması da güçleşiyordu. Ancak Rezan Ağa kendine sakin olacağı sözünü vermişti. Sözünde durarak yalın bir dille rica etti: "Bak bu gece de yumurtayla idare et. Yarın gece için de ayrı bir şeyler hazırlarsın olur mu?"

"Olur, tamam. Gelsin civcivler." Kıkırdayarak alkış tuttu.

Rezan mutluluğunu görünce yanına gidip burnunun ucuna bir öpücük kondurdu. "Elimden bu kadarı geliyor. Yemek yapmadım hiç. Hem şu halime baksana, hiç bu adama yakışıyor mu?"

"Sana her şey yakışır, Rezan Ağa. Beceriksizlik bile."

"Sakin olacağım, Mizgin, yoksa seni parçalarım."

"Yumurtalar." Konuyu değiştirterek kocasının rotasını dolaba yönlendirdi. Rezan'ın dolabın kapağını açıp içinden yumurtaları çıkartışını zevkle izledi. Onun için yemek yapmaya çalışması çok hoşuna gidiyordu. Sabırla uğraşması, kızsa da yansıtmamak için gayret etmesi, yeniden güven temelini inşa etmesi, şaşırtacak derece büyük gelişmelerdi. Şaşırmadığını söylese büyük yalan söylemiş olurdu.

Her şeye sıfırdan başlamak imkânsızdı. Geçmişten ders alarak bugün adımlarını atıyorlardı. Aslında en sağlam adımlar hatalardan doğan tecrübelerdi. Onlar tecrübeyi ziyadesiyle kazanmışlardı. Bu yüzden nerede durmaları, nerede yürümeleri gerektiğini biliyorlardı. Rezan'ın bu konudaki hassasiyeti Mizgin'den daha fazlaydı ve kadın bunun farkındaydı.

"Sığabileceğim yüreği tam on ikiden vurdum."

Rezan yumurtaları kırıp tavaya dökerken karısının sesiyle ona döndü. Kısık bir tonda konuştuğu için tam olarak ne dediğini duymamıştı. "Ne dedin?" diye sordu. Ses tınısı belirsizdi.

"Mevzuumuz diyorum, çok derin."

"Neden?"

"Baksana," diyerek oldukları ortamı kast etti. "Mutfaktayız ve sen bana yemek hazırlıyorsun. Tamam, iki yumurta kırıyorsun ama sonuçta yapıyorsun ve bu," diyerek ışıldayan göz bebekleriyle gülümsedi. "Benim için."

"İmkânsız gibi bir şeydi değil mi, Mizgin?"

Gibi demek hafif kalırdı. Mizgin bugünleri Rezan'ın gazabına, nefretine uğradıktan sonra hayal etmekten bile kaçar hale gelmişti. Rezan'ın ona gülümsemesi bile imkânsızdı. Kaldı ki gecenin bir yarısı kalkacak ve yemek yapacaktı. İmkânsız gözüyle baktığı her şey birer birer gerçekleşerek Mizgin'in kalbini onarıyordu.

Omuz silkti kadın. Kocasına cevap vermedi. Konuşmak yerine yemeğini bekledi. Reçelini afiyetle yerken, Rezan ekmek kızartma makinesinde ekmekleri kızartıyordu. Her şey hazır olunca karısı için masaya koydu.

Mizgin masaya konulan tabağa ve kızartılmış ekmek dolu sepete bakınca, reçeli anında bıraktı. Gözleri bayram edercesine ba-

kıyordu. Avuç içlerini birbirine sürterek, "Offf..." diyerek dudaklarını diliyle yaladı. Seslice yutkundu. "Hayatım bunlar çok güzel görünüyor."

Tepkilerini ve mimiklerini hayretle izledi Rezan. "Az önce şikâyetçiydin."

"O az önceydi," diyerek kocasına gözlerini kırpıştırdı. "Ama şimdi dünyanın en güzel yemeği benim için."

Kabul, Rezan bu hallerini seviyordu. "Çok sevimlisin."

"Uğraşma benimle. Yemeğimle aşk yaşıyoruz, aramıza girme lütfen."

Rezan kollarını masaya bırakıp karısını izledi. Birkaç gündür yemek yememiş gibi davranıyordu. Daha ağzındakileri bitirmeden bir lokma daha atıyor, hızlı hızlı çiğniyordu.

Savunmasızca güldü Rezan. Mizgin inanılmaz tatlı geliyordu. Başka bir zaman olsa hızlı yediği için kızabilirdi. Hamile olmasa böyle yemeyeceğinden emindi. Kadına daldığından düşünceleri diline ondan izinsiz dökülmüştü.

"Nasıl başardın?"

Yemeğiyle meşgul olan kadın sordu: "Neyi, hayatım?"

"Beni kendine bu denli bağlamayı?"

"Sadece sevdim." Son kalan lokmayı ağzına atarken önündeki suyu kafasına dikerek kana kana içti Mizgin.

"Yavaş iç." Uyarma gereği duydu Rezan.

Bitirdiğinde oh çekerek bardağı masaya bıraktı. "Çok susadım."

"Gördüğüm en güzel şeysin sen."

"Biliyorum canım. Benden daha güzel bir şey olamaz. İmkânsız gibi bir şey."

Boşalttığı tabağı ve sepeti alarak tezgâha bıraktı. Sabaha bırakırsa kokacaktı. El hızıyla mutfağı toparladı. İşi bitince mutfak masasında oturan kocasının elinden tutarak ayağa kaldırdı.

Beraber yukarıya çıkarak basamakları bitirmişlerdi. Yürümesine izin vermediği kadını bir çırpıda kucağına almıştı Rezan. Ağır olan karısını taşımakta zorluk çekeceğini düşünmeye başlamıştı. Bu gidişle kapılardan zor çıkardı Mizgin. Düşüncelerine gülerken, Mizgin aklını okumuş gibi sorusunu yönelmişti:

"Çok mu ağırım? Tahminen kaç kiloyum sence?"

"Bana sorarsan doksanı geçmene çok az kaldı. Yarınki yemeklerle onu geçersin."

"Ne kötü bir koca ama."

Odaya giren Rezan karısını yatağa bırakacakken cık cıklayan

kadın banyonun kapısını başıyla işaret etti. "Dişlerimi fırçalamadan uyuyamam," diyerek kocasının onu banyo kapısının önünde indirmesini sağlamıştı. Mizgin banyoya girerken, uyuyacağını zanneden karısına fütursuzca sırıtmıştı Rezan.

Mizgin'i beklerken telefonla saati kontrol etmişti. İkiyi geçmişti. Üçü de uyanık geçirmelerinde bir sakınca yoktu. Yarın da şirket yoktu, erken kalkmak yoktu. Yatağa oturmaya vakit bulmadan karısı banyodan çıktı. Rezan elini uzatıp tutmasını istedi.

Mizgin elini tutarak kocasının dibine kadar girip, güvenli kollarına çoktan sığındı. Rezan belinden yakalayıp yatağa dikkatlice uzatınca sırıttı. Bu gece uykuyu yasaklamış olmalıydı.

Sırıtan dudağını üzerine uzanarak kendi dudaklarıyla kapadı. Ağırlığını vermeden yataktan destek alırcasına Mizgin'in dudaklarına öpücüklerini bırakmaya devam etti.

"Yemek derken şikâyetçiydin. Şimdi uyutmuyorsun."

"Bunlar senin cezaların oluyor."

"Hım, bana ceza sana ödül."

"Gecemizi uzatmaya ne dersin?"

"Keyfin bilir, derim."

"Uykuyla şimdilik aramız açık," diyen adam geri çekilip eşofmanını üstünden sıyırıp, arzuyla dudaklarına tekrar yapıştı. Sevdiği kadının ağzından en sevdiği Rezan tınısını duymanın sabırsızlığını yaşadı.

***

Sabah kahvaltısını edip Mizgin'i sıkıca giydirdikten sonra etrafta birkaç tur atmışlardı. Konuşmaktan sıkılmıyor, bir konu sayesinde binlerce konuya girerek sohbeti sürdürüyorlardı. Sonunda birbirlerine düşüncelerini açıklayarak üzerine tartışıyorlardı. Yorulan Mizgin arada dinleniyor, sonra tekrar yürüyorlardı.

Kendini sürekli yorgun, aç ve uykusuz hissediyordu. Rezan sağlığı için onu her gün bir saatliğine çıkarıp gezdiriyordu. Hem temiz havayı soluyor hem de zihnen rahatlıyordu.

Eve dönüşlerinde elleri üşüyen kadın, soluğu şöminenin yanında almıştı. Mizgin dinlenir ve ısınırken, Rezan işinin olduğunu söyleyerek yukarıya çıkmıştı. Önce kardeşleriyle konuşmuş, işleri hakkında bilgi almıştı. Ardından Robin'i arayıp uzun bir konuşma yapmıştı. Babaannesi her gün onları arıyor ve Mizgin'i soruyordu. Onunla da konuştuktan sonra aradan geçen saatlerin farkında bile değildi.

Karısını merak ettiği için aşağıya inmiş, mutfaktan gelen sesleri işitince son hız mutfağa yürümüştü. Kapı eşiğinde yemek yaptığını gördüğü kadını pervaza yaslanarak izledi.

"Acıktın mı?"

Mizgin duyduğu sesle kapıya dönüp, kocasına tebessümlü dudaklarıyla cevap verdi: "Senin için hazırladım. Bir de gece için bir şeyler hazırladım," diyerek içi yemek dolu saklama kaplarını gösterdi. "Bence bunları sakla, bir saat sonra bunları da yerim. Gece tekrar yumurtaya kalırım."

"Sana menemen yaparım, derdim," diyerek o malum geceyi üzülerek anımsattı Rezan. "Ama en son yaptığımda az kalsın üçümüz hakkın rahmetine kavuşuyorduk. Senin yiyeceklerini hazırlaman çok mantıklı bir hareket..."

Renginin solduğunu hissetti Mizgin. "Tuzlu tatsız bir şeydi. Allah korudu bizi."

"Hâlâ nefes alabiliyoruz," diyerek göz kırptı Rezan.

Rezan'ın kapıdan ayrılıp gözden kaybolmasıyla işine devam etti Mizgin. Hazırlığını yaptıktan sonra Rezan'a seslendi. "Dilemin yemek yiyecek misin şimdi?"

"Hayır, Mizgin. Sonra."

Aldığı cevapla yemek koymaktan son anda dönmüştü. Rezan için sade bir kahve yaptı. Kendisi için de bir tabak dolusu tatlı koyup yanına da çay doldurup tepsiye koydu. Salona geçip koltukta uzanan Rezan'ın yanına doğru ilerledi. Telefonla hâlâ meşguldü. Tüm ilgisini telefona vermiş Mizgin'in geldiğini görmemişti.

"Rezan."

"Söyle, Mizgin." Hâlâ telefona bakıyordu.

"Kahve getirdim." Küçük sehpaya koyup kocasının boş bıraktığı yere oturdu.

Rezan'ın konuşmaması Mizgin'in canını sıkmıştı. Tek ses dışarıda yağan yağmurun sesiydi. Kafasını hafif eğip telefonda neyle ilgilendiğini kontrol etti. Mail yazılarını görünce işiyle ilgili olduğunu düşünüp getirdiklerini yemeye başladı.

"Of... Of..." Derin oflamasıyla ilk numarasını oynadı Mizgin.

Rezan dönüp bakmadı.

"Offf be offf..."

Gene ses yoktu.

"Off ki ne offf..."

"Biraz işim var, güzelim. Bekle biraz."

"Aaa fark ettin mi? Beni unuttuğunu sandım."

Kafasını kaldıran Rezan doğrulup karısına baktı. Çenesinden tutup kendine çekti. Dudaklarına bir öpücük konduracakken Mizgin çekilmişti. Kaşlarını çatan Rezan kolundan tutup tekrar kendine çekti.

Aksi bir sesle konuşmaya başladı: "Bir daha beni reddedersen," derken eli silah şeklini alan adam karısının şakağına dayadı. "Kafana sıkarım," demesinin ardından, "Bom!" diyerek Mizgin'e baktı.

"Bir daha beni tehdit edersen..." Kocası gibi elini silah şekline bürüyen kadın kalbine dayayıp, "Kalbine sıkarım," dedikten sonra, "Bom!" deyip parmağını dudağına götürüp üfledi.

Tek kaşını kaldıran Rezan, "Cesarete bak sen," diyerek keskin ifadesiyle bakakaldı.

"Bizde işler böyle, Rezan Ağa. Tehdide tehdit, sevgiye sevgi, ölüme ölüm!"

"Birazdan sana tehdidi göstereceğim." Telefonunu tekrar eline alırken yarım bıraktığı işine geri döndü.

Mizgin onu rahatsız etmedi. Tatlılarını yerken Rezan'ın onun için getirdiği tableti eline alarak dolanmaya başladı. Gelen mesajla gülümsedi. Rozan'ı ne kadar özlediğini fark etmişti.

Görüntülü arama yaparak cevap vermelerini bekledi. En çok Evin'i merak ediyordu. Daha konuyu kocasına açmamıştı. Lakin bu akşam kesin konuşmalıydı. Bir hal çaresi bulmalılardı.

Aramasına cevap verilmiş, ekranda üç kızın yüzü aynı anda belirmişti. Sevgiyle kızlara gülümsedi. İçindeki özlem duyguları depreşmişti. "Kızlar nasılsınız?"

Önce konuşan Zarin el salladı. "İyiyiz, Mizgin Yenge. Sen nasılsın, bebek nasıl?"

"İyi iyi, ellerinizden öper," diyerek kızlara birer öpücük gönderdi. Evin'i öylece oturup duyduğu sesle güldüğünü görünce daha çok mutlu olmuştu Mizgin. "Evin'im sen nasılsın?"

"Seni özledim, Mizgin."

"Ben de kurban, ben de çok özledim."

İki dostun derin özleminin üstüne bomba düşmüş ve bunu Rozan başarmıştı. Kadının aklını oracıkta almıştı.

"Mizgin yenge kilo almışsın baya, yüzün patates gibi olmuş."

Rozan'ın söylediklerinyle Rezan'ın gülmesi bir olmuştu. Karısı üzülmesin diye dudaklarını birbirine bastırarak iç yanaklarını ısırmaya başladı.

Mizgin, Rezan'ın güldüğünü görünce sinirlenmiş, sinirini Rozan'dan çıkartmıştı. "Ne kilolusu be deli, hamileyim ondan oldu.

Yeğeniniz sürekli yemek istiyor, ben de aç kalmasın diye yiyorum."

"Miz... Mizgin..."

"Sus! Sensin patates, şu haline bak."

Zarin kahkaha atarken, Evin de onunla beraber gülmüştü. Rozan kabağın başına patlamasından dolayı ve bunu kendi diliyle başardığı için daha fazla tehlikeye girmek istemedi. Bütün kahkahasını içine atarak, dudağını birbirine bastırdı.

Rezan, kahvenin yanında su bulamayınca kafasını sallayarak ayaklanmıştı. Kızlarla konuşan karısını bölmemiş, mutfağa girmişti. Kocasının gitmesiyle deyim yerindeyse ateş gibi püskürdü Mizgin.

"Kızım sen aklını nerede unuttun? Kocamın yanında beni övsene! Kilo aldın ne demek? Allah'ım bu kız hiç akıllanmayacak. Bu kız ya beni öldürecek ya bana erken doğum yaptıracak!"

"Pardon Mizgin yenge ama çok güzel olmuşsun."

Mizgin kameraya inanmadığını belli ettiği ters bakışlarını yolladı. "Yeme beni, Rozan, kanmıyorum bunlara."

Bir bardak suyla geri gelen Rezan, yerine geçip otururken, telefonunu kapatıp karısını izlemeye başladı. Mizgin yanında oturan kocasına bakarken sadece güldü. Rezan'ın söylemek istediklerini kuzeni söyleyerek adamı güldürmüştü.

"En son ne diyordun, Rozan'cım?"

"Çok güzel olmuşsun, dedim. Hamilelik bir kadına ancak bu kadar yakışır, dedim. Valla Rezan amcam çok şanslı senin gibi bir kadına sahip olduğu için. Senden başka kimse yakışmazdı ona."

Mizgin bir iltifat beklemiş, bir çuval inciri berbat eden Rozan yine her zamanki gibi beceremeyip, Rezan'ın anlamasını sağlamıştı. Rozan iyi bir ders hak ediyordu.

"Rozan, Mizgin seni tehdit mi etti?" küçük kuzenine, alaylı bir sesle sormuştu Rezan.

Teessüf ederek kafasını salladı Mizgin. "Aşk olsun, Rezan Ağa. Kızcağız gerçek düşüncelerini söyledi."

Kafasını inanmıyormuşçasına sallarken genç kadın onu boş verip kızlarla konuştu. Yarım saatlik bir konuşmadan sonra tableti kapatıp kocasına döndü. Rezan kolundan tutup onu kucağına çekti. Dışarıda yağan yağmuru izlerken Mizgin sol yanına bir öpücük kondurdu.

"Az önce Rozan'ı tehdit ettin."

"Asla öyle bir şey yapmam. Bana yakışmaz."

"Seni tanımıyormuşum gibi konuşuyorsun."

Kucağındaki kadına gözlerini bir kez daha çevirdi. Yüzündeki

ifadeyi görünce bir bombanın daha geleceğini anlamıştı. Mizgin ne zaman bu muzır ifadeye takılsa olan Rezan'a oluyordu.

"Hatırlar mısın bir Rezan vardı?"

Yanağında karısının gezinen elleri Rezan Ağayı mayıştırıyordu. Derin bir nefes vererek sorusuna soruyla yanıt verdi: "Nasıl bir ben varmışım?"

"Kendini beğenen egoistin biriydi. Kendini herkesten daha üstün sayardı. Bir sarsılmaz olurdu, herkesi peşinden koşturduğuna inanırdı. Kadınların kalbini kırardı. Onlara yüz vermeyen ağır adamdı. İnanır mısın kader bir gün bu adamı kalbinden vurdu. Mizgin diye bir kadın girdi hayatına."

Rezan'ın kaşları ağır ağır çatılıyordu. Kocasını bu kadar kötüleyen kadının kendini öveceğine adı gibi emindi.

"Ama nasıl bir kadın? Harika ötesi, ultra mükemmel, şen şakrak, iyilik elçisi, konağın göz bebeği. Rezan olacak acımasız kocası onu başta sevmese de kırsa da üzse de sonra âşık oldu. Ona tutulup kaldı. Mizgin ona kafa tutan cesaretli bir kadındı. Silah çekecek kadar gözü karaydı..."

Rezan'ın eğlenen ifadesi sertliğe bürünüp karısına kızgın bir bakış attı. "Burayı es geçsek, iyilik elçisi?"

Dudağını ısıran kadın gözlerini kırpıştırdı. "Tamam, burada bitiriyorum. Yeniden başlayım mı?"

Rezan düşünür gibi yaptı. "Beni yerden yere vurup kendini yüceltmediğin sürece evet." Aksi olmasını beklemiyordu. Mizgin her hâlükarda kendine pay biçerek acısını çıkaracaktı.

"Asla yapmam onu."

"Az önce söylediklerini hatırlatmamda bir sakınca var mı?"

"Ağzımdan çıkanları kulaklarım duyuyor. Hadi ama kabul et. Mükemmelim, Rezan."

Kahkaha atan Rezan sıkıca Mizgin'e sarılmış, yanaklarına bir öpücük kondurdu. "Sen nasıl bir kadınsın, Mizgin?"

"Saymamı ister misin?"

"Na dilemin* ."

Rezan yüzünde gezinen ellere tebessüm etti. Mizgin'in ona dokunmasını çok seviyordu.

İç çekerek kocasını izlerken avuç içini yanaklarına bastırdı Mizgin. Sevildiği her gün dünyaya yeniden doğuyordu. Rezan'ın gözlerine bakıyorken bile görebiliyordu. O sevgi saf, sıcak ve samimiydi. Gerçek ama bir o kadar da ütopikti. Seviyorum dememişti ama

* Na dilemin: Hayır kalbim

ağzından dökülmeyen sevgi bedeninin her bir hareketinden akarak kadını çevreliyordu.

"Rezan Ağa."

"Söyle, kadın söyle."

"Acılar zamanla anıya dönüşür. Bunu fark ettim." Kocasıyla geçmişte kalmamış ama kurtulmuşlardı. Eskisi gibi olmadıklarını, başardıklarını görmek onun için inanılmazdı. Mizgin her gününe şükredecekti.

"Acılar içinde sevdim seni."

"Doğunun güneşi, batının gecesisin, meremin." Her yönüyle güzelliğini anlatma gayesine giren kadın yanaklarına birer öpücük kondurdu. Onu öpmeyi seviyordu Mizgin. Sarılmayı hepsinden daha çok seviyordu.

"Kamyon arkası yazılar gibisin, Mizgin. Full damardan giriyorsun."

Tek kaşını kaldırarak kocasına meydan okuyan bir bakış attı. "Farkım, tarzım."

"Umarım bebeğimiz sana benzemez," derken koca parmaklarını karnına bastırdı adam. "Bizi sevecek mi, bilmiyorum." Sevmemesinden korkuyordu Rezan. Olur ya, babasını sevmezdi. Düşüncesi bile korkunçtu.

"Galiba beni daha çok sevecek, öyle hissediyorum." Hislerinden ziyade beklentisini dile getirdi Mizgin. Zira anne olarak sevgiyi en çok onun hak ettiğini düşünüyordu. Tamam, bu Rezan'a ve babalara haksızlıktı ama kendi yaşadıklarından yola çıkarak söylüyordu.

Bunun için daha erken değil miydi? Daha yolun başındaydılar. "Neden?"

"Çok acı çektim. Vallahi hüzün kotamı doldurdum. Gelecek yaşantımdan bana o hüzünler uğramaz diye düşünüyorum."

Kahkaha atan Rezan, Mizgin'i biraz daha kendine çekip bacaklarını bacaklarına dolayıp dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurdu. Geri çekildiğinde gözlerinin en derinine baktı. Şefkatle fısıldadı:

"Seni seviyorum, Şahmaran Gelini."

Nefes alan bütün canlıların soluğu o anda kesildi. Mizgin buna kalıbını basabilirdi. Bütün hücreleri ayaklanmış, Rezan Şahmaran'ın dilinden dökülen o imkânsız ve eşsiz itirafı yeniden istemişti. Gözleri alevlenen kadın, büyük bir arzuyla tekrar ve tekrar duymak istedi. Rezan bunu söylemiş olamazdı.

"Essah?"

"Essah, güzelim," diyerek mırıltılı gülüşüyle kadının verdiği tepkileri izledi.

Alt dudağını ısıran Mizgin, dolu dolu gözleriyle, "Bu sefer o Rezan gürlemesiyle duymak istiyorum," diyerek heyecanla yerinde zıpladı. "Bak... Bak bunu resmileştirmemiz lazım. Sesini, ses kaydına almam, seni seviyorum derken video çekmem lazım," derken duygu seline kapılan kadın ağlamaklı tınısının henüz farkında değildi. "Bir gün inkâr edecek olursan, sevildiğimi bilmen gerek."

"Deli kadın, kalbimiz şahit." Elini tekrar karnına bastırırken dudaklarına tekrar bir öpücük kondurdu. Ne öpmeye ne sevmeye doydu. "Ve küçük mucizemiz şahit."

Mutluluk gözyaşları yeniden dökülerek Mizgin'i alt üst etti. Olanlara hâlâ inanamıyordu.

"Şimdi... Şimdi... Filmimiz bitti mi?"

"Yenisini çekiyoruz."

"Rezan Şahmaran kalbim durana kadar, kelebeklerin nesli tükenene kadar, gökyüzü yok olana kadar seni seveceğim! Tek bir toz tanem kalana kadar seni seveceğim, adam!"

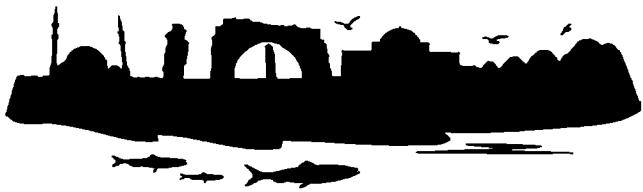
"Mizgin Şahmaran, yarınlar bizim olduğu sürece seni seveceğim."

Kahkaha atarak kocasının kucağına tırmanıp oturan Mizgin, kollarını iki yana açarak bağırmaya başladı:

"Rezan Şahmaran: Beni sevdiğini düşününce çıldıracağımı söylemiştin. Çıldırdım, adam. Sana çıldırdım."

"Yaktın kalbimi, kadın!" diyerek kadını kendine çekip tekrar öptü Rezan. Öptü. Öptü. Öptü.

Gökyüzünün kelebeğe olan aşkını okumaya hazır mısınız? Hazırsanız hepinizden kocaman bir evet duymak istiyorum. Ve kemerinizi sıkıca bağlayın. Bizi gökyüzüne götürecek kelebeğimiz var.

Bölüm 9

Gönül Davası

Şahmaran aşiretinin öfkeli fırtınasına, hoyrat dalgalar eşlik edince afetler beraberinde taşarak geliyordu. Son zamanlarda o fırtınanın öfkesi dinmiş, hoyrat dalgalar da durulmuştu. Kadın mutlu, adam da onunla beraber huzurluydu.

Lakin ikisinin de anlaşmaya varamadığı konu, kavgaları ilk kimin başlattığıydı. Her ikisi de birbirini suçlayarak, sonuca ulaşamadan pes ediyorlardı. Evvelinde güzel anılar yaşamaya bağışıklık kazanan ruhları dinlenmişti. Rezan Şahmaran'ın, Mizgin üzülmesin diye elinden ne geliyorsa yapması, yaşanılan güzel anıların ilk unsuruydu.

"Ben olayları öyle var sayıyorum. Aslında başta ikimiz el ele verseydik belki de Revenk ile Evin şu an evli olurdu."

Sakinliğe bürünen Rezan karısını metanetle dinliyor, göğsüne yasladığı saçlarını okşuyordu. Anlaşamadıkları bir konunun içine yine girmişlerdi. Lakin Mizgin bu konuda başından beri haksızdı. "İzin verseydin ben halledecektim." Saçlarını okşadıkça karısı mayışıyor, mayışan kadının edası adamı etkiliyordu. Mizgin'den aldığı huzur, ömrüne ömür katıyordu.

"Ah Rezan, işte bunu kabul etmiyorsun." Yüzünde kocasının halinden rahatsız bir ifade vardı. "Dılemin bizi görmüyor musun?"

Rezan anlamamıştı. "Neyi, Mizgin?"

"Gücümüzü, hayatım. El ele versek, emin ol başaramayacağımız hiçbir şey yok."

"Bak, Revenk'in Evin ile görüştüğünü daha yeni söylüyorsun bana. Yine benden izinsiz gizli işler yaptın, bu sefer sesimi çıkarmıyorum. Sessizliğimden cesaret alıp, gücümüzden bahsediyorsun. Kapat konuyu, güzelim. Amcamla konuşacağım ben."

Akşam yemeklerini yedikten sonra kendilerini koltuklara bırakıp dinlenen karı koca sohbete başlamışlardı. Mizgin olayları tek tek anlatmış, Revenk'in Evin ile görüştüğünü söylemişti. Rezan kızsa da karısını üzmemek için üzerine varmamıştı. Her defasında kendine hâkim olarak sakin bir tavırda konuşuyordu.

Mizgin bilmediği bir ayrıntıyı daha söyleyecekti. Pek kolay bir ayrıntı değildi. Kırıcı bir cevapla sonlanan bir ayrılıktı. "Revenk evlenme teklifi etti, Rezan."

Sıkıntılı nefesini kabaca verdi adam. "Eminim yapmıştır."

Sinesinde yattığı adamın cevabıyla kafasını hafiften kaldırıp yüzüne baktı. "Evin kabul etmedi."

Rezan'ın beklemediği gelişmelerden beklediği sonuçlar çıkmıştı. Evin'in kabul etmeyeceği başından belliydi. "Olabilir, babası bir şey demeden elbette hayır diyecek."

Bu adam olanları mı algılamıyordu, başından mı savıyordu? "Rezan sana inanamıyorum."

Rezan henüz çözüme kavuşmamış konuyu konuşmak istemiyordu. Zira bu yüzden ayrılık noktasına gelmişlerdi. "Mizgin konuyu kapat artık."

Konu henüz kapatılmaya uygun değildi. Mizgin de susma niyetinde değildi. "Revenk için kız arıyorlarmış," diyerek kocasına gözlerini kıstı. "Hani sana Jinda'yı düşünmüşlerdi ya. Biz boşandığımız an sen onunla evlenecekmişsin. Hani sen olgun, aklı başında birini istemişsin ya. Ben çocuk gibiymişim. Bu yüzden onu seçmişler. O çirkin kızı senin için düşünmüşler. Bir vursam duvara yapışacak kızı, küçükken az saçını başını yolmadığım kız, benim kocama gelin olarak gelecekti. O düşük seviyeli kız..."

Rezan sabır çekti. "Mizgin bahsettiğin kız benim akrabam oluyor." Üstelik Jinda konusu evde geçmemişti. Mizgin bunu da nereden çıkarmıştı?

"Bana ne akrabansa! Sana onu düşünmüşler, diyorum. Pek meraklıymışsın boşanmaya."

"Bunu babasının evinde erbaneyi konağın damında inleten sen mi söylüyorsun?"

"Ben sana orada meydan okudum!"

"Hah, meydanmış!" Rezan hatırladıkça sakinliğini yavaş yavaş kaybediyordu. "Millet benden boşanacağına sevindiğin için onu çaldığın dedikodusunu yaydı."

"Aman milleti ne takıyorsun?" Mizgin insanların ne dediğini pek umursamadı. Kocasının düşünceleri önem arz ediyordu. He-

vesle Rezan'ın üzerine uzandı. "Önemli olan senin düşüncelerin! Ne hissettin ilk duyduğunda?"

"Ben de öyle düşündüm."

"Valla mı?"

"Yok, şaka yapıyordum. Öylesine çaldın sandım. Mizgin sen aklını mı kaçırdın?"

Suratını buruşturarak üzerine abandığı kocasından uzaklaştı Mizgin. "Bana neler çektirdin? Tabii ki sana meydan okuyacağım."

"Ağlayarak giden kadının, damda erbane çalması bana boşanacağı için sevindi düşüncesi verdiğinden meydan okuduğun aklımın ucundan bile geçmedi, Mizgin." Yaptığıyla övünmesi sinir bozucuydu. Bazen Mizgin'in olaylara sadece kendi açısından bakması bencilceydi. Bunu şimdi yüzüne söylese muhtemelen tartışma alevleneceğinden boş verdi.

Demek onu o yüzden de istememişti. Hoş, telefon faciası öncelikliydi. Başını önüne eğen kadın, parmaklarını kocasının göğsünde daireler çizerek gezdirdi. "Beni ciddi ciddi istemedin, Rezan."

Konuşmaktan kaçındığı konulara gelmesine gerek yoktu. Mizgin hâlâ onu istemediği için kırgındı. "Elime çok sebep verdin."

"Biliyorum," diyerek yenilgisini kabul etti Mizgin. "Haklısın da, haksızsın diyemem. Ama ne bileyim, hiç mi kırılacağımı düşünmedin? Resmen seninle evlendiğim ilk günleri yeniden yaşadım."

"Öfkelenince düşündüğüm nerede görülmüş, Mizgin?"

Kafasını eğdiği yerden kaldırmadan gözlerini yukarıya çevirdi. Rezan'ın gözleriyle buluşunca dik dik bakmaya devam etti. "Bu hassas bir konuydu. Herkes seni uyarmıştır eminim. Allah bilir onlara neler çektirdin!"

Yadê Piroz'a kendini zor affettirdiğine göre neler çektirdiğini tahmin etmek pek zor olmasa gerekti. Lakin azarı işiten herkes işittiğinden daha fazla hatalıydı. Rezan yine de kimseye resti çekmemişti. Yine de kimseye sırtını dönmemişti. Döndüğünde yediği hançerleri bilmesine rağmen...

"Keşke sizlere sırtımdaki hançer izlerini gösterebilsem!"

Kadın kafasını eğerek göğsüne uzandı. Bundan sonrası susmaktı. Zira kocası konuşacak bir şey bırakmamıştı. Ancak havaya sessizlik hâkimliğini kılmadan evvel sözünü verdi. "Hepsinin merhemi ben olacağım!"

Adamın tek temennisi de buydu.

Mizgin göğsünde yattığı süre boyunca susmaktan sıkılmıştı ve aklı yine Revenk'e kimi bulacaklarına kaymıştı. Evin dışında başka

bir kızı ona yakıştırmak, Mizgin ile Rezan'ı boşamak kadar acımasızca ve caniceydi.

"Revenk'e başka kadın yasak."

Rezan yumduğu gözlerini bezgince açtı. Bu konu kapatılmamış mıydı? Neden ısrarla konuşmak istiyordu bu kadın? "Kaderde ne nasip edilmişse odur. Kesin konuşma hiçbir zaman."

"Ben Evin dışında kimseyi eltim olarak kendime yakıştırmıyorum. Seviyeme uymuyorlar bir kere. Benim gibi bir kadına resmen hakaretler."

"Sana inanamıyorum. Onunla evlenecek olan sen değilsin," diye hatırlatan Rezan hayretler içinde karısını izledi. Mizgin'i bazen anlamıyordu. İnsan kendisine yakıştırmadığı için kabul etmeyebilir miydi? Bir kıyafet parçası değildi ki bu beğenmediğini almayasın.

"Ama bir ömür o evde; mutfakta olsun, temizlikte olsun, yemek yerken, karşılıklı çay içerek çocuklarımızı beraber büyütecek olan kadın benim. Bu konuyu tartışmayalım istersen. Revenk'ten çok ben vakit geçirebilirim onunla," dediğinde son noktasını koymuş gibiydi.

Evin dışında herhangi bir kadın Şahmaran konağına gelin gelirse o ev onun için zindan olurdu. Evin'in acısını düşünmek bir yana dursun, Revenk'in yanında bir başka kadını düşünmek bile Mizgin'in boynuna ipleri doluyordu. Bu durumda Evin'i düşünmek imkânsızdı. Asıl Revenk ne yapacaktı? Tek düşüncesi Revenk-Evin aşkını kaybetmek istemediğiydi. Hayat haddinden fazla acıları beslerken ikisinin mutlulukla beslenmesini istiyordu.

Haksız mıydı? İnanın değil!

"Senin gibi kadınla bir daha karşılaşmayacağımı biliyorum." Rezan kafasını sallarken yüzünde inanılmaz bir ifade varsa da, kalbi sorgulandığında cevap tam tersi mutluluk ve huzurdu.

"Hayırdır, başka kadınları mı düşünüyorsun?" diye sordu Mizgin tek kaşını ustalıkla kaldırarak. Daha yeni Jinda konusu kapanmıştı.

Rezan kafasını yastığına geri koyarak, gözlerini kapattı. "Kes sesini. Kafanı ait olduğu yere koy. Gözlerini de ağzınla beraber kapat. Sesini duymayayım."

Mizgin, kocasının emirlerini yerine getirmeden önce uzanıp, yanağına tatlı bir öpücük kondurdu. Dudağında tebessümle kocasının sinesine bütün ağırlığını vermeden uzandı. Yanağını öptüğünde Rezan'ın kıvrılan dudaklarında gördüğü keyfi hiçbir şeye değişmiyordu. Her dokunuşundan haz alan bir kocası vardı. Parmaklarını

göğsünün üzerinde ritmik hareketlerle gezdirince, hemen kulağının altında inleyen başka ritimlerle gülmeye başladı.

"Sana dokununca heyecanlanıyorsun. Kalp atışların hızlandı, Rezan Ağa."

"Konuşmayacaktın!"

"Kadının gücünü gördün mü? Bir dokunuşta bile sizi eritebiliyoruz." Meydan okuyan kısık sesi kendinden oldukça emin çıkmıştı. Kadınlar erkekleri yenebilir, yok etmese de bir dokunuşuyla kısmen yıkabilirdi.

Derin bir nefes daha alan Rezan mırıltılı çıkan sesiyle cevapladı: "Kadın güçlüdür de, gücünü nerede kullanacağını bilmiyor."

"Hiç de bile," diye itiraz etti Mizgin. Kullanmayı bilmeselerdi, güçlü kalmazlardı.

"Öyle, güzelim," diye diretti karısını izlerken. Saçlarını okşayıp konuşmaya devam etti: "Hiçbir zaman kadının gücünü inkâr etmiyoruz. Akıllısınız ama kabullenemediğiniz bir gerçek var. Nerede kullanacağınızı bilmiyorsunuz."

Elbette doğru değildi. Hak verilir bir yönü yoktu. "Seninle bu konuda tartışmayacağım. Hak vereceksin ama illaki bir pürüz çıkaracaksın. Siz erkekler hiçbir zaman kadın aklını ve gücünü kabullenemiyorsunuz. "

"Madem açtın konuyu konuşalım. Sen Evin ve Revenk için elinden geleni yapıyorsun. Aklına gelebilecek her şeyi, gücünde bir sorun yok, zeki kadınsın. Ama zamanı tutturamıyorsun."

"Zamanın nesini tutturmadım? Sizler yüzünden, senin yüzünden olmadı." İnkâr eden ses tonu yüksek çıkmıştı Mizgin'in. Elinden geleni yapmıştı ve hâlâ yapıyordu.

"Benden izinsiz gidip yüzük aldın. Bu senin ani hareketlerinden biri oldu. Daha hiç kimse konuşmadan olaya el attın. Zamanın bize vereceği sürprizleri hesaba katmadın. Ne olacağını bilmeden hareket ettin. Bütün bunların sonucunda kafana silah dayadın. Bu da senin pes edişin oldu."

Mizgin azarlayıcı bakışlarını kocasının üzerinde gezdirdi. "Ben Evin ve Revenk için hiçbir şeyi zamana bırakamazdım. Çünkü onların zamanı kısıtlıydı. Üstelik ben o silahı sen başka kadın dediğin için kafama dayamıştım."

"Neticede tartışmamız evlilik meselesi ve yüzük olayından oldu. Haklı olduğumu biliyorsun. Bu konuyu daha fazla tartışmayalım," deyip göz kırptı Rezan. Zaferi kadın her zaman kutlamıyordu. Ancak söz konusu Mizgin olunca zaferi Rezan da kutlayamıyordu.

Cevap vermek yerine susmayı tercih etmişti Mizgin. Elbette maçı kaybetmemişti. Sadece ufak bir ara vermişti. Toparladığında güçlü bir şekilde karşısına çıkacaktı.

Tabii ki Rezan susmayacağını çok iyi biliyordu. Hangi kadın zaferini kutlamadan susabilirdi ki?

"Zaferini kutlamayı düşünmedin değil mi?"

"Anlaşıldı, susmayacaksın."

"Hangi erkek karısının susmasını ister ki? Aksine o güzel, narin, tatlı, sevecen, huzur veren sesini ve muhabbetini duymak ister," diyerek şirin edasıyla sırıttı Mizgin.

Rezan sıraladığı iltifatlara ne tepki vereceğini kestiremedi. "Hangi erkek karısının dırdırını çekmek ister?"

Mizgin göğsüne uzanmaktan vazgeçip doğruldu. "Ben dırdır mı ediyorum yani?"

Çatık kaşlarının arasından uzun uzun nefesini bıraktı Rezan. Ah Mizgin, şu huzurlu anı kendi elleriyle mahveden kadın! Tek gözünü açarak onu sinirle izleyen kadına baktı. Hesap sormanın bir anlamı yoktu. Rezan'a göre bütün kadınlar dırdırcıydı.

Avuç içiyle göğsüne iki kere vurdu. Ancak Mizgin bu mesajı alır mıydı emin değildi. "Evet, ediyorsun. Senin kadar konuşmayı çok seven kadın daha tanımıyorum."

"Benden iyisi mezarda, meremin."

"Daha dünyaya doğmamış."

Mizgin saçlarını geriye iterek kendi halinde gülümsedi. "Yani sesimin narin, tatlı, sevecen olduğunu, huzur verdiğini kabul ediyorsun!"

Rezan diğer gözünü de açtı. Böyle bir mevzuu nasıl lehine çevirmişti? Şaşkınlıklar içerisinde karısını izledi. Hakikaten kadınlar şeytandı. "Siz kadınlar güçlü falan değilsiniz. Kurnazsınız, şeytan tüyü var sizde."

"Biz de o tüyle sizi huylandırıyoruz."

"Gurur mu duyuyorsun?"

"Tabii ki pes ettin, Rezan Ağa. Kaybettin, yakışıklı Şahmaran."

Rezan kahkahasına mani olmadı. Yakışıklı Şahmaran. Deli kadın yine bir yerden onu yumuşatmayı başarmıştı. Kolundan yakaladığı gibi kendine çekmiş, üzerine ayarsızca devrilen kadının ensesinden yakalayarak dudaklarına kenetlenmişti. Sert ve bir o kadar kışkırtıcı öpücüğüyle karısını kıvrandırmış, karısının parmaklarını saçlarının arasında hissedince geri çekmişti. Bu kopuştan hoşlanmayan Mizgin kızgınlıkla hırladı.

"Kim neyi kaybetti?"

Kadın gücünün burada işe yaramadığını mı söylüyordu Rezan? Ah işte Mizgin ile bunun kavgasını etmeyecekti. Az önce koptuğu dudaklara geri gömülerek öpmüş, ısırarak kendine doğru çekmişti.

Dudaklarını bıraktığında Rezan'ın gözlerinde gördüğü ihtiras ve dudakları arasından kopan hırlama kimin kaybettiğini ilan ediyordu.

"Bence eşitiz, Rezan Şahmaran!"

Ve bu eşitliği birbirlerini öperek ödüllendirmişlerdi. İki haftalık balayı tatili –ki Mizgin balayı olarak nitelendiriyordu- harika geçiyordu. Üzülmesine bir an olsun izin vermeyen adam, üzerine titreyerek her türlü sevgiyi, şefkati, mutluluğu veriyordu. Öyle ki asla yapmayacağı şeyleri bile yapmıştı.

Bir gün Rezan senin üzerine çok titreyecek, deselerdi şaşırırdı. Hatta inanmaz, güler geçerdi. Zaten inanamadığımız şeyler başımıza geliyordu. Mizgin'in başına da inanamadığı her şey bir bir gelmişti. "Benim için yumurtaya bile dokundun." Yumurtadan nefret eden, kokusuna, adına bile tahammül edemeyen adam acıktığı her gece onun için yumurta kırıp pişirmişti.

"Evet, sen seviyordun sanırım."

Mizgin parmaklarını saçlarının arasına daldırarak okşadı. "Evet, seviyordum. Sonra senin yumurtayı sevmediğini öğrendim. Ben de dedim ki; bu adam sevmiyorsa benim de sevmemem gerek."

Karısının mantığına gülen genç adam kendi lehine çevirmeye çalıştı olayı. "Eee bundan bile kocanın kıymetini anlaman gerek. Senin için nelerle mücadele ediyorum ben."

Mizgin oyunbaz bir çocuk edasında gözlerini döndürdü. "Ben buradan senin bana verdiğin kıymeti çıkarıyorum. Kıymet vermesen yumurtaya dokunmazdın."

Kaybetmişçesine soluğunu bıraktı Rezan. "Ax* Mizgin axx..."

***

Sabahın erken saatinde uyanmıştı Mizgin. Önce doyma kapasitesi olmayan midesini kahvaltıyla ödüllendirmiş, sıkıca giyindikten sonra bahçeye çıkmıştı. Bulanan midesi için ferah bir nefes ve bulantıyı bastırmak için küçük sepete doldurduğu mandalinalarla yürüyüşüne çıkmıştı.

Rezan ile neredeyse iki haftadır buradaydılar. Güzel bir tatil, aslında geciken bir balayını kutlamışlardı. Bebekli bir balayı olmuştu.

* Ax: Ah

Ve bu bebeğin yanında sıkıntılar da gelmişti. İki gün önce hastaneye gitmiş, ağrıyan dişi için ilaç istemişti Mizgin. Fakat doktor ilaçların bebeğe zarar verebileceği tehlikesiyle sadece krem verebilmişti.

Arada ağrıyan dişlerine o kremi sürüyor ve acısına katlanıyordu. Dokuz ay boyunca gelecek her türlü acıya katlanmak zorundaydı. Başka çaresi yoktu. Bebeğine iyi bakmalıydı. Sağlıklı bir bebeği vardı ki yediği yemekler ve aldığı kilolar doktorunu memnun etmişti.

Uzun süren yürüyüşünden ve bitirdiği mandalinalarından sonra eve dönen genç kadın henüz uyanmayan kocası için hemen mutfağa geçmişti. Rezan dün akşam geç uyanacağını söylemişti. Biraz uyumak istiyordu. Mizgin için geceleri uyanıp yemek hazırlıyorlardı. Uykusu kaçtığı için sabahlara kadar ayakta kalıyordu.

Dün gece uyanmamış, açlığı uykularını bölmemişti. Şimdi ise tekrar mutfağa girmiş, hem Rezan için hem de arada acıkırsa diye kendi için yiyecek bir şeyler hazırlıyordu.

Gördükleriyle yutkunan kadın arada ağzına birkaç dilim peynir atıyor, iştahla çiğniyordu. Ne kadar çok yerse, daha çok acıktığını fark ediyordu. Diline takılan şarkıyı söylerken keyfi yerinde gibiydi.

"Rezanoo... Rezanoo... Rezanoo... Way way ninna ninna..." Acıkan karnı için bir şeyler atıştıran kadın arada keyiften türküsünü tutturuyordu. Omuzları kendi kendine oynuyor, ellerinin hızlanmasını sağlıyordu.

"Rezanoy Rezanoy destane... Deliloy deliloy Rezan'ım..." Ritmi büyüyen Mizgin Şahmaran'ın arkadan sessizce yaklaşan kocasından habersiz oluşu Rezan Ağa için eğlence olmuştu.

"Deliloy deliloy Rezan'ım... deliloy deliloy dılemin..."

Kahkahasını bastıran Rezan, karısına sarılarak kolunu karnına yavaş yavaş sardı.

Yalnız kadın sarmalandığını hissedince korkuyla yerinden sıçramış, geriye düşerek kocasının göğsüne düşmüştü. Ellerini her iki yana açarak tavana doğru tüm gücüyle şahadet getirdi.

"Eşhedü en lâ ilâhe illallâh ve eşhedü enne Muhammeden abdühû ve resûlüh."

Rezan korkudan kollarına yığılan kadınla kahkahalara boğuldu. "Deliloy deliloy jîyana mîn*..."

"Ah Rezan, az kalsın düşük yapıyordum." Nefes nefese kalan kadın dünyasının karardığını hissetmişti.

Kahkahasının yerini gülme alan genç adam devam etti: "Bir şey olmaz Allah'ın izniyle."

* Jîyana mîn: Hayatım

"Az kalsın Allah'ın izniyle öbür dünyayı boyluyorduk. "

Bunun şimdi olmaması tek duasıydı. Daha bebekleri olacak ve büyüteceklerdi. Daha yaşayamadıkları bir hayat vardı. Bütün bunlar için beraberlikleri şarttı. Allah'ın izniyle onlara hiçbir şey olmayacaktı. Kahkahaları mutfağı dolduran Rezan, karısının yanaklarına bir öpücük kondurup geri çekildi. "Şarkıların başlamış."

"Ne zaman uyandın sen?"

"On dakika oluyordur."

"Aç mısın?" derken kestiği salatalıklardan birini kocasının ağzına attı Mizgin.

"Evet, ama sana açım. Yatağımıza dönelim, Mizgin." Ağzındakileri çiğnerken dudaklarına hınzır bir gülüş yerleşmişti Rezan'ın.

Yanakları kızaran Mizgin işini yarım bırakıp kocasına döndü. "Sabah sabah mı?"

"Sabah, öğle, ikindi, akşam, gece. Zaman fark etmez benim için."

"Belli." Arkasını Rezan'a dönüp yarım bıraktığı işine geri döndü Mizgin. Rezan kollarını karnına doladı. Dudaklarından kaçan iniltiyle elindeki bıçağı bırakan Mizgin kafasını hafif kocasına doğru çevirdi. "Senin yüzünden bir yerimi keseceğim."

"İzin vermem, güzelim. Bir şey olmaz. Heyecan yapmazsan tabii."

"Heye... Heyecan yapmadım ben."

Dudaklarını köprücük kemiğine hafif hafif bastırıp sürttü Rezan. Mizgin'in gerildiğini dudaklarıyla bile hissedebiliyordu. Kokusundan bir ömürlük almanın şerefiyle dilini boynunda ağır bir çekimde gezdirdi. Gözleri kapanmasın diye direnen kadın kendini ellerine teslim etmek istemiyordu. Dudaklarını ısırarak kesik kesik nefeslerini yutmaya çalıştı.

Heyecana gelerek kaybetmek istemiyor, kocasını bekleterek delirtmek istiyordu. Emindi şu anki hallerinden çok memnundu. "Açım," diyerek durdurmaya çalıştı onu. Bu şekilde kocasını kaybettirmeye zorladı. Ama dokunuşları zorlayıcı ve kışkırtıcıydı.

Rezan boynuna öpücüklerini kondururken cevap vermeyi eksik etmemişti: "Sen yemeğini yiyebilirsin, ben burada iyiyim."

"Sen de açsın."

"Neye aç olduğumu söylemiştim."

Kıkırdayarak işini bırakıp kocasına döndü Mizgin. Onu kışkırtarak kazanan adamın boynuna kollarını sarmalayıp dudaklarını dudaklarına bastırdı. Büyük bir keyifle karısına karşılık veren Rezan, Mizgin'i kendine çekmesiyle telefonu çalmıştı.

Rezan duymamış gibi yaparak dolgunlukları sömürmeye devam etti. Mizgin kimin aradığını görmek için kollarının arasından çıktı. Rezan için kimin aradığı önemli değildi. Tek ilgisi ve alakası karısıyla öpülmelik dudaklarıydı. Gitmesini engelleyerek, "Bırak onu, öpmeye devam et," diye buyurdu.

"Önemli olabilir."

"Çok önemli ise tekrar ararlar."

Gülümseyen Mizgin dudaklarına bir buse bırakıp kocasının kollarının arasından çıktı. Masanın üzerinde duran telefonu alıp arayana baktığında Evin'in olduğunu gördü. Heyecanla mutfaktan çıkmış salona geçmişti. Koltuğun üzerine kurulup bağdaş kurarak telefonu açtı. Görüntülü arayan kızları görünce birden çığlık atıp kahkaha attı.

"Üç silahşörlar nasılsınız?"

"İyiyiz, Mizgin. Seni sormalı, sen nasılsın?" Evin neşeli sesiyle cevaplamıştı.

Mizgin neşesini görünce mutlu olmuştu. "Valla iyiyiz kurban, işte hamileyim biliyorsunuz. Tabii biliyorsunuz. Zor annelik, çok zor... İşte hamile olmak çok zor ve stresli ama yine de çok güzel bir şey, kızlar. Kısacası iyiyiz," derken yüzüne yayılan tatlı ifadesi iki kız kardeşi güldürmüştü. Evin ise sesinden aldığı neşeyle gülümsemişti.

"Burada bize hava atıyor. Sanki evde kaldınız kızlar demek istiyor."

Rozan iki kız kardeşine dönüp konuştuğunda Mizgin gözlerini kısarak derin bir nefes aldı. "Bana bak, Rozan, bebeğimle sana buradan bir uçan tekme atarız, çıktığın yere geri girersin."

"Çok asabisin, Mizgin yenge."

"Ne yapayım nazımı bir tek Rezan'a yapıyorum. Evde olsaydım size biraz nazlanırdım. Hamileliğin tadını da çıkaramıyorum," derken dudaklarını büzdü.

"Yadê Piroz seni merak ediyor," diyen Zarin ile keyfi biraz yerine gelmişti. Ama Mizgin için yetmezdi.

"İşte kızlar çaktırmayın en çok nazımı onlara yapmak istiyorum. Böyle benim için endişelensinler. Hasta olduğumda hepsi başıma toplansın, korksunlar istiyorum." Başparmağını dudaklarının arasına alarak ısırdı.

"Ne yapalım ki, plan mı kursak?" Zarin öne bir fikir atmıştı.

"Ne gibi?" Evin anlamamıştı.

"Ya işte Mizgin yenge eve dönsün. Zaten sen dönünce hepsi seni el üstünde tutar, yenge. Yadê Piroz senin için hep endişeleniyor."

"Hayır, kızlar. Amcanız deli divane âşık bana. Yani neredeyse adam benim için ölecek engel olmasam," dedi Mizgin kendinden emin bir şekilde.

Üç kızın aynı anda kafasını sallayıp ona baktığını görünce hafif bir göz baymadan sonra devam etti: "Yani amcanız Rezan bana iyi davrandığı için Yadê Piroz artık endişelenmez."

"İnanmıyorum sana, Mizgin. Evdekiler sana bir şey olacak endişesi içindeler. Seninle konuştuğumuzu söylediğimizde güldürmemizi, keyiflendirmemizi istiyorlar. Hepimiz senin için uğraşıyoruz." İlgi delisi dostuna şaşırmıştı Evin. Her halinden belliydi.

Utana sıkıla ellerini birbirine kavuşturdu Mizgin. "Biraz ilgiye ihtiyacım var."

Evin sözlerinin arkasında durdu. "Yeterince ilgi veriliyor."

"Rezan dışında bir ilgi göremiyorum, bebeğim. Tartışmayalım bu konuyu."

"Yarın gelseniz, Mizgin yenge?"

"Bilmiyorum, Zarin ama sanırım öyle yapacağım." Dudaklarını büzerek kızlarla konuşurken arada bir mutfak kapısına bakıp, Rezan'ın gelişini kontrol ediyordu.

Kocasının mutfakta ne yaptığını merak etse de kızlarla konuşmayı kesmemişti. Sürekli onu arıyor ve hatırını soruyorlardı. Mizgin de onları özlemişti. Özellikle Evin'i çok özlemişti. Sohbet etmeyi, sarılmayı, en çok da dertleşmeyi...

"Bir plan yapmamız," diye konuşmaya başladığında mutfaktan çıkan Rezan'ı görmesiyle hemen değiştirmişti. "Ah kızlar teşekkür ederim. Biliyorum tabii ki de çok güzelim. Ah evet, Zarin lütfen deme öyle. Ne demek Rezan Ağa benden daha güzel bir kadını bulamaz."

İki kız şaşkınlıkla onu izlerken, ne olduğunu anlamayan Evin sormuştu:

"Ne oldu?"

"Galiba Rezan amca geldi," demişti Zarin.

"Evet, Rozan çok iyi bir kadınım Allah var. Güzel mi? Ya demeyin öyle şeyler, kızlar."

Rezan karşısına geçip oturunca elindeki çay bardağını masaya bırakıp sağ ayak bileğini dizine yatırdı. Kızlarla konuştukça keyiflenen Mizgin'in mutluluğunu izleyerek iç huzuruna erdi.

"Duyuyorsun değil mi, Rezan, kızlar neler diyor bak?"

Telefonu döndürüp görüntüde olan üç kızı gösterince, Rezan el sallayarak konuşmaya başladı: "Merak etmeyin, o konuşmayı yapmadığınızı biliyorum."

Mizgin duyduklarıyla gözlerini kısıp hemen telefonu kendine döndürdü. "Ben mi dedim, kızlar?"

"Şey... hayır tabi ki, Mizgin yenge."

Zarin'in gergin sesiyle zar zor hak verişi Rezan'ı daha çok güldürmüştü. "Zarin ben Mizgin'i çok iyi tanıyorum."

"Kızlar sizinle sonra görüşürüz," diyen Mizgin hemen telefonu kapatıp koltuğun kenarına koydu. Kocasına dönüp kollarını göğsüne kavuşturdu. Bir müddet Rezan'ı izledikten sonra sonunda konuşmaya karar vermişti.

"Sen beni kıskanıyorsun."

Çayını alan Rezan kafasında bir şeyler tartarmış gibi bir iki saniye etrafına baktı. Sonra tek kaşını kaldırıp çayını dudağına götürürken, "Tabii canım, güzelliğini kıskanıyorum," diyerek bir yudum içti.

"Kabul et; millet Rezan Ağa çok şanslı Mizgin gibi bir karısı var, diyorlar."

"Sen bir de dışarıdaki insanların sesini duy." Bir yudum daha aldıktan sonra konuşmasına kaldığı yerden devam etti Rezan: "Allah sana peygamber sabrı vermiş, diyorlar. Eyüp peygamberin sabrını almışsın, diyorlar."

"Çok kolaydı senin gibi bir adamla uğraşmak," derken parmağıyla kendini gösterip bedenini dik tutmaya çalıştı Mizgin. "Gençliğimi verdim sana."

"Gençliğini bana âşık geçirmişsin, güzelim." Bunu öğrenmek Rezan'da deprem etkisi yaratmıştı. Mizgin ona severek varmıştı. "Bu adama varmak için elinden geleni yapmışsındır sen." Yüzünde bu söylediklerini çürütemeyecek kesin bir ifade vardı.

"Sen... Sen kimsin ki?" Sinirlenen Mizgin belli etmemeye çalışıyordu.

"Bir düşünelim bakalım." Çayını masaya bırakırken Mizgin'e bakıp göz kırptı. "Önce platoniğindim. Sonra kocan oldum. Şimdi ise âşık olduğun adamın ta kendisiyim. Kabul et, güzelim, benim için ölüp bitiyorsun."

"Bu ne öz güven?" deyip ayağa hışımla kalktı Mizgin.

"İnan senden bulaştı. Ben de bana ne oluyor bilmiyorum."

Alıngan bir tavırla salondan çıkmaya kalkıştı Mizgin. Rezan arkasını dönen kadının ardından ayaklanıp yanına doğru hızlı adımlarını sürdü. Alınıp gitmesine izin vermeyecekti elbette. Kolundan yakalayarak kendine çekip eski yerine geri otururken karısını tek dizine oturttu.

"Çok bencil bir kadınsın gerçekten." Kafasını olumsuzca sallarken gülüyordu.

"Beni kırıyorsun. Şu küçücük masum kadıncağızı kırıyorsun."

"Kızlara kendini zorla beğendiriyorsun."

"Güzel değil miyim yani?"

"Elbette güzelsin."

Sımsıcak gülüşüne kendini beğenmiş ifadesi eklendi. Rezan'ın ağzından güzel olduğunu duymanın hazzı başkaydı. Bakışları her zaman onu ele verse de, biraz duymanın zararı olmazdı.

"Biliyorum."

"Adamı kanser edersin."

"Kadınlarla uğraşmaman gerektiğini sana gösteriyorum." Gönlünü almayı başaran adamın yanağına öpücük kondurup göğsüne yaslandı. Kollarını sıkıca beline dolarken Rezan düşmemesi için sıkıca tutunca, Mizgin daha ne kadar sıkı sarılabilir diye tarttı.

"Bir gün ölürsem bu kollar arasında ölmek istiyorum." Mizgin bu kollar arasından hiç çıkmak istemiyordu. Sadece onun yanında olmak ve sürekli huzurda olmak istiyordu. Güven veren bir bağımlılık yaratıyordu.

"Aklını mı kaçırdın, kadın! Nasıl böyle bir acıyı kalbime yüklersin?"

"Senden önce ölürsem ben nasıl dayanırım?"

"Zamana bıraksana, şimdi hayatımızı yaşayalım. Ölümün önce kime geleceğini," derken şahadet parmağını kaldırdı. "Yalnızca Allah bilir. Nasıl bir acı vereceğini de yine yalnızca o bilir. Yaşarsam ölürüm dediğimiz her şeyi yaşadık ama yine ölmedik."

Mizgin başparmağını kaşının üstünden geçirirken fısıldayarak hak verdi. "Haklısın dilê min."

Rezan Ağa için ne ölüm, ne ayrılık, ne acı tanımları aralarında geçmemeliydi. "Mutlu günlerin devamı için yaşayalım mı artık?"

"Mutlu günler olacaksa neden olmasın."

***

Mizgin'in ısrarı üzerine hazırlanıp yola çıkan karı koca tatillerinin son gününe gelmişlerdi. Bebek üç dört aylık olunca, Rezan karısını İstanbul'a tekrar götürmeyi teklif etmişti. Lakin Mizgin önce Karadeniz'e gitmeyi önermişti. Karısını kırmayan genç adam önceliği Karadeniz'e vermişti.

Her şey hazır olunca onları almaya gelen arabaya binen ikili yola koyulmuştu. Rezan önde oflayıp sıkıntıyla iç çeken ağabeyine bakıp kaş çatmıştı. Her zaman yanında olan, desteğini hiç eskitmeyen ağabeyinin bir derdi vardı ve bunu öğrenmeliydi.

"Hayırdır, Rasim ağabey? Bir sorun mu var?"

"Yok, Rezan Ağa. Çok şükür bir sorun yok."

"Emin misin? Bir sorun varsa konuşabiliriz."

"Yok, oğlum. Günlük sıkıntılar işte." Rezan karısı var diye yaşlı adamı üstelemedi. Tek kaldıklarında soracağını kendine hatırlatarak karısına dönüp gülümsedi. Mizgin elini karnına koyup kocasına konuşacağı sırada önden gelen sesle ikisi de konuşan yaşlı adama baktı.

"Ulan diyorlar ki cenneti değişmem saçının tek teline. Ulan... Ulan sen cenneti iğne ucuyla görsen değil kadını, dünyayı unutursun ulan. Aşkta ileriye gitmeyin, sınırınızı bilin. Seviyor mu? Evet, eyvallah seviyorum de bu kadar." Bir eli direksiyonu tutarken diğer eli stop çeker gibi havalanmıştı.

"Bana gönderme yapıyor sanki?" Gözlerini kısarak öndeki adama bakıyordu Mizgin. Aniden patlayıvermişti ve sinirlendiren her kimse, neyse yanlış yapmıştı.

"Yok, güzelim. Rasim Ağabey hep böyledir."

"İnşallah böyle kalmaya devam etmez."

"Hep böyledir." Karısına cevap verirken gözleri yaşlı adamın üzerindeydi Rezan'ın.

"Sen bile değişmişsen o hayli hayli değişir."

"Gençler, ah bu gençler çok sabırsız. Acı çekiyor, Rezan Ağa. Çok acı çekiyor, seviyor ne de olsa. Ama öyle bir konuşuyor ki, yok ölecekmişim, yok hayatım bitti. Ulan bir bak bakalım hayat seni bırakmak istiyor mu? İnsanoğlu Yüce Rabbimizin verdiği bu güzel sınavların farkında değil. Bu imtihanları görmezden geliyorlar. Sonra öldüm. Geber ulan, öl."

"Gene kim seni kızdırdı, Rasim Usta?" Bu adamın hali hal değildi. Ve Rezan bir an önce öğrenmeliydi.

"Bizim yanımızda çalışan Cihan."

"Ne diyor?"

"Aşk acısı çekiyormuş. Yok, efendim ben o kızı çok seviyorum. Benim olmazsa bu dünyayı yakarım." Sesindeki sinirle yola odaklanmaya çalışan adam yumruk halini alan elini koltuğun kenarına vurdu. "Yak ulan, dedim. Yak bakalım dünyayı yakabiliyor musun?"

Kıkırdayan Mizgin hafif bir şekilde Rezan'a eğildi. Sessiz bir şekilde konuşurken gözleri önde arabayı süren Rasim ağabeyin üzerindeydi.

"Çok sinirli."

"Farkındayım."

Yolun devamında sinirle konuşmaya çalışan adamı karı koca sakinleştirmeye çalışmıştı. Siniri dinmek bilmeyince, Rezan Ağa çareyi Cihan ile konuşacağını dile getirerek bulmuş, bir nebze de olsa yaşlı adamı sakinleştirmişti.

Araba konağın önüne park edilince, Mizgin sağ salim vardığı için dua etmişti. Yaşlı adamın siniriyle eve varmadan öbür dünyaya gidecekleri korkusuyla kalmıştı. Arabadan indiği gibi evin bahçe kapısına hızlı adımlarla ilerleyip kapıyı açtı. Büyük bir hevesle bahçeye girip özlediği evine bakarken mutlulukla gülümsedi. Bu sefer gerçekten mutlu adımlarla ilerledi.

İki kere Şahmaran konağına geldi. İki kere bu kapıdan zorlu yollarla girdi. Fakat her defasında mutsuz ve umutsuzdu. Nitekim bu sefer farklıydı. Bu sefer yanında kocası vardı. Bu sefer yanında sevdiği, âşık olduğu, uğruna öleceği adam vardı. Her şeyden önemlisi karnında bebeği vardı.

"Bekle, Mizgin," diyen kocasına dönüp baktı. Bahçenin ortasında Rezan'ı bekledi. Kapıyı kapatıp yanına gelen kocasının özel isteğini belirteceğini hesaba katmamıştı. Zira Mizgin'in planı böyle değildi.

"Bizimkilere göründükten sonra direkt odana çık dinlen."

"Sen nereye gideceksin?"

"Şirkete uğramam gerek. Erken dönerim."

Kafasını sallayarak kocasıyla beraber oturma odasına doğru yürüdüler. Etrafta kimsenin olmaması Mizgin'i kuşkulandırmıştı. "Hayırdır inşallah?"

Ne Nevzat ne Hamit görünüyordu. Diyar'ın sesi evde yankılanmıyordu. Yadê Piroz bahçede değildi ki hava gayet güzeldi. "Odadadır herkes, Mizgin." Karısını telaşlandırmamak için sakinlikle cevap vermişti Rezan. Lakin etrafta kimseyi görmemesi onu da meraklandırmıştı.

Mizgin indirdiği kapı koluyla kapıyı açmış, odanın içinde gözlerini hızla gezdirmişti. Sadece Zarin ve Rozan'ı görünce hızlı adımlarla kızların yanına yürüdü. "Yadê nerede kızlar?"

Suratı asık olan Zarin ayağa kalkarak yengesine baktı. "Odasında, biraz rahatsız." Bakışları korku içinde Rezan'a kayınca Mizgin kötü

bir şeyin olduğunu anlamıştı. "Kötü bir şey yok değil mi, kızlar?" Endişe içinde sormuştu. Akışında olmayan olaylar yine ayak bağı olmuştu.

"Şey... Aslında..." Zarin'in konuşacağını anlayan Rozan anında ayaklandı. "Babam Revenk ağabey için Jinda'yı istemeye gitti." Bir solukta olanları kısa bir cümlede anlatmıştı.

Duyduklarıyla sarsılan karı koca aynı anda, "NE?" diye bağırmışlardı. Mizgin'in korktuğu başına gelmişti. Rezan hemen küçük kızın yanına gelip kolunu tuttu. "Nasıl gitti? Benden izin almadan, bana haber verilmeden nasıl gider?" İki kızın ağlamasıyla onları bırakıp odadan koşarcasına çıktı. Aslan nasıl haber vermemişti? Revenk neden bir şey dememişti? Newzad neredeydi? Rezan düşündükçe çıldırdı.

Kocasının peşinden gitti Mizgin.

"Piroz Hanım, Dilber Hanım, Gülistan Hanım çıkın dışarı çabuk!" Bağırması evdeki herkesi dışarı çıkartırken odasından korkuyla çıkan ilk Dilber Hanım oldu. Oğlu gelir gelmez her şeyi öğrenmişti. Kavganın sonunda yine neler olacaktı, kesinleştiremiyordu. Tek temennisi yuvasının tekrar dağılmamasıydı.

Odasında dizinde yatan kızının saçlarını okşarken duyduğu sesle asıl belanın geldiğini bu şekilde öğrenmişti Gülistan Hanım. Kızının korkmaması için yavaş bir şekilde kalkan kadın halsiz ve yorgun bir şekilde odadan çıkmaya çalıştı.

Yatağından kalkmayı bile düşünmeyen Yadê Piroz, başında duran Özlem'in, "Rezan Ağa," deyişini duymazdan gelerek gözlerini yumdu.

Rezan önce gördüğü annesiyle derin bir nefes aldı. Sakin kalmaya çalışarak konuşmaya başladı: "Amcam nerede?"

Dilber Hanım'ın elleri boşluğa düşer gibiydi. "Nerede olduğunu biliyorsun."

"Benden izin alınmadan, bana haber verilmeden, kim kimi istemeye gidebilir?" Genzini yırtacak kadar hiddetli çıkan sesi konağı gümbür gümbür inletti. Şahmaran konağında yine Rezan Ağanın gazabı esiyordu.

Annesi korkuyla bir adım geri giderken Mizgin ağlamamak için dudaklarını ısırdı. Kapı kenarında korkuyla izleyen iki kız sesini çıkarmazken, Sema mutfakta sessiz kalmayı tercih etmişti.

Odadan çıkan Gülistan Hanım balkondan genç adama baktı. "Sakin ol, Rezan Ağa."

"Nasıl sakin olmamı beklersin? Ben olmadan nasıl gidersiniz, başka birini istersiniz?" Aklını kaçıracaktı. Burun kemerini sıkarak sakinleşmeye baktı. Ne kadar isterse olmuyordu. Bu ev artık kuralına göre hareket etmiyordu ve canını gittikçe sıkıyorlardı.

"İstemeye gitmedi."

"Nereye gitti o zaman? Ne için gitti?"

"Aşiret büyükleriyle konuşmaya gitti."

Rezan içinde kopan fırtınayı sakinleştirmeye çalıştı ama olmuyordu. Aklını kaçıracak duruma geliyordu. Ondan izin almadan amcasının gitmesi sinirini büyütüyor, birilerini hırpalattıracak duruma getiriyordu. Bir şeyler kırıp dökmeli, yok etmeliydi. Ancak sakinleşebilirdi.

"Ulan... Ulan..." Kollarını iki yana açtı. Bir şey yapmalı, sakinleşmeliydi. Yoksa birinin canını yakacaktı. Sabrı tükeniyordu. "Aşiret büyükleriyle bana sormadan ne konuşacak ha! Benim kardeşimin evliliğini bana sormadan kiminle konuşacak? İzin vermiyorum ulan, o evlilik olmayacak!"

Gülistan Hanım karşısında öfkeden deliren adamı izlerken bir şey yapmasından korkuyordu. Gözü hiçbir şey görmüyordu. Öyle ki söylediklerini bile duymuyordu.

"Sakin ol. Revenk bunu ka..."

"Nasıl sakin olacağım? Benden habersiz kız istemeye gidiliyor. Piroz Hanım'ı çağırın bana, çabuk gelsin. Neden oğlunu durdurmadığını söylesin bana."

Annesi kaynanasının olduğu odaya giderken Mizgin iki elini birleştirmiş korkuyla kocasını izliyordu. Evin'in ne durumda olduğunu merak ediyor, deli gibi endişeleniyordu. Yanına gitmek istiyordu. Ama öncesinde bu durumun gerçeğini öğrenmeliydi. Nasıl olduğunu bilmeliydi.

Yadê Piroz'u avluda görmesiyle bir umut bakışlarını ona çekti Mizgin. Evliliğin olmayacağını söylemesini diledi. İçinden geçen tek dua buydu. Olamazdı; Revenk-Evin varken Jinda gelin olarak gelemezdi. Jinda ve Rezan demişlerdi. Jinda ne ara Revenk için düşünülmüştü?

"Buyur, Rezan Ağa. Bu öfkenin sebebi nedir?" Heybetinden kaybetmiş Yadê Piroz yorgunluktan düşecekmiş gibi duruyordu.

"Bir de soruyor musun?" diyerek bağırdı Rezan. Ne hiddeti diniyordu ne sabrı kalmıştı. Evin ve Revenk meselesi yüzünden karısını kaybetmiş, ailesini ölümüne hırpalamıştı. Her şey birbirlerine danışmadan gizlice iş yapmaları yüzünden olmuştu. Ailesinin hiç mi sütten ağzı yanmamıştı?

Yaşlı kadın tüm ağırlığını elinde tuttuğu bastonuna verirken düşmemek için çabalıyordu. Torunlarının mutsuz olduğunu gördükçe çöküyordu. Acıları taşıyamıyor, sorunların içinde kaldıkça güçten düşüyordu.

"Neden oğlunu durdurmadın?"

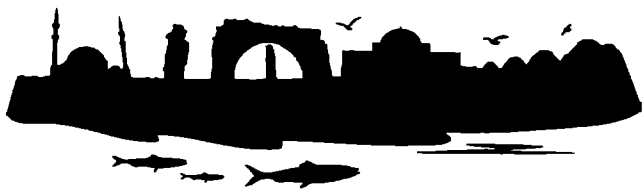
Yadê Piroz hiç uzatmadan konuya girdi. Torununun ısrarla görmezden geldiği hatalarını bir bir sıraladı. "Sana hallet, dedim. Sana yüzüğü takalım, dedim dinlemedin. Yüzüğü taktım diye etmediğiniz kalmadı. Dayılarınızı bu işe vesile ettim, utanmadınız onları ezdiniz." Yorgun argın sesi olanları anlattıkça sertleşti. "Ben Evin ve Revenk dedikçe siz karşımda durdunuz. Şimdi istediğiniz oldu. Jinda bu eve Revenk'in karısı olarak gelin gelecektir. Bu akşam istemeye gideceksiniz!"

Duyduklarıyla iki elini kulaklarına siper ederek kapatan Evin ölümün kapı ucunda olduğunu duydu. Gülistan Hanım kor bir ateş gibi yanan kızı yüzünden o ateşlerde yanıyordu. Dilber Hanım kaybettiği oğlunun ve Evin'in acısını yaşadı.

Mizgin dolu gözleriyle kocasına bakarken akan yaşlarına engel olamadı. Rezan çaresizlik içinde karısına bakarken genç kadın iki adım gerilerek kocasından uzaklaştı.

"Seni hiçbir zaman affetmeyeceğim. Seni sevmeye devam edeceğim ama seni affetmeyeceğim. Ölüm kapının ucunda olsa bile affetmeyeceğim."

"Ben, Mizgin... Ben bu adaletsiz dünyayı hiç affetmeyeceğim!"

Bölüm 10

Ruhum Kırıklarla Dolu

Adalet diye bir kavramın olup hâlâ insanlar arasında yerini bulmaması korkunçtu. Adalet denince akla ne gelir? Kişinin temel hakkını istemesi ve savunması cümlesi ilk dilden dökülebilir. Kişinin bakış açısına, belki yaşantısına göre de değişebilir.

Aşkta kaybedenler? Alakası var mı? Yahut acımasız bir sistemin köhne karanlığına hapsolan halkın çektikleri eziyet? Ve dahası? Açlıkla mücadele edenler? Kazandığı madalyayı bir torpille kaybeden sporcular? Yıllarca emek emek okuyan öğretmen adaylarının yerine, güçlü bir yakının torpiliyle geçen emeksizler? Yerin yedi kat dibinde nefes almaksızın kömüre bulanıp, günlük yevmiye ile emeğinin karşılığını alamayan maden işçileri? Sokakta annesiz, babasız yaşam zorluklarıyla mücadele eden çocuklar? Tek isteği sevgi ve yemek olan sokak hayvanlarının, insanlar tarafından uğradığı eziyetler?

Liste genişletilmeye oldukça müsait ve genişledikçe de acımasızlık hat safhada. Hayatın hemen hemen her alanında, olması gereken adaletten ne yazık ki bugün yoksunduk. Bizi susturanlar ve susmamız için savaşanlar adaletsizliğin simgesi haline çoktan gelmişlerdi. Sorsanız adalet vardı. Sorsanız biz insanlar mükemmeldik. Sorsanız merhamet ve vicdan sadece bizde vardı.

Şüphesiz doğada adaletsizliğiyle yaşayan ve adaletsizliği yaşatan tek korkunç canlı, insanoğluydu.

Biz insanlardık...

Birileri adımıza kararlar veriyor, yolumuza taşlar koyuyor, direksiyonumuza müdahale edip rotamızı çeviriyor ve bizi uğurluyordu. Bütün bunları yaparken de başımızı eğip susmamızı istiyorlardı.

Adaletli davranışlarıyla takdirleri kazanan Haydar Şahmaran'ın bugün yaptıkları, Mizgin'e göre onu adaletsizler sınıfına koymuştu. Gerek Evin'e, gerek Revenk'e haksızca davranarak onlardan geleceğini çalmıştı. Hoş, bütün bunları yapmasındaki en büyük etken

Evin'in müsaade etmesiydi. Çünkü Evin susmuştu. Çünkü Evin düşünceli davrandığını kendine teskin ederek kararı babasına bırakıp Revenk'in ve aynı zamanda kendisinin ölüm fermanını yazdırmıştı.

Evin sevdiği adamı kaybedecekti. Revenk istemediği kızla evlenecek, hayatını mahvedecekti. Jinda ise onu sevmeyen bir adamla ömür boyu hayatını geçirecekti. Onları bekleyen yeni hayatlarına adım atacaklar ve bir şekilde yaşayacaklardı.

Peki, Rezan ne yapacaktı? Engelleyebilecek miydi? Onların mutluluğunu geri yakalayabilecek miydi?

Kocasına bir kez daha baktıktan sonra koşarcasına merdivenlere doğru ilerledi. Karnında bir sabi taşıdığını unutmuş, koşarak yukarı çıktı. Hiç kimseyi görmek istemiyordu. Evin'i merak etse de yanına gitmek istemiyordu. Onun kaybetmiş haline şahit olamazdı. Kaldıramaz, yapamazdı.

"Allah sizi kahretsin." Yatağına geçip oturdu. Akmak için çabalayan gözyaşlarını bırakırken ağzından çıkanları duymuyordu. "O kızı mutsuz ettiğiniz her an Allah burnunuzdan fitil fitil getirsin."

Ağzına geleni ortaya sererken onu kapı önünde izleyen Rozan ve Zarin'den habersizdi. İki kardeş yengelerinin ağlayarak odasına çıktığını görünce hemen arkasından koşmuşlardı. Kapıda durmuş onu izliyorlardı. Başına kötü bir şey gelmesinden korkuyorlardı. Nitekim bu olay için en çok uğraşan Mizgin yengeleriydi.

Evin-Revenk evliliğini onun kadar kimse istemiyor, kimse uğraşmıyordu. Kavuşmaları için elinden geleni yapmıştı. Onun yanında olmaları gerektiğine inanıyorlardı. Ablalarının yanına gitmeye korktuklarından desteklerini yalnızca Mizgin'e verebilirlerdi.

"Mizg..Mizgin yenge?"

Elinin tersiyle burnunu silip saçlarını örten tülbenti hızla yere attı Mizgin. Ayarsız hareketi ayağa kalktığında da sürmüştü. Tuvalet masasına kadar yürüyüp eline geçen yığınla peçeteyle yatağına geri öndü. Uyumak, tüm bu saçmalıklardan kurtulmak istiyordu.

"Mizgin yenge lütfen. Sen elinden..."

"Ne fayda, Rozan?"

Kız kardeşler çaresizce göz göze geldi. Gönül isterdi bu durumu babalarıyla konuşmak ama babasının onları alıp gitmesinden korkuyordu. Revenk ve Evin'in birbirlerine duyduğu aşkı öğrenirse, felaketi koparırdı.

"Bari sen yapma. Evin ablam istemedi."

"Evin ablan iyi bo..." Mizgin bu sefer diline hâkim oldu. Evin'e kızmalıydı. Revenk'i reddeden oydu. Evlilik teklifini sırf görmüyor diye reddeden oydu. Her şeyi mahveden Evin idi...

"Sen hamilesin, kendini üzme. Olacağı varmış oldu. Daha fazla yorma kendini, Mizgin yenge lütfen."

Yorganı kafasına kadar çeken Mizgin konuşmaya başladı. Ağladığı için boğuk çıkan sesinden dolayı kızlar onu anlamakta biraz zorlanmışlardı.

"Mutsuz olmayı seçti. Acı çekmek çok mu güzel? Sevdiği adamı başka birine gönderdi. Revenk ne haldedir şimdi?" Onu düşünmek bile istemiyordu. Evin'in onu reddettiği gün evden yıkılmış halde çıkmıştı. Evlilik meselesi açıldığından beri eve doğru düzgün gelmiyordu. Bir gün kalıyorsa bir hafta hiç görünmüyordu. Sırf amcası ve Evin için. Fakat sevdiği kız onu göndermişti. Mizgin'in kabul edemediği buydu. Pes eden insanları sevmiyordu.

"O... O adamın kalbi kırıldı bir kere. Artık kendine gelemez. Revenk..." dedi zoraki konuşurken. "Evin, Revenk'i düşünmedi mi?" Kızlara sorup cevap almak istiyordu. Bu sonuca bir çare, bir cevap istiyordu.

"Hak versene ablama." Mizgin, Zarin'in söylediklerini duyunca yorganı kafasından atarak, kızarmış gözlerini küçük kıza dikti. Daha ağzını açıp iki kelam edemeden Rozan ablasına çıkışmıştı.

"Neyin hakkını verecek? Evin abla yanlış yapmadı mı?"

"Görmediği için sevdiği adamdan vazgeçti, Rozan. Ona daha güzel bir hayat sunmaya çalıştı. Yarın evlenecek ama o adamı hiç görmeyecekti." Her şeyi bilmesine rağmen Rozan'ın bu yersiz çıkışına anlam veremedi Zarin.

"Revenk ağabey her şekilde ablanı kabul etti. Şimdi sevdiği adam başkasıyla evlenecek, ikisi de acı çekecek. Ben ablama kabul et, babana sizinle kalmak istiyorum desen yanlış anlamaz demedim mi? Babanın yanlış anlamayacağını biliyorum, ben Revenk'i üzmek istemiyorum, dedi. Böyle daha çok üzülmediler mi? Baksana yanına gitmeye korkuyoruz."

Rozan ablasıyla karşıt duruma düşmüştü. Zarin'in başından beri Evin'i savunup istemiyorsan evlenme, diye arkasını savunması yanlıştı ve bunu defalarca kez konuşup tartışma noktasına kadar gelmişlerdi. Tabii bundan ne Evin'in ne annelerinin ne de kimsenin haberi olmuştu. İkisi de ablasını düşünüyor, farklı yollardan savunuyordu.

Mizgin iki kızı şaşkınlıklar içinde izledi. "Kızlar sakin olun, kavganın bize bir faydası yok."

Zarin yengesine dönerek, "Dur, Mizgin yenge," diyerek tekrar kardeşine yöneldi. "Olmadı işte, zorla mı evlendirelim onları? Ablan kabul etmedi."

"Yarın Jinda bu eve gelin geldiğinde ablanın sırtını sen pışpış-

larsın, Zarin. Jinda, ablanla her şeyden habersiz konuşurken, onların birbirini sevdiğini sen Evin ablana unutturursun. Çocukları olduğunda üzülme, dersin." Jinda'nın adı daha geçmezken gelecek herhangi kadınla bütün bunların olacağını her iki ablasına da ısrarla anlatmıştı Rozan. Nitekim Evin de Zarin de anlamamakta ısrar etmişti.

"Öyle mi? Yarın bebeği doğunca yeğenini sen kucaklayacaksın, sen göreceksin. Çocuğuna dokunup ne kadar güzel olduğunu gören sen olacaksın. Onun gülen yüzünü, ağlayan yüzünü sen göreceksin. Sana bakıp gülümseyen bebeği sen göreceksin. Peki, o?" diyerek bağırdı tekrar. "O ne yapacak söylesene bana?" Yanağından süzülen yaşlarla sözlerine devam etti. Bunları dile getirmek çok zordu ama herkesin bunları görmesi gerekiyordu. Evin'in yarası az değildi ve sadece Revenk seviyor diye kabul etmek yeterli değildi.

"Sadece ağlayınca bebeğinin ağladığını bilecek, gülümsediği anca sesini duyunca anlayacak. Aç olduğunu ancak annesinin göğsüne sarılınca anlayacak. Bebeğinin altını hep başkası temizleyecek, bebeğine mamasını, yemeğini hep başkası verecek. Sadece başkasının bebeğini doyurduğunu bilecek. Yeter artık ya görün şunları!"

Sesi yükselen Zarin'e, Rozan'ın cevabı elbette gecikmemişti. "Ne yani görmüyor diye bir yuva kurmaktan mahrum mu kalsın? Ha Revenk ile bunları yaşamış ha başka bir adamla. Ama kimse onu Revenk ağabey gibi sevip kollayamaz. Bunu biliyorsun, abla!"

"Kızlar!"

Kaynanasının sert sesini işitince, hemen kapıya döndü Mizgin. "Jinap."

Rozan ve Zarin yengelerinin yüz ifadesindeki kızgınlığı anında algılamıştı. Tartışmalarını duymuştu. Rozan ve Zarin aynı anda birbirine baktı. İkisi de birbirini bakışlarıyla suçluyordu.

"Annenize bir bakın kızlar. Burada tartışmanız anlamsız."

Dilber Hanım'ın onların çıkmasını istemesiyle iki kız kardeş odadan usulca çıkmıştı. Kaynanasıyla yalnız kalan Mizgin çaresizce soluğunu havaya üfledi. Herkes bir tarafa yine dağılmıştı. Bu sefer nasıl toparlanacakları meçhuldü.

Dilber Hanım odadan çıkmadan evvel gelinini uyarma gereği duydu. Bu sefer katiyen karışmayacaktı. "Sen de karışma hiçbir şeye. Bu sefer geride dur, tatsızlığımız büyümesin."

Mizgin'in boğazına bıçağı saplasalar canı bu kadar yanmazdı. Kaynanasının uyarma şekli o kadar utandırıcı ve küçük düşürücüydü ki. Çenesinin titrediğini ancak konuştuğunda fark edebilmişti.

"Karışmayacağım, beni aşar..."

Dilber Hanım, "Keşke başında öyle düşünseydin," diye söyle-

nerek odadan çıkıp kapısını arkasından kapatınca Mizgin ağlamak isteyen ruh haline küfretti. Zira olanlar için değil, az önce maruz kaldığı tavır için ağlamak istiyordu.

"Keşke siz de oğlunuzun mutluluğu için yaptığımı görseydiniz." Yatağına hışımla oturan kadın başını ellerinin arasına alarak düştükleri çıkmaza söylendi durdu. Tek çareleri Rezan idi. Kocasını kaybettiği halde bu evlilikten vazgeçmemişti. Şimdi hiç vazgeçmeyecekti. Yapması gereken sadece Rezan'ın yanında olmaktı.

Uzandığı yatağında yalnız başına saatlerini geçirmişti. Akşam çökmüş, akşam yemeği odasına getirilmişti. Yemek istemediği yemeği kaynanasının kesin emriyle isteksizce yemiş, odasında kalmaya devam etmişti.

Lakin aklı Evin'de idi. Yanına gitmek istemese de daha fazla dayanamamıştı. Yataktan çıkıp tülbentiyle saçlarını örtüp odadan çıkmıştı. Önce etrafı kolaçan etmiş, kimseyi görmeyince elinden geldiğince hızlı olup Evin'in odasına girişini yapmıştı.

Kapıyı çalmadan içeriye giren kadın, Evin'in kapıya sırtı dönük halde uzandığını gördü. Uyanık mı değil mi, bilmiyordu. Kapıyı kapattığında da hiçbir tepki vermedi. Yatağın kenarına ilişerek, usulca oturdu. Konuşmak istedi. Ama ne diyeceğini, konuya nasıl gireceğini bilemedi. İyi misin dese olmadığını çok iyi biliyordu. O yüzden o saçma soruyu sormaktan vazgeçti.

"Sen misin, Mizgin?"

"Evet, benim," diye yorgun tınısıyla cevapladı Mizgin. "Seni merak ettim."

"Beni merak etme." Yorganına sıkıca sarıldı Evin. Sarılmak istediği sadece Revenk idi. Ancak onu da kendi eliyle kendi itmişti. "Olmadı, olmuyor. Anlatabildim mi?" diye sordu. Hoş, daha çok kendine anlatmaya çabalıyordu.

Acaba neden olmuyordu? "Nasıl dayanacaksın?" diye ciddiyetle sorusunu yöneltti Mizgin. "Revenk başkasına ait olunca nasıl dayanacaksın?" Birbirlerini severek, birbirlerini önemseyerek geçirdikleri bütün yılları yok sayabilecek miydi?

"Haberi yok ama ölüyorum, Mizgin." Sesi yanıyordu Evin'in. Sanki ateşin içinde son bir çırpınışla kalmış gibiydi. Biri gelse o ateşi söndürse kurtulacakmış gibiydi. Artık kurtarıcı kimsesi yoktu. Göze göre göre yanıyordu.

"Buna izin veren sendin," diye fısıldadı Mizgin.

Evin bunları duymak istemedi. Elini kaldırıp Mizgin'in tutması için uzattı.

Hiç beklemeden uzatılan eli tuttu Mizgin. Evin'in ellerini saç-

larına doğru götürmesiyle dudağını kıyısı hafiften kıvrıldı. "Saçlarımı okşa, Mizgin. Bana bir teselli ver." Evin'in dediğini yaptı Mizgin. Saçlarını usul usul okşadı. Acısını alırcasına saçlarını okşadı. Ancak şifayı yanlış ellerde arıyordu. Onun acısını alacak eller Revenk'e aitti.

"Kaybettim değil mi?"

"Bilmem... Belki hayatın senin için başka sürprizleri vardır." O sürprizlerin bugün yaşanılanları unutturacak kadar güçlü ve tesirli olması tek temennisiydi Mizgin'in. Rezan başaramazsa bu evde yas ilan edilecekti.

"Varsa da o sürprizler benim gönül yaramı iyileştiremez." Saçlarının arasında gezinen parmaklar mayıştırıyordu Evin'i. Ancak acısını almıyordu. Onun acısını bundan sonra hiçbir şey alamazdı.

"Neden Revenk'i kabul etmedin? Görmediğin için değil mi?" Kadının yüzündeki kederli bakışları görmüyordu. Sevdiği adamı görmediği için reddediyordu. Yarın başka bir adam gelse ve onu istese belki de evet diyecekti. Bakıp bakmayacağı, nasıl davranacağı meçhulken hem de. "Peki, hiç tanımadığın bir adamı nasıl kabul edeceksin, Evin? Bırak bu saçmalığı, hiç akıllıca değil. Mantıklı gelmiyor."

"Onu tanıyorum, o adamı kendimden daha çok biliyorum. Çünkü hayatının yarısından fazlasını benimle, benim peşimden gelerek geçirdi. Görmeyen gözlerim, bazen atamadığım adımım, bazen tutamadığım elim oldu. Ben Revenk ile hayatı sevip, yaşamayı öğrendim. Beni hep mutlu etti, bu yüzden mutlu olmasını istiyorum, Mizgin." Sesindeki acı dolu ton boğazını yakıyordu. Yutkunmakta zorluk çekiyordu. Daha fazla konuşamayacağını anlayınca son kez cevap verdi Mizgin'e.

"İliklerime kadar acı doluyum," dedikten sonra sustu. Bir daha konuşmamak üzere sustu.

Mizgin'i çaresiz bırakan acılar gün yüzüne çıktıkça bu evlilik meselesine dur deme isteği çoğalıyordu. İnsan dostu için gözünü kırpmadan her şeyi yapabilirdi. Mizgin, Evin için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Yapmaya da devam edecekti.

"İliklerine kadar iyileştirecek ilacın adresini sen biliyorsun, kurban. Bir doktor değil, bir eczane değil."

Evin dostunun elini sıkıca tuttu. "Lokman hekim olsa, yaramı sarsa."

"Ben Revenk'ten daha tesirli bir ilaç bilmiyorum. Seni o adamdan başka kimse iyileştiremez."

"İstemiyorum, Mizgin. Benimle ömrünü heba etmesini istemiyorum. Ayağım, elim, gözüm olursa kendi hayatını yaşayamaz. Bu-

güne kadar mutluluğu hep onunla yaşadım. Revenk bana sevmeyi öğretti. Aşkın ne olduğunu gösterdi. Görmedim ama hep hissettim. Ama bir yerde hep mutsuzdum. Revenk mükemmel bir adam. Sakat bir kızla hayatını geçirmesini istemiyorum. Yemin ederim canım yangın yeri gibi."

Mizgin acısını yutkunmaya çalıştı. Boğazından geçemeyen acılar vardı. O bu kadar boğulurken kavuşamayanları düşünemedi. "Ben berdelle bu eve geldiğimde Rezan'ın beni sevmesini bırak, görmesinden bile şüpheliydim. Ama ben sevdim. Sevgimi aşılamaya, onu iyileştirmeye çalıştım. Sevdamdan vazgeçmedim, Evin. Vazgeçersen bir kere, bir daha ölümüne düşsen peşine geri kazanamazsın. Yollarınız ayrı düşer. Sen dünyanın bir ucunda olursun, o dünyanın bir ucunda. Bir daha karşı karşıya gelseniz çarpışır, canınızı yakar, yolunuza devam edersiniz. O kadar basit değil, Evin. O kadar basit değil, ölümüne severken başka bir kadınla paylaşmak."

"Ben buna bayılıyor muyum sanıyorsun, Mizgin?" diye gülerek sordu Evin. O gülüşün arkasından dalga dalga acı gelecekti.

Bayılmadığını elbette biliyordu Mizgin. "Sen Revenk'e haksızlık ediyorsun. Hatta onun aşkına saygısızlık ediyorsun. Sana bakmaktan rahatsız olsaydı, ömrünü düşünseydi, evlilik teklifi etmezdi. Yol yakınken geri dön."

"Bitti, Mizgin. O doğu, ben batı. Gayrı güneş onda doğar, bende batar." Mutluluğu için her şeyi yapmaya hazırdı Evin. Zor olacaktı ama yapacaktı. "Varsın kahır bende olsun, razıyım," diyerek boyun eğdi.

"Sevdanın kahrına kimse razı değildir. Sen daha hiçbir şey yaşamamışsın. Yarın kırılıp döküldüğünde Revenk başka bir kadının elini tutacak. Dayanabilir misin?"

Evin acıyla güldü. "Tutsa ne fayda, ben görmeyeceğim ki..."

Kızın saçlarını okşayan parmakları kısmi felç geçirdi o an. Duymaktan en çok korktuğu ve kırıldığı cümle Evin'in ağzından dökülmüştü. Belki Evin görmediği için acılara göğüs gereceğini zannediyordu. Görmeyince her şey geçer zannediyordu.

"Ruhum sarılıp iyileştirilemeyecek yaralarla dolu."

Sesini çıkartmaksızın hiç durmadan saçlarını okşadı. Başında durup acısını kendine almayı diledi. Uyuyunca geçmeyen acıları kendine alıp bu kızı arındırmak istedi Mizgin.

Evin'in uyuduğunu görünce sessiz adımlarla odadan çıktı. Yorgun adımları her defasında zorlayarak atıyor, bir an önce kendisini odasına atmak istiyordu. Konağın kendi bölümüne geçmek büyük güç sarf etmesine sebep olmuştu. Odasına doğru giderken kocasını merdivenlerin başında gördü.

Sırtını bütün dünyaya, yüzünü yalnızca sevdiğine çevirmek istedi kadın. İlacı kalbini taşıyan adamın elindeydi. Bir sarılsa geçecek hissi yeniden canlanmıştı. Mizgin ona sarılacak, Rezan onu sararak iyileştirecekti. Bugün onlar için en uzun ve en çaresiz gündü.

Odalarına doğru yol alan karı koca bakışmalarını sürdürmüştü. Ne Rezan gözlerini çekmişti. Ne Mizgin ıslanan kirpiklerini saklamıştı. Odaya vardıklarında Rezan kapıyı açıp Mizgin'in önden geçmesine müsaade etti. Hiç beklemeden içeri girerken kocasına baktı Mizgin. Odaya girip kapıyı arkasından kapatan Rezan karısıyla aralarında iki adım bırakmıştı.

Konuşulacak her şeyi yutarak, susmayı tercih etmişlerdi. Göz teması acılarını alenen anlatıyordu. Bazen konuşsa da anlatmayı beceremiyordu insan. Sanki anlatmak istediklerine kelimeler yetersiz kalacakmış gibiydi. Öyle oluyor da denebilirdi.

Mizgin çırpınışlarını bir cümleye sığdırdı:

"Ruhum yara dolu."

"Öpüp, saracağım." Kısık tonda sözünü verdi Rezan.

İlk adımı atan Mizgin oldu. Aralarındaki mesafeleri kollarını kocasının boynuna dolayarak sonlandırdı. Rezan'a sıkıca sarıldı, kokusunu içine çekti, iyileşmek isteyen ruhunu ona teslim etti.

"Vazgeçmesinler lütfen. Bunu kaldıracak kadar güçlü değilim."

"Belki onlar kaldıracak kadar güçlü değildir."

"Neden güçlü olmasınlar ki? Biz bile başardık, Rezan."

"Halledeceğim."

Kocasına güveniyordu. Halledecek ve yapacaktı. Rezan Şahmaran kökünden halledecek, bu defter kapanacaktı. Evin ve Revenk sayfalarına kaldığı yerden devam edecekti.

Her şeyi bir kenara alıp, ihtiyacını dile getirdi. "Şimdi kafamı omzuna koyacağım ve dünya üzerinde ne kadar şefkat varsa hepsini saçlarımı okşarken bana vereceksin. Sana ve şefkatine çok ihtiyacım var."

Karısının dediğini ikiletmedi Rezan. Yatağına oturarak, sırtını yatağın başlığına dayamıştı. Karısını kucağına oturtmuş, başını omzuna yaslamıştı. İstediği gibi saçlarını okşamıştı. Bütün şefkati ve merhametiyle onu iyileştirmeye çalıştı. "Sana söz veriyorum. O evlilik olmayacak, Revenk sevdiği kadını alacak."

Bu konuda kocasının üzerine gitmekle ne kadar yanlış yaptığını fark etti Mizgin. Omzuna bir öpücük kondurduktan sonra konuşmaya başladı. Tedirgin sesiyle, "Dertler neden bitmiyor?" diye sordu.

"Dertler hiç biter mi?" diye sorusuna soruyla karşılık verdi Rezan Ağa.

Dert olurdu da, dermansız derde düşenin hali nasıl olurdu? Çaresi olmayan derdin batağına düşen insanın çıkış yolu ne olurdu? Elhamdülillah derdi veren dermanı da veriyordu. Bütün bataklıklardan refaha elbet erdiriyordu.

"Seninle hiç olmasın istiyorum. Mutlu olmak, hayatın tadına varmak istiyorum." Çok şey istemiyordu. Tamam, belki dertlerin hiç olmamasını istemek abartılıydı. Hatta mümkünü yoktu. Lakin bütün dertlerin sonunda yine böyle sarılmak ve çare bulmuş olmak istiyordu.

Mizgin'in düşüncesini dile getiren sesi kısıktı. "Keşke acı çekmek suç olsaydı, o zaman korkardık."

"Âşık insan hiç korkar mı?"

"Korkmaz değil mi?"

"Sen hiç korkmadın, Mizgin," diyerek karısını çenesinden tutup kendine çekti. Dudaklarına öpücüklerini bırakırken gülümsedi. "Sen çok cesurdun, güzelim."

"Sen de çok güzel işkence çektirdin. Bunu unutmayacağım."

"İmkânsız olduğunu biliyorum." Alnına bir öpücük kondurduktan sonra kucağından indirdi. "Şimdi uyu, dinlenmelisin."

Mizgin yorganın altına girerek kafasını yastığa koydu.

"Şev xweş dilemin*. "

"Şev xweş jîyana mîn.** "

Uykuya teslim olan kadının iyi olması için saçlarını okşamış, geç saatlere kadar yerinden kalkmamıştı Rezan. Eve bilerek gelmeyen amcasını aramaya gitmemişti. Jinda'yı istemeye gitmedikleri ve aşiret büyüklerine emir verdiği için herkes Rezan'a kızgındı. Ama onun pek umursadığı da söylenemezdi. Hâkimiyet onun elindeyse, bundan sonra kimse tek bir adım atmayacaktı.

Mizgin'i uyandırmamak için yataktan dikkatlice kalkmış, banyoya girmişti. Elini yüzünü yıkadıktan sonra odasına dönmüştü. Şimdi uyuyamayacağına göre çalışabilir, yarınki işlerini hafifletebilirdi.

Önce mutfağa inerek kendine bir kahve hazırlamış, ardından yukarı çıkıp çalışma odasından dizüstü bilgisayarını alarak yatak odasına geri dönmüştü. Çalışma odasına gitmek istese de Mizgin için gitmemiş, işlerini odasında halletmeye karar vermişti. Berjere kurulan Rezan Şahmaran kafasını bilgisayara gömüp bir daha kaldırmamıştı.

Akıp giden saatin farkına varmayan Rezan Ağa yatağında, "Açım..." diye inleyen karısının sesiyle irkilmiş, kafasını aniden

* Şev xweş dilemin: İyi geceler kalbim

** Şev xweş jîyana mîn: İyi geceler hayatım

kaldırmıştı. Kapalı gözleriyle ayaklanan karısını görünce gülümsemişti. Bu saatte açım diye uyanmasına alışık olduğundan yadırgamamıştı. Güldüğünü görmesini istemediğinden hemen sildi.

Gözlerini açıp etrafı kolaçan etti Mizgin. Kocasını uyanık görünce kaş çatarak sordu:

"Saat kaç?"

"Üç buçuğa doğru zaman alıyoruz. Aç mısın?"

"Biraz," diye cevaplayarak odadan çıktı Mizgin. Aşağıya inen kadının gözleri önünden kocasının o yorgun hali gitmek bilmiyordu. Bu yorgunluğun bir sebebi de kendisiydi. Başta sesini çıkarmayıp dediğini yapsaydı belki şimdi daha iyi olacaklardı.

Dolabı açıp biraz kuru yemiş çıkarttı. Kuru kayısı aşermişti. Bir tanesinin ortasını bıçakla keserek içine cevizi sıkıştırdı. Aslında hurmayla yapmayı daha çok seviyordu. Nitekim şimdi istediği kayısıydı. Cevizli kayısıyı iştahla yedikten sonra bir tabağa doldurup suyunu da alarak yukarı çıktı. Bu sefer yüzüne bir gülümseme yerleştirerek kapı önüne geldi. Amacı Rezan'ı bir nebze de olsa mutlu etmekti.

Elindeki kuru kayısıları iştahla ısırıp midesine indirdi. Odanın kapısını açtığı gibi içeri girdi. Kocası tekli berjerde kucağında laptop ile iş başına geçmişti. Mizgin hınzırca dudaklarını ısırdı. Ağzındakini gülümsemekten çiğneyemeyen kadın kocasına doğru yürüdü. Kucağındaki laptopu usulca alarak kocasının anlamsız bakışları arasında yan tarafındaki sehpaya bıraktı. Gülümsemesini silmeden Rezan'ın tek dizine oturdu. "Kilomu tart bakalım," diyerek sırıtışının sebebini böylece açıkladı.

Rezan elindeki kayısıya baktı. Yemekten vazgeçmediği kuru yemiş yine midesine iniyordu. Gözleri ardından dudaklarına kaydı. Ağzındakini yutarken tebessümlüydü. Rezan dudağını ısırdı. "Liflerim koptuğuna göre sanırım bir doksan beş kiloya çıktın."

Dudağındaki gülümsemesi aniden solan kadın avucundaki kayısıyı ezercesine sıktı. "Karnımda senin meyven var. Onun da bir hafifliği vardır herhâlde?"

Rezan titrek sesini zevkle dinledi.

"Kelebeği karnındaki bebeğimize terfi ettim. O şimdi bir kelebek kadar hafif."

Mizgin'in siniri yerini aniden gözlerinde biriken yaşlara bıraktı. "Ya ben neyim şimdi?" Ardından gelecek cevaptan korkuyordu. Öküz gibi olmuşsun demesi an meselesiydi. Doksan beş kilo olduğunu söyleyen adam her şeyi söylerdi.

"Sen," derken kahkahasını bastırdı Rezan. "Sen Mizgin, pofu-

duk bir ayısın artık." Bu kilolarla ve bu sevimlikle başka bir şey olamıyordu. Rezan sevimliğini öpüp ısırmak istiyordu.

Kocasının cevabına bozulan kadın dört bir yana dağılmış surat ifadesiyle kocasına cevabını vermişti. "Senin gibi bir ayı varken ne haddime pofuduk ayı olmak?" Daha cümlesi ağzından dökülür dökülmez Rezan'ın gözleri kocaman büyümüş, kadın ne yaptığının farkına çabucak varmıştı. Hani onu sinirlendirmek yerine mutlu etmek vardı. Kocasını güldürmeli, yorgunluğunu biraz da olsa hafifletmeliydi.

"Miss Turkey'e gitsem ilk seçilen kadın olurum. Hani ona göre davran." Gözlerini süzerek kocasının yüzünde gezdirdi.

Kahkaha atan Rezan az önce söylediklerini âdeta unutmuştu. Elindeki kayısıları tabağına koyup sehpaya geri bıraktı. Mizgin'i kucağına aldığı gibi yatağa götürdü. Yatırdığı kadının üzerine eğilerek alnına öpücüğünü kondurdu. "Sendeki bu ego ne zaman tükenecek, Mizgin?" Göz kırparak sorusunu yöneltti. Kadını bu egoyla fena halde kanına işliyordu.

"Kıyamet kopana kadar."

Sahte bir bıkkınlıkla soludu adam: "Bir ömür seni çekeceğim öyle mi?"

Mizgin bu durumundan şikâyetçi olmadığını adı gibi biliyordu. Üzerine çöken adama nispet edercesine süzüldü. "Ben sana verilen bir ödülüm haberin yok."

"Sen benim kalbime verilen en güzel müjdesin, Mizgin."

Kollarını boynuna dolayan kadın kocasını kendisine çekerek, kollarını boynuna doladı. Aşkla parıldayan gözlerine yalın sesinden dökülen cümleler eşlik etti:

"Sen bana verilen en güzel duasın. Allah'ın sevdiğine bağışlayan!"

***

Kulağını tırmalayan seslerle uyanan kadın, bağrışmaları duyduğunda yataktan fırlamıştı. Karnına giren sancıyı umursamadan hemen pencerenin önüne koştu. Herkesi bahçede görmüştü. Kocasının ne ara yataktan çıktığını, herkesin ne ara toplandığını merak etti.

Eline neler aldığını bilmeden üzerine hızlıca bir şeyler geçirdi. Bağrışmalar bitmek bilmiyordu. Odasından çıkıp avluya doğru koşmuştu. Tırabzana dayanarak aşağısını izlerken kocasının sert sesini işitti.

"Çıldırttınız beni!"

"Sesini kıs dedim sana." Haydar Ağa sakin olmaya çalıştı. Rezan'ın bağırışlarını duymazdan geldi.

"Sesini kıs öyle mi? Benden izinsiz, benden habersiz kendi başına karar verip uyguluyorsun." Onu çıldırtan buydu. Rezan Şahmaran'ın haberi olmadan, izni alınmadan kararların verilip uygulanmasıydı.

"Ben onun amcasıyım. Onun hakkında kararlar verebilirim," diye hatırlattı amcası. Elini arkasında birleştirerek, çıldırmış yeğeni karşısında sakinliğini koruyordu.

"Ben de abisiyim. Revenk hakkında kararları onun izni dahilinde alırım. Adam evinden uzakta, sen kalkmış habersiz kız istiyorsun. Amcamsın, büyüğümsün, diyorum. Seni babam belliyorum. Babam gibi görüyorum. Ama siz beni hiçe sayıp bu evde kendi başınıza kararlar alıyorsunuz."

Mizgin kocasının aksine sakin konuşan –konuşmaya çalışan- Haydar Şahmaran'ı dikkatlice dinliyordu. Rezan'dan habersiz ve izinsiz yapılan bu hareketlerine nasıl bir açıklama getirecekti? Hozan Şahmaran'ın ölümünden sonra ağalık hükmü Rezan Şahmaran'a geçmişti. Babasının şanıyla yürüyen bir adamı bu hallere düşürmek kabul edilir miydi?

"Sen Revenk'e kimi alıyorsun? Jinda kim, benim kardeşim kabul etmiş mi, istemiş mi? Biz evde yokken nasıl bizden habersiz kararları alır, istemeye gidersin, amca?"

Sesi gittikçe yükselen Rezan Ağa komşuların duymalarını zerre kadar umursamıyordu. Hayatları gittikçe çıkmaza giriyordu. Revenk'i bu evde görememek çıldırtırken, sevdiği kıza kavuşamamanın acısını her defasında görürken, şimdi daha beter bir hale girecek, sevdiği kızı kaybederken aynı zamanda sevmediği bir kızla evlenecekti. Hem de rızası alınmadan!

"Revenk için en uygunu Jinda. Terbiyeli, hanımefendi, eli yüzü düzgün, saygın bir anne babanın kızı... Jinda senin kuzenin. Kim diye sormana lüzum yoktur, Rezan Ağa. Evin'i yeğenime vermiyorum." Son noktayı koyar gibi son cümleleri bastırmıştı Haydar Şahmaran. Bu işte kararlıydı.

"Biz Evin'e talibiz. Evin'den başka yüzü, huyu, ahlakı güzel kız yok Revenk için. Biz onu uygun gördük. Sen Evin'i kime vereceksin? Revenk'in neyi var ki kızını yakıştırmıyorsun, başkalarına yakıştırıyorsun?" Hızını alamayan genç adam başparmağıyla burnunun ucunu kaşıdı. Sakinleşmek gibi bir huy bu adamda yoktu.

"Benim kardeşim senin kızını seviyor, amca. Benim kardeşim sadece senin kızını kabul ediyor!" diye bağıra bağıra gerçeği amcasının yüzüne vurdu.

Haydar Şahmaran gözlerini sımsıkı kapadı. Revenk'in kızını

sevdiğini, ona gönül verdiğini, sadece onu istediğini duymak istemiyordu. "Sus, Rezan!" diye uyardı. Sesi olduğundan daha sert ve olduğundan çok daha yüksek çıkmıştı.

Rezan, amcasının dibinde duracak kadar yürüdü. Tam karşısında dikildiğinde çatık kaşları ve dalgalanan gözleri daha da büyüdü. Haydar Ağanın yüzüne gerçeği bir kez daha ciddiyetle tısladı:

"Gerçek bu, amca. Gerçeği istiyorsan söyleyeyim: Revenk, Evin'i seviyor ve ona talip. Ben ikisini evlendireceğim. Ne sen, ne karın, ne aşiretlerin sesinizi bile çıkaramayacaksınız. Jinda falan gelmeyecek bu eve. Evin'i kimseye değil yeğenine vereceksin. Ondan daha iyisini bulamazsın."

Yeğeninin hayatını yok etmeye meyli yoktu. Karşısında dikilen adamın ağabeyi gibi davranışı Haydar Şahmaran'ı zorluyordu. Nitekim sonuç değişmeyecekti. "Revenk'in hayatını mahvetmem, Rezan. Bu konuşmayı burada bitir. Kararı verdik; Jinda, Revenk'e geliyor. Sen de benim kızımın hayatı üstüne söz söyleyemezsin."

"Sen niye Revenk üstüne söz söylüyorsun, amca?"

"Beni babanız belledіyseniz, ben üstüme düşen vazifeyi yaparım."

Rezan Ağa istemsizce güldü. "Bu çocukların hayatını yok ederek mi?"

Sıkıntılı nefesini koyuverdi Haydar Bey. Rezan baş edilemez bir adamdı. Hele söz konusu istemediği şeyler olduğunda iyice çekilmez bir adama dönüşüyordu. Ancak kararı belliydi ve değişmeyecekti.

"Kimsenin hayatını yok ettiğim yok, Rezan. Benim kararım belli." Yeğeni karşı durdukça Haydar Şahmaran otoritesini kaybediyordu.

Rezan burun kemerini sıktı. "İkisinin vebalini boynuna alabilir misin?" Öfkeden kıpkırmızı kesildi. "Yarın onlar acı çekecek. Sen de durup izleyeceksin. Görmüyor musun, amca?"

"Rezan yeter! Yeter, konuyu uzatma. Kızımı vermiyorum."

Gözleri ardına kadar açıldı. Dişlerini birbirine bastırdı. Çenesi kasılmaktan felç geçirecek, Rezan Ağa konuşma yetisini kaybedecekti. Amcası onu yok sayıyordu. "Sen benim sözüm üstüne söz mü söylüyorsun?" diye bağırdı.

Haydar Şahmaran kafasını bir kere salladı. "Kusura bakmayın, Rezan Ağa." Sesi gittikçe yükseliyor, konaktaki herkesin endişelerini katlıyordu. Kimsenin karışmaması en başından söylenmişti. "Sözünü çiğniyorum. Sözün üstüne söz söylüyorum."

"Çiğneyemezsin. Madem benim sözüm Hozan Şahmaran'ın sözü, sen de benim sözümü kabul edeceksin. Mecbursun, Haydar

Ağa." Elleri hükmünü verir gibi inmişti Rezan'ın. Amcasıyla arasına bir uçurum girmişti. "Kızına yüzüğü taktıklarında evet diyecektim. Karşı çıkmayacak, o yüzük kalacak, diyecektim. Senin arkanda durdum, senin rızan olmadan olmaz, dedim."

"Çünkü sen bunu yapmaya mecbursun. Ama ben kızımı vermeye mecbur değilim. Beni dellendirme, Rezan Ağa. Beni istemediğim şeyleri yapmaya mecbur etme."

"Vereceksin kızını, evlenecekler."

"Evlenmeyecekler."

"Vermiyor musun?" Rezan Ağa odanın önünde bastonuyla ayakta duran babaannesine gözlerini tek bir saniyeliğine çevirdi. "Yüzükleri getir, Piroz Hanım. Sözü hemen şimdi yapıyoruz. Yüzükleri takıyorum."

Haydar Şahmaran hiddetle karşı çıktı. "Hiçbir şey takmayacaksın."

"Takacağım. Kızın artık bizim gelinimiz. Benim sözüm üstüne söz söyleyemezsin. Ben kızını alıyorum, sen de paşa paşa veriyorsun. Revenk ile onu evlendireceğim." Sert çehresi kararlılıkla dalgalanıyordu. "Hüküm verilmiştir: Evin bizim gelinimizdir!"

Rüzgârda sallanan saçlarını umursamadan balkonda çıldırmış kocasını izliyordu Mizgin. Deli gibi çırpınan, sevenleri kavuşturmak için uğraşan, çaresizliğini ortadan yok etmeye çalışan Şahmaran erkeğini izliyordu. Bir zamanlar sevenler kavuşamadığından kaçmıştı. Kavuşan iki sevdalıyı öldürecek derece hiddetlenen kocası, şimdi kavuşamayanlar için çıldırıyordu.

Hayat hiç adil olmayacak mıydı?

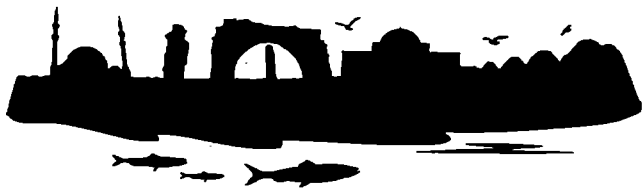
Sorusunun üstüne birden gülmeye başladı. Kafasını arşa doğru kaldırıp ellerini her iki yana açarak zikretti: "Şükürler olsun sana Rabbim. Senin kudretin ne büyük. Senin cezan ne güzel. Kurban olduğum Allah'ım kocama en güzel cezayı verdin."

Kardeşi aklına gelince daha çok güldü. Bu hayatı bahşeden yüce makamın adaleti vardı. Ve her şeye yeterdi. Hayat aslında bildiğimiz ama göremediğimiz kudretli bir gücün adaletindeydi.

"Sen benim kardeşimin mutluluğunu burnundan getiren Rezan Ağanın intikamını çok güzel aldın. Şükürler olsun, şükürler olsun..." Ferah bir nefes verdi. Kavuşamayan Berdan'a acı çektiren, kaçtı diye kız kardeşine sırtını dönüp evden kovan, karısının canını bu sayede sürekli yakan Rezan Ağa hak ettiği cezayı bu şekilde almıştı.

"Onun gözünün önüne öyle bir şey getirdin ki..."

Ne çektirirsen çekersin, demezlerdi boşa. Bugüne değin hiçbir söz boşa söylenmemişti.

Bölüm 11

Sana Selam Getirdim

Hedeflerimizi daha çok küçük yaşlardayken belirliyor, ona göre yolumuzu en iyi yoldaşlarımızla çizebiliyorduk. Geleceğe attığımız adımlar da almak istediğimiz birer mertebe oluyordu.

Kimi doktor, kimi mühendis, kimi öğretmen, kimi üst rütbeli asker, kimi başkan, kimi aşçı, kimi avukat, kimi ise mimar olmak istiyordu. Tabii başaranların sayısı muammaydı. Lakin Mizgin başarmıştı.

Doktor olmak isteyen kadın; istediği branşın ana bilim dalında, en başarılı aşk doktoru seçilmiş olup, sevenleri kavuşturmuştu. Elinden gelenin fazlasını yaparak Evin ve Revenk çiftine yüzüğü takmıştı.

Keyifle elmasını yerken soyunan kocasını izliyordu. "Bak her defasında diyorum birlik olarak mükemmel bir çiftiz. Hatta efsaneyiz, bizden iyisi yok. Hatta iyisi mezarda."

"Komik yakıştırmalarına başlamadan önce uyu, güzelim. Çok yorgunum."

"Seninle burada iki çift laf edip bebeğimize mükemmelliğimizi anlatıyorum." Bir avucunu karnına kapayıp daha gelişmeyen minik fasulyeyi aşklarına alet etmişti Mizgin.

Eşofman altını giyen Rezan gülümseyerek kafasını sallarken, "Daha gelişmemiş bile, Mizgin. Neyin mükemmelliğinden bahsedeceksin? Onu şimdiden yormasak?" diye sordu. Bu deli kadın, kızını veya oğlunu kendine benzetecekti.

"Bence ona şimdiden bahsedelim. Her şeyimizi bilmeli."

"Yatağa girdiğimde gözün kapalı olsun."

"Bir iki üç tıp yapalım istersen." Mizgin avuçlarını gözlerine kapayıp tekrar açarak gözlerini baydı.

Rezan bir an 'cee' diye bağırmasını bile bekledi. Neyse ki karısı yapmayarak onu şaşırtmıştı. "Uyuyacaksan yapalım," diye öneride bulundu. Uyuyacaksa kabuldü.

"Elmam daha bitmedi."

"Bitir o zaman."

Üzerini giyindikten sonra banyoya giren kocasının arkasından baktı. Elmasını hızlı yemek yerine uykusu olmadığı için yavaş yavaş yiyor, ağzındakileri yavaşça çiğniyordu.

Uyumak istemiyordu. Rezan ile konuşup sohbet etmek istiyordu. Evin'in yükünü üzerinden attığı için, şimdi doyasıya kocasıyla bu keyfi çıkarmak istiyordu. Lakin uyumaktan yana olan kocası keyfini bertaraf ediyordu.

Banyodan çıkan kocasıyla otuz iki diş sırıttı. Elmasını başucundaki sehpaya bırakıp bezgin tavrıyla soran kocasına baktı.

"Uyumayacaksın değil mi?"

Gözlerini büyüterek dudaklarınızı büzdü Mizgin. "Seni özlemek suç mu?"

"Suç olsa sen yine özlersin."

"Değil mi? Senin için her şeyi göze alıyorum gördün mü?"

"Bu güzel mi?" diye soran adam pozitif bir cevap alacağını biliyordu. Mizgin kadar seveceğini düşünemiyordu. Sevmekten ziyade hiç sakınmayacağını, her anına bu sevgiyi sığdırmayı, cesaretle dile getirmeyi başaramazdı. Karısı kadar sevemezdi ama güzel severdi.

"Elbette," diyerek dudağını ısıran Mizgin yanına uzanan kocasına baktı. Sadece eşofman altı vardı üzerinde ve üstü çıplaktı. Görsel bir şölen veriyordu. "Hayırdır böyle uyumalar?" Göz kırparak hesap sordu.

"Anlamadım, Mizgin?" Rezan yorganı üzerine örterken karısına bir bakış attı.

"Çıplak uyumalar." Hatırlatırcasına gözlerini çıplak göğüslerinde gezdirdi Mizgin.

"Ben hep böyle uyuyorum, iyi misin?" Karısını cevaplarken halinden şüphe eden bir ifade vardı. Her gece güzel yüzünü göğsüne yaslayan, elleriyle okşayan karısı şimdi niye yadırgıyordu?

"Bilmem ama vücudun çok güzel."

Kendini beğenen ukala bir tavırla,"Teşekkür ederim, karıcım," diyerek gözlerini arsızca karısının vücudunda gezdirdi Rezan. "Senin vücudun da enfes. Gerçi kilo aldın ama yine de kabulümsün."

"Vücudumdan çok kalbimi sevmeni tercih ederim. Çünkü biliyorsun, zamanla vücudum sarkacak böyle," diyerek iki eliyle göğsünü işaret etti. "Sarkacaklar, sen de ar..."

"Kes kes." Gözlerini kapatıp dişlerini sıktı Rezan. Mizgin belli ki uykusunu kaçırmak istiyordu. Bir kadın nasıl kocasına bunu diyebilirdi, aklı almıyordu. Sırf uyumaması için her yolu deniyordu. Uzandığı yerden doğrularak oturur pozisyona geçti. Yorganı dizlerine örtüp karısına baktı. Büyük bir ilgiyle onu izleyen Mizgin'i gördü. "Ağzını kapat, karıcım. Salyaların akıyor." Göz kırpıp gülümsedi.

"Tam diş macunu reklamlık dişlerin var. Gülüşün on numara."

"Mizgin..."

"Dama çıkalım mı?" İstediğini bir çırpıda söyledi Mizgin.

"Bu saatte?"

"Yıldızları izleriz."

Oflayarak yataktan çıkan Rezan karısının uzattığı ellerinden tutarak onu ayağa kaldırmış, dolaptan çıkardığı ince battaniyeyi üzerine örtmesine yardımcı olmuştu. Üstünü de giyerek odanın kapısına doğru karısıyla yürüdü.

Mizgin son anda hatırladığıyla bedenini odaya döndürdü. "Elmam..."

Rezan unuttuğu elmaya baktı. "Yarısını yemişsin."

"Olsun, bitirmezsem uyuyamam bu akşam."

Anlayışla kafasını sallayarak komodine bıraktığı elmayı kapıp karısına verdi.

Boşta kalan elini tutarak Mizgin'in kıkırdamalarıyla beraber, odadan çıkarak dama geçen ikili duvara doğru yürüdü. Tam dibinde durduklarında Rezan elini beline atarak kendine hapsetti. Kafasını kocasının göğsüne yaslayan genç kadın derin bir iç çekti. Yaşamak bazen çok güzeldi.

"Neden üstünü giydin?"

"Biri görür diye. Ayrıca az önce öyle uyuyacağım diye kızıyordun."

"Kızmıyordum, sadece nefesim kesildi. Şimdi o güzel vücudunu izlemek isterdim."

"Sevdiğini biliyorum." Meydan okuyan ifadesi yerini dalga geçen üslubuna bıraktı Rezan'ın. "Daha neler var bende peki?"

"Mitolojik kitaplara konu olsan Rezan'cım; doğaüstü varlığınla ne Afroditler ne Nemesisler öldürürsün. Zeus gibi heykeli dikilecek adamsın."

Karısının hormonlarından ötürü yeni saçmalıklar üretmesine karşı çıkmıyordu Rezan. Nitekim takıldığı tek bir ayrıntı vardı. "Rezan'cım?"

Mizgin damın kenarında Urfa'yı izlerken kocasının sesiyle dönmüştü. "Evet, Rezan'cım olamıyor musun?" diye saf edasıyla kocasının sorusuna soruyla yönelmiş, Rezan'ı güldürmüştü.

Hemen aşağıda onları izleyen Revenk'ten, Aslan'dan habersiz karısının ensesinden yakaladığı gibi kendisine çekmişti Rezan. "Ulan madem seviyorsun, kullanacağın onca hitap varken niye o?"

Mizgin dudağını büktü. "Sen ne anlama geldiğini bilmiyorsun değil mi?"

"Neymiş anlamı?" Şüpheyle yaklaşan genç adam büktüğü dudaklarına bakmamak için güç sarf ediyordu. Bakarsa damda olmalarını umursamaz yumulurdu.

"Şimdi ben sana Rezan'cım derken o cım, canım anlamına geliyor. Uzatmak yerine kısaltıyorum işte. Yani yine bir hitap alıyorsun."

Rezan tadı bozuk bir şey yemiş gibi suratını ekşitti. "Espri mi yaptın sen şimdi, Mizgin?"

"Senin esprilerinden çok daha iyidir, meremin."

"Ulan Mizgiin..."

"Ulan ne?"

"Ulan seni vururum!" Dişlerini sıkmıştı. Bu kadının laf dalaşında onu her yenmeyişinde aklını kaçıracak raddeye geliyordu.

Elmasını tekrar alıp zevkle ısıran Mizgin konuşmaya başladı:

"Hani İbrahim Tatlıses'in meşhur bir şarkısı vardır bilir misin?" Bilmiş bir edayla kocasına tek kaşını kaldırarak baktı. "Boynum kıldan ince, vur gitsin beni."

Kafasını olumsuz yönde sallayan Rezan, Mizgin'in tekrar konuşmasıyla tek kaşını kaldırarak izlemişti. Bu sefer ne diyecekti? Tahmin şansı bile vermiyordu.

"Ha onun devamında bir şarkı daha var: Ölürsem kabrime gelme istemem." Kocasının göğsünden iterek aralarında mesafe kattı. "Beni vurursan bir zahmet gelme mezarıma."

Rezan kolundan tutarak hızla Mizgin'i kendisine çekti. Elinden düşen elması yuvarlanıp karanlıkta kaybolurken kadın kocasına baktı.

"Gecemizde sana rahmetli Müslüm Babanın güzel parçasını armağan ediyorum. Son pişmanlık neye yarar!"

Mizgin kahkaha atıp atmamakla debelenirken kulağına dolan ıslık sesiyle kafasını damdan aşağı bakarcasına çevirdi. Aslan ve Revenk onları izliyordu. Dudaklarını ısıran kadın kafasını çevirerek kocasına bakmak istedi. Ancak o kadar dip dibiydiler ki dudağı kocasının yanağına çarptı. Gülerek geri çekildi.

"Basıldık."

Plansız öpücüğünü alan Rezan güldü. Aslan'ın ıslık çalışı devam edince derin bir nefes aldı. "Hayırdır, Şêr?" Aşağı doğru duyulacak kadar yüksek sesle konuşmuştu. Dam karanlıktı ve onlar görünmüyordu. Kardeşi nasıl onları fark etmişti?

"Revenk yarına nişan istiyor, biremin. Diğer hafta düğün planı var."

Revenk'in ağabeyinin karnına attığı yumrukla iki büklüm olan Aslan'ı karı koca gülerek izledi. "Sen kaşındın, Şêr," diyen Mizgin yediği yumruğa rağmen kardeşiyle uğraşmaya devam etmesini hayranlıkla izledi. Revenk'in evde olması neşe getiriyordu. Sevdiği kıza kavuşması apayrı, tarifi imkânsız bir mutluluk yaratmıştı.

"Bu evin en mantıklı adamı Şêr diyorum ama bu adam Revenk'e gelince bütün mantığını kaybediyor."

Mizgin kocasının tezini çürüten bir bakış fırlattı. "Mantığını kaybetmiyor. O zaman sevgisi devreye giriyor. Revenk'i severken çocuk gibi oluyor." Bakışları muzır bir edaya dönüştü. "Hani mesela senin gibi değil."

Rezan kendisiyle alakasını çözemeyince kaşlarını çattı. "Benim gibi değil mi?"

"Evet. Gözün dönünce zarar verip, sonrasında bütün ev başına toplanınca, şaka yaptım demen gibi değil."

Bıkkınlık, bezginlik, yenilmişlik dolu nefesini verirken karısına yalvarırcasına baktı Rezan. "Ulan hadi her defasında bana taş atıyorsun. Bari bu sefer alakası olsaydı."

Mizgin kendisiyle övünürcesine omuzlarını silkeledi. "Biliyor musun, Rezan, hâlâ unutmadım o akşamı."

Sohbetin uzayacağını bilen genç adam kolundan tuttuğu kadını sürükleyerek yere serilmiş halının üstüne getirdi. Oturduğu yerde karısını kendine çekerek uzandı ve kafasını halı yastıkların üzerine koydu.

"Hangisi diye sormayacağım. Sen de konuyu kapatacaksın."

"Sen şimdi şaka yaptım diye bu eve ne eziyetler çektirmişsindir. Bak biz ailecek senin esprilerini kaldıramıyoruz, dılemin*. "

Dudaklarını dişleri arasında ısıran adam sabretti. Konuşmayacak, bu konuyu irdelemeyecekti. O gece şaka vesilesiyle Mizgin'e demediğini bırakmamıştı. Bu konu uzarsa mesele kırgınlıklara doğru yolculuğa çıkacaktı. Ve acılar onları tepetaklak edecekti.

"Hiş bê jine**! "

---

* Dılemin: Kalbim

** Hiş bê jine: Sus kadın

Son söz söylenmiş, Mizgin oflayarak kafasını kocasının göğsüne yaslamıştı. Bu adam bazen muhabbet etmeyi bilmiyordu. Mizgin'e ayak uydurmak o kadar zor olmasa gerekti.

"Tamam sustum. Zaten Mizgin hep sussun."

"Mümkün mü? Susacağım derken bile konuşuyorsun."

"Sesimi duymanı seviyorum."

"Şeytan tüyünü çıkardın gene, Mizgin."

"İnan bu kadının küçük kalbini kırıyorsun, Rezan."

"Mühim değil, sen nasılsa misliyle kırarsın."

Kahkaha atan genç kadın rahatlamış vaziyette gözünü kapattı. Rezan Şahmaran deli kadını iyi tanıyordu.

***

Gecenin geç saatinde damdan odalarına dönmüş, ayakta uyumadan yataklarına girmişlerdi. Sabahın erken saatinde uyanınca beraber banyo yapıp hazırlanmışlardı. Bu sabah Mizgin'den çok aç olan Rezan vardı. Ve bir an önce kahvaltıya geçmek istiyordu. Ama önce karısını mutlu etmeliydi.

"Yarın babanın evine gitmek istiyor musun?"

Yatağı düzelten Mizgin, elinde kabarttığı yastığı duyduklarıyla elinden düşürmüştü. Rezan onu ailesinin evine gönderiyordu. Hem de hiç konu açılmadan. "Na... Nasıl?"

"Normal insanlar gibi," diyerek göz kırptı Rezan. Bir yanı artık ailesini görmesini gerektiğinden isterken, diğer yanı olanları hâlâ kabullenmediğinden istemiyordu. Mizgin kötü olmasın diye de zoraki gülümsüyordu.

"Sen ciddisin." İnanılması güç gibi geliyordu kadına.

"Evet," diye onayladı Rezan. "Dün geceki serzenişlerinden sonra aileme eziyet olmasın diye şaka yapmayı bıraktım."

Yaralarınızı saran bir adamın hayatınızda olması nasip edilmiş en güzel duaydı. Günden güne telafi eden, yokluğundan tecrübe kazanan ve bir daha aynı acıları yaşamamak için savaşan bir adam, kadın için bahşedilmiş bir mucizeydi. Mizgin mucizesine günden güne şükretti.

Sevinç naralarıyla koşar adım kocasının boynuna atladı. Karnındaki bebeğini unutmuştu. "Mümkünse bu konu hakkında hiç yapma. Başka türlü idare ederiz." Yanağına öpücüğünü koyarken geri çekildi. "Ne zaman gideceğim?"

"Yarın."

O gideceğine göre takas mümkün müydü? Kızmasına rağmen sorusunu yöneltti Mizgin: "Peki Rojin? O da gelecek mi?"

"Hayır!" dedi Rezan kesin bir dille ve karısından uzaklaştı.

Bir şey demeden odadan çıkarken Mizgin de arkasından çıkmıştı. Merdivenlerden inerken ikilinin yolu ayrılmıştı. Mizgin oturma odasına, Rezan ise misafirhaneye. Ve aynı anda konuşmuşlardı:

"Afiyet olsun, meremin."

"Afiyet olsun."

Kocası hoş bir hitabı yanına koymadığı için Mizgin adım atmayı bıraktı. "Sadece afiyet olsun mu?" Sesinden ve bakışlarından hitap almadığı için huzursuzluk yansıyordu.

Kahvaltıyı yapacak bir insana söylenecek en mantıklı cümle afiyet olsundu. Hayır, başka ne olabilirdi? "Evet," diyerek onayladı Rezan.

"Sevgi sözcüklerine ihtiyacım var. Daha doğrusu bebeğimizin."

Rezan bu durumdan usanmıştı. "Gözünü seveyim her oyununa onu katma. Onu kullanma." Rica etse de bu duruma hal çaresi bulması gerekti. Yoksa bu kadın Rezan'ı soyup soğana çevirecekti. Zaten delirtmesine ramak kalmıştı.

"O benimle," diyerek sahiplenircesine avuçlarını karnına kapadı Mizgin. "Ayriyeten her anne onun nazıyla dokuz ay on gün geçiriyor. Bunu yapmazsam aptallık etmiş olurum."

"Bir de açık açık söylüyor musun?"

"Seni kandırmaktansa, açıkça söylememden hoşnut olman gerek, Rezan Ağa." Kollarını göğsünde birbirine kavuşturarak kocasını bekledi. Hoş bir hitap almadan gitmeye niyeti yoktu. Önce unuttuğu anlarda hatırlatacak, böyle böyle alıştıracaktı.

"Hasbinallah," diyen Rezan uzun uzun sabır çekti.

Cevap vermeyeceğini anlayan Mizgin, "Rezan biz," diyerek etrafını işaret etti. "Biz insanoğlu sevgi fakiriyiz." Anlaması gereken en hassas noktayı dile getirdi.

"Az kaldı, ben de akıl fakiri olacağım," diyerek uzatmadan istediğini verdi adam. "Afiyet olsun, güzelim," cümlesiyle sabırsızca döndü Rezan.

Kocaman gülümseyerek arkasını dönüp kadınlar odasına girdi Mizgin. Afiyetle kahvaltısını etti. Yadê Piroz ile bol bol sohbet etti. Babasının evine gideceği haberi Şahmaran ailesini mutlu etmişti. Dilber Hanım kederli bir mutluluğa bürünmüştü. Mizgin babasının evinde hasretini giderecekti.

Rojin'i özlemekten heder olmuştu. Kızını merak ediyordu. Telefonda gizlice konuşmak artık yetmiyor, Dilber Hanım bu duruma katlanamıyordu. Rezan ile her şeyi konuşup yoluna girmesi için ikna edebiliyorken, Rojin adını ağzına alamıyordu.

Mizgin'e izin vermesi olayları kabul ettiği anlamına geliyordu. Öfkesi dinmeye yüz tutuyordu. Zamanla kız kardeşine olan özleminin farkına varacaktı. Mizgin biliyordu ki az kalmıştı ve zamanla ortaya çıkacaktı. Sabır her şeyin üstesinden geliyordu.

Bütün gününü evde neşeyle geçirdi, etrafı toparladı. Evin ile sohbet etti. Sonrasında kaynanasıyla Revenk ve Evin'in düğünü için çeyizi konuştu.

Haydar Ağa olanlar için kızgındı. Kızının istenme şekli akla yatkın değildi. Lakin bir yerde içinde huzur vardı. Kızı mutlu olacaktı. Gözünün önünde olacaktı. Sadece tek korkusu Revenk'in kızını sevmemesiydi. Ancak onunla ilgili şüphesini yok etmişlerdi. Bunun için sevinse mi, üzülse mi bilememişti.

Akşam yemeğinden sonra Rezan Ağanın misafirleri ağırlanmıştı. Suat, Robin ve Mizgin'in daha bilmediği arkadaşları da gelmişti. Bahçede oturarak sohbete tutulmuşlardı.

Mizgin misafirlerine hoş geldin demek için yanlarına gitmiş, kısa bir konuşmadan sonra mutfağa dönmüştü. Hazırlıklar el hızıyla hazırlanmıştı. Revenk için kutlama yapan sesler konakta inlemişti. Evin'i merak etti Mizgin. Haydar Şahmaran'ın evde olmamasından kaynaklı hepsinde bu rahatlık mevcuttu.

Mizgin ara sıra mutfağı kontrol etmiş, Evin'in yanına geçmişti. Yadê Piroz'un gelinleriyle konuştuğu özel konu her neyse dışında kalmıştı. Aralarına katılsa her şeyi rahatlıkla öğrenirdi. Ancak Mizgin onları yalnız bırakmayı tercih etmişti.

Yarın Mihrivan ve Berivan'ın geleceği haberini almıştı. Ancak Mizgin yarın baba evinde olacağından onları görmeyecekti. Yatıya kalırlarsa görebilirdi.

Geç saatlere doğru odasına çıkmıştı. Üzerindekilerden kurtulmuş, geceliğini giymişti. Bahçeden yükselen kahkaha seslerinin kesilmesiyle pencereye doğru yürümüştü. Büyük dış kapının kapandığını görünce gittiklerini anlamıştı. Gözü kol saatine takıldı, ikiye çeyrek vardı. Esneyerek kollarını göğsünde birleştirip kısık bir seste konuştu:

"Babayı özledik mi?" Babayı derken bile yüzünü esir alan sarhoş gülümsemesi vardı. "Ben çok özledim." Bir an önce odasına dönmesini bekliyordu. Yorgun argın gelecek, birbirlerine sarılıp uyuyacaklardı.

"Sence baba bizi özlemiş midir?" Düşünmeden cevapladı: "Haklısın, annecim, bizi özlememek gibi bir lüksü yok." Kapının açılma sesiyle konuşmasına son vererek, bakışlarını karanlıkta kendisine dosdoğru gelen kocasının üzerine sabitledi. Nefes al Mizgin, diye kendini teskin etti.

Rezan tam arkasında durunca gülümsedi. "Sarsana beni kollarına," der demez Rezan'ın kolları karnını sarmalamıştı. "Müsait misin kalbim kalbine eşlik edecek bu gece?" diye sordu yalın sesiyle.

"Sana bir ömür müsait bu kalp, Mizgin." Kulağına davudi sesiyle tısladı.

"Bir insan," diyerek kocasının kolları arasında dönerek, yüz yüze gelecek şekilde durdu. "Sevdiğine hiç doymaz mı? Bu nasıl bir kalp, nasıl bir ruh, nasıl bir beden? Hiç mi doymaz sana? Bazen seni bir saat, bırak birkaç saniye görmediğimde bile kalbim duracakmış gibi oluyor." Karanlıkta gözleri anlattıklarıyla parlıyordu. "Anlamıyorum... Bu nasıl oluyor?"

Rezan Şahmaran bilemediğini omzunu silkerek ve devamında konuşarak belirtti. "Keşke cevabı bende olsa. O zaman cevabı ilk kendime verirdim."

"Nasıl... Nasıl olur da seni kendimden daha çok severim?" Cevabını bulamadığı soruları Rezan'a yöneltti. Belki o yardımcı olurdu. Keza Mizgin sevgi dese de sevgiyi aştığından bunu da yetersiz görüyordu. "Nasıl olur da senin canın yerine kendi canımın yanmasına razı olurum?"

Rezan avuç içini karısının sol göğsünün üstüne kapadı. Yüzüne minnetle fısıldadı. "Kalbim burada, ona dikkat et. Kendini kırarsan, beni kırarsın."

Rezan'ı kırmak mı? Bir daha Rezan'ı kırarsa kendini kırar, hayatına kendi eliyle ipi gerdirirdi. Mizgin o ipin boynuna gerilmesinden yana asla değildi. Rezan ile yaşayacak günleri vardı. "Gökyüzüme sarılmak istiyorum."

"Ne duruyorsun?" Kollarını kocaman açarak, küçük kadının sarılmasına izin verdi Rezan. Sarılıp ruhunu doyurmasına ihtiyacı vardı. Mizgin'i tüm gün özlemişti. Tüm gün onu görmek için sabırsızlanmıştı. Günün sonunda yanındaydı.

"Bu ne yahu? Aşkın huy edindi bende," diyen gülüşünde teslimiyet vardı Mizgin'in.

"Kendi ağzınla söyledin. Bana delicesine âşıksın, Mizgin."

"Rezan Ağa."

Kafasını kaldırıp gözlerinin içine baktı. Rezan gözlerinde parlayan muzırlıkları görünce ne diyeceğini büyük bir sabırla bekledi. Bu güzel anı o diliyle bozmasını istemiyordu. Aslında tatlı diliyle...

"Biz seninle pasta dünyasının ayrılmaz ikilisiyiz. Şekerle yumurta." Göz kırparken, kıkırdayıp kafasını omzuna bıraktı.

"Bana bak, gülüşünü görmek istiyorum."

Geri çekilen Mizgin parlayan gözlerle kocasına baktı. Cevabını bildiği soruyu soracaktı. Duymak istiyordu. Ağzından dökülecek her kelimeye can verecekti. "Beni seviyor musun, Rezan Ağa?"

Alnını Mizgin'in alnına yaslayan Rezan önce dudağına minik bir öpücük kondurdu.

"Jê te hezdikim xêzalâ mîn*."

"Jê te hezdikim meremin.**"

Rezan Ağanın yarım bıraktığı sevgi öpücüğünü, Mizgin'in, "Öp beni," demesiyle devamı getirmişti. Acıtmadan sevmek ne güzeldi.

***

Hayatlarına karabasan gibi çöken hüzün perdesi çekilmiş, güneş aydınlık yüzünü geri sunmuş gibiydi. Belki de bebeğinin varlığı huzuru getirmişti. Belki de imtihanın büyüğü son bularak kadını mükâfatlandırmıştı. Sebebi her neyse şükretti Mizgin.

Sabah Rezan'ın onu uyandırmasıyla yatağından kalkmış ve hazırlanmıştı. Kocasını gün boyu görmeyecekti. Hatta Rezan'ı aramak isteyeceğini bile düşünmüyordu. Çünkü korkusu vardı. Ne olur ne olmaz diye korkusu vardı. O yüzden tek dileği bugünü sorunsuz atlatmaktı. Belki de en zor günü bugün olacaktı. Amma velakin üstesinden gelecekti.

Hazırlandıktan sonra Rezan ile aşağıya inerek beraber kahvaltı etmiş, ardından evden çıkıp arabaya binmişlerdi. Son sürat sürülen araba ineceği durakta park edilmiş, Mizgin inmek yerine kocasına dönmüştü. "Eğer içinde birazcık bile huzursuzluk varsa dönebiliriz, Rezan. Bak benim için sorun değil." Kocasının gönlü ne zaman ki tek bir pişmanlık olmadan razı gelir, Mizgin de o zaman giderdi.

Anlayışla gülümseyen Rezan kafasını camdan çevirip karısına baktı. Güzel yüzünde gördüğü hüzün kalbini acıttı. Bir tekme yemiş gibi oldu. Ama zaten yoldayken bir tekme daha yememiş miydi?

Rojin...

---

* Jê te hezdikim xêzalâ mîn: Seni seviyorum ceylanım

** Jê te hezdikim meremin: Seni seviyorum yiğidim

Kardeşinin özlemi boğazına bağlanan düğüm olup yutkunmasını hatta nefes almasını güçleştiriyordu. Pervasızca boğan, nefes alma kabiliyetini elinden alan o hasret düğümünü saklamaya kalkıştıkça düğüm daha sıkılaşıyor, en sonunda adamı vahim bir ölüme götüreceğini ilan ediyordu.

Çaresizce karısını izledi Rezan. Dolan gözlerini saklamaya çalıştı. Ne kadar saklasa da Mizgin görüyordu. Daha kötüsü hissediyordu. "Bazen geç kalabiliriz, biliyorsun değil mi?" Bir kere geç kalmışlardı. Tekrarı olmayacaktı. Telafiler için uğraşmıyor muydu Rezan?

"Sarıl bana, ihtiyacım var." Tonlarca yükü sesine hapsetmişler gibi fısıldadı Rezan.

Korkmadan haykırmak değil miydi sevgi? Korkmadan güvenmek değil miydi? Bütün duvarlarını yıkıp olduğu gibi sığınmak değil miydi? Ruhunun hapsolduğu kafeste yanında olmak ve dahi kurtarmak için savaşmak değil miydi?

Duvarlarını yıkan adamın isteğini sımsıkı sarılarak verdi Mizgin. Dudaklarını boynuna bastırdı. "Hep yanındayım."

"Gitme... Sen de bırakıp gitme."

"Canımı alsalar, seni yine bırakmam."

"Hep ol, Mizgin, ölene kadar."

"Seni öpe öpe ölmek vardı. Sarıla sarıla kollarında can vermek vardı."

"Hişt... Daha yaşamadıklarımız var. Ölmek için daha erken." Saçlarını okşarken kulağına fısıldadı. Doyamayacağını bildiği, ancak akşama kadar idare edeceği bir günlük sarılma kotasını doldurdu Rezan. Bununla idare edecekti.

Geri çekilerek karısının gitmesine izin verdi. Arabanın kapısını açıp inen Mizgin kapıyı kapatmadan önce kocasına baktı. Sanki söyleyeceklerini duymak için bekliyor gibiydi. Yüreğinden geçenleri duymak istiyordu.

"Benim... Yerime de... Mizgin, ona sar..." Devamını getiremeyince ensesini ovuşturarak kafasını eğdi Rezan. "Bebeğimize dikkat et."

Kafasını salladı ve güldü Mizgin. "Senin için ona sarılırım, olur mu?"

Sessizliğini koruyarak kapıyı kapatarak giden kadınını izledi Rezan. Ona hayatın başka bir parçasını vererek, yaşama ayak uydurmasını sağlayan kadını izledi.

Bahçeye giren Mizgin etrafta kimseyi görmeyince hızlı adımlarla eve girdi. Oturma odasında oturan herkesi bir arada gördü. Çay

eşliğinde sohbet ediyorlardı. Ne çok özlemişti. Ailesinin özlemi bir çığ gibi yüreğine düştü.

Telefonda konuşmak yetmiyordu. Sarılmak ve bir oturuşta yorulana kadar konuşmak istiyordu. Annesinin onu görüp ağlamaması için dramatik an oluşturmak istemedi. Onun için çantasını kapının önüne bırakıp sessizce içeriye girdi. Kimsenin onu fark etmemesi işine gelmişti. İçeriye girdiği gibi zılgıtı basmıştı.

Odada yankılanan ses annesinin nefesini keserken, yengelerinin aynı anda çığlıkları atmasına sebep olmuştu. Korkudan rengi sararan dört kadını kahkahalar içinde izlerken elleri karnına gitmişti. Dramatik anların oluşumunu engellemişti. Korkuyu hesaba katmamışsa da iyi olmuştu.

Annesi gülmesine dayanamayınca, eline geçen ilk terliği kızına attı. Iskalayınca ayağa kalkmaya davrandı. Gelişi sürpriz olan kızına sarılıp doya doya öpmek istiyordu. Az önce kalp krizinin eşiğinden dönmüştü.

Mizgin terliği yememek için hafif yana kayınca omzu duvara çarpmış, gülmekten kendini bir türlü alamamıştı. Evlenmeden önce bu eve az çektirmemişti. Babasından azar işitene kadar devam ederdi.

Benan bir bardak su doldurup kaynanasının eline verdi. Mizgin gerçekten olaylı bir giriş yapmıştı. Suyu içmeyen Naze Hanım kızına delirmiş gibi bakmaya devam etti. "Aklını mı kaçırdın, Mizgin?"

"Dayê... dayê valla çok güldüm..." Annesinin yanına giderek oturmuş ve hemen sarılmıştı. Az önceki korkusunu bir kenara atıp kızına sarıldı.

"Nasıl izin verdi kocan?"

"Kendisi gönderdi."

Annesini bıraktıktan sonra hızla yengelerine sarıldı. Rojin'e sıra geldiğinde Mizgin şefkatle gülümsedi. Kocası için sarılacaktı. Kollarını sardığı kıza uzun uzun sarılmış, Rezan yerine öper gibi görümcesini öpmüştü. İşte şimdi kelimenin tam anlamıyla keyifli ve mutluydu.

Sarılma faslından sonra Dila'nın lavaboya gitmesine yardımcı olduğu babaannesi de gelmişti. Mizgin ailesine saklayamadığı heyecanı ve özlemiyle kucak açarak konuşmuştu. Annesi önce babasını, ardından her iki ablasını arayarak Mizgin'in gelişini haber vermiş, babası ve ablaları geleceklerini bildirmişlerdi.

Kimse gelmesini beklemiyordu. Onun gelişi herkes için büyük bir sürprizdi.

Yengeleri, dostu Dila, Yadê Feyruz ve annesi sürekli onunla konuşurken, Rojin hep bir adım geride durup sürekli onları izliyordu. Kaç aydır ailesini görmüyordu. Bu özlemle giderse kahrından kendini unutacaktı.

Mizgin'in başına gelenlerden dolayı kendini sorumlu tuttuğu için, kocasının ailesine karşı hep utançla bakar olmuştu. Sevdiği adama kaçmasaydı belki bunların hiçbiri olmayacaktı. Lakin Berdan'a varmasaydı, ölürdü. Onu kaybetmeyi göze alamazdı.

Mizgin belki ondan daha mutluydu ki öyle olmasını umut ediyordu. Keyfi epey yerindeydi. Güzel kadını izlerken gülümsedi Rojin. Ağabeyi karısına değer veriyordu. Bir nebze rahattı. En azından Mizgin mutluydu. Berdan ve kaçışı en çok ona zarar vermişti.

Camer Ağa eve gelince Mizgin koşa koşa boynuna atlamıştı. Neşeyle şakıyan kadın babasını da güldürmüş, kadın kocasına içten içe teşekkür etmişti. Sevgisi bugün itibariyle taşmıştı. Altında kalıp boğulsa gıkı çıkmayacaktı.

Babasıyla misafirhaneye geçerek sohbet etmişti Mizgin. Ablalarının gelişiyle kadro neredeyse tamamlanmıştı. Geriye işlerinin başından gelecek olan ağabeyleri kalmıştı. Babası ve ablalarının çekişmeli sohbetleri yemeğin hazır olduğu haberiyle sonlanmıştı. Aç olduğunun farkına bile varmayacak kadar derin anlar yaşamıştı Mizgin.

Yemekten sonra annesi ve ablalarıyla yalnız kalan Mizgin daha özel konulara dalış yapmışlardı. Dila ve yengeleri anlayış göstererek onları baş başa bırakmışlardı. Annesinin fikri gözünü korkutmuş, korkan Mizgin karşı çıkmıştı.

"Ben diyorum Rojin'i gönderelim. Belki ağabeyi kabul eder. Hiç sağlıklı bir hamilelik sürecinde değil. Bebek zayıf, anne zayıf. Berdan ikisi için korkuyor."

"Hayır, dayê biz karışmayalım." Karıştıklarından ötürü burnu az sürtmemişti. Rezan'ı kaybetmişti. Rojin derken bile adamın rengi değişiyordu. Kaldı ki onu göndermek! "Zamana bırakalım. Belki Rezan kendisi gelir."

Zerya ve Berfe sürekli baba evine geldiklerinden süreci görüyorlardı. Lakin anneleriyle aynı düşüncede değillerdi. Rojin'i baba evi kabul etmezse kadın kendini artık hepten salardı.

"Gelmez, Mizgin," diye kesin konuştu Naze Hanım. Rezan hafızasını kaybetse, adımları sokaklarına düştüğü an geri kazanırdı. "Senin kocan bu eve gelmez. Kız kardeşinin cesedi çıktığı zaman gelir."

Üzüntü içerisinde annesine baktı. "Allah büyük, annem. Kaldıramayacağımız yükü vermez. Elbet Rojin de benim gibi babasının evine gelecektir bir gün." Kederle soluyarak ablalarına baktı. Rezan bugün ona sarılmasını istemişti. Bu da demek oluyordu ki gardı kırılıyordu.

"İnşallah, keçamin inşallah."

Annesinin hüznünü dağıtmak için konuyu değiştirdi. "Erkek torununuz geliyor. Berdan nasıl?" diye sordu.

"Keyfi yerinde nasıl olsun. Ama karısı için de üzülüyor," diyen Naze Hanım kızını baştan aşağı süzdü. Rezan'ın onu kırmadığından neredeyse emin oluyordu. Hamileliği onlara yaramıştı. İkisini birleştirmişti. "Ağrın olmuyor değil mi? Bak ağrın olursa, utanırım sıkılırım deme. Dilber'e söyle."

Berfe ve Zerya bakıştı. Annelerin kaçıncı soruşuydu?

Mizgin gülerek elini sıktı. "Korkma, hepsi üzerime titriyor. Rezan ilk defa baba olacak. Hepsi çok mutlu, çok heyecanlı. Ne üzülmeme ne yorulmama izin veriyorlar."

Zerya şaşkınlığını saklayamadı. "Vay be, sana korkarak berdel olacağını söylediğim günler geldi aklıma. Barut ağasının bu kadar değişip seni seveceği aklımın ucundan geçmiyordu."

Berfe de Zerya kadar şaşkındı. "Hele boşanmamak için Mizgin'i İstanbul'a kaçırdı ya. Adamsın Rezan, dedim."

Anne kız gülmüşlerdi. Rezan'ı bu evde seven iki kişi vardı. Onlardan biri babaannesi, diğeri de Berfe ablasıydı. Geri kalan herkesin bir numaralı düşmanıydı. Zamanla tabularını yıkacaklardı.

"Sen bir de gelmemem için neler yaptığını görseydin, eve döndüğüm için beni linç ederdin." Sesi sona doğru canlılığını kaybetti Mizgin'in. Çok zor günleri atlatmıştı. Kahır ve kederden ötesine geçememişti. Lakin bugün o kahırdan eser yoktu.

Ne yaptığını soran ablalarına ısrar ettikleri halde anlatmamış, Rezan'ı onların diline düşürmemişti. Sohbetlerini biraz daha sürdürdükten sonra ayaklanmışlardı. Evde turlamak ve Dila'yı yalnız yakalamak istemişti Mizgin.

Odaları tek tek gezerken Rojin'i odasından çıkarken gördü. Varlığını sorusuyla belirtmişti. "Kocanı mı bekliyorsun?"

Mizgin'in sesini duyan Rojin kapattığı kapıdan kafasını kaldırarak baktı. Hafif tebessüm ederek, "Daha var gelmesine," diye cevapladı. Berdan'ın gelişine yakın asla aşağıdan yukarı çok gerekli olmadıkça çıkmıyordu.

"Belki özleyip odana çekilmişsindir."

"Yok canım, daha neler."

Manalı bakışlarını esirgemeden güldü Mizgin. "Bilmem artık."

"Sen belki özlemişsindir," diyerek göz kırptı Rojin.

"Her an özlüyorum." Her anını kocasına olan özlemi ve aşkıyla geçiriyordu. Rezan; onun susuz kalmış bir çiçek gibi suyu olmuş, ısınamadığı anda doğan güneşi olmuştu. Nasıl sevmezdi bu adamı!

Rojin hiç çekinmeden dile getirmesine hayran olmuştu. Berdan'ı özlediğini sadece ona itiraf ederken zaman zaman onunla eğlenen eltilerine gülüyordu. Ama Mizgin karşısında kim olursa olsun saklamadan söyleyebiliyordu. "Seni çok seviyor değil mi?"

Mizgin'e aylar önce sorulmuş olsaydı, cevabı kesinlikle hayır olurdu. Bırak sevmeyi elinden gelse alır buraya getirir, bir daha yüzünü görmek istemediğini açıkça söylerdi. "Seviyor hatta çok seviyor. Yoksa beni buraya göndermezdi."

Rojin anlamışçasına kafasını salladı. Ağabeyi onu hâlâ seviyor muydu? Özlüyor, merak ediyor muydu? Görmek istiyor muydu? "Ya beni?" diye sordu. Gözlerinden keder aktı durdu. Ağlamak istemiyordu. Ağlarsa bütün gücünü kaybederdi. Ne zaman özlemi çok büyüse oturup ağlıyordu.

Mizgin bugün gördüklerini anımsadı. "Sana onun yerine sarılmamı istedi."

Rojin duymaktan korktuğu cümlelerin yerine hiç beklemediği bir cevap işitince afalladı. "An... Anlamadım..."

"Sana sarılmamı istedi."

Rojin şişen karnının engeline rağmen Mizgin'e hızlıca sarılmıştı. Çok özlediği ağabeyinin kokusu üzerine sinmişti. Rezan Şahmaran onun ağabeyi, babası, oyun arkadaşı, arkadaşı olmuştu. Ne isterse yapan, onu yetiştiren, sevmekten hiç usanmayan, büyük hatasına rağmen hâlâ ona sarılmak isteyen ağabeyinin kokusunu içine çeker gibi, ona sarılır gibi yengesine sarıldı.

"Çok özledim, Mizgin... Rezan ağabeyimi, Şêr'imi, eğlence arkadaşım Revenk'i... Hiçbiri benimle konuşmuyor, beni görmeye gelmiyor, beni sormuyorlar. Benim yüzümden, biliyorum ama çok özledim onları."

Mizgin ağlamaklı sesinden dökülen bütün acısını soğukkanlılığını koruyarak dinledi. Rezan özlemeye ve artık bunu saklamaktan yorulmaya başlıyordu. "Seni affedecektir, Rojin... Gelip seni soracaklar, görecekler..."

"Ne zaman?"

"Sabret, canım sabret..."

"Sabrediyorum o evden kaçtığım günden beridir, sabrediyorum."

Sarılmayı bırakan Rojin geri çekildi. Yaşlarla dolu gözlerini silerek gülmeye çalıştı. Onu hiç merak etmediğini düşündüğü abisi yengesine sarılmasını söylemişti. Bu bile yeterdi. Bu gelişme bile onu mutlu ederdi. Yeter ki nefret etmesin idi.

"Mizgin!"

Ağabeyi Cengiz'in bağırışını duyunca tırabzana doğru koştu Mizgin. Bahçenin tam ortasında duran Cengiz'in arkasında gülen Mesut ve yanında Berdan vardı. Rüzgâr'ın merdivenleri çıktığını görünce koşar adımlarla merdivene yürüdü. Hepsini çok özlemişti. Akşamın olmasını dört gözle beklemişti.

"Kibir Ağası seni nasıl gönderdi lan?"

Rüzgâr'ın gülerek gelişine Mizgin kaşlarını çattı. "Kendi rızasıyla gönderdi. Git aileni gör, onları özlemişsindir, dedi. Bunu yapan adam nasıl kibirli olsun, Rüzgâr?" Ağabeyi onu sıkıca sarmış hatta belinden dikkatlice tutarak etrafında iki kez döndürmüştü. Mizgin'in gelmesini beklemiyorlardı. Hem de kocasının kendi isteğiyle göndermesini hiç beklemiyorlardı.

"Hoş geldin, Mizgin'im. İyi ki gördük seni..." Geri çekilerek kardeşini izleyen genç adam şişkin karnını görünce tebessüm etti. Amca olurken aynı zamanda dayı olmayı da bir kez daha tadacaklardı.

"Ben de, Rüzgâr." Hasretle ağabeyini izledi. "Çok özledim sizi."

"Revenk geleceğini söylemedi," diyen Rüzgâr ağzından kaçırınca dilinin ucunu ısırarak yüzünü buruşturdu. Revenk ile konuştuklarını kimse bilmiyordu. Dostluklarını olanlardan ötürü bitirmemişlerdi. Gizlice buluşup konuşmuşlardı. Zira ne Revenk Rezan ile uğraşacaktı. Ne Rüzgâr Cengiz'i kaldırabilecekti.

Mizgin buluştuklarını ağabeyinin ağzından kaçırmasıyla öğrenmişti. Gözlerini ardına kadar açtı. Ağzına fermuarı kapatarak iş birliği yaptı Mizgin.

"Mizgin!"

Cengiz'in sesini tekrar duyunca gözlerini baydı. "Büyük ağabey ya, illa ayağına kadar gideceğiz."

Rüzgâr kafasını salladı. "Büyük ağabey değil, Beylerbeyi Cengizhan Hazretleri diyeceksin," diye dalga geçerek kolunun altına aldığı kız kardeşiyle çıktığı merdivenleri tekrar inmişti. Konuşmaları Mizgin'in büyük ağabeyine sarılmasıyla son bulmuştu. Hiç ağlamayan, gün boyu gülen kadın Cengiz'e sarılınca gözyaşlarını tutamamıştı. Onun için her şeyi göze alan, yaptığı hata sonucunda başını

önüne eğdirip kardeşini göndermesi kadını utandırıyordu. Cengiz onun için her şeyi yapmaya hazırdı.

Mesut ve Berdan'a sarıldığında da ağlamaya devam etmişti. Ayaküstü bütün dalgalara maruz kalmış, herkesin attığı laflara gülerek gözyaşlarına son vermişti. Yemek yemek isteyen ağabeyleri babaları ondan önce yediği için annelerinin yanında yer almıştı. Bugün babaları hariç bütün aile yemek yiyecekti.

Akşam yemeği kurulana kadar Mizgin ağabeyleriyle konuşmuş, hal hatır sormuş dertleşmişti. Evin ve Revenk'in sözünü duyurduğunda Rojin'in ağlayıp odadan çıkması kadını üzmüştü. Revenk sözlenmişti ve ağabeyinin sözünde değildi. Ablası Zerya peşinden gitmişti.

Akşam yemeklerini konuşarak yiyen aile daha sonra çay eşliğinde de bu sohbeti sürdürmüştü. Yan yana olmak o kadar güzeldi ki. Kalabalık ailenin en güzel kısmı buydu. Baba evine gelen kızın hepsiyle oturup dertleşmesi, gülmesi, hiç sıkılmadan eski anıları tekrar tekrar konuşmaları...

Geç saatlere kadar oturan kadın kocasının telefonuyla yerinden kalkmıştı. Ayrılık vakti gelmişti. "İnşallah bundan sonra sık sık gelirsin, kızım. Kocan ne zaman isterse o zaman gel, sıkboğaz etme."

Mizgin nasihatine uydu. "Olur, Yadê Feyruz. Elini öpeyim gideyim." Babaannesinin elini öpen genç kadın sıkıca sarılmıştı. "Piroz'a, Dilber'e, Gülistan'a selam söyle. Tebriğimi ilet, çok sevindiğimi söyle. Evin annesinin evinden çıkmamış, iyi olmuş."

Mizgin herkesten mutluydu. "Biz de çok sevindik, yadê. Hadi Allah'a emanet ol, kendine dikkat et, sağlığın yerinde olsun, torunlarını üzme."

Gece boyu Rüzgâr ve Mesut ile kavgalarını dinlemişti. Eğlenerek izlemiş, her bakımdan Yadê Piroz'u ve Rezan'ı görmüştü. Bütün babaanneler torunlarını sever sayarken bu iki kadın inatçı keçi gibi torunlarıyla kavga ediyordu.

Ailesiyle vedalaşıp kapıya doğru yürüdü Mizgin. Daha kapı açılmadan Rojin yengesinin elinden tutmuştu. Rezan'ı şimdi görmeye cesareti yoktu. Sadece bir şey isteyecekti. "Mizgin benim yerime ona sarıl, öp. Onu çok özlediğimi, çok sevdiğimi söyle."

Gözlerini kırpıştırdı Mizgin. "Tamam, sen merak etme. Yeğenime dikkat et, sağlıklı gelişsin."

"Sen de," demekle yetindi Rojin.

Cengiz'in açtığı kapıdan çıkan Mizgin ailesine son kez el sallayarak arabada duran kocasına döndü. Yüzünde tarif edilemez bir

mutluluk vardı. Onlardan kopmanın üzüntüsü varsa bile mutluluk daha baskındı. Kısa zaman sonra belki daha iyi olacaklardı.

Arabanın etrafında dönerek Rezan'ın yan tarafına geçmek için kapıyı açtı. "Dikkatli ol," diyen ağabeyine dudağında silemediği gülüşüyle baktı. Arabaya dikkatlice binerek kapıyı kapattı. Kocasına döner dönmez çantasını arkaya attığı gibi sarılmıştı. Sıkıca sarılmış, öpmüş, kokusunu içine içine çekmişti. Cengiz'in kapı önünde onları izlediğinden ve küfrettiğinden habersizdi.

Rezan güldü. "Bu ne şimdi?"

"Sana selam getirdim, hasret getirdim." Lafı dolandırmadı. "Rojin sana sarılmamı istedi. Seni özlediğini, seni çok sevdiğini söylememi istedi."

Gülüşü ufak ufak bozulurken yüzü yerini acıya bıraktı adamın. Kız kardeşini, korunmasız küçük kızı özlemişti. Nasıl olduğunu, ne halde olduğunu bilmiyordu. Sevdiği adamın yanındaydı nasılsa, mutluydu. Ama bir yanının yandığına emindi. Gözleri evin kapısına çevrildiğinde karnı burnunda küçük kız kardeşini gördü. Gözünden sicim gibi akan yaşlarla onu izliyor, tebessüm ediyordu.

Rezan yüzünde kederi, özlemi, hüznü, acıyı alenen gördü. Bakmamak için gözlerini indirdiğinde karnına tekrar bakakalmıştı. Bir canı taşıyordu. Daha kendine yetemeyen küçük kız kardeşi karnında bir can taşıyordu. Karısıyla yaşıt olmalarını unutarak Rojin'i daha hâlâ küçük görüyordu.

Gözleri tekrar kız kardeşine döndü. Kapıya yaslanmış beklenti dolu gözleriyle izlemeye devam ediyordu. Rezan gözlerini sımsıkı kapatarak karısına baktı. Rojin'in aksine Mizgin mutluydu. Gülüyor, konuşuyor, serbestçe davranıyordu. Kız kardeşi mutsuzken karısı mutluydu. Kendi ailesini bugün görmüş, bütün acısını çıkarmıştı. Rojin'i en son evden attığı gün görmüştü. Şimdi bugün...

Kafasını usulca kız kardeşine çeviren Rezan gördüğü manzara karşısında yutkunmuştu.

Cengiz'in göğsüne kafasını yaslamış, hâlâ ağlayarak onu izliyordu. Elleri vitesin üzerine gümbürtüyle düşen adam avuçları arasında sıkarak tabloyu izlemeye devam etti.

Rojin'e ağabeylik eden başkaları vardı. Bunu kabullenmek kız kardeşini affetmeyen bir adam için ne kadar kolay olabilirdi ki?

Bölüm 12

Benden Gidemezsin

Bilir misiniz; bir beden bir gün içerisinde bir sürü anıyı aynı anda yaşayabilir. Ve bunu en büyük farkla kadınlar yaşayabilir. Ağlar, güler, üzülür sonra da mutlu olur. Bu bir çikolata ya da bir top dondurmayla sonlanabilir. Bir çocuk sesiyle yahut daha fark sebeplerle de gerçekleşebilir.

Mizgin Şahmaran için gülüşüyle yüreğini hoplatan Rezan ile son bulurdu.

Babasının evine gitmesini istediği o günden bu yana aylar geçmişti. Rezan Şahmaran'ın kardeşiyle olan imtihanı yenilgiyle bitmiş ve eve geri dönmüşlerdi. Rojin'in onun için ağladığını gören Rezan arabadan inmemeyi kendine her defasında söylemiş, kendini tutup kararından vazgeçmemişti. Nitekim hamile hali savunmasız duruşu, onun için ağlayışı bütün gücünü kırmış, Cengiz'in kız kardeşini şefkatle sakinleştirmesi kıskandırmış ve Rezan inmek istediği sırada kız kardeşi gözden kaybolmuştu.

Rojin'in ağlaması şiddetlenince Rezan'ın inmeye çalıştığını görmeyen Cengiz küçük yengesini içeri almıştı. Ve ağabeyinin girişimi sadece orada kalmıştı. O geceden sonra bir daha Rojin'in adı geçmemiş, bu konu hakkında en ufak bir kelime sarf edilmemişti.

Mizgin kocasının zamanla daha iyi olacağına ve kız kardeşini özleyip yanına gideceğine kendini inandırarak ve kocasının canını sıkmayarak susmuştu. Bu süreçte iki haftada bir yine babasının evine kocası tarafından gönderilmiş, hatta gece orada kalma iznini bile laf etmediği halde almıştı. Bu büyük değişim iki gece kalma iznini aldığında daha da büyümüştü.

Rezan onu özlediği için ikinci gece annesinde kalmasına izin vermemiş, Aslan'ın getirmesini söylemişti. O malum geceden sonra Mizgin'i baba evine hep Aslan bırakmış ve almıştı. Rezan'ın ona karşı bağı kuvvetlenmişti.

Aradan geçen zaman hamile kadının karnını büyütmüştü. Bebeğini hissettiği her anda mutluluktan havalara uçuyordu. Gün be gün şişen karnını keyifle izliyordu. Rezan ile hastaneye gidip bebeklerinin cinsiyetlerini öğrenmeye çalışsa da bir türlü göstermiyordu.

Eve gelene kadar arabada kavga etmişlerdi.

Rezan, 'İnatçı işte sana çekmiş, şimdiden belli,' derken ondan aşağı kalmayan Mizgin, 'Kimin inatçı olduğu açıkça belli oluyor. Sana benzemiş, desene bir ömür ikinizi çekeceğim,' cevabını esirgememişti. Eve dönüş yolunda tartışma seyrini aynı hızda ilerletmişti.

Bebeğin cinsiyetini öğrenememek ikisinin heyecanını büyütüyordu. Kız veya erkek fark etmez, gelecek bebeğin merakını yaşamak her anne babanın yaşadığı en sevimli halleriydi.

Tatlı bir hali doğumdan sonra kocasına hatırlatmak için yeni bir girişimde bulundu. Mizgin Şahmaran farkıyla!

Kocasının kucağına temkinli hareketleriyle oturdu. Kaşları karnını işaret ederken kavislenen vücuduyla şişkinliğini meydana sermişti. Biz buradayız, diyordu.

Vücuduna oturan ağırlık oldukça sevimliydi. Nefesini burnunda tutarak zoraki bir halde konuştu. "Gerçekten nefesim kesildi." Ağırlığını kabul ediyordu. Nitekim nefes almayacak kadar değildi.

"Ah!" Tatlı bir iltifatı almışçasına kendinden geçti Mizgin. "Her defasında nefesini kesiyorum, biliyorum."

Rezan bütün vücudunda gözlerini gezdirirken sesinde karısının yanlış algısını düzeltmek isteyen bir tını vardı. "O anlamda demedim."

"Demek zorundasın."

"Başlama gene," diyen Rezan kafasını yatağın başlığına yaslayarak karısını izlemeye başladı. İki eriği yanağının her iki tarafına yerleştirmiş gibi tombullaşan yanakları her an patlayacakmış gibi duruyordu. Isırmalık yanakları dolgun yüzünde gözlerine ziyafet çektiriyordu. "Tombul balıklar gibisin."

Aldığı tatlı iltifatı anlamayan Mizgin'in yüzü düşmüştü. "Farkında mısın? Her gün beni bir hayvana benzetiyorsun? Bana bir şeyler mi ima etmeye çalışıyorsun?" Kaşlarıyla bir şeyler ifade etmeye çalıştı.

Kahkaha atan Rezan, Mizgin'in daha da somurtmasına neden olmuştu."Senin tatlı olduğunu ima ediyordum." Hiç bu açıdan bakmamıştı Rezan. O an gözüne nasıl geliyorsa, benzettiği halini dile düşünmeden getiriyordu.

"Her defasında bir hayvan ismi alınca bana artık pek tatlı olduğum çağrışımı gelmiyor." Alıngan edasıyla burun kıvırdı Mizgin.

Yani insan karısının günden güne gelişimini hayvana benzetmeyi nasıl başarabilirdi?

"Ulan Mizgin evleneceğimizi duyduğun zaman ben bu adamın ömrünü karartacağım diye yemin mi sundun?"

"Beni beklettiğin zaman çok beddua ettim."

"Allah belamı verdi."

"İstemeye gelmedin ben ne yapayım. Racon kesiyordun; yok istemem, küçük o, gelmeyecek." Gözlerini bayarak Rezan'ın eşofmanının ipiyle oyalandı. "Sanki ben sana bayılıyordum."

"Bayılıyordun."

"Doğru," dedi gülümseyerek. "Biraz daha gelmeseydin ben seni istemeye gelecektim."

Gülerek, "Yaparsın," diyen genç adam saç tutamlarını parmaklarının arasına aldı. "Kader bizi yan yana getirmediği sürece beklemek en büyük görevimiz." Kabullenen sesinde huzur vardı. Kader en yanlış zamanda en doğru kadını hayatına bahşetmişti.

Karşılık olarak Mizgin kafasını sallayarak hak verdi. Kaderde nasip değilse ucunda ölüm de olsa, yan yana gelmek imkânsızdı. Kafasını yana koyan Mizgin gülümseyerek kocasını izledi. Parmakları çıplak karnının üzerinde dolaşırken gözleri parlıyordu. Komodinin üzerinde beklettiği bardağa uzanıp sütünden birkaç yudum aldıktan sonra yerine koydu ve az önce yarım bıraktığı işine geri döndü. Konuşmaya! Kuşkusuz Rezan ile severek yaptığı en güzel aktiviteydi.

"Benim için acı çektin mi?"

"Seni sevmiyordum, Mizgin."

"Çok açık sözlüsün. Biraz üstü kapalı konuşsan."

Rezan'ın dudakları arasından kopan mest edici kahkaha Mizgin'in kalbine konmuştu. Kocasını eğlendirmeyi seviyordu. Kahkahalarının sebebi olmayı seviyordu. Rezan için yaptığı her şeyi seviyordu. Bazen dama çıkıp, "Yıkılmadım ulan ayaktayım! Ben kazandım!" demek istiyordu. Ama bunu yaparsa kaybedecekti. Zira Rezan onu öldürürdü.

"Ben de acı çekmedim," derken kendi söylediğinden şüphe eden titrek bir tonda konuştu. "Hem acı çekmek kolay mı? Yani seni sevmiyordum," diyerek alayla güldü. Rezan'ı bu konuda alt edemiyordu.

"Az önce sana gelmediğim için beddua ettiğini kendin söyledin."

"Rezan," dedi konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Söyle, Mizgin." Karısı konuyu değiştirdiği için sesini çıkartmadı Rezan. Keyifle karısını izliyor, saçlarını okşuyordu. Her bir saç teline âşıktı. Onlara dokunmayı, onları hissetmeyi çok seviyordu.

"Ben olmasaydım, başka biriyle evlenseydin mesela?" Soruyu sormak Mizgin'in kalbine büyük ölçüde zarar verebilirdi. Zira başka kadını Rezan'ın hayatında düşünmek, idam sehpasına kendi ayağıyla yürümekle eşdeğer bir işkenceydi. "Sever miydin?"

"Bilmediğim bir şey için cevap vermek yanlış olur."

"Ama beni sevdin." Anında cevabı verdi.

"Sen, Mizgin Şahmaran! Aşkını bir ayet gibi ruhuma üfleyip en güzel duayı ettin."

Ağzı hafiften aşağı sarkarken ışıltılı gözlerinde damlalar birikti. Hafifçe Rezan'ın üzerine uzanıp avuç içini yanaklarına bastırdı. "Sen, Rezan Şahmaran; kaderime adını kazıyan adam. Sana sonsuz teşekkürler duamı dilediğin için."

Alnına dudağını bastıran Rezan kokusunu ciğerlerine çekti. "Sen, Mizgin Şahmaran; nefesim oldun, özlemek bile yetmiyor. Seni her yerde istiyorum. Har anımda, her adımımda istiyorum. Konuşmanı, eşsiz gülüşünü, tatlı sesini, güzel saçlarını, gözlerini, kalbinde atan her bir ritmini istiyorum. Anlamıyor musun, kadın? Bu adam senin için ölüyor."

"Bu kadın aşkından ölür, biliyor musun? Sana sevgimin yetemeyeceği korkusundayım, Rezan." Ne kadar kendinden verse, eksik kalıyormuş gibiydi. Mizgin kendi içinde eksildikçe Rezan ile çoğalıyor, kendi olmaktan çok o adamın oluyordu. Tarifi imkânsız bir şeydi.

"Aklını kaçırmışsın."

"Aklımı seninle kaçırdım."

Rezan dudaklarına kapanarak aklını başından aldı. Aklını kaçıracaksa böyle kaçıracaktı.

Karşılık veren Mizgin parmaklarını saçlarının arasına daldırıp sert öpücüğüne daha çok karşılık verdi. Geri çekildiğinde, "Kabul et, bebeğimiz senin gibi inatçı," diyerek savaşı sürdürdü Mizgin.

"Sus, öpmeye devam et!" diye emreden kocasına boyun eğerek karşılık verdi. Sanki başka bir çaresi varmış gibi.

***

Rozan'ın getirdiği narı iştahla midesine indiren Mizgin, konağın arka bahçesinde çimlerin üzerinde uzattığı ayaklarıyla keyif yapıyordu. Mizgin'in yamacında oturan Evin ise elma yiyordu. Zarin fırsatını yakaladığından onlardan uzakta kitap okumakla meşguldü.

"Kızlar acaba burada bir piknik mi yapsak?"

"Zaten piknik yapıyoruz, Mizgin yenge?"

"Bahçede nar yemek bana pek piknik yapıyormuşuz gibi gelmiyor, tatlım." Asıl maksadını dile getirdi. "Mangal falan yapalım, diyorum." Mangal adı geçince bile iştahı kabarmıştı. Dudaklarını dilinin üzerinde gezdirdi.

"Olur, yapalım. Zaten bizimkiler de yok, kız kızayız."

Yadê Piroz gelinleriyle beraber, kardeşinin evine yemeğe gitmişlerdi. Evde kalan Mizgin ve kızlar bunun keyfini çıkarıyordu.

Bir ay sonra Revenk ile Evin'in nişanı olacaktı. Düğün gününe kadar sabırla bekleyecekti Evin. Revenk onundu ve kimseye yar olmayacaktı. İki aydır dudağından tebessümünü düşüremiyor, zaman zaman kahkahalarıyla Revenk'e eşlik ediyordu. Güldükçe Revenk'in yükselen sesi de her defasında eşlik etmişti.

Parmağını saran yüzükle oynadı. Her gün yüzükle oynadığı için nasıl bir şey olduğunu anlamaya başlamıştı. Görmüyordu ama güzel olduğunu biliyordu. Nihayetinde Mizgin seçmişti. Hiç vazgeçmeyen ve onların kavuşması için savaşan Mizgin'e defalarca kez teşekkür etmişti.

"Neyin var, kurban?" diye soran kadının parmaklarını saçlarının arasında hissedince gülümsedi Evin. "Hiç, mutluyum."

"Allah bozmasın," dileğinde bulundu Mizgin.

"Senin sayende, aşkın sayesinde."

"Ah Evin'cim." Rozan'a göz kırparken, "Benim aşkımın önünde ne eğilecek adamlar var," deyişinin ardından kıkırtısını bastırarak, Evin'in tepkisini bekledi. Kendini beğenmişliği bir Rezan'a, bir kızlara işliyordu. Dolayısıyla hiçbir fırsatı da kaybetmiyordu Mizgin.

"Ona ne şüphe," diyerek dostunun elini bulup sıktı Evin. "Sayende acılarım yok oldu."

"Herkesin acısını alırız." Kıkırdadı Mizgin. Evin'in bu güzel havada sıkıntılı konulara girip üzülmesini istemiyordu.

Rozan yengesinin kaçırdığı bir noktaya parmak basmak istiyordu. "Aşk acısı çeken insanlar hâlâ var, Mizgin yenge. Herkes mutlu değil. Herkes sevdiğine kavuşamadı hâlâ."

"Bazen öyle olması gerek. Kimi kavuşur, kimi kavuşmanın beklentisiyle kalır."

Sesleri kesilmek bilmeyince Zarin okuduğu kitaptan kafasını kaldırıp onları izledi. Ne konuştuklarını merak etse de kitabını bırakıp gitmemişti. Okuduğu kitap muhabbetlerinden daha güzeldi.

Muhabbet derin konulara dönünce Rozan doğruldu. "Çay yapayım, Mizgin yenge?"

"Yok, canım narlar beni doyuruyor."

Bahçede keyif çatmaya devam etmiş, kızlara mangal için malzemeleri hazırlamalarını söylemişti Mizgin. Terbiye edilmiş etler gelene kadar Rozan'ın ısrarla ateşi yakacağım demesiyle izin vermiş akabinde pişman olmuştu. Beceriksizliğini âdeta sergileyen genç kız yüzünden açlık siniri yaşamışlardı. Zarin'in çalışanlardan Hamit ağabeyini çağırmasıyla ateş yakılmıştı. Mizgin etleri ızgaranın üstüne tek tek dizmiş, pişmesini beklemeye koyulmuşlardı.

Kızgınlığı hâlâ geçmeyen kadın küçük kıza çatmaya devam etti. "Yemin ederim beceriksizsin!" Rozan ablası kıkırdayınca dudaklarını büzdü. "Kızım evde kaldın sen." Onu kırmamak için kabul etmiş, bir türlü yakılamayan ateşle vakit geçirmişlerdi. Kendini yakmadan kızı ateşin başından almışlardı.

"Mizgin yenge daha yaşım kaç?"

"Etlere dikkat et. Yanarsa seni yerim onlar niyetine."

Rozan'ın gözleri büyüdü. "Etim güzel değildir."

"Duyduğuma göre insan eti çok güzelmiş ve aç kalırsam seni yerim."

"Çok merak ediyorum. Rezan amcama da böyle yapıyor musun?" diye şüpheyle sordu Rozan. Rezan Ağanın hâlâ sağlam kaldığına şükretti. Kendini Mizgin'den muhafaza etmenin yolunu bulmuş olmalıydı.

"Daha o yüreği yemedi, Rozan," diyen Zarin, Mizgin'in kızacağını bilmesine rağmen ablasıyla gülmüşlerdi.

"Zarin senden önce kendini pişirmek istiyor galiba."

Kahkaha eşliğinde etin pişmesini beklemişlerdi. Bekledikleri her saniye büyümüş, salatayla ve mezelerle idare eden Mizgin kızlara saldırmıştı. Zarin ve Rozan'ı gıdıklamış, kollarından ısırarak kızların canını acıtmıştı. Pişen etler tabaklarına servis edilmişti. Ziyafeti Özlem ve Sema'nın aralarına katılmasıyla çeken evin kızları yemekten sonra da bahçede kalmışlardı. Bugün özgürlük günüydü ve istedikleri kadar kahkaha atıp gülebiliyorlardı.

"Hamile olmasaydım yakar top, futbol, yedi taş oyunu oynardık, kızlar," diyerek oyuna iştahlanan kadına kızlardan sert tepki gelmişti. Artık bebeği doğduktan sonra oynarlardı. Nasılsa bebekleri doğar, büyür, okula gider, askerliğini bitirir, evlenirdi. Zaman akar, her şey değişir ama deli Mizgin değişmezdi.

Akşama doğru erkekler eve gelmişti. Yorulan Mizgin kocası gelmeden üzerine sinen yemek kokusundan kurtulmak için hemen banyoya koşmuştu. Yıkanıp paklanmış, üzerindeki kokudan ve yor-

gunluktan arınmıştı. Saçlarının ıslaklığını aldıktan sonra havluya sarınıp odasına döndü.

Rezan'ın elinde bir paketle odaya girdiğini görünce gülümsedi Mizgin. Usulca sorusunu yöneltti. "Herkes odasına çekildi mi?"

"Evet, sıhhatler olsun, güzelim." Yanına gelen Rezan ıslak saçlarına bir öpücük kondurdu. Ellerinden tutarak Mizgin'i yatağına doğru götürdü. Karısını yatağa oturttuktan sonra havlusunu ellerinin arasından aldı ve onu kurutmaya başladı.

"Ben yaparım."

"Ben de yapmayı seviyorum. İç çamaşırların nerede?"

"Orada." Sandalyenin üzerinde duran kıyafetlerini işaret etti Mizgin. "Elindeki ne?" Merakını cezp ettiğinden direkt sordu.

Rezan onu kurutmak ve giydirmekle meşgul olduğundan önceliğini hediyeye vermemişti. "Birazdan göreceksin."

"Bana mı bir şey aldın?"

"Hayır."

"O paket bana değilse bu odada ne işi var?"

Rezan alt çamaşırını bacağından geçirip yukarı doğru çekti. Bacak arasına bakmamaya gayret ediyor, zaten Mizgin'in merakı buna yardımcı oluyordu. Kalçasını hafif kaldırınca iç çamaşırını yukarı çekip giydirdi. Sutyenini kollarına geçiren kocasından bir cevap bekliyordu Mizgin. Kopçasını bağlayan Rezan eğilip şişen karnına bir öpücük kondurdu.

"Sana olmayan paketler bu odaya giremez mi?"

"Gözüme çarpıyor, ne aldığını merak ediyorum."

"Sabırlı ol biraz."

"Bana aldın, biliyorum."

Nefessiz çatışmaları başlamıştı. Rezan'ın gücü yeterse Mizgin'i yenecekti. Lakin daha görülmüş şey olmadığından sonunda kaybedeceğini bildiği savaşını sürdürdü.

"Mizgin bırak da keyfini çıkartalım."

"Bana aldın ama."

"Mizgin."

"Sana aldım de, ben de rahatlayayım sen de."

"Evet, sana aldım."

"Aaa ne aldın?"

"Susacaktın."

"Ama merak ediyorum."

Cevap vermek yerine yorgunluktan bitap düşen adam paketi bırakmadan kendini yatağa bıraktı. Sırt üstü düşerek yorganı yüzüne

çekti. Karısından bezen adamın temsili haliydi Rezan Şahmaran. Yok, bu kadının sabırsızlığı, buna eklenen dili, nefes aldırmayan inadı, hayatı adam için zorlaştırıyordu. Neden hep onun dediği oluyordu, bunu bir türlü anlamıyordu. Her defasında ona göre gidiyordu.

"Sana en yakın zamanda susmayı, sabretmeyi öğrenmeyi, inadı bırakmayı öğreteceğim. Yoksa yemin ederim az kaldı çıldıracağım."

İç çamaşırlarıyla kocasının yanına uzanan Mizgin gülümseyerek Rezan'a baktı. Gözleri Rezan'ın üzerinde gidip gelirken kocası yüzünü yorgana bastırmış dinleniyordu. Yorduğunun hatta bezdirdiğinin farkındaydı. Elinde değildi işte, sabırsızdı. Ve Rezan bunu çok iyi biliyordu.

"Tamam, susuyorum. Canını sıkma."

"Sabırsızsın." Sesi boğuk çıkmıştı.

"Senin yüzünden bu durumdayım."

"Her şeyi benim üzerime yıkmayı nasıl başarıyorsun, kadın? Bunu bir türlü anlamıyorum."

"Hadi paketi açalım." Kahkaha atarak kocasının dibine sığındı. Karnının üzerine yatamadığından sol yanına yatarak Rezan'ın sarıldı. Bu şekilde sarılarak kızdırdığı adamın gönlünü alabilirdi. "Seninle bir yerlere gitmeye ihtiyacım var."

"Neresi?" Rezan boğuk sesiyle cevaplarken hâlâ karısına bakmamakta ısrarcıydı.

"Sonsuzluğa."

"Zaten sonsuza kadar benimsin." Israrını bırakarak kafasını kaldırıp hemen yanında yatan kadınına baktı. Yüzünü okşayan eli ısınıyor, sevdikçe sevesi geliyordu. Burnunun ucuna öpücüğünü kondurdu. Yüzündeki tebessümü giderek genişleyen Mizgin'in sabırsızlığına yine yenik düşmüştü.

Elindeki paketi açıp karısının bileğinden tuttu. "Şimdi ben böyle şeyler bilmem ama bir arkadaşım bunu yaptı. Gördüğüm gibi sana aldım. Neden aldım, onu da bilmiyorum. Görünce aklıma direkt sen geldin." Beceriksizce güldü. Ne diyeceğini bilemedi.

Çıkardığı bileziği güzelce karısının bileğine taktı. Mizgin şaşkınlıkla bileğinde duran güzelliği izliyordu. Altın bileziğin uçları birbirine geçirilmiş, hemen ortasında saf inciyi tutuyorlardı. Muazzam bir hediye almıştı.

Mizgin'in nutku tutulmuştu. Bu Rezan'dan aldığı ilk hediyeydi. Dudağını ısırdı. "Rezan bu muhteşem bir şey..." Gözlerini altın bilezikten güçlükle ayırdı. Rezan heyecanını sessiz izliyordu. "Bana kelebeğim diyordun, neden inci?"

Rezan düşünmeden cevap verdi. "Çünkü benim incimsin. Asla değeri düşmeyen, kabuğundan güzelleşerek çıkan tek mücevherimsin." İçinden gelenleri dışa vuran Rezan Şahmaran cümlelerinin sonunda kendine epey şaşırmıştı. Biraz fazla romantik ve şiirseldi.

Dökülen her bir cümle inci gibi kadını parlatmıştı. "Sen bir kadını can evinden vurmayı çok iyi biliyorsun, Rezan Şahmaran. Senden korkulur."

Rezan kahkaha attı. Kafası geriye düşerken dudaklarında ansızın bir sıcaklık hissetmişti. Kahkahasından öpülmenin tadı başkaydı. Mizgin'in öpücüğüne şefkatle karşılık verdi. Yumuşak dudaklarını şişirene kadar öpmüş, şefkatini verirken aynı zamanda acısını da çıkarmıştı.

Dudaklarından gönülsüzce koparak nefes nefese yüzüne baktı. Islak dudakları, ışıldayan gözleri, kendinden geçmiş ifadesi nefes kesiciydi. Yüzünde sabit tuttuğu hayranlık ifadesiyle karısına baktı.

Mizgin bakışlarından etkileniyordu. Rezan ona gözlerindeki aşkla bile hayat veriyordu. Ağzını açtığını görünce heyecanla nefesini tuttu. Onun ağzından çıkacak her kelam hayatı sevmesi için yeterliydi.

"Bu hediye bana pahalıya patladı. Lütfen hediyeme güzel bak, kıymetini bil, Mizgin." Hep Mizgin uyuzluk edip onu bezdirmeyecekti ya.

Dudaklarındaki gülüş yavaş yavaş yok olup, yerini hayal kırıklığı alırken genç kadın dayanamayarak kocasının göğsüne yumruğunu indirmişti. "Hayır efendim ne münasebet! Sen ne anlarsın kadın ruhundan. İlla bir öküzlük," dediğinde kocasının ciddiyetle tek kaşını kaldırdığını gördü ve geri vitese bastı. "İlla bir ruhsuzluk yapacaksın."

Rezan kendiyle övünürcesine güldü. "Beni yormanın cezası. Gerçi bu ceza hafif sana."

Mizgin dudağını büzdü. "Hamile kadına yapılacak işkence miydi bu?"

"Kadınlık silahın yetmezmiş gibi bebeği silahın yaptın. Beni hep oradan vurmaya çalışıyorsun."

Mizgin yemediğini görünce duraksadı. "Yemedin mi?"

Rezan güldü. "Hayır."

"Olsun, nasıl hediye aldıktan sonra bana pahalıya patladı dersin?"

"Hep sen yapacak değilsin."

Surat asmayı bırakan kadın, anlamlı hediyeyi gözlerinin önüne

getirdi. Bileğinde güzel duruyordu. "Hiç çıkarmayacağım. Baktığım her anda bana incimsin diyen adamı bir kez daha seveceğim."

Rezan bileğini avuçlarının arasına alarak birer buse bıraktı. "Senden başka kimseye yakışamazdı." Uzanıp dudaklarına bir öpücük daha bıraktı. Bu gece öpmeye doyamayacaktı.

Mizgin arzu dolu gözlerine bakınca boğuk boğuk konuştu: "Bu gecem senin."

"Bu gece bizim," diyen adamın yüzüne üfleyen sıcak nefesiyle gözleri kendiliğinden kapandı. Bir ilkbahar sabahının taze havası gibi içini sımsıcak saran, şömine başında alev cızırtısıyla içini ürperten bir tattı.

"Rezan..." Kocasının adını bu saniyelerde mırıldanmayı seviyordu.

"Biraz yorulacaksın, güzelim," dedikten hemen sonra dudaklarına tekrar kapanmış, karnına ağırlığını vermeden uzandı.

Gece yeni başlıyordu.

***

Saçlarını örten tülbenti düzeltip kendine son kez çeki düzen verdi. Pişen kahveyi fincana döktükten sonra karşısında duran üç kıza döndü. "Üç Kulhu, bir Fatihâ bir de Ayetel Kürsi okuyup üfleyin bana."

Zarin gözlerini kırpıştırdı. "Tamam, yenge."

"On dakikaya kadar odadan çıkmazsam Rozan sen ambulansı, Zarin sen Yadê Piroz'u ara." İki kız aynı anda kafasını sallayınca, "Sen Evin, ruhum için dua et," diye dostundan dua istedi.

"Kavga ederseniz odaya gelelim mi?"

"Yok Zarin ama baktınız kavgamız çok uzadı, Evin için bağırın. Yere düştü taklidi yapın. O zaman Rezan beni bile unutur. Bebeğimizle yaşamaya kaldığımız yerden devam ederiz. Varsa da ölümüm, arkamdan güzel konuşun ve beni hep özleyin."

Kaynanası ve Gülistan yengesi Evin'in çeyizi için dışarı çıkmış, Yadê Piroz dün kardeşinin evinde kalmıştı. Hafta sonu olduğu için Aslan ve Revenk sabah erkenden çiftliğe etrafı kontrol etmeye ve çobanların halini hatırını sormaya gitmişlerdi.

Evde tek kalan Rezan ise çalışma odasındaydı. Kardeşleri gelene kadar çalışacağını söylemişti. Mizgin tek kalmanın verdiği cesaretle yanına gidip Rojin için konuşacaktı. Çünkü buna bir çözüm bulmalıydı. Kızlarla hazırladığı basit plan da kahveyi odasına götürüp konuyu açmaktı.

Kollarını kocaman açtı. Zarin ablasının beline elini atarak onu Mizgin'e doğru itti ve dördü aynı anda sarılmıştı. "Hadi bakalım -MERZ- ekibim, yolumuz açık olsun."

"Yolun açık olsun başkan." Kıkırdayarak karşılık verdi Rozan.

Mizgin kahve tepsisini eline alarak mutfaktan çıktı. Arkasından çıkan kızlar bahçedeki çardağa geçip oturmuşlardı. Üst katta Rezan'ın çalışma odasına gözlerini dikmişlerdi. Evin ise kulağını onlara doğru kesmişti.

Mizgin merdivenleri tek tek çıktıktan sonra Rezan'ın çalışma odasının önünde durdu. Hiç beklemeden odasının kapısını çaldı, sonra içeriye girdi. Gözü odada dolanınca Rezan'ı masasında dosyalara gömülürken gördü.

Neşeli bir şekilde yanına gitti. Kahvesini masasına bıraktığı gibi yanına gidip saçlarına bir öpücük kondurdu. "Beynini çok yorma."

"Elimden geldiğince."

"Elinden hep en iyisi geliyor."

Kahveden bir yudum alan Rezan, "Ellerine sağlık," demişti. Kahve yapmayı bilen kadının elinden her iş gelir düşüncesini kanıtlayan tek örneği Rezan için karısıydı. Yanında durduğunu görünce gülümsedi. Bakışlarında bir şey gördü. Ama ne olduğunu tam olarak anlamadığından bekledi.

"Bugün bir farklısın, Rezan Ağa." Gözleri beğeni dolu pırıltılarıyla adamın üzerinde gezindi.

"Ne gibi, Mizgin Hanım?" Dosyalarına bakarken Mizgin'e cevap vermeyi ihmal etmiyordu Rezan.

"Daha yakışıklısın. Daha güzel bakıyorsun bana," dedi gülümseyerek "Şu dosyayı okuyuşun, ciddi iş adamı caziben yok mu, beni öldürüyor." Sesine şuh tınısını eklerken Rezan'ın dikkatini hayli çekmişti.

"Öyle mi?"

Kendini kaptıran Mizgin, öve öve bitiremedi. "Takım elbise içinde çok ayrısın. Nefesimi kesiyorsun. Bugün spor giyiminle beni âdeta cezp ettin. Ama bu odada takılmaca durumların..."

Rezan mübalağa sanatını geliştirmekle uğraşan karısının sözünü keserek oyununa son verdi: "Ağzındaki baklayı çıkart. Ne sen çeneni yor ne ben."

Yine yememişti. Bu adamın onu bu kadar iyi tanıyor olması bazen can sıkıcıydı. "Seni övüyorum, söylediğin şeye bak, dilemin."

Rezan gözlerini kapatıp elindeki kalemi döndürmeye devam etti. Kendine sakin kalmasını tembihledi. "Hadi bak sinirlenmeden

konuş ki tartışmayalım." Mantıklı bir öneride bulundu. Mizgin ile tartışmak istemiyordu. Söyleyeceği her neyse hemen söylesin ve konu büyümeden kapansındı.

"Beni bazen bu kadar iyi tanıdığın için sana kızıyorum."

"Bunu kendime teşekkür olarak alıyorum." Kalemi masaya bırakırken sandalyesini karısına döndürdü. Bacakları sabırsız bir şekilde yere vururken parmaklarıyla ritmik bir şekilde masaya vurdu. "Hadi bekliyorum."

"Kahveni iç bari. Ben de son saniyelerimin tadını çıkarayım." Karşısına geçip otururken ellerini birleştirip çenesinin altına yerleştirdi. Rezan Ağayı izlerken gözleri her defasında sanki ilk defa görmüş gibi parlıyordu.

Tadının kaçmaması için Rezan kahvesini içerken onu izleyen karısından gözlerini bir saniyeliğine bile ayırmamıştı. Aşk bir kanun ise Mizgin aşkın kanununu yıkmıştı.

"Tartışma yaratacak bir konu mu?"

Mizgin hayran hayran kocasını izlerken söylediklerinin farkında değildi. "Konuyu bırak, güzel gülmeye devam et."

Engel olamadığı gülüşü dudaklarına kondu adamın. Aşk en çok bu kadına yakışıyordu. Huzuru Yüce Yaradan verirdi. Ve bir de ona Yüce Allah'tan bahşedilen Mizgin.

"Konuşacağız diye bahane uydurdun," diyerek vardığı kanıyı dile getirdi.

"Eee?"

"Beni özledin yanıma geldin."

"Benim seni özlediğimi söylemem için bahanelere ihtiyacım yok." Mizgin usanmadan, utanmadan içinde bastırdığı aşkını Urfa'ya dahi gösterebilirdi. "Şimdi bu eve haykırabilirim bile."

Rezan kahkaha attı. Kahvenin kırk yıl hatırı varsa hatırı güzel kılan kırk yıllık mutluluğa bedel Mizgin Şahmaran vardı. Kahvesi bitmişti ama gelecek herhangi konu bu güzel ortamı bozar düşüncesiyle bitmesin istemişti.

Mizgin kahvenin bittiğini görünce yerinden kalkıp kocasına doğru ilerledi. "Konuyu açmadan önce," diyerek önündeki dosyaları toplayıp bir kenara aldı. Kahve fincanını tepsiye koyup onu da Rezan'dan uzağa bıraktı. Kocasının tam önünde kalçalarını masaya dayadı. "Senden sakinleşmeni istiyorum. Biliyorum gerileceksin, kızacaksın, konuyu açmama karşısın ama artık olacak gibi değil."

Rezan'ın kaşları çatıldı. Konu her ne ise meraklanmaya başlamıştı. Elbette sakin kalmaya çalışacaktı.

Mizgin kazağını sıyırıp göğsüne kadar çekti. Avuçlarını karnına kapadı. "Çok sinirlenirsen buraya bak sakinleşmeye çalış. Tamam mı, kocacım?"

Rezan uzanıp karnını öptü. "Hadi, Mizgin. Uzatmadan aç konuyu. Sana zarar vermek gibi bir niyetim yok."

"İşte orası belli olmaz," diyerek kazağını indirip kocasına baktı. Yüzünde endişe ve korku varsa silmeye çalıştı. Derin bir nefes alarak konuya girdi. "Ro... Rojin'i merak ediyor musun?" Etmediğini düşünmek cahillik olurdu. Rezan'ın konuyu hiç açmamasına rağmen kahrolduğunu biliyordu.

Ensesini ovan genç adam bu konu açıldığı için gerilmişti. Karısının neden bu kadar telaşlandığı anlaşılıyordu. "Merak etsem de etmesem de bir şey değişmeyecek. Şimdi bu konuyu kapat gerilmeyelim." Konuyu kapatıp tümden aklından çıkarmak istiyordu Rezan. Zaten günün yarısını kız kardeşini düşünerek diğer yarısını karısını merak ederek geçiriyordu. Rojin'i özlüyordu. Hamile halini gördüğünden beri özlemi, acısı, kırılan onuru tazeleniyordu.

Merak etmez miydi? Bazen onu affetmek için kendi beynine oyunlar bile oynuyordu. Bazen ise olayları hatırladıkça kızgınlığı harlanıyor ve Rojin beyninde silikleşiyordu. Ağladığı hali ise Rezan'ı perişan eden ilk unsurdu. Onu sarmalayan Cengiz'i her hatırladığında, 'Bir abiye ihtiyacı yok,' diyerek kendini kandırıyordu. Oysaki Cengiz onu içeri götürmeseydi Rezan yanına gidecekti. Hıçkıra hıçkıra ağlayan karnı burnunda küçük kızı affedecekti. Rojin daha küçüktü. Aklıselim davranmamış, ailesini heba etmişti. Şimdi hepsinin acısını çekiyordu. Bunun beraberinde en çok acıyı ağabeyi çekiyordu.

Kardeşlerinin bazen Rojin'i özlediklerini söylemesi onları daha çaresiz kılıyordu. Hastanede gördüğü halde yanına gitmeyen Aslan, bebek alışverişi yaparken mağazadan hızla koşan Revenk. Hepsinin onuru kırılmıştı. Kız kardeşlerini ne kadar özleseler de onlar da hâlâ affetmiyorlardı.

Aslan, yengesini almaya gittiği halde hiçbir şekilde onunla göz teması kurmamıştı. Rezan her defasında dilinin ucuna gelen ama söylemeye cesaret edemediği cümlelerini yutmuştu. "Kardeşine sarıl, sana ihtiyacı var." Şimdi ise karısı konuyu gündeme getirerek Rezan'ın pişmanlıklarını, can acısını da gündeme oturtuyordu.

Kafasını koltuğunun başlığına yaslayarak sıkıntılı nefesini uzun bir an boyunca bıraktı. "Bu konuyu açma, Mizgin. Benimle her şeyi konuş ama bunu konuşma. Ve diğer karıştırdığın olaylar gibi buna

kepçe olup tencerede yerini alıp karıştırma. Zamanı geldiğinde ben gerekeni yaparım!" Rezan karısını sert ve anlaşılır bir dille uyarmıştı.

"O kepçe hepinizi bir tencereye alıp pişiriyor. Şahmaran ailesi tek bir tencerede olsun ayrı düşmesin diye."

"Yapma, Mizgin karışma. Tamam mı? Karışma!"

"Affet, Rezan." Ciddiyeti büyüdü. "Niye affetmiyorsun? Sen beni bile affettin, hayır beni kabul ettin, şu an bağlısın. Beni düşman olduğun eve gönderiyorsun. Ama hâlâ kız kardeşini affetmiyorsun." Genç kadın artık kabullenemiyordu. Babasının evine gittiği her seferde Rojin'in bir umutla ağabeyini soruşunu Mizgin artık kaldıramıyordu.

"Affedeceksin," diyerek parmağını masaya hızlı hızlı vurdu. "Sen değil miydin bana senin için Rojin'i bile affederim diyen. Affet işte, ben istiyorum sen de affedeceksin."

Canına susamış kadını büyüyen gözleriyle izleyen Rezan çıldırmanın eşiğine gelmişti. Bu kadın ölmek için durduk yere ortaya neden çıkartıyordu. Topladığı dosyayı öfkeyle fırlatan genç adam sandalyesinden fırladı.

Çığlık atarak masadan fırlayan kadın Rezan'ın darbesinden kaçmak için masanın etrafında koşmuştu. "Sen canına susamışsın," diyerek peşinden yürüdü Rezan.

Mizgin masanın etrafında yürümeye devam etti. "Susamadım. Madem benim için affedecektin affet işte. Beni seviyorsan onu da affedersin."

"Elime geçersen seni şu masaya yatırıp, parçalayacağım," diye tısladı.

"Hah sen çok bekle. Bu vücuda dokunamayacaksın artık. Ben sana yasağım. Ya affedersin ya da bana dokunamazsın."

Rezan peşi sıra yürürken saçmalamaya devam eden kadını neden dinlediğini kendine soruyordu. "Bebeğimiz doğacak, dokunmayacaksın. Büyüyecek, sana baba demeyecek. Bunu sen istedin, Rezan Ağa."

Gülesi gelen genç adam gülemeyecek kadar kızgındı. Yok hakikaten bu kadının oluru yoktu. Hormonları aklıyla da oynuyordu besbelli. "Ulan gitmeseydin Rojin'i affedecektim. Sen de bana sırtını döndün. Sen de onun gibi beni bırakıp gittin." Sesi yüksek çıkıyordu. "Ulan bana sırtınızı dönen siz, onurumu zedeleyen siz, suçlu yine ben!"

Mizgin mağrur çenesini dikleştirerek dönmeye devam etti. Dikkatli olmayıp bir yere çarpar ve düşerse olacakları düşünmek bile istemiyordu. Rezan korkmaz, etrafına bakmayıp yürüdüğü için par-

çalardı. "Kadın getireceğim, dedin. Eski konuları açmayalım, kocacım, suçlusun."

"Sen sütten çıkma ak kaşıksın."

"Evet, ne günahım vardı? Seni sevdiğim için çekmediğim zulüm kalmadı. Beni sevmediğin için bana çektirmediğin kalmadı, Rezan."

"Biz buna dünya adaleti diyoruz işte."

"Hayır, biz ona Rezan Şahmaran adaletsizliği diyoruz."

Rezan Şahramaran adaletsizliği onun her şeye uzanan dilini neden başından koparmamıştı ki. "Sana çektirdiğim her şeyin telafisini seni severek yapıyorum, Mizgin."

"İşte yetmiyor. Eğer kardeşini affedersen her şeyi telafi etmiş olacaksın," diyerek gerçeği söyledi. Üstüne şart koydu. "Söz veriyorum ondan sonra çok konuşmayacağım."

"Sen ve konuşmamak demek; gündüz vakti ayın ve güneşin kavga etmesi kadar imkânsız ve saçma."

Mizgin kıkırdadı. "Benzetmeni yesinler, ağam."

Gülmemeye gayret eden adam duraksayarak parmaklarını saçlarının arasına geçirdi. "Sana karışma dediğim halde bana sunduğun seçenekler, senin yaşama hakkını elinden almıyor mu?"

"Yoo," diye yuvarladığı dudaklarıyla uzattı. "Almıyor!" diyerek kafasını salladı.

Dudaklarını dişleri arasında ezen genç adam yaşama hakkının bu kadın tarafından zaman zaman kısıtlandığını bir kez daha idrak etti. Çok konuşan kadından uzak duracaksın, deselerdi önceleri güler geçerdi. Ama şimdi neden onu uyarmadılar diye kızıyordu.

"Dolu konuş, Mizgin, tamam mı? Senden ben uzaklaşsam," diyerek kendini işaret etti. "Sen peşimi bırakmazsın. Nihayetinde yıllardır âşık olduğun adama kavuşmuşsun. Kalbin kaldıramaz bu ayrılığı."

Kollarını göğsüne kavuşturan Mizgin ağırlığını bir bacağına vererek yüzünde meydan okuyan bir ifadeyle kocasına baktı. "Seni kendimden uzaklaştırmak tek bir kararıma bakar. Bir şeye karar verirsem geri dönüşü yoktur. Çok istikrarlı bir kadınım ben, seni boşa kazanmadım."

Rezan elleriyle kısa bir alkış tuttu. "Bak kendin diyorsun; beni boşa kazanmadın. Araya ayrılık falan koyamazsın. Buna ben izin vermem!"

"Beni feci kışkırtıyorsun, Rezan."

Kollarını masaya dayayan Rezan meydan okuyan ifadeyi karısından alarak çarpık bir gülüş sundu. "Git hadi. Bana sarılmadan, beni öpmeden, araya mesafeyi koyarak git. Aramızda hiçbir sıkın-

tı yokken, seni ben kırmadığım halde git." Kapıyı kaşlarıyla işaret ederek gitmesini istedi.

Gözleri kısılan kadın ne yapmaya çalıştığını görüyordu. Ama Rezan Şahmaran kazanmayacaktı.

"Karnın büyüsün, bebeğimiz doğsun. Ben sadece oğlum veya kızımla ilgileneceğim. Seni görmezden geleceğim. Beni öpmekten, bana sarılmaktan sen mahrum kalacaksın. Özledim, diye geldiğinde kaçacak delik arayacaksın. Ulan onu geçtim bana sarılmadan nasıl uyuyabileceksin?" Karısını küçümseyerek izledi. "Bu gece bana sarılmadan uyuyacaksın."

Mizgin dilinin ucunu dişlerinin altında gezdirerek sakinleşmeye çalıştı. Rezan Şahmaran ona kafa tutuyordu. Yapamayacağını söyleyerek onu küçümsüyordu. "Ben seni sevgimle, güzel kalbimle çok şımartmışım çook..." Kapıya doğru yürürken ellerini dairesel hareketlerle sallıyordu.

"Sana çok aşk verdim. Ne derler bilir misin, Rezan Ağa?" diyerek omzunun üzerinden kocasına baktı. Pozisyonunu değiştirmeden üstten bakışlarıyla gülerek onu izliyordu. Ne derler bakışı atınca genç kadın önüne döndü. Kahretsin çok yakışıklıydı. Bu yakışıklı adamın göğsüne yatmadan gece uyumak azaptı.

"Aşkın azı yarar, çoğu zarar. Çok versen kusar, az versen susar!"

Rezan beklemediği bu özlü söz karşısında iç ferahlatan bir kahkaha koparmıştı.

Mizgin bilgilendirmek adına yeniden arkasına baktı. Hâlâ tatlı tatlı kahkaha atmakta olan, nefesini umarsızca kesen, hayran bıraktıran adama, "Bu bir Mizgin Şahmaran hatunsözüdür. Telifi bende olmakla birlikte çalana cezai işlem tarafımdan acımasızca uygulanmaktadır. Taraflarıma binaen duyurulur," diyerek resmi bir duyuruda bulundu.

Rezan'ın kahkahası yavaş yavaş eksilirken yüzü aydınlanmış halde şimdi karısını gülümseyerek izliyordu. "Benim bildiğim aşkın azı çoğu olmaz. Aşk aşktır!"

"Sen bilgilerini güncelle, kocacığım. Zira bu gidişle kendini kandırmaya devam edeceksin."

"Ne konuda, Mizgin?"

"Seninle aramıza mesafe katamayacağımız, benim buna dayanamayacağım konusunda."

"Hâlâ sözümün arkasındayım."

Mizgin gözlerini baydı. Arkasında olsa ne olacaktı? "Bir şey değişmeyecek, Rezan Ağa. An itibariyle ayrılığımız başlamıştır. Bakalım bensiz ne kadar dayanacaksın."

"Hay Allah," diye yakınan Rezan kapı koluna elini koyan kadını çıldırtacak bir şeyler aradı. "O zaman dün geceki ateşli beraberliğimiz bunun içindi. Sondu değil mi, Mizgin?"

Dudaklarını ısıran Mizgin hemen ondan önce hediye ettiği bileziğine baktı. "Yani bu da son hediyendi. Evet, dün geceki aşk seremonimiz dün gecede kaldı. Artık bana dokunmayacak, beni öpmeyeceksin. Karnımdaki çocuğunu hissetmek için bile karnıma dokunmayacaksın."

"Benim için fark etmez. Mesele benim değil, senin buna dayanamayacağın." Pes edişler yavaş yavaş gelmek üzereydi. Rezan son darbeleri için hazırlandı. Az önce attığı dosyayı dağılan kâğıtlarla beraber toplayarak masasına bırakıp koltuğuna geri oturdu. "Hâlâ çıkmadın?" diye sordu. Yüzüne bakmayan karısının ne halde olduğunu bilmiyordu. Ama sağlıklı olmadığı kesindi. Tekrar kapı kolunu indirdiğini görünce darbelerini atmaya devam etti.

"Bundan sonra bu odaya kahvemi Sema veya Özlem getirecek. Yemekleri onlardan isterim. Gece geç geleceğimi anneme haber ederim. Babanın evine gideceğin zaman annemden izin alırsın. Gelir bana sorar, iznim olursa gidersin. Seni hastaneye artık Şêr götürür, yanında Rozan olur."

Mizgin kocasının sıraladıklarını dinlerken kendine küfretti. Hayır, bunların hiçbirini hesaba katmamıştı. Ayrılık demek sevdiği adamdan mahrum kalmak demekti. Ve savaşı Rezan kazanıyordu. Bel altından vurarak onu güçsüzleştiriyordu.

"Şarkılarını artık kendine uyarlar kendine söylersin. Bak bir tane aklıma geldi bile. Sen bana hediye etmeden evvel ben söyleyeyim. Mahsun Kırmızıgül'ün çok güzel bir şarkısıdır: *Yıkılmadım, ayaktayım. Dertlerimle baş başayım."* Göz kırparak elindeki dosyayı masaya bıraktı. Mizgin'in gardı düşüyor, çenesi hafiften titriyordu.

"Bilgilendiğine göre gidebilirsin."

"Bak... Bak beni ağlatma," dedi eliyle kendini işaret ederek. "Tek bir gözyaşımla hayatını darmaduman ederim."

Rezan elini iki yana açtı. "Gitmek isteyen sensin. Gideceği için ağlayan sensin."

"Bak giderim." Tehdide başvurdu Mizgin. Ve bunun için oldukça geç kalmıştı. "Bebeğimizi üzüyorsun, Rezan. Giderim, anne bebek kahroluruz."

Omuz silkti genç adam. "Seçim senin, Mizgin."

"Bebeğim baban bize sırtını çevirdi. Annen bu ailenin direği olacak. Ana gibi yar baba gibi diyar olmazmış. Annen artık diyarın da olacak."

Rezan inanamayarak kafasını salladı. "Bal gibi de kalmak istiyorsun. Bu kadar gurur yeter. Buraya," diyerek hemen sol göğsüne avucunu bastırdı. "Gelmek istersen durma. Ama sırtını dönersen kalbime de sırtını dönersin." Karısını caydırmak için söylese de ciddiydi. Mizgin'in ona bir kez daha sırtını döndüğünü görürse bu sefer hayat nasıl zehir edilir kurgusunu oynayacaktı.

Yutkunan Mizgin'in adımları kendisinden izinsiz kocasına doğru yürüdü. "Sen kazandın, Şahmaran Ağası. Bu sefer sen kazandın." Sandalyesinde onu zafer dolu edasıyla izleyen kocasının kucağına oturdu. "Ben karıma gideyim sarılayım o hamile centilmenliğinde bulunmuyorsun hiç."

Ensesinden yakaladığı kadını kendine çekip dudağını uzun uzun şefkatle öptü. Geri çekildiğinde gülüyordu. "Gitmeyi aklından geçiriyorsan bana gelmeyi de bileceksin."

Dudağını birbirine bastıran kadın, kocası kazandığı için kızgındı.

"Bak giderim."

"Sıkıyorsa git."

Gülümseyen kadın kocasına sıkıca sarıldı. Yüzünü boynuna gömerek kokusunu uzun uzun içine çekti. Bu kokudan mahrum kalmak, huzurlu kollarından kendini men etmek Mizgin'in yapacağı en büyük aptallık olurdu. "Gidemem ki..." Fısıltısı, boğuk tınısıyla ağzından dökülmüştü. Rezan'dan gitmek imkânsızın ötesinde kocaman bir saçmalıktı.

"Beni bu kadar seven, bensiz kalmaya dayanamayan bir adamı bırakmam."

Saçlarını okşayarak şakağına üst üste öpücükler kondurdu Rezan. "Kaybettin, Mizgin kabul et." Bu zaferi yaşayarak bile çok konuşan kadından intikamını alabilirdi.

Kocasından uzaklaşan kadın saklayamadığı bütün ifadeleri yüzünde barındırarak soludu. "Ben seni bir kere kazandım, Rezan." Parmağıyla burnunun ucuna hafif dokundu. "Hatta bana bunun gücünü veren bir şarkı bile var. Sen şarkı seçiminde zayıfsın. Mümkünse bir daha benim adıma şarkı seçme."

Sinirlenmeyecekti. Sinirlenmeyecek, güzel karısını öperek, sarılarak gülecek, eğlenecekti. "Sen ve tükenmeyen şarkılarından bu sefer hangisi bizi özetliyor?"

"Azeri kardeşlerim beni özetlemiş bu sefer," diyerek güldü. Sözlerini pek anlamadığı ama dinlemeyi çok sevdiği şarkıyı kocasına tatlı sesiyle dinletti.

"Menim olacaq!"

Bölüm 13

Ara Sıra Değil Hep Uğra Kalbime

Tavırlarımızın karşılığını alacağımızı bildiğimiz insanlara yanlış tavırlar sergiledikçe incinen biz olacaktık. Mizgin oyununun karşılığında tatlı bir atışma yaşayarak kocasını evden uğurlamıştı.

Rojin mevzusunu bir daha açmamaya karar vermişti. Kararında duracağından şüpheliydi. Gardı kırılan kocasının artık kardeşini affetmesi gerekti. Yüreğinin ferahlayacağından şüphesi yoktu.

Havanın güzel olmasını fırsat bilerek arka bahçeye keyif yapmak için kurulmuşlardı. Mizgin hazırlıyor, kızlar arka bahçeye taşıyordu.

"Kızlar hazırladığım hurma ve cevizleri de alın."

"İki tabak ondan götürdük, Mizgin yenge."

"Bana yetmez, Zarin'cim. Hadi götür," demesiyle tabağı alarak Zarin çıkmış hemen arkasından Rozan içeri girerek haberi vermişti.

"Mizgin yenge, Revenk ağabey ve Aslan ağabey geldi."

"Tamam, kızlar Rezan'ı çağırıp geliyorum," diyerek elini havluya kuruladı. "Sema canım havuçları bana hazırlar mısın? Bol limonlu, bol tuzlu. Canım acayip istiyor."

"Hemen, yenge."

Mutfaktan çıktığı gibi rotasını misafirhaneye yönlendirirken çocukça gülümsüyordu. Sabah Rezan ile olan tatlı atışmasından sonra -ki Mizgin için güzel, Rezan için ise çıldırtıcı geçen tartışmadan sonra- pek konuşmamışlardı. Akşam eve dönüşünde görmezden gelmişti. Yaptıklarını hazmedememiş, onu affetmemekte ısrarcı davranmıştı kocası. Şimdi ise yanına gidecek, onu çağıracaktı. Odanın kapısını açıp içeriye girdiğinde Rezan'ın televizyonda belgesel izlediğini gördü. "Rezan Ağa," diye seslendi Mizgin. Dudaklarını ısırıp kocasının vereceği cevabı merakla bekledi.

"Ne istiyorsun, Mizgin?" Belgeseli izlemeye devam ederek karısını soğuk sesiyle cevapladı.

"Seni," diyerek kapıyı ardından kapattı.

"Sonra gel."

Reddedilmesiyle yüzü düşen Mizgin gözlerini kıstı. "Oldu olacak çevrimdışıyım deseydin." Kısık sesiyle kocasına çıkışan Mizgin bunu yüzüne söyleyecek cesarete sahip değildi.

"Sabahki tartışmayı bir kenara bıraksan? Zamanımıza dönsen, ağam?" isteğinde bulundu. Zaman kırılmalar ve küsmeler için fazla kısaydı. Gülmek varken, üzüp kırmanın ne âlemi vardı?

"Ne istiyorsun, Mizgin?" Tabusunu yıkarak bu seferliğine karısına dönmüştü.

Gözleri gözlerine değince midesinde uçuşan kelebekleri hissetti. Kocasına doğru adımlarını azimle atarak teklifini etti. "Dışarıda oturacağız, sen de gel."

"Oturun siz."

"Gelmiyor musun?"

"Hayır."

"Ama bak, sen gelmeyince kendimi şu ceylan yavrusu gibi savunmasız hissediyorum." İzlediği belgeseli parmaklarıyla işaret ederek mağdur durumunu daha açık bir görselle belirtti. Rezan aslan idi ama Mizgin'i kovalamak yerine kovuyordu.

"Dışarıya çıkmayacaksın, bahçede oturacaksın. Yanında oturanlar da hayvan değil, birer insan evladı."

Rezan Şahmaran öfkesi ayyuka çıkmıştı. Dudaklarını büzen Mizgin yanına geçip oturdu. Kocasının ellerini tutup kendisine doğru çekti. "Sabah seni korkuttuğum için böyle yapmak zorunda mısın? Şakaydı işte."

"Öyle şakalar yapma."

"Tamam, Rezan Ağa. Bir daha şaka yapmayacağım, söz."

"Sana inanmıyorum."

"Mizgin Şahmaran sözü."

Tek kaşını kaldıran Rezan inanmayan gözlerle karısını süzdü. Mizgin kendini çok akıllı sanıyor olmalıydı. Bu sözüne aklı başında olan hiçbir insan inanmazdı. "Tek akıllı sen misin?" diye dalgaya alarak sordu.

"Tabii ki de benim."

Duygularını bastırmaktan yorulan Rezan, coşkusuna yenilerek ensesinden tuttuğu gibi kadını kendine çekip kollarının arasına aldı. Sımsıkı sarılarak hareket kabiliyetini kısıtladı. "Aklını seveyim senin."

"Zaten seviyorsun," diye cevaplayan kadının şakağına bir öpücük kondurdu. Kokusunu içine çekerken ağzından çıkan mırıltılar Mizgin'i güldürüyordu.

"Çıkalım, herkes bahçede."

"Siz oturun, ben birazdan odama geçeceğim."

"Rezan Ağa neden gelmiyorsun?"

Tartışmaları yüzünden karısını bugün varlığından men edecekti. Böylece Mizgin bir daha ne yapıp yapmayacağını bilecekti. "Gelmeyeceğim, Mizgin. Siz keyfinize bakın," diyerek pervasızca reddetti.

"Bana ceza kesiyorsun yani?"

"Evet," diyerek kestirip attı Rezan.

"Tamam, ben de inmiyorum aşağıya."

Rezan sıkıntılı nefesini önce uzun uzun içine çekti. Akabinde tuttuğu nefesini yine uzun uzun verdi. Mizgin karısı olalı beri sabırlı olmayı öğrenmişti. Hayır, Mizgin hamile kaldığından beri sabırlı olmayı öğrenmişti. Yoksa zaten şimdiye bu kadını öldürmüş hemen ardından kendini öldürerek bu cefaya son vermişti.

"Sen bilirsin."

Mizgin dudaklarını ısırdı. "O kadar hazırlık yaptım. Hurmaların içini cevizle doldurdum. Çerezleri hazırladım, ağlayan kek yaptım, gülen pasta yaptım, limonlu havuçları hazırladım. Öyle ekşili ekşili yiyecektim. Şimdi hiçbirini yemeyeceğim. Ben de oturup derdine düşeceğim."

Rezan gözlerini kısarak duygu sömürüsü yapan kadını izledi. Yok, hayatında böyle sinsilik, böyle kumpaslar yapan kadın görmemişti. "İn o zaman, Mizgin. Ben sana inme demedim ki."

"Ama ben kocamı alıp geleceğim, dedim. Revenk seni bekliyor, Şêr seni bekliyor. Şimdi ben sensiz inersem onların da tadını kaçırırım." Aniden sinirlenerek kocasına çattı. "Naz yapmanın sırası değil, Rezan. Rozan şimdi yokluğumu fırsat bilerek hepsini götürmüştür."

Pes etmeyi öğrenmişti. Nihayetinde Mizgin gibi bir kadın bunu da öğretmişti. Artık baş etmek mümkün değildi.

"Tamam, in. Geliyorum ben de."

"Neden benimle inmiyorsun?"

"Geleceğim, Mizgin."

"Benimle inmek hoşuna gitmiyor mu?"

"Yemin ederim katil olacağım. Ulan kadın dırdırı çekilir mi?" Ayağa kalkan Rezan karısını kaldırıp elinden tutarak hızla odadan

sürükledi. Yavaş olmasını söylemek için ağzını açmaya çalışan kadın kocası tarafından sert bir uyarı alınca ağzına zinciri çekmişti.

Merdivenleri sessizlik içinde inen karı koca bahçeye çıktıklarında Rezan karısının elini bırakmıştı. Mizgin dudaklarını büzerek kocasını izledi. Lakin Rezan onu görmüyordu.

"Bence sen gelme, tadımızı kaçıracaksın."

"Bence sen daha fazla konuşma. O çeneni ebediyen kapatmama az kaldı."

"Beni tehdit ediyorsun."

"Akıllı farecik seni, nasıl da bildin."

"Bak... Bak yine beni bir hayvana benzettin."

Karısının tatlı sesi kulağında öyle güzel yankılanmıştı ki elinde olmadan gülümsemişti. Rezan cevap vermek yerine arka bahçeye yürüdü. Evin etrafında dolanıp arkaya geçtiklerinde bakışlar karı kocaya yönlenmişti. Yere serilen halının üstünde oturuyorlardı. Halı yastıkları bir bir koyulmuş, önlerine ikramlıklar yerleşmişti. Rezan hiç beklemeden kendi yerine oturmuştu. Mizgin'e bakıp göz kırparken genç kadın dudaklarını büzüp Zarin'in yanında yerini aldı.

Evin annesiyle işi olduğu için gelmemişti. İşi bittiğinde gelecekti. Revenk onun geleceği anı sabırsızlıkla bekliyordu. Onu izleyecek, Revenk her konuştuğunda susup sadece onu dinleyecek, halini zevkle seyredecekti.

"Ne içersin, Rezan amca?"

"Çay ver, Zarin," diyerek küçük kıza göz kırptı.

Amcasına gülümseyerek çayını doldurup önüne koydu. Mizgin için taze sıkılmış meyve suyunu önüne bırakırken, suratının asık olduğunu fark etti Zarin. Rezan'ı sürekli izliyor, kocası onu görmezden gelerek kardeşleriyle konuşuyordu.

Meyve suyundan bir yudum alan kadın kocasının onu görmezden gelişine içerlese de kuzenleri ve kardeşleri olduğu için renk vermiyordu. "Evin nerede kaldı, kızlar? Buranın tadı yok." Kocasının varlığının bir tat vermediğini söyleyerek onu kızdırmak istiyordu.

Lakin Rezan, 'Mizgin sağırlığıma konuş,' der gibi umursamamıştı.

Revenk'in dudakları duyduğu isimle genişledi. Evin ile sözlendiğinden beri hayatın tüm yükü üzerinden alınmıştı. Bu hem Mizgin'in savaşı hem de Rezan'ın sözü sayesinde olmuştu. Şayet amcasının karşısına çıksaydı ve ben Evin'i seviyorum deseydi, Haydar Ağa bir dakika durmaz alır giderdi. Müşkül duruma düşürmek istemediği için sessizliğini korumuştu.

"Bence Gülistan Hanım benim olduğumu bildiği için göndermiyor."

Rezan bozulan kardeşine güldüğünü göstermemek için burnunu işaret parmağıyla hafif hafif kaşıdı. Yengesinin bilerek göndermediğini ama Evin isterse göndereceğini biliyordu. Ki Evin'in bunu istemeyeceğini iyi biliyordu. Aynı evde aylardır kaç kovala oyunu vardı.

"Sözlendin, kızı aldın, daha ne istiyorsun?" diye sordu Aslan. Revenk'in iki aydır bir sabırlı bir sabırsız davranışları ağabeyini epey yormuştu. Sözü keserek evliliği kesinleştirmişlerdi.

"Nişan!" Revenk keskin cevabının ardından devamını yine aynı kararlılıkta getirdi: "Diğer gün kına, üçüncü günü düğün," diyerek ağabeyini cevaplarken cümlenin sonuna doğru fütursuzca güldü.

"Sen uçmuşsun, Revenk ağabey," diyen Rozan eniştesine gözlerini baymıştı. Ablasıyla sözlendiklerinden beri iki düşman kazanmıştı Revenk. Allah'tan Diyar onu seviyor, yanında oluyordu.

"Mal mı satın alıyorsun, Revenk ağabey? Ne bu acelen?" En az kardeşi kadar tepki veren Zarin, eniştesinin aceleci davranışından hoşlanmamıştı. Her şeyin bir adabı, usulü vardı.

Rezan ve Şêr'in kahkahası Revenk'i kızdıracak derecede uzun sürmüştü. Evin burada olsa bile ne Zarin ne Rozan, Revenk'e rahat vermezdi. Hele hele bu aceleci tavırlardan sonra muhtemelen Evin'i bile bahçede bırakmazlardı.

Mizgin uzanıp Zarin'in ve Rozan'ın kollarını hafif çimdikledi. "Bu devirde böyle seven adam bulamazsınız. İşte bazıları sever, ister. Bazıları sevmez, başından atar." İmalı sesiyle kocasına taşı atarken bozulmayan tülbentini tekrar düzeltti.

Taşın kendisine geldiğini biliyordu Rezan. Üzerine alınmadan çayını keyifle içmeye devam etti. Madem sabah oyun oynamıştı, o zaman dersini alacaktı. Madem buraya gelmesini istemişti, o zaman sonuçlarına katlanacaktı.

Her daim yanında olan yengesine gülerek teşekkür etti Revenk. "Sevenin halinden anlayan yenge, başka kıymetli oluyor."

Mizgin hiçbir şey yemeyen kocasına cevizli hurma dolu tabağı uzatırken kaynına göz kırptı. "Her zaman." Ardından kocasına döndü. "Buyur, Rezan Ağa." Yüzüne en tatlı gülümsemesini yerleştirdi.

Çatık kaşlarıyla karısına bakmadan iki kafa sallamayla reddetti Rezan.

Mizgin geri çekilerek tabağı kucağına bıraktı. İki ısırıkta ağzına hepsini atmış dolu dolu yanağıyla yerken Rezan'ı izlemeye devam etmişti. Bu adam canını bayağı sıkacaktı belli ki.

Zarin, Rezan'ın önüne çerez tabağını bıraktı. Amcası kabuklu bademleri çok severdi. "Kabuklu badem yemeyecek misin?"

Gülerek onayı verdi Rezan. Önüne bırakılan tabaktan birkaç tane eline aldı. "Okul nasıl gidiyor, Zarin? Bir vukuat yok değil mi?"

"Yok, Rezan amca. Çalışıyoruz, sınavlara giriyoruz."

"İyi aferin, beni bu sene de yanıltmayın."

Aslan, ağabeyine güven veren bakışlarıyla soludu. "Benim gözüm üzerlerinde." Ne için üzerlerinde olduğunu bilse bu kadar güvenir miydi acaba? Aslan güveneceğinden emin değildi.

Okulları ve genel ihtiyaçlarıyla sürekli ilgileniyor, ilgilenemediği vakitlerde Aslan'a yahut Revenk'e bırakıyordu. Kızları arada yanına çağırıp, sorularıyla bir süre meşgul ediyordu Rezan. "Kursunuz başladı değil mi?"

Rozan gözlerini kırpıştırdı. "Evet, Aslan amca bizi götürüp getiriyor."

"Sizi itten kopuktan korumak görevimiz."

Rezan kardeşinin iki küçük kuzenine verdiği değeri görüyordu. Rojin gittiğinden beri kız kardeşleri bu iki kız olmuş ve onlara ağabeyliğini daha sıkı yapar olmuştu. Gözleri kardeşinden Revenk'e kaydı. Mizgin ile konuşuyor, arada gülüyordu. Evde muhakkak en mutlusu oydu. Çünkü sevdiği kıza kıl payı da olsa kavuşmuştu. Amcasını karşısına almak Rezan için o kadar kolay olmamıştı. Onun üstüne ağalık taslamak da o kadar gurur verici değildi. Ama eğer bu ikisini kavuşturacaksa Rezan'ın boynuna borçtu.

"Rezan Ağa çayını tazeleyeyim?" diye seslenen karısıyla gözleri bardağına takılmıştı. Bir çay daha içerdi tabii. Bardağı alarak Zarin'e uzattı. "Hadi doldur, Zarin. Çaydanlık senin yanında."

Mizgin öfkeyle dudağını ısırdı. Herkesin içinde bunu yapmasına gerek yoktu. Onu görmezden gelerek utandırmamalıydı. Kimseye rengini belli etmemek için gülümseyerek Aslan'a döndü.

"E seni ne zaman evlendireceğiz, Şêr? Revenk sıranı kaptı, yakında Diyar'ı evlendireceğiz. Sen daha kız bulmadın."

"Ne zamana kısmetse, jinbira* . Evlenmeye uygun kız bulamadık."

Zarin, Aslan'ı izlerken hayranlık dolu nefesini seslice verdi. "Keşke ben senin yaşında olsaydım da evlenseydik." Yengesinin duyacağı kadar sesli düşündüğünden habersiz ilk aşkını izliyordu. Aslan hem kuzeni hem ağabeyiydi. Ama küçük kız duygularına hâkim olamıyordu. Yalnız olduğu her zaman onu hayranlıkla izliyordu.

* Jinbira: Yenge

Mizgin, Zarin'in söylediklerine şaşkınlıkla güldü. Demek ki fındıkkıranın aşkı Aslan idi. Bunlar abla kardeş ağabey kardeşe abayı yakmışlardı. Rezan'a dokunan olmadığı sürece kafası rahattı.

Kabul etmez bir ifadeyle elini kaldırdı. "Ben sana bulurum, sen merak etme. Ama kızın sana uygun olmasından önce, acaba bana ve Evin'e karşı nasıl elti olur, onu test edeceğim."

İşittikleriyle afallayan Aslan belli belirsiz gülümsedi. "Yani sen daha önemlisin?"

Kafasını olumlu anlamda sallayarak sebebini rahat tavrıyla açıkladı Mizgin: "Eltilik görevlerimden birincisi; benimle anlaşmayan, beni sevmeyen, benim kafa dengim olmayan hiçbir kadın bu eve gelin gelemez."

"Bana kadın, anneme iyi bir gelin olmadan önce sana nasıl bir elti olacak, ona göre gelin seçeceğiz öyle mi?" diye sorarken gülmeye devam ediyordu Aslan. O zaman Beyza bu eve gelin gelirse işi zordu. Süheyla'dan sonra yüreğini titreten tek birini tanımıştı yıllar sonra. Beyza Atmaca, Rozan ve Zarin'in gittiği el sanatları kursunda gönüllü öğretmendi. Kızları getirip götürürken fark etmişti. Elleri çamurlu karşısına çıkıp kızlar geç kaldığı için onu azarladığında Aslan'ın yüreğini titretmiş, çamurlu elleriyle küçük bir dokunuşta bulunmuştu.

Dudağına konan tebessümü fark etmiyordu. Kızları her bıraktığında eskiden kapıya çıkmayan kadın şimdi çıkar olmuştu. Aslan, gözü pek Zarin'e yakalanmamak ve kimsenin bir şey anlamaması için kendini muhafaza etse de bazen Beyza güldüğünde kendini izlemekten alıkoyamıyordu.

Onun hakkında öğrenebildiği; anne babasının yanına birkaç haftalığına gelmiş olduğu ve boş boş oturmamak için el sanatları kursunda gönüllü öğretmenlik yaptığıydı. Sonra yine İstanbul'a dönecekti. Belki Aslan onu bir daha hiç göremeyecekti.

"Onun onayından geçmeyen geline Allah büyük sabırlar versin," diyen Rozan gözlerini korkuyla belertti. "Yoksa Mizgin yengeyle kimse uğraşamaz. Kimse onu kaldıramaz. Daha biz kaldıramıyoruz." Kendine hak vererek kafasını salladı Rozan. Hemen ötede öldürmeye hazır kadının bakışlarıyla henüz göz göze gelmediğinden söylediklerinin de farkında değildi.

Rezan, küçük kızın cesaretine hayrandı. Ama bazen ölmek için tutuştuğunu düşünüyordu. Yoksa, 'Daha Mizgin'i biz kaldıramıyoruz,' gibi bir cümle kurmazdı. Karısının dönen gözlerini zevkle izliyordu. Rezan öfkesini çıkaramıyorsa, bu ev Mizgin'i delirterek intikamını alıyordu.

Havucu ağzına alacağı sırada son cümlelerle duraksayan Mizgin kendini inatla düşman cephesine sokan Rozan'a ölümcül bakışlarını attı. Ayağıyla kalçasına minik bir darbe indirmişti.

"Beyin fukarası," diye söylenerek Aslan'a döndü. "Senin karın bu eve layık olursa gelebilir ancak."

Aslan kararlı duruşunu dikkate almıştı. "Sen başlı başına bu evsin, Mizgin."

"Bak benden daha iyi gelin olmadığı için geldim."

"Allah razı olsun."

Mizgin gözlerini kısarak kaynına uzun bir süre baktı. "Gerçekten sevdiğin bir kız yok mu? Gelin gelmeyecek mi bu eve?"

Şêr ellerini iki yana açarak omuz silkti. Hiçbir şey netleşmeden kimseye bir şey söylemezdi. Daha Rezan'a bile hislerini söylememişti. Beyza'yı anlatmak için hem erkendi hem çekiniyordu. Daha yeni yeni kaynaşıyorlardı. O da ayaküstü birkaç muhabbetle.

Bahçede oturma keyfi geç saatlere kadar sürmüştü. Rozan ve Zarin yarın okula gidecekleri için erken kalkmışlardı. Mizgin kocası ve kayınlarıyla kalmış, havadan sudan konuşarak onu görmezden gelmeye devam eden kocasıyla baş etmişti. Yorgunluktan uyuklamaya başladığında Rezan yatağına gitmesini söylemişti.

Kocasını geri çevirmeyen Mizgin odasına gitmiş, üzerini değiştirdiği gibi yatağa fırlamıştı. Yorganın altına girerken kocasının varlığını istemiş, Rezan bu isteği hissetmiş gibi hemen arkasından gelmişti. Karısına uzaklık oyununu yatağına girdiğinde de sürdürmüştü.

Mizgin ona sarıldığı halde sarılmamıştı. Bozulsa da yorgun olduğundan kocasıyla yaptıklarını tartışmamıştı kadın. Nasılsa Mizgin Şahmaran bunu yanına kâr bırakmazdı.

***

Yollar yoldaşın oldukça uzak veya yakın fark etmeksizin her mesafeden güzelleşiyordu. Kaç gün kaç gece bilinmez kurduğu masum hayalleri bugün bir bir gerçekleşiyordu. Rezan yanındaydı, karnında gelişen bebeği sağlıklıydı. Olmaz gözüyle baktığı her güzellik oluyordu.

"Peki, kim bu dostun? Ben tanıyor muyum?"

Gözünü yoldan ayıran Rezan karısının son sorusuyla güldü. "Sen benim dostlarımı nereden tanıyacaksın, Mizgin?"

Karısını küçümsememeliydi. Mizgin'in, Rezan hakkında bildiklerini annesi dahi bilmiyor olabilirdi. "Hayır, yani tanıdık mı?

Belki adını sanını duymuşumdur, senin yanında görmüşümdür?"

"Adem bankada müdür. Ben askerden geldikten bir yıl sonra buraya geldi. Bir daha da gitmedi." Senelerdir beraber oturup, beraber kalkıyorlardı. Birbirlerine danışıp, küçük bir sorunda dahi birbirlerinin yardımına koşuyorlardı.

"Yeni mi evlendi?"

"Evet, evleneli bir ay oluyor."

"Karısıyla tanıştın mı?"

"Hayır, daha yeni tanışacağım. Burada evlenselerdi giderdik. Kimseleri burada olmadığı için İzmir'de evlendiler."

"Hmm... Merak ettim acaba nasıl bir çiftle tanışacağız? Birbirimize yakıştığımız kadar onlar da yakışıyorlar mı? Aslında bizden daha mükemmel bir çift dünya üzerinde yok ama geri kalanı idare etsin." Kendinden geçercesine öven kadın, kıkırdayarak kocasına göz kırptı.

Rezan dudaklarını ısırdı. Bu öz güven, bu ego, bu ben havaları nereye kadar sürecekti? Başkası olsa muhtemelen sevmez ve onu adama çevirene kadar üzerinde baskı uygulardı. Mizgin olunca bunu yapmak içinden gelmiyordu.

"Dünyanın geri kalanında bizden daha mükemmel çiftler de vardır."

"Bizden daha mükemmel çift mezarda, meremin."

Rezan gülerek yola devam etti. Kırk dakikalık bir yol uzunlukları vardı. Akşamüzeri yola çıkmışlardı. Akşam yemeğine davet edilmişlerdi. Dostunu geldiğinden beridir sadece bir kere görmüştü.

Hem ev hediyesi götürecek hem takmadığı altınını bugün takacaktı. Sabah karısını alışverişe göndermiş, ev hediyesi ve altını almasını istemişti. Başından karısını uyarmalıydı.

"Orada konuşmalarına dikkat et. Seni tanımıyorlar daha, şaşırmasınlar."

"Ben nasıl konuşuyormuşum ki?"

Alındığını sesinden anlamıştı Rezan. Bu gerçeği kabullense iyi olurdu. "Dün gece Rozan daha biz seni kaldıramıyoruz dediğinde neler hissettin? Rozan gözünde nasıl belirdi?"

Rezan'ın gözündeki ifadeyi çözemiyordu. O kadar belirsizdi ki; ciddi mi, dalga mı geçiyor, test mi ediyor, göremiyordu. Sesinden çıkarabildiği tek anlam ciddi olduğuydu.

"Rozan ve patavatsızlığı. Sen şimdi bana patavatsız mı demek istiyorsun? Nerede ne konuşması gerektiğini bilmeyen kadın mı oluyorum?" Başındaki tülbenti hızla çekerek kucağında topladı.

"Tamam, konuşmayacağım bugün. Merhaba, nasılsın, hayırlı olsun, güle güle dışında ağzımdan bir kelime çıkmayacak. İçin rahatlasın, Rezan Ağa."

Gözünü yoldan ayırmayan Rezan, nedense bu söylediklerine inanmadı. "Sen sadece o kadar konuşursan kurban keseceğim."

Mizgin'in bu konuda kendine itimadı olduğu söylenemezdi. Çenesi hayli düşük bir kadındı. "İstemesem de konuşmak zorundayım. Sonuçta misafir gittiğim ev," diye belirterek, kocasının gözden kaçırdığı ayrıntıyı dillendirdi. Susarsa olmazdı, konuşsa olmazdı. E ne yapmalıydı?

"Ben sana hiç konuşma demiyorum ki. Sadece kendine mukayyet ol. Sen Mizgin'sin, insanı perişan edersin."

Evet, çok konuşmasının üzerine bir de perişan ettiği sitemi de gelmişti. Lakin Rezan Şahmaran'ın unuttuğu bir değil, birkaç önemli nokta vardı. "Benim bir kadın olduğumu, senin karın olduğumu, üstelik karnımda bebeğini taşıdığımı unutuyorsun."

Teessüf ederek cık cıkladı Rezan. "Estağfurullah, olur mu öyle şey? Sen hiç unutturmuyor, her fırsatta yüzümüze yüzümüze söylüyorsun ya."

Mağrur çenesini dikleştirdi. "Hiç unutturmayacağım. Şahmaran bebeği taşıyorum. Anasının asil kanıyla, babasının şanlı soyuyla gelişip doğacak ve büyüyecek bir bebek o."

Karısına benzemesini isteyen bir yanına kalan diğer yanı istemeyerek savaş açıyordu. Daha Mizgin'e yetişemezken, ona nasıl yetişecekti. "Allah nasip ederse, Mizgin," diyerek yola baktı.

Bebeğin sağlıkla kucağına nasip olmasını diledi. Karnında can taşıyan her anne gibi ilk ve en büyük duasıydı. "İnşallah."

Yolları kat etmiş, sonunda dostunun evine gelmişlerdi. Bir apartman dairesinde oturuyorlardı. Mizgin nasıl bir çiftle tanışacağını bilmiyordu. Kadını merak ediyordu. Arabadan kocasıyla inerek arka koltuktan eşyaları almasını bekledi. Çantasını koluna takıp kocasının uzattığı tatlıyı tuttu. Rezan ağır ev hediyesini bir kolunun altına kısıp kapıyı kapattı. Arabayı kilitledikten sonra karısıyla beraber bahçeye giriş yapmışlardı.

Midesinden yükselen acıktım sinyallerini alınca dile getirdi Mizgin. "Çok acıktım, Rezan. Acaba hangi yemekleri yaptı bize?"

Karısının şimdiye kadar yemekten bahsetmemesine şaşırmıştı Rezan. "O konuda danışmadım, Mizgin, sofrada görürsün."

"Ya güzel yemek yapmamışsa?" O zaman aç kalacak, bütün gece ona zehir olacaktı. O ihtimali düşünmek bile istemedi.

"Güzel yapmamışsa sesini çıkarmayacaksın. Kadına laf atmayacaksın, imada bulunmayacaksın." Uyarısının ardından üçüncü katın ziline bastı.

Mizgin gözlerini baydı. Ağzını tutmayı başarırsa kadını incitmeden geceyi bitirirdi. Ama belki çok güzel yapmıştı yemekleri ve yemeye doyamayacaktı. Öyle olmasını dileyerek açılan kapıdan içeri girdiler. Asansöre doğru yürürken Mizgin gözlerini kocasından ayırmıyordu.

Adımları sanki biraz sabırsızdı. "Güveniyor musun bu adama?"

Evet, ona yanlış yapmayacak kadar dürüst ve mert bir adamdı. Dostu olacak, sırtını yaslayacak kadar güveniyordu. Arkasını döndüğü gibi bıçağı sırtına saplamayacak, her daim yanında olacak adamdı. Hatırladıklarıyla güldü. "Banka müdürlerine güven olmaz."

Mizgin'in kaşları havaya kalktı. Dostum dediği adama mı güvenmiyordu? O zaman niye dostum diyordu? "Ama o senin dostun değil mi?"

Rezan gelen asansöre karısını bindirerek arkasından girmişti. Üçüncü kata basarken kapının kapanışını izledi. "Dostum."

Mizgin hiçbir şey anlamamıştı. Yine de üstelemedi. Sadece yemeğin derdine düşmüştü. Midesi açlıktan kazınıyordu. Ev sahipleri gurultusunu duymasa iyi olacaktı. "Ses duyuyor musun, Rezan?" Test etmek için en iyi zamandı.

"Ne sesi?"

"Midem ve bebeğimizin bizi doyur sesleri."

"Aç olmadığın bir saatin yok mu, Mizgin?"

Olumsuzca kafasını salladı. Bu mümkün müydü?

Asansör üçüncü katta durunca otomatik açılan kapıyla inmişlerdi. Açık kapıda yan yana duran çifti görmüşlerdi. Tanışan sadece iki adamdı, öbür türlü hepsi birbirine yabancıydı. Adının Adem ve Yağmur olduğunu öğrendiği çifte yabancı bir edayla gülümsedi Mizgin.

"Ooo ağamız teşrif etti nihayet." Kollarını iki yana açan Adem'in gelişlerine mutlu olduğu her halinden belliydi.

"Bu kadar uzağa taşınmasaydın, Adem."

"İş icabı, ağam," diyerek gülmüş, kabaca sarıldıktan sonra geri çekilmişti. "Hoş geldin sefalar getirdin, Rezan."

"Hoş buldum, dostum. Hayırlısı olsun yeni ev, yeni hayat. Allah utandırmasın."

Adem sımsıcak gülümsemesiyle karısına döndü. "Rıha'nın ağasıdır kendisi, Yağmur. Kadınların hem avı hem korkulu rüyasıdır."

Rezan yengesiyle tanışırken gözle görülür bir mesafeyle yaklaşmıştı. Mizgin kocasının kadınlarla –Sedef gudubeti dışında- çok samimi bir tavırda bulunmadığını çok iyi biliyordu. Herkese karşı mesafeli yaklaşırdı. Bu mesafelerden canı az yanmamıştı.

Rezan karısını evli çiftle tanıştırmış, geride duran karısının uzaklığını kırmıştı. Mizgin sıcakkanlı ve her ortama ayak uyduran bir kadındı. Muhtemelen Yağmur ile iyi anlaşırlardı.

Mizgin yeni tanıştığı çifte uyum sağlamıştı. Onları sevebilirdi tabii. Lakin irdeleyecek, güvenirse sevecekti. Buyur edildikten sonra salona geçmişlerdi. Rezan karısıyla yan yana, Adem de karısıyla yan yana karşılıklı oturmuşlardı.

"Ben de Mizgin'e banka müdürlerine güven olmadığını anlatıyordum."

Adem'in yüzündeki gülümseme solmuş, gözleri aniden kısılmıştı. "Tutamadın değil mi kendini? Söylemeseydin dert olacaktı."

Rezan'ın kahkahası evi inletirken Mizgin kahkahasında boğulacak gibi olmuştu. İstemsizce gülmüştü. Sevdiği adamın güldüğü saniyeye bile karşılıksız kalamıyordu.

"Madem konuyu açtın biz de senin gençliğinde başımıza neler getirdiğini yengemize anlatırız, Rezan Ağa."

Kahkahası felakete dönüşen Rezan bu kadar sinirleneceğini düşünmemişti. "Anlat, biz vukuatlarımızdan memnunuz." Hem Mizgin'in o vukuatları bildiğine emindi. Yumurtayı sevmediğini bilen kadın her şeyi bilirdi. Dedektiflik deli karısının kanına işlemişti.

Mizgin merakla dudaklarını yaladı. "Ne gibi vukuatlar? Rezan Ağa gençliğinde esrarengiz ve ciddi takılırdı. Kimse ona kolay kolay yaklaşamazdı."

Yağmur farkında olmadan düşüncelerini aktarmıştı: "Bence hâlâ yaklaşamıyorlardır." Asansörden çıktığı anda Yağmur havasından çekinmişti. Ciddi ve otoriter bir duruşu vardı. Tanışma esnasında kurduğu mesafe de bunu kanıtlamıştı. Nasıl tanıştığını bile anlayamamıştı.

Adem'in tek kaşı havaya kalktı. "Rezan kendi çevresine ağır ağabeydi. Bize gelince..." Sözünü Rezan ellerini kaldırarak kesti. "Size de aynıydım, çamur atma şimdi."

Adem dostunu bırakarak Mizgin'e döndü. "Ben, Suat, Rezan sıkı dostlarız, ayrılmayız hiçbir zaman. Gençliğimizde kendi grubumuzu kurmuştuk. Herkes aramıza katılırdı ama aramıza giremezlerdi."

İşte Mizgin'i şaşırtan buydu ya. Rezan'ın hangi adamlarla takıldığını bile bilirken banka müdürü Adem'i nasıl tanımıyordu.

Demek ki kocasını iyi takip etmemişti. Hakkında yeterli bilgiler almamıştı. Beynine güncelleme yapıp bilgilerini tazelemeliydi. Belki de hatırlamıyordu. Yanında oturan, kolunu koltuğun başına yaslayan adama baktı. Yüzünde keyifli bir gülümseme vardı ve gözleri parlıyordu.

Adem'in dostluklarıyla ilgili anlattığı maceraları kahve eşliğinde dinlemiş, duyduklarıyla ne kadar şaşırdıysa kocasını daha bir sevmişti. Ardından yemeği hazırlayan Yağmur'a yardım için mutfağa girmişti. Evliliğinin ilk günleri hatta ilk aylarında acılarını yaşayan kadının bugün sevdiği adamla dostunun evine yemeğe gelmesi tarifi imkânsız bir mutluluk veriyordu.

"Rezan'ı hiç böyle görmedim." İtiraf etmekten geri durmadı.

Yağmur misafirine hak verircesine kafasını salladı. "Ben de Adem'i ilk defa böyle görüyorum. Tamam, telefonda konuştukları zaman çok gülüyorlar hatta bazen boğulacak zannediyorum. Ama şimdi..."

"Kavga ederek anlaşıyorlar... Çok garipler," diyerek kadının sözünü tamamladı Mizgin. Bu kadar konuşma yeterdi. Şimdi Mizgin'in açlıktan geberen midesini tıka basa doldurma vaktiydi. Gözleri ocakta duran tencerelerin üzerinde gezindi. Acaba neler yapmıştı?

Yağmur dudaklarını ısırdı. "Ah aptal kafam sen hamilesin. Şimdi açsındır, bulantın falan yok mu? Nasıl unuturum seni." Mahcup olmuş, hamile kadına kızaran yanaklarıyla bakmıştı. Hamile kadınların sürekli atıştırdıklarını, atıştırmaya ihtiyaç duyduklarını biliyordu.

"Yok canım gayet rahatım." Yalanın dik âlâsıydı. Beş dakikaya kadar yemek yemezse; bu kadının kollarından kanat, bacaklarından but diye yemeye başlayacaktı.

"Ne seviyorsunuz bilmiyorum. Ben de elimden geldiğince bir şeyler yaptım. İnşallah güzel olmuştur," diyerek acemice gülümsedi. Aç kalmamalarını umdu Yağmur.

"Olmuştur canım, kadın elinden her şey gelir."

"Benim elimden gelir mi, orası tartışılır."

Hazırlanan yemekleri salona bir bir taşımaya başlamışlardı. Kesinlikle şık bir sofra hazırlamıştı Yağmur. Her şey şimdilik güzel görünüyordu. Mutfağa geri dönerek son kalan yemeğe odaklandı. Çorbayı, porselen çorbalığa dolduruyordu.

"Bitti mi her şey?"

"Evet, hayatım bitti. Çorbayı alıp geliyorum."

Yağmur kulplarından tutarak aldığı çorbalıkla salona Mizgin ile

dönmüştü. Sofraya tabağı bıraktıktan sonra son kez göz attı. Her şey güzel görünüyordu. Beylere dönerek tebessümle seslendi. "Sizi sofraya alsam daha soğumadan."

Adem ve Rezan aynı anda kalkmışlardı. Sofraya hepsi beraber oturmuştu. Çorbayla başlangıç yapılmıştı. Rezan yanında oturan karısını göz ucuyla izlerken dostuyla konuşuyordu.

Çorba fena değildi. İdare edilebilirdi. Biraz, çok değil biraz daha güzel olabilirdi. Mizgin kendini kandırmaya devam ederek kaşık kaşık içmeye başladı. Yöresel çorba yapmıştı. Lakin kıvamını tutturamamıştı.

"Ee bebek geliyor, amca oluyoruz. Cinsiyeti ne zaman öğreneceğiz?" diye sordu Adem. Rezan'ın evlenip baba olmasını dört gözle beklemiş, nihayet aştıkları birçok sıkıntı ve sorundan sonra baba olacağı haberini de almıştı.

Adem'in merakını giderdi Rezan: "Göstermiyor amcası."

"Sen orada olduğun için göstermiyordur, Rezan."

Mizgin dudaklarını birbirine bastırdı. Rezan'ın cinsiyet konusunda ne kadar kızgın olduğunu biliyordu. "Bizi peşinden koşturmak istiyor," diye düşüncesini belirtti.

Yağmur merak ettiği soruyu anne baba adayına yönlendirdi: "İsim düşündünüz mü?"

İkisi aynı anda kafalarını sallamış, aynı cevabı vermişlerdi: "Hayır."

"Neden?" diye yeni bir soru kadından gelince Mizgin zaten beğenmediği çorbayı yemeye son verdi. "Sağlıklı olsun, hayırlısıyla kucağımıza alalım bize yeter. İsim için erken diyoruz. Daha Yadê Piroz'dan ses çıkmadı."

Rezan isme karışacağını biliyordu. Kız olursa adını Piroz koyun, demişti. Hatırladıklarıyla güldü. "Daha bebek ortalıkta yokken benim ismimi koyun diyordu."

"Junior hanımağa mı gelecek konağa?" Adem dehşete düşmüş bir halde kafasını salladı. "Vay desene hayat sana zindan oluyor, Rezan."

Babaannesiyle dalga geçmemesini söyleyen Rezan diğer yandan öyle olmaması için dua etmişti. Mizgin'e benzerse zaten çekeceği vardı. Aynı şekilde babaannesine de benzerse çekeceği vardı. Ama aynı anda ikisine benzerse... Rezan'ın aklı gerisini getirecek kadar güçlü değildi.

"Haydar Ağam erkek olursa benim adımı koyun demedi mi?"

"Yok," diyen Rezan, Adem'e imayla güldü. "Daha o cepheden bir emir gelmedi."

Ana yemeklere geçtiklerinde Mizgin tabağından iki kaşık almıştı. Gözlerini sımsıkı kapatan kadın, yemekte güçlük çekiyordu. Tansiyonunun düştüğünü hissedebiliyordu. O kadar acıkmıştı ki, yemeklere saldıracağını, kendine hâkim olamayacağını bile düşünmüştü. Şimdi sonuç felaketti.

"Eline sağlık, Yağmur'cum. Çok zahmet vermişsin," diyerek gülümsemiş, önündeki tabaktan zorlukla bir kaşık almıştı. Zahmette bulunup yemek yapmıştı. Ne kadar beğenmese de bunu belli etmeyecek, yemeye çalışacaktı. Belli ki mutfakla pek haşır neşir olmamıştı.

Rezan yanında gerilen Mizgin'e göz attı. Bu yemekleri beğenmediğini biliyordu. Hele bir de bu kadar açken. Adem ve Yağmur'un rahatlıklarının farkındaydı. Ama Rezan da karısı kadar yemekleri sevmemişti. Ayıp olmaması adına yemeye devam ediyordu.

"Afiyet olsun. Çok lezzetli yapmadığımı biliyorum," diye kendiyle dalga geçer gibi gülmüştü Yağmur. "Adem de katlana katlana alıştı."

Mizgin öyle deme der gibi baktı. "Bence gayet güzel olmuş. Kendine haksızlık ediyorsun." İçine girse yüzülecek pilav yapmıştı. Nasıl kendine bu haksızlığı yapabiliyordu?!

Ekmekten küçük küçük parçalar koparıp ağzına attı. Şimdi bu yemekleri yemeyi bırakmazsa, maazallah daha küçük Piroz ya da küçük Haydar gelmeden gidecekti. Masanın altından kocasının ayağına küçük bir tekme attı. Bu 'ben lavaboya gidiyorum, sen de gel' mesajıydı. Tabii Rezan Şahmaran anlarsa!

Masanın altından tekme yemişti. Kafası ağır ağır karısına döndü. Bu kadın yemeklerden zehirlenmişti de akli dengesini mi kaybetmişti? Sorar bakışlarına karşılık Mizgin sevimlice sırıttı.

Rezan sabır çekerek önüne döndü. Bakışların üzerlerinde olduğunu fark edince güldü. "Adem'e soralım. Yemeği beğendiyse güzel olmuştur."

Adem beklemediği bu bomba karşısında boğazındaki lokmayı zor yutkunmuştu. Kabul, karısı yemekleri bugün kötü yapmıştı. Aslında her zaman kötü yapıyordu ama bugün ekstra kötü yapmaya özen göstermişti sanki. "Beğenmesek yemeyiz, Rezan Ağa. Karımın ellerine, parmaklarına sağlık. Çok güzel olmuş."

Mizgin onlar sohbet ederken eteğinin cebinden telefonu çıkardı. Rezan'a hızlı ve kısa bir mesaj çekmişti.

'Lavaboya gidiyorum, acil gel!'

Telefonu cebine tıkıştırıp, eteğinin bir kısmını avuçları arasında topladı. Sandalyeden kalkarken ev sahiplerine mahcubiyetle baktı.

"Eteğime yemek döküldü, sileyim hemen."

Yağmur peşi sıra kalkmıştı. Misafirine lavaboyu gösterirken yardım teklifinde bulunmuştu.

"Gerek yok canım, biraz yemek döküldü," diyerek banyoya girmişti Mizgin. Kapıyı kilitlememişti. Kocasının gelmesini beklerken elini yıkıyor, eteğine de sanki kirlenmiş gibi su çarpıyordu. Şu an tansiyonu ve şekeri inip kalkmak için bir tür yarışa girmiş gibiydiler.

Kapıyı çalarak içeri giren Rezan telaşla karısına varmıştı. "Ne oldu, Mizgin?"

Kollarını iki yana açan Mizgin kafasını geriye attı. "Rezan ben bu işkenceye katlanamam. Anam bu kadın hiç mi yemek yapmayı bilmiyor?"

Rezan karın ağrısını şimdi anlamış, rahat bir nefes vermişti. "Miz..."

"Resmen Çin işkencesi çekiyorum."

"Mübalağa ediyorsun, Mizgin."

"Keşke kayınvalidesiyle yaşasaydı. Ay Rezan ağlayacağım şimdi. Güzel mideme, karnımdaki bebeğime işkence ettiğim için ağlayacağım." Bileğini kocasına uzattı. "Bak tansiyonum düştü."

Rezan bileğini tutunca güldü. "Ölmeyeceksin."

"Kalbim atmayı bıraktı, Rezan. Biri bu kadına pilavı kuru ve tane tane yapacağını söylemedi mi?" Ağlamaklı sesiyle nefes almadan devam etti: "Bilseydim ben sabahtan gelir yemek yapardım." İsyan nidalarını atan Mizgin burnunu çekerek kocasına baktı.

"Çantama çubuk kraker, çikolata falan attın mı?"

"Ben senin çantanı mı kontrol ediyorum?"

"Artık bir yerlere gidersek kontrol edeceksin. Hatta kendi ellerinle çantama abur cubur koyacaksın. Yoksa ölmem yakındır." Gözleri kısılan kadın kocasına anlık gelen fikrini sundu.

"Birini markete mi göndersen? Ben burada beklerim o gelir."

Sonunda aklını kaçıran kadına hırladı Rezan: "Çık dışarı."

"Ama Rezan..."

"Mizgin bizi rezil etmeden, çık dışarı."

Kapıya doğru yürüyen genç kadın kolunu indirmeden önce kocasına hızla döndü. "Bir ara pilavın içine girip yüzesim geldi, Rezan. Düşün artık halimi." Kapıdan çıktığı gibi salona dönmüştü. Arkasından gelen kocasının yüz ifadesi nasıldı bilmiyordu ama Mizgin iyi değildi.

Salona girdiği gibi yemek masasında yerini almıştı. Kocası tekrar yanına oturmuş, yemeğe kaldıkları yerden devam etmişlerdi.

Daha doğrusu Mizgin kuru ekmeğini ağzına atıyor, salatayla idare ediyordu.

"En son neyi konuşuyorduk, Adem?"

"Sen Mizgin'den çok çekiyormuşsun. Karından sana gına gelmiş."

Rezan kahkaha atarken Mizgin inanmadığını belli edercesine kafasını salladı. "Asla öyle bir şey söylemeyeceğini biliyorum."

"Yüzüne çiçeğim der arkandan böceğim der." Çatalıyla Rezan'ı hedef alırken, muzır gözleri yengesine yaşanmamış olayları yaşamış gibi anlatıyordu Adem. "Daha kaç kadına bunları söyledi, Mizgin. Biz dostuz, neler yaptığını biliyoruz."

Rahmetli dostları İsa'nın adını anmıyordu. Bu gibi konularda asla adını anmamışlardı. Onun da çapkınlıkları olmuştu. Âşık olduktan sonra vazgeçmişti. Rezan ise anlattığının aksine sinirli, sessiz ve soğuktu. Kadınların hepsi ondan korkardı. Birçoğu peşinden koşma gafletinde bulunmuş, cevabı sert almışlardı. Kadınlara karşı bir duruşu olmuştu. Ki hâlâ bunu sürdürüyordu. Karısının nasıl çekindiğini görebiliyordu.

Suyundan bir yudum alan genç adam dostuna manidar bakışlarını attı. "Biz dostuz, ayrı gayrı düşmeyiz. Her şeyi beraber yapardık."

"Ben de şimdi onu diyecektim," diye araya giren Yağmur kocasına imayla baktı. "Sen acaba gençliğinde neler neler yaptın? Kanın kaynıyordu."

"Biz de yaptık bir şeyler ama çete lideri Rezan Ağaydı."

"Uymayabilirdin, Adem."

Tiz bir ses kulaklara dolunca Rezan yanında oturan kadına baktı. Çatalını tabağına hızlıca bırakmıştı. "Bunları bilmiyordum, Rezan. Bunları bilmiyordum, şu an şoklar içindeyim."

"Neyi bilmiyordun, Mizgin?"

"Senin çapkın bir ağa olduğunu. Şu an salata yerine hayal kırıklıklarımı yiyorum."

"Biraz daha ikram edebilirim."

Mizgin elini kaldırdı. "Yok, doydum, ağam."

Harika bir çift olarak masada yapmadığı çapkınlığını konuşuyorlardı. Daha Mizgin neler diyecekti? "Gül gibi kadınım, beni soldurmuyorsun."

Rezan tek kaşını kaldırırken gülüyordu. "Eski maceralarım niye seni soldursun?"

"Senin çapkınlık maceralarını dinlemeye takatim yok. Rezan ve kadın avcılığı..." Cümlenin devamını getiremeyip sustu. Rezan ve kadın avcılığı yan yana ne kadar abes duruyordu.

Karısına sinirli bakışlarını atarak susmasını söyledi Rezan.

Mizgin uyarıyı almıştı. "Tamam, afiyet olsun," diyerek yemeğine döndü. Gelsin şimdi Rezan Şahmaran cezası.

Yemekten sonra bulaşıklar hızla kaldırılmış, çayla beraber salona geri dönmüşlerdi. Sohbete çayla devam edilmiş, Rezan ve dostunun tartışmaları, kahkahaları sorunsuz devam etmişti.

Mizgin ve Yağmur bir köşeye geçmiş sohbete başlamışlardı. Birbirlerini sordukları sorularla tanımaya başlıyorlardı. Yemek konusunda mağlubiyet alan kadın konuşması ve sevecenliğiyle galibiyeti tamamlamıştı.

Mizgin evlilik konusu açıldığında çantasından yüzüğü çıkarmış, taze gelinin parmağına takmıştı. Rezan'ın işleri yüzünden düğüne gidemediğini öğrenmişti. İyi ki de gitmemişti. Mizgin'siz gideceği düğün zehir olurdu anca.

İkramlarla muhabbet devam etmişti. Mizgin ve Yağmur başka odaya geçmişlerdi. Deli kadın ara sıra takılmış, çekinmeden ev sahibiyle uğraşmıştı. Kadını tanıdığı kadarıyla bundan rahatsız olacak biri değildi.

"Ben nişanlıyken Adem'e çok çektirdim. Burada yaşıyordu. Bütün hayatını burada kurmuştu. Bense İzmir'de yaşıyordum. Çeyiz işi sıkıntı oldu, kına sıkıntı oldu, düğün sıkıntı oldu. Hepsinde benim parmağım vardı."

Mizgin bu kadar açık sözlü olmasını beklememişti. "Neden?"

"Çünkü ben onu severken, ona âşıkken, acısını çekerken beyefendinin İzmir'deki mahallemizde bir sevgilisi vardı." Zamanında yaşadığı sancıları anlatınca ses tonu sertleşmişti. "Yanına geldiği zamanlar hayat bana zehir olurdu. Bütün acımı ondan nişanlıyken çıkardım. Canından bezdirdim adamın. Beni yol arkadaşı olarak seçtiğine pişman ettim. Şimdi hepsini atlattık, mutluyuz çok şükür."

"Sen ne fenaymışsın." Şaşkınlığını gizlemedi Mizgin. "Dışarıdan bakınca miskin, sakin çıtı pıtı bir kadın gibi görünüyorsun."

"Adem de hep öyle diyor. Sen bu miskinliğinle beni kandırdın. Ben senin bu kadar şeytan olduğunu bilmiyordum, diyor."

Mizgin umursamazca omuz silkti. "Şeytan olmasak onlarla nasıl baş edeceğiz?"

"Ben de aynen öyle dedim. Şeytan olmasak kadınların kuyusunu kazmaktan perişan etmiştiniz şimdiye. Ama dinleyen kim, suçlu yine biz."

Mizgin ikramları iştahla yiyordu. Pastayı enfes yapmıştı. Kurabiyesi, keki harika olmuştu. "Aman bırak onlara göre öyle olsun. Kimin suçlu kimin haklı olduğu belli zaten."

İki çatlak ruh yan yana gelmişti. Mizgin konuştukça beklediğinden daha farklı bir kadın görüyordu. Sanki özünü bir maskeyle kamufle etmişti. Şimdi maskeyi kademe kademe indiriyordu. "Biz kadınlar her zaman haklıyız," demesiyle Mizgin'in kanı daha da ısınmıştı. Yemek yapmayı bilmiyordu ama öbür türlü her şeye zihni ve eli yatkındı.

Mizgin önerisini gecikmeden sundu: "Acaba sen burada bir pastane mi açsan?"

Yaptığı tatlı ikramlarını kim tatsa aynı öneride bulunuyordu Yağmur'a. Hevesi vardı ancak kolay değildi. "Adem de öyle düşünüyor ama bilmiyorum. Öyle güveneceğim şefler yok. Ben her tatlıyı, pastayı güzel yapmıyorum ki."

Mizgin kafasını salladı. "Hakkını vermişsin bence. Kocan da destekliyorsa yap. Mesela ben oradan çıkmam. Sana çok müşteri kazandırırım." Her gün kocasından bir şey ister; olmadı Diyar'ı, Rozan'ı, Zarin'i gönderirdi.

Yağmur gülerek teşekkür etti. "Sana her gün özel ikramlar gönderirim."

Sohbetleri geç saatlere kadar sürmüştü. Yol uzak olduğu için bir geceliğine burada kalacaklardı. Mizgin yine yorgunlukla koltuğa çökme aşamasına gelince Yağmur onlar için hazırladığı misafir odasına buyur etmişti. Kendi eşofmanlarından bir takım vermişti.

Mizgin teşekkür etmişti. Giyindiği gibi misafir banyosunda ihtiyaçlarını gidermiş ardından yatağa dönmüştü. Kafasını yastığa koyar koymaz uykuya dalmıştı.

***

Evlendiğinden beridir başına gelmedik bela kalmamış, yaşamadım dediği neredeyse bir şey kalmamıştı Rezan'ın. Daha ne yaşarım derken, akla hayale sığmayacak bir sorunla daha karşı karşıya kalıyordu. Mizgin bütün bunların başkahramanıydı!

"Mizgin... Mizgin..." Karısını kendisinden uzaklaştıran adam ne diyeceğini şaşırmış, uykusundan acıyla uyanmanın etkisinden henüz sıyrılamamıştı.

Gözlerini açmadan kocasının kollarını sıkıca tutarak mırıldandı Mizgin: "Hım..."

"Hasbinallah," diyerek karısını tekrar sarstı. Kolunu bir türlü bırakmıyordu. Rezan biraz daha kıstırılırsa uyanmayan karısını bir daha uyumamak üzere uykusundan uyandıracaktı. "Mizgin!"

Konuşmaya gücü olmayan kadın, "Ne?" diye mırıldandı.

"Kolunu ısırıyorsun." Gecenin bir yarısı can havliyle uyanmıştı. Karısı uyanmayınca, "Mizgin uyan, kolunu ısırıyorsun," diye tekrar ederek uyandırdı.

"Ne oldu?"

"Güzelim, kolunu ısırıyorsun?"

"Kolunu mu ısırıyorum?"

Derin bir nefes alan Rezan, "Evet," diyerek kafasını salladı. Gece lambasının sarı ışığı gözü kapalı kadının uykudan pek uyanmaya niyetli olmayan halini görmesini sağlıyordu.

"Kolunu ısırmadım," diyen kadın, gözlerini hafiften araladı. "En son rüyamda tavuk yediğimi hatırlıyorum. Beni güzel yemeğimden mahrum ettin."

"Tavuk niyetin beni midene indiriyordun."

Tişörtünün kolunu hafifçe kaldıran Rezan çıkan diş izlerine ve kızarıklıklara baktı. Bu kadın ete böyle eziyet mi ediyordu bilinmez ama kocasını epey acıtmıştı.

Aralıklı gözleri gördükleriyle kabak çiçeği gibi açılmıştı. Refleksle çığlığı basmıştı. "Rezan... Rezan... Bunu sana kim yaptı?" derken hâlâ uyku sersemiydi Mizgin.

Kafası yorgunlukla yatağa düşen Rezan aklını kaçırmanın eşiğine bir tık daha yaklaşmıştı. Mizgin onun sabrıyla büyük bir ölçüde oynuyordu. Kesinlikle amacı kocasını delirtmekti.

"Bir şey yok, uyu."

Bu olmayan hali miydi? "Koluna ne oldu?"

"Uyu, Mizgin."

"Koluna ne oldu?"

"Isırdın, Mizgin."

Uyku sersemliğinden hızlıca sıyrıldı kadın. Rezan'ın kolunu uykusunda tavuk niyetine ısırmıştı. "Ne yaptım ben! İnanamıyorum!"

Rezan dehşete düşüşünü dikkatlice süzdü. Kolunu ısırmadım derken her şeyden habersizdi. Neyse ki kendine gelmeyi başarmıştı. "Tavuk diye beni yiyordun, güzelim."

Mizgin'in elleri karnını yokladı. "Açım, Rezan. Çok açım. Akşam yemeği yemedim. Kendimi şu an aç bir ayı gibi hissediyorum." Ağlamaklı sesiyle nidalarını yükseltti. Mizgin'in şu hayatta en tahammül edemediği şey, aç kalmaktı.

Rezan parmaklarını saçlarının arasından geçirirken sinirden gülüyordu. "Bir de ben sana hayvan isimleriyle sesleniyorum diye bana demediğin kalmıyor." Mizgin ile misafirlikte kalmak hataydı.

Bu kadının uyku arası öğünü de vardı. Üstelik akşam yemeğini hiç yiyememiş, doyamamışken!

"Sana yemek getirecek halim yok, Mizgin, evimizde değiliz."

Yalvaran gözlerini kocasının gözlerine dikti. "Rezan yemezsem uyuyamam."

"Nasıl gideceksin? Onları gecenin bu vakti uyandıracak halin yok."

"Onları uyandırmamıza gerek yok. Mutfakta kendime hemen bir ekmek peynir hazırlar çıkarım. Rezan ne olur," derken dudağını büzerek kafasını omzuna eğdi. Yalvaran bakışları büyüdü. Uyandıktan sonra açken mümkün değildi uyuyamazdı.

Yalvaran kadının gözlerine baktığında bütün inadı kırılmıştı Rezan'ın. "Ya yakalanırsak, Mizgin? Ne yapacaksın?"

"Ben hamile kadınım, anlayış gösterirler herhâlde."

"Biz tarla faresi gibi mutfaklarını talan ederken sen hamile olduğun için anlayış gösterecekler?" Rezan'ın anlayış göstereceklerinden kuşkusu yoktu da yakalandıktan sonrası felaket olacaktı.

"Evet, bir zahmet göstersinler. Yarın Yağmur da hamile kalacak, eminim beni anlayacaktır," diyerek yataktan çıkmıştı Mizgin. Terliği ayağına geçirmemişti. Ses yapmadan gitmelilerdi. Yatağın diğer tarafına geçip Rezan'ın elinden tutup doğrultmaya çalıştı. "Hadi Rezan, gözümün önünden ekmek, peynir, domates geçiyor."

"Başıma neler açıyorsun, Mizgin? Başıma neler açıyorsun, kadın..." Söylene söylene yataktan çıkmıştı. Telefonunu alıp, gece lambasının ışığını kapadıktan sonra kaldıkları odanın kapısına vararak sessizce açmıştı. Ayaklarının ucunda yükselerek mutfağa doğru yürümüşlerdi.

Rezan karısını bir yere çarpmasın, ses çıkarmasın, özellikle karnını bir yere vurup, kendi ve bebeğinin canını yakmasın diye kollarının altına almıştı. Bu şekilde hırsızdan farksızlardı.

"Başımızda bir kar maskemiz, elimizde fenerimiz eksik." Söylenmeye devam eden Rezan sesini kendisinin bile duyamayacağı kadar kısmıştı.

"Hemen bir sandviç hazırlayıp odamıza geri döneceğiz. Sen aç değil misin? Yemeği yemedin, gördüm seni."

Rezan karanlıkta etrafı seçiyordu. Mutfağı bulduğunda içeri girmişlerdi. Telefonunun kamera ışığını açarak yüzlerine yanlışlıkla tutmuş, gözleri yanan çift aynı anda gözlerini kapatmışlardı. Rezan telefonunu döndürerek gözlerini açtı. Mutfağın bir bölümü aydınlanmıştı.

"İnşallah ışığa uyanmazlar," diyen Mizgin gözlerini açıp aydınlığa alıştırmaya çalıştı. Şu an sadece midesini doyurması önceliğiydi.

Kocasının elindeki telefonu alıp buzdolabına yürüyen Mizgin utana sıkıla kapağını açmıştı. Bu şekilde çok ayıp oluyordu. Ev sahiplerine karşı küçük düşüyorlardı. Lakin mecburiyetinden yapıyordu. Ev sahibi yemeği güzel yapsaydı şimdi bu kadar aç olmazdı.

"Peynir, domates, zeytin, salatalık, salam var. Immm ne kadar leziz görünüyorsunuz." Diliyle dudaklarını yalayan Mizgin yiyeceği anı sabırsızlıkla bekliyordu. Hepsini yavaş yavaş tek tek çıkartıp masaya bıraktı. Rezan gözleri dönmüş halde dolaba saldıran karısını izliyordu.

Yemeği bu kadar isteyen o muydu, bebeği miydi bilmiyordu. Rezan da acıktığını hissediyordu. Mizgin'in midesinden pek farkı yoktu kendisininkinin de. "Elini çabuk tut, Mizgin," diye fısıldadı.

"Ekmek... Sepetinden... Ekmek getirir misin, Rezan?"

Kısık sesle konuştuklarından zaten sesi duymazken şimdi Mizgin'in boğuk boğuk konuşması Rezan'ın duymasını iyice zorlamıştı. "Ne?" diye sordu. Yine aynı boğuklukta cevap alınca buzdolabını talan eden kadının yanına yürüdü.

"Mizgin?" diye çağırdı. Arkasını dönen kadının dolu ağzını, şişmiş yanaklarını, elinde peynir kutusunu tutuşunu ve yakalanmış kedi gibi geriye çekilişini görünce bütün siniri yok olmuştu. Gülmemeye çalıştı. "Alacaklarını aldıysan dolabın önünden çekil."

Mizgin dolabın önünden çıkarak kapıyı ayağıyla itmişti. Masanın üstünü kahvaltılıklarla doldurmuştu. Salatalığı ve domatesi yıkadı. Çekmeceden bıçağı çıkardı. Kalçasıyla hızlıca kapatınca Rezan'ın derin tıslamasını duydu.

"Yavaş ol!"

"Tamam..."

Salatalık ve domatesi güzelce dilimledikten sonra masaya geri dönüp sepetten çıkardığı ekmekle önündeki ziyafete atıldı. Rezan'ın hiçbir şey yapmadan onu izlemesi utandırıyordu.

"Niye üç çeşit peynir çıkardın? Sana bir tanesi yetmedi mi?" Gözleri arada mutfak kapısına takılıyor, kapı sesi duyacak mı diye kulak kesiliyordu. Adem'e yakalanırsa halini düşünmek bile istemiyordu.

Mizgin üç çeşitten birincisini tatmış onu beğenmemişti. İkinci fena sayılmazdı. Ama üçüncü peynir enfesti. "İki tanesi güzel değildi. Ama bak bunun tadı çok güzel," diyerek bir parça koparıp kocasına verdi.

"Bakayım." Eline verdiği parçayı ağzına attı Rezan. "Güzelmiş, evet."

Mizgin bir parça domatesi de verdi. Rezan acıktığını hissediyordu. Akşam yemeğini o da yememişti. Ekmekten bir parça koparıp ağzına attı. Karısının iştahla yemek yiyişi Rezan'da izleme isteği uyandırıyordu.

"Çok acıkmışım, Rezan. Seni bile yiyebilirdim."

Kolunun sızladığını hissetti Rezan. Zaten uyandırmasaydı yiyecekti. "Ondan hiç şüphem yok, Mizgin."

"Kolun tavuk etinden daha lezzetliymiş."

Elinde olmadan gülmüştü adam. İnsan etinin tavuk etinden daha lezzetli olduğunu karısı uykusunda ısırarak test etmiş ve karar vermişti. Mizgin iştahı, inleye inleye yemekleri yemesi Rezan'ın aç midesini coşturmuştu. Daha fazla dayanamayarak parmağını önündeki bal kâsesine batırdı. Parmağını ağzına götüreceği sırada mutfak aniden aydınlanmıştı.

Parmağının ucunda bal eli havada asılı kalan Rezan, lokmasını yutkunamayan Mizgin mutfak kapısının önünde dikilen çifte takılı kalmışlardı. Ev sahipleri mutfağın lambasını yakarak silah ve beysbol sopasıyla kapıda belirmişlerdi.

Adem'in elinde silahı görünce teslim olurcasına kollarını kaldırmışlardı. Yağmur'un elinde beysbol sopası her an birilerinin kafasına indirecekmiş gibi gardını almıştı. Hırsız sandıkları kişilerin misafirleri olduğunu gören çift afallamıştı.

Rezan afallayan ev sahiplerinin bakışları ve ellerindeki araçları gördükten sonra gözlerini sımsıkı yumdu. İşte korktuğu başına gelmişti. Rezil olmuştu. Karısı midesinin derdine düşüp koskocaman ağayı misafir evinde hırsıza çevirmişti. Gözlerini açmadan ağır ağır tehdidini savurdu:

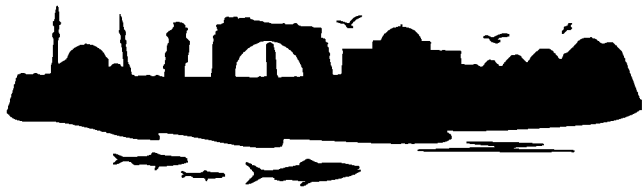
"Kendine ölümlerden ölüm beğen!"

Elleri havada kalan Mizgin kocasına bakmadan ağlamaklı sesiyle sordu:

"Dilek hakkım olacak mı?"

Rezan gazap dolu sesiyle tısladı:

"Hayır!"

Bölüm 14

Dost Kazığı

Evlilik gibi ciddi bir müesseseye girdikten sonra sorumluluklar artıyordu. Kadın, yuvasını güzelliklerle donatıyor, adam kadının donanımına destek veriyordu. Deli bir kadınla evlenen adamın sorumluluğu daha fazlaydı. Kendini muhafaza etmek için üstün bir direniş sağlamalıydı ki muvaffak olabilsin.

Rezan deli kadına benzeyerek direnişini kaybetmişti.

Bir zamanlar Mizgin için bu duruma geleceğini hayatta düşünmezdi Rezan. Düşünmek bir kenara, aklının ucundan dahi geçmezdi. Dostunun evinde, gecenin bir yarısı mutfağa gizlice girmek ve en sonunda rezil bir durumda yakalanmak büyük utançtı. Hem de havada asılı parmağında süzen balla...

Adem ve Rezan bir müddet göz göze kaldı. Bakışlarıyla konuşuyor, lakin ikisi de yorumlayacak gücü bulamıyordu. Hiç kimse hareket etmiyordu. Silah hâlâ Adem'in elinde havadaydı. Yağmur beysbol sopasını indirmemişti. Mizgin ve Rezan'ın ise aynı utangaçlıkla elleri havada kalmıştı.

"Rezan... Biz çıkalım mı?" Dili sonunda çözülen Adem silahı indirmeden konuşmuştu.

"Çıkarsanız yanımdaki kadını öldürürüm!" Rezan'ın sesindeki ciddiyet herkesi korkutmuştu.

"Kimse çıkmasın, bir ömür böyle kalmaya razıyım," diyen Mizgin yutkundu. Ölüm tam da boğazından geçecekti. Can boğazdan geliyordu ya, Mizgin'in canı da boğazından gidecekti.

Göz göze gelen Adem ve Yağmur ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Mutfaklarında gizlice yemek yiyen ikiliyi silahla basmış ve onları korkutmuşlardı. Evet, çoğu zaman Adem de geceleri sessizce mutfağa girip yemek yerdi. Çünkü Yağmur yemek konusunda pek iyi değildi. Ve Adem de aç kalacak bir adam değildi.

Amma velakin hemen karşısında oturan dostu bunu yapacak en son kişiydi. Gözleri dostunun küçük karısına takılınca gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Yağmur kocasının neye güldüğüne anlayınca o da gülmemek için elindeki sopayı indirmiş, saçlarını karıştırarak etrafına bakınmıştı.

"Biz... Biz... Şimdi buradan çıkacağız. Sizi görmedik tamam mı?" Anlaşmayı sunan Adem, kabul etmesini beklemeden Yağmur'un elinden tutarak, arkalarını utangaç çifte döndükleri gibi hızlı adımlarla mutfaktan çıkmışlardı.

Baş başa kalan Mizgin ve Rezan olayı idrak etmeye çalışıyorlardı. Kollarını ev sahipleri gözden kaybolduğunda indirmeyi daha yeni akıl edebilmişlerdi.

Rezan derin bir nefes alarak Mizgin'e bakışlarını çevirdiği an, kadın reçeli eline alarak, "Reçel ister misin?" diye sormuştu. Sıyrılacağını düşünmek saçmalığın daniskasıydı. Karısının uzattığı küçük kâseyi elinden aldığı gibi masaya gürültüyle bırakan Rezan yavaş yavaş Mizgin'in üzerine yürüdü.

Mizgin sandalyeden kalkıp gerisin geri yürürken, Rezan üzerine varmaya devam etti. "Ne tür bir ölüm istersin?" Acısız bir ölüm olmayacaktı.

Yutkunan Mizgin, "Kabul et sen de açtın," diyerek sıyrılmaya çalıştı.

"Rezil ettin bizi." Rezan'ın sesi olabildiğince sertti.

"Karnımda senin çocuğun var. Onu aç bıraksam sonucu benim başıma patlayacak."

"Kendi evinde mutfağı talan et, boşalt. Bir yabancının evinde bunu yapıp beni rezil etme. Edersen sonuçlarına katlanırsın." Karısının üzerine varmaya devam eden cüssesi tehlike kokuyordu. Uzun bir zamandan sonra ilk defa karısına bu kadar öfke duyuyordu. "Şimdi söyle, seni haritadan nasıl sileyim?"

Mizgin pencereye çarptığını hissetti. Yolun sonuna gelmişti işte. Rezan onu öldürecekti. "Bana dokunursan önce bebeğine zarar verirsin. Hatırlatırım!"

Rezan olduğu yerde durdu. Burun kemerini sıkarken ne kadar vahim bir durumda olduğunu daha iyi anlıyordu. Bu kadın canından bezdirme konusunda uzmandı. Onu rezil etmişti ve şimdi istediği gibi sıyrılabiliyordu. Bebek bahanesiyle paçasını kurtarıyordu. Lakin bu sefer sıyrılamayacaktı.

Ellerini hızla indirerek gözlerini karısına çevirdi. "Cezanı ala..." Karısının olmadığını fark edince cümlesini tamamlayamadı.

Etrafına baktığında kendinden başka kimseyi bulamadı. "Nereye gittin, kadın?"

Elinden kaçmayı başarmıştı Mizgin. Daracık yerden sıvışmayı başarmıştı. "Ulan Mizgin... Ulan Mizgin..." Derin homurtusunu vererek hızlı adımlarıyla mutfaktan çıktı. Çıkardığı sesleri umursamadan, yeterince rezil olduğunu düşünmeden onlara ayrılan misafir odasına yürüdü. Odanın içine girdiğinde karısının banyo kapısını kilitlediğini duydu.

Kapıyı arkasından kapattığı gibi banyo kapısına yürüdü. Kaçarak daha da öfkelendiriyordu kocasını, farkında değildi. "Çık ulan şuradan!" Kapıyı hafifçe yumruklayarak karısına seslendi.

"Çıkamam."

Karısının titreyen sesini duymak bile yatıştırmadı Rezan'ı. "Çık şuradan."

"Rezan ben hamileyim, açsam yemek zorundayım. Yemeseydim gece uyuyamazdım."

Uyandırmasaydı gayet de uyuyordu. Uyandırdığına bin pişman oldu Rezan. "Ulan gidiyorsun neden beni de yanında götürüyorsun?" Kapıya konuşmak boşa konuşmak gibi geliyordu Rezan'a. "Aç şu kapıyı, gel içeri."

"Nasıl tek başıma gidebilirim, Rezan, utanıyorum. Gelirsem cezam ağır olacak, çok sinirlisin."

"Şu kapıyı kırmadığıma dua et."

"Sen sakinleşmeden gelmem. Zaten yiyemedim, hâlâ açım..."

Duyduklarıyla bütün sinir sistemi alt olan Rezan kapıya yumruğunu indirmiş, gecenin sessizliğini gürültüsüyle bozmuştu. "Çıkma lan dışarı. Banyoda kalacaksın, cezan bu. Geceni banyoda geçireceksin." Kapının önünden çekilerek yatağa geri yattı. Bütün uykusu harap olmuştu. Rezilliğin âlâsını yaşamıştı. Mizgin Hanım hâlâ midesinin derdindeydi.

Deli etmekte üstüne yoktu. Bu kadının sinirlenmeyen adamı bile sinir hastası edecek kabiliyeti vardı. Ne yaptığını merak etmek istemiyordu. İçeride yoruluncaya kadar kalacaktı.

Adem'in elindeki silahı gördüğünde bütün varlığını unutmuş, o an yerin dibine girmek istemişti. Hırsız muamelesi görecek hale gelmişti. Doymak bilmeyen kadına sahip olunca bunların başına gelmesi doğaldı. Mizgin'i düşündükçe öfkesi katlanıyordu.

Cezadan kaçarak içeri girmişti. Ve hâlâ içerideydi. Hâlâ gelmek nedir bilmiyordu. Hâlâ içeride kalıyordu. "Çık lan dışarı!"

Duyduğu öfkeli yüksek sesle irkilen Mizgin kapıdan kulağını çekmişti. Rezan hâlâ sinirliydi. Çıkma diyen adam şimdi çık

diyordu. Zaten ayakta kalmaktan yorulmuştu. "Bebeğim anneye dua et," derken bir yandan da dua ede ede kapıyı açıp banyodan çıkmıştı. Yatağın içinde kolunu gözüne siper ederek yatan kocasını görünce dudaklarını ısırdı. Sinirlenirken bile ayrı bir karizmatikti. Çekine çekine yatağa doğru yürüdü. Adımlarını sessizce atıyordu.

Çarşafın altına usulca girdi. Kocasının hiç kıpırdamaması hayra alamet değildi. Burnundan hızlı hızlı verdiği nefesleri duyabiliyordu. Bu sinirle asla uyumazdı. Mizgin eğilerek yüzünün yarısını inceledi. Dudağına bir öpücük bıraksa siniri yatışır mıydı acaba? Denemeye değer, diyerek uzanıp dudağına yatıştırıcı küçük bir öpücük bıraktı.

Dudağında hissettiği dokunuş Rezan'ın bütün öfkesini aniden yok etmiş, kolunu gözünden çekmesine sebep olmuştu. Mizgin'in yüzündeki beklentiyi görünce istediğini eline vermemişti. Kaşlarını iyice çatarak karanlık gözleriyle yüzüne tısladı: "Yat uyu."

İşe yaramadığını görünce dudaklarını büzerek kendini yastığa geri bıraktı Mizgin. "Beni hiç anlamayacaksın, Rezan."

"Seni anlamak gibi bir niyetim yok zaten."

Zehir gibi sözlerini akıtan adama sırtını dönmeden sırt üstü yattı. Gözlerini kapamaya zorladı. Rezan sırtını dönerek gözlerini yumdu. Uyku ona bu gece eşlik etmeyecek gibiydi. Öpücüğüyle giden öfkesi dostunu hatırlamasıyla geri gelmişti. Homurdanması yeniden devreye girdi.

Sevdiği adama sarılmadan uyumak işkence gibiydi Mizgin için. Yağmur ve Adem'e yakalanmanın utancı daha rezil bir işkenceydi.

"Benim elimden bir şey..."

"Uyu."

Tek bir kelimeyle onu susturmuştu kocası. Anlaşılıyordu ki Rezan Ağa öfkesini yatıştırana kadar Mizgin'e konuşmak yasaktı.

Galiba ceza buydu!

***

Kahvaltı için erkenden kalkmışlardı. Rezan'ı dostunun yüzüne nasıl bakacağı ateşi sarmıştı. Adından daha emin olduğu bir şey varsa Adem'in bunu lehine kullanıp dalga geçeceğiydi. Dostunun diline ne yazık ki düşmüştü.

"Dün adamın işiyle dalga geçtim. Çok geçmeden midesine düşkün karım gecenin bir yarısı beni onun diline düşürecek hale soktu."

Mizgin tülbentini hızlıca düzeltti. "Adem anlayışlı bir adam. Bence seni çok iyi anlayacaktır. Karısının yemeklerinden o da çekiyordur."

Rezan'ın tek kaşı ustalıkla yukarı kalkarken yüzünde, 'Sen hâlâ konuşuyor musun kadın!' ifadesi vardı.

Mizgin ifadeyi alınca susuyorum der gibi gülümsedi. Rezan Ağanın çok kıymetli sinirleri hâlâ tepesindeydi. Odadan gergin omuzlarıyla çıkışını izleyerek takip etti. Kahvaltıda daha çok sinirlenecekti. Salona geçtiklerinde Adem ve Yağmur'un kahvaltı sofrasında oturduğunu ve güldüklerini gördü.

Ev sahipleri misafirlerini görünce gülmelerini zorlukla bastırmışlardı. Rezan'ın dün geceki hali gözlerinin önünden geçmek bilmiyordu. Mizgin'in sağ salim gelmesine sevinseler de gülmekten geri duramıyorlardı.

"Günaydın, Rezan Ağa. İyi uyuduğunu varsayıyorum."

Başlıyoruz, komutunu Rezan almıştı. Gözlerini dostuna devirerek sandalyedeki yerini aldı. Hemen yan tarafına oturan karısının dudağındaki gülümsemeyi görünce sert bakışlarıyla uyardı.

"Çok rahat uyuduk, Adem."

Yağmur çayları doldurmak için yerinden kalkmıştı. Mizgin ile göz göze gelince dudaklarını ısırıp gözlerini hızla kaçırdı. Yemeklerinin güzel olmadığını biliyordu. Hamile misafirinin aç kaldığını düşünememişti. Tatlıları yiyişinden anlamalıydı.

"Dün gece bir rüya gördüm, Rezan. Yani rüya gibi geldi bana. Ağa bildiğim, taş kırılsa yerinden kımıldamayacak kadar ağır, her daim sinirli, kadınlara neredeyse düşman olan dostum, dün gece karısı için uykusundan olup onunla kahvaltı ediyordu." Adem'in bakışlarında hiç olmadığı kadar alay vardı. Elime düştün Rezan der gibiydi.

Yağmur kocasına destek oldu. "İkimiz aynı rüyayı mı gördük, hayatım?"

"Rüya değil, gerçekti," diye araya katıldı Mizgin. "Bizi silahla basman tam bir kâbustu." Hatırladıkça yüzü kızarıyordu.

Adem sessizce güldü. Onun tek derdi şu an Rezan'ın kızaran yüzünü mora çevirmekti. Aslında şaşkındı. Bildiği dostu bu kadın sayesinde çok değişmişti. Hiç olmayacak adama dönüşmüştü. Rüyasında görse inanamayacağı sahneyi dün gece yaşamıştı.

"Eh bana da hak verin. Dostumu parmağında balla karısının yanında kahvaltı yaparken buldum. Bundan hiç şikâyetçi gibi de durmuyordu."

Rezan kahvaltısını yapmaya ara verdi. "Senin de diline düştük."

"Ne ekersen onu biçersin, ağam."

Dün gece yakalanmasaydılar ikisi o karanlıkta, baş başa güzel bir kahvaltı edeceklerdi. Silahla basılmak biraz ağır olmuştu.

"Ya benim yemeklerim güzel değildir. Normalde biraz iyi yaparım, şansınıza dün çok kötü oldu. Beğenmeseydiniz anlardım. Ben de hiç beğenmedim." Mahcubiyetle kendi yemeklerini kötüledi Yağmur.

"Doğrudur; Yağmur yemek konusunda pek becerikli değil. Ben de onun sayesinde hep aç kalırım. Beni çağırsaydınız ben de gelirdim. Yataktan çıkmaya halim yoktu."

Kocasına gözlerini bayan kadın Mizgin'e döndü. "Sen hamilesin, beğenmediğini söyleseydin anlardım. Ne isteseydin getirirdim."

Mizgin kahvaltısına ara vermeden cevapladı: "O an aklıma gelmedi. Gelseydi söylerdim valla." Yanakları dolu dolu konuşan Mizgin, yan tarafında oturan kocasının boğazını temizlediğini duyunca gözlerini ona çevirdi. Ölümcül bakışları üzerine alınca utanarak kafasını eğmişti.

"Beni şaşırtmaya devam ediyorsun, Rezan." Çayından yudumunu aldı Adem. "Seninle evlenecek kadına ciddi ciddi üzülüyordum çekecek ne çilesi var diye. Şimdi kabul etmesen de karşımda çok farklı bir adam duruyor. Merheme dönmüşsün, ağam." Son cümleye doğru kahkaha atmıştı.

"O kadar memnunsan, eski halime döneyim, Adem."

"Yok, Rezan kahvaltımızı hızlı edelim, çiftliğe gidiyoruz. Suat bizi bekliyor."

Anlamayan Rezan, "Suat mı?" diye sordu.

"Evet, kaç aydır doğru düzgün yan yana gelemiyoruz. İki gün boyunca çiftlikte kalacağız, eğleneceğiz. Suat bizi davet etti. Ben de ikinizin yerine kabul ettim. Sakıncası yoktur umarım."

Mizgin hafif el çırptı. "Çok güzel olur bence."

Rezan heyecanlandığını görünce gülümsedi. "Sakıncası yok, gidebiliriz."

Dörtlü kahvaltıya dönmüştü. Hızlıca edilen kahvaltının ardından sofrayı toparlayıp hazırlanarak evden ayrılmışlardı. Adem ve karısı kendi arabalarına Rezan ve Mizgin kendi arabalarına geçmişlerdi. Çiftliğe bir saatlik mesafe vardı.

Rezan ve Mizgin oraya gidene kadar havadan sudan konuşmuş, dün geceye dair hiçbir yorumda bulunmamışlardı. Mizgin özellikle kocasıyla uğraşmış, onu hem güldürmüş hem keyiflendirmişti. İki günlük bir tatil daha yapacaklardı. Bundan daha güzel bir şey olamazdı. Cumartesi işleri aksamayacak, Aslan ve Revenk halledecekti.

"Evdekilere haber vermeliyiz, Rezan. Yadê Piroz, haber vermediğimiz için kızar."

"Konuşurum az sonra. Aslan'ı, Revenk'i de çağırırım. İşleri bitirdikten sonra gelirler."

Mizgin'in ağzı kulaklarına vardı. Bugün ayrı güzel olacaktı. Araba çiftliğin yan tarafındaki boş araziye park edilmiş, karı koca inmişlerdi. Arkalarındaki arabadan Adem ve Yağmur da inmişti. Yolda gelirken marketten lazım olabilecek malzemeleri almışlardı. Bagajdan gıda malzemelerini alıp çiftliğin kapısından içeri girmişlerdi. Mizgin'in burnuna dolan mangalda pişen et kokusu kadının başını döndürmüştü.

Kocasına biraz sokularak kısık sesiyle müjdeyi verdi: "Çok şükür bugün aç kalmıyoruz, meremin. Eti her şekilde yerim ben."

"Midene bu kadar düşkün olma." Rezan dün geceden kalma cezasını uygulamaya kaldığı yerden devam etti. Mizgin'i can damarından vuracaktı. "Yakında kapılardan geçiremeyeceğiz seni."

Genç kadının yüzünden kan çekildi. "Açık açık şişmanlıyorsun, çirkinleşiyorsun, diyorsun bana, Rezan."

"Neyi anlamak istersen, seni alıkoymam."

Beti benzi solan Mizgin Şahmaran, susuz kalmış boynu bükük çiçeğe döndü. "Ha yani ben şişmanım, çirkinim?" Sesi titreye titreye boğazından yükselmişti. Rezan sınırlarını epey zorluyordu.

"Benim ağzımdan öyle bir şey çıkmadı," diyerek cevaptan ustalıkla kaçındı kocası.

"Sonuçta kastın oydu."

"Sen öyle sonuçlara varıyorsun."

"Bak hâlâ sen şişman değilsin, çirkin değilsin, güzelsin karıcım, demiyorsun."

"Demem mi gerekiyordu?"

Mizgin'in ağzı şaşkınlıktan aşağı sarktı. Kesinlikle Rezan Şahmaran'ın devreleri yanmıştı. Besbelli dün geceki şok adama yaramamıştı. "Ben şişman değilim. Senin evladını karnımda taşıyorum. Şu an benimle beraber onu da kırdın. Sesi soluğu kesildi." Kocasına alınarak önünde hızlı adımlarıyla yürümeye devam etti.

Hemen arkalarında onları sessizce gülerek dinleyen dostlarından habersizlerdi. Rezan Şahmaran karısıyla uğraşırken bambaşka bir adama dönüşüyor, an olsun eğlenmekten kendini mahrum etmiyordu.

"Mizgin."

Kocasının sesindeki keyifli tınıyı duyunca omzunun üzerinden arkasına baktı Mizgin. Yan tarafını işaret ederek gelmesini istiyordu kocası. Mizgin isteğine uyarak yanına yaklaştı. Adem ve Yağmur'un yanında onu geri çevirmeyecekti.

"Buyur, ağam?"

Rezan gücendiğini görebiliyordu. Fakat onarmaya çalışmayacaktı. Çekeceği cezası daha bitmemişti. "Yanımda yürü. Kendini taşıyamazsan..."

Mizgin sözünü keserek elindeki poşetleri çenesiyle işaret etti. "Önce elindeki poşetleri taşı da." Kızgınlıkla kafasını çevirip önüne döndü. Kapının önünde dikiliyorlardı. Anlaşılan kocası içindeki öfkeyi bu şekilde kusacaktı.

Zile basarak bekledi. Burnuna dolan koku iştahını depreştiriyordu. Daha bir saat önce sofradan kalkmıştı. Şimdi canı pişmiş eti dişlemek istiyordu. Onu çiğneyip boğazında geçirecek, midesinde bayram edecek yolculuğu istiyordu.

"Güzel kokuyor, bugün aç kalmıyoruz."

Adem'in sesiyle düşüncelerinden sıyrılan Mizgin'i minik bir gülümseme sardı. "Ben de az önce öyle dedim," diyerek en büyük gafını daha kapı ağzında yaptı.

Yağmur hem kocasından hem arkadaşı gibi gördüğü kadından darbeyi aynı anda alınca dudağını büzmüştü. Daha kocası onu korumuyordu, arkadaşı nasıl savunacaktı. Tabii dün geceden sonra haklılardı. Yağmur yine de böyle davranmalarına üzülüyordu.

Rezan'ın uyarı dolu bakışlarının ardından, sitem dolu cümlesi sessizce ağzından dökülmüştü. "Bazen diline hâkim olmuyorsun, Mizgin!"

Kapı aynı anda açılmış, Haşmet Ağanın oğlu Suat Koçbar yüzünde manidar gülüşüyle karşılarına dikilmişti. "Yengeme kızma, Rezan, külahları değişiriz."

Kafalar aynı anda Suat'a dönmüştü. Üzerinde kot bir pantolon ve çizgili mavi bir gömlek vardı. Dirseklerine kadar katlanmış gömleği, kolunda saati ve elini kapıya dayamış vaziyette sırıtarak duruyordu. Arkasından minyon tipiyle beliren hafif balıketli karısı kolunun altından geçerek yanında durmuştu.

"Yengen de beni kızdırmasın, Suat," diyerek poşetleri eline uzatmıştı Rezan. Karısı Zeliş uzattığı poşetleri aldı. "Hoş geldin, Rezan Ağa," diyerek Mizgin'e döndü. "Hoş geldin, dotmam* ." Hemen arkalarında duran Suat'a ve yeni evlendiği karısı Yağmur'a da özel olarak hoş geldin demişti.

Karşılama merasiminden sonra misafirler içeri alınmış, evin ön bahçesine geçmişlerdi. Verandada kurulan bambu mobilyalara çift olarak geçmişlerdi. Çocukların havuzda çığlık çığlığa eğlenmelerini gülümseyerek izliyorlardı.

* Dotmam: Amcakızı

"Bu çocuklar ne zaman büyüdü?"

Soru Rezan'dan gelmişti. Ara sıra onları görüyor, her defasında biraz daha büyümelerine şaşırıyordu. Birkaç ay sonra onun da bebeği dünyaya gelecek, kendi evladını kucağına nasipse alacaktı.

"Zaman akıyor, ağam. Onlar da büyüyor," diyen Suat, uzun iş seyahatlerinden döndüğünde dostu Rezan kadar büyüdüklerini fark edip şaşırıyordu.

"Büyüğü gittikçe sana benziyor, Suat."

Mizgin kocasıyla Suat'ın konuşmalarını tebessümüyle dinliyordu. Kocası kendi çocukları için de böyle şaşıracaktı. Eli refleksle karnına uzandı. Avuçları altında hissettiği şişlik içini ısıtıyordu. İçinde gelişen çok ayrı bir dünya vardı. Onunla gelişen, onun karnında büyüyen minik bir can. Yaşadığı duygunun tarifi imkânsız, muntazam bir şeydi.

"Yakında sen de baba olacaksın," diyen Zeliş sımsıcak gülümsedi. Hem de evladı Mizgin gibi bir kadından olacaktı. Akrabalıkları vardı genç kadınla ve birbirlerine dotmam demeyi seviyorlardı. Düğün veya cenaze ya da alışveriş haricinde çok fazla görüşmüyorlardı. Yine de birbirlerini ne zaman görseler mutlu oluyorlardı.

Suat mangalda pişen etlere bakmak için yanlarından ayrılmıştı. Mehmet'i başına dikmişti. Giderken havuzda birbirlerini boğan iki küçük oğluna bağırmıştı. "Uslu durun. Bağırmayın, gelir sizi boğarım."

Rezan yengesinin cümlesiyle tebessüm etti. "Bizden baba olur mu?"

Zeliş gözlerini kırpıştırdı. "Olur olur, değil mi, dotmam?"

"Olur tabii, Rezan Ağaya her şey yakışır," diyen Mizgin düşüncelerini apaçık savurdu. Rezan'a yakıştırmadığı tek şey öfkeydi. Onun dışında Allah tarafından özene bezene yaratılmış ve Mizgin'in hayatına bahşedilmişti.

Adem itiraz edercesine elini kaldırdı. "Rezan Ağaya sen yakıştırırsın."

Suat pişmiş etleri masaya bıraktı. Bahçede çimlerin üzerine masa kurulmuş, her türlü meze ve salata çeşidi koyulmuştu. Pişen etler de yerini alınca Zeliş misafirlerini buyur etmişti.

Masaya karşılıklı geçmişlerdi. Mizgin farkında olmadan herkesten önce çatalını pişirilmiş pirzolaya batırmıştı. Hamile olmasından ötürü kimse bu halini yadırgamamış, gülümsemişlerdi.

"Suat dün gece bir rüya gördüm," diyerek göz ucuyla Rezan'a baktı Adem. Çatalı duyduklarıyla havada asılı kalmış ona bakıyordu.

Aldırmadan devam etti Adem: "Rüyamda Rezan bizim mutfakta gecenin bir yarısı karısına kahvaltı hazırlıyordu. Böyle parmağından bal akıyor. Ben de onları silahla basıyordum."

Suat tek kaşını kaldırarak dostuna döndü. "Çok ilginç bir rüyaymış. Gerçeklik payı var mı, Rezan?"

Gözlerini bayan genç adam salatayı ağzına tıkarak hızlıca yedi. "Var, olmaz mı? Adem Efendi ballandıra balladıra anlatsın."

Mizgin meselenin tekrar açılmasından gerilse de neticede bunun uzayacağını biliyordu. Zeliş ve Yağmur ile sohbetlerine devam ederek yemeğini yemeye devam etti.

Adem olayı baştan anlatmış, Rezan'ı kızdırırken Suat'ın kahkahalara boğulmasına sebep olmuştu. Şahmaran ağasındaki farklılığı uzun zamandır izliyordu. Çok değiştiğini her seferinde söylüyordu kendine. Bugün ilk defa dostunun yüzüne söyleyecekti.

"Kendinin farkında değilsin. Yengem seni çok değiştirmiş. Nerede o eski Rezan? Ulan insan yanında konuşmaya çekinirdi. Şu kaşlarının çatık olmadığı bir saat yoktu. Gülerken bile düzelmezlerdi. Şimdi gülüyorsun, rahatsın ortamlarda, insanlar eskisi gibi senden korkmuyor."

Yağmur emin misin, der gibi baktı. Asansörden çıktığı anda Rezan Ağadan aldığı sert güç onu germiş, çekinmesine neden olmuştu. Ondan korkmamak mümkün değildi.

Suat, Yağmur'un bakışlarını alınca güldü. "Eski hali olsa şu masada oturamazdın, yengecim."

Rezan bıkkınlıkla nefesini verdi. "Adımız çıkmış dokuza. Ben hâlâ aynı adamım."

Mizgin kocasını değiştirdiğini ifade eden kalabalığa zafer dolu edasıyla baktı. Tabii ki bu odun adamı yontacaktı. Az cefalar çekmemiş, uykusuz geceler geçirmemiş, kalp kırıklarıyla bin parçaya bölünmemişti. Bir zahmet adamı değiştirmeyi başarsın.

'Kök saldım bu adamın beni sevmesini sağlayana kadar. Şimdi meyvelerini veriyor işte.' Kendi içinde konuşan kadın yemeği yemeye devam etti. Doymak nedir bilmiyordu. Ortada dönen muhabbete çok katılamıyordu.

"Vay be, demek Rezan Ağa karısına kahvaltı da hazırlıyor." Ses tınısındaki inanılmazlık, bakışlarındaki yalın şaşkınlık görülmeye değerdi. Doğrusu Suat değişmesinden memnundu. Berdel yoluyla hiç istemediği küçük bir kadınla evlenmişti. Şimdi karısına âşık ve onu kaybetmemek için büyük mücadeleler vermiş bir adam olarak karşısında oturuyordu.

Rezan'ın çarpık gülüşü dudağına yayıldı. Hiçbir şey söylemeden manidar bakışlarını dostuna dikti. Evlendiği ilk zamanları ele alırlarsa Suat'ın şimdi susuyor olması gerekti. Mizgin onu değiştirmişti, evet. O kadın dışında başkasıyla evli olsa muhtemelen değişmeyecekti. Mizgin'den başka bir kadının onun damarına basamayacağı gerçeğini idrak edeli aylar oluyordu. Bu değişimden rahatsız mıydı? Tabii ki hayır!

Mangal sefasını sürdürerek yemeye devam etmişlerdi. Muhabbet duraksız devam ediyordu. Ne var ki Mizgin'in yemeğe doyamayışından dolayı ev sahibi ve misafirler yemekten kalkamamışlardı. Rezan doyduğu halde sırf karısı için ağzına ara sıra küçük lokmalar atmaya devam etmişti.

"Allah'ım doyamıyorum."

Kendi kendine konuşan Mizgin duraksadığı anlarda gözüne takılan etlere yeniden yumulmuştu. Pişirilen ciğerin lezzetine doyamadığının, çok yediğinin, artık ayıp olduğunun farkında olmasına rağmen yine de durmak nedir bilmiyordu. Çok yemekten rehavet çökmüştü.

Rezan gözlerin üzerlerinde olmadığını görünce yana kayıp karısına kısık sesle konuştu: "Mizgin doymadın mı?"

Mizgin endişe içinde kocasına baktı. "Doyamıyorum, Rezan. Midem doymuyor."

Burnundan uzun soluğunu verdi Rezan. Hamile kadını kıracak bir laf etmekten çekiniyordu. Kendi rızasıyla bunu yapmadığını biliyordu. Bir saatten fazladır yemek yiyordu ve kimse onun için sofradan kalkmıyordu.

"Mizgin yeter. Yeme, kadın yeter."

"İçimdeki camış doymuyorsa ben ne yapayım, Rezan?"

İsyan bayrağını çeken kadının nidalarını hepsi duymuş ve gülmüştü. Kesinlikle midesine uyacak en doğru tanımdı camış!

Camış deyişi Yağmur'un dikkatini çekmişti. "O camız değil mi?"

Adem karısını cevaplamayı uygun gördü. "Evet, sevgilim. Ama farklı söylemleri var. Sadece camız ile sınırlı değil."

Mizgin, dolu ağzıyla kadını cevapladı: "Camış daha güzel."

Kahkaha atmamak için dudağını birbirine bastıran Rezan, kendini sandalyenin sırtına bıraktı. Bunu şimdi o söylüyor olsaydı Allah biliyor ya burnundan getirecekti.

"İki canlı o, Rezan. Bırak yesin," diyen Zeliş bir tabağı daha Mizgin'in önüne bıraktı. Küçük kızına hamileyken yemek yemekten iyice soğumuştu. Mizgin'in yemesini yadırgamıyor hatta seviniyordu. En azından kızı gibi çelimsiz ve ayından küçük doğmazdı.

Mizgin usulca reddetti. Sonunda iştahı resti çekmeyi başarmıştı. "Yok artık yiyemem. Çok yedim..." Çok demek bunun yanında az kalıyordu. Peçeteyi ağzına silerek önüne yığılan tabaklara utanç içinde baktı. Bu kadar yemiş olamazdı. Dudağını ısırarak kocasına baktı. Rezan'ın yüz ifadesinden anlayabildiği gülmemek için kendini zor tuttuğuydu.

"Gülme sakın..." diye ağlamaklı sesiyle konuştu.

Rezan sonunda yemeyi bitirdiği için oturduğu sandalyeden kalkmıştı. "Kesenize bereket, çok güzel olmuş."

Beraberinde kalkan Adem ve Suat da kadınları yalnız bırakmıştı. Mizgin tabak koleksiyonunu hızlıca kaldırmıştı. Yağmur ve Zeliş ile sofrayı kaldırmış, ellerinin altında çalışan yardımcı kadın mutfakta bulaşıkları kaldırmıştı. Çayla beraber verandaya geri dönmüşlerdi.

Kocaları bahçede otururken üç kadın verandaya kurulmuştu. Zeliş çayları ikram ettikten sonra kadınların yanına dönmüştü. Sahip oldukları adamların kahkahaları ara sıra kulaklarına doluyordu. Mizgin ve Yağmur bu tabloda ilk defa yerlerini alıyorlardı. Ne kadar güzel bir şey olduğunu şimdi anlıyorlardı.

"Ee senin annelik haberini ne zaman alacağız?"

Yağmur, soruyu soran Zeliş'e gülümsedi. "Biz şimdilik istemiyoruz. Birbirimize alıştıktan, evliliğimizin tadını çıkardıktan sonra bebek düşünüyoruz." Temennisi kendini buna hazır hissettiğinde anne olmaktı.

Mizgin sen öyle san der gibi kafasını salladı. "İki aya kalmaz bebek yapıyoruz diye sana gelir merak etme."

Zeliş hak verdi. "Hele bir de etrafında çocuklarıyla oynayan babalar görürse, yemişim evliliğini gel çocuk yapalım, der."

Bebek muhabbeti uzamış, evlilik ve kocalarının onlara verdiği değere kadar gitmişti. Çektikleri sıkıntıları birbirlerine söylemekten çekinmemişlerdi. Neticede her evliliğin sıkıntıları vardı ve paylaşılıyordu.

Mizgin kocasının sigara paketiyle kalktığını görmüştü. Elinde telefonuyla birilerini arıyordu. Gidişini izlerken derin derin iç çekmekten geri durmamıştı. Bu adamın her zerresine âşıktı. Yürüyüşünden oturuşuna kadar, bir şeyi dikkatle incelerken kırışan kaşlarına kadar âşıktı.

İki kadının sohbete daldığını görünce yerinden kalktı. Rezan ile biraz yalnız kalma fırsatı yakalayabilirdi. Hem evdekilere haber vermelilerdi. Belki de onları arıyordu. Ağır adımlarla verandadan bahçeye geçip yavaş yavaş yürüdü. Yeşilliğin içinde yürüdükçe huzur depoluyordu. Şimdi asıl huzuruna gidecekti.

Adımları sessizce kocasına doğru ilerlerken Rezan'ın elinden çöp kutusuna umursamazca attığı sigara izmaritini dikkatlice izledi. Ses etmeden takibine devam eden kadın, sabırsız ama bir o kadar sakin adım atarken tam arkasında durduğunda kollarını karnına doladı. Tek bir vücut halini alacak kadar vücuduna sığınıp saklandı.

Rezan'ın iç çektiğini duydu. Gülümsemiş midir diye merak etti. Yanına geldiği için sevinmiş midir?

"Mizgin."

Ömür veren bir anlam taşıyordu sesi. Mizgin gözlerini yumarak huzur veren tınısının tadını çıkardı. Nitekim bir yanı kötü alışkanlığını kabul edemiyordu. "İçtiğin her bir sigara ömründen on bir dakika, seni de benden alıyor," diye belirtti alnı kırışırken. "Bunu bana yapmaya ne hakkın var?"

"Seni görmediğim her saniye, her dakika için de benim ömrümden on bir dakika gidiyor," dedi, karısına dönüp yüzünü avuç içine alırken alnına öpücüğünü koydu. "Peki, senin bunu bana yapmaya ne hakkın var?"

"Görmemekle sigarayı bir tutamazsın. Sigara sana zarar veriyor."

Rezan gülümseyerek karısının sözünü kesti. "Seni görmediğim her zaman, benim kalbim de bana zarar veriyor."

"Ne güzel seviyorsun beni."

"Güzel seven sensin, kadın!"

Mutluluk bazen uçuk bir kavramdı. Ulaşmak yahut sahip olmak çok imkânsız gelse de Mizgin ve Rezan bugün sahiplerdi. Birbirlerinin gözlerine baktıkları anda mutluluk, huzur aralarına katılıyordu.

"Rezan amca ayıp oluyor."

Bütün romantizmi bozan çocuk sesi karı kocanın ayrılmasına sebep oldu. Rezan, Suat'ın büyük oğlu Emirhan'a kızgın bir çift gözle baktı. Evet, kesinlikle bu çocuk babasına benziyordu. "Sana mı ayıp oluyor?"

Mizgin kocasını gülerek durdurdu. "Çocuk o, Rezan."

Karısının aksine Rezan onu çocuk bulmuyordu. "Suat'ın oğlu o, çocuk diyemezsin." Büyümüş de küçülmüş veledin tekiydi. Ki Emirhan'ın boyundan büyük lafları da sadece bu değildi.

"Tamam," diyen Mizgin ucundan hak verdi. "Biraz babası kılıklı."

Rezan cevabını küçümsedi. "Biraz mı?"

"Suat Koçbar'ın varisi, ne bekliyorsun? Yarın senin oğlun olduğunda sana benzerse şikâyetçi mi olacaksın?" Neden Rezan Ağa kendi tarafından bakmıyordu. Oğlu ona benzerse gayet sevinecekti.

"Gurur duyacağım, Mizgin. Emirhan, babasına benzemek yerine bana benzeyecekti."

"Allah korusun. Sana sadece oğlumuz benzeyebilir. Kızımız da sadece bana."

Rezan kızının da kendisine benzemesini istedi. Zira bugünden sonra bile bir Mizgin'in daha kaldırılamayacağı fazlasıyla anlaşılmıştı.

"Senden sadece sen ol, bana yeter. Fazlası ziyan."

Afallayarak kocasını izleyen kadın ne dediğini kendi içinde tarttı. Fakat ne dediğini tam olarak algılayamadı. Bir bıkmışlık, bir tükenmişlik hissi almıştı ama yanılıyor da olabilirdi. Bu adam daha az önce âşık hallerine bürünmüştü. Hemen bir bıkmışlık sendromuna girmesi pek âlâ bayağı olurdu.

"Anlamadın değil mi?" Yüz ifadesini fark edince sorma gereği duymuştu Rezan. "Anlama zaten, anlarsan işimiz yaş."

"Bana çok pis laf soktuğunun farkındayım, Rezan. Anladığımda geri dönüşüm yaparım."

Kahkaha atan genç adam karısını arkasında bırakarak dostlarının yanına dönmek için yürüdü. Bu kadını ne olursa olsun seviyordu. Her hali ona güzeldi, doğaldı, kendi gibiydi. Bazen olmayacak şeyler yapıp söylese de Rezan onu sevmekten vazgeçemiyordu. Ki öyle bir niyeti de yoktu.

Rezan ve Mizgin eski yerlerini geri alıp muhabbete katılmışlardı. Günün ilerleyen saatlerinde Suat'ın daveti üzerine Aslan ve Revenk de aralarına katılmıştı. Rezan Ağa ailesine gelmeyeceklerini haber vermişti.

"Revenk'in heyecanını yaşıyoruz. Evin Hanım ne zaman evimize gelin gelecek diye bekliyoruz." Kıkırdayan Aslan kardeşinin yüzündeki keyifli ifadeyi görünce devam etti: "Revenk'in gözüne geceleri uyku girmiyor. Kardeşim berduş olmuş aşktan."

Adem birbiriyle uğraşmayı seven iki kardeşi izledi. "Rezan Ağadan sonra ikinize ne olur onu merak ediyorum."

Suat önündeki çerezlerden bir avuç aldı. "Aslan'a daha kız bulmadık."

"Daha bulamayacaksınız, uğraşmayın." Hâlâ Beyza ile bir ilerleme kaydedememişti. Aklını çelen kızdan nasıl kurtulacağını bilmiyordu. Bir yakınlık kuramıyordu ama kurmak da istiyordu. Kızların bahanesi artık patlak vermek üzereydi. Zarin ya da Rozan er geç anlayacaktı.

"Ağabeyin de öyle diyordu," diyen Adem'e, Rezan'dan cevap gecikmemişti.

"Bizim hikâyemiz farklı."

"Sizi yazsak roman olursunuz yani?" diye sordu Yağmur. Neler yaşadıklarını kısmen biliyordu. Rezan'ın ne kadar karşı durduğunu, nasıl istemediğini öğrenmişti.

"Hem de ne roman," diyerek destek verdi Mizgin. "Adını da *berdel* koyarsınız."

Suat hemen araya karışmıştı. "Biz de olacağız değil mi? Rezan Ağanın çilesini az çekmedik."

Adem ben diyerek kendisini de işaret etti. "İşimizi gücümüzü bırakıp Rezan Ağayı sakinleştirmeye çalıştık. Kitapta beni anlatırken çektiğim her şeyi yazın. Rezan'ın çekilmez bir adam olduğunu da. Onunla evlenen kadına üzüldüğümüzü de."

"Yok, dostum biz Rezan Ağanın aşkını ve değişimini yazacağız. Tatlı romantikliklerini, şiir okuduğunu falan da yazarız," diyen Suat dostuna bakıp göz kırptı. "Seni yazmak yürek ister."

Rezan sigara paketini seri hareketlerle masaya vuruyordu. Bir sigara yakıp dostlarını dinlemeye devam etti. "Yadê Piroz'u unutmayın. Beni neden eklemediniz diye savaş çıkartır."

"Rıha'nın güçlü kadını. Dağ önünde sağlam durmaz." Babaannesine gülmeden duramadı Aslan. Ağabeyinin çektiklerini yazmak bile roman olurdu. Abisinin ondan çektiğini belki de kimse çekmemişti.

Mizgin kocasının üzerindeki rahatlığı hayretler içinde izliyordu. Onunla böyle uğraşan, romantik diyen, şiir okuduğunu bile söyleyen dostları vardı. Ve onlara sesini çıkarmıyordu.

"Kitabın ana konusu da Rezan Şahmaran'ın inanılmaz değişimi olacak," diyerek sırıttı Suat. Çok ileri gittiğinin farkındaydı. Susması, sağlığı açısından iyi olurdu. Ama Rezan ile uğraşmak feci eğlendiriyordu. "Şarkınız da var, *Urfalı sevmiş*. Daha ne istiyorsun, Rezan?"

Rezan tek bir kelimeyle isteğini özetlemişti: "Susmanı!"

Susmak pek Suat'a özgü bir şey değildi. Eline geçen Rezan Ağayı delirtme fırsatlarını asla tepemezdi. Roman konusu onları epey eğlendirmişti. Rezan'ın âşık olduğunu, karısını sevdiğini apaçık yüzüne vurmak Suat'ın başından beri beklediği bir ataktı.

Mizgin kocasının Suat'ı durdurmayışını, karşılığını vermeyişini hâlâ hayretler içinde izliyordu. Muhtemelen yalnız kalmalarını bekliyordu. Rezan Ağa son gülen olacaktı. Yanında oturan adamın gülen yüzü her şeye değerdi.

Suat olayları bilmeyen iki kardeşe döndü. "Sizin ballı parmağın silahla basılmasından haberiniz yok değil mi?" diye sordu. Ciddi

tavrından ödün vermezken, hınzır gibi dört dönen gözleri arada Rezan'ın üzerine kayıyordu.

Aslan ve Revenk'in anlamsızca kaşlarını çatmasıyla, Rezan dışında herkesi gülme tutmuştu. Rezan'ın tek bir bakışı Suat'ın devamını getirmesine engel olmaya yetmişti. Merak eden iki kardeş konuşmanın devamını beklerken, bahçede yankılanan gür erkek sesiyle dönmüşlerdi. Aslan'ın yüzünü gülümseme alırken, Revenk'in gözleri kararmıştı.

"Ooo bakıyorum herkes toplanmış!"

Robin Koçbar, yanında neredeyse uzun boyuna varan, sıska, esmer tenli ve koyu siyah saçları dalgalarıyla uçuşan, genç bir oğlanla verandadan geçerek kendilerine doğru geliyordu.

Mizgin görür görmez önüne dönerek suyundan bir yudum aldı. Bu adamı görmek tüylerinin diken diken olmasına sebep oluyordu. Kadının nazarında Koçbar ailesinde sevilmeyecek tek kişi oydu.

Suat yerinden usulca kalktı. Robin ve Halil İbrahim'i elini uzatarak karşıladı. "Dayıcım hoş geldin," diyerek gülümsedi.

Rezan, Mizgin, Aslan, Zeliş ve Revenk henüz Halil İbrahim'i tanımayan Adem ve Yağmur'un tepkisini sessizce merak içinde bekledi. Önce Robin misafirleriyle tanışmıştı. Sıra yanındaki çocuğa geldiğinde Suat kim olduğunu tanıtmak için boğazını temizledi.

Adem, dostunu beklemeden elini uzattı. "Yeğenin mi, Suat?"

Suat, kaşlarını kaldırarak, sakin ve uslu ifadesiyle cevapladı: "Hayır, dayım."

Adem, espri sandığından gülerek kafasını salladı. "Hadi lan oradan," diyerek uzattığı elini tutan genç oğlana döndü. "Dayın çok esprili, ben Adem bu arada." Yüzünde genç oğlana sergilediği samimi gülümsemesi yer edinmişti.

Halil burnunu çekerek, indirdiği ellerini cebine sıkıştırdı. "Ben de Halil İbrahim, Suat ağabeyin dayısıyım."

Adem ve Yağmur dışında kalan herkes sessiz gülüyordu. Hâlâ inanmamakta ısrar eden Adem 'in ifadesiyle, şaşkınlıktan ağzı aşağı sarkan Yağmur'un ifadesi ölümüne kapışırdı.

Adem yüzünü ekşiterek Suat'a döndü. "Dostum yeğeninin esprileri de sana benziyor. *Suat ağabeyin dayısıyım,* cümleye bakar mısın? Hangi taraftan baksan esprinin oluru yok." İstemsiz güldü.

Hepsi sandalyede yerini geri alırken, Robin ve küçük dayısı da boş sandalyelerde yerini almıştı.

Rezan, dostunun duygularıyla oynayacak olmanın zevkiyle aralarına katıldı. Bal intikamını onu hayal kırıklığına uğratarak alabilirdi. "Espri olmadığı için olabilir mi, Adem? Halil, Suat'ın dayısı."

Adem'in gülen yüzü dehşete düştü. Genç oğlanı baştan aşağı süzmekten yorulan gözlerini tekrar Suat'a kaydırdı. "Ulan bu nasıl dayı? Ben daha çok dayıyım."

Mizgin kahkaha krizine girerken, kafası Rezan'ın omzuna düşmüştü. Yağmur hâlâ çıtını çıkarmadan olanları izliyor, Adem tepki vermeye devam ediyordu. Bu kadar şaşırmaları normaldi. Zira Halil daha on altı yaşındaydı.

Aslan ve Robin kafa kafaya vermiş gülüyordu.

Zeliş konuşmayan kadını kendine getirmek adına eline su dolu bardağı verdi. "Canım sen şu suyu iç. Bir kendine gel," diyerek Yağmur'un suyu içmesine yardımcı olmuş, ara ara omuzlarının gülmekten sarsılmasına mani olamamıştı.

Suyu bitirdiğinde ağzını mendille temizleyen Yağmur, Zeliş'in kulağına eğildi: "Kocan bizimle dalga geçmiyor değil mi?"

"Yok, vallahi billahi doğruyu söylüyor," diye cevapladı Zeliş.

Yağmur, gözlerini genç oğlanın üzerine kaydırdı. "Affedersin, kaç yaşındasın?"

Ortamdaki hava birilerin büyük bir gaf yapmasına o kadar müsaitti ki, pek yanaşmadıklarından gülmekle yetiniyordu herkes. Adem ve Yağmur'un sindirmesini beklemek daha doğru görünüyordu.

Dostunun ifadesine katlanmakta güçlük çeken Suat, açıklama gereği duydu. "Dedem adam olsun, ergenlikten çıksın diye yanıma gönderiyor. Dayımı benden süründürmemi istiyor. Biz de el mecbur ergen bakıcılığını üstlendik," deyince dostunun yüzündeki dehşetin derinlik kazanmasını sağlamış, kendine daha da mani olamamıştı. Sandalyesinde yorgun düşene kadar kahkaha attı. Kendine geldiğinde seneler öncesi yaşadıklarını anlatmaya koyuldu. "Sen bir de küçükken görecektin. Az parka götürmedim. Dayımı salıncaklarda az sallamadım."

"Sen dayını parka mı götürdün?" Yağmur o anı hayal etmek istedi ancak başarılı olamadı. Küçük bir çocuk olduğunu hayal edebiliyordu. Ancak durumun tam tersi olması gerekirken, Halil İbrahim dayı oluyordu.

Suat'ın konuşmasına müsaade etmeyen Robin şaşırmaktan bir hal olan çifti sarsacak bir şeyi daha söyledi: "Küçükken nasıl dövdüğünü de anlat."

Dostu küçük çocuğu mu dövmüştü? Adem kocaman açtığı gözlerini Suat'a kaydırdı. "Sen dayını mı dövdün?"

Suat yanlış anlaşılmak istemezdi. Elbette ki küçük çocukların dövülmesinden yana değildi. Ancak onun da geçerli bir sebebi vardı. "On iki yaşında sigara içerse tabii ki döverim."

"Ha on iki yaşında bir dayının olmasını kabul ediyorsun ama sigarayı kabul etmiyorsun? Hayret bir şeysin, Suat!" Hâlâ ondan küçük bir dayısının olmasını kabullenemiyordu. Küçük yaşta sigara içmesine dostu kadar karşıydı lakin onu bile kınayamayacak kadar şuurunu kaybetmişti. Adem bir bardak su içip Rezan'a döndü. "Bana hep derlerdi inanmazdım, Rezan. Adamın kendisinden kaç yaş küçük dayısı var."

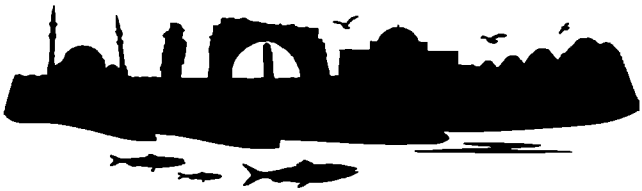
Sakallarını ağır ağır sıvazlayan Rezan, üstüne çöken yorgunluğun etkisiyle omzunu silkti. "Valla şaşırsan da, inanmasan da durum böyle, müdür. Biz alışkınız, pek şaşırmıyoruz."

Adem gözlerini bayarak kollarını iki yana açtı. "Ya sen alışkınsın, ağam, ben değilim."

Yağmur, gözlerini dayı yeğenin üzerinde gezdirip durdurdu. Nihayetinde Zeliş ve Mizgin'e dönerek acı çeken ifadesine son vererek, güçlükle sorusunu yöneltti: "Ben bunun teyze veya hala versiyonuyla karşılaşır mıyım?" Karşılaşması muhtemeldi.

Gözlerini kırpıştıran Mizgin, "Evet canım, bu daha başlangıç. Daha nelerle karşılaşacaksın, bir bilsen," diyerek geleceğe dair bir mesaj verdi. Bundan sonra her şey için kendini hazırlamalıydı. Zira gün çökmeden neler oluyordu neler.

Keza Şahmaran konağı gösterilecek en iyi örnekti.

Bölüm 15

İkinci Bahar

Berdel ile başlayıp bebekle taçlanan bir hayat hikâyesinin başrolüydü Rezan ve Mizgin Şahmaran. Kadın ve adam için zorlu bir süreç olmuş, nihayet zaferi kazanarak derin bir oh çekebilmişlerdi. Kışın sonunda bahar gelmişti. En ulaşılmaz çiçek kadının bağrında açmıştı.

Pek tabii zorluklar bitmemişti. Henüz affedilmeyen insanlar, henüz dürülmeyen defterler ve henüz sonuçlanmayan birçok zafer de vardı. Husumetin dinmediği bir akrabalık bağı da vardı ki en çok sıkıntıya düşüren buydu. Evvela o sıkıntıların üstesinden geleceklerdi. Taşı yonta yonta şekil veren Şahmaran ailesi bunun da üstesinden gelecekti.

Zeliş'in kahvesini bekleyen Mizgin ve Yağmur sohbete koyulmuştu. Beyler baş başa sohbet etmek için yine bahçede otururken, üç kadın verandada oturarak gıybetin dibine vurmuştu. Zeliş gelirse, kaldıkları yerden devam edeceklerdi.

"İsim düşündünüz mü?"

Tülbentini sayamadığı kaçıncı defa düzelten Mizgin, burun kıvırdı. "Beyefendi ya da hanımefendiciğim kendini gösterme şerefinde bulunursa neden olmasın." Henüz öğrenememenin gerginliği vardı üzerlerinde.

"Adem söylemişti; Rezan bu konuda oldukça sinirliymiş," diyerek kıkırdadı Yağmur. Rezan Ağanın sinirli olmadığı pek konu yok gibi görünüyordu. Adem'in sinirinden hep şikâyetçi olmasından ötürü abarttığını düşünürdü. Rezan Ağayı gördüğü an kocasına hak vermişti.

"Kim neye sinirliymiş?" Kahveleri masaya bırakan Zeliş, sohbetin ne olduğunu merak etmişti. Fincanları misafirlerinin önüne bırakırken, lokum ve çikolatalarını koyduğu küçük sunum tabaklarını fincanların yanına istifledi. Otururken Yağmur'dan cevabı almıştı.

"Rezan Ağa'nın bebeği kendini göstermiyor."

"Evet, ben de duymuştum," diye belirtti Zeliş kahveden bir yudum alırken.

"Görüyorsunuz değil mi?" Yüzünde haylaz bir çocuğun izlerini taşıyan Mizgin isyan bayraklarını oyunbaz edasıyla çekti. "Şimdiden babasına benzeyip bana çektirmekte kararlı." Kızından veya oğlundan gelecek her şeyin başının gözünün üstünde yeri vardı elbette.

Zeliş bu kadını bilmese söylediklerine harfiyen katılacaktı. "Hey yavrum hey," diye elini sallayarak imayla güldü. "Sen kalk damlarda erbaneyle koskoca Rezan Şahmaran'a meydan oku. Gel burada adamı suçla."

İçtiği kahve boğazında kalan Mizgin, öksürürken acı çeken ifadesini Zeliş'in üzerinden almıyordu. Gafil avlanan kadın bu konunun açılmasını beklemiyordu. Uzatılan suyu güçlükle içen Mizgin, boğazını temizleyerek bekledi. Kendine geldiğinde gülen Zeliş'e cevap verecek, meraklı Yağmur'u da aydınlatacaktı.

Ciğerlerine uzun uzun soluklarını çeken Mizgin, kınayan bakışlarını Zeliş'in üzerinde gezdirdi. "Yani neyi neye bağladın, dotmam. Hakikaten pes!"

Omzunu silken Zeliş kınayıcı bakışlarına aldırmadan devam etti: "E anacım sen ne dersen de, doğrusu budur."

Yağmur hâlâ ne olduğunu tam olarak anlayamamıştı. Adem aralarının kötü olduğunu, boşanacak duruma geldiklerini, aşiretlerin karşıt tarafa düştüğünü anlatmıştı. Sebebini sorduğunda ise karışık diyerek geçiştirmiş, tam olarak aydınlatmamıştı. Merakla Mizgin'e döndü. Çok özel değilse, anlatırdı muhtemelen.

"Özel değilse sebebini sorabilir miyim?"

"Hangisini?" sorusuyla karşılık verdi Mizgin.

"Neden erbane çaldığını?"

Mizgin göz ucuyla Zeliş'e baktı. Hevesle açıklamasını bekliyordu. Mizgin, Suat'tan ötürü her şeyden haberdardı. Silahı kocasına çektiğinden haberi var mıydı, emin değildi. Aşiret büyükleri silahı Mizgin'in çektiğini sakladıklarından hâlâ kimse bilmiyordu.

"Hükmü kabul ettikten sonra baba evine döndüm. Ailemle iletişim kurmamı yasakladığı için Rezan Ağaya meydan okudum. Yani baba evine geldim ama yıkıldım sanma, demeye getirdim ama millet boşandığım için sevindiğimi sanıp dedikodu çıkardı."

Şaşıran Yağmur, Adem'in her şeyi anlatmamasına içerlemişti. "E peki neden boşanma hükmünüz verildi?"

Zeliş ve Mizgin hiçbir şeyi bilmeyen kadına boş gözlerle baktı. Bu kadının hiçbir şeyden de haberi yok muydu? Zeliş eliyle Miz-

gin'i gösterdi. "E Rezan Ağa, Mizgin'e silah çekti ya."

Gözleri ardına kadar açılan Yağmur'un ağzından izinsiz bir çığlık kopuvermişti. Dehşet içinde Mizgin'e döndü. "Kocan sana silah mı çekti?" Sesini sadece Mizgin ve Zeliş duymakla kalmamış, Rezan Ağa ve yanında oturan bütün adamlar da duyarak Yağmur'a dönüp bakmışlardı.

Mizgin donuk bakışlarını Yağmur'un üzerinden çekemedi. Konuşma yetisini büsbütün kaybeden kadın, yüzündeki dehşete mi üzülsün, silah çekmediği halde hâlâ zan altında kalan kocasına mı kahrolsun yoksa bu konunun dirilip herkesin duymasını sağladığı için kendi canının tehlikeye gireceğine mi korksun, bilemedi. Bütün karmaşık duygularının içinde kalarak sadece Yağmur'u izledi.

Zeliş, Rezan Ağanın suçlanmasına göz yumamazdı. Gizli bir bilgiyi ağzından hesapsızca döküverdi. "Aslında Mizgin silahı çekti ama hepimiz Rezan sandık."

İkinci şok dalgasına giren Yağmur tekerleği patlayan araba gibi kulak zarlarını patlatacak bir çığlığı daha bu sefer en şiddetli haliyle kopardı. "Sen kocana silah mı çektin?"

Mizgin, bayılacakmış gibi hissetti.

Zeliş, yaptığı hatanın bilincine varınca sandalyesine sindi. Arkasına bakmaya cesaret edemeyen kadın, Rezan'ın ve Suat'ın bakışlarını hissediyor, sırtından soğuk terler dökülüyordu. Ürperen kadın Yağmur'a kafasını ağır ağır salladı. Yaktın bizi, der gibi. Mezarımızı kazdın, der gibi. Bizi Rezan'ın gazabına mahkûm ettin, der gibi.

Kalp atışları yaydan çıkan ok gibi hızlı hızlı atıyordu. Nefes alamadığını hissetti Yağmur. Daha akıl sınırlarını zorlayan ne olaylar duyacaktı? Birbirine silah çekmek ne demekti? "Siz..." Yutkunan kadın konuşacak takati kendine bulamadı. "Silahın senin..." Ağlamaklı sesiyle ofladı.

Mizgin şokundan sıyrılıp anında gözlerini baydı. Duygu değişimlerini şimşek hızında yaşıyordu. "Abartma, Yağmur'cum. Rezan beni sinirlendirmek için başka kadın, dedi. Ben de onu tehdit etmek için silahı önce ona sonra kendime doğrulttum. Silahın emniyet kilidini açmayı unutup yere fırlattım. Silah patladı."

Her iki elini üst üste kalbine koymuş, Mizgin'i belerttiği gözleriyle dinliyordu Yağmur. Olabilecek en rahat tavrıyla anlatmasını hem garipsemiş hem yadırgamıştı. "Mizgin niye bunu normal bir şeymiş gibi anlatıyorsun?"

Mizgin yan tarafında kalan bahçeye bakmaya korkuyordu. Rezan'a nasıl açıklama yapacaktı? Rezan onu öldürür öldürür hortlatırdı. Hepsi Zeliş yüzündendi. Hışımla Zeliş'e döndü. Sararmış ren-

giyle sandalyede onları izliyordu. "İnsan biraz sindire sindire anlatır canım. Böyle damdan düşer gibi değil."

Yağmur dehşetle Mizgin'e, Mizgin öfkeyle Zeliş'e bakıyor, suçlu kadın gözlerini kaçırıyordu. Üç kadın kulaklarında aniden patlayan alkış sesiyle yerinden zıplamıştı. Kafaları kaldırdıkları an hâlâ alkış tutan Adem'i görmüşlerdi.

"Tebrik ederim, el birliğiyle karımı delirttiniz!"

İnildeyen Yağmur ölmüşten beter suratını kocasına çevirdi. Adem yanına gelip elini tutunca sakinleşmek için soluklandı. Demek bu yüzden her şeyi geçiştirmişti. "Adem sen bana..."

Adem kadının yanağını avuç içiyle severken, boşta kalan eliyle elinden tutmaya devam ediyordu. "Sevgilim bak Şahmaran ailesi anlaşılır bir aile değil. Yaşanılır cinsten." Karısı gözlerini belertince anında sözünden döndü. "Tabii biz yaşamayalım, kimse yaşamasın. Ama kız kaçırılmış, berdelle evlilikleri olmuş. Silahla kız almışlar." Başından beri içinde olduğu ve anlatıldığı gibi olmadığı için Adem hak verebiliyordu. Yağmur'un korkması ve yadırgaması gayet doğaldı.

Mizgin karısını yatıştırmak için anlatmaya çabalayan adamın çaresizliğini üzülerek izledi. Onların şokta kaldığı durumu kendisi bizzat yaşamış ve aylarca sıkıntısını çekmişti. Nefes alamadığı, kendini unuttuğu günler bile olmuştu.

Cümlelerini toparlamak için durup düşündü. "Onlar iyi bir aile. Tehlikeli değiller. Dostlarını vurmazlar. Korkma, sevgilim. Tamam mı?" Karısı elinde can verecek gibi olunca buz gibi bakışlarını Mizgin'in üzerine dikti. Mizgin onu görmüyor, kederli gözleriyle Yağmur'u izliyordu. Tekrar karısına döndü. "Biraz aksiyonu seven bir aile. Bundan sonra kendini her şeye hazırla. Bir bakmışsın Rezan Ağa yine karısını kaçırıp bir yerlere gitmiş."

Sakinleşmek istedikçe Adem'in anlattıkları Yağmur'u raydan çıkarıyordu. Fark eden Zeliş müdahale etme gereği duydu. "Bak canım, biz kan davası olmasın diye berdeli uygun gördük. Kimse kimseyi öldürme taraftarı değil. Silahı da Mizgin sadece Rezan Ağa başka kadının adını bir daha ağzına almasın diye aldı. O an talihsiz bir kaza oldu. Korkacağın kadar kötü değiliz ve o kadar tehlikeli değiliz. Elimize keyfimizden silah almıyoruz." Sona doğru tebessümlü dudaklarıyla Adem'e ince bir mesaj göndererek cümlelerini noktaladı.

Adem kadından aldığı ince mesajla kafasını sallayarak ilgisini yeniden karısına verdi.

Mizgin nihayet cesaret kazanarak kafasını hafif yan tarafına çevirmiş, Rezan Ağanın sabırsızca ayağını sallayışını görünce yutku-

narak önüne dönmüştü. Rezan Şahmaran yine yok yere öfkelendirilmişti. Bugün Zeliş sağ olsun, canına kast etmişti. Usulca yerinden kalktı. Bütün gözler kendisine çevrilince, muzır ifadesiyle can alıcı açıklamayı yaptı:

"Ben abdest alıp, ruhuma bir Fatiha okuyup geleyim. Adamı yine delirttiniz, beni hedef ettiniz."

Verandadan Mizgin'in içeri girişiyle Adem karısına dönüp her şeyi evde anlatacağını ve korkmaması gerektiğini söyleyerek yanlarından ayrılmıştı. Konu nasıl açılmıştı bilmiyordu ama fena olmuştu.

Olayların kadını gelene kadar Zeliş hatasını gidermek için Yağmur'un korkusunu almak için çabalamıştı. Daha Suat ile hesaplaşması vardı. Daha Rezan ile Mizgin hesaplaşacaktı.

Mizgin'in aralarına yeniden katılmasıyla üç kadın az önce malum konuyu hiç konuşmamış gibi davranarak sohbete devam etmişlerdi. Yağmur'un hassas davranışı gözlerinden kaçmamıştı. Mizgin önlerindeki ikramlardan dem vurarak yemek konusunu açmış ve sohbeti üzerinden devam ettirmişti.

"Aman hanımlar yemek yapmayı sevmem. Mutfağa yemek için girmeyi hiçbir zaman sevmedim. Annem beni hep uyarırdı, ben dinlemezdim. Onu dinlemediğim için pişmanım ama elimde değil. Adem alıştı zaten." İç yanaklarını ısırıp gözlerini Mizgin'den usulca kaçırdı. "Artık tariflere baka baka daha dikkatli yaparım. Benim yüzümden hamile bir kadın aç kaldı."

Kendisine haksızlık etmesine müsaade etmedi Mizgin. "Ama tatlılarda üstüne yok." Ona karşılık Yağmur kafasını olumlu anlamda sallayınca kadın devam etti: "Beni çok şaşırttın, Yağmur. Yani mutfakta pasta tatlı yapan biri mutfağa girmeyi seviyor demektir. Yemeği de ustalıkla yapabilirdin."

Kimse kimseyi Mizgin kadar şaşırtamazdı. Tanıdıktan sonra kanaat getirdiği bu olmuştu Yağmur'un. "Ben her zaman farklıyım, güzelim, derdim ama seni tanıdıktan sonra vazgeçtim." Az öncesini baz alarak dile getirmişti. Bundan sonra kimi tanırsa tanısın Mizgin'in şaşırttığı kadar şaşırmayacaktı.

Sohbet seyrini değiştire değiştire akşama kadar sürmüştü. Yenilen ikramlardan dolayı kimse akşam yemeğini kabul etmemişti. Ayrı masalarda oturan hanımlar ve beyler yeniden bir araya gelerek, her beraber sohbete dâhil olmuşlardı.

Robin'in varlığından duyduğu rahatsızlığı yansıtmamaya gayret etti Mizgin. Mavi gözleri konuştukça parlıyor, kadının tüylerini diken diken ediyordu.

"Bir kadın beni mutlu edemiyorsa niye var?" diye sordu Robin. Onu mutlu etmediği sürece bir kadınla hayat sürmek acımasızca geliyordu.

"Sen bir kadını mutlu edemiyorsan niye varsın, bıremin?" sorusuyla cevabı Aslan vermişti. Bu meseleyi tek bir açıdan düşünmek haksızlık olurdu. Bir kadın mutlu edemiyor diye yokluğu hak etmiyordu. Mutlu edemiyorsa arkasındaki nedenlere bakmak gerekti ve sadece kendini düşünmek bencillikten başka bir şey olmazdı. Galiba Robin'de hazmedemediği tek şey zaman zaman bencil oluşuydu. Çok kere de bunun tartışmasını yapıyorlardı.

Suat kardeşine anlamlı gözleriyle baktı. "Robin Bey sadece kendisi mutlu olsun ister. Bir kadın onu mutlu edemiyorsa varlığını kabul etmesi mümkün değildir. Kadınlar konusunda bencildir kendisi."

Mizgin yanında oturduğu adamdan dolayı çok rahat davranamıyordu. Yoksa kendini bir halt zanneden bu adama ağzının payını verirdi.

Adem küçümseyerek genç adamı izledi. "Sen hele bir âşık ol, o kadınla evlen. Seni o zaman göreceğiz. Bak burada en büyük örneğimiz var," diyerek Rezan'ı işaret etti. Bir kadından nasıl nefret edilir, o nefret aşka nasıl dönüşür, sonrasında nasıl ölümüne sevilir bilmek isteyen Rezan Ağayı kendine örnek alsındı.

Rezan burnundan nefesini vererek dostuna döndü. "Niye her seferinde bana taş atma peşindesin?" derken merakı yüzünden okunuyordu.

"Sende kendini görüyor, Rezan Ağa, ondan."

Adem karısının cevabıyla şaşırmış, inanamayarak bakmıştı. "Sen şimdi benim arkamda değil misin?"

Yağmur kafasını salladı. "Hayır, yiğidi öldür hakkını yeme demişler. Sen bir evlenme teklifi edene kadar turşumu kuruyorlardı."

"Bizimki görücü usulü oldu. Anamız sana Zeliş yakışır, dedi. Babamız istemeye gidiyoruz, dedi. Biz de kararınız karşısında boynumuz kıldan ince, dedik. Yoksa ne Zeliş Hanım'ı bir yerde görüp beğendik ne de âşık olduk." Sigarasını yakarak dudağına götüren Suat çaprazında oturan karısına kısa bir an bakmış, bıyık altından gülümsemişti.

Ağabeyinin tavrına Robin'den anında karşılık gelmişti: "O yüzden askere gitmeden önce hemen nişanı yapmak istedin. Ben askerliğimi yapıp gelene kadar kızı kimler kapar diye diye anne babanı kız evine gönderdin."

"Hayret, düzgün konuşmayı becerdi," diye mırıldanan Revenk onu duyup uyaran Aslan'a gözlerini baydı. Evin meselesinden be-

ridir Robin'i sevemiyor, açığını bulduğu anda lafını esirgemeden vurgun yapıyordu. Evin'i istemişlerdi. Kimseyi değil, onun sevdiği kızı! Kimse Evin'e, Revenk'in baktığı gibi bakamazdı.

Zeliş başparmağını kaldırarak kaynına teşekkür etti. "Birinci seferde sana hayır dedim. Kabul etmeyip yine istemeye geldin. Yine kabul etmedim yine geldin. Üçüncü seferde babam bu Suat başımıza bela oldu, kızımızın peşini bırakmıyor diye seni damadı olarak kabul etti. Askerliğin nasıl geçti bilemedin."

Mizgin olayları yarım yamalak duymuştu. Ama onun ilgisini çeken başka olaydı. "Sizin mektup olayı vardı. O mesele nasıl oldu?" Bütün olayı bilmesine rağmen yine de duymak istiyordu.

Rezan'ın, Adem'in, Aslan'ın, Robin'in, Revenk'in kahkahası bahçede yankılanmıştı. Yağmur olayı bilmediği için meraklı bakışlarıyla onları izliyordu. Mizgin, Suat'tan aldığı kötü bakışlarla Rezan'ın arkasına saklandı.

Zeliş kasılarak sandalyesinde hareket etti.

"Biz nişanlıyken başıma gelen en güzel şeydi." Kocasına bakarak kül tablasını önünden çekti. Sinirden yine masaya bırakıp, külü dört bir tarafa savuracaktı. "Suat askere gitti. İkinci ayında mektup yazmış bana göndermek istiyor." Gülmemeye zorluyordu kendini Zeliş. "Bana haber geldi mektup yollayacakmış sana diye. Tabii ben delirdim, kabul etmedim. Bir kere kabul edersem devamı gelir, olmaz." Herkes bildiği için bilmeyen Yağmur'a detaylı anlatıyordu.

"Taa on sene öncesi. Mektup göndermek de her baba yiğidin harcı değil. Nasıl cesaret etti, ona da anlam veremedim. Nişanlına öyle kafanın estiği gibi davranamazsın. Her şeyin usulü, adabı var." Kocasına göndermelerini yapan kadın, içten içe delirdiğini bilerek devam etti: "Tabii Suat'ı o zamanlar hiç sevmiyordum. Meğer mektup olayı babamın kulağına gitmiş."

Suat elini göğsüne koyarak gözlerini kapattı. "Ciğerlerim titriyor hatırlayınca."

Yağmur alt dudağını ısırdı. Heyecanla Zeliş'ten hikâyelerinin devamını bekledi.

Rezan sessizce gülmeye devam etti. Suat askerdeyken yaşadığı bu travmayı anlattığında bir hafta kendine gelememişti. Hayatının en büyük talihsizliği olmuştu herhâlde.

"Suat'ı aradı; kızıma mektup gönderecekmişsin, damat, bana niye göndermiyorsun, demişti. Önce baba fırçasından geçirdi. Asker adamın canına okudu. İçini rahatlatınca dalgasına geçti. O gün bugündür ikisi hiç anlaşmaz. Babamı gamsız olmakla suçluyor." Yan bir bakış atarak süzülmeye devam etti. Suat babası hakkında ne derse,

Zeliş o meşum günü hatırlatarak kocasını köşeye sıkıştırıyordu.

Suat kafasını salladı. "Ulan hayatımın en berbat konuşmasıydı."

"Bana telefon edip olayı anlattığın günü hatırlıyor musun?" diye sordu Rezan. Suat'ın rengi değişince Rezan gülmekten devamını getiremedi. Hâlâ telefondan yükselen ağlamaklı, korku dolu sesini, zaman zaman kabaran öfkesini hatırlıyordu. Kızgınlığını Zeliş ile nişanı bozmaya kadar götürmüştü.

Robin yengesine üzülerek baktı. "O gün senden çok nefret etti."

Rezan bir gerçeği söylemekten çekinmemişti: "Şüphesiz her damat kayınbabasından korkar!" Gerçekten korkuyorlardı. Çekingenliğin yanı sıra adlandırılamayacak birçok korku da vardı. Belki kızını alacağı için, belki vermeyeceği için.

Kayınbabadan her damadın korktuğu doğruydu. Ama bu Rezan için geçerli değildi. "Sen bunu söyleyecek en son insan bile değilsin. O kervana bile katılamıyorsun, Rezan Ağa." Babasına karşı duruşunu hatırlayınca bu durum söz konusu değildi Mizgin için.

Genç adam karısına döndü. Böyle düşünmesi normaldi. Çünkü babasına karşı gelmişti. Ama yaşadıklarını bilmiyordu. Bilmesi için kulağına doğru hafif eğilerek, "Seninle boşanma noktasına geldiğimizde baban seni bana geri vermeyecek diye korkmuştum. O zaman ilk defa babandan korktum. İlk defa bir kız babasının neler yapacağını kestiremedim. Ve hâlâ korkum var," dedi. İçindekileri umarsızca dökmüştü. Bu herkesten saklasa da Mizgin'den saklayacağı şey değildi.

Gözleri gururla parıldamıştı Mizgin'in. Ne için gururlandığını bilmiyordu ama bu öğrendiği dünyadaki her şeye bedeldi. Herkesin içinde olması ona sarılmasını engelliyordu. Yoksa hiç düşünmeden sarılır, boynuna burnunu gömerek kokusunda huzura kavuşurdu. Ama şimdi gözlerine bakmak bile yetiyordu.

"Ondan sonra anladım ki kız babası olmak çok zor. Kız babası çok güçlü. Kimse onlar kadar güçlü olamıyor." Söylediklerinde samimiydi Rezan. O kavga ve kıyamette öyle çok şey tecrübe etmişti ki. Korkuları görünenin dışında daha fazlaydı. "O zamanda babaların kızlara ne kadar düşkün olduğunu, onları ne çok sevdiğini anladım."

Mizgin dudaklarını ısırdı. Kız babaları kahramandı. Sevgisini açıkça dışa vuran kadar, yüreğine saklayıp gizliden gizliye kızını hep seven vardı. Bazıları meleğim yahut canım diye sevebiliyorken, bazı babaların sadece kızım demesi bütün iltifatları ve hitapları taşıyacak güçte olabiliyordu. Babası kızlarını hep içinden sevmişti. Kızım deyişiyle bütün sevgisini hissettirmişti. Lakin ilanını damadı-

nın kızına silah doğrultulduğunu sandığı gün yapmıştı. Rezil bir durumdu fakat o zaman acılar kadar sevgiler de gün yüzüne çıkmıştı.

Rezan babasının Rojin'e olan sevgisini, hep en küçük kız çocuğu olduğu için çok büyük olduğunu zannetmişti. Ta ki bir gün kız kardeşi attan düşüp kafasından yaralanana kadar. Babasının o zamanki halini gördüğünde, Rojin'in en küçük olmakla alakasının olmadığının, hepsinin sevgi ve bağlılıktan olduğunu bir nebze anlayabilmişti.

"Bakalım senin kızın olduğunda, nasıl bir baba olacaksın?" Mizgin'in kahverengi hareleri hayranlıkla kocasının üzerinde geziniyor, sesi etkilendiğinden mahmur çıkıyordu. Rezan Ağa kalbe zarar vermek için dünyaya doğmuş olmalıydı.

"Onu senden daha çok seveceğim, Mizgin."

Mizgin'in gülen yüzü aniden soluvermiş, etkilenen ifadesi yalın bir kıskançlığa dönüşmüştü. "Onu benden daha çok seversen, kızım demem saç baş yolarım." Mahmur sesi çelik kadar sertleşmişti. Hayır, Rezan Ağa onu çıldırtmak için dünyaya doğmuştu.

Yengesinin hemen yanında oturan Revenk kocaman büyüyen gözleriyle öne doğru eğilerek yüzünü kontrol etti. Deminden beridir ikisinin konuşmasına kulak asıyordu. Rezan Ağanın korkusunu duymak güzeldi de bu kadın kafayı mı yemişti? Balı anımsatan gözleri gecede daha keskin parlaklığa sahip oluyordu.

Rezan ağabeyiyle göz göze gelince inanamayarak kafasını salladı. Geriye sandalyesine yaslanarak Aslan'a döndü. "Ben diyorum bu kadın hamile kaldığından beridir ne ettiğini bilmiyor. Başka kadın dediği için silahı patlattı. Rezan Ağa kızını ondan çok severse, yarın Şahmaran konağını gözünü kırpmadan havaya uçurur."

Mizgin'i tanımasa kardeşi gibi her ne söylediyse yadırgayabilirdi. Ama zaten bu deliliğiydi Mizgin'i sevdiren. O geldikten sonra evlerinde güldüğü, eğlendiği biri olmuştu. "Arabada şarkılarıma çok iyi eşlik ediyor, Revenk."

"Ona ne şüphe, biremin."

Sohbeti gecenin yarısına doğru yürütmüşlerdi. Mizgin'in gözleri yorgunluktan kapanır, kafası kocasının omzuna yaslanırken Yağmur esnemekten bir hal olmuştu. Uykuları gelince hepsi yataklarına geri dönmüştü. Robin, Aslan ve Revenk aynı odada kalmışlardı. Baş düşmanıyla aynı odada kalmak Revenk'i rahatsız etse de katlanmaya zorlamıştı kendini.

Yatakta uzanan kocasının yanına kıvrılmadan önce sordu Mizgin: "Biraz konuşalım mı?"

"Konuşalım," diyerek davetini kabul etti Rezan. Karısının başı-

nı göğsüne yasladığı gibi parmaklarını saçlarının arasına daldırarak kadını mayıştırırken, kendine de huzur depoladı. Dışarıdan gelen hafif esinti onları serinletiyordu. "Sen bahçede uyuyordun, uykun yok mu?"

"Seninle sohbet etmeyi seviyorum, Rezan."

"Ben de seviyorum."

"Sesini duymayı seviyorum. Çok güzel değil mi?"

"Ne güzel değil mi?"

"Sesin!"

Sert çehresinde yürek eriten bir gülümseme belirdi adamın. Karısı onun her zerresine âşıktı. Bazen Mizgin kadar çok sevemeyeceğinden korkuyordu. 'Ulan bir kadın nasıl bu kadar sevebiliyor?' diye kendine sordu. Cevabı hemen yanı başında olmasına rağmen.

"Hiçbir şey senden güzel değil."

"Onu biliyorum, canım. O ayrı," diyerek kıkırdadı Mizgin. Rezan'dan iltifat almak paha biçilemezdi. İltifatına karşılık vermek inanılmaz tahrik ediyordu. Ne onu delirtmeye ne sevmeye doyacaktı.

Kafasını olumsuz yönde sallayan Rezan buna alışmıştı. Mükemmelliğiyle övünen bir karısı vardı. "Gerçekten merak ediyorum. Bilerek mi yapıyorsun bunu?" diye sordu ve anında pişman oldu. Soracağı en gereksiz soruyu sormuştu. Bilerek yaptığına adı kadar emindi Rezan.

"Neyi?"

"Kendini övmeyi? İnadıma yapıyorsun."

Mizgin göğsünde yanağını sürterek kafasını geriye yatırdı. Kara harelerini üzerinde bulunca dudağının kıyısı ağır ağır kıvrıldı. Gölgesi yanağına düşen kirpiklerine kadar seviyordu. Dokundukça içini gıdıklayan sakallarına kadar tutkuluydu. "Oradan bakınca aptala mı benziyorum?"

"Hayır! Gayet zeki bir kadın."

"Ah Rezan Ağa sen bu kadını çözemeyeceksin. Aslında hiçbiriniz beni çözemezsiniz. Bilerek ya da inat, sonuç olarak mutluyum. Kendimi överken mutluyum."

Rezan bir an duraksadı. Gerçekten çözemediğini mi düşünüyordu? Mizgin'in öyle sanmasına izin verdi. Kadının her zerresini bilirken çözmemesi aptallık olurdu. "Öyle olsun," diyerek kendi halinde bıraktı.

Mizgin dirseğinden destek alarak hafif doğruldu. Avuç içiyle yanağını sevdi. "Her gün şükrediyorum Rabbime," diye itiraf etti. Kocasından, "Neden?" sorusu alınca ihtiyatla cevap verdi: "Seni gördüğüm için. Sana dokunabildiğim için. Seni duyduğum için.

Sana koşabildiğim için. Sana sarılabildiğim için. Seni anlayabildiğim ve dahi hissedebildiğim için." Rezan'ın alnına uzanıp bir öpücük kondurdu. "Ya seni görmeseydim, ne yapardım?"

Rezan gözlerini yumdu. "Böyle düşünme, güzelim."

"Ama düşünmeliyim. Evin," dedi kaldı, adını zikrettiği an ıstırap çekiyordu. Sanki Evin kalbinin atmasını sağlayan o damarları ellerinde sıkıp kan dolaşımını durduruyor, nefes almasını engelliyordu. "Sevdiği adamı görmüyor. Yarın evlenecek. En kötüsü kocasını hiç görmeyecek. Çocukları olacak ve onları hiç görmeyecek. Nasıl yapacak bunu? Nasıl başaracak?" Kafasını olumsuz yönde salladı. Yapacaktı ama epey zorlanacaktı. O kadın kahrından heba olacaktı.

"Dert etme, Allah yeter!"

Buğulanan gözlerini kapayıp tekrar açtı. "Yetsin ki o kadın yaşayabilsin."

Rezan karısının yanaklarını okşadı. Gözleri yüzünün her santiminde gezindi. Defalarca bu yüzü aklına kazıdı. Unutmak istemiyordu. Göz kapaklarına resmetmek istedi. Ne zamanki Mizgin yanında yoktu, gözlerini kapadığı an onu görebilsin ve idare edebilsindi. Kadının dudağına uzanırken kısık bir seste soludu.

"Çok şükür bugün de çok sevdik!"

***

Gözlerini açtığında rahat uyuyamamanın verdiği sıkıntıyla birkaç kez yumdu. Hamilelikte çektiği en büyük sıkıntı rahat uyuyamamaktı. Hele yatağını değiştirdiği zaman yerini yadırgıyor, gözüne gram uyku girmiyordu. Rezan'ın hâlâ uyuyor olduğunu görünce hareketlenerek ona doğru uzanıp önce yanağına bir öpücük kondurdu. Oturur pozisyonu aldığında, hâlâ uyanmayan kocasının üzerinde gözlerini hınzırca gezdirdi. Bu kadar uyku yeterdi. Geceliğinin eteklerini toplayıp kocasının kucağına oturdu.

Üzerine çöken ağırlıkla gözlerini açması bir olmuştu adamın. Ne olduğunu anlamayan kocasının açtığı gözlerini yüzünü acıyla kasarak tekrar kapatmasını sessizlik içinde izledi Mizgin. Gözlerini açıp kapayan kocasının kendisine gelmesini bekledi. Kara gözleri gözlerine değince sırıttı. "Günaydın, Rezan Ağa." Cıvıltılı sesiyle kocasına seslenen kadın keyifliydi.

"Mizgin." Mahmur sesinden anlaşılıyordu ki Rezan Ağa çabuk kendine gelemeyecekti. "Uyan, geç oldu," diyerek uyanması için teşvik etti Mizgin. Üzerindeki huysuzluktan ancak Rezan ile kurtulabilirdi.

"Saat kaç?"

"Bilmiyorum ki," diyerek kıkırdadı.

Gözlerini açan Rezan üzerinde oturan karısına baktı. Kadınına baktı! "Uyanır uyanmaz nasıl bu kadar enerjik oluyorsun?" Vücudunu esneterek kendine gelmek istiyordu. Lakin üzerinde oturan iki canlı karısı sayesinde ancak kollarını esnetebilirdi.

Mizgin kocasını taklit ederek devamını getirdi: "Hayret!"

"Çocuk gibisin."

"Seni severken hep çocuk gibiyim zaten."

Ağırlığını yok saymaya çalışarak gülümsedi Rezan. "Aç mısın yoksa?"

"Hayır, daha acıkmadık. Ama acıkmadan önce sesinle etrafta biraz yürümek istiyorum. Çok kilo aldım." Aldığı kilolar yüzünden de uyuyamıyor olabilirdi.

"Farkında olman güzel bir şey."

"Hey! Hamileyim," derken dudaklarını büzerek kocasına baktı.

Rezan kafasını sallayarak ellerini karısının çıplak bacaklarının üzerinde gezdirdi. Hafifçe okşayarak göz kırptı. "Başka bir uygulamayla seni zayıflatabiliriz. Çok yorucudur. Baya kalori yaktırır."

"Yatağımızda değiliz."

"Farkındayım," diyerek doğrulmaya çalıştı ama Mizgin'in ağırlığı buna izin vermedi. "Patates gibi olmuşsun."

Kıkırdadı Mizgin. "Patates dünyanın en güzel sebzesi."

"Bu durumda kendini yine övmeyi başarmış oldun."

"Ben kendimi övmedim, sen övmüş gibi oldun. Patates dedin. Bu durumda biraz da kırmış oldun. Neyse sorun o değil. Çıkacak mıyız?" diye sordu. Rezan'ın reddetmemesi tek temennisiydi.

"Üzerimden kalkarsan," diyerek doğrulmaya çalıştı adam. Nefesini içinde tutup yüzünü ekşitti. "Üstümde iki yüzü aşkın kilo var ve ben hâlâ ezilmemişim. Sence bu bir mucize değil mi?"

Dilini şaklatarak reddetti Mizgin. "Göbeğin sana ağır gelmiyorsa, ben sana hiç ağır gelmem."

Rezan'ın gözleri istemsizce göbeğine kaydı. Pek laf yiyecek bir göbeği yoktu. Kendisine göre gayet fitti. Karısı yine bir şeyleri lehine çevirmeye çalışıyordu. "Ben sana diyorum eritmek için farklı yöntemlerim var."

Tekrar kıkırdayan Mizgin kalkarak kocasından önce banyoya girdi. İhtiyaçlarını karşıladıktan sonra elini yüzünü yıkayıp odaya geri döndü. Üzerini giyinen kocası ardından banyoya girdi. Mizgin üzerini değiştirdikten sonra etrafı toparladı.

Eve döndükten iki gün sonra tekrar hastaneye gideceklerdi. Bu

sefer tek umudu bebeğinin kendini göstermesiydi. Cinsiyetini gerçekten merak ediyordu. Ya bir Rezan gelecekti ya bir Mizgin. Yatağa oturarak kocasını beklerken, avucuyla sardığı karnına gözlerini indirerek baktı. "Rica ediyorum bu sefer kendini göster. Baban gibi canıma okuma." Agresif bir sesle bebeğine seslendi.

"Kime kızıyorsun sen?"

Banyodan çıkan kocasının sesiyle döndü Mizgin. "Bebeğime."

"Neden?"

"E kendini göstermiyor. Haksızlık değil mi? Bizi peşinden sürüklüyor."

Gülen Rezan cevap vermek yerine kafasını sallamıştı. "Hadi gidelim." Odadan ayrılarak aynı hızda evden çıkmışlardı. Etrafta gezmeye çıkan karı koca keyifle her zamanki gibi sohbete tutuşmuşlardı.

Mizgin'in aklından Rojin geçse de sesini çıkarmamıştı. Yeterince ailevi olaylara karışıp kocasını karşısına almıştı. Rojin'e üzülse de bu konuyu hiç açmamaya çalıştı. Belki kocası kendisi konuyu bir gün açardı. "Bebeğimize bulduğun ismi bana söylemeyecek misin?" diye sordu hevesle. Bulduğu isimler nelerdi acaba?

"Hayır."

"Farkındaysan bebeğimiz diyorum. Bizim bebeğimiz. İkimizin yaptığı," derken dişlerini gıcırdatarak tısladı.

"İmalatta katkım çok büyük. Bu büyüklüğü ele alarak, isim bulmayı kendime görev saydım. Bana güven, çok seveceksin." Fütursuzca güldü adam. Oldukça anlamlı isimlerdi ve emindi ki Mizgin çok sevecekti.

"Öğrenmeyi tercih ederim."

"Daha vaktin var. Önümüzdeki birkaç ayı merak etmeden geçir."

Mizgin burnundan nefesini kızgınlıkla verdi. "O benim evladım. Dokuz ay on gün karnımda taşıdığım can parçam. Geceleri uykusuz kaldığım, sancısını, bulantısını çektiğim bebeğimin isim hakkı sadece sende ve ben aylarca ismi merak etmeden geçireceğim." Kendini işaret ederken inanamayarak kocasını süzüyordu. "Ben öğrenmeyeceğim öyle mi?"

Rezan bunun imkânsız olduğunu biliyordu. İnadı inat bir kadın vardı. Bir şeyin peşine düştü mü istediği olana kadar bela gibi yapışan bir kadın vardı. Ama Rezan öğrenmesine izin vermeyecekti. "Bu sefer öğrenmeyeceksin. Ne yaparsan yap, o çocuk doğana kadar isimleri bilmeyeceksin."

Mizgin yürümeyi bırakmıştı. Yeşillik alanda sabah güneşinin serin havası vücudunu okşarken, Rezan'ın sözleri şiddetli bir kışın

sabahı gibi kalbini kırıyordu. Annesi olarak hakkı yok muydu öğrenmeye? "Bazen çok kırıcı oluyorsun!"

Rezan aniden değişen ruh haline afallamıştı. "Bunun nesi kırıcı? Sana sürpriz yapmaya çalışıyoruz."

"Farkında değilsin ama sarf ettiğin kelimeler can yakıyor. Ben bir anne olarak çocuğuma verdiğin ismi öğrenmeliyim. Bu benim en büyük hakkım." Mahsus söylemeyen adama yüklendikçe yüklenecek, öğrenene kadar susmayacaktı.

Rezan'ın kaşları istemsizce çatıldı. "Bunun kavgasını mı edeceğiz şimdi? Öğrenmeyeceksin diye kırıcı mı oluyorum?"

"Evet," diye kestirip attı. Zamanında az kırmamıştı. Zamanında ölümle az burun buruna getirmemişti. Zamanında tek bir kelimesine az kurban gitmemişti. "Neden?" diye sordu kocasına. Dikkatini üzerine almak için önce sormuştu. Rezan devamını bekleyince genç kadın merak ettiği soruyu sordu. "Neden sevdiğini öldüren kelimeler cinayete mensup olmuyor? Olacaksa ilk önce idamı sen alırsın, Rezan Ağa!"

Dudaklarını diliyle yaladı. Sevdiğini öldüren kelimeler... Bunu ele alırlarsa Rezan daha Mizgin gelmeden evvel idam edilmeliydi. Kayıtsızca güldü. "Bana en büyük ceza seni öldürmek olur zaten."

Mizgin'in gardı anında kırılmıştı. Gülmemek için dudaklarını ısırsa da saklamayı başaramamıştı. "Benden sağlam duruyorsun karşımda. Ben çok defa öldüm, sen her defasında daha güçlü kalktın."

"Sen gel onu bu ciğerlere sor, kadın."

Mizgin derin bir iç çekti. "Kadın deyince bir haşin oluyorsun. Böyle seni sevmek bana daha özel geliyor."

Adamın iç ferahlatan kahkahası bahçeye dolmuştu. Mizgin Şahmaran'ın deliliğinden ne kadar şikâyet etse de hiç tükenmemesi dileğiydi. Bir kadın adam haşin olduğu için sevmeyi özel kılar mıydı?

"İsimler ne olacak, Rezan?"

Hayretler içinde gülmeye devam etti. Hâlâ isimlerin peşindeydi. Hâlâ öğreneceğini zannediyordu. "Bu konu kapandı, Mizgin."

"Sen çok gamsızsın. Sen çok acımasız bir kocasın. Sen çok kötü bir babasın."

"Hani beni özel seviyordun?"

"O az önceydi."

"Senin sevgin anlık mı?"

"Hayır, senin hareketlerine göre karar değiştiriyor."

Rezan bıkkınlıkla kafasını sallayarak yoluna devam etti. Sevgi sınaması yapıyordu bu kadın. Adamına göre muamele yapmakta üstüne yoktu. Rezan'ı sevmeden evlenselerdi, başlarda çektiği Miz-

gin'den daha beter bir kadını çekecekti. Daha birbirlerini sevmeden ikisinden biri diğerini vurmuş olurdu. Ayakta kalmalarını sağlayan, onu kendine getiren Mizgin'in sevgisi ve sabrıydı. Şimdi sırf bebek isimlerini öğrenemediği için sevgisi üzerinden oyun oynamasını doğru bulmuyordu. "Bence senin canın keyfine göre seviyor."

Mizgin sırtını izlediği adamın elini cebine koyuşunu adım adım izledi. Şimdi o el kendi elini tutuyor olmalı ve sevgi alışverişini o şekilde yapıyor olmalılardı. Lakin Rezan Ağa cebini tercih etmişti. "Benim canım her şeyi keyfine göre yapıyor." Öyle olmasa bu hayatı yaşamanın tadını alamazdı. Keyifli olacaktı ki istediğini yapacaktı.

"O bebek doğana kadar ismi öğrenmeyeceksin."

"İyi, sen bilirsin." Alıngan edasından ödün vermeden devam etti Mizgin: "Ben acıktım, dönelim artık."

Rezan omzunun üzerinden genç kadına baktı. "Bana bu numaraların sökmez." Böyle trip edalarına girerek onu kandıramazdı. Yönünü aksi yönde değiştirerek karısına doğru yürüdü. "Gidelim mideni her zamanki gibi doyuralım." Yanından geçtiği kadının yanağına hızlıca bir öpücük bırakarak yürümeye devam etmişti.

Mizgin hızlı adımlarıyla yürüyen adama yetişmek için adımlarını uzun uzun attı. "Bazen gönlümü almayı iyi biliyorsun, Rezan Ağa ama bazen. Bu konuda seni asla affetmeyeceğimi bilmelisin."

Rezan eli cebinde, yerinde duraksadı. Karısı yanına yetiştiğinde yürümeye devam etti. Yan tarafına bakarak kadının merakını körükledi. "İsimleri duyduğunda bana hak vereceksin. Eminim ki çok seveceksin. Şu an dilimin ucunda ha döküldü ha dökülecek."

"O dilini ısırırım." Ağzından dökülür dökülmez utançla inlemiş, kendi dilini ısırarak kafasını önüne eğmişti Mizgin. Her şey de açık açık söylenemiyordu ki. Bunu Rezan'a söyleme niyetinde değildi.

Kaşları çatılırken dudakları tezat düşercesine gülümsüyordu Rezan'ın. Mizgin'den gelecek her türlü anormal cevap normal karşılanırdı. Ama bu cevap biraz farklı olmuştu. "Buyur, yapmadığın şey değil," diyerek alevi körüklemişti.

Mizgin vücudunu saran ateşi hissedebiliyordu. Rezan tadını çıkara çıkara üzerine geliyordu. "Hayır... Ne münasebet... Neden ısırayım..." Bu ani utangaçlığının sebebini anlayamıyordu. Nihayetinde kocasıydı ve yapmadığı şey de değildi. Ama bunu alenen yüzüne söylemek... Rezan'ın hınzır dolu yüz ifadesiyle kafasını sallayışı Mizgin'in utangaçlığını aniden yok etmiş, yerini çirkefliğe bırakmıştı. "Aman Allah'tan senin diline düştük. Sen de bunun keyfini çıkarırsın."

Kocasını arkasında bırakarak hızlıca yürümeye devam etti. Re-

zan'ın kahkahaları kulağını arşınlamış, Mizgin yumruğunu sıka sıka eve girmişti. Ne demeye ısıracağını söylemişse. Mutfağa girdiğinde Zeliş'in kahvaltıyı hazırladığını gördü. Sinirli haliyle kadına yardım etmiş, ne yaptığını anlatamadığı için de bütün eğlencesine maruz kalmıştı. Yağmur'un sonradan aralarına katılmasıyla kahvaltı hazırlanarak bahçeye yeniden kurulmuştu.

Uyanan adamların aralarına katılmasıyla kahvaltı edilmişti. Mizgin'in sessizce kahvaltı etmesi Rezan'ın işine gelmişti. En azından biraz susacak vakti kazandırmıştı. Çenesi bu sayede dinlenirdi. Kahvaltıdan sonra civardaki akraba çiftliklerini gezmek isteyen Rezan ve Suat, Adem'i ve kardeşlerini alarak gitmişlerdi. Zeliş oğullarını babalarıyla beraber göndermiş, kızını yanından ayırmadan kadınlarla yalnız kalmıştı.

Bütün gün dedikodunun, gıybetin dibine vurarak her türlü günaha girmiş, gecenin geç saatlerinde geri dönen beylerin varlığıyla son vermişlerdi. Mizgin telefonda aldığı haberin sevincini yaşıyordu. Kaç gündür evde değillerdi. Birkaç saat arayla onu arayan Yadê Piroz ve Dilber Hanım'la konuşarak gelişmeleri alıyordu. O arada annesini arayarak onların da haberini alıyordu.

Verandada koltuklara geçerek yeniden toplanmışlardı. Son gelişme hepsini heyecanlandırmıştı. Nihayet Revenk ve Evin nişanlanıyordu. "Eee Revenk, nişanın var, bıremin. Heyecanın durumun nasıl?" diye sordu Suat. Revenk'in, Evin'e tutuklu kaldığını evden ayrılmasıyla öğrenmişti. Şirketteki haline Rezan'ın yanına gittiği kaç seferde denk gelmişti. Robin'i sevmediğini bakışlarından bile anlıyordu.

Revenk, nişan hazırlığına girdiklerini öğrendiğinden beridir heyecanına engel olamıyordu. Nişandan hemen sonra düğün olacaktı. Çok yakında Evin ile aynı yastığa baş koyup özgürce onu izleyebilecekti. "Hayırlısı, Suat," diyerek güldü. "Heyecan nasıl olsun." Tabii ki kalbi titriyordu. Sorulacak soru muydu bu?

"Deli fişek gibi bir ateşlesen Şahmaran konağına uçacak," diyen Aslan, Revenk'in ölümcül bakışlarını alınca gıcık edercesine pis pis sırıttı.

Mizgin'in sevinçten eli kolu durmuyordu. Öğrendiğinden beri ağzı kulaklarına varmış, çenesi yorulduysa da Mizgin aldırmamıştı. Nişan olacağına göre düğün çok yakındı. İki sevdalının çektiği elim hasret sonlanıyordu. Evin şu an ne haldeydi bilmiyordu. Telefonla konuşmak istemiş, ardından yüz yüze konuşmaya karar vermişti. En iyisi heyecanını yüz yüzüyken izlemekti.

"Bugün eve gideceğimizi zannediyordu. Buraya geri dönünce

hayal kırıklığına uğradı." Kardeşinin üzerine varmaya devam etti Aslan. Gönül rahatlığıyla uğraşıyordu. Artık amcası duyacak, annesi anlayacak, Evin veya Revenk güç duruma düşecek telaşı yoktu.

"Şimdi gelinimiz telaşlıdır. Sen nereye gidiyorsun, bırak heyecanı dinsin," diyen Zeliş genç adamı neşeyle izledi. Evin'i çok seviyordu. Şimdi evleniyor olacağını görmek mutlu ediyordu. Allah gözlerinden almıştı ama kalbine misli misli güzellik vermişti.

Revenk sırtını sandalyeye yaslayarak rahat nefesini verdi. Evin de heyecanlıydı şimdi. Ne yapacağını bilmez haldeydi. Belki de onun yolunu gözlüyordu? İkisinin sözü kesildiğinden beridir, hiç yalnız kalıp konuşamamışlardı. Eskiden daha sık onu bir yerlere oturtup rahatlıkla izleyebiliyor, konuşarak içini rahatlatabiliyordu. Eve gittiğinde konuşsa mıydı acaba? Yanlış mı olurdu? Ya bir pot kırarsa? Ya onu incitecek bir şeyi farkında olmadan söylerse?

"Eltimin ne halde olduğunu merak ediyorum. Acaba yarın nasıl eltiler olacağız?"

Mizgin'in merakına Rezan güldü. Elti değil dost olacaklardı. Konağa geldiği ilk günlerden bu yana Evin'in tüm neşesi, dert ortağı olmuştu. Yarın bunu bozacaklarını sanmıyordu.

"Acaba Dilber Hanım hangi gelinini daha çok sevecek?" Bu merak dolu soru Yağmur'dan gelmişti. Kaynanası onu sevmiyordu ama büyük gelinini seviyordu. Kaynana yemek yapmayı bilmeyen gelini sevmezdi.

"Büyük gelinler her zaman daha kıymetlidir," diyen Rezan karısının önceliğini ortaya koymuş, Suat'ın bakışlarını alınca gülmüştü.

Bu cevabı Mizgin kendisinden beklemişti.

Aslan bir ağabeyine bir Revenk'e baktı. Biri evlenmiş baba adayı iken diğeri nişan heyecanı yaşıyordu. Kendisi ise... "Belki de benim gelinim daha çok sevilecek. Belki de en kıymetlisi o olacak," der demez bütün bakışları şimşek gibi üzerine çekmiş, her kafaya soru işaretleri yerleştirmişti. Aslan evleneceği kızı bulmuş muydu? Aslan kime tutuklu kalmıştı? Evlenmeye karar vermiş miydi?

Mizgin'in ağzı şaşkınlıkla aşağı düştü. Hikâyesini Evin'den ilk dinlediğinde gözyaşlarına boğulmuştu. Aslan'ın bir daha hiçbir kıza o denli bağlanacağını düşünmemişken, şimdi gelinim diyordu. "*Gelinim* mi? Hayırdır sen birilerini buldun da bize söylemiyor musun?"

Suat, Süheyla acısından sonra başka bir kız olacağını düşünmemişti. Şimdi birisi vardı. Kim olduğunu merak etti. "Merak ettim, turnayı sen mi gözünden vurdun yoksa o mu?"

Revenk bu konudan hiç söz etmeyen ağabeyini hayretler içerisinde izledi. Ne yani bir yengesi vardı ve o bilmiyor muydu?

Robin kısık gözleriyle dostunu izledi. "Rıha'nın çapkın erkeği... Sen hafta sonları belirli saatlerde kayboluyorsun. Ne zaman sorsam ya geçiştiriyorsun ya da bana cevap vermiyorsun. Demek yengemle buluşuyorsun?"

Aslan kızaran ifadesini saklamak için gülerek kafasını öne doğru eğdi. Herkesin içinde Robin'in şüphesini çekmişti. "Öylesine diyorum sadece. Hep bekâr kalacak halimiz yok ya. Önünde sonunda Piroz Hanım bana birini bulacak zorla."

Mizgin inanmadığını ifade edercesine kafasını salladı. "Hı hı, biz de yedik."

"En son *Urfalı Güzel Yârim* dinliyordun." Revenk, ağabeyinin son zamanlardaki hallerini aklında tartmaya çalıştı. Âşık olan adamın hali başka olurdu. Bir kıza tutulan adamın halini kendinden iyi bilirdi. Aslan'ı nasıl anlamamıştı?

Aslan şarkıyı bağlayan kardeşine yorgun düşene kadar kahkaha atmıştı. Tamam, o türküyü dinlerken Beyza aklına takılıyordu. Tamam, o türküyü dinlerken kursun önünden günde iki defa sabah ve akşam olmak üzere arabayla dönüyordu. Tamam tamam, hafta sonu muhabbetleri biraz daha samimi olmuştu. Ama bilmeleri gerekmiyordu. Sonuç olarak daha hiçbir şey belli değildi.

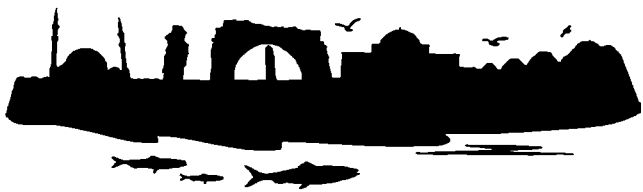
Rezan elini kardeşine doğru dur dercesine kaldırdı. "Bıremin orada dur. Biri varsa bile söyleme. Mizgin'i başıma bela etme. Hele şu nişanı atlatalım sonra bize açıklarsın. Şimdi sırası değil. Revenk ve Evin yüzünden başıma gelmeyen kalmadı. Seninkini kaldıracak gücümüz yok." Kardeşini efkârla uyarmıştı.

"İkinci bir ayrılığı daha kaldıramam." Yanında oturan karısının duyacağı sessizlikte söylemişti Rezan. İkinci bir ayrılığı daha kaldıramazdı.

Mizgin'in gözleri ağır ağır kocasına kaydı. Ruhunda bir şeylerin yeşerdiğini, bütün kalbini sardığını biliyordu. Kalbinden boğazına kadar dolan mutluluğu geri yutarak hapsetti. O mutluluk kalıcı olsun istedi.

Kocasının duyacağı sessizlikte içinden gelen ilk cümleyi fısıldadı Mizgin:

"Seni bana veren Allah'ıma kurban olurum."

Bölüm 16

Canım Senindir

Geçmişin tadı ağızda acı bir tat bırakırdı çoğunlukla. Acıdan yüreği yananın mutluluğa tebessümü temkinli olurdu. Bugün geçmişinden ders almış ve bu derslerden kendine pay çıkararak huzura eren kadın profilini çizmişti. Huzurluydu, her yerini saran o mutluluğun delisi olmuştu.

Umursamaz olduğunuz bazı zamanlar hayatınız belli bir düzene girebiliyordu. En azından kafa olarak rahatlayabiliyor, sıkıntıları def ettiğiniz için nefes alabiliyordunuz. Mizgin ne kadar çok aile sorunlarından uzak duruyorsa, o kadar mutlu olduğunun farkına yeni varıyordu. Rezan'ın haklı olduğuna geç de olsa kanaat getirmişti. Artık kocası ne derse ne karar verirse onay Mizgin'den çıkacaktı. Mutlu olmak istiyorsa, bazen söz dinlemesini bilmeliydi.

Kısa süren tatillerini pazar gecesini de Koçbar çiftliğinde kalarak devam ettirmiş, sabahın erken vaktinde hep beraber yola dökülmüşlerdi. Mizgin ve Rezan Ağa eve gelmek yerine direkt hastane yolunu tutmuşlardı. Bugün tek dilekleri bebeğin cinsiyetini öğrenmekti. Yoksa Mizgin aklını kaçıracaktı. Kendisinin inatçı olduğunu düşünürdü. Ama dünyaya gelecek bebekleri onlardan daha inatçı olacağını kesinleştirmişti. Daha anne karnında katır inadını tuttırmuştu.

Randevularına yetişen karı koca sıraları gelince odaya geçmişti. Mizgin doktor gelene kadar uzanmıştı. O sırada doktor içeriye girmişti. Masasına geçip birkaç kâğıda bakmıştı. Yanı başında duran Rezan karısını gülümseyerek izliyordu.

"Bence bu sefer kendini göstermediğinde onu aldırmakla korkutalım."

Gülümsemesi silinmeden, "Şu an seni duyuyor," diyerek uyardı Rezan.

Omzunu silkerken, kendine hak verircesine çenesini sallıyordu Mizgin. "Duysun duysun. Ne hakkı var bizi bu kadar çok meraka sokmaya. Böyle yaparak beni kötü bir anne olarak gösteriyor el âleme."

"Doktorun yanında da böyle konuşma."

"Tamam, susacağım." Uzanmış bir şekilde doktoru beklerken kocasını süzüyordu. Elleri cebinde pencereden dışarıyı izliyordu. Ne düşünüyor diye merak etti Mizgin. Şu an beyninin içinde olmayı her şeyden daha çok istiyordu. Gerçi kocasının istemediği her zaman beyninin içinde yer edinmek istiyordu. Farkına varınca isteği çetinlik kazandı. Mesela onu görünce neler düşünüyordu? Konuştuğu zaman düşüncelerine karşı beyninde ne gibi tepkiler veriyordu. Rezan'ın verdiği tepkiler Mizgin'e yetmiyordu.

"Bazen ne istediğini bilmiyordum."

Elleri cebinde pencereden dışarıyı izlerken karısının konuşmasıyla bakışlarını çevirdi Rezan Ağa. "Anlamadım?"

"Beni istemediğin zamanlar, diyorum. Ne istediğini bilmiyordum." Umutsuzluk içinde çırpındı. Öyle bir güç bahşedilmiş olsaydı ve Mizgin yapabilmeyi göze alsaydı, bir daha göze alacağı kadar yaşamazdı. Şüphesiz Rezan'ın düşünceleri katlini hazırlardı.

"Bilemezsin." İstihzayla gülümsedi Rezan. Bilmemesi tercihiydi.

"Bazen beynini açıp içine bakacağım tutuyordu. Acaba ne istiyor diye." Aslında ne istediği hep belliydi. Sadece çıkmaza düştüğünde ne yapacağını şaşırırdı Mizgin. O nefret eden, sözleriyle kıran, bakışlarıyla âdeta kurşunu çakan adamdan geriye hiçbir şey kalmamıştı belki ama Mizgin onları gün gün yaşamıştı.

"Onun için önce kalbimi açtın öyle değil mi?" diye soran Rezan göz kırptı.

Kocaman bir gülümseme Mizgin'in yüzüne yerleşirken keyifle cevap verdi: "Evet, kalbine giden yol beyninden geçiyordu," diyerek kıkırdadı.

Ağzında oluşan acı tadı yüzünü ekşiterek yutkundu Rezan. "Cümleleri kelimelerinle katletmeni sevmiyorum."

"Ama ben seviyorum."

"Bakalım bebeğimiz de bu sohbeti sevip kendini gösterecek mi?" diyen doktor araya girerek taburesinde yerini almıştı. Ultrasonda parmakları ustalıkla gezerken gözleri cinsiyet heyecanıyla tutuşan anneye kaymıştı.

Rezan derin bir nefes alırken gözlerini tekrar dışarıya çevirdi. "Umarım gösterir."

"Baya kilo almışsın, Mizgin."

Konuşan doktoruna bakan Mizgin dudaklarını büzdü. Aslında doktoru değil arkadaş olma yolunda ilerliyorlardı. "Sorma, Melda. Rezan Ağa çok ısrar ediyor yemem için."

Önce karısına bakan Rezan sonra doktoruna baktı. Hak veren ifadesinde keskin istihza vardı. "Can boğazdan gelir derler. Mizgin onun abartmış hali!"

"Bebeğimiz için." Siperi alan Şahmaran kadını kendini kesinkes savunmuştu. Her şey Şahmaran torunu içindi.

Mizgin üstünü sıyırıp çıplak karnına dökülen soğuk jelin etkisiyle irkildi. Zaten içerisi soğuktu. Çıplak karnında probla jelin yayılışını nefesini tutarak izledi. Meslek icabı sorularını yöneltirken sağlığıyla ilgili detayları da veriyordu doktor. Mizgin ve Rezan can kulağıyla dinliyordu.

"Bugün kalbini dinleyeceğiz. Hazır mısınız?"

Mizgin ve Rezan bakıştı. Bebeklerinin kalp atışı sesini dinleyeceklerdi. Daha kucaklarına almadan, daha cinsiyetini öğrenmeden... Mizgin, yengesi Zişan ile geldiği bir seferde küçük yeğeninin kalp atışlarını dinlemiş, kendini tutamayıp ağlamıştı. Şimdi kendi evladının kalp atışlarını duyacaktı.

Rezan kalbinin teklediğini hissetti. Bir Mizgin ona bu heyecanı yaşatıyordu. Bir de şimdi kalbini dinleyeceği annesinin karnında gün be gün büyüyen bebeği. İkisi birbirini heyecanla izlerken kulaklarına aniden dolan ritim sesleriyle hızla Melda'ya döndü. Bu hızlı hızlı atan ritimler bebeğin miydi? Can kulağıyla dinledi Rezan ve Mizgin.

"Pıt pıt atıyor böyle." Elini kalbine koyan kadın, sesleri âdeta kalbinde duyuyordu. "Kalbimde atıyor, Rezan..." Sesi titremiş, toprak rengi hareleri buğulanmıştı. Mizgin duygularını zirvede tam tadıyla yaşıyordu. Karnında gün be gün büyüyen bebeğinin kalp atışlarını dinlemek anneliğe doğru adımların en büyük ve en özel heyecanıydı. Annesi gibi güzel mi babası gibi yakışıklı mı bilmiyordu ama kendi canından bir parçaydı. "Senin mucizeni bilmeyen kulun varlığından utansın Allah'ım." Kendi kendine konuşan kadın kulağına dolan ritmik kalp seslerini dinledikçe gözyaşlarına engel olamıyordu.

Rezan dolan gözlerini saklamak için gözlerini kırpıştırdı. İyi bir baba olur muydu, bilmiyordu. Ama şu an kendi evladının kalp atışlarını dinlemek bütün güçlü yanlarını tutuşturuyor, kalbini zayıflatırken duygularını karman çorman ediyordu.

"Bahşettiğin güzelliklere hamdolsun Allah'ım." Dudaklarını ısırarak heyecanını bastırmaya çalıştı Rezan, ellerini nereye koya-

cağını bilmiyordu. Ne yapacağını bilememenin içinde debelenirken gözleri karısının üstünde gezindi. Gözünden sicim gibi akan mutluluk yaşlarını izledi. Mizgin ağlasa kahrolacak adam şimdi yaşlarını gülümseyerek izliyordu. Uzanarak alnını öptü. Melda'nın olmasını, hastanede olmalarını umursamadı.

Melda karı kocayı baş başa bırakıp asistanına yöneldi. Cinsiyeti söylemeden evvel anne baba adayına zaman verdi. Onlar duygularını zirvede yaşarken Melda cinsiyete nasıl tepki vereceklerini merak etti. Yirmi bir haftalık bebeğin kalbinde sorun yoktu ve sağlıklıydı. Bu süreçten sonra belli aralıklarla yeniden dinleyeceklerdi.

"Nasıl bir duygu?" diye anneye sordu.

Mizgin alnına konan öpücüğün hissiyle kendinden geçip alnını kocasının çenesine yasladı. Doktorun sorusunu zoraki işitmişti. Nasıl bir duygu muydu? Nasıl anlatacaktı? Hangi cümle anlatmaya yetecekti? İstifini bozmadan cevapladı: "Tarifi imkânsız. Dinlemeye doyamıyorum."

Rezan istemsizce gülümsedi. Evet, tarifi imkânsızdı. Kulağından sesler aniden kesilince gülümsemesi soldu. Biraz daha dinleme şansları yok muydu? Yoksa zararlı mıydı? Geri çekilerek karısına baktı. Yüzüne geceyi aydınlatan ayın şavkı inmiş gibi parlıyordu. Göz kırparak Melda'ya döndü.

"Her geldiğinde dinleyebilecek miyiz?"

"Hayır, Rezan Ağa. Belirli zamanlarda."

Mizgin gözünü ultrason cihazından çekip doktoruna çevirdi. "Bize cinsiyeti söylemeye niyetin yok herhâlde? Bugün de öğrenmezsem dokuz doğuracağım." Sabırsız edasıyla doktoruna yüklendi. Bugün cinsiyeti öğrenmeliydi.

Doktor anlayışla gülümsedi. "Galiba sizi uğraştırmak istiyor, Mizgin."

Mizgin düşüncelere boğuldu. Neden uğraştırmak istesin ki? "Acaba çok sabırsız davranıyoruz diye mi? Ama bebeğim kocaman oldun artık. Bir zahmet göster kendini."

Rezan karısının ısrarını anlayabiliyordu. O da bilmek istiyordu artık. "Sen onu çok üzüyorsun diye uğraştırmak istiyordur."

Tezini çürüten bakışlarını attı Mizgin. "Bence nazlanmak istiyor. Annesini daha fazla delirtmese, iyi olur."

"Sizi bugün de uğraştırabilir."

Kadın ve adamın yüzü bıkkınlıkla düşmüştü. Bugün de mi öğrenemeyeceklerdi? "Bence nazlanıyor. Bize naz yapıyor, peşimden

koşun, diyor. Sadece beni düşünün, diyor. Rezan Ağa hazır ol minnak bir Mizgin Şahmaran geliyor."

Minnak Mizgin Şahmaran mı?!

Olasılıkları düşünen Rezan karısına benzeyen kızı olursa çekeceklerini düşününce sabır çekmişti. Bu deli kadının deli kızı olacaktı. Mizgin'den çekeceklerini misliyle kızından çekecekti. "Kızımız olsun ama kendisi gibi olsun."

Mizgin duymazdan gelerek gözlerini karnına çevirdi. "Hadi annem, göster kendini bana. Babana cevap verelim."

Melda cinsiyeti açıklamak için anneye döndü. "Şu an görüyorum."

Rezan nefesini tutunca, kocasının elini sıkıca tuttu Mizgin. "Öğreniyoruz çok şükür." Heyecanı doruğa çıkmıştı. "Annesi ne hissediyorsun?" diye soran doktora, "Bilmiyorum... Hiç bilmiyorum. Sağlıklı olması bana yetiyor. Sadece öğrenmek istiyorum. Bana kız erkek fark etmiyor, Melda," diye belirtti. Sesinin titrediğini hissediyor, ağlamamak için direniyordu.

"Sen baba olarak ne hissediyorsun, Rezan Ağa?"

Genç adam cevapsızım dercesine kaşlarını kaldırdı.

Melda daha fazla yüklenmemişti. "İttifakımıza üçüncü bir dişi geliyor, Rezan Ağa. Minnak Mizgin geliyor. Nazlı kızına merhaba de." Sona doğru gülerek konuşmuştu Melda.

Mizgin'in dudakları kademe kademe yukarı kıvrılırken, Rezan'ın kısık gülüşü gittikçe yükseliyordu. Bir Mizgin daha geliyordu. Bir kızları olacaktı. Annesi gibi sinir katmanlarını tarumar edecek, şarkı sözlerini kendi isteğiyle değiştirecek, fırsatı bulduğu her anda delirtecek, inadını tuttu mu bırakmayacak güzel bir kızı olacaktı.

"Kızımız mı olacak?" Mizgin'in ağlamaklı titrek sesi sessiz odaya doldu. Kızı olacaktı. Kendisi gibi yetiştireceği, saçlarını salına salına uçuşturacağı, baba diye ciyaklayacağı, anne diye boynuna atlayacağı cadı bir kızı olacaktı.

Melda gözlerinden yaşları yeniden akan kadına göz kırptı. "Sana benzesin, Mizgin. Konak tam bir cümbüşe döner."

Ultrasonda yansıyan görüntüye bakmaktan vazgeçen Mizgin kocasına döndü. Gözlerinden dinmeyen parıltı, gülümsemekten bıkmayan dudaklarıyla enfes duruyordu. Mükemmel bir baba olacaktı. Çocukları çok seven kocası mükemmel bir baba olacaktı.

Rezan üzerinde hissettiği gözlere döndü. Hayranlığın bin bir adı harelerine sıkışıp kalmıştı. Bu kadının aşkla bakan gözlerine doya-

mıyordu. Rezan uzanıp alnını bir kez daha öptü. "Sonunda öğrendin, için rahatladı mı?"

Mizgin gülümseyerek dilini şaklattı. "Bir de ismini öğrenirsem rahatlayacağım."

Genç adam alayla gülerek kafasını salladı. "Daha önümüzde uzun uzun haftalar var. Sabret!"

Melda rulo peçeteleri Mizgin'e vererek koltuğundan kalkmış masasına geçmişti. Karı kocanın mutluluğu ve heyecanını yalnız başına yaşamalarına az da olsa olanak sağlamıştı.

İsim tartışmasının olmasını istemeyen Mizgin sonunda cinsiyetini öğrenmenin mutluluğuyla tutulmuştu. Karnını hızlıca temizlemiş, kocasının yardımıyla yataktan çıkmıştı. "Kızıma artık rahatlıkla neler aldırabileceğimi düşünebilirim."

Rezan tek bir kelimeye takıldı: "Aldırmak?"

"Evet, amcalarına, dayılarına, teyzelerine, anneannesine, babaannesine... Herkesten bir şeyler isteyeceğim."

Rezan neden cinsiyet için bu kadar sabırsızlandığını bir kez daha anlıyordu. Sebeplerden biri bu olmalıydı.

"Melda sen de bir şeyler alırsın herhâlde." Kocasının vereceği tepkiyi merak ettiği için doktoruna sataşmıştı. Yoksa Melda şaka yaptığını anlamıştı. Kocasıyla ne kadar uğraşan bir kadın olduğunu daha tanıştıkları ilk gün fark etmişti.

"Genelde anne babaya müjdeyi verdiği için doktora alınır hediye, Mizgin. Sen çok ters bir kadınsın."

Gülerek karısına döndü Rezan. Hedefi vuran doktora, karısı hangi hedefi gösterecek merakla beklemeye koyuldu.

"Sen müjdeyi bize çok geç verdin. Kızıma hediye almak zorundasın. Yoksa başka doktora giderim. Hatta onun adını koyarım."

Tehditle işi çözmek? Pek Mizgin'lik değildi. O daha çok kendisinden beklenen cümlelerle olayı bitirirdi. Rezan homurdanarak buna son vermesini istedi. "Dışarıda bekleyen başka hastalarınız yok mu, Melda Hanım? Ben de tatlımızı alıp size göndereyim."

Mizgin homurdandığını duyunca güldü. Evet, yine adamı sinirlendirmeyi başarmıştı. Dudaklarını ısırarak aç bakışlarıyla kocasını süzdü. "Baklava mı? Kadayıf mı? Hım yaş pasta da gönderir misin? Meyveli olsun, kızın meyveli istiyor."

"Yani sen istemiyorsun?"

"Hayır, kızın istiyor."

"Bir tane yeter mi?"

"Sence?"

"Tamam, birkaç tane gönderirim."

Mizgin kocasına uyarıcı bakışlarını attı. Melda sessizce kahkaha atarak bir tane de kendine istedi. Mizgin'e detaylı bilgileri yeniden vermişti. Anne olarak üzerine düşenler vardı.

Hastaneden çıktıkları gibi konağın yolu tutulmuştu. Mizgin gülümseyerek kocasını izliyor, telefonda yapmalarını istediği her şeyi tek tek anlatışını can kulağıyla dinliyordu. Evdekilere cinsiyeti açıkladıktan sonra istediği her şeyi yapmış olacaktı. Telefonu kapatan genç adam bacaklarının arasındaki boşluğa bırakıp yola devam ederken Mizgin kendine engel olamamış, ansızın uzanarak kocasının yanağına öpücüğünü kondurmuştu.

Rezan yoldan gözünü çevirerek karısına döndü. Muzır yüzünde aldığı öpücükten memnun bir ifade vardı. Sertlikten eser kalmayan sesiyle gülerek uyardı. "Dur, kadın. Kaza yaptıracaksın."

"Gülerken çok yakışıklı oluyorsun, bilmiyorum farkında mısın?"

"Farkındayım, Mizgin."

"Kendini beğenmek senin gibi ağır adama yakışmıyor. Onun farkında mısın?"

Rezan yola tekrar dönerek çarpık gülüşüyle devam etti. Farkındaydı tabii. Kendini beğenmek yalnızca Mizgin'e mahsustu ve sadece ona yakışıyordu. "Senden başka kimse kendini bu kadar beğenemez!"

Mizgin gözleriyle karnını işaret etti. "Daha kızın var, Rezan Şahmaran."

Oflayarak kafasını salladı adam. O da vardı değil mi? "Kızıma katlanırım ben."

Mizgin'in gardı aniden kırılmıştı. Bir adama kızım demek bu kadar yakışır mıydı? Kızıma derkenki şefkati, kucağına almadan beslediği sevgi inanılmaz güzeldi. İşte bu yüzden bu adama yıllarca âşık kalmıştı. Çocuk sevgisini izlerken mükemmel bir baba olacağını daha seneler evvel anlamıştı.

"Kızını çok seveceksin değil mi?"

"Çok seveceğim."

"Benden daha çok mu?"

Sesinin altındaki kıskançlık tınısını bariz bir şekilde algıladı Rezan. "Ona kesin bir karar veremem şimdi. Ama kendimden daha çok seveceğim kesin, Mizgin."

Ona şüphesi yoktu zaten. Kızını kendisinden bile daha çok sevecekti. "Kendinden daha çok sevebilirsin ama benden daha çok sevemezsin. Kızından daha çok beni seveceksin."

Rezan sevse de bu kadının izin vermeyeceğini biliyordu. Kızından daha çok onu sevecekti. Zaten başka şansı yokken böyle niyeti de yoktu. Karnındaki bebeğini sırf annesi Mizgin diye daha çok sevecekti.

Kırmızı ışıkta durunca bedenini Rezan'a döndüreceği esnada önündeki arabanın plakası dikkatini çekti Mizgin'in. HSM yazan harflerin ne olabileceğini aklında tarttı. Kimileri isim ve soy isminin harflerini koyuyordu. Kimi sadece isminin kimi de soy isminin. Kimisi de karısının baş harfiyle kendi baş harfinin... Gözlerini kısıp plakaya uzun bir an baktı. Rezan'ın arabasında ne vardı? Kendi soy ismi. Burnunu çekerek ağır ağır kocasına döndü. Bakışlarının üzerinde olduğunu fark edince otuz iki diş sırıttı.

"Rezan bir şey soracağım."

Sessizliğinden ve önündeki arabayı şüpheyle süzmesinden bir şey geleceği belliydi. Kendini her şeye hazırlayarak derin bir iç çekti Rezan. "Hadi bakalım hazırım, sor."

"Neden arabanın plakası benim harflerim değil?"

Demek plaka dikkatini çekmişti. Zaten nerede değişik, absürt bir şey varsa, Mizgin orada olmak için elim bir mücadele veriyordu. "Çünkü soyadımın harfleri var," diye cevapladı kalın sesiyle.

Mizgin gelmeden bu arabayı almış ve plakasını özel yaptırmıştı. Bu durumda bunu hayatta değiştirmezdi. Hele inada binerse hiç yapmazdı. "Diğer arabanın plakasına benim harflerimi koy."

"Mizgin!"

"Ölümümü gör!"

Yeşil ışığın yanmasıyla yola devam eden Rezan hışımla kükredi: "Ulan saçmalama."

Kükreyen adamla bedenini geriye doğru eğerek cama yapıştı Mizgin. "Ne var yani MZG yapsan? Eline mi yapışacak?"

Ölümümü gör demesinin kızgınlığını hâlâ taşıyan Rezan sabır çekti. "Bir plaka uğruna söylediklerine bak." Gaza basarak süratini arttırdı. Plakada ismi olunca ne olacaktı?

Kollarını göğsüne kavuşturan Mizgin gözlerini yola dikti. Rezan'a bakmadan oldukları arabanın plakasını tekrarladı. SMR... Dudağı ağır ağır kıvrılarak yüzüne yayıldı. "Neyse ki plakanda m harfi var. Yoksa sana o plakayı paşa paşa yaptırırdım."

Paşa paşa yaptıracağını söyleyen kadına hayretler içinde güldü Rezan. "Hayalperest ruhunu bazen unutuyorum. Arada hatırlat, Mizgin."

Konuşma yasağını koyan Mizgin omzunu silkerek kocasını sessizliğiyle cevapladı. Cinsiyeti öğrenmenin üzerine daha da mutlu

olması gerekirken Rezan onu reddederek mutluluktan men etmişti. "Hâlbuki kızını da sevindirecektin." Mırıldanan kadın kocasının duymaması için özellikle ses tonuna dikkat etmişti.

Söylenen kadının küsmesine de hayret etmişti Rezan. Bir plaka için yaptıklarına da. Rezan başlarda ona çektirdiyse şimdi hepsini misliyle çekiyordu. Zira bu yaşadıklarını yoracağı başka bir kötülüğü hayatı boyunca körü körüne yapmamıştı. Mizgin onun sabır sınırlarını zorlayan en büyük imtihanı olmuştu. Bugün cinsiyet haberinin üzerine üzmeyecekti.

"Tamam, küsme hemen. Bakarız bir ara."

"Sen adamsın, adam!"

Rezan'ın gülmesiyle Mizgin de eşlik etmişti. Kocası gönlünü almıştı. Kadının keyfi yeniden güne kavuşmuştu. Üzülmemesi için gönlünü hemen alan düşünceli bir adama sahipti ki lütfedilmiş en güzel şey buydu.

Konağa yaklaşan arabasıyla Hamit büyük kapıyı alışılmış hızıyla açmıştı. Rezan konağın bahçesine arabayı sürmüş her zamanki yerine park etmişti. Bahçede kimse yoktu. Kocasının el frenini çekmesiyle beraber arabadan inmişlerdi. Yüzünden dinmeyen gülücükleri görmek harikaydı. Keyifle kocasına döndü genç kadın. Bugün hayat ondan yanaydı. "Keyfim nasıl yerinde."

"Fark etmemek mümkün değil."

Gözleri hep oturduğu oturma odasına doğru ağır ağır kaydı Mizgin'in. "Yadê Piroz ne diyecek acaba?"

"O kadın hayat boyu muamma."

Kıkırdayan Mizgin kafasını sallayarak Rezan ile beraber bahçede yürümeye başladı. Cinsiyeti öğrenince aklını yeniden kurcalayan soruların esiri olmuştu. Kucağına alacağı zaman fazla sevgiden onu öldüreceğini düşünmüştü. 'Ya sarılırken çok fazla sıkarsam? Ya onu nefessiz bırakırsam ne yaparım?' Akabinde erkenden korkulara kapıldığını kendine teskin ederek zamana bırakmıştı. Bugün fazla mutluydu. Hep böyle kalmayı diledi.

"Hazır mısın?" diye sordu Rezan.

"Bence kendimizi koruyacak bir şeyler taksaydık, Rezan. Bakarsın göz falan değer. Allah korusun birimize bir şey olur."

"Senin bu evhamların..."

"Ama Rezan gerçekten bir nazar boncuğu..."

Karısını susturmaya yeteceğini düşündüğü uyarıcı bakışlarını iletti Rezan. Sesi bakışları kadar sertti. "Sana bu evde kim nazar değdirecek kadar kötü baksın?"

"Nazar sadece kötü bakışlardan gelmez. Beni kıskananlardan gelir, bana imrenenlerden gelir. Neden Mizgin gibi güzel bir kadın değilim? Neden Rezan gibi bir kocam yok? Neden hâlâ evlenme..."

Rezan derinden hırlayarak karısının konuşmasını böldü. "Hormonlarına söyle seninle fazla oynamasınlar. Benim asabımı da daha fazla bozmasınlar."

Mizgin kıkırdadı. Elini karnına koyarak oturma odasından içeri girmeden önce seslendi. "Kızım ve kızımı geliştiren hormonlarım, Rezan babayı duydunuz. Ona göre!"

Sinirlenmenin ucundan geçen adam deli karısıyla uğraşmak istemediğinden hemen oturma odasının kapısını açıp ardına kadar itmişti. Kulağına dolan kahkaha seslerinin sahiplerine bakan Rezan ilk önce ablalarını görmüştü. Mihrivan ve Berivan yan yana oturmuş, gelişlerini fark etmeden kahkaha atıyorlardı. Rezan onları özlediğini o an bir kez daha fark etti. Uzun süredir ablalarını görmüyordu. Gelir gelmez onları görmek iyi gelmişti. Mutluluğuna yeni bir mutluluk eklenmişti. Demek ki halaları da onlarla beraber öğrenecekti.

Gözleri annesi ve babaannesi üzerine kayan Rezan Ağa odada olmaması gereken bir silueti görünce afallamıştı. Gördüklerinden emin olmak için odadaki herkesin üzerinde gözlerini gezdirdi. Bütün aile fertleri buradaydı. Amcası ve erkek kardeşleri dışında herkes buradaydı. Ablaları da gelmişti.

Rezan, Gülistan yengesinin yanında oturan kadına bir kez daha döndü. Herkesin yüzündeki korku dolu ifadeyi görmezden gelerek kız kardeşi Rojin'e baktı. Karnı burnundaydı. Belki bu aralar doğum yapacaktı, bilmiyordu. Ama gelmişti. Ondan izinsiz, habersiz, daha ne evine ne kalbine geri kabul etmeden gelmişti.

Başında tülbenti yoktu. Üzerinde hamile kıyafeti vardı. Ve oldukça rahat görünüyordu. Bu da yeni gelmediğini gösteriyordu. Kız kardeşi yeni gelmemişti. Rojin ne zaman gelmişti? Bu kadını kim çağırmıştı?

Evin aniden sessizleşen ortamla ürpermişti. Bir şey mi olmuştu? Niye kimse konuşmuyor, gülmüyordu? Niye Yadê Piroz torunları ona gülmüyor diye bastonla dövmüyordu? "Sessizleştiniz hepiniz, bir şey mi oldu?" Görmeyen gözleri Rezan Ağanın gelişinden habersizdi.

Rezan görmeyen kızı es geçerek soran öfkeli bakışlarını karısına çevirdi. Mizgin'in az önceki canlılığı kaybolmuş, ten rengi soluklaşmıştı. Ardına kadar açılmış gözleriyle kafasını şiddetle salladı. Ne

sorduğunu anlamıştı. "Yemin ederim karnımdaki bebeğin üzerine... Yemin ederim ki haberim yoktu..."

Korku gittikçe büyüyor, anlam kazanıyordu. Rezan'ın seğiren çenesinden, sıklaşan nefesinden anlıyordu ki fazlasıyla öfkelenmişti. Ve bu öfke dinmeyecekti. Rojin ne zaman gelmişti? Herkes Rezan'ın onu hâlâ affetmediğini bildiği halde nasıl çağırmıştı? Rojin kafasına göre mi gelmişti?

Gözlerini odadaki herkesin üzerinde gezdiren Mizgin korkunun tavan yaptığı gözleri gördü. Herkes susmuş sadece Rezan'ı izliyordu. Sadece vereceği tepkiyi. Rojin'e ne diyeceğini kimse kestiremiyordu. Mizgin hamile kardeşi bir kez daha gelmişken kırmamasını umut etti. Çok zor bir umuttu ama bu sefer celallenmemesini istedi.

"Ne zaman geldin sen?"

Sessizliğin ortasına en şiddetli şimşek düşmüş gibi kocasının hiddet dolu sesi düşmüştü. Mizgin, korkudan titreyen Rojin'i izledi. Rengi solmuş, gözleri çoktan buğulanmıştı. "Ne zaman geldin sen?" Rezan bir kez daha tekrarlamıştı. Bir kez daha cevap alamadığı soruyu sormuştu. Ne zaman gelmişti? Neden ailesi geleceğini, çağırdıklarının haberini vermemişti?

Rojin, ağabeyine cevap veremeyecek kadar kötü hissediyordu kendini. Boğazına kadar dolmuştu. Bir harf dökülse hüngür hüngür ağlayacaktı. Onu hâlâ istemiyordu. Onu hâlâ gördüğünde hiddetleniyordu. Rezan ağabeyi, babasından farksız adam, onu kuşkusuz hep sevip koruyan adam artık sevmiyordu. Ve hiç affetmeyecekti.

Rezan çenesi titreyen, dolu gözleriyle onu izleyen kardeşinden gözlerini çevirdi. En son onu affedecekti. En son onu affedip sıkıca sarılacak, ağladığı her günün telafisini edecekti. Yine olmamıştı. Arkasından iş çevirmişlerdi.

Hiddetlenmiş kara gözleri babaannesi ve annesine döndü. "Ne zaman arkamdan plan çevirmeyi bırakacaksınız? Ne zaman bana dürüstçe yapacağınız işi anlatacaksınız?"

En büyük ablası Mihrivan oturduğu yerden hemen kalkmıştı. "Rezan, bıremin hiddetlenme hemen. Biz çağırmasını istedik. Siz tatildesiniz diye..."

Rezan ablasına döndü. "Tatildeyim diye arkamdan iş mi çevireceksiniz?"

Mihrivan bir adım gerileyerek kardeşinden uzaklaşmıştı. Rezan öfkelenince dilinden her şeyi savurup hiç düşünmeden kırabiliyordu. Annesine haber verin dediği halde korktukları için haber vermemişti. Şimdi daha beter haldeydiler.

"İş çevirmedik arkandan. İzin vermeyeceğini bildiğimiz için haber vermedik. Burası olmasa kız kardeşimizi nasıl göreceğiz? Kocasının evine sürekli gidemeyiz. Biz burada bir arada olmak istiyoruz," diye belirtti Mihrivan. Zuxari konağına sürekli gitmek istemiyorlardı. Rojin'i evlerine davet ediyor, bazen ya Berivan ablasının ya Mihrivan ablasının evinde üçü toplanıyordu. Lakin anneleri ve babaanneleriyle beraber olmak istiyorlardı.

"Sen benim evime kabul etmediğimi kendi rızanla getiremezsin, Mihrivan Hanım." Ablasını kıracak sözleri sarf ederken kendisine seslenen babaannesine dönmüştü.

"Rezan."

"Hangi bahaneyi bana sıralayacaksın?"

"Sana bahane sıralamayacağım. Benim torunum Rojin. Onu bu eve getirmek istedim getirdim. Burası benim evim, sen de benim torunumsun. Onu kovarsan beni kovmuş sayarsın. O giderse ben de giderim!"

Mizgin avucunu ağzına kapadı. Yadê Piroz gitmekle kocasını tehdit ediyordu. İyileşmesi gereken her şey daha da kötüye gidiyordu. Rezan'ın hemen affetmeyeceğini bilirlerken neden ısrarla bunu yapıyorlardı. Mizgin bile artık Rojin konusunu o açmayacağı sürece açmamaya karar vermişti.

Odadaki herkes sessizlik içinde nefeslerini tutarak olayı izliyorlardı. Biri sesini çıkarsa onun da kalbi kırılacaktı.

Rojin dudağını ısırarak ağabeyini izledi. Söylediklerine rağmen kalkıp ona sarılmak istiyordu. Affedildiğini görmek istiyordu. Bu eve gizlice değil, onu çağıranın ağabeyi olmasını istiyordu. İstekler... Şu durumda o kadar uzak ve imkânsız görünüyordu ki.

Rezan babaannesine inanamayarak baktı. Şu yapılanlarla hâlâ kendilerine haklılık payı mı çıkartıyorlardı? "Ulan ne zaman mutlu olmama müsaade edeceksiniz? Ne zaman mutlu olduğum bir günü bana zehir etmekten vazgeçeceksiniz?" Yüksek sesiyle odadaki herkese bağırmış, en sonunda gözlerini kız kardeşine dikmişti.

Rojin duyduklarını bir süre idrak etmekle meşgul oldu. Onun mutluluğunu bozuyordu. Onun gününü zehir ediyordu. Sanki kız kardeşi değil ezeli düşmanıydı. Elini karnına koyarak oturduğu yerden dikkatsizce kalktı. Ani hareketi canını yakmıştı ama ağabeyinin sözleri bundan daha fazlasını yapmıştı.

Gözünden yaşları bir bir akarken genç kadın kapıya, ağabeyine doğru yürüdü. Kalbi kırılmıştı. Gururu kırılmıştı. Her şeye hazırlıklı olarak gelmişti. Ne söylese kabul edecek ve af dileyecekti. Lakin

mutluluğunu bozan kendisiyse ölüm dahi olsa şu kapıdan içeri artık adımını atmayacaktı.

Ağabeyine doğru yürüyen Rojin yanından geçtiği esnada dolu dolu gözlerini hiddetle bakan kara gözlerine dikti. Ağlamamak için direnerek son sözlerini söyledi: "Beni bir kez daha öldürdün, Rezan ağabey. Bundan sonra bu evden içeri adımım girmez. Girerse ölüm çıkar!"

Ellerinin tersiyle yaşlarını silerek, arkasında duran yengesine aldırmadan hemen odadan çıkmıştı. Rezan kardeşinin son sözleriyle sarsılmış halde ayakta durmuş gidişini izlemişti. Rojin bu eve son kez gelmişti. Ve bir daha gelmemek üzere gidiyordu.

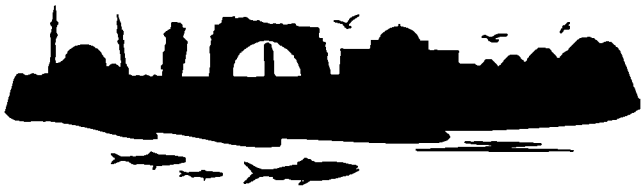
Rezan o an ciğerlerinin sıkıştığını hissetti. Başından kaynar sular dökülmüş gibi hissetti. Sırtından soğuk terler akıyormuş gibi hissetti. Rezan pişmanlık içinde kavrulduğunu o an hissetti.

"Yadê! Yadê!"

Bağırışları duymasa daha hâlâ kardeşinin kapıdan gidişini izliyor olacaktı. Önüne döndüğünde herkesin babaannesine doğru koştuğunu gördü. Yere uzanmış halde ve eli kalbinde baygın duruyordu.

Rezan ses tellerini yutmuşçasına kendisinin bile duyamayacağı bir kısıklıkta inledi:

"Yadê!"

Bölüm 17

Adil Bir Yaşam İstiyorsan
Önce Sen Adil Davranacaksın!

Gün içi yaşadığımız her şeyden sonra kafamızı yastığa koyduğumuz an çektiklerimizi sığdırabildiğimiz ve anlatmaya gayret ettiğimiz iki kelimelik bir cümlenin kurbanı oluyorduk. *Canım yanıyor!* Gerek kavuşamayan âşıkların, gerek sırtta iz bırakan dost hançerinin, gerek yalnızlıktan canlar inim inim inliyordu.

Gelip geçici birçok acıyı yüreğimizde büyüten varlıklardık elbette. Yoğun bakım kapısının önünde yaşama tutunmasını istediğin annen için beklemek gün içi yaşadığın geçici bütün sıkıntılardan daha büyüktü. O zaman can acısının nasıl bir şey olduğunu anlıyordun. Beklemek, yaşama tutunan bir canı çaresizce beklemek her şeyden daha büyük bir acıydı.

Piroz Şahmaran onu bekleyen herkesin annesiydi. Haydar'ın, Rezan'ın, gelinlerinin, torunlarının, kardeşinin, hatta Rezan'ın dostu Suat'ın bile. Mizgin'in ağabeyi Cengiz'in. Hastaneye gidip gelenler az değildi. Haşmet Ağa ve Camer Ağa hiç gitmeyenler arasındaydı.

İki gündür yoğun bakımdaydı. Bypass ameliyatından başarıyla çıkarılmış, kırk sekiz saatlik bir gözetim altına alınmıştı ve hâlâ yoğun bakımdan çıkarılmamıştı. Bugün çıkarılacağı için bütün aile yeniden gelmişti.

Rojin'in hastanede olması, hamile haliyle bekliyor olması Rezan Şahmaran'ı göz göre göre çaresiz bırakıyordu. Kısa bir an, sadece birkaç saniyeliğine gözlerini kapatıp yaşadıklarını gözlerinin önünden geçirmeye çalıştı. Ancak her şeyi değil. Sadece mutlu olduğu zamanları gözden geçirdi. Mutlu olduğu zaman yoktu. Gözlerini kapattığı gibi geri açmıştı. Elinde sıfır bir sonuçla tavana boş gözlerle bakmaya devam etti.

Mutluluğa giden yolda en büyük suçu işlemiş, bir ömür mutsuzlar hapishanesine mahkûm bırakılmış gibiydi.

Önceliği karısı olmuştu. Mizgin ile her şeyi rayına soktuğundan ve karısının ondan izinsiz hiçbir şey yapmayacağına emin olmuştu ki bu sefer güvenini bozmaya yeminliymiş gibi ailesi ondan gizli kapaklı işler yapmaya başlamıştı. Kime nasıl sırtını döneceğini bilmiyordu Rezan.

Üstelik istese de sırtını dönemezdi. Babaannesi kalp krizi geçirmiş ameliyata almışlardı. Yoğun bakıma alındığı günden beridir de göreceği anı bekliyordu. Kaç saattir hastanenin arka bahçesinde oturduğunu unutmuştu. Gelen gidenle ilgilenmekten, ayakta sapasağlam kalmaktan hayli yorulmuştu.

Sadece yalnız kalıp düşünmek istiyordu. Babaannesine bir şey olursa yaşayacağı vicdan azabını düşünemiyordu. Cebinden çıkardığı sigara paketinden bir dal çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi. Çakmağıyla ucunu yakıp içine çekti. Dumanını üflerken gözlerini usulca kapattı.

"Bütün gün burada mı kalacaksın?" Arkadaşı Suat'ın sesini duymasına rağmen gözlerini açmadı. Sigarasını içmeye devam etti. "Gerekirse evet," diye cevapladı.

"Yine mi affetmedin onu?"

"Hayır!" dedi sert bir sesle.

"Ne yaptın peki?"

"Tekrar evden kovdum, kalbini kırdım. Ailesinden bir kez daha koparmaya çalıştım." Düşündükçe kendine olan nefreti ve öfkesi harlanıyor, bu harlı ateş aynı zamanda Rojin'e de yükseliyordu. Kız kardeşi başından beridir hatalıydı. Bunu kendine kabullendirdikçe hazmedemiyordu.

"Vicdanını izne mi gönderdin ulan, bu nasıl bir kalp?"

Gözlerini açıp dostuna çevirdi Rezan. İçtiği sigarasını yarım bırakıp yere attı. Ayakkabısının ucuyla ezdi. "Vicdanım hâlâ sağlam. Onlar güvenimi yıktı."

"Yapma, kız kardeşin çok perişan."

"Elimde değil, Suat. Onu görünce yaptığı..." Rezan konuşmasını yarıda kesti, devam etmek istemedi.

"Kocası iş seyahatine gitmiş. Cengiz ona ağabeylik yapıyor. Senin onun yanında olman gerekir." Niyeti Cengiz'i kötü göstermek değildi. Aksine Rezan'ın kız kardeşine gitmesini sağlamaktı. Bu iş artık herkesi kırmaya başlıyordu. Ya kız kardeşini affedecekti ya da ömür boyu ilişkilerini keseceklerdi. Ki bu Suat için olmayacak bir seçenekti.

"Daha iyi ya, en azından kaçtığı evde kendine bir ağabey bulmuştur."

"Yapma, Rezan için gidiyor. Onları görmemek için buraya saklandın. Seni tanımıyormuşum gibi konuşuyorsun."

Rezan kafasını hayır anlamında salladı. Şu an kimseyi görmek istemiyordu. Onun için buraya kaçıp sığınmıştı. Ya da vicdanının sesini dinlemeye gelmişti. Gerçekten de Suat'ın dediği olabilir miydi? Vicdanı onu terk etmiş olabilirdi.

"Rojin umurumda değil. Cengiz'in de canı cehenneme, Suat. O adamın ismini yanımda anma." Cengiz'e olan kızgınlığı geçmek bilmezken her yerde adının anılmasını, onun karşısına ısrarla çıkmasını istemiyordu. Homurdanarak ayağa kalktı. Kaçacağı başka bir yeri ararken karşısında Mizgin'i görmesiyle adım atmayı bırakmıştı. Deyim yerindeyse donup kalmıştı. Son söylediğini duymuştu. Ağabeyi için söylediği son sözleri hamile karısı duymuştu!

Kocasının nasıl olduğunu görmek için yanına gelen Mizgin duyduklarıyla zoraki yutkundu. Sevdiği adamın sözleri canını o kadar çok yakmıştı ki gözyaşları sel olmaya koşmuştu. Mizgin sele engel olmak için güneş oldu. Ağlamamak için iç yanaklarını ısırarak kendine mukayyet oldu.

Yutkuna yutkuna bir hal olmuştu Mizgin. Ağlamamak için direndi. Onu izleyen kocasından bakışlarını çekmedi. Sadece yapacaklarını bekledi. Ağabeyi hakkında daha neler işitecekti, merak etti. Rojin'in kolundan tutup kaç diyen Cengiz'miş gibi davranan kocasının nefreti daha nasıl dökülecekti? Berdan'a saydıramadıklarını büyük ağabeyine saydırıyordu.

"Mizgin, bir sorun mu var?"

Suat dostunun sesini duyunca gelen Mizgin'e kafasını çevirdi. Rezan'ın son söylediklerini duymamış olmasını diledi. İkinci, üçüncü ya da bilemediği kaçıncı ayrılığı kaldıramazlardı. Arkadaşının çöküşünü bir kez daha kaldıramazdı Suat. Ayaklanarak karı kocayı yalnız bırakarak yanlarından ayrıldı. Çözümü kafa kafaya verip bulurlardı.

"Sana kahve getirdim," dedi Mizgin sesini iyi bir tonda ayarlamaya çalışarak.

'Cengiz'in de canı cehenneme,' demişti kocası ve Mizgin buna nasıl bir karşılık vereceğini kestiremedi. Ağabeyine en büyük hakareti yahut bedduayı etmişti. Lakin hâlâ yanında kalarak, 'Sana kahve getirdim,' diyebiliyordu. Bir kez daha yutkunarak getirdiği kahveyi kocasına götürdü.

Rezan kendisine doğru gelen kadının gözlerindeki acıyı görünce kendine binlerce küfrü savurdu. Kadını daha fazla üzmeye gram hakkı yoktu. Uzattığı kahveyi almak yerine diğer eline uzanıp tuttu.

"Özür dilerim."

Alayvari gülüşüyle kafasını salladı Mizgin. "Özrün duyduklarımı unutturmuyor."

"Öyle demek istemedim."

"Dedin!" Kelimenin üstüne basa basa söyledi Mizgin.

"Canım acıyor, anla."

"Canın acıyor diye bunu herkese mal edemezsin." Bu acımasızlığı kabul edemezdi Mizgin. "Senin yapamadığın ağabeyliği benim ağabeyim yapıyor. Kendini toparla da git kardeşini al. Ağabeyimi bu işe karıştırma artık!" Sert dille karşılığını devam ettirdi. Yeteri kadar katlanmıştı. Artık bir dur demeliydi.

Kafasını eğen Rezan hak verdi. Tek bir konuda hak verdi; Cengiz ona ağabeylik yapıyordu. Lakin bu duruma onları sokan da kardeşi Berdan idi. Kızgınlığının sebebi buydu. Ailesinden birisinin olmasıydı. "Ne diyeceğim ki ona?" Pes ederek gardını kırdı.

Bakışları beş yaşında bir çocuğu andırıyordu. Suç işlemiş küçük bir çocuk gibi. Mizgin sarılıp bunlar geçecek diyerek acısını dindirmek istedi. Kocasının acısını alıp kendi içine işlemek istedi. Onu böyle görmeye daha fazla devam edemezdi. Ama öncelikle bu işi çözmeliydi.

"Seni affettim de bitsin."

Affettim demek mi? Rezan kardeşinin olduğu yerde nefes alamıyordu. Oldubittiye getirir gibi dile getirebilir miydi? "Bu kadar basit mi?"

"Kalpten söyledikten sonra, basit olmadığını fark edeceksin."

Bugün karısına ayak uydursa ne kaybedecekti Rezan. Bilakis belki de Rojin'i kazanacaktı. Yapmaya cesaret ederse tabii. "Gitme... Dersem?"

Rojin için gün doğardı. Rezan ona bakıp minicik bir tebessüm etse, Rojin koşa koşa boynuna atlayıp sarılacaktı. "Gitmez, Rezan. Sen yeter ki durdur onu. Gözlerinin içine bakıyor git dememen için."

Rezan Ağa kafasını kaldırarak etrafına baktı. Eğer konuşabilseydi, eski güveni yakalayabilseydi, zaten çoktan giderdi. Kardeşi gidince kolay olmuyordu. Affetmek o kadar kolay değildi. Kırgınlığını bitirip yalnız bıraktığı kız kardeşini affetmek istese de yaptıkları gözü önünde bitiveriyor, her şey kopuyordu. Hikâye onun için başa yeniden sarıyordu.

"Onu görünce yapamıyorum," diyebildi Rezan bir kez daha.

"Ya bitirirsin bu öfkeyi ya da ben bu hikâyeye daha fazla devam edemem!"

***

Mizgin kocasına resti çektikten sonra soluğu bekleme odasında kaynanasının yanında aldı. Üç kızı da annelerinin yanında oturuyordu. Herkes çökmüştü. Her biri bir tarafa dağılmıştı. Ama kimse kocası kadar dağılmamıştı. Nasıl olacak, bu kırgınlık nasıl bitecekti bilmiyorlardı. Kırgınlığın devam ettiği her hikâye yarım kalırdı. Affı olmayan her kalbin acısı da ömrünün sonuna dek sürerdi. Rezan istediği halde affetmediği sürece bu acı her bireye sıçrayacaktı.

"Rezan nerede, Mizgin?"

Dilber Hanım'a hüzünlü edasıyla cevap verdi: "Sakinleşmeye çalışıyor, sigara içiyor." Gözlerini ablası Mihrivan'ın yanında konuşan Rojin'e kaydırdı. "Kaçıyor."

Dilber Hanım gelinine bir umut sordu: "Affedecek mi?"

Mizgin sözünü veremezdi. "Niyetli ama gururu..." diyerek herkesin bildiği ve kafalarına kazıdığı o yenilmez Rezan Şahmaran gururunu hatırlattı.

Gelininin gözlerindeki yorgun ifade, yürürkenki zorluğu gözden kaçmamıştı Dilber Hanım'ın. "Sen de çok yoruldun. Eve git dinlen. Bu hamile halinle sürünemezsin, üç gündür buradasın."

"Yadê bir yoğun bakımdan çıksın göreyim, öyle giderim." Elini sıkıp yanından kalktı. Beylerden kimse burada kalmamıştı. Hepsi muhtemelen yine bahçede oturmuş bekliyorlardı. Annesinin yanına giden Mizgin elini öpüp yanına oturdu. Başını omzuna yasladı. Kardeşi âşık olmuş, sevdiği kızı kaçırmıştı. Her iki aileye verdiği zarar gün geçtikçe büyüyordu. Her şeye karşı duran ağabeyi Cengiz bile cehennemlik oluyordu.

"Bazen Berdan'a sırtımı dönüp gidesim geliyor, dayê!"

Naze Hanım kızı kadar çaresizdi. Gelininin bu sefer ağabeyi tarafından kabul edileceğini zannetmişti. Ne var ki Piroz Şahmaran'ın kalp krizi haberi gelmişti. Hastaneye vardıklarında görebildikleri yıkılmış bir Şahmaran ailesiydi.

Kaynanasının yanında oturan Yadê Piroz'un yengesini gördü. Zahir Ağanın karısı hâlâ yanlarındaydı. Ara sıra çocukları geliyor tekrar gidiyorlardı. Rezan'ın dayıları sürekli buradaydılar. Haşmet Ağanın karısı, Suat ve Zeliş de gelenler arasındaydı. Dün Adem ve Yağmur da gelmişti. Mizgin hepsini ağırlarken gelişlerine teşekkür

etmiş, yorulmasınlar diye eve göndermişti. Yine de kimse gitmemişti. Zarin ve Rozan ağlayarak kalmayı başarmışlardı. Evin, teyzesinin yanına bırakılmıştı. Kalması pek sağlıklı olmayacaktı.

"Berdan'a sırtını dönme. Rezan da kız kardeşine dönmesin. Onların bizlere ihtiyacı var. Asla affetmeyeceğiz ama sırtımızı da dönmeyeceğiz. Hele bir Jinap Piroz ayaklansın. Babaannen onunla bir olup iki aileyi de bastondan geçirecekmiş." Cümlesi bittiğinde belli belirsiz tebessüm etti.

Annesinin hatırlatmasıyla yüzündeki ifade bin parçaya bölünerek dağıldı. "Yadê Feyruz çok üzgün değil mi?"

"Kahroldu, Mizgin'im kahroldu. Hep dua ediyor, namaza oturduğu an ellerini duaya açıyor. Ağlıyor, biz yanına gidince susuyor. Dostunun sesini bir duysa..."

Yoğun bakımda yatırılan yaşlı kadını sadece Haydar Şahmaran görmüştü. Ne Rezan ne Haydar başka kimsenin görmesine izin vermemişti. İlk kırk sekiz saatini tetikleyecek bir tehlikeden korumak için tedbiri almışlardı. Gerisi doktorlara kalmıştı. Mizgin sesini duyacağı anı sabırsızlıkla bekliyordu. "Yadê Piroz bizi bırakmaz."

"Bırakmaz, Mizgin'im bırakmaz."

"Şu yoğun bakımdan bir çıkarılsa." Sabırsızca ofladı. "O içeride hiçbirimizi görmediği için nasıl huysuzdur. Hemşirelerle uğraşıyordur şimdi," diyen Mizgin, yaşlı kadının tatlı huysuzluğunu anımsayınca acıyla gülümsedi. Huysuzluğuyla da, aksiliğiyle de başının üstünde yeri vardı. Piroz Şahmaran'ın olmadığı ev, ev değildi.

"Yadê!"

Rozan'ın inleyen sesiyle bekleme odasında oturan kadınların hepsi yerinden fırlamıştı. Bekleme odasından çıktıkları an, sedyede yatırılmış, başında hasta bakıcıyla asansöre doğru götürülen kadını görmüşlerdi. Zarin ve Rozan'ın sedyeyi tutarak konuşmaya çalışmasını umut içinde izlemişlerdi.

"Yavru kuzularım, iyiyim ben."

Müşfik tavrıyla konuşan yaşlı kadının tarazlı sesi kadınları acıya boğmuştu. Torunlarına iyiyim demesini dört gözle beklemişlerdi. Nihayet sesini duyabilmiş, iyi olduğundan henüz emin olamasalar da kendi ağzından döküldüğünü duyabilmişlerdi. Yaşlı kadın odaya alınmak için asansöre bindirilirken, Dilber ve Gülistan Hanım yanına alınmıştı.

Mizgin, annesi ve görümceleriyle bir başka asansörü beklerken, haberi kimden aldılarsa bütün adamlar olduğu gibi yukarı çıkmıştı. Hastane koridoru dolup taşmış, kabul etmeyen güvenlik görevlileri

ve hemşireler aşağıya inmelerini rica etmişti. Kalabalıklarının farkında olan adamlar inmişti. Haydar, Rezan, Aslan, Revenk ve Yadê Piroz'un erkek kardeşi Zahir Ağa kalmıştı.

Vicdan azabıyla kavrulan Rezan, babaannesinin iyiyim dediğini öğrendiğinden beri mutlu olmuştu. Eğer o ölseydi Rezan kendini asla affetmeyecek, var olan bir parça hayatını da kendisi kesecekti.

"Hadi gözümüz aydın," diye soludu Haydar Ağa. Babasını, ağabeyini kaybettikten sonra annesini de kaybedemezdi. Onları şimdi bırakıp gidemezdi. Zahir Ağa yeğeninin omzuna vurup destek çıktı. Annesi için kahrolan Haydar'ı her saniye izlemişti.

Rezan doktor ile konuşmak için yanlarından ayrılırken, normal odaya alınan Piroz Şahmaran'ı görmek için kaldığı servise çıkmışlardı. Rezan doktorla beraber dönmüş, onu görmek isteyenlere kendisinin belirtmesini istemişti. Doktor sadece beş dakikayı uygun görmüştü. Beş dakikayı değerlendirecek ailesi odaya girmişlerdi. Herkes onu görmek istiyordu.

Herkesten önce odaya koşan Rozan babaannesinin yanına varırken üzmemek için hüznü def ederek canlı çıkmasına özen gösterdiği sesiyle sordu: "Yadê iyisin değil mi?"

"İyiyim, keçamin iyiyim."

Tarazlı sesi, sık sık daralan nefesi yoğun bakımdan yeni çıkmış babaannelerinde acı bir görüntü bırakıyordu. Şükür ki aralarındaydı. Kâbus gibi geçen günler geride kalmıştı.

Arkasından gelen Revenk, "Yadê taş gibisin maşallah, sana bir şey olmaz," diyerek güldürmek için elinden geleni yapmaya koyulmuştu. Bugün kızarsa da, fırça atsa da gıkını çıkarmayacaktı.

Kardeşine ortak olan Aslan, şaka yoluyla babaannesiyle uğraşmaya devam etti. "Yadê ne oldu sana öyle ya?" Uzanıp elinin üstünü öptü. İçinden şükürler dilemişti. Onları bırakıp gitmemişti.

"Kuzulkurt bû*! "

Yaşlı kadın torunlarını görür görmez huysuz tavırlarına son gaz devam etmişti. Ne Aslan'ı ne Revenk'i bundan mahrum bırakmayacaktı. Herkesi sağ salim görmek yaşam sevincini katlamıştı. Sadece Rezan'a olan kızgınlığı geçmek bilmiyordu.

Diyar, Aslan'ın yanına sokularak kıkırdadı. "Yadê hepimizden daha iyi, Aslan ağabey."

Küçük oğlana hak veren Aslan savunmasızca güldü. Babaannesinin iyi olduğuna şimdi inanmışlardı. Bu kadın onları bırakıp gitmezdi. Hele evlendirmeden asla gitmezdi. Torun kucaklamadan gitmezdi. Daha fırça çekeceği nice günleri vardı.

* Kuzulkurt bû: Zıkkım olsun

"Sana dedim, Haydar; jinap çok iyi." Kocasına konuşan Gülistan Hanım keyifle kaynanasına baktı. Ancak keyfi kısa sürdü. Zira Piroz Şahmaran her zamanki gibi gelinlerinin üzerine yürümeye devam etti.

"Çi bû bûkê* ? Öleceğim diye, yerime mi göz diktin?"

Gülistan Hanım dehşet içinde kaynanasına baktı. "Allah korusun, jinap." Teessüf edercesine yüzünü astı. Formunu hasta yatağında bile koruyordu kadın.

"Yok, Gülistan, annem bizi hayatta bırakıp gitmez." Haydar Ağa karısına destek vermişti. Annesi iki gün o yoğun bakımda yalnız kalmanın acısını belli ki hemen şimdi çıkaracaktı. Hemşirelerin ara ara şikâyet etmelerine az çok şahit olmuştu.

Zahir Ağa ve hanımı yaşlı kadının başında durumunu sormuştu. Dalgaya almayıp ciddiyetle cevapladığı sadece onlar ve Mizgin'in annesi Naze Hanım olmuştu. Yengesi ve kardeşi üzerinden giderek gelinlerine kadar laf söylemiş, yüzleri gülümsetmişti.

"Yadê bizi bıraktın diye çok korktuk." Sitem eden Zarin, kardeşi Rozan'ın yanına geçip oturmuş, yaşlı kadının elini tutmuştu.

Yadê Piroz torunlarına ilgiyle baktı. "Dedenizin yanına gidip geldim, kızım. Hepinize selamı var."

Odada olan herkes tebessüm etmişti. Yaşlandıkça çocuklaşanların arasında Yadê Piroz da vardı. Ölümden dönmesine rağmen sırf torunları üzülmesin diye keyifili olmaya çalışıyordu. Onları daha fazla üzmek istemiyordu. Onları ne kadar mutlu görse bir o kadar mutlu oluyordu.

Odadaki herkese tek tek göz atınca onları bir kez daha gördüğü için Rabbine şükretti. Şimdi sağ salim ayağa kalkarsa, daha iyi olacaktı. Önce yan yana duran Aslan, Revenk, Zarin, Diyar ve Rozan'a baktı. Peşi sıra gözlerine kardeşi Zahir ve yengesi takıldı. Hemen yanlarında dünürleri Naze Hanım vardı. Haydar ve Gülistan'ı gören gözlerinde parıltılar daha da büyüdü. Herkesin gözlerindeki neşeyi görüyordu. Arkalarında duran Dilber ve iki kızına baktı. Mihrivan ve Berivan. Diğer kızı Rojin'i görmeyince duraksadı. Odayı biraz daha tarayınca kapının yanında Rezan ve Mizgin'i gördü.

Ancak Rojin'i bulamadı. Gülümseyen yüzü anında soldu. Kısık sesiyle Rezan'a seslendi: "Rezan... Rojin nerede?" Kaşları derinden çatılmış, gözleri kararmıştı.

Cevap vermeyen Rezan gözlerini kaçırdı. Kız kardeşi dışarıda kalmıştı. Sırf o içeriye girdi diye girmemişti. Ki Rezan da onu çağırmamıştı. Çağırmak istediyse de dile getirememişti.

* Çi bû bûkê: Ne oldu gelin

"Dışarıda bekliyor, yadê," diyerek kocası yerine cevap verdi Mizgin.

"Hepiniz çıkın dışarı, onu getirin bana." Elini hafiften kaldırıp kapıyı gösterdi. Sesi gittikçe sertleşiyor, nefesi sıklaşıyordu. "Ne yapacağım ben sizin suratınızı? Her gün görüyorum zaten. Biraz da başka yüzler göreyim."

Odadakiler bir müddet bakıştı. "Bir hastane odasından kovmadığın kalmıştı, yadê. Helal!" derken minik bir alkış eşliğinde güldü Revenk. Zahir Ağa, hanımı ve Naze Hanım dışında hepsi teker teker dışarı çıktı.

Mizgin'in ailesi doktor kalabalığı kabul etmeyince eve geçmişlerdi. Cengiz kalmak istediyse de Rojin ve ağabeyi konuşsun diye gitmişti. Daha doğrusu onun gitmesini isteyen Mizgin idi. Ve ağabeyi de kardeşini zor durumda bırakmamak için gitmek zorunda kalmıştı. Suat ve ailesi de fazla kalabalık olmasın diye gitmişti. Gelen çoğu hasta ziyaretçileri, kalabalık yapmamak için Yadê Piroz normal odaya alındıktan sonra gitmişlerdi. Geçmiş olsuna yavaş yavaş geleceklerdi. O yüzden hastanede kalan sadece kendi ailesiydi.

Dilber Hanım hemşire odasının önünde bir sandalyede oturan kızının yanına doğru ağır ağır yürüdü. Mağrur çenesini dikleştirmiş, kollarını şişmiş karnının üstünde birbirine geçirmiş, yüzünü babaannesinin kaldığı odanın kapısından çevirmişti. Çağırmadıkları için alınmış olmalıydı. Hâlbuki kimsenin çağırmasına gerek yoktu. Derin düşüncelere dalan kızına seslendi: "Kızım babaannen seni çağırıyor."

Rojin, annesinin sesini duyunca kafasını şiddetle çevirmişti. Gözleri mutlulukla parlayan kadın oturduğu yerden temkinli hareketleriyle doğrulmuş, ayaklarının üzerinde durmuştu. Onu görmek isteyen babaannesinin yanına gitmek için tempolu adımlarını sürdürmüştü. Rezan ağabeyinin yanından geçmiş, yüzüne bakmadan odaya girmişti.

Arkasından kapanan kapı, Rezan'ın yüzüne kapanmış gibi bir etki bırakmıştı. Gözlerini sımsıkı kapatan genç adam amcasının sesini duyunca geri açmış, burnundan nefesini homurdanarak geri vermişti.

"Hadi Şêr, sen de çocukları eve götür. Evin şimdi kafayı yemiştir. Onu teyzesinden alırsın," diyen Haydar Ağa kızının merakına düşmüştü. Evin'i teyzesine bırakmışlardı. Onu hastane köşelerinde bekletmek istememişlerdi. Aslan, kızına babaannesinin iyi olduğunu söylerse sürekli telefonla arayıp sormayı da bırakacaktı.

"Olur, amca." Aslan amcasının isteğine uyarak kızları ve Diyar'ı yanına çağırmıştı. Ablaları Mihrivan ve Berivan, tekrar geleceklerini söyleyerek Aslan'ın onları eve bırakmasını istemişti. Hepsi toplanıp beraber hastaneden çıkmış, Naze Hanım ve Rojin kalmıştı.

Rezan ve amcası baş başa kalıp konuşurken, Mizgin ve Revenk koridorun dışarıya bakan camının önünde durup sohbete koyulmuşlardı. Konu Rezan ve Rojin idi. Rezan'ın yelkenleri indirdiğini neredeyse hepsi fark etmişti.

Revenk düşüncesini paylaşmayı uygun görmüştü: "Büyük ihtimalle Rojin'i affedecek. Halini görmüyor musun?"

Bu affetmeme olayından bezmişti Mizgin. Başından beridir Rezan suçu olmayanların bile burnundan getirmişti. Hem kendine hem çevresindeki herkese zarar vermişti. Oflayarak burun kıvırdı. "Bir zahmet affetsin. Valla karnımdaki çocuk bile sıkıldı. Gerisini sen düşün."

Revenk yengesinin söyledikleriyle kısık sesiyle dolu dolu güldü. Elini burun kemerine götürüp sıkarken etrafına baktı. Kimse duymuş muydu, kontrol etti. Keza duymalarını istemezdi. Duyarlarsa şayet Şahmaran'ın gelini deli diye dedikodu çıkarırlardı. Doğru bir tespit olacağından kuşkusu da yoktu. Çünkü bu kadın zırdeliydi.

"Rezan gibi bir adam sana çok iyi dayanmış."

"Hadi oradan." Hayretle inledi Mizgin. "Ağabeyini çekmek ne kadar zor, bilmiyor musun? İlk aylarım aklıma geldi de," diyerek düşününce kafasını şiddetle iki yana salladı. O günler kara bir deliğin içine hapsolsun, hayatında bir daha yaşayıp sınanmasın istiyordu. "Hiç konuyu açmayalım."

Revenk tek kaşını kaldırdı. Dudağının kenarı hafif yukarı kıvrılınca kaşları düzeldi. "Kabul et sen de ona çok çektirdin."

"Huyumuz kurusun; karı koca olarak birbirimize çok çektirdik."

"Mizgin yenge kabul et. Sen ondan daha kötüydün. Senin üstüne başka bir kadın tanımam." Elleri cebinde omzunu silkti. Bu kadın gibisini daha görmemiş, görmeyeceğinden de neredeyse emindi.

"Bir ben, bir Yıldız Tilbe! Allah var kafamız çok güzel."

Engel olamadığı kahkahası hastane koridorunda yankılandı Revenk'in. "Ulan," diye söylenirken onu izleyenleri görünce durmaya çalıştı. Nafile! Yanındaki kadın buna izin vermiyordu. Ağabeyine karşı bariz bir kıskançlık duydu. Mizgin gibi bir karısı varken, nasıl hâlâ yüzü asık gezebiliyordu? Bu kadının yanında kimse yaşlanmazdı ki.

"Haklı..." Gülmekten konuşamıyordu. Rezan'ın sert bakışları-

nı üzerine sabitlenmiş görünce kendini toparlamaya çalışmış, yine başarısız çıkmıştı. Ciddi olamıyordu. "Hak... Haklısın kadın olarak, ikiniz de çok çektiniz."

"Biliyorum canım." Gözlerini süzerek, mağrur çenesini dikleştirdi Mizgin.

"Tüm samimiyetimle soruyorum; bu küçük kadın olgun kalmayı nasıl başardı? Nasıl o acıya dayanabildi?" Revenk'in yüzündeki gülüşü yavaştan siliniyor, yerini kederli bir meraka bırakıyordu. Zira ağabeyinin çektirdikleri az değildi. Üstelik bu olayın en masum yüzü Mizgin idi.

Mizgin kayınbiraderine dönerek işaret parmağıyla üç kere göğsüne vurdu. "Bu kalp kırılmışsa, bir şeyler öğreniyorsun demektir."

Kırıldığı için büyümüştü. Büyüdüğü için olgunlaşmıştı. Olgunlaştıkça da ayakta kalmış ve gelen her acıya göğüs germişti. Revenk kendi için muhakemesini böyle yapmıştı. "Seni olgunlaştıran acıların mı?" diye kısa ama kendince mantıklı bir soru daha yöneltti.

"Elbette. Tabii onun öncesi de var." Ellerini iki yana salladı. "Orayı karıştırma."

"Aslında..." diye söze girmişti ki ağabeyinin sesiyle konuşması tümden kesilmişti Revenk'in. Kafasını çevirince kendilerine doğru geldiğini gördü.

"Mizgin?" Karısı ve kardeşinin ne konuştuklarını deli gibi merak eden Rezan Ağa daha fazla uzaktan izlemeye tahammül edememişti. Yanlarına vararak karısının kolundan tutup yüzünü koridorun kapısına çevirdi.

Kolunu tutuşuna kısa bir bakış atıp, kahverengi gözlerini kocasına dikti Mizgin. "Efendim."

Kafasıyla camdan dışarısını işaret etti. "Eve gideceğiz."

"Neden?"

"Açsındır, bir şeyler ye. Dinlenmen gerek, bebek..."

Mizgin sözünü sorusuyla yarıda kesti: "Burada yemek yok mu?"

"Burada rahat yiyemezsin."

"Yok valla çok güzel yemek yerim."

Revenk cevabıyla kıkırdadı. Ağabeyinin bakışlarını üzerine alınca, laf işitmemek için yanlarından seri adımlarıyla uzaklaştı. Biraz babaannesiyle uğraşabilirdi. Başında kimin kalacağını kesinleştirdikten sonra gece nöbeti için kendisi kalacak, yarın sabahtan ağabeyleri gelecekti.

Revenk yanlarından uzaklaşınca, "Yemek olsan seni bile burada yerim," diye kısık sesiyle itirafta bulundu Mizgin.

"Manyak mısın, kadın?" Rezan etrafını kolaçan ederken Mizgin'in gözlerindeki yaramaz bakışları fark etti. Hâşâ sormaya ne gerek vardı. Harbiden deliydi bu kadın. Ya da kızgındı ve onu cezalandırmak istiyordu. Zira ağabeyi hakkında söylediklerini duymuştu. Üstelik Rojin'i affetmezse varlığını hayatından men etmekle tehdit etmişti.

"Manyak değilim, kırgınım." Odadan çıkan iki hemşire onlara bakınca Mizgin gözlerini kısarak genç kızları izledi. Direkt Rezan'ı göz hapsine alırlarsa Mizgin de onları kendi hapsine alarak işkencenin âlâsını çektirecekti. Sonra da Rezan'ın burnundan fitil fitil getirerek günün bütün hıncını çıkaracaktı.

"Gideceğiz."

Rezan kadının yürümesi için koluyla hafif dürterken, karısı gitmemek için ısrarla direniyordu.

"Kırgınım, diyorum, Rezan."

"Tamam, eve gidelim."

"Lahmacun yersek gelirim."

"Tamam, kadın tamam! Lahmacunu yolda alırız!"

Kocasıyla anlaşan Mizgin kaynanasının yanına gitmişti. Annesiyle vedalaşmış, ağabeyi Rüzgâr'ın gelip onları alacağını öğrenmişti. Yadê Piroz'a sabah yanına tekrar geleceğini söyleyerek, kaynanasına gideceğini bildirip odadan ayrılmıştı. Bebeğini de düşünmesi gerekiyordu. Biraz dinlenmeliydi. Kaç gündür kimse doğru düzgün uyuyamıyordu.

Hastaneden ayrılmış, bindikleri arabayla konağın yolunu tutmuşlardı. Yolda Mizgin'in isteği üzerine lahmacun almışlardı. Eve varmayı beklemeyen kadın paketleri açmış, dürüm yaptığı lahmacunu çoktan gömmüştü. Rezan'a hazırlamış ancak kocası aç olmadığını söyleyerek geri çevirmişti.

"Ben sana burada lahmacun veriyorum, sen reddediyorsun?"

"Aç değilim, Mizgin. Ayrıca arabada yemek yemem."

"Neden ki, kimse seni görmez."

"Onunla alakası yok. Eve gidince yerim, sen ye."

Araba yolculuğu kısa sürmüştü. Konağın önünde park edilen arabadan karı koca paketlerini alarak inmiş, içeriye girmişlerdi. Kızları bahçede gören Mizgin hemen Evin'in yanına gitmişti.

Kızın boynuna atladığında Evin kokusundan anlayarak kocaman gülümsedi. "Bu akşam da gelmeyeceksin sandım, Mizgin." Korkusunu alsa alsa Mizgin alırdı. Hoş, kız kardeşlerinin sesi gayet canlı çıkmıştı. Babaannesinin iyi olup olmadığını en iyi Mizgin ona

anlatırdı. Aslan üzülmesin diye ondan saklıyor ve kardeşlerini de tembihlemiş olabilirdi.

"Ay herifim kıskandı. Eve gönderdi beni yemek bahanesiyle," diyerek kocasına yan bir bakış atmış, ters bakışlarını göndererek elindeki paketleri Zarin'in eline bırakınca Mizgin onu boş vererek, Aslan'ın yanındaki boş sandalyeye oturmuştu. Kocasının merdivenlere yöneldiğini oturunca görmüştü.

"Yadê nasıl?"

Evin'in endişeli tınısını iyi algılamıştı. "Allah'a çok şükür iyi. Senden benden daha iyi, Evin," diyerek güldü. Evin'in onlara inanmadığı her halinden belliydi. İnanması için Aslan'a döndü. En iyi o yardım ederdi. "Odaya aldığımız gibi hepinizin ağzının payını verdi, değil mi Şer? Yoğun bakımda kalmanın acısını bizden çıkardı."

Aslan o haline bile razı olduğundan gülerek onayladı. "Allah'tan baston yanında değildi."

"Mizgin yenge, sen ne yapacaksın şimdi?" diye sordu Zarin. Ablasını yalnız bırakmak istemediği için kimsenin şimdilik uyumasını istemiyordu. En azından ablasının korkuları silinene kadar. Üç gündür birbirlerini adamakıllı görmüyorlardı.

"Hemen uyuyacağım, Zarin'cim. Başım çatlıyor."

"Yapma ya," diyen Rozan ablası kadar isteksizdi. Mizgin gitmezse iyi olurdu.

"Başımın içinde, resmen bir cenaze var bitmek bilmiyor." Avuç içlerini başına koyup biraz sıktı acısını dindirmek için. Bebek için herhangi bir ilaç da alamıyordu. O yüzden sabaha kadar bu acıya dayanacaktı. Onunla beraber Rezan'ın da gecesini bir kez daha mahvedecekti. Başı ağrıdığında sabaha kadar sızlanır, kimseyi uyutmazdı.

Allah sana bu gece sabır versin, kocacım, diye geçirdin içinde. Sanki Rezan onu andığını hissetmiş gibi, "Mizgin," diye bağırdı. Yukarıdan seslenen kocasıyla Mizgin ağır ağır ayaklandı. Şimdi gitmeyecek olsa bile Rezan çağırdığı için gitmek zorunda kalacaktı. "Kızlar size yemek getirdik. Afiyetle yiyin." Evin'in yanağından öpüp merdivenlere doğru ilerledi. Yukarıya çıkarken kocasını kapının önünde beklerken buldu.

"Efendim, ne oldu? Ne vardı?" Alınganlığını devam ettiren kadın, neden çağırıp kapı önünde dikildiğinin merakına düştü. Herhâlde Mizgin'in sabrını sınayacaktı.

Elini kapı pervazına uzatan Rezan, yüzüne yavaş yavaş yayılan sırıtışla karısını süzdü. Dolgun dudaklarını ağzının içine alırken ısırmıştı.

Korkuyla yutkunan Mizgin bir adım geriledi. "Neden benim az önce lahmacuna baktığım gibi bakıyorsun?"

"Bu gece, Mizgin, elimden çekeceğin var!"

"Eûzu billahi mineş-şeytânirracîm. Bismillahirrahmanirrahîm."

***

Arabada hastane yoluna dosdoğru giderken, yüzünü asmaktan vazgeçmedi Mizgin. Rezan Ağanın keyfine diyecek yoktu. Özellikle sabah Mizgin'in banyoya girip attığı çığlığı sayesinde kahkahası tüm konağa yayılmıştı. Son günlerde çok üzülmüşlerdi. Biraz Mizgin üzerine oyunlar oynayarak mutlu olabilirlerdi. İşte şimdi sıra ona geliyordu. Asıl hikâye Rezan için şimdi dönmeye başlıyordu!

"Asma şu suratını, güzelim, asma."

Bir de pişkin pişkin dalga mı geçiyordu? Mizgin kocasına gözlerini devirdi. "Bıraktığın morluklar tüm gülüşümü elimden aldı."

İşte bu inanılmaz bir zevkti adam için. "Görünmüyor bile."

"Ben gördüm ama."

Göğsüne birkaç mor imzasını atan Rezan, Mizgin'in bu kadar çok kızacağını tahmin etmemişti. Kendisinin bu kadar çok keyif alacağını da düşünmemişti. Kızgın haliyle o kadar komik duruyordu ki. Gülmeye ne doymuş ne de doymak istemişti.

"Boynumda da imzan var. Biri görse ne olur?"

"Tülbentin kapatıyor. O kadarını düşündüm, merak etme."

"Ooo Rezan Ağa bu rahatlık nereden geliyor?"

"Senden geliyor."

Mizgin cevap vermek yerine dikiz aynasını kendine çevirdi. Boynunu kapatmak için tülbentini bir kez daha düzeltti. İşaret parmaklarıyla kaşlarını düzeltti. Rezan'ın onu izlediğini görünce kocasına bakarak gülümsedi.

Rezan dikiz aynasını kendine doğru çevirerek görüş açısında düzeltti. Kadın şimdi bir kazaya sebep olacaktı. Söylene söylene gaza bastı.

"O değil de, Rezan, fark ettin mi? Gittikçe daha da güzelleşiyorum."

"Zaten güzel bir kadınsın."

"Allah resmen diğer kızlardan alıp bana veriyor. Kahretsin bu nasıl bir şey."

"Abartma."

"Abartmıyorum, ciddiyim. Sen de ne şanslı adamsın."

"Başka kadınlar da bunu senin için söylüyor."

Kıkırdayan Mizgin viteste duran kocasının ellerini sıkıca tutarak aşkla baktı. Onu asıl güzelleştiren Rezan'ın sevgisiydi. Onu özel hissettiren aşkıydı. Kocası bu kadar güzel sevmeseydi, Mizgin bu kadar güzel olmazdı.

"Efsane kadınım Yıldız Tilbe'nin dediği gibi; olduğu kadar güzeliz."

Rezan kadınına göz kırparak gülüşünün derinlik kazanmasını sağladı. Şayet çirkin de olsaydı bu kadını sevecekti. Zaten kendini sevdiren yüzünün güzelliği değildi. Verdiği savaş Rezan'ı etkilemişti.

Hastanenin otoparkına arabasını park ettikten sonra karısıyla beraber inen Rezan Ağa acele etmeden ağır ağır yürüdü. Mizgin'in yüzünü hâlâ asıyor olmasından ötürü gülmekle meşgul olmuştu. Hastaneden içeri girerek asansöre doğru yürüdüler. Birazdan hastaneye Şahmaran ailesi için yine doluşacaklardı. Revenk'in sabaha doğru eve gelmesini Rezan söylemişti. Aslan onun için erkenden uyanıp hastaneye herkesten önce geçmişti. İlk gece annesi Dilber Hanım refakatçi olarak kalmıştı. Sırasıyla Gülistan yengesi de kalacaktı.

Asansörü beklerken, Rezan telefonuyla meşgul oluyordu. Bugün öğleden sonra şirkete geçecekti. Nasılsa amcası ve kardeşi buradaydı. İşleri kaç gündür aksıyordu. Rayından çıkmadan ucundan tutmalıydı. Asansör kapısı açılınca karı koca arkalarından temizlik personeli ve bir hemşireyle beraber bindi. Babaannesinin kaldığı servisin katına basan Rezan tekrar telefonuna kafasını gömmüştü.

Her defasında tülbenti düzeltip kocasının imzasını saklamakla uğraşan kadın telefonda neyle uğraştığının derdine düşmüştü. İçerisi kalabalık olduğundan bakamıyor ve soramıyordu da. Hoş sorsa Rezan Ağanın çok kıymetli sinirlerini hoplatacaktı. Yerinde ayağını sabırsızca vurarak çıkacakları katı bekledi.

Rezan sabırsızlanan kadının sebebini net anlamıştı.

Bastıkları katta duran asansör kapısı açılınca, karı koca beraber indi. Yadê Piroz'un düne nazaran bugün daha iyi olduğunu umuyorlardı. Odasına doğru yürümeye başladıklarında Rezan'ın telefonu çalınca genç adam durmuş, o durunca Mizgin de otomatikman ona uyarak adımlarını sonlandırmıştı.

Rezan Ağa her gün ısrarla arayıp nerede olduğunu soran elemanına sabır çekerek cevap verdi. Yine aynı soruyu sorarsa elinden hiçbir Allah'ın kulu alamayacaktı.

"Günaydın, Rezan Bey."

"Günaydın, Metin."

"Neredesiniz?"

"Fesuphanallah." Çektiği sabır bile yeterli olmuyordu. Burun kemerini sıkarak hastane koridorunda olduğunu bir anlığına unutarak telefona gürledi Rezan: "Oğlum sen geri zekâlı mısın? Üç gündür aynı soruyu soruyorsun. Hastanedeyim, nerede olacağım!"

Telefondan bir müddet ses gelmedi. Muhtemelen aldığı cevabın etkisinden hâlâ çıkamamıştı çalışanı. Bir insan her gün arayıp cevabını bildiği soruyu sorar mıydı? Metin sabır kotasını karısından sonra dolduranların başında geliyordu.

"Özür dilerim, efendim. İşler çok yoğun. Ne zaman..."

Rezan homurdanarak cevap verdi: "Öğleden sonra geleceğim. Ben gelene kadar idare edersin herhâlde, Metin."

"Ederiz, Rezan Bey. Geçmiş olsun tekrardan."

"Sağ ol," diyerek telefonu kapattı. Yanında bekleyen ve yüz ifadesinde ne olduğunu çözemediği karısına kısa bir an baktı. Hastane koridorunda hakaret ederek gürlemesine ne tepki vereceğini şaşırmış olmalıydı.

Dudaklarını birbirine bastıran Mizgin, kocasının kara hareleri üzerine kilitlendiğinden söyleyeceği her şeyi geri yutmuştu. Metin sabah sabah canına okumuş olmalıydı. "Yadê Piroz'a bakalım. Sonra işine git. Kaç gündür aksadı zaten."

Rezan kafasını sallamakla yetindi. Odaya gitmek için tekrar yürümeye başladıklarında kapıdaki hareketlilik dikkatlerini çekmişti. Rezan adamları tanımıştı. Babasının amcalarının çocuklarıydı. Aslan yanlarında konuşuyorlardı.

Mizgin hepsinin içinde tek bir surete takıldı. Yanlış gördüğünü düşündüğünden önce gözlerini kapatıp açtı. Ama aynı suret oradaydı. "Bu meymenetsizin burada ne işi var?" Suratı bozguna uğramış, yaşadığı rahatsızlık sesine de yansımıştı.

Rezan anlamsız bakışları arasında Mizgin'e döndü. "Anlamadım, Mizgin?" diye sordu. Gelen kuzenleriydi. Kimden yine rahatsız olmuştu? Bakışlarını tekrar kapıdaki kalabalığa çevirince gördüğü suretle oflamıştı. Hiç sırası değildi.

"Jinda da gelmiş diyorum! Ne işi var burada diyorum! Koca bulma yeri değil burası diyorum! Revenk de, Evin'in oldu. Sen zaten benimsin!" Ağzından kinayeyle çıkan her kelime kocasını öfkelenmeye doğru hızlı bir yolculuğa çıkarıyordu. "Aslan'a göz diktiyse beklesin, o başkasını buldu. Erkek kalmadı elimizde yani diyorum."

Bir kadın muhabbeti yüzünden tekrar kavga etmek istemiyordu Rezan. Ancak son cümle darbe niteliğinde olmuş ve onu sarsmıştı.

Yüzü kızaran adam karısının elini avucu arasında sıktı. Jinda'ya düşmanlık beslemekten vazgeçmeyecekti besbelli. Lakin bu ağzının ayarını bozacağı anlamına gelmiyordu.

"Ağzından çıkanları bil, beni zıvanadan çıkarma."

Mizgin aldığı sert uyarı ve avucu arasında sıkılan elinin acısıyla kaşlarını çattı. Alnı kırışan kadın, acıyla bakan gözlerini kocasına çevirdi. "Emrin olur," diyerek elini elinden hızla çekip kurtardı. Jinda asla sevip sayacağı bir kadın olmayacaktı. Üstelik dedikoduları duyduğunu yüzüne alenen vuran kızın yanına da bırakmayacaktı.

Gelen ziyaretçilerin yanına Rezan katılmış, karısını odaya göndermişti.

Mizgin, Jinda'nın annesi Kısmet Hanım'a sarılıp hatırını sordu. Gelmesine sevinmiş miydi? Hayır, gelmese de olurdu. Hayır gelmişti, ne demeye kızını getiriyordu? Jinda'ya geldiğinde annesine sunduğu gerçek gülücük, sahte tebessüme döndü. "Sen de mi buradaydın?" Seni görmedim demenin üstü kapalı haliydi bu.

Jinda kendisini sevmeyen Mizgin'den nefret ediyordu. Bütün hisleri karşılıklıydı. "Beklemiyordun herhâlde," diyerek güldü. Annesi, Dilber Hanım, Gülistan Hanım olmasaydı Mizgin'e cevabını verirdi. Fakat Yadê Piroz da vardı. Üstelik Mizgin'in üzerine titrediğini bütün Urfa biliyordu. Bir laf etse olan Jinda'ya olacaktı. Mizgin uğruna torununu bile karşısına almış kadındı.

"Yok, herkesi bekliyordum. Seni beklemiyordum," diyerek sahte gülücüğünün arkasında harlanan kinli gözlerini kıza bir an kusup Yadê Piroz'a doğru gitmişti. Kaynanasının uyarıcı bakışlarını görmemek için bakmaya cesaret edememişti. Önce babaannesiyle konuşmalı, sonra Jinda'yı alt etmeliydi. Duyduğu dedikodunun aslını tam bilmiyordu. Fakat kaynağı sağlamdı.

"Yadê seni çok özledim. Sensiz Şahmaran konağının tadı yok." İnce ince sitem eden Mizgin, soluk renginin biraz daha canlandığını görünce mutlu oldu. İyi olmadan eve dönmeyecekti.

"Biliyorum, kızım, bensiz hiçbir yerin tadı yok."

Mizgin sessizce kıkırdadı. Ah bu kadının enerjisine, varlığına hayrandı. Mizgin yaşlanınca nasıl biri olacağını hayal etme gereği duymuyordu. Şüphesiz Piroz Şahmaran gibi olacaktı. "Yadê Feyruz çok üzgün. Konuştunuz mu?"

Yaşlı kadın kafasını salladı. "Yanıma gelecek bugün yarın. O kadar ısrar ettim gelme diye ama dinlemedi. Madem geliyorsun dedikodusuz geleceksen gelme Feyruz, dedim."

Tülbentini düzelten Mizgin omuzları sarsıla sarsıla gülmeye

başladı. "Yadê hasta yatağında amel defterine niye yükleniyorsun?"

"Kızım ölü, sabahı; dedikodu, geçen zamanı beklemez. Her şeyden hemen haberdar olacaksın. Yoksa yalanlarla doldururlar seni."

"E yadê dedikoduların çoğu asılsız, yalan, iftira zaten."

"Kızım biz doğrulundan emin olmadığımız konunun dedikodusunu yapmayız."

Demek babaannesiyle bazen o yüzden saatlerce telefonda konuşur, yan yana geldiler mi heyecanlı heyecanlı tepkiler verirlerdi. "Valla yadê, gençlerin senden öğreneceği çok şey var."

Jinda'nın yalakalığı tutmuş olacaktı ki yaşlı kadının yanına oturup elini tutunca, sohbetlerine son vermişti Mizgin. Gözlerini kısarak karşı cephenin bir numaralı düşmanını izledi. Ah bu kız eceline susadığının hâlâ farkında değildi.

"Senin için çok korktuk. Bizi üzdün, Yadê Piroz."

Al işte dedikodular gerçeklik kazanıyordu. Resmen beni gelinin olarak eve al, sana yadê diyorum diyordu.

"Korkmayın, keçamin. İyiyim ben. Eski toprağız biz, kolay düşmeyiz."

Mizgin yürekten bir, "Maşallah," diyerek babaannesini korumaya çalıştı. "Öyle deme, yadê, kem gözlü çok. Nazar ederler sana." Kem derken özellikle Jinda'nın gözlerinin içine bakmıştı.

Gözlerini devirerek çevirdi Jinda. Lafın direkt kendisine gelmesi acımasızcaydı. Bu kadının bulduğu her fırsatta laf etmesini hazmedemiyordu. Rezan gibi bir adamı taşıdığını da düşünmüyordu. O daha aklı başında bir kadını hak ediyordu. Ama Mizgin'e sorsalar, kendisinden başka kimse yakışmazdı. Küçüklüğünden beridir kendine olan öz güvenini bilirdi. Sabrederek yaşlı kadınla sohbet kurmaya çalıştı.

Mizgin kocasının kapıda onları izlediğinden habersiz Jinda ile uğraşmaya devam etti. "Ay Jinda sana söylemeyi unuttum," diyerek söze girdi. Hastaneye geldiğine pişman edecekti.

Olgunca davranacağını kendine telkin etti Jinda. Zira ne geleceğini bilmiyordu. "Neyi, Mizgin'cim?"

"Seni geçen haftalarda rüyamda gördüm," derken dudağını büzerek keder içinde baktı. Ona kâbus demek daha makul olurdu.

Hayırlı olsa Mizgin anlatmazdı. Kesin kötü bir rüya olduğu için anlatıyordu. İhtiyatla, "Hayırdır inşallah, nasıl gördün?" diye sordu.

"Valla bir gördüm evliydin." Nefes almadan pat pat döküldü: "Sonra kocan ölüyordu, dul kalıyordun. Dul kaldığın için deliriyordun. Adama ne çektirdiysen, cenazesinde senden bahsediyorlardı. Jinda çok çektirmiş diye."

Jinda'nın annesi besmele çekti. "O nasıl bir rüya, Mizgin? Allah korusun."

Jinda'nın teni renkten renge girmişti.

Mizgin, içten içe zaferini kutladı. Bu dağılan surat, bu renkten renge giren ten her şeye bedeldi. Elinde olsa haritadan silecekti. Sus pus olan kıza samimiyetsizce gülümsedi. "Merak etme seni bırakmayacak koca buluruz. Allah büyük."

Dilber Hanım, ne yaptığını anlamadığı gelininin destursuz konuşmalarına son vermek istedi. "Mizgin, kızım misafirlerimize çikolataları ikram etsene. Ağızlarının tadı güzelleşsin."

Kaynanasının o tanıdık uyarı tınısını duyunca yerinden kalktı Mizgin. "Bila, jinap," dedikten sonra dolaptan ikramlık çikolata kutusunu çıkardı. Çikolatayı dağıtırken Gülistan Hanım çocuklarıyla ilgili sorularını yanıtlıyordu. Daha kutuyu kaldırmadan bir başka ziyaret daha olmuştu.

Yadê Piroz'un anne tarafından yeğenleri ve kuzenleri gelmişti. Oda misafirlerle dolup taşmıştı. Onları görmek yaşlı kadını mutlu etmişti. Hepsiyle konuşup hal hatır soruyor, yanına gelmedikleri için şikâyette bulunuyordu. Özürlerini bahaneleriyle havada uçuşturan ailesine fırçasını çekmişti Yadê Piroz. Konuştukça yorulduğu için gelenler kısa süre kalıp gitmişlerdi.

Mizgin oda boşalınca rahat nefes almıştı. Tam oturacağı esnada bu sefer Kısmet Hanım ayaklanmış beraberinde kızı da kalkmıştı. "Hasta ziyareti kısa sürer derler. Biz de kalkalım."

Dilber Hanım ve Gülistan Hanım misafirini uğurlarken, Mizgin usulca Jinda'nın yanına sokulmuştu. Kısık sesiyle, "Rüyamı o kadar kafana takma. Gördüğüm rüyalar genelde çıkar ama sende olacağını sanmıyorum. Senin gibi kızı," diyerek baştan aşağı süzdü. "Bir erkek niye bıraksın ki."

Afallayan Jinda'yı bırakarak, "Hadi canım Allah'a ısmarladık, iyi ki geldiniz," diyerek uğurlamış, annesine de kısa bir veda ederek, babaannenin yanına geri dönmüştü.

Gelinlerinin olmayışını fırsat bilen Piroz, Mizgin'e döndü. Hastaydı ama kimin neler yaptığını görüp duyacak kadar zindeydi. "Sen niye Jinda'ya evlilik üzerinden laf soktun, bir şey mi duydun?"

Şaşkına uğrayan Mizgin bu kadından ilk defa korkmuştu. Hasta yatağında ne yaptığını nasıl da anlamıştı. "Yok, yadê. Biz pek Jinda ile anlaşamayız. Küçükken çok dövdüm onu." Yalın bir gülümsemeyle üstünü kapadı. En azından öyle sandı.

"Mizgin!"

Mizgin kaçışının olmayacağını anlamıştı. Yadê duymadan peşini bırakmazdı. Sıkıntıyla oflayarak söze girdi: "Sadece bir dedikodu duydum. Kıza iftira atmışlar da. Ondan emin olmak istedim."

İşte bundan hoşlanmamıştı. "Ne iftirası?"

"Birini seviyormuş."

"Ee olabilir, sen de Rezan'ı seviyordun. Kime ne?"

Mizgin'in gözleri ardına kadar açıldı. Bu kadın nereden biliyordu? Mizgin el değmemiş bir hazine gibi sevdasını içinde saklamıştı. Düğünlerde Rezan onu fark etsin diye deli danalar gibi oynadığında fark etmiş olabilirdi. Evlenip geldiğinde Rezan'a olan bakışlarından da anlamış olabilirdi.

"Ben her şeyi bilirim, keçamin* . Sen beni çok hafife alıyorsun."

"Sen asla hafife alınacak bir kadın değilsin, yadê."

"Konuyu saptırma, başka ne duydun?"

"Evlenmek istiyormuş onunla."

"Vaaa..." Piroz Hanım ağzında yuvarlayarak verdiği tepkiyi devam ettirdi. "Şuna bak sen. O Allah'ın garibanı kimmiş?"

Kapıdan içeri iki gelini girince sohbetleri bitmişti. Mizgin gelişlerine sevindi. Çünkü torunun Şêr demek istemiyordu. Henüz elinde bir delil yoktu. Henüz net bir bilgi sahibi değildi. Daha Jinda'yı sıkıştırmamıştı.

"Jinda çok hanımefendi bir kız değil mi?"

Yadê Piroz, Dilber Hanım'a kara gözlerini tehditle dikti.

"Şêr için düşünüyorsan, Dilber, benimle beraber şu yatakta yatarsın."

***

Hastaneden çıktıkları gibi çiftliğin yolunu tutmuşlardı. Evden Yadê Piroz'un birkaç eşyasıyla beraber Sema da, Mizgin'e yardım için gelecekti. Hamile gelin her şeyi yapamazdı. Çiftlikte zaten çoban ve karısı vardı. Onların da epey yardımı olacaktı.

Dört gün boyunca hastanede yatmış, doktor kontrolü altında kalmıştı. İyileşme süresi güzel seyirde devam edince hastaneden taburcu edilmişti. Haydar Şahmaran annesinin çiftliğe gitmesini istemişti. Hem bu süreçte çabuk iyileşir hem gelen misafirlerle uğraşmaz, kendine gelirdi. Rezan ve Mizgin yanında kalırsa daha mutlu olurdu. Ara sıra torunları, gelinleri yanına giderdi.

"E Piroz Hanım dünyana geri döndün."

Rezan'ın sorusu üzerine elindeki tespihini ağır ağır çekti. "Ben

* Keçamin: Kızım

torunumu görmeden, Revenk'i, Şêr'i evlendirmeden, hele hele senin bana yaptıklarını burnundan getirmeden ölmem."

Mizgin yanında oturduğu yaşlı kadının elini sıkıca tutup öptü. "Acınla da, mutluluğunla da başımız gözümüz üstüne yerin var. Allah ömrünü bize bağışladı, yadê."

Yadê Piroz gelinine bakıp gülümsedi. "Valla beni bir sen anlıyorsun, Mizgin. Feyruz'a da söyledim, sana da söylüyorum. Kesin annenin karnındayken beni görünce sevip hareketlendin. Bana benzemek istedin."

Dikiz aynasından babaannesine bakan Rezan gözlerini baydı. Ne bahtsız bir kıpırdanmaydı o. "Feyruz Hanım ne söyledi?" diye sordu. İçten içe yaşlı kadının ne söylediğini merak etti.

"Sana benzeyecek başka kime benzeyecek ki, dedi. Tabii Feyruz'un da kanından almış Mizgin." Piroz Hanım gururla kadına bakıyordu. Benzeyecek en iyi iki kadına benzemişti daha ne olsun.

Rezan'ın derdi iki kadınken Feyruz Hanım üçüncü bela olarak hayatlarına girmişti. Rojin'i evden kovduğu için hastane odasında söylemediğini bırakmamıştı. Hakkı vardı elbette. Fakat bu şekilde konuşmanın bir anlamı yoktu. Huysuz kadınlar, resmen Rezan'ın sinir sistemi üzerine oyun oynamışlardı.

"İşte biz buna halk dilinde bahtsızlık diyoruz!"

Yadê Piroz dikiz aynasına gözlerini dikti. "De git oradan eşeğin..." Cümlesini bitirmeden sonlandırdı.

Rezan, babaannesi için arabayı yavaş sürmüş, nihayetinde çiftliğe varmıştı. Arabadan yaşlı kadını karısıyla beraber dikkatlice indirmiş, evden içeri dikkatlice götürmüş, Sema'nın hazırladığı yatağına uzatmıştı.

"Kure kere niye kolumu yerinden çıkartmak için çabalıyorsun?"

Rezan bıkkınlıkla nefesini verdi. "Çünkü ne yapsak sana yaranamıyoruz." Ardından arkasında duran Sema'ya döndü. "İlaçları arabadan getir. Sana ne zaman, nasıl vereceğini anlatacağım. Mizgin yengene pek güvenemiyorum. Bu hamile haliyle unutur gider."

Sema gözden kaybolurken, Mizgin kocasına kırgın bakmakla meşgul oldu. "Aşk olsun, ben babaannene sırtımı mı döneceğim?"

Yanlış anlaşılmanın sırası değildi. "Dönmezsin ama unutursun."

"Mizgin unutmaz, Rezan, gelinime iftira atma."

Rezan sabır çekerek yanlarından ayrıldı. Kapı önünde yakaladığı Sema'ya ilacı nasıl vereceğini öfkeyle anlatmış, doğruluğundan emin olduğunda yanından ayrılıp bahçeye çıkmıştı. Aslan'ı havuz başında otururken bulmuştu.

Homurdanarak yanına geçip oturdu. "Kalp krizi geçirse bile formundan düşmüyor."

Aslan güldü. "Allah düşürmesin. Yadê formundayken daha tatlı. Ona bir şey olsaydı inan o evde bir daha adamakıllı kalmazdım."

Rezan bunun farkındaydı. Her ne kadar bıksa da her ne kadar sinirlense de babaannesine bir şey olmadığı için mutluydu. Onu gördüğü her seferde şükrediyordu. Vicdanı bir parça rahatlamıştı. Diğer bir parçası hâlâ Rojin'in yanındaydı.

"Onu affetmeyecek misin?"

Kardeşinin sorusu üzerine gerildi Rezan. "Sen affettin mi?"

"Hastanede gelip sarıldığında affettim. Koca bir boşluk içindeymişiz, Rezan. Berivan ve Mihrivan var ama Rojin'in yeri çok başka. Ona sarıldığımda ne kadar kırgınsam da affettim."

"Revenk?"

"Affetti ama pek konuşmadı."

Rezan aralarında her şeyde aklıselim hareket edenin Aslan olduğunu bir kez daha anlıyordu. "Bir yanım affetmek istiyor, bir yanım hayır diyor." Kara gözlerine güven kırıklığından ötürü yaşadığı öfke yansımış, sesine çaresizliğin kırık tınısı yansımıştı.

"Kalbin affet diyor, gururun bırak diyor. Gururlu adamsın sen, dönmezsin hemen."

"Hakkımız değil mi?"

"Hakkımız ama o küçük bir kızdı. Belki kandı, belki korktu. Asla yaptığını desteklemiyorum. Asla da desteklemeyeceğim. Ama o küçük melek, babamızdan emanet bize. Sırtımızı dönersek Hozan Ağa da sırtını döner bize."

Rezan kafasını geriye atıp gözlerini kapattı. Artık nefes almak istiyordu. Artık sıkıntısı olmadığı, vicdanının acımadığı, kalbinin ferah bir nefes aldığı anı istiyordu.

"Gururumu yıktığımda affedeceğim, Şêr!"

***

Çiftlikte her geçen gün iyileşen bir Yadê Piroz vardı. İyileştikçe Rezan'a ve Aslan'a çektiren, Sema'yı bezdiren, Mizgin'i üzen yaşlı bir huysuz olması da cabasıydı. Ara sıra gelinleri ve torunları yanına geliyordu. Onları görünce sakinleşse de yine de huysuzluğundan vazgeçmiyordu. Tek derdi Rojin'i görmekti.

Rezan bugün erkenden işe gitmiş, işleri rayında olduğundan geri kalanları Aslan ve Revenk'e bırakıp geri dönmüştü. Babaannesinin

huysuzluğuna çare bulmalıydı. Ama önce kafasını dağıtmak isteyen karısının oyunuyla uğraşmalıydı. Sıralı cam şişelere bir kez daha baktı. Hormonları bazen çıldırmak istiyordu muhtemelen.

Önünde itinayla sıralanmış şişeleri görünce aylar önce yine aynı yerde iddiaya girerek kazandığı günü anımsadı Mizgin. O zaman iddiayı kazanmış, Sedef kakneminin kim olduğunu bu sayede öğrenmişti. Sedef demişken; o kadından kurtulduğu için kurban kesmediğini hatırladı. Gittiğinden beridir, kimse adını bir kere olsun anmıyordu. Rezan kızından bile bahsetmiyordu. Zira gitmeden önceki gün bir kez daha bitmenin eşiğine gelmişlerdi. Kafasını sallayarak düşüncelerinden arındı. Odaklanması gereken başka bir şey vardı.

"Bu beş şişeden beşini vuracak şanslı sen ya da ben. Ne istersek, kaybeden şanssız sen ya da ben, kazananın istediğini yapacak."

Rezan karısına saçmalama der gibi baktı. "Seninle iddiaya falan girmem ben. Öyle şeyler istiyorsun ki Türk Dil Kurumu'nda bunun imkânsızlığını anlatacak kelime daha yok."

Mizgin kocasına hınzırca baktı. "Laflara bak laflara. Nasıl da yakışıyor."

Rezan parmağıyla burnunun ucuna dokunup gülüşünü saklamaya çalıştı. Kahretsin bu kadın bazen öyle tatlı oluyordu ki.

"Ben beş şişenin beşini vurursam ki, hayatım bunu yapacak potansiyele sahip bir kadınım," diyerek başparmağıyla kendini işaret ederek, cilveli edasıyla kıpırdandı Mizgin. Rezan yapacağını biliyordu. Daha önce de yapmıştı.

Rezan kendini övmesine güldü. "Mizgin eline silah vermeyeceğim. Sen hamile bir kadınsın, zararlı olabilir. Zaten normal bir kadın değilsin, hormonların sağlam değil. Hamile kaldığından beridir hormonların iyice azıttı. Olmaz!"

"Bence sen kazanacağımı bildiğin için geri çekildin. Namluyu şişeye doğrultup hepsini vuracağım. Sen de istediğimi yapacaksın."

Yüzünde artık ne isteyebilirsin merakı vardı. Deli kadının normal bir şey istemeyeceğini biliyordu. Öyle ki şişeleri bile hazırlamıştı. Rezan ellerini cebine koyarak rahat rahat gerindi. "Neymiş istediğin?" diye sordu. Karısından cevap gecikmeden geldi:

"Bana gelinlik giydirip bu çiftlikte güzel bir düğün yapacaksın," dediğinde dudağındaki gülüş aniden silinmiş, gözleri ardına kadar açılarak bağırmıştı: "NE! Çıldırdın mı ulan sen? Bu hamile halinle ne düğünü, ne gelinliği? Ulan sen hormonlarını neyle besliyorsun?"

Mizgin omzunu silkti. "Ne varmış halimde? Çok tatlı oluruz hem. Düğünümüz yoktu. Ben bu eve istenmeyen gelin olarak gel-

dim. İstiyorum, Rezan ve bunun için kazanacağım. Sen de ona göre kazandığında ne istediğini belirle."

Rezan iddialı karısını izlerken beşte beşini vuracak hırsı gördü. Ama vurmayacağından emindi. Bu yüzden fiyakalı bir şey söylemeli, bu kadını alt edip susturmalıydı. Acımasızca sırıttı. "Hastanede Jinda'ya yaptıkların için gidip herkesin içinde ondan özür dileyeceksin."

Mizgin işittiği şarttan emin olmak istedi. Gerçekten bunu istemiş miydi? "Ulan sen ne kadar vicdansız bir kocasın. Ben tatlı olalım diye düğün istiyorum. Sen acı biber olmamı istiyorsun."

Rezan zafer dolu edasını ağır ağır yürüyerek sürdürdü. "Senin acı biber halin, o karınla gelinliğin içinde süzülecek tatlı halinden daha iyi benim gözümde. Kocan seni öyle de sever korkma."

"Suçlu olsak eyvallah, başım gözüm üstüne, ciğerim."

Rezan ciğerim hitabını duyar duymaz karısına seni öldüreceğim bakışlarını atmak için gözlerini dikmişti ki belanın ikinci adı sesini duyurdu.

"Rezan, kuzulkurt! Utanmıyor musun sen karını herkesin içinde rezil etmeye? Jinda karısı da kimmiş, karın özür dileyecek?"

Seni öldüreceğim bakışları bıkkınlığa dönüşmüş, Rezan kafasını geriye atarak pişmanlıkla oflamıştı. "Allah'ım işlediğim ağır günah ne ki; vebalini bu iki kadınla ödüyorum?" Acı çekiyordu Rezan. Artık ittifak kurmalarından, sabrını sınamalarından dolayı azap çekiyordu.

"Yemin ederim bazen çok pis kırılıyorum."

"Ben de sinirleniyorum." Karşılık verirken ellerini uzattı Rezan. "Hadi içeriye giriyoruz."

"E iddia ne olacak?"

"Yarın başlatırız."

"Oh süper," derken kocasının uzattığı elini tuttu Mizgin. "O zaman yadênin yanına gidelim. Yemek de yeriz."

"Yemek yemek dışında başka ne biliyorsun?"

"Yemek yemek," cevabını yalın sesiyle verdi Mizgin.

"Hayret bir şeysin, Mizgin Şahmaran."

"Şahane bir şeyim, Rezan Şahmaran."

Her zaman öyle değildi. Ara sıra kanına fena dokunarak çileden çıkarıyordu. Rezan yine de onu sevmekten usanmıyordu. Kat ettikleri bütün yollardan ayağa daha sağlam kalkarak bugüne kadar gelmişlerdi. Şakağını öperek elini bıraktı Rezan.

Mizgin kocası gözden kaybolunca soluğu babaannesinin yanında aldı. Kaşlarını çatmış, sabırsızca bekliyordu. "Niye Jinda'dan

özür diliyormuşsun? Özür dilersen o bacaklarını kırarım, Mizgin."

"İddialaşıyoruz, yadê ondan."

"Sen ne istedin iddiada?"

Mizgin başkası olsa söylemeyecekti. "Bana gelinlik giydirip, düğün yapmasını istedim," derken dudaklarını utançla ısırdı. Yadê Piroz'un kızıp kabul etmeyeceğini söylemesini bekliyordu.

"Doğumdan sonra yaparız. Kızınızla resminizi çekin. Güzel hatıra olur size."

Sema ve Mizgin sessizce kahkaha attı. Kesinlikle Mizgin'in damarında Yadê Piroz'un kanı akıyordu.

"Hele bana kulak ver, Mizgin."

"Buyur, yadê."

"Rojin az sonra gelecek. Kocan bir yere kaybolmasın. Şêr'e getirmesini söyledim. Bu küskünlük bitsin."

Mizgin gülüşüne engel olamadı. Yadê Piroz bu sefer olayı tümden kapatmaya niyetliydi. Rezan'ın gardı ha kırıldı kırılmak üzereydi. Belki bugün onu affeder, bu küskünlük artık biterdi. "Olur, yadê."

Araba sesini işitince Aslan ve Rojin'in geldiğini anlamışlardı. Mizgin ve Sema hemen kapıya yürüdü. Rezan odasına gitmişti. Nasıl bir tepki vereceğini merak etti Mizgin. Arabadan Rojin'in inişini izlerken kadının tedirginliğini, gözünü etrafta gezdirişini üzülerek izledi. Yine kovulma korkusu yaşıyordu kesin.

"Hoş geldin, Rojin."

"Hoş bulduk, yenge. Nasılsın?"

Titreyen sesi duyunca anlayışla tebessüm etti Mizgin. "İyiyim. Karnımız burnumuzda sarılamıyoruz."

Rojin sessizce güldü. "Komik oluruz."

Hemen ardından Rojin'i içeri almıştı. Yadê Piroz'un yanına giden hamile yengesi babaannesine sıkıca sarılıp elini öpmüştü. Uzanan babaannesine sarılmak daha kolay olmuştu.

"Oyy benim güzel kızım. Nasılsın, iyi misin? Bebeğine bir şey oldu mu? Doktora gittin mi, sağlığı yerinde mi?" Nefes almadan ve aldırmadan sorularını ardı ardına sordu. Rojin'i görünce endişelerinden az biraz arınmıştı. Rezan'ın da inadını kırarsa ferahlayacaktı.

Rojin gözü yaşlı halde endişelenen babaannesini cevapladı: "İyiyiz biz, sen yeter ki iyi ol. Torunun seni görünce tekmeler atıyor."

Yadê Piroz şeytani bir sırıtışla Mizgin'e döndü. "O da bana benzemek istiyor."

Mizgin usulca kahkaha atmıştı. Herkes bu kadına benzerse Rıha'nın bütün vatandaşı Fırat'ta kendilerini boğardı. Muhtemelen bu

erkekleri olurdu. Mizgin bu erkeklerin Şahmaran ve Zuxari olacağından kuşku duymadı. Önce kocası kendini boğardı.

Piroz Hanım, Mizgin'in arkasında kapıda bekleyen torununu görünce gülüşünü silmiş, o öfkeli hükümlü kadına anında dönmüştü. "Gel içeri, Rezan Ağa." Bu küskünlük bugün bitecekti.

Rezan kapı ağzında kahkahaları işitince içeri kafasını sokmuş, gördüğü manzara karşısında sarsılarak kapıya tutunmuştu. Kız kardeşi yine gelmişti. Çağıran babaannesinin isteği üzerine içeri bulanık düşünceleri içinde girmişti. Son bir gururu kalmıştı. Onu yıkarsa kardeşini affedecekti.

"Ya sen şimdi bu küskünlüğü bitirir kardeşine sarılırsın. Yahut ben giderim bir daha gelmem!" Piroz Hanım kesin emri verir gibi avucunu yere çarpmıştı.

Rojin oturduğu yerden usulca kalkmıştı. Sanki ağabeyi az sonra onu kovacakmış gibi kırgın hissediyordu. Gözleri ağabeyinin belirsiz bakışlarında gezindi. Affetmeyecek, onu tekrar gönderecekti işte. Ümitsiz bakışlarını Mizgin'e çevirdi. Onun aksine yengesinde umut dolu bir gülüş vardı ve gitmesini istiyordu. Bakışlarıyla ağabeyine gitmesini işaret ediyordu. Rojin tereddütteydi. Ya geri çekerse?

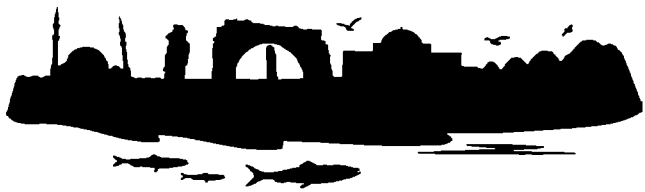
Mizgin cesaret veren bakışlarıyla beraber, "Hadi," diyerek iteledi.

Rojin tereddüdünü ezerek ağabeyine doğru usulca yürüdü. Her adımda umutlanıyor lakin yaşadıklarından ötürü umutsuzluğunu bir türlü yıkamıyordu. Çaresiz bir yalvarış içindeydi. Bu sefer de geri çevirirse... Gözünden akan yaşlarla ağabeyinin önünde durdu. Çenesini kaldırıp yüzüne baktı. Baştan aşağı tir tir titriyordu. "Ne olur beni itme," diye soludu. Ardından kollarını ağabeyine dolayarak sıkıca sarıldı.

Rezan'ın gözleri, elleri, aklı donuklaşmıştı. Kırmak kolayken affetmek neden zordu? Niye bu çözümsüz saçmalık vardı? Kolay kırabiliyorsan kolay da affedecektin.

Mizgin elleri iki yanında duran kocasını görünce Rojin'in arkasına geçti. Her iki elinden tuttu. Kocasına o meşum gülüşünü gönderdi. Kollarını Rojin'in sırtına doğru geçirerek sarılmasını sağladı.

Bir anlık tereddütten sonra Rezan kendi rızasıyla sıkıca sarmıştı. Burnunu saçına gömmüş, saçının bittiği yere öpücüğünü bırakmıştı. Şükür ki vicdanı hâlâ sağlamdı. Şükür ki kırgınlıklar son bulmuştu.

Bölüm 18

Bu Nasıl Sevmek

Dünya! Beş harflik, iki hecelik tek bir kelimeden türeyen binlerce cümleye malzeme oluşu kadardı. Yedi milyar insan dünya üzerinde barınıyordu. Her geçen gün ölüm sayısı katlanırken doğum sayısı da katlanıyordu. Ağlayanı kadar güleni vardı. Sevdiğine kavuşanı varken, sevdiğinden ayrılanı da vardı. Pişmanlığıyla kavrulan birçok insanın ardında yaptıklarının gururunu taşıyan insan mevcuttu. Affını hediye edeni vardı, bu hediyeden mahrum bırakıp kovanı da vardı.

İnsanoğlu ikiye ayrılmak üzere her günü farklı yaşayış tarzlarıyla geçiriyordu. Nitekim farklı olmayan duygulardı. Acıyı da mutluluğu da yaşayan kalpti. Hisler birdi ama düşünceler ve bakış açıları farklıydı. Bizi insan olarak birbirimizden ayıran sadece bakış açılarımız ve düşüncelerimizdi.

Bugün bizim dünyamızda af vardı. Uluslararası Af Örgütü'nün bir numaralı lideri Piroz Şahmaran ve başkanı Mizgin Şahmaran üstlerine düşen sorumluluk ve görev bilinciyle kolları sıvamıştı. Sayelerinde bugün vicdanının sesini dinleyen, gururunu yok eden bir adam vardı. Her güne yeni olaylar eklenirken yarının getireceği sürprizler bu olayları tatlıya bağlayabiliyordu.

Yarınlar çok güzeldi. Sadece kıymeti bilinmiyordu.

Rojin-Rezan sahnesi Mizgin için öyle yoğun bir duyguydu ki hamileliğin verdiği duygusallıkla daha fazla dayanamamış hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı. Kendine sahip çıkamayan kadın ağladığına bile inanamıyordu. Yadê Piroz gözlerinde biriken yaşları hızlıca silerek kimsenin görmesine izin vermedi.

"Artık korkmadan sana gelebilecek miyim?" Ağlama seremonisini başlatan Rojin, ağabeyi gözyaşlarını silince susmuştu. Bunlar biten acıları ardından çağlayan huzur yağmuruydu.

"Geleceksin, her gün geleceksin. Seni istediğim her gün evime gönderecekler."

"Allah'ım," diyerek daha çok ağlayan karısına Rezan daha fazla dayanamayarak döndü. "Güzelim abartma." Kız kardeşini kolunun altına alıp sıkıca saran Rezan, karısını ilgiyle izledi. Yan tarafında durmuş onları izleyerek ağlıyordu. Bu kadını ne zaman çözecekti? Ne zaman yaptıklarına bir anlam verecekti? Sanırım hiçbir zaman.

"Ağlamıyorum ben. Gözüme biraz senin yok olan gururun kaçtı."

Rezan kolunun altındaki kardeşine döndü. "Hadi sen otur yorulduun." Hamile haliyle ayakta tutmak istemiyordu. "Ben de bu kadına bir çare bulayım."

"Ne yapacaksın?" diye soran Rojin, ağabeyiyle yengesinin yan yana duruşunu, sohbet edişini merak ettiğinden görmek istiyordu. İkisinin birbirine bakarken duydukları aşkın nasıl yüzlerine yansıdığını, gülüşlerini nasıl etkilediğini görmek istiyordu. Annesiyle gizlice konuştuğu her seferde ağabeyi ve yengesini sormuş, ablalarından birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini öğrenmişti. Rojin canlı canlı görmek istiyordu.

"Bilmiyorum, herhâlde buraya bir yere defnederim."

Rojin kıkırdarken, Mizgin dudaklarını büzdü. "Ölümümü gör, deme öyle."

Rezan karısını alıp odadan çıkınca, Yadê Piroz torununa onları dinlemesini söyledi. Mizgin'e bir şey söylerse uzaktan iletişimle müdahale edecekti.

Kadını kapıdan uzaklaştırarak karşısına aldı Rezan. Gözlerinde Mizgin'i uyaracak derin bir anlam vardı. Zor bir anı atlatmıştı ve karısı hâlâ gurur diyerek laf sokuyordu. Rezan bir yere gömecek olsa kendince haklıydı. "Allah şahidim olsun; biraz daha bana bulaşırsan kötü olacak."

"Sana inanamıyorum." Gözlerini ardına kadar belertti Mizgin. "Şu an en duygusal anımı yaşıyorum. Benim elimde değil öyle ağlamak." Elinin tersiyle gözyaşlarını sildikçe yaşlar inadına akıyordu.

Onları kapı önünde izleyen Aslan'dan bihaberdiler.

"Salya sümük ağlıyorsun şu an."

"Evet, işte benim elimde değil." Burnunu çekerken konuşmaya devam etti karısı: "Bu kızın sanki seni daha çok seviyor gibi. Bana çok çektiriyor." Bakışlarında kendiyle çelişen bir ifade vardı. Kızının babasını seveceğinden kuşkusu yoktu. Lakin bunu daha karnındayken belli etmesine gerek yoktu. Biraz annesine yardımcı olabilirdi.

"Dilerim Allah'tan öyle olur."

"Allah'ım duymasın sesini, Rezan."

"Mizgin?"

Karı koca uzun süredir hiç işitmedikleri yabancı bir sesin ortamlarına dolduğunu fark edince sesin geldiği yöne aynı anda döndüler. Mizgin kapıda Aslan'ın arkasında duran Dila'yı görünce kocaman açılmış gözleriyle bakakaldı. Ne zaman gelmişti? Nasıl gelmişti? Niye kimse gelişini haber vermemişti? Aklında deli sorularını bir yana bırakarak arkadaşına doğru ilerledi. "Dila! Sen ne zaman geldin?"

"Rojin ile beraber geldim." Dila'nın sesindeki mahcup tonu alan Rezan ve Mizgin gülümsedi. Arkadaşının daha rahat olması için Rezan, "Hoş geldin, Dila," diyerek karşılamıştı. "Dikkat et zaten çok duygusal, yoksa başına bela olarak kalır." Rezan arkasını dönüp kapıda duran kardeşi Aslan'ı alarak gitmişti.

"Niye içeriye girmedin onunla?"

Dila nefret dolu ifadesiyle gözlerini devirdi. "Sorma, Aslan olacak o kepçük beni içeriye almadı."

"Nasıl yani?" Şaşkınlığı daha da büyüyen Mizgin böyle bir şeyin olduğuna inanamadı. Aslan öyle bir adam değildi. Misafirini içeri almamak gibi bir ayıp etmez, buna tenezzül dahi etmezdi.

"Arabanın önüne geldi. Kız kardeşini aldı. Bana gel bile demedi." İşaret parmağını kendine doğrulttu. "Hoş geldin bile demedi."

"Sakin ol, annem."

"Sakin olunacak gibi mi? Ayıp olacağını bilmesem eve dönerdim. Gerçi en büyük ayıbı o yaptı."

"Bence o kardeşi geldi diye sevinçten ne yaptığını bilmiyor." Asla öyle bir adam değildi Aslan. Bunu demekten alıkoyamıyordu kendini Mizgin. "Yavrum yoksa bu Aslan'ın da farklı bir yüzü var da ben mi daha çözemedim?"

Hızını alamayan Dila söylenmeye devam etti: "Ayol bunlar ailecek öküz."

"Deme, yavrum öyle. Kocamı ayrı tut."

"Yeni çalışmalara başlamalısın. Aileyi gözden geçir."

Gözlerini kısarak, gizli bir şey söyleyecekmiş gibi öne doğru hafif kamburlaşarak fısıldadı Mizgin: "Benim yolumdan gidiyorsun, fark etmedim sanma." Zaten onunla aynı yolu yürümese garip olurdu. Beraber büyümüş, her haltında yanında Dila olmuştu.

"Dediğimi yap. Küçük ajanlarından Rozan'ı al yanına, gözden geçir."

"Düşüneceğim bunu bir ara. O değil de daha sarılmadık biz," demesiyle kahkaha atan Dila kollarını kocaman açınca, Mizgin kollarını boynuna sıkıca sararak yanaklarından birkaç kez öptü. "Seni çok özledim. Can yoldaşım."

"Ben de seni çok özledim, Şahmaran gelini."

Sarılma faslının ardından Mizgin arkadaşını alarak içeriye girmiş, Yadê Piroz'un yanına götürmüştü. Yadê Piroz torunuyla beraber gelen misafirleriyle oldukça ilgilenmiş, kendi torunlarından ayırt etmemişti. Bu ilgiyi Dila çok sevmişti. Öyle ki sabah yaşadığı tatsız olayı bile unutmuştu. Mizgin'in söylediklerine hak vererek aklından çıkarmıştı. Kardeşlerini gördükleri için sevinçten görmemiş olabilirdi. Ama Aslan Şahmaran zaten onu görmüyordu.

Berdan evlendikten sonra aşkını gömen Dila zor olsa da onu unutmayı başarmıştı. Eve döndükleri zaman çok acı çekmişti. Rojin ve Berdan'ı yan yana gördükçe, konuştukları konu her neyse ve onları güldürdükçe, birbirlerinin elinden tuttukça bin bir parçaya bölünüyormuş gibi hissetmişti. Acısının tarifini Dila henüz bulamamıştı. Kaç gece yastık kılıfları Berdan için akıttığı gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Her gece ağlarken sabah hiçbir şey olmamış gibi hayata devam etmek, onun için anlatılmayacak kadar zordu. Her günün sonunda gördüğü gerçeklerle kaybedenin o olduğunu çok önceden fark etmişti. Ancak aşk söz dinlemiyordu. Berdan'ı sevmek ölümü sevmek gibiydi.

Ölümü göze alarak sevmişti. Sevgisi ölüm kadar gerçek, acısı ölüm kadar diriydi. Ölümden sonra kaybedilen bir insan gibi aşkını bitirerek kaybetmişti Dila. Kendisi için söyleyebildiği, "Hayatın en fiyakalı kaybedeniyim!" olmuştu. Gerçek şuydu ki; hayat sürprizlerle doluydu. Ve o sürprizlerin ne zaman karşımıza çıkacağına ancak yarınlar karar verirdi.

Öğle yemeğinden sonra Rojin, Aslan, Rezan ve sonradan aralarına katılan Revenk beraber çiftliği gezmeye gitmişlerdi. Yadê Piroz uyumuş, Mizgin ise arkadaşıyla yalnız kalıp sohbet etmek için bahçeye geçip oturmuşlardı. Bir yönde kardeşleri de yalnız bırakmak istemişti. Konuşacak çok şeyleri vardı. Baş başa kalmaya ihtiyaçları vardı.

"Sen neler yapıyorsun?"

Dila ne bakımdan sorduğunu tahmin edebiliyordu. Zaten Dila'nın hayatında onun dışında sorulacak pek farklı bir şey yoktu. "Sanırım Berdan'ı soruyorsun bana?"

"Evet," demekle yetindi Mizgin.

Gözlerini yeşilliklerle bezenmiş bahçede ağır ağır gezdirdi Dila. Biraz huzura, kafa dinlemeye ve dostuna derdini dökmeye ihtiyacı vardı. Sonra yine eve gidecek ve bin bir derdi sırtlanıyormuş gibi kamburlaşacaktı. "Ne fark ettim biliyor musun?"

"Ne?"

"Kafamızın içi hep onlarla dolu. Beynimizi boşa onlara yoruyoruz."

"Kalbinden söz ediyorum," diye açıkladı Mizgin, çayından bir yudum aldıktan hemen sonra. Söz konusu kalbiydi. Hırpalanan ve yaralarla bezeli seven kalbiydi.

"Ohoo o çoktan gömüldü. Mezarına çiçekler seriyorum."

"Belki de çiçeklerin sana yeni kokular getirir."

Dila gülümserken arkadaşına baktı. Mizgin'in onu izlediğini görünce ağlamamak için dudaklarını ısırdı. Yeteri kadar ağlamıştı. Evli bir adam için tek bir damla gözyaşı dahi akıtmak istemiyordu. Bu ona yakışmazdı. Hele çok kısa bir süre sonra çocuğu olacak bir adam için. Ne büyük hayalleri vardı. En büyük hayalini ise Rojin almıştı tekrar; Berdan'ın çocuğunu doğurarak. Onu severken görmek paha biçilemezdi.

"Bu hayatta kabul etmediğin şey ne, Dila?"

"Kurduğum hayallerimi başkalarının yaşaması!"

İç çeken Mizgin hayallerini çalanın Rojin olduğunu biliyordu. Başka kadın da aynı şekilde Rezan'ın hayatına girseydi ve Mizgin her gün şahit olsaydı, muhtemelen Dila kadar sağlam kalmazdı. Delirmesi işten bile değildi.

"Peki senin, Mizgin?"

"Benim mi? Bilmem." Omzunu silkerek cevapladı Mizgin: "Belki de hiçbir şeyi kabul etmemem."

"Ah kesinlikle!" diyen Dila belli belirsiz gülümsedi. Mizgin zor koşulların altında, çektiği nice cefadan sonra sevdiği adamla bugün gülebiliyordu. Dila onun yarasını iyileştirecek bir adamla karşılaşıp o konaktan artık çıkmak istiyordu. Başka türlü gitmesi mümkün değildi.

Sohbet koyulaştıkça zaman geçmiş, vakit akşamı bulmuştu. Mizgin acil işi çıkan kocası ve kardeşlerinin gidişiyle yukarıya, odasına çekilmişti. Rojin ve Dila da yorgun oldukları için hemen odaya çekilip uyumuşlardı.

Yadê Piroz'un ilaçlarını unutan Mizgin yukarıdan Sema'ya seslenmişti. Unutursa Rezan onu gebertirdi.

"Sema?"

"Efendim, yenge?"

"Hanımağamızın ilaçlarını verdin mi?"

"Evet, uyuyor şimdi."

"Tamam o zaman." Gönül rahatlığıyla odasına çekilen Mizgin, üzerini değiştirmeden kendini yatağa bırakmıştı. Uyku problemi yaşayan kadın, uykusu geldiği için şükrediyordu. Belki de çiftliğin havası iyi geldiğinden ara sıra uyuyabiliyordu. Mizgin'in yarım saatlik uykusu kocasının sesiyle bölünmüştü.

"Mizgin."

"Hımm."

Karısı yine üzerini değiştirmeden yatağa yatmıştı. "Güzelim, hadi kalk üzerini değiştir."

"Sakın dokunma, kalkarsam bir daha uyuyamam."

Mızmızlanan kadını hafif dürttü Rezan. "Böyle rahat uyuyamazsın."

"Çok güzel uyuyorum."

"Emin misin?"

"Eminim hadi sarıl bana. Kollarında uyuyayım."

Tebessüm eden Rezan yatağa uzanarak karısını kollarının arasına aldı. Alnına bir öpücük kondurarak gözlerini yumdu. "Bana sevmeyi öğrettin, güzelim," dedi iç çekerek. "Bu kalpsiz adama sevdayı öğrettin." Kokusunu içine hunharca çekti. "Teşekkür ederim, güzel seven kadınım."

***

Şahmaran ailesi kahvaltıda buluşmuştu. Yadê Piroz'un hatırlattığı iddiayla Mizgin keyiflice sırıtmış, kahvaltı boyunca kocasına anlamlı bakışlar atmıştı. Rezan ise onu görmezden gelerek kahvaltısına devam etmişti.

Rojin özlediği tabloyu keyifle izlerken, Dila çekindiğinden kimseyle göz teması kurmamak için kafasını gömdüğü tabağından kaldırmıyordu. Yadê Piroz utangaçlığını yıksın diye arada bir soru sorup uğraşsa da kahvaltıda Rezan ve Aslan olduğundan pek rahat olamıyordu.

Aslan iddianın başlamasını sabırsızlıkla bekliyordu. Kimin kazanacağı merakı adamı deliye çevirmişti. Bir an önce başlamasını istiyordu. Daha kahvaltısına doymadan sofradan kalkıp dışarıya çıkmış ve şişeleri hazırlamıştı.

Bu oyunda ağabeyi kaybederse Şahmaran konağını büyük bir düğün bekliyordu. Hamile karnıyla gelinlik giyen bir kadın olacaktı.

Bundan daha eğlenceli bir düğün olamazdı. Mizgin'in aklına bir kez daha hayran kaldı Aslan. Kadın resmen iddia bahanesiyle düğününü yapacaktı. Hem de hamile haliyle ve bunu Rezan Şahmaran'a yaptıracaktı.

Kahvaltıdan sonra Yadê Piroz ile beraber herkes bahçeye çıktı. Yadê Piroz, Rojin, Dila ve Sema çardakta otururken Rezan, Aslan, Mizgin ise atış yapılacak sahalarında bekliyorlardı.

Rezan başlamadan önce susturucuyu takıyordu. Bebeği için tehlikeli olabilirdi. Bunu göze alamazdı. Aslında iddia saçmalığına bulaşmayacaktı. Lakin karısı her zamanki gibi dik başlılığını tutturmuş ve tekrar iddiaya kadar yürümüştü.

"Kocacım kaybedersen sakın üzülme, evleneceğin kadın benim."

"Beni düşünme de sen Jinda'dan nasıl özür dileyeceksin? Asıl ben onu merak ediyorum." Elindeki silahı kontrol ederken tek kaşını kaldırıp karısına baktı Rezan. Yanlarında duran Aslan ise Mizgin'in silahını kontrol ediyordu.

"Ben yapabilirdim, Şêr."

"Önce biz göz atalım, yengecim."

Mizgin dudak büzerek kocası ve kardeşine baktı. "Ya senin destekçin, Şêr. Benimki Dila olsun."

Alayla gülen genç adam elindeki silahtan gözlerini çekerek yengesine baktı. "O kız silah tutmayı bile bilmiyor." Şimdi başlarına bir iş açar korkusuyla yanlarına gelmesini bile istemiyordu. Bir tür bela gibiydi.

"Ağabeyin gibi büyük konuşuyorsun," derken arkadaşına baktı Mizgin. "Dila," diye bağırdı. "Buraya gel, yetenekli hatun." İki kardeşin keskin bakışlarını üzerine almıştı. Göze göz dişe diş zamanıydı.

Arkadaşının çağırmasıyla oturduğu yerden kalkıp yanlarına doğru yürüdü Dila. Arkadaşına vardığında soran bakışlarını yükledi. Neden çağırmıştı onu? Hem de sevmediği adam buradayken.

"Yavrum şu silahı temizler misin?"

Dila hiçbir şey sormadan dediğini yaptı. Masada duran silahı aldı. Parçalarını ustalıkla tek tek açarken Rezan ve kardeşi gözlerini kırpmadan onu izliyordu. Dikkatli olmasının yanı sıra parmaklarındaki ustalık göze çarpıyordu.

"Ulan Camer Ağa evde sizi neyle besliyor?" diye hayretler içerisinde sordu Aslan. "Savaşa mı hazırlıyor, ne yapıyor anlamadım ki?" Şaşkınlığını gizlemeyi başaramamıştı. Mizgin'in çiftlikte atış

maceralarına bizzat kendi gözüyle şahit olmuştu. Şimdi de arkadaşı silah temizliyordu. "Rezan Ağa, kayınbaban evinde cephanelik yapmış olmalı. Her gün asker diye evlatlarına görev verip silah temizlettiriyor," diyerek alayla güldü Aslan.

Rezan kardeşinin aklından şüphe etti. Babasından yadigâr kalan odayı unutmuş olmalıydı. Mizgin'e şaşırmıyordu. Silahı ilk temizlediği geceyi anımsadı. Rezan'ı o gece oldukça etkilemişti.

Mizgin tek kaşını kaldırarak imayla Aslan'a baktı. "O cephanelik sizde de var, ciğerim."

Aslan yengesinin çokbilmiş sesiyle kahkaha attı. "O cephaneliğe sadece Hozan Ağanın oğulları ve kardeşi Haydar Ağa dokunabiliyor." Onlar dışında kimse dokunmuyordu. Kafasını iki yana sallayarak gülmeye devam etti.

"Camer Ağa erkeklerin bildiklerinden kızlarını mahrum bırakmıyor. Rezan Ağa benim dokunmama bile izin vermedi." Kocasına yan bir bakış attı. Rezan'ın bakışlarında beklediğinden farklı bir anlam bulunca gözlerini ona çevirmişti. Acaba ne düşünüyordu?

Dila kısık gözlerini Aslan'a dikti. "Kapımız sana kapalı değil. İstediğin gün gelir evimizde ne yapıyoruz diye bakarsın," diyerek davet etti. Tabii onun geldiği gün kendi evinden çıkacağı kesindi. Daha Aslan'a burada katlanamıyordu.

"Sen o evdeysen ben gelmem."

Homurdanan Dila cevap vereceği esnada çiftliğe yaklaşan arabayla dikkati dağılmıştı. Bütün kafalar gelen arabaya çevrildi. Park edilen arabadan Revenk, Diyar, Zarin ve Rozan indi.

Rezan gözlerini kapatarak derin nefes aldı. Hayır, bu olamazdı. Kardeşi ev ahalisini getirmiş olmazdı. Hem iddia başlayacakken, bunu kaldıramazdı. " Şêr, bıremin yanlış gördüğümü söyle." Yanlış gördüğünü söylemesine ihtiyacı vardı.

"Hayır, geldiler."

Yanlarına heyecanla yaklaşan Revenk sordu: "Oh, kaçırmadık değil mi?" derken gözlerini dizilen şişelere çevirdi. Kırık şişe yoktu. Her şey sapasağlam duruyordu. Güzel, demek daha başlamamışlardı.

"Bu da ne böyle?" diyerek getirdiği çocukları sordu Rezan.

"İddia var, Rezan Ağa. Kaçırılmaz bu. Haydar amcadan kaçana kadar kaç takla attım haberin var mı?"

"Ulan hadi geldin, kızları ve Diyar'ı niye getirdin?"

"Onlar da izlemek istedi. Evet, çocuklar sizler için ayrılan yerlerinize geçin," derken iki kız kardeş kıkırdayarak kardeşleri Diyar'ı alıp Yadê Piroz'un yanına geçti. Rojin'in olduğundan haberleri vardı.

Lakin onu aralarında bu kadar rahat ve endişe etmeden otururken bulmak paha biçilemez bir mutluluktu.

"Evin'i niye getirmedin?" Mizgin dostunu bulmayınca üzülmüştü.

"Haydar amca getirmeme izin vermedi," dedi Revenk yüzünü asarak. Ardından sırıtarak arabaya baktı. "Aslında onun haberi yok." Amcası Evin görmediği, kimin ne yaptığını bilmeyeceği için, üzüleceğini düşünerek Evin'i götürmesine izin vermemişti.

"Kimin haberi yok?" diye sordu Mizgin.

Revenk kahkaha atarak arabaya doğru tekrar yürüdü. Arka kapıyı açarak görmedikleri Evin'i yavaş ve dikkatli bir şekilde indirmişti. "Evin'i kaçırdım. Haberi yok amcamın."

"Bu nasıl bir aile Allah'ım!" İsyanla konuştu Rezan. Aile değil tımarhaneydi. Ne kadar aklından zoru varsa hepsi Şahmaran konağında kasıtlı toplanmış gibi bir aile olmuşlardı. "Hepiniz aklınızı nereye sattınız ulan? Söyleyin gidip misliyle geri alacağım."

Dila yanında durduğu arkadaşına yaklaşarak kulağına fısıldadı: "Adamın ailesini bile kendine benzetmişsin, Mizgin. Adam nasıl delirmedi?"

Masumane bir tavırla olayı toparladı Mizgin: "Bunlar hep Yadê Piroz'dan oluyor."

"Onu bilmem ama çoğu sana benziyor." Konuşmayı bir kenara bırakıp işini hallederken herkesin onu izlediğini hisseden Dila, utansa da işini yarım bırakmamıştı. Mizgin onu çağırıp bunu yapmasını istemişse elbette biri laf atmış olmalı ki Mizgin de ona bu işi yaptırmıştı. Kesin lafı çarpan da sarıdan bozma, kendini beğenmiş Aslan olmalıydı.

Silahın parçalarını takmayı bitirip masaya koydu. Zafer kazanmış bir edayla önce Mizgin'e baktı. Ardından Aslan'a baktı. Tek kaşını kaldırıp karşısındaki adamı süzerken beni hafife alma bakışı attı. Hafife alınacak gibi değildi.

"Tamam mı, komutanım?"

"Evet, asker," diyen Mizgin kocasına keyifle döndü. "Biz hazırız."

"Buradan çıkınca bu kadını hastaneye götüreceğim. Kesin karar verdim." Kafasını sallayıp elindeki silahı bir kez daha kontrol etti Rezan. Hazır olduğunu anlayınca kardeşine döndü.

"Mizgin için üzülmeye başlayın. Birazdan kaybedince hüngür hüngür ağlayacak."

"Yemin olsun sana çok masraflı bir düğün çıkaracağım. Dediklerine pişman olacaksın."

"Güzelim sen özür için kendini hazırla. O anki yüz ifadeni videoya almayan adam değildir." Kahkaha atarak karısının yanına gitti. Tam dibinde durduğunda, "Mizgin Şahmaran, hayatının hatasını yaptın kocanı karşına alarak," diye meydan okudu.

"Tüm Rıha'yı karşıma almış kadınım, Rezan Şahmaran. Senden korkan senin gibi olsun!" İnce tınısıyla yüzüne tısladı. Bu adam hâlâ karısını tanımamış mıydı? Ona meydan okumaktan asla vazgeçmeyeceğini kaçıncı kez daha tecrübe ettirecekti?

"Evet, sakiniz. Şimdi oyuncuları yerlerine alalım."

Aslan, ağabeyi ve yengesinin ortasına girerek ikisini ayırdı.

Dila arkadaşının arkasına geçerek omuzlarına masaj yaptı. "Şampiyon sensin, hatun. Unutma!"

Aslan kayıtsızca güldü. "Rezan bu kadınlar harbiden komedi."

"Hayırdır?" Dila daha fazla dayanamayarak sormuştu.

"Yapamayacağınız işlere burnunuzu sokuyorsunuz," diyen Aslan'ın cevabı baş ağrısı yapmıştı. Bu adam kesinlikle baş ağrısı olmak için yaratılmıştı.

"Aslan, Dila'yı hafife alma." Az önce hafife aldığı kız silahı nasıl temizlediğini kısa vadede göstermişti.

"Gelsin kapışalım o zaman."

"Kapışırız, kaçan kim!" diyerek kabul etti Dila.

"Hodri meydan! Meydan kadınların olsun o zaman." Dalgasından vazgeçmedi Aslan. Ağabeyinin karısıyla yaşadığı meydan okuma mücadelesini kendisi yengesinin arkadaşıyla geçirecekti. Kalıbını basardı ki Dila'yı yenerdi.

"Meydan hepimizin olsun, koçum." Kayınbiraderinin sırtına pat pat vuran Mizgin yerine geçti.

Aslan omzuna vurup koçum diyen yengesinin ağır abi tavırlarına boş gözlerle bakakaldı. Bu deli kadın kimsenin değil Cengiz'in kardeşiydi. Rezan'ın karısıydı. Aksi bir hareket beklememeliydi.

"Piştik burada. Sizin konuşmanızı duymaya mı geldik?" Yadê Piroz aksi sesiyle oturduğu yerden torunlarına müdahale etmiş, bağırarak başlamalarını istemişti.

"Tamam, yadê sinirlenme," dedi Mizgin. Yerlerine geçip başlayacakları sırada Mizgin ile Rezan göz göze geldi. Aslan karşılarına geçtiğinde kuralları açıklamaya başladı.

"Evet, iki rakipsiniz. Aynı anda başlayacaksınız. Rezan Ağa," diyerek ağabeyine döndü. "Senin tarafında beş şişe var. Ve sen, Mizgin yenge," diyerek bu sefer de yengesine döndü. "Senin tarafında da beş tane şişe var. Ortada ise bir tane var," derken bu sefer arka-

sında duran kırmızı şişeyi gösterdi. "Önce kim kendi şişelerini bitirip ortadakini vurursa iddianın şampiyonu o olacak. Bir dediğimde hazır olun, başlayacaksınız."

Revenk çardakta oturmamıştı. Evin'i ağacın altındaki gölgeliğe götürerek oturtmuştu. Yanında oturarak rekabetin tavan olduğu maçı sevgilisi anlasın diye yorumlayacaktı. "Evin'im rakipler yerlerini aldı. İkisinin elinde susturucu takılmış silahlar var. Sadece kırılan cam seslerini duyacaksın."

Evin sessizce kıkırdadı. Revenk'ten dinlemek çok ayrı olacaktı. "Tamam, bekliyorum." Babasından gizlice kaçırmasına değeceğine emindi.

Aslan, Rezan ve Mizgin'in arasına geçti. Kolunu havaya kaldırdı. İlk üç parmak havaya bakıyordu. Aslan üçten geriye saydı.

"Üç... İki... Bir... BAŞLA!"

"Evet, sayın seyircim, Evin Şahmaran. Üç iki bir diyerek başladık. Rezan Ağa çok istikrarlı çıktı. Karısından önce iki şişeyi vurdu. Kırılan cam seslerini duyuyorsun. Evet evet, Mizgin ilk şişesini vurdu. Beş şişeden sadece bir tanesini vurdu. Rezan Ağa iki bir önde. Kırmızı şişe final golü. Kırmızı şişeye ilk önce kim ulaşacak? Merakla bekleniyor. Bekleniyor evet evet... Ve gol! Rezan Ağa üçüncü şişeyi de pert etti."

Revenk heyecanla maçı görmeyen kıza naklederken Evin nefesini tutmuştu. Mizgin'den ses çıkmıyordu.

"Yengemize hırs geldi. İki şişeyi de aynı hızda vurdu. Üçe üç gidiyoruz. Son iki kaldı. Finali kim alacak? Evet evet sayın seyirciler hepimiz heyecanla bekliyoruz. Aslan gözümün önünden çekil, fazlalık yapıyorsun." Ağabeyine arada hırlayan Revenk gözünün önünden çekilince yorumlamaya devam etti.

"Evet, Rezan Ağa dördüncüyü de vurdu. Menzil uzun, nişanlar keskin, vuruşlar efsane. Evvet! Dördüncü şişeyi de Mizgin vurdu. Son bir şişe ve final. Heyecan dorukta. Heyecan dorukta. Kalbimiz durmak üzere. Ya düğün olacak ya özür. Seçim sizin."

Revenk yutkundu. Heyecandan öyle bağırmıştı ki boğazını yaktığının farkında bile değildi. Evin'in heyecandan elini tutması adamın ekmeğine yağ sürüyordu.

"Evet evet. Rezan Ağa beşinci şişeyi de havaya uçurdu. Of adamım, o mükemmel bir vuruştu. Şu an Revenk'in içine Amerikalı kaçtı. Çok heyecanlıyız, tahtaları kemiriyoruz, çimleri çiğniyoruz. Mizgin yenge çileden çıktı. Beşinci vuruş ondan geldi."

Bütün nefesler o an tutulmuştu. Final sahnesine gelmişlerdi.

"Evet evet Rezan Ağa sırayı kaptı. Küçük bir farkla... Küçük bir farkla karısını yendi. Tebrik ediyoruz. Milli gururumuzsun, Rezan Ağa." Alkışlar erkekler ve kadınlardan sadece Zarin tarafından yükselirken, Mizgin ve taraftarı hüzün içinde kalmıştı.

"Ve zafer erkeklerin, koçum. Taraftarımızdan Mizgin Şahmaran, silahı sertçe masaya bırakırken kazanan şampiyonumuz Rezan Ağanın ise keyfine diyecek yok. Rezan Ağa'nın taraftarları olarak hep birlikte söylüyoruz."

Rezan'ın güldüğünü görünce devam etti: "Rezan buraya yumruk havaya. Rezan buraya yumruk havaya." Aslan, Diyar ve Zarin maç yorumlayıcısı Revenk'e zevkle eşlik etmişlerdi.

Mizgin hayretler içinde zafer kutlamasını izlerken Rezan elini kaldırıp selam vermiş, kutlamasını ağır abi tadında bitirmişti.

"Allah var; dünyanın en güzel maçı yorumlayan adamına sahibim."

"Eh güzelim o da senin şansın." Revenk tuttuğu elinin üstünü öpmek için kafasını indirdiğinde kalçasına aniden yediği bastonla yerinden bağırarak sıçramıştı. Can havliyle Evin'in yanında kaçan Revenk tepesinde kulak zarlarını delen sesle neye uğradığını şaşırmıştı.

"Niye her fırsattan yararlanıp benim torunuma yaklaşıyorsun, eşeğin oğlu. Düğününüz olmadan eline bile dokunmayacaksın. Kalk buradan." Mizgin'in kaybedişi üzerine mağlubiyetin hıncını Yadê Piroz, Revenk'ten çıkarmıştı.

Evin gülmemek için ağzını avuç içiyle kapatırken, Revenk kalçasını okşayarak oturduğu yerden kalkmıştı. "Siz kadınlar kaybedince deliriyorsunuz, saldıracak yer arıyorsunuz." İkinci bastonu yemeden ağabeylerinin yanına geçmişti Revenk.

Dila arkadaşının omzuna vurdu. Bu yarışta kazanmak da vardı kaybetmek de. Kazansaydı en çok istediği düğünü gerçekleştirecekti.

Aslan ağabeyinin elini sıkıp tebrik etti. "Hep diyorum, meydan erkeklerin."

Kaynına gözlerini deviren Mizgin kocasına döndü. "Hayat komik ama esprisini anlamıyoruz bir türlü." Mağlubiyet ağzında bayağı bir tat bırakmıştı. Rezan Şahmaran'a karşı kaybetmişti.

"Evet, güzelim kaybettin demek oluyor bu." Kahkaha atarak silahı masaya bırakan Rezan karısına göz kırptı.

"Yaptığım betimlemeyi anladın mı? Hayat bana burada çok pis gülüyor. Resmen kahkaha atıyor bu sahneme." Ağlamaklı sesiyle kocasına konuştu tekrar. Nasıl kaybedebilirdi? Nasıl o düğünü ka-

çırırdı? Buna inanamıyordu. Rezan'a karşı kaybedemezdi. Çok iyi olmadığını kocası kazanınca anlamıştı.

"Fark etmemek mümkün değil," diyen kocasına bir şey diyemezdi, artık düğünü kaçırmıştı. Kırgın bir sesle Rezan'a cevap verdi. "Velhasıl yiğidim; sen kazandın."

Karşısında duran kadını izlerken elleri cebinde rahatça gerinerek dudaklarını ısırdı Rezan. "Yani özür dileyeceksin."

Mizgin'in aklına gelen gerçekle gözleri kocaman açılmıştı. Ağzından hızla kaçan kelimelere engel olmadı. "Ekmek Kur'an çarpsın özür dilemeyeceğim." Omzunu durmaksızın sallayarak, özür dilemeyeceğini belirtiyordu.

"Mizgin?" Tıslayan Rezan keyfini kaybetmiş, yerini öfkeye bırakmıştı.

"Özür dileyenin anne babası ölsün." Cümleleri ışık hızında dilinden döküldü. "Kur'an'ın ismini verdim, özür dileyemem." İki cihan bir araya gelse, yer gök birleşse Mizgin o özrü dilemeyecekti.

"Valla Rezan, Mizgin o kızdan özür dilerse kendi silahınla seni ben vuracağım."

"Karışma, yadê."

"Gelinimi küçük düşürme."

"Küçük düşürmüyorum, yadê. Hatasını düzeltsin istiyorum." Babaannesine döndü. "Bu arada, yadê sana çok teşekkür ederim. Bana laf atarken nasıl hırslandırdın bir bilsen."

"Sus! O özür olmayacak."

Rezan'ın keyfi yine kısa sürmüştü. "Ulan ben kaybetseydim, düğünü yapacaktınız."

"Lütfen beni rahat bırakır mısın? Biraz düşünüp yeni bir iddiayı nasıl ortaya atacağımı düşünmeliyim. Düğünü kazanmalıyım. İzin verirsen odama çekileceğim." Ağlamaklı sesi, titreyen çenesine buğulu gözleri eşlik edince Mizgin hızla arkasına dönmüştü. Rezan'ın şaşkınlıkla bakan ifadesi gözünden kaçmamıştı. Dila onu içeriye almak için koluna girmişti. Kapıdan gireceği esnada kocasının alay dolu sesi duyuldu.

"Özür kalsın, güzelim. Bu sana en iyi dersti."

"Beni kimsenin bulamayacağı bir yere götür. Hayvan gibi ağlayacağım," diyerek arkadaşına kısık bir seste konuştu Mizgin. Rezan Ağayı bu sefer yenmek kolay olmamıştı. Yenememişti de.

***

Odanın her bir yerine dağılan peçeteleri toplamaktan yorulmuştu Dila. Onunla beraber odaya gelen kızlar da Mizgin'in susması için dil dökmekten yorulmuşlardı. Arada susuyor ama Rezan'ın güldüğü an aklına geldikçe tekrar çığlık çığlığa ağlıyordu. Bunu hak etmemişti. Rezan'ı yenmeliydi. Mükemmel bir düğün yapmalıydı. Düşmanlarını çatlatmalıydı. Kendi düğününde davulu eline alıp, "Bunu da Rezan'a yaptırdım," diyerek kendini göstermeliydi.

Ama her şeyi kaybetmişti. Hem yenilmişti. Hem Rezan'ın dediğini yapmıştı. Hüngür hüngür ağlamıştı. Kendine yazık etmişti. Kocasının dilinden düşmeyecekti. En kötüsü herkes oradaydı. Onların görmesini istememişti. Tabii kazansaydı evet. Ama kaybettiği için kimsenin görmesini istememişti. Burnunu çekmesi bir işe yaramadığından çekmeyi bırakmıştı. Herkesin gördüğü düşüncesiyle hönküre hönküre ağlamaya devam etti.

Dila kafasını vuracak yer aradı. "Bu kadın ağlıyor mu, öküz gibi böğürüyor mu anlamadım!"

Kısık sesini sadece Evin işitmişti. Daha önce Mizgin'in ağladığına şahit olmamıştı. Yanlışı düzeltelim; daha önce Mizgin'in böyle ağladığına şahit olmamıştı. Gözleri görmese bile kulakları her şeyi işitiyordu.

"Yeter ağlama, bitti gitti artık." Ses tınısını yumuşak tutmaya özen gösterdi Dila.

"Ben ağlamayayım da kimler ağlasın? Zarin mi ağlasın, Rozan mı ağlasın?"

"Hayır, Mizgin, hiç kimse ağlamasın. Boş ver, ne güzel bir anı oldu size."

"Yok, Evin'cim, kaybettiğim bir şeyin anısını manısını istemem ben."

"Ama kaybettin, Mizgin yenge." Zarin onayı verirken Mizgin gözlerini kıstı. "Bana bak, Zarin, Rezan kazanırken taraftarı olarak neler yaptın. Hepsini gördüm, sen burada bile durma. Seni ikiye bölerim."

Aniden çirkefleşen yengesiyle Zarin geriye doğru sendelemişti. Evet, o Rezan amcasını tutmuştu. Mizgin'i ne kadar çok severse sevsin amcasını tutmaktan geri durmamıştı. Onun kazanacağını biliyordu. Lakin bir yandan Mizgin'in kaybetmesine üzülmüştü. Hayalindeki düğünü kaçırmıştı. Ve Mizgin üzüldüğü için o da üzülmüştü.

"Hem bırak iddiayı sana güzel bir dedikodumuz var," dedi Evin. Onu ağlamaktan kurtarmak için konuyu başka yerlere çekmeye çalıştı. Tabii bu ne kadar işe yarar, muammaydı.

"Jinda, Urfa'dan mı atıldı?"

"Hayır," dedi Zarin.

"Sedef cadalozu evlendi mi?"

"Hayır." Cevap vermeyi Rozan devraldı.

"Suat'ın kardeşi Robin intihar mı etti?"

"Hayır," dedi Evin, ardından kaşlarını çattı. "O nereden çıktı ki?"

"Çıkmış işte bir yerden, dedikoduyu ver sen."

Söylediklerini es geçen Evin, "Halime halanın kızı Hatice var ya hani şu büyük olan, bir türlü evlenmeyen. Eşek gözlü Hatice," diyerek bekledi.

"Eee ne olmuş ona?" Mizgin peçetesiyle burnunu silerken merakla Evin'i izliyordu. Yanında duran Dila ise bir köşeye attığı peçetesini alıp çöp poşetine koydu. Önündeki peçeteleri almazsa Mizgin sabaha kadar ağlardı.

Evin müjdeyi verdi: "Gelen talibini kabul etmiş."

"Çok şükür birine gitti mi?"

"Evet gitti. Bir hafta sonra nişanı var."

Tekrar ağlamak için peçete alacakken önünde olmadığını fark etti Mizgin. Yatağın üzerinde duran nevresimini çekmeye çalıştı. Odadakiler tekrar ağlayacağını anlayınca hepsi göz göze geldi. Evin ne olduğunu görmediği için sessizlik içinde beklerken Dila konuyu tekrar açmaya çalıştı.

"Sonunda evleniyor. Ne güzel işte."

"Bekârlıkta mastır yapmıştı. Bir zahmet gitsin evlensin."

"Değil mi?" Dila konuşurken gülümsemeye çalıştı. Onunla beraber kızlar da gülmeye çalıştı. Bir daha ağlamasını kimse kaldıramazdı. Susmak bilmiyordu. Çeşme misali gözyaşları şırıl şırıl akıyordu. O bir tarafa bağıra bağıra ağlıyor, Rezan'a laflarını saydırmak için ağzını açtığında anlaşılmayan sözleri yüzünden odadaki herkese ayrı bir işkence çektiriyordu.

Bütün gün odaya tıkılıp Mizgin'in ağlamasını izlemişlerdi. Bir ara Evin yorgunluktan düşmüş, uyumuştu. Nitekim Mizgin'in ağladığını duyunca tekrar uyanmıştı. 'Neden Allah'ım... Neden ben...' diyerek bağırması kulaklarını patlatacak raddeye getirmişti.

İddiadan sonra kocası kardeşleriyle keyifle işe gitmişti. Rojin babaannesinin yanında kalmıştı. Arada bir Mizgin'in yanına uğramış, deli gibi ağladığını görünce geri kaçmıştı. Zarin ve Rozan aşağıya inip kendilerini bahçeye, sallanan salıncağa bırakıp kitap okumaya başlamışlardı. Evin ve Dila yemekten sonra tekrar uzanıp,

sohbet etmişlerdi. Mizgin rahatladığını anlayınca kendini toparlayarak banyoya girdi.

Kısa bir duştan sonra güzelce hazırlanıp aşağıya inmişti. Birazdan kocası gelirdi. Elbette bunun acısını çıkartacaktı. İddiayı kaybetmiş olabilirdi. Ama o hâlâ Mizgin idi. Kaybetse bile acısını çıkartırdı. Aşağıya indiğinde Yadê Piroz'un, Diyar ile telefondan bir şeye baktığını gördü. İkisinin keyfi gayet yerindeydi. Yanlarına gittiğinde yaşlı kadın gelinini görünce keyifle güldü.

"Bitti mi ağlaman, kızım?"

"Evet, yadê."

"Allah affetsin seni, bûkê* , o nasıl bir ağlama?" diyen kadının yüzünden asrın bıkkınlığı inmiş, değişen rengi az sonra bir kriz daha yaşayacak izlenimi vermişti. "Kızım sen bir daha ağlama."

Mizgin kırgınlıkla baktı. "Aşk olsun, yadê."

"Gerekirse Rezan ağlasın ama sen ağlama." İçinden gelen her şeyi yine apaçık yüzüne savurdu. "Kızım bana da yazık. Daha yeni bir kriz atlattım, kalbim zayıf benim." Hâlâ o seslerin etkisindeydi.

Diyar bıyık altından gülümserken, Mizgin gözlerini kısarak kolunu hafif çimdikledi. Daha çok gülen Diyar kafasını babaannesinin arkasına koyarak boğuk bir seste kahkaha atmaya devam etti. Belli ki kendine engel olamıyordu. Mizgin de öyleydi işte; ağlarken kendine engel olamamıştı.

"Ben öyle biçimsiz, ele avuca sığmaz, saçma, gereksiz bir ağlama görmedim. Seksen iki yıllık hayatımda daha duymadım, duymayacağım da."

Mizgin bu kadar yerden yere vurulduğunu anı yirmi yıldır kendisi de hatırlamıyordu. "Yadê, Rezan duymazsa çok iyi olur."

"Allah'tan duymadı, kızım. İlk defa bak Allah seni inandırsın, ilk defa Rezan'a üzüldüm." Kınayarak gelini baştan aşağı süzdü. Rezan'ı nasıl bir ateşin içine atmıştı? Bugün Mizgin'i korumakla hata mı etmişti?

Mizgin yaşlı kadının susmayacağını anlayınca yerinden kalkmıştı. Babaannesi konusunda Rezan'a hak veriyordu. "Yadê sen beni daha fazla yerin dibine sokmadan ben kızlara bakayım." Evden kaçarcasına çıkan Mizgin kızları kitap okurken görünce içeriye tekrar girmiş, mutfağa dönmüştü. Dolabı açıp içinden kurabiye çıkarttı. Ardından sıcak suyu bardaklara doldurarak kızlara kahve hazırladı.

Tepsiyi aldığı gibi tekrar bahçeye çıkarak kızların yanına ilerledi. Kahve kokusu burunlarına geldiği gibi iki genç kız gelene baktığında gayriihtiyarî gülümsedi.

* Bûkê: Gelin

Toparlanmış hali Rozan'ı mutlu etmişti. "Ooo Mizgin yenge toparlanmışsın."

"Evet, bu ne güzellik böyle?" diyen Zarin yengesine baktı. Sanki bütün gün ağlayan o değilmiş gibiydi. O kızaran gözlerini bile örtbas etmişti. Tabii şişkinliği kendini ele veriyordu.

"Her kadın ağladıktan sonra düşmanına zayıflığını belli etmemek için hemen toparlanır. Savaşmak ruhumuzda var," diyerek elindekilerin bir kısmını Zarin'in, bir kısmını da Rozan'ın eline bıraktı Mizgin.

Kafasını sallayan Zarin, yengesinin verdiği kahveyi ve kurabiye dolu tabağı kucağına bıraktı. Kupayı dikkatlice tutarken, kitabına geri döndü.

Eli boşalınca sandalyeye oturup, güldüğünü gördüğü Zarin'e soruyu merakıyla sordu: "Ne o? Sen niye deliler gibi gülüyorsun?"

"Okuduğum sahne çok güzel. Bu kız tam benim kafadan," diyerek kitabının ortasına ayracını koyup kucağına koydu. Kapattığı kitabın kapağına bakan Zarin bebek sever gibi kitabın ön kapağını sevdi. Ardından kısık bir seste konuştu:

"Kitaplardaki kadınlar çok güzel değil mi sence de?"

Mizgin duyduklarıyla tebessüm etti. "Evet öyle. Ama adamlar da çok güzel seviyor."

"Aynen. Çok güzel seviyorlar kadınları. Aslında, 'Bunlar tamamen hayal ürünü, sakın kanmayın!' diye uyarı damgası atmalılar," diyerek şikâyette bulundu. Kitap karakterleri o kadar güzel seviyordu ki gerçekte böyle adamlar bulamamak çok koyuyordu. Belki de vardı. Ama onların şanssızlığı mıdır nedir karşılarına çıkmıyordu.

"Rezan amcan da çok güzel seviyor. Herifim beni gerçekten çok güzel sevdi."

Rozan yengesine bakarken, "Kim bilir belki o da bir kitabın hayal ürünüdür," diyerek sırıttı. Rezan amcası gerçeğin dışında bir adamdı.

"Kim bilir belki de ikimiz bir kitabın hayal ürünüyüz. Çok güzel seven bir çiftiz," dedi aşkla gökyüzüne bakarken. Ardından aklına gelen gerçekle gözleri dehşetle açıldı. "Umarım deli halimi anlatmamışlardır."

"Asıl güzel olan bu ya. Seni güzel yapan deli ruhun," diye itiraf etti Rozan. Bugünkü ağlama krizi dışında Mizgin'in her halini seviyorlardı.

"Aman aman, kocasına çok çektiren, deli ruhlu kadın olmak istemiyorum."

"Hayatımız zaten bir film, Mizgin yenge. Sana düşen ise deli rolü. Bence keyfini çıkart." Keyfini çıkartmazsa bu filmin bir amacı da kalmaz, düşüncesindeydi Zarin. İnsanların kendini kısıtlamasını, başkalarını düşünerek hareket etmesini sevmiyordu.

"Evet kızlar bu kadın deli, hem de zır deli. Bu hayatta bana düşen rol ise bu kadını çekmek. Bahtsız mıyım?"

Rezan'ın sesini duymalarıyla üçü aynı anda kafalarını ona çevirmişti. Arkalarında duran Rezan, elleri cebinde onları izliyordu. Konuşmanın ne kadarını duydu, bilmiyordu Mizgin. Ancak karşısında duran yakışıklı kocasını o bir ömür böyle izleyebilirdi.

"Lütfen öyle kal. Bana verilen rol bir ömür seni buradan izlemek olsun."

Kısık bir seste kocasına aşkla konuşan tavrına, daha sonrasında kendini toparlayarak son vermiş, önüne dönmüştü Mizgin. Kocasına kızgındı. Hatta kırgındı. Hamile haline aldırmadan gülmüştü. Keyfini çıkarta çıkarta evden ayrılmıştı. Üstüne laf da atmıştı.

"Bahtsız olan benim, Rezan Ağa. Kendine haksızlık etme."

"Öyle mi, Mizgin Hanım?"

"Evet."

"Kızlar bize birkaç dakika verin. Şu kadının aklını başına alayım. Sonra gelirsiniz." Kızlar dediğini yaparak içeriye girerken Rezan, karısının yanına gitti. Sallanan salıncağa oturduğunda iç çekti. Mizgin'i sandalyeden çekip yanına dikkatlice oturttu. "Evet, nereden başlayalım?" Elini karısının üst baldırına koyup okşadı.

Ellerini görmezden gelen Mizgin mesafeli sesiyle sorusuna soruyla karşılık verdi: "Neye nereden başlayalım, Rezan Ağa?" Kırıldığını, incindiğini, üzüldüğünü hatta kahrolduğunu anlaması gerekti.

"İddiayı kaybettin, güzelim. Bunu kabul etmeni ve işin işten çoktan geçtiğini sana anlatmak için, nereden başlayalım?"

"Geri zekâlı mıyım ben?" Mizgin alıngan edasıyla burnunu buruşturdu.

"Estağfurullah öyle bir şey demedim."

"Unuttum ben iddiayı. Sadece hamile bir kadının duygusallığını taşıyorum. O kadarına da izin ver." Baldırındaki ellerine şaplak atmak üzereydi. Bu kadın burada alınganlık yapıp onunla konuşmuyordu. Dokunmanın sırası mıydı yahu!

"Çok ağlamışsın."

"Kuru iftira."

"Kaynaklarım sağlam."

"Sana bu konuda inanmıyorum, Rezan Ağa. Ağlamadım, sadece üzüldüm."

"Çığlıkların tüm evi sarmış."

"Düşüp bayılacağım şimdi." İçinden dua etmeye başladı. Ağlarken o iğrenç sesini kocasının duymamış olmasını temenni etti. Kim hata edip ona dinletme gafletine düşmüştü? Düşeni öğrenip boğmalıydı Mizgin.

"Gittikten bir saat sonra yadêyi aradım. Konuşurken senin sesini duydum."

"Hih," diyerek ağzından kaçan hıçkırıkla eli kalbine gitti Mizgin'in. "Sus valla kalp krizi geçiriyorum." O duymasın, görmesin diye ayağa bomba gibi kalkmıştı. Ah Piroz Şahmaran! Dışarıda konuşsaydı, ne olacaktı? Kocasının cevabıyla nefessiz atışmasına ara vermeden devam etti.

"Bu kadar çok üzüleceğini düşünmedim."

"Üzülmedim zaten."

"Yeme beni, Mizgin."

"Yemek istemiyorum zaten."

"Hayret!"

"Hayret!" diyerek kocasını taklit etti. Elini karnına götürüp okşarken kızının kıpırtılarını hissetmediğine kanaat getirdi. Babası geldiği zaman kıpırdamaya başlardı. Ama anlaşılan kızı da babasına kırgındı. Buna sevinmişti. En azından annesinin arkasında duruyordu. "Kızın da sana kırgın."

"Öyle mi? Ben şimdi kendimi affettiririm." Gülümseyerek elini karısının karnına götürüp bastırdı. "Minik kızım," derken sesinde kızına aşkla seslenen bir babanın o tanıdık tınısı vardı. İçinin sevinçle kaynadığına Rezan o an yemin edebilirdi. Bakışları Mizgin'e kaydı. "Ona böyle seslensem sevinir mi?"

Mizgin böyle seslenmeye can adardı. "Ben eridim, kızımı bilemem."

Kahkaha atıp karısına göz kırpan genç adam tekrar karnına baktı. "Babana kırgın mısın?" Acaba kızı sesini duyuyor muydu? Annesini üzdüğü zaman hissediyor muydu? O da Mizgin gibi kırılıyor muydu? "Ama olmaz öyle, kızım. Seninle şimdiden anlaşma yapalım. Birlik olup annenin bana çektirdiklerinin on katını biz ona çektireceğiz."

"Duymamış gibi yapacağım burayı."

Rezan fütursuzca güldü. "İyi olur."

"Görüşme bitmiştir." Bütün iletişimi Mizgin koparmalıydı. Kızı bir kadın olarak annesinin yanında olmalıydı. Yarın bir şey olur-

sa koşa koşa ona gelmeyi bilecekti. Babasını ikna etmesi için onu gönderecekti. Kızmasın diye annesinin önayak olmasını isteyecekti.

"Daha yeni başladık." İtiraz eden Rezan uzatmaya niyetliydi.

"Yalnız benden bahsediyorsun burada."

"Önümüzdeki birkaç ay bu planlarımızı duymazdan geleceksin, güzelim. Mecbur doğana kadar böyle, anlaşma yaptık kızımla."

"Vallahi devam edersen doğurmam bu kızı." Sanki öyle bir şansı ve niyeti vardı.

"Peki peki." Karısının karnına bir öpücük kondurdu ve içinden gelen cümleyi fısıldadı: "Baban seni çok seviyor!" Geri çekilip Mizgin'e baktığında karısının yüzündeki o hayranlık ifadesi Rezan için her şeye değerdi. Çenesinden tutarak karısını kendisine çekti. "Şimdi seninle ilgilenme vakti," diyerek dolgunluklarına kapandı.

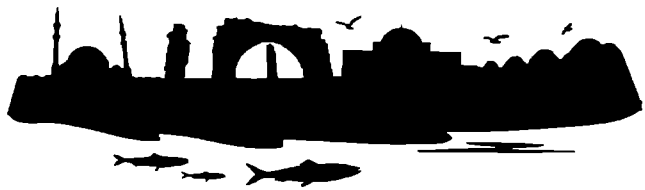
Dudaklarına kapandığı gibi karşılığını almıştı. Bahçede olduklarını umursamadan, gelecek olan kimseyi takmadan bugün kaybettikten sonra bile yapmak istediği eylemi zevkle gerçekleştirmişti. Mizgin öpücüklerinin, arsız dilinin hükmünü kabullenirken iyice kocasına yanaşmıştı. Bu adamı öpmek ölümü öpüp, yaşamı şerefine kazanmak gibi bir şeydi.

Geri çekildiğinde karısının yüzüne bir başka güzel eylemi gerçekleştirdi Rezan. "Allah der ki; kimi benden çok seversen onu senden alırım, diye."

"Evet," diyerek devamını nefes nefese bekledi Mizgin.

"Yemin ederim seni benden önce alacak diye çok sevmekten korkuyorum!"

Kadının haykıran sesinde sevdiği adama bağlanan bir hayranlık vardı. "Ulan bu nasıl sevmek!"

Bölüm 19

Toprak Kızım Kokmasın

Geleceğini bildiğin insanı beklemek daha az yoruyordu. Bekleyen günler çoğalınca sabır bazen kızgınlığa dönüşebiliyordu. Mizgin kızmamak için her defasında kendine telkinler etse de ara ara yeniliyordu. Yatağında bağdaş kurarak oturmuştu. Kocasının onu beklerken sıkılmaması için getirdiği boyama kitabında bugün seçtiği resmin son rötuşlarını yapıyor, gözü arada bir saate takılıyor, kocasının bu gece de geç geleceğine yine kanaat getirerek sabrederek bekliyordu.

İstanbul'daki ortaklarıyla kurdukları işi büyütme kararına girdikten sonra Haydar amca dâhil tüm erkekler son günlerde geç gelmeye başlamışlardı. İşleri epey çoğaldığından Şahmaran erkeklerinin kafasını kaşıyacak vakti kalmamıştı.

Revenk'in nişanından sonra işleri ziyadesiyle çoğalmıştı. Mizgin neredeyse kocasını görmemeye başladı. Görmek için de geceleri kocasını bekliyor, geldiğinde sohbetini edebiliyordu.

Zaman su gibi geçmiş, bebeğiyle yedinci ayına çok şükür girebilmişti. Bebeği geliştikçe yorgunluğu da beraberinde büyüyordu. Bazen yorgunluğundan bulduğu sakin bir köşede bir saatliğine uyuyordu. Keza gündüzlerinin çoğunu uyuyarak geçiriyor, geceleri kocasını bekliyordu.

Gerçi son günlerde pek uyuduğu söylenemezdi. Haftaya Revenk ve Evin evleniyordu. Hamileliğine aldırmadan Evin'in her şeyiyle ilgileniyordu. Bilhassa nişanda Evin'in güzel olması için, nişanın güzel olup olmadığını görmese bile yüreğine kazınması için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Nişan gayet güzel geçmiş ama günün yarısını ağlayarak geçirdiği için pek bir tat alamamıştı. Görme engelli güzel bir genç kız kendi nişanını görememişti. En derininden sarsılmıştı. Sonraki günlerde

Rezan'ın çalışma odasından diz üstü bilgisayarını odasına alarak, Evin için bir sürü araştırma yapmıştı. Ancak elinden hiçbir şey gelmemişti. Kocası kaç gece eve geldiğinde karısını ağlarken bulmuştu. Duygusallığı son zamanlarda tavan yapmıştı.

Rezan üzülen karısı için bir şey yapamadığında deliriyordu. Onun için elinden geldiğince kırmamaya çalışıyor, ne isterse ikiletmeden yerine getiriyordu. Mizgin'in saf kalbini, çocuksu halini, yeri geldi mi olgunluğunu ve hiç tükenmeyen iyiliğini çok seviyordu. Herkes için bir şeyler yapmayı çok seviyordu. Kendisini düşünmeden herkes için uğraşıp çabalıyordu. Sonunda kaybının olacağını bilse de asla pes etmeden devam ediyordu. Rezan pes etmeyişini daha çok seviyordu.

"Bitirdin mi?"

Sessiz ortamı dolduran erkeksi sesle kafasını uğraşından hemen kaldıran Mizgin, yüzüne gayriihtiyarî yayılan kocaman gülüşüyle kocasına baktı. Kapıya yaslanmış, dağınık bir halde karısını izliyordu.

"Bu gece bir saat daha geç geldin."

"Evet, Haydar amcayı eve gönderdik. Gerisi bize kaldı."

"Desene Haydar amca olmasa, eve hiç gelmeyeceksiniz."

"Az kaldı biraz daha dayan." Kapıyı örtüp, içeriye girdiği gibi gömleğinin düğmelerini çözerek, üzerinden bir çırpıda çıkardı. Pantolonun kemerini açarken Mizgin'in onu izlediğini gördü. Keyifle sırıtıp karısına göz kırptı.

Elindeki meşgaleyle uğraşırken yetenekli olmayı çok istemişti Mizgin. "Resim çizmeyi bilseydim, seni çizerdim." Hayranlığını yine gizlemeden apaçık dile getirdi. Rezan'ı sevmek bazen yetersiz kalıyor, dile getirmek bile istediğini veremiyordu.

"Teşekkür ederim. Kalbine çizmen yeterli benim için."

"Heykelini bile diktim oraya."

Bu Rezan için onurdu. Mizgin'in sevdasına müthiş bir saygısı vardı. Yatağa doğru ilerlediğinde yüzünde karısını güldüren o muzır ifadesi vardı. Karısının üzerine doğru eğilerek çenesinden tuttu. Stresinden ısırıp şişirdiği nemli dudaklarına bir öpücük kondurdu. Geri çekilip karısını sersem bir halde bırakıp banyoya girdi.

"Akla, kalbe zararsın, Rezan Şahmaran!"

Giden adamın arkasından bakmakla kaldı Mizgin. Kalbine verdiği zararın karşılığında derman da oluyordu. Kocası çıkana kadar yarım bıraktığı resmi bitirmiş, kitabını bir kenara bırakmıştı. Banyodan çıkan kocasını giyinirken izlemişti. İki ay sonra hayatlarına küçük bir bebek girecekti. O zaman Rezan'ın nasıl bir baba olacağını merakla bekliyordu.

Bazen bebeğiyle konuştuğunda çok sevimli ve bir o kadar zararsız oluyordu. Gözleri dolu dolu kocasını izliyor, o anlarını beynine kaydetmekten bir an bile geri durmuyordu. Rezan Ağaya olan sevgisi daha çok büyüyerek, Mizgin'in kalbini tesiri altına alıyordu.

Nasıl bu kadar çok sevdiğine kendisi bile inanamıyordu. Bir insan gerçekten bu kadar çok sever miydi? Seviyordu işte, hem de çok seviyordu. Kocasının sorusu üzerine düşüncelerinden arınarak bütün ilgisini sevdiği adama verdi.

"Ağrın var mı?"

"Yok ama çok çabuk yoruluyorum."

"Az kaldı, güzelim. İki ay daha dayan."

"Oradan konuşmak ne kadar da kolay." Dile kolay oluyordu dayan demek. Kocasını tiye aldı. "Gel bu bebeği sen taşı da oradan konuşan ben olayım. Bak bakayım kolay mıymış değil miymiş?"

"O görev sana ait. Bana düşen bir ömür size bakmak."

"Teşekkür ederim, ağam. Sizi fazla rahatsız etmemeye gayret edeceğiz."

"Uzan, gözlerini de kapat, geliyorum."

Direktiflerini sakin tınısıyla veren kocasına uymadan evvel dilini çıkardı Mizgin. Zaten uzanmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Yorgun olmasa Rezan Şahmaran ile bir rövanşa girerdi. Uzanan Mizgin kocasını beklemeye başladı. Giyindikten sonra aynanın önünde saçlarını yana doğru taramıştı. "Bana yakışıklı görünmek için ekstra bir çaba sarf etmene gerek yok."

Rezan aynadan karısına kısa bir bakış attı. "Sana dilini de gözlerin gibi kapat demedim mi?"

"Demedin." Aynaya bakan muzır göz bebekleri ışıldıyordu. "Hem sen benim için yakışıklı olmaya çalışırken, gözlerimi kapatarak kendimi bu zevkten mahrum bırakamam."

Rezan sabrederek tarağının avucundan masaya kayıp düşmesine müsaade etti. "Ulan seksen yıllık ömrüm varsa kırk yılını sömürdün. Hepi topu şurada on, on iki yılım kalmış, onu sömürme. Kendine ve kızıma bırak."

Mizgin kaşlarını çattı. "Allah geçinden versin. Sen benim ailemsin, nasıl öyle söyleyebiliyorsun?"

Yatağına giren Rezan Ağa karısının alnına öpücüğünü kondurdu. "Sömürüyorsun beni, farkında mısın?"

"Sana yakışıklı deyip seni izlemek sömürmek mi oluyor şimdi?" Mizgin alıngan bir tavırla gözlerini devirdi. "İyi, bir daha sana yakışıklı demek yok." Dönerek gözlerini tavana dikti.

Rezan'ın kahkahası kısa sürmüştü. Bittiğinde uzanıp dudağını öptü. Kızlarının varlığı karısını sıkı sıkı sarmasını engelliyordu. Karısının terk etmediği alınganlığından kurtarmak için ilgisini çekecek bomba haberi verdi. "Bugün ağabeyin Cengiz beni aradı."

Gözleri şaşkınlıkla açılan Mizgin kafasını hızla kocasına döndürdü. Ağabeyinin ne için aradığını merak etti. Korkudan kalbi hızlıca atmaya başlarken kötü bir şeyler duymaya hazır olmadığını fark etti. "Ne dedi?" Derin bir iç çekti.

"Ben ve ailen aynı ihaleye katılmıştık. Baban bu ihaleyi kazanmak istediğimi çok iyi biliyordu. Biliyorsun, Haydar amcamla görüşüyorlar," diyerek duraksadı. Karısının tepkisini bekledi. Zuxari ailesinde konuşmadığı ve konuşmayacağı tek kişi Berdan idi. Herkesi affeder konuşur ancak onunla aynı ortamda bulunmamaya özen gösterirdi.

"Evet... Evet..." Mizgin'in yüzüne korkunun bütün tonları işlemişti.

"Ağabeyin arayıp ihaleden çekildiklerini söyledi. Rakip olmak yerine destek olacağını söyledi. Bu ihale çok büyük. Destekleri ihaleden daha büyük oldu bizim için." Rezan düşüncelerini karısından saklamayacaktı. Zuxari ailesiyle zor yollardan geçmişlerdi.

Rezan Ağanın açıklaması içinde biriktirdiği bütün korkuyu kusmasını sağlamış, oh çekerek gülümsemişti. Ellerini kocasının ellerinin üzerine koyarak sıkıca tuttu. "Adamlık böyle bir şey, kocacım," dedi kendisini göstererek. "Görüyor musun; gururla nasıl göğsüm kabardı." Az önceki alınganlık silinip yerini gurur almıştı.

"Evet, Mizgin. Ailenin yaptığı davranış takdire şayan."

"Biliyorum, kocacım," derken kocasına bir kolunu sarabildi. Şişen karnı sıkı sıkı sarmaya engeldi. "Ama asıl beni mutlu eden bunu benimle paylaşman."

"Bilemiyorum, Mizgin. Ağabeyin kolay kolay böyle bir iyilik yapmaz. Bunun içinde bir iş var." Şakayla karışık karısına cevap verdi Rezan. Öyle hemen gururlanmak yoktu.

Geri çekilen Mizgin koluna vurdu. "Bir daha öyle düşünürsen, yakarım canını." Tehdit eden sesinde yapacağından şüphe ettirmeyecek keskin bir tını vardı. Ailesi bu kadar onurlu bir davranışta bulunmuş, Rezan takdirin arkasından sinirlendirmek için altında ima aramıştı.

"Yakmadın mı, güzelim?"

"Yakıyorum ve bu baya keyif veriyor."

"Kızım nasıl, iyi mi o da?"

Mizgin derin bir nefes alarak elini karnına koyup okşadı. Bu iki gündür kızından ses çıkmıyordu. Yorgunluğuna verdi. Evin'in düğünü için çok uğraşıyordu. Haliyle yorulduğu için kızı da yoruluyordu. Arada hareket etmediklerini kaynanası ve Gülistan yengesi, annesi, ablaları teker teker söylediği için evham yapmak istemiyordu Mizgin. "Bu iki gündür kızımızdan ses çıkmıyor. Yoruluyor o da annesi gibi."

"Bir sorun yoktur değil mi?"

"İnşallah yoktur, kocacım. Biliyorsun, bu aralar baya dışarı çıkıyorum. Çeyizler falan derken yoruluyorum. Arada hareket etmeyebiliyorlarmış."

"Dinlen, çıkma. Zaten az kaldı."

"Olsun, dilemin. Evin için her şey güzel olmalı. Zevkime güvenirim bilirsin."

"Öyle olsun." Çarşafı boyunlarına kadar örten genç adam cenin pozisyonu alan karısına sokuldu. Alnını alnına yaslayarak gözlerini kapattı. Kısa süre sonra hayatlarına girecek küçük meleğini düşündü. Eli refleksle karısının karnına dokundu. Avucuyla sarmalayıp babacı bir tavırla koruma güdüsüne kapıldı.

Hemen yanı başında beşiği olacak, çoğu geceler onları uyutmayacaktı. Mizgin bazen uyanmayacak, onun yerine Rezan'ın bakmasını isteyecek hatta kendisi uyanmadığında, "Sen de babasısın, sadece ben bakamam," diyecekti. Buna kalıbını basardı ki karısı böyle bir şey yapacaktı.

Gülümsedi Rezan Ağa. Karısının küçük kızına nasıl bakacağını düşündü. Onu nasıl seveceğini, nasıl uğraşacağını düşündü. Eğlenceli günler olacağı kesindi. Ama karısının yorulacağını da biliyordu.

"Uyudun mu?"

Mahmur sesiyle sorduğu soruya kısa bir cevap verdi Rezan: "Hayır."

"Ne düşünüyorsun?"

"Yarınları."

"Yarınlarımız çok güzel olacak, kocacım. Buna inanıyorum, sen de inan."

"Umudum ve inancım o yönde, güzelim."

***

Güne güzel başlayan Mizgin ve Rezan Ağa kahvaltılarını avluda baş başa yapmışlardı. Pazar günü olduğu için evde kalan Rezan bugünü karısına adadı. Şirkete gitmek zorundaydı. Lakin Mizgin'in çok yorulduğunu görüyordu. Bugün dışarı çıkmasını istemiyordu. İkisinin de evde kalıp dinlenmeleri gerekiyordu.

Kahvaltıdan sonra kocasına kahve yapıp şen şakrak bir sohbete başlamışlardı. Daha çok Mizgin konuşuyor, Rezan ise dinliyordu. Karısını dinlemeyi sevdiğini çiftlikte fark etmişti. Bütün duygularını coşturarak konuştuğundan Rezan'ı cezp etmişti.

Konuşurken bilhassa tombul yanaklarının tebessümüyle daha çok doluşunu, bir olayı anlatırken heyecanla ellerini hareket ettirmesini, olayı biraz abartıp kendisi bile abarttığını fark edince konuşmasını düzelttiğinde yaptığı mimikleri, küçük karnını seviyordu. Hele onun içinde kızının olduğu aklına geldikçe daha çok seviyordu.

Mizgin Şahmaran onun için bir ismin ötesinde olmuş, bütün duygularını hâkimiyeti altına alarak değiştirmeyi başardığı adamın vazgeçilmez yanı olmuştu. Yaşının verdiğinin üstünde bir olgunluğa sahipti. Deli dolu, eğlenceliydi. Gözü kara, istediğini elde eden bir kadındı. Kendini herkese sevdirirdi. Küçükten büyüğe hiç kimseye bakmadan oturup sabaha kadar konuşur sohbet ederdi. Rezan Şahmaran'ın karısı çok başkaydı. Ona sahip olduğu her an şükrediyordu.

"Hatırlıyor musun?" dedi Mizgin heyecanla diğer olayına geçerken. "Yok yok hatırlamazsın," diyerek kocasına gülümsedi. "Düğün vardı. Kamuran amcanın torununun düğünüydü. Hiç unutmam, Rezan, o zaman on beş yaşımdaydım işte."

"Evet," diyerek pür dikkat karısını dinledi Rezan. Bunun altından yine ne çıkacak merak etti. Rezan yaptığı hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Lakin Mizgin beynine her şeyi arşivlemiş, her gün bir başka macerasını özenle anlatarak her defasında onu şaşırtıyordu. Anlatan kadına pür dikkat kesildi.

"Düğün başladı. Herkes orada, gözüm seni arıyor. Ama nasıl bir şeyse hep düğünlere geç gelen sendin."

İsyankâr tınısını duymazdan geldi Rezan. "Düğünleri sevmediğimi bilmen gerekiyordu. Maşallah, magazin muhabiri gibi gece gündüz beni takip etmişsin."

"İşte onu daha sonra öğrendim." Cevabını verirken kıkırdadı. "Düğüne bir giriş yaptın, kocacım, kalbim elimde atmaya başladı. Heyecandan ne yaptığımı bilmiyordum. Halaydayız; ben, Mizgin Zuxari halayı en güzel oynayan genç kızken senin yüzünden halayı bozmuştum. Herkes kızdı bana. Birkaç kişi çıkartın şu çocuğu, dedi."

Rezan gelecek büyük felaketi bekledi. Mizgin'e hakaret etmişlerse karısı bunun hıncını muhakkak ki almıştı. Hem de herkesin içinde onu küçük düşürmüşlerse. "Eee," diyerek devamını anlatmaya teşvik etti. Hâlâ sadede gelmemişlerdi.

"Eeesi çıktım o halaydan, kocacım. Bir köşeye geçtim seni izledim. Yanımda da birkaç büyük kız vardı. Yirmi yaşındaydılar. Onlar da seni izliyordu. İşte neymiş efendim sen onlara bakmışsın." Sona doğru alayla kıkırdadı. Herkes kendini Rezan bana bakıyor diye avutuyordu. Mizgin hepsinin önünden Rezan'ın elini tutarak geçip dosta düşmana keyif çatmak istiyordu.

"İnandın mı?"

"Hayır, tabii ki! Bana bakmayıp onlara mı bakacaksın, güldürme beni." Kocasını yine tiye almıştı.

Afeti devran tavrını sürdüren karısının kaçırdığı yahut görmezden geldiği bir detay vardı ki, Rezan her defasında bunu dile getirerek zaten o zamanlar olmayacağını belirtiyordu. "Güzelim sen on beş yaşındaydın. Nasıl bakayım sana?"

"On yaşımda olsaydım da, yine onlardan güzel olurdum."

"Tamam tamam. Güzelliğini geç olayını anlat."

"Ama Rezan burada atlama yapıyorsun?"

"Ne gibi?"

"Fark etmedin mi?"

"Mizgin tekerleme gibi konuşma."

"Bak işte..." Kocasının telefonu çalmasıyla konuşması yarıda kesilen Mizgin, Rezan'dan önce telefonuna bakmıştı. Ekranda yazan Erdoğan Çetin ismini okuyunca bakışlarını kocasına çevirip otuz iki diş sırıttı. "Erdoğan Beymiş."

Kafasını olumsuz yönde sallayan Rezan telefonunu alarak ayağa kalktı. Cevap verip telefonu kulağına götürürken Mizgin'in koluna asılmasıyla öne doğru bükülmüştü. "Burada konuş," diyen kadına buz gibi bir bakış attı. Kolunu kurtarma çalışan adam ahizeden gelen sesi dinlemek yerine ağzını oynatarak karısına tısladı.

"Bırak kolumu, Mizgin."

"Ölümümü gör."

Sinirden gözleri dönen Rezan yerine tekrar otururken konuşmaya başladı. Sinirden sesinin sert çıktığının farkında bile değilken Mizgin çenesini kocasının omzuna yaslayıp sırıtarak Rezan'ı izledi. Önce omzuna öpücüğünü kondurdu. Rezan'ın kıpırtısız konuştuğunu görünce bu sefer boynuna öpücüğünü kondurdu. Geri çekilmeye çalışan Rezan'ı görünce kollarını beline sararak gitmesini engelledi.

Elinden geldiğince telefon görüşmesini kısa tutan Rezan telefonu kapatınca sert bakışlarını Mizgin'e çevirdi. Korkmak yerine otuz iki dişini göstererek gülümseyen Mizgin, "Çok tatlıyız değil mi?" diye sordu.

"Acı biber olmak istiyorsun galiba?

Kocasının kızgınlığını görmezden geldi Mizgin. "O benim lafımdı!"

"Ulan telefonda görüştüğüm bir erkekti."

"Olabilir konuşacağın kadının sekreteri olabilir. Efendim şimdi bilmem hangi kadına bağlıyorum, diyebilir." İstisnaları sıralarken, giderek adamı sinirlendirdiğinin farkında değildi. Hoş, olsa yine de pek umursayacak gibi görünmüyordu Mizgin. "Olabilir yani, Rezan Ağa, istisnalar var."

"Senin istisnalarından başlar bütün kaidelerini bozarım, kadın!" Elindeki telefonu öfkeyle önündeki sehpaya bıraktı Rezan. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Yerinde miydi ki?"

"Seninle evlendiğimden beridir, ettiğim tek dua Allah'ın sana biraz akıl, bana sabır vermesi. Reva mı ulan bu?" Dişlerinin arasından tıslarken delirmen eşiğine gelmişti adam. İş görüşmelerini telefonda adamakıllı yapamıyordu ve bunu anlatmasına rağmen Mizgin umursamıyordu. "Az kaldı seni hastaneye tıkacağım!"

Boğazından yükselen gülmesini bastıramadan kocasına sıkıca sarıldı Mizgin. "Sizin gibi akıllıları hastaneye tıkmalı, bizim gibi delilere bu dünyayı vermeli. İnan hayatın tadını biz deliler çıkartıyoruz."

"Evet, akıllı insanları delirterek!" diye püskürdü Rezan.

Kara gözlerin alev alışı keyfini kaçırmayacaktı. Yüzünü avuçladığı adamın sakalını ağır ağır sevdi. "Hiç de bile. Sadece gülmeyi, hayatı yaşamayı seviyoruz. Eh bu da sizin gibi akıllıların başaramadığı bir şey."

Rezan için her şey güllük gülistanlık olamıyordu. Zaten Mizgin ile ters düşerse sadece bunun üzerine ters düşerdi. "Hayatı tadında yaşamak güzeldir."

"Bak işte hayatın altı gününü çalışarak geçiriyorsun. Sadece haftanın bir gününü kendine ayırıyorsun. O da birkaç saat sürüyor, sonra hop çalışma odandasın. Bunun devamında her gün on saat çalışıyorsun, kocacım. Son zamanlarda sekiz saat uyuyor, on altı saat çalışıyorsun. Şimdi söyle bana; bir robot gibi bu hayatı çalışarak mı geçireyim, yoksa bu dünyaya bir kez geleceğimi bildiğim için tadını çıkartarak mı yaşayayım?"

Haklıyım diye bakan ifadesinin çürütülmesi gerekti. Rezan istihzayla güldü. "Evde oturmak karın doyurmuyor, karıcığım. Bu evde baktığımız insan sayısı bir değil iki değil üstelik." Kendi elemanları dâhil bu evde ekmeğini temizlik yaparak, evini koruyarak, kâhyalık yaparak kazananların da hakkını ödüyordu. Bunu tek başına yapmasa da yan gelip yatma lüksü yoktu.

"Sürekli çalışmak da, kazandığın paranın tadını vermiyor, kocacım."

"Senin diline yetişemeyeceğim."

"Şuna de ki; az önce söylediklerin konusunda haklıydın." Hemen ardından ayaklanacak gibi görünen kocasına ilk tespitinde bulundu: "Gene çalışmaya gidiyorsun."

"Sadece birkaç şeye göz atacağım. Dediğin gibi olsun. Bugün çalışma yok."

"Bu hayat senin, kocacım. Sen bilirsin," diyerek kocasının bitirdiği kahve fincanını tepsiye koyarak avludan ayrıldı. Aşağıya indiğinde Gülistan yengenin ve kızların evden çıktığını gördü. Mutfak kapısında Özlem'i görünce, "Nereye gittiler?" diye sordu.

"Kızların kaftanları için terziye."

"Hmm," diyerek mutfağa girdi. Tezgâhın üzerinde gördüğü kahve fincanlarıyla tekrar kadına döndü: "Misafir mi var?"

"Hayır, Dilber yenge istedi."

"Öyle mi? Pişir de ben götüreyim. Gelinim bana kahve getirmiş desin."

Özlem, iflah olmaz kadına gülerek ocağın başına geçti. Mizgin, kahvenin olmasını beklerken dolaptan kendisine meyve çıkartarak tezgâha koydu. Bir tabak alıp avucunu karnına kapadı. "Meleğim neden sesin çıkmıyor? Hadi annene bir ses ver."

En ufak bir kıpırtıyı hissedemiyordu. Mizgin hüzünlenerek karnına baktı. "Anlıyorum, yoruluyorsun ama her şey Evin halan için, kızım."

Kahveleri fincanlara döküp kızıyla konuşan yengesine döndü Özlem. Yanına varıp karnına dokundu. "Sen yorulduğun için küsmüştür, Mizgin yenge. Yoksa çok hareketli. Bugün olmadı, yarın seni o da yorar."

"İnşallah, Özlem."

"Kahveler hazır," diyerek tepsiyi alıp yengesinin eline tutuşturdu Özlem. Mizgin tepsiyi alarak mutfaktan çıktı. Oturma odasına yüzüne kocaman bir tebessüm ekleyerek içeri girdi. Kaynanası, Evin ve Yadê Piroz içerideydi. Kahveleri ikram ettikten sonra

Evin'in yanına oturdu. Kahvesini içen kızın keyfini görmek Mizgin'in enerjisini yükseltmişti. Evin ara ara düşünceli, ara ara keyifsiz olabiliyordu. Moralini düzeltmek ekstra çaba istiyordu ki bazen yetersiz oluyordu.

"Niye kocanın yanında değilsin?"

"Beni özlesin diye kaçtım."

Evin inanmadığını belli edercesine tıslayarak güldü.

Mizgin, gözlerini devirerek önüne döndü. Rezan'dan kaçması imkânsız mıydı? Hep peşinden koşan kadın imajını çizmişti de peşinden koşturan kadın imajını çizmeyi başaramamış mıydı? O zaman kolları sıvamanın vakti gelmişti.

Kocasının işini bitirdiğine kanaat getirince vaktini dolduran Mizgin, yanına çıkmak için odadan ayrıldı. Yukarı çıkmadan evvel mutfağa girdi. Tezgâhın üzerinde meyve tabağını hazır görünce tabağı aldığı gibi Özlem'in yanaklarına bir öpücük kondurmuş mutfaktan çıkmıştı.

Merdivenleri çıkarken yorulan kadın adımlarını biraz daha hızlandırdı. Çalışma odasında bulacağını umduğu adamı bulamayınca rotasını odalarına çevirdi. Muhtemelen oradaydı. Vardığı yatak odasının kapısını açıp içeriye girince kocasını hâlâ çalışırken buldu. Yanlış kanaate varmıştı. "Evet, Bay Robot. Günlük öğün olarak hangi yağı tercih edersiniz?" diye sordu istihzayla.

"Senin dilini tercih ederim, Bayan Çok Yiyen."

Omuz silkerek boy aynasının önüne geçen Mizgin bir yandan elmasını ısırırken diğer yandan aynada kendisine bakıyordu. Şişen karnının ölçüsünü göz ucuyla yapıyor, aldığı kiloları nasıl vereceğini hesap ediyordu. Kızı doğduktan sonra nasılsa verecekti. Önemli olan bebeğinin sağlıklı olmasıydı. Aldığı besinlerin, bebeği için vitamin dolu olmasıydı önemli olan.

Tabağıyla beraber kocasının yanına yürüdü. Önce tabağı başucundaki komodine bıraktı. Ağır hareketleriyle kocasına döndü. Kendisine bakmak yerine önündeki dosyayla meşgul oluyordu. Avuç içini kocasının yüzüne yaslayıp kendine bakmasını sağladı. "Gözlerimin içine bak ve sana yalan söylemiyorum, karıcım, de." Hâlâ gözlerine bakmamakta ısrarcı davranan kocasına, "Sence de davula benzemedim mi?" sorusunu ciddiyetle yöneltti.

"Hayır." Bakma gereği bile duymadan cevapladı Rezan. Elindeki kalemi ritmik bir şekilde çevirirken bakışları sadece önünde duran yazıları süzüyordu. Ya onu test ediyordu ya da ilgiye ihtiyacı olduğundan işinden alıkoymak istiyordu.

"Dombili oldum gibi?" Kocasının kendisine bakmadan konuşması üzerine direnişini sürdürdü.

"Hayır," dedi bir kez daha Rezan. Ve gözüne takılan yanlış yere bir çizgi attı.

"Şişko gibi mi?"

"Hayır, dedim Mizgin." Ve ikinci yanlış, bir çizik daha.

"Neyim o zaman? Şu halime bak." Karnını adamın gözüne sokma niyetiyle susmamakta ısrarcı davranırken tabağındaki meyveyi de arada midesine indirmeye devam ediyordu.

Gözünü birkaç saniyeliğine önünde duran dosyadan ayıran Rezan Ağa elindeki kalemle karısının karnını yuvarlayarak işaretledi. "Hamilesin. Karnında bir canlı taşıyorsun olamaz mı?" dedikten sonra dosyasına tekrar döndü.

Yine o umursamaz edasıyla düşüncesini dışavurdu. "Bana sorarsan bebeğimizde bir sorun var."

"Ne gibi?"

"İnsan olmaması gibi."

Elindeki dosya yüzüne düşünce gözlerini kapatan Rezan iç çekti. Kendi çocuğuna insan demeyen kadındı. Daha ana karnında bunu yapan kadının yarınının felaket gibi olacağı kesindi.

Mizgin şirin bir edayla kocasının yüzüne düşen dosyayı alıp komodine bıraktı. Rezan'ın ona ters ters baktığını görünce, "Tamam tamam, öyle tuhaf tuhaf bakma bana. Hormonlarım coştu gene," diyerek savunmaya geçti. Yine adamın tepesini attırmayı başarmıştı.

"Kesin öyledir."

"O konuda aldırma sen bana. Şimdi çalışmayı bırakıp benimle ilgilensen."

Kalemini yanı başında duran komodinin üzerine atarak, elinden tuttuğu kadını yanına oturttu Rezan. Saçlarını örten tülbenti çekerek uzun saçlarını omuzlarına saldı. Alnına bir öpücük kondurdu.

Mizgin büyük bir sevgiyle kocasını izlerken, Rezan'ın konuşmasıyla yüzü değişmişti. "Doğumdan sonra sana çiftlikte araba kullanmasını öğreteceğim," diyen adama tepkisi ani olmuştu. "Ne?"

Şaşırmasını bekliyormuş gibi arsızca sırıttı Rezan. "Doğumdan sonra, güzelim. İstemez misin?" Tepkisini böyle bir şeyi yapmayacağını düşünmesine yormuştu Rezan. Hoşuna gideceğini düşünerek hareket etmişti. Nitekim Mizgin'in sorusu gülüşünü yüzünden aldı.

"Ne yaptın çabuk söyle?"

"Anlamadım?" Şaşırmış bir vaziyette karısını izleyen Rezan, Mizgin'in kafasını gözleriyle hızlıca taradığını gördü.

"Kafanı nereye çarptın?" Gözleri tarama testine devam ediyor, aklında türlü türlü senaryolar kuruyordu.

"Mizgin sen iyi misin?" Rezan anlamazlığın verdiği şaşkınlık ve kızgınlıkla sert sesiyle sordu.

"Ben iyiyim, kocacım ama sen kesinlikle değilsin." Dizlerinin üzerine oturan kadın kocasının yüzünü avuçlayıp kendine çekti. Kafasına darbe almadığını görünce yakışıklı yüzünün her detayını izledi. Ya kocasına bir şey olmuştu. Yahut bir şey yapmıştı. Hayra alamet değil a dostlar.

"Mizgin saçmalama!" Rezan karısının ellerini yüzünden hiddetle çekti.

"Sen aniden bana araba sürmeyi öğreteceğim, diyorsun."

"Evet." Bundan daha doğal ne olabilirdi?

"Dünya yıkılsa inanmam. Bir şey yaptın değil mi? Bir hata yaptın."

"Ne yapabilirim?" Rezan'ın yüzünde kendisinden daha ziyade karısının aklından şüphe eden ifadesi vardı. Evde kalmakla hata mı etmişti? Kesinlikle kalarak hata etmişti. Zira bu kadın sabrını sınamaktan bir türlü vazgeçemiyordu.

"Bilmiyorum ama şimdi anlatırsan öğreneceğim."

"Yemin ederim biraz daha saçmalarsan senin dilini keseceğim."

"Yemin ederim gerçeği anlatmazsan ben kendimi keseceğim."

"Vazgeçtim, yok sana araba." Ellerini birbirine vurarak yataktan kalmaya çalışan karısı koluna asıldı. Yüzünü astığını görünce kaşlarını daha derin çattı. Gitmesine mani olmayacaktı.

"Araba sürmesini biliyorum. Sen öyle deyince çok şaşırdım."

"Bu beni bir halt etmiş olmakla itham edeceğin anlamına gelmiyor."

"Onarabilirim," diyerek sinsice kocasına biraz daha yanaştı Mizgin.

"Nasıl?" diye sordu Rezan Ağa.

"Siz robotlar neler kullanıyorsunuz?"

Kahkaha atarak geri çekilmeye çalışan kadını Rezan kolundan tutarak kaçmasını engelledi. "İşkenceni kendi elinle hazırladın, Mizgin." Komodinin üzerine duran dosyayı alarak karısının eline tutuşturdu. Kalemini de diğer eline verdi. "Ben bahçede çay içip keyfini çıkartırken, sen burada bu dosyada ne kadar yanlış kelime varsa hepsinin altını çizeceksin."

Gözleri dehşetle açılan Mizgin, "Yapamam, sıkılırım," diyerek itiraz etti. Mümkün değildi. Mizgin'i bir odaya kapatıp fiziki işkence çektirmeden farksız değildi bu.

"Yaparsın yaparsın."

"Bensiz çayın tadı olmaz. O çayın tadı kalmaz, yanında şekerin yok."

"Çayı şekersiz içerim, güzelim. Olmasan da olur."

Yataktan çıkan Rezan odadan çıkmak için kapıyı açacakken karısının sesini duydu. Daha çok isyanlarını. "Sıkılırsın! Yapamazsın, hayata küsersin! Tadı olmaz! Özlersin beni!" Rezan usulca dönerek az önce onu çileden çıkaran kadının yolundan gitti. "Birkaç saatin sorun olacağını sanmıyorum. Sen ve o uzun dilin olmadan sadece birkaç saat," diyerek göz kırptı. Ardından odadan çıkarak arkasına bakmadan kapıyı kapattı.

Kocasının arkasına bakmadan gitmesiyle yastığa abanan Mizgin ağlamak istedi. Kocası aşağıdayken o burada çalışamazdı. Haksızlıktı! Hemen bir plan bulmalı ve buradan kaçmalıydı. Yoksa aklını kaçıracaktı. Tekrar açılan kapıyla kafasını abandığı yastıktan kaldıran Mizgin dağılan saçlarını iki elinden destek alarak gözlerinin önünden çekti. Umutla kocasına bakarken, "Evet?" diye neşeyle ciyakladı. Rezan ona minik bir ders vermiş, hemen vicdan azabı çekerek kurtarmaya gelmişti.

"Gelirken almamı istediğin bir şey var mı, güzelim? Malum bütün gün buradasın."

"Kendine vicdan al. Mümkünse bol bol olsun."

Kafasını sallayan Rezan kahkaha atarak odadan tekrar çıkınca önüne düşen bir tutam saçını üfleyerek geri çekti. Ve kafasını yastığın altına sakladı. Ağlayacak hale geldi. Rezan bunu ona yapmış olamazdı. Suçun kendisinde olduğunu gönülsüzce kabul etti. Elini çabuk tutarak kafasını yorganın altından çıkarıp yatağa oturdu. Ayağını uzatıp dosyayı eline aldı. Tek tek yazılanları kontrol etmeye başladı. Kurtulmak istiyorsa hızlı olmalıydı. Kocasını şaşırtıp öcünü almalıydı.

On dakika geçmeden elinde tuttuğu dosyayı yüzüne çarparken ayaklarıyla yatağa vurmaya başladı. "Of Allah'ım çok sıkıcı!" diye ağlamaklı sesiyle bağırdı. "Ah çok çok sıkıcı!" İsyan dolu bağırışına devam etti. Yüzüne düşen dosyayı alan genç kadın kalan sayfalara bakarken elini hızla kalbine attı. "Kalbim sıkışıyor galiba," derken düzenlediği sayfalara bakarken umutsuzca fısıldadı.

"Koskoca zaman diliminde sadece iki sayfacık mı yaptım ben? Sadece iki sayfa! İki sayfa sadece! İki sayfa! Evet, Mizgin helal sana, aferin." Kendine bir yandan kızarken diğer yandan da ne yapacağını düşünüyordu.

Aklına gelen fikirle gözleri kocaman açılan Mizgin yataktan heyecanla kalktı. Dosyayı da alarak odadan çıktı. Elini karnına koyarak gitmek istediği odaya doğru giderken merdivenlere doğru ilerledi. Kocasının sırtı ona dönük olduğu için görmüyordu. Yanında kimse yoktu ve onu kimseler görmeden giderse şansına teşekkür edecekti. Konağın diğer kısmına doğru giderken bir an önce, Diyar'ın odasına varmak istiyordu. Adımlarını hızlandıran kadın nihayet Diyar'ın odasına vardığında kapıyı çalmadan içeriye girdi. Odasında elinde oyun konsoluyla oyununa dalan Diyar'ın gelen kadından haberi yoktu.

"Diyar?" Sanki Rezan onu duyar da gelir diye ses tonunu kısmıştı.

"Efendim, yenge?"

"Bana bak!"

"Şu an oyunum daha çok ilgimi çekiyor belki daha sonra." Gözünü oyunundan ayırmadan cevap verdi.

Mizgin elini beline atarak televizyonun önüne geçerek kaşlarını çattı. "Bana bak Rezan'a zaten sinirliyim, valla senden çıkartırım." İlgisini oyundan keserek ve Rezan vurgusu yaparak Diyar'ın dikkatini dağıtmayı başarmıştı.

"Ne oldu?"

"Yardımına ihtiyacım var."

"Öyle mi?"

"Evet. Şimdi bu dosyayı buraya bırakıyorum. Sen de yanlış kelimelerin altını çiziyorsun, bir saat sonra alıyorum." Arkasını dönüp odadan çıkacakken Diyar'ın sesini işitti. Yamanlık sırası ondaydı.

"Benim kazancım ne olacak, Mizgin yenge? Bu işler bedavaya gelmez."

Bu çocuk kime çekmişti? Bu fenalık nereden geliyorsa, kesintiye uğramalıydı. Zira bir de Diyar'ın kazancı üzerinden bir kez daha tehlikeye giremezdi. "Ben diyorum iki yumruk ama sen yok üç dersen, benim için fark etmez. Her şekilde seni döverim."

"Yarın akşam arkadaşlarım toplanacak gece kalacağız. Rezan amcadan izni kap, babam bir şey demez o zaman."

"Kalsın canım. Bu işlere o küçük burnumu sokmuyorum, Rezan'a söz verdim."

"O zaman dosyayı alabilirsin. Çıkarken kapıyı kapatabilir misin, Mizgin yenge?"

Genç kadın sinirle ayağındaki terliği çıkartıp Diyar'a fırlatırken küçük çocuk kendini kurtarmak için yastığını önüne siper etti. Attı-

ğı kahkahadan dolayı yastığı doğru düzgün tutamayan Diyar ikinci terlik gelir korkusuyla kendini durdurmaya çalıştı.

"Hadi ama bak ikimiz de kazançlı çıkacağız. Gitmem gerek, Mizgin yenge."

"Beni ilgilendirmez. En son karıştığımda az kalsın evliliğim bitiyordu."

"Bu o kadar büyük bir olay değil. Küçük bir izin."

"Ne yapacaksınız?" diye şüpheyle sordu Mizgin ellerini tekrar beline atarak.

Diyar saldırmayacağını anlayınca önüne duran yastığı ayağının dibine atarak yengesine göz kırptı. "Eve kız atacağız," demesiyle daha ne olduğunu anlamadan koluna terliği yemişti. Acı ve kahkaha arası ağzından kaçan iniltiye engel olamazken, "Of bu acıttı," diyerek sızlandı.

"Ne yapacaksınız, dedim!"

"Takılacağız işte. Erkekler baş başa kalınca neler yapar bilirsin."

"Evet, her haltı yersiniz."

"Teessüf ederim, ben öyle biri değilim." Alayla cevap verdi.

Arkasına dönen Mizgin, "Bir saate dosya elimde olsun," emrini verdi.

Ona karşılık olarak Diyar, "Yarın sabah senden haber bekliyorum, patron," diyerek iş birliğini devam ettirdi.

Odadan çıkan Mizgin aynı sessizliği ve dikkati odasına gidene kadar da sürdürdü. Kocası görmeden kendi odasına girdiğinde beklemeden banyoya girdi. Küveti doldurup içine girdiğinde keyifle oyalanmaya başladı. Karnını okşarken gözlerini kapatmış, dudaklarına dolanan mırıltıyla beraber anın tadını çıkarttı.

Rezan daha kiminle uğraştığını bilmiyordu. Ona elbette gününü gösterecekti. Amma velakin sağ salim dosyayı almalıydı. Kocasına odadan hiç çıkmadığını ve işini bitirdiğini göstermeliydi. Yaptığı oyunla kendi kendine kahkaha atan kadın, "Vallahi sen çok yamansın, Mizgin. Ama bir o kadar da akıllısın," dedi.

Kendini bol bol öven Mizgin geçen zamanın farkına varınca banyodan çıkmıştı. Odasına dönüp giyinen kadın ıslak saçlarını havluyla kurutup arkasından bağladı. Pencerenin önüne geçerken çalınan kapıyla heyecanla bekledi. Kapının açılmasıyla kafasını aralık kapıdan içeri sokan Diyar'a kocaman gülümsedi Mizgin.

"Bitti, yenge."

"Gel gel."

Diyar içeriye girmeden kapıya giden Mizgin eline aldığı dosya-

ya göz atmaya başladı. Hepsini bitirmişti. Önce Diyar'ın yanaklarına öpücük konduran Mizgin ardından konuştu: "Arada bir kaçına yamuk yamuk çizgiler atsaydın. Sıkıldığımı anlamalı. Yoksa inanmaz benim yaptığıma."

"Yaptım yaptım. Hatta bazı yerlere senin ismini de yazdım. Saçma sapan imzalar da attım."

"İyi iş çıkarttın. Yarın mutfak kapısının önünde buluşalım."

"Haber bekliyorum senden, patron. Görüşürüz."

Genç oğlanı uğurlayan Mizgin kocasının geleceğini bildiği için kendini yatağına atmış saçlarını biraz dağıtmıştı. Birkaç kâğıdı yatağın etrafına bırakan kadın kafasını yastığa yaslamıştı. Kapının açılma sesini duymasıyla mırıldanmaya başladı: "Allah'ım bu nasıl bir hayat? Bu nasıl, nasıl zalim bir koca?"

Rezan karısının isyanlarını durdurmak için yanına gitti. Yatağın başlığına kolunu dayayarak karısını izledi. Mizgin'in gözlerini hâlâ kapalı bir şekilde tuttuğunu ve konuştuğunu görünce kafasını salladı.

"Ben ne günah işledim? Tek dileğim kocamla bir bardak çay içmekti. Çok gördüler. Onu da bana çok gördüler."

"Mizgin." İsyanlarını abartılı bulan sesinde bıkkınlık vardı Rezan'ın.

"Efendim," dedi genç kadın gözlerini açıp kocasına bakarken. "Ne haldeyim görüyorsun değil mi? Gözlerime bak, nasıl da şişmişler yazık değil mi? Günah değil mi?"

Yerinde kıpırtısız duran Rezan iç çekti. Aldığı sabun ve şampuan kokusuyla beraber kaşlarını çattı. Kurnaz karısı bir de banyo yapmıştı. Nemli saçları ve değiştirdiği üzerini göz ucuyla süzdü. "Ulan senin gibi bir kadının yanında şeytan ceketini ilikler."

Gözleriyle kocasını süzen Mizgin işaret parmağını kocasına doğrulttu. "Bunu iltifat olarak alıyorum."

Bu bir iltifat değildi. "Kime yaptırdın?" diye sordu. Bugün pazar idi. Ya Rozan ya Zarin yahut Diyar kurbanı olmuştu. Üçünden birine yaptırmış, burada üstüne banyo sefası yapmıştı.

"Neyi?"

"Sana verdiğim işi?"

"Kızımla yaptık." Bıkkın ve usanmış rolü yapmak, Rezan'ın şüpheci bakışları altında zordu. Lakin anlamaması için oyunu sürdürdü Mizgin. Hem Diyar'ın bu uğurda yanmaması gerekti. Hoş, o çakal çocuk karşılığını isteyerek yapmıştı.

"Aşağıya indiğini gördüm."

Dehşete düştü kadın. "Ensende gözlerin mi var senin?"

Karısının aksine Rezan sabırsızdı. "Velev ki var. Cevap ver; kime yaptırdın?"

"Hiç kimseye, inanmıyorsan bak," diye dosyayı usulca uzattı. Yaptırdığı kâğıtların hepsini toplayıp kocasının gözüne sokarcasına salladı. "Bunların hepsinde benim emeğim ve zamanım var."

"Dosyayla indin, dosyasız çıktın."

Bir kez daha dehşete düştü Mizgin. "Bak ciddi ciddi soruyorum arkanda gözlerin mi var?"

"Karımı tanıyorum diyelim."

Oflayarak bakışlarını başka tarafa çeken Mizgin, "Sonuç olarak kendin çıkıp beni tek bıraktın mı bıraktın. Bu da bir ceza değil mi?" diye sordu. Acaba Diyar yakalanmış mıydı? Ama onun gidişinden çok sonra Rezan gelmişti.

"Değil, Mizgin değil." Yatağından birkaç adım uzaklaşıp üzerindeki gömleği çıkarttı Rezan. "Ben burada çalışmanın ne kadar zor olduğunu görmen için seni odada tek bıraktım."

"Hiç gerek yok. Seni izlerken bile ne kadar zor olduğunu biliyorum."

"Doğruyu söyle, okula giderken ödevlerini kimlere yaptırırdın?"

"Çalışkan bir kızdım. Çok akıllı, maşallah çok zekiydim."

"İnandırıcı gelmedi." Rezan gömleğini çıkarttı. Karısından beklediği savunma gelmeyince gözlerini usulca Mizgin'e çevirdi. Kendisini hayranlıkla izlediğini görünce, "Kalbin durmadan önce ben banyoya gireyim," diyerek banyoya girip kapıyı kapattı.

Mizgin dudaklarını ısırarak arkasından bağırdı: "Gıcık olan sensin, haberin yok." Kocasının kendini beğenmişliğiyle kızgınlığı harlanan kadın yatağından çıktı. Madem Rezan'a yakalanmıştı, giyinmek yerine geceliğini giyseydi. Dolabından çıkardığı geceliği hemen üzerine geçirdi. Bağladığı saçlarını açıp omuzlarına salık bıraktı. Rezan eşofmanını giyeceğine göre artık odalarından ayrılmazlardı. Mizgin aynanın önünde tekrar kendine baktı. Karnını okşarken kızıyla konuşmaya çalıştı. "Bak annene kızgın mısın bilmiyorum ama böyle sessiz kalman beni korkutuyor."

Gözünün önüne düşen saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken dudaklarını ağzının içine alarak burnundan uzun bir nefes aldı. "Bak ağlamak istemiyorum. Şimdi olmaz. Sen de anneni ağlatma," diye fısıldadı tüm içtenliğiyle. Beline asılan kolların farkına varmasına rağmen fısıldamaları devam etti: "Seni deli gibi beklerken sakın benden vazgeçme!"

"Hişt, o iyi." Burnunu karısının saçları arasına daldıran Rezan Ağa kulağına umut dolu sesiyle fısıldadı. İyi olduğuna inanmak istiyordu. Sabırla beklediği kızını kucağına sağ salim alacaklardı.

"Ya... Ya değilse?"

"İyi, senin gibi bir meleği bırakıp nereye gidebilir ki?"

"Ya benden memnun değilse, Rezan? Ya gitmek istemişse, ya onu..."

"İstemez. Senden hiç kimse vazgeçmez... Vazgeçemez!"

"Neden?"

Rezan karısını kolları arasında döndürerek kendisine bakmasını sağladı. Avuç içini yüzüne yaslayıp gözlerine kenetlendi. "Sen, yaşam ile ölüm arasındaki ince çizgisin, Mizgin Şahmaran. Kimi zaman neşenle bana yaşamı çok sevdirecek kadar mükemmel, kimi zaman ise acılarınla beni ölüme götürecek kadar gerçeksin!"

"İyi miyim yoksa kötü mü?"

"Sen mükemmel bir kadınsın."

"Seni neden bu kadar çok seviyorum, Rezan? Seni daha çok sevememekten neden bu kadar çok korkuyorum? Senin kadar sevemeyeceğim."

"Hayatıma renk katacak kadar çok sevdin, daha ne?"

"Haklısın ama senin sevginin yanında az bile kalır." Daha fazla beklemeden boynuna sarılmak için can atan kollarını kocasına dolayarak kafasını boynuna gömdü. "Ömür gibi burası," dedi boynuna bir öpücük kondurunca. " Cennetin adı, cennetin ta kendisi. Sen Rezan Şahmaran bana cenneti tattıran en güzel adamsın!"

***

Gözlerini hastanede bir sedye üzerinde uzanırken açmak onu şoka sürüklemişti. Ne için hastanede olduğunu anlayamazken, birileri kulağına kızının öldüğünü fısıldıyordu. Fısıldayan beyaz önlüğüyle tepesinde dikilen doktordu. Çığlıkları her yeri sarmış, inim inim inlemişti. Tüm bunlar imkânsızdı. Tüm bunlar Mizgin için kurulan bir komployduy. Aklını kaybedecekti, bu insanlar anlamıyor muydu?

"Ne dediğinin farkına var, doktor. Benim kızım ölmüş olamaz!" Çığlıkları arasında doktorun yüzüne doğru bütün acısını solumuştu. Kollarını karnına dolamış, orada yaşayan canından canı korumaya çalışıyordu. Hayır, kızı ölmemişti.

"Mizgin, yavrum..." Dilber Hanım ağlayarak gelinini sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Ağlama, Dilber Hanım. Benim kızım ölmedi." Kaynanasına yalvarırcasına baktı. İri taneler gözünden ardı ardına iniyordu. Ağlamanın bir manası yoktu. Çünkü kızı yaşıyordu. Kulağında fısıldayan seslere itibar etmiyordu.

"Bana Rezan'ı getirin... Bana Rezan'ı getirin... Getirin ne olur... Şaka olduğunu söylesin... Bunun imkânsız... İmkânsız olduğunu söylesin..." Çaresizlik evladını kaybetmiş bir annenin ekmek kırıntısı kadar umuduna bağlıydı. Rezan gelecek ve ona beklediği haberi verecekti.

"Mizgin Hanım, anlıyorum..."

"Sen hiçbir şeyi anlayamazsın, doktor." Karnını sıkıca koruyan kadın bağırışına engel olamıyordu. "Yedi ay karnında taşıyan, besleyen, koruyan, hisseden sen değilsin... Sen anlayamazsın beni..."

Doktorun çaresizliği büyüyordu. "Kabullenmemeniz çok normal. Ama kızınız ölmüş."

"Sus, bana öldü deme... Benim kızım ölmedi..." Neden kimse anlamıyordu? Neden hâlâ öldüğünü söylemekte diretiyorlardı? Ölmüş olsa Mizgin hissederdi. O korkunç hissin altında boğulurdu.

"Bebeği almak zorundayız."

Deliye dönen kadın uzandığı yerden hiddetle doğrulmaya çalıştı. Duyduğunu hazmetmesi kolay değildi. "Alamazsın... Kızıma dokunamazsın... Onu benden alamazsın..."

Gülistan Hanım'a döndü. "Yenge Rezan'ı çağır, söyle gelsin. Kızını alacaklar de. Gelsin bana bunun şaka olduğunu söylesin." Öfkesi çaresiz bir yalvarışa döndü. Tek tesellisi, tek dayanağı Rezan idi.

"Bebeğiniz karnınızda ölü. Almazsak siz de tehlikeye gireceksiniz."

Mizgin kafasını salladı. Gözleri tek bir noktaya takılmış, cümleleri ağzından güç bela dökülmüştü. "Kızım ölmüşse beni de öldü bil." Bebeğini almalarına izin veremezdi. Yataktan güçlükle kalkarak karşı çıkanları umursamadan ayakları üzerinde durdu.

Rezan'ı karşısında dolu gözleriyle onu izlerken buldu. Yanına gelmişti. Karısını kollarına alıp sıkı sıkı sarıldı. Bunun bir şaka olduğunu söylemeyecekti. Bir rüya olduğunu da söylemeyecekti. "Kimseye... Kimseye bir kötülüğüm olmadı. Yemin ederim..." Hıçkıra hıçkıra ağlarken kocasına sarıldı. "Ben kötü bir insan değilim. Rezan ben bunu hak etmedim. Onu kaybetmeyi hak etmedim."

"Yapma, küçüğüm yapma..."

"Rüya de kurban olduğum, rüya de..."

"Ağlama... Elimi kolumu bağlama ne olur... Yakarım bu kalbi, yakarım bu şehri."

"Yak! Beni de kendini de yak! Urfa'yı yak, kana bula!" Hınçla bağıran kadın yine gözyaşlarına teslim oldu. "Onu getir bana... Yemin ederim sesimi çıkarmam artık. Seni üzmem, ne yaparsan yap bir şey demem. Sedef'i getir, Jinda ile konuş, söz sesimi çıkarmam. Aleyna'yı bize getir, söz kendi evladım gibi bakarım." Her şeye razıydı. Yeter ki kızını ondan almasına karşı koysundu.

"Mizgin."

"Toprak küçük kızım kokmasın!"

Acı haykırışı ağzından koptuğu an bitmişti. Gözlerini aniden açmış, uyuduğu uykudan uyanmıştı. Anın acısıyla kederli bir haykırış ağzından kopmuştu. "Rezan, kızımız!"

Elini karnına kapadı. Etrafına baktı. Hastane yatağında yattığını gördü. Başında bekleyen doktoru, kaynanasını, kocasını görünce gözleri ardına kadar açıldı. Kızını almışlar mıydı? Kızı toprak mı olacaktı? Yanaklarının ıslandığını, elinin titrediğini hissetti. Gözleri ağır ağır kocasına kaydı. Kederli sesinden güçlükle iki kelime dökülebilmişti:

"Rezan, kızımız..."

Bölüm 20

Yıldızlar Kayarken Hep Bir Dileğin Olsun

Bazen ağladığında kimsenin görmesini istemez, kuytu köşe ararsın, ağlamak istemez, direnir, gözyaşlarını tutmaya çalışırsın ya. Etrafına bakınır, yaşlarını geriye itmek için yukarıya bakarsın. Ağlamamak için kendine tehditler edersin. Dişini sıkar gözlerini kapatırsın. Hani hepimizin güçlü kalma direnişi vardı ya. Şimdi bu eylemin tam tersi mevcuttu.

Mizgin Şahmaran ağlamanın ötesine geçmiş, avazı çıktığı kadar haykırmak istiyordu. İçinden sökülen cana feryat ede ede kendi canını vermek istiyordu. Şahit olacakları, bir annenin kızını daha kucağına almadan kaybetmesiydi. Gece gündüz içinde hareketlenip bütün hislerini okşayan kızını teslim etmesiydi. Babasını görünce sevinç hissini annesine veren yavrusunu artık hissetmeyeceğiydi. İsmini henüz öğrenmeden kızı gitmişti. Daha öpüp koklamadan kızı gitmişti. Şahit olacaktı yanına varan herkes. Çektiği acının tarifi yoktu. Anlatılması imkânsızdı.

Gözleri ardına kadar açılırken Mizgin hiç açmamayı diledi. Kızı gibi gözlerini yummayı tercih etti. Kafasını kaldırıp etrafına bakındığında hastanede olduğunu gördü. İstemsizce gözyaşları akmaya başlamıştı. Gördüklerinin hiçbiri rüya değildi. Her şey gerçekti. Gitmişti bebeği, onu terk edip bu yatakta tek bırakmıştı.

"Gitti mi?" Etrafını delicesine kolaçan eden gözleri kocasını görünce durmayı bırakmadan gezinmeye başladı. Herkes neredeydi? Kızı neredeydi?

Korkuyla ayağa kalkan Rezan Ağa karısına yetişti.

"Gitti mi?" Kurumuş boğazının acı verişine karşı yutkunmak oldukça güçtü. Acısını yutkunmak istemiyordu. "Beni bıraktı mı?" derken akan gözyaşlarını durduramadı Mizgin. "Rezan ölürüm, biterim..." Bir umuda dayanmak ve ayakta kalmak istiyordu Mizgin.

Rezan kızımız yaşıyor desin ve onu dünyanın en mutlu kadını yapsın istiyordu.

"Mizgin, güzelim sakin ol..." Rezan kollarından yakaladığı kadını sıkıca tutarak sakinleştirmeye çalıştı.

"Olamam." Boğuk boğuk inledi Mizgin. "Bittim ben... Beni bıraktı, Rezan... Bizi bıraktı... Biz onu görmeden gitti..." Küçük inleyişi koca bir bağırışa döndü. "Yalvarırım onu geri getir... Kızımı bana getir... Ben dayanamam, onu getir... İçimi kıydılar, sen de izin verdin... Nasıl yaptın... Nasıl izin verdin... Yalvarırım bana kızımı getir..."

Kollarını tutan güçlü ellerden kurtulmak için direndi. Sakin kalamazdı. Bebeğini ondan almışlarken burada yatıyor bile olamazdı. Aklını, kalbini söküp ellerine vermişlerdi sanki. Rezan nasıl bu kadar rahat olabiliyordu? Anlam veremiyordu. Mizgin'i yarımına bölmüşlerdi. Nasıl sakin kal gibi imkânsız bir cümleyi sarf edebiliyordu? Kocası kızını kaybettiğinden ya delirmişti ya gene vicdanını kaybetmişti.

Arkasında duran yastığı alarak yere attı. Elindeki serumu çıkartmaya çalıştı. Rezan atik bir hareketle elini havada kapmış kendine çekmişti. Mizgin'in çığlıklarını duyan herkes odaya koşmuştu. Yatağa oturan genç adam karısını tuttuğu gibi sinesine hapsedip saçlarına öpücük kondurdu. "O iyi, güzelim." Yatıştırıcı sesiyle müjdesini verdi: "Kızımız bizimle."

Çığlıkları ve attığı yumruklarını kocası onu tutalı beri susarken, yatıştırıcı sesi nefesine nefes katmıştı. Sanki umduğunu vermişti. Sanki az sonra rüyaydı diyecekti. Ağzından çıkan her bir kelimeye sarılırcasına umut dolu gözlerini kocasına dikti. Bir kez daha duymak istiyordu. Umudun hiç tükenmediği, tüketilmemesi gerektiği anı bir kez daha yaşamak, duymak, hissetmek istiyordu.

"Ne..ne?"

"Mizgin bebek iyi," diyerek karısının elinden tutup avucunu karnına bastırdı. "Burada işte. Bak, hâlâ karnında, yaşıyor. O gerçekten çok güçlü."

Yanakları yeniden ıslanırken Mizgin kollarını karnına sıkıca sararak kızına sarılır gibi sarıldı. Histeri krizine girmiş gibiydi. Kendisine ne olduğunu bilmiyordu. Ağlarken aynı zamanda sevinçten gülüyordu.

Rezan dayanamayarak, kollarını beline sarıp sıkıca sarıldı. "Yeter, ağlama." Şakağına dudağını uzun uzun bastırdı. "Gül, deli gibi kahkaha at ama tek bir gözyaşı dökme."

"Bu sefer sevinçten ağlıyorum." Bebeğine bir şey olmamıştı. O ölmemişti, toprak kızını almamıştı. Mizgin daha onu hissedip sevecekti. Rezan'ı görünce çıldıran kızının deli hareketlerine gülecekti. Gülüşü hayrete dönüştü. Kocasını saran kollarıyla geri çekildi. Adama acı içinde baktı. "Ben onu kaybettim. Ağladım burada... Sen yoktun, Rezan..."

Yaşadıklarını şaşkınlıkla anlatırken neyin rüya neyin gerçek olduğunu şaşırmıştı Mizgin. Gözlerini kocasının gözlerinden alabilse etrafına bakabilecekti. "Doktor alacağız, dedi. Bebek karnında ölmüş, dedi. Dilber anne vardı. Gülistan yenge vardı. Herkes vardı, sen yoktun." Söylerken sesi titriyor, gözleri yaşlarını akıtmamak için kırpışıyordu.

Ağlamaktan kızaran burnu ve göz çevresi Rezan'ın içini paramparça etmişti. Yanağına avucunu bastırdı. Başparmağıyla okşayarak mayıştırdı. "Rüya görmüşsündür, güzelim," diyerek korkularını almaya çalıştı. Uykusunda durmadan sayıklamıştı. Ara ara uyanıp tekrar uyumuştu. Hiçbir şey hatırlamaması normaldi.

Güçlükle yutkundu Mizgin. "Gerçekti... Gerçek gibiydi, Rezan."

"Dün geceden beri uyuyorsun."

"Saat kaç ki?"

"Saat akşamın altısına geliyor."

Hiçbir şey hatırlamıyordu. "Nasıl oldu?"

"Dün gece yarısı uyandın. Bağırdın bebeğim gitti, diye. Sonra bayıldın." O anki çaresizliğini, ne yapacağını şaşırmış halini hatırladıkça ses tonu gücünü kaybediyordu adamın. Hastaneye sağ salim getirmeyi Aslan ve Revenk başarmıştı. Rezan soğukkanlılığını kolay kolay kaybetmezdi. Ancak karısının uykudan bağırarak uyandırması ve bebeğim gitti deyişi, bütün hareket kabiliyetini kısıtlamıştı.

"Seni hemen hastaneye getirdik. Evet, bebeğimizin durumu tehlikedeydi. Suyun azaldığından yorulmuş ve hareket etmemiş pek. Şimdilik çok kötü değil. Ama suyun biraz daha azalırsa erken doğuma alacaklar seni." Bunun olmaması tek temennisiydi.

Suyu azalmıştı. Azalmaya devam ederse erken doğum olacaktı. "O... O iyi değil mi?"

Güven veren tebessümüyle beklediği cevabı verdi Rezan: "İyi, güzelim."

"Şaka gibi, Rezan, rüya çok gerçekçiydi." Şaşkınlığını kolaylıkla atamayacaktı. O rüya değil ancak kâbus adını alabilirdi. Acısını iliğine kadar hissetmişti. Hareket etmeyen kızını alacaklarını kabul etmese de onu ikna etmişlerdi. Ne kadar isyan ettiyse de kabul etmemişti doktor.

Toprak küçük kızım kokmasın, demişti.

Cümle beyninde yankılanınca ürpermiş, kocasının kolları arasında rahatsızca gerinmişti. Kızını kaza bela olmazsa koklayacaktı. Bütün beklentilerini karşılayacaktı.

"Unut rüyanı. Zamanımıza dön. Çok şükür ikiniz de çok iyisiniz." Geri çekilince karısının alnına bir öpücük kondurdu. "Doktoru çağırayım. Gelsin sana baksın." Kapıda olanlardan habersizlerdi. Kapıda onları sessizce izleyenlerden habersizlerdi.

Mizgin doğrulan adamın elini sıkıca tuttu. "Biraz sonra çağır." Adamı kendine doğru çekti. "Şimdi sadece sarıl. Doktordan çok sana ihtiyacımız var."

Huzurla tebessüm eden Rezan kendisini çekiştiren karısının yanına geri oturdu. Ellerini avucunun içine alıp sıktı. Karısını ve bebeğini kaybetme korkusunu iliklerine kadar yaşayan Rezan asıl şimdi hayata döndüğünü fark etti.

"Ben uyurken ne yaptın?" Gözlerinin içine bakarak sormak epey zorlamıştı Mizgin'i.

"Dua ettim."

"Korktun mu?"

"Evet, ilk defa aklımı kaçıracağımdan korktum."

Hüzün dört bir yanını yeniden sardı Mizgin'in. "Ben de korkardım."

Parmaklarını karısının saçlarının arasına daldıran adamı derin bir üzüntü kaplamıştı. "Seni... Sizi kaybetseydim aklımı kaçırırdım. Allah korudu. O kadar çok seviyorum ki ikinizi."

"Seni senden daha çok seviyorum, Rezan." Gözlerini keyifle kapattı Rezan. Huşu içinde nefesini verdi. Bebeği iyiydi, kocasının yanındaydı. Şükretmekten, teşekkür etmekten başka hiçbir şey elinden gelmiyordu.

"Canımın içisin sen!"

"Canımın içisin sen!"

Mizgin ve Rezan yaşadıkları korkuyu atlatmak için birbirine destek verirken, kapıda daha fazla ayakta durmaya gücü kalmayan Yadê Piroz gözlerini kısarak yanındakilere tek tek baktı. "Ben bunların konuşmalarını duymaya daha fazla devam edemem. Oturtun beni bir yere."

Rezan, Yadê Piroz'un aksi sesini duyunca bedenini kapıya döndürdü. Ne zaman gelmişlerdi? Asıl soru; ne zamandan beri buradaydılar?

"Ulan Yadê Piroz'u unuttuk," diyen Revenk sessizce kıkırdadı.

"Kure kere*... " Yadê Piroz'un aksi sesiyle bütünleşen sürmeli kara gözleri torunu Rezan'a dikildi. "Ben burada gelinim, torunum nasıl diye ruhumu teslim etmeye giderken sen bu arada keyif mi çatıyorsun?" Bastonunu kaldırıp Rezan Ağayı işaret ettiğinde Rezan uzanan karısına olumsuz yönde kafasını sallayarak ayaklarının üzerinde durdu.

"Geldi yine bizi bozmaya."

Yadê Piroz ona cevap vermeyi birkaç saniye geçiştirip gelinine baktı. "Kızım nasılsın?"

"İyiyim, yadê." Yorgun sesinin canlı çıkmasına özen gösterdi Mizgin. Zira yaşlı kadının ne kadar çok üzüldüğünü, nasıl korktuğunu tahmin edebiliyordu.

"Revenk doktoru çağır. Rezan Ağa aklını kaybetmiş belli." Revenk odadan çıkarken yaşlı kadın ve iki gelini de içeriye girip koltuğa oturmuşlardı. Dilber Hanım ve Gülistan Hanım, Mizgin ile konuşmaya başladılar.

Rezan babaannesine uyarı mahiyetinde bakışlarını iletti. "Uğraşma benimle."

"Neden?"

"Zamanı değil."

"Zamanı da mı varmış? Zamanını bir ara hatırlat, seninle uğraşayım, Rezan Ağa." Bastonundan destek alarak ayağa kalktı. Gelinine doğru gelirken Rezan, babaannesinin yanına giderek koluna girdi. Olur da düşer, dengesini kaybederdi. Zaten hastaneye gelmesinden yana değildi. Onu neden getirdiklerine anlam da veremiyordu. Yaşlı kadını buraya kadar yormanın ne gereği vardı. Hoş, Piroz Şahmaran istedikten sonra karşı durmak imkânsızdı.

Kadının yanına yanaştığında hafifçe eğilip alnına bir öpücük kondurdu. "Valla sana bir şey olsaydı Camer Ağa Rezan'ı öldürürdü," dedi kıs kıs gülerken. Omuzları gülmekten hafiften sallanıyor, Mizgin'in gözünde huysuz Piroz inanılmaz bir tatlılığa bürünüyordu.

Yüzüne görmeyen babaannesine ateş püskürdü Rezan. "Sen şu an resmen sinirlerimle oynuyorsun!"

O berbatın ötesi rüyasını zihninden geri dönüşüm kutusuna atan Mizgin, bebeğinin iyi olduğunu öğrenmesiyle keyfinin yerine geldiğini fark etmişti. Buna bir yönde de Yadê Piroz sebepti. Gerçekten kocasının sinirleriyle oynuyordu. Rezan duymasın ama bu çok eğlenceli oluyordu. Rezan'ın da sırf babaannesi mutlu kalsın ve üzülmesin diye yaptıklarına katlandığını biliyordu.

* Kure kere: Eşeğin oğlu

Karnında sağlıklı bebeği, hemen yanı başında canını verircesine sevdiği kocası vardı. Bu kadın başka ne isteyebilirdi? Sadece mutluluk isterdi. O da şu an ziyadesiyle genç kadının yanı başında duruyordu.

Doktorun yanlarına gelip muayenesini etmesinden sonra taburcu edilmesinde sakınca olmadığı halde Rezan Ağa yeni uyandığı ve gelişecek herhangi bir sorunda direkt doktor müdahalesi istediğinden ötürü bu gece de hastanede kalmasını kararlaştırmışlardı.

Bir sorun çıkmadığı sürece yarın sabah evlerine sağlıklı bir şekilde dönebileceklerdi. Fakat Mizgin'in dikkat etmesi gerekiyordu. Suyunun azalmaması gerekiyordu. Erken doğum onun için tehlikeli olabilirdi. Herkes eve gittikten sonra Rezan, Aslan ve Revenk genç kadının yanında kalmıştı. Kendini fazlasıyla iyi hisseden Mizgin kayınbiraderleriyle keyifli bir sohbete tutulmuştu.

Yan yana oturan üç kardeşe baktı Mizgin. Rezan, Aslan ve Revenk. Şahmaran erkeklerinin duruşu oldukça asil ve çekiciydi.

Gözleriyle farkını ilk ortaya koyan Revenk'idi. Urfa'nın güneşini âdeta gözlerine hapsetmişti. Asıl sevdiği iki farklı renge sahip olmasıydı. Sağ göz bebeği bal kadar sarı iken sol göz bebeği yeşili hafiften kendine kapmıştı. Bazen bakarken iki rengin olduğuna inanamıyordu. Siyah, geriye taranmış saçları, tıraş etmeyi sevmediği kirli sakalları, orta boyu ve kaslı bedeniyle Revenk farkını ortaya koyuyordu.

Gözleri Aslan'a çevrildiğinde Mizgin'in gülümsemesine şefkat doldu. Eğlenmeyi en çok bilen adamdı aslında. Rezan'a gelince ağırbaşlı ve ne yapacağını her zaman bilen esaslı bir duruş sergilerken, Revenk'e gelince âdeta çocuk ruhuna bürünüp kardeşini deli ediyordu. Ağabeyi ve kardeşinden bağımsız kumral, kahverengi gözlere sahip yüzünün çenesi köşeli, gülüşü on numara, bir doksanlık boyuyla her iki kardeşinden daha uzundu.

Ancak Mizgin'in bakınca hapsolduğu, nefesini kesen, gülüşüne hayranlık katan adam Rezan Şahmaran idi. Bu adamı anlatacak, ifade edecek bir kelime yoktu. Siyah gözlerine baktığında o karalığı kadar asillik görüyordu. Çehresi her daim sert ve asla gülmeyi bilmeyen bu adamın âşık olduktan sonra gülmeyi öğrendiği kadar güldürmesi de onu ayrıca karizmatik kılıyordu.

"Bugün dünya yakışıklılar günü falan mı?" diye sordu yan yana oturan insanüstü üç varlığa.

"Sanırım bize iltifat ettin, yengecim. Teşekkür ederiz," dedi Revenk kıkırdarken.

Aslan göğsüne pat pat vurdu. "Eyvallah, yengecim. Rezan ağabeyimiz kadar karizmatik, her kadını etkisi altına alan sertliğe sahip değiliz. Ama bu halimize de şükür."

Revenk oturduğu yerde gerindi. "Eh Revenk kardeşin gibi çarpıcı gözlere, karizmatik kahkahaya da sahip değilsin," diyerek kahkaha attı. Ses tınısında ağabeyine meydan okuyan tat vardı.

Rezan ve Aslan bakıştı. Rezan kardeşine susmasını isteyen bir ifadeyle baktı. Akabinde Revenk'e döndü. İkisi hiç anlaşamadıklarını yine göstereceklerdi. "Eh sen de Şêr ağabeyinin güzel sesine, sadece bir gülüşüyle her kadını eriten etkisine sahip değilsin."

Aslan gülümseyerek sırtını koltuğa yaslayıp ukalaca sırıttı. "Ve Revenk Şahmaran güme gider." Hemen ardından kulakları dolduran kahkahası duyuldu. Rezan bazen onun sırtını kollayarak Revenk'i susturabiliyordu.

Revenk en büyük ağabeyine bakmak için öne doğru eğildi. Rezan karısına bakıp gülüyordu. "Yalnız en büyük ağabeyin hep adaletli olması gerektiğini öğrendim ben büyüklerimden," diyerek lafı çarptı. Neden şimdi Aslan'ı savunma zevkine düşmüştü?

Rezan bıyık altından gülümsedi. Kardeşine bakışlarını kısa bir anlığına çevirdi. "Tartalım mı adaleti mi?"

Aslan'ın olumlu anlamda çenesini sallamasına, Revenk'ten olumsuz cevap anında geldi: "Sen Rezan Ağasın, kimse senin kararın üstüne karar kılmaz."

Rezan ayak bileğini dizine koyup karısına döndü. "Yengene soralım o halde."

Mizgin aralarına karışmak istemiyordu. Bu üç yakışıklının sevimli olduğu halleri çok enderdi. Rezan Ağa ve sevimlilik aslında yan yana gelmeyecek kavramlardı. Ancak sevimli olduğu anlar da vardı. "Kocam ne derse odur," diyerek kocasını savundu.

Rezan oyunbozanlık etmesine şaşırarak güldü. "Sen böyle anları kaçırmazsın." Ne oldu der gibi göz kırptı.

"Tam da bu yüzden aranıza karışmıyorum. Anın tadını böyle çıkaracağım."

Aslan, yengesini takdir etti. "Tam Mizgin Zuxari'ye yakışır hareket," diyerek gülmüş, ardından düzeltmişti. "Şahmaran gelinine has hareketler bunlar." Soyadından dem vurmayı ihmal etmedi. Rezan ile iyiyken ters düşemezdi.

"Görüyor musun, Revenk?" diyen Mizgin, işaret parmağıyla ağabeyini işaret etti. "Adaleti Aslan sağlıyor. Bir yanın Zuxari diyor bir yanın Şahmaran diyor."

"Onu Rezan Ağaya sormak lazım, yengecim. Sen Şahmaran olduktan sonra hiç Zuxari olmamışsın gibi gösterebilir."

"On dokuz yıl Zuxari olması yeterlidir. Ölene kadar sadece Şahmaran olacak." Hükmü koyan Rezan'ın yüzünde hınzır bir ifade varsa da sesinde kati bir ton vardı. Mizgin Şahmaran kızının annesi, ölene dek Şahmaran kadını olacaktı.

Mizgin gülümsemekle yetindi. Şahmaran gelini olmayı bu adamı sevdiğinden beridir istiyordu. Elbette bu konuda itirazı olmayacaktı. "Beni aldınız, Evin'i aldınız, üçüncü gelini ne zaman alacaksınız?"

Şêr kaşlarını çattı. "O ikinci gelin olacak. Revenk Ağa karısıyla beraber sonuncu."

"Senden önce evleniyorum, sıranı aldım diye kahroluyorsun. Bu tavırlar hep kahırdan," diyerek oturduğu yerden kalktı Revenk. "Ben Şêr'im yatışsın diye bize kahve getireyim. Bir isteğin var mı, yengecim?"

Olmaz mıydı? Ancak Mizgin söyleyip söylemekte kararsızdı.

Rezan kararsızlığının farkındaydı. Söylemeye utanıyor muydu? Mizgin utanıyordu? Hem de kardeşi Revenk'ten? Karısına yardımcı olmak için kardeşine döndü. "Çorba getir, Revenk. Önce bir çorba içsin, açtır şimdi."

Kaşlarını yukarı doğru kaldırınca alnı kırıştı Mizgin'in. "Midem çorba içmeye hiç müsait değil." Çorba istemiyordu. İştahı henüz hortlayarak, onu yemeğe teşvik etmemişti. Sadece ağzındaki tadı bastıracak bir şeyler olsa iyi olurdu.

Ne istediğini hâlâ söylemeyen kadına ilk tahmininde bulundu Rezan: "Çikolata?"

Mizgin kafasını salladı.

İkinci tahmini yöneltti Rezan: "Meyve suyu?" Karısından onay gelince üçüncü tahmini de dile getirmişti: "Çubuk kraker?"

Üçüncü kez kafasını salladı Mizgin. "Bu kadarı yeter."

Revenk hınzırlık yapacaktı. Sorması gereken yengesi iken ağabeyine soracaktı. "Neyli olsun çikolata, Rezan ağabey? Fıstıklı, fındıklı, sütlü, beyaz çikolata, bitter?"

Aslan gülüşünü saklamak için kafasını yanına çevirirken Mizgin sessizce kıkırdadı. Genç adam kardeşine ölümcül bakışlarını attı. "Yengenin iştahını kesecek bir şey olsun." Bu cümlede ağır bir tehdit vardı.

Revenk tehdidini alınca kahkaha attı. "Mesajımı aldım, ağabey. Emrin olur," diyerek odadan çıkmıştı. Revenk'in gidişiyle nefesini

üfleyerek veren Rezan kardeşine döndü. "Bu adamı kim benim yanımda bıraktı?"

Aslan ellerini teslim olurcasına kaldırdı. "Yadê Piroz'un isteğiydi."

"Kendi gitti, kendisi gibi beni deli edecek adam bıraktı."

Mizgin karnındaki kıpırdanmaları hissettikçe ferahlıyordu. İçinden defalarca kez şükretti. Bebeği ona bağışlanmıştı. Derin nefesini vererek başını yastığa yasladı. Yürüyüş yapmak istiyordu. Ancak ne Rezan'ı ne kayınbiraderlerini peşinden getirip götürmek istemiyordu. Bu gecelik idare edecekti.

Revenk'in eli dolu dönüşüyle sohbet kaldığı yerden tüm curcunasıyla devam etmişti. Mizgin çubuk krakerlerle açlığını bastırırken, Şahmaran erkekleri kahveyle sohbeti geçirmişlerdi. Gece boyu nöbetçi hemşire kontrole gelmiş, sorun olmadığını gördükçe anne adayının korkularını almıştı.

Mizgin sabaha doğru uyuyakalmıştı. Koltukta oturdukları yerde üç kardeş de uykuya dalmıştı. Sabah hemşirenin gelmesiyle uyanmışlardı. Rezan hemen doktoru istemiş, muayeneden sonra gitmek istediklerini belirtmişti.

Sabah vizitesinden sonra hastane süreçleri sonlanmıştı. Anneye gerekli önlemlerin alınması söylenmiş, yakın bir zamana randevu yeniden verilmişti. Bundan sonra sık sık doktor kontrolünde olacaktı. Suyu eksilmediği sürece sorun oluşmayacaktı.

Arabada yorgunluktan kimsenin çıtı çıkmamıştı. Hepsi eve gidip uyumak istiyordu. Mizgin ise biraz yürüyüş yapmak ve bolca kahvaltı yapmak istiyordu. Ama önce bir banyo yapıp üzerindeki hastane kokusundan ve kıyafetten kurtulmalıydı. Süratli giden araba nihayet konağa varmıştı. Mizgin arabadan dikkatlice inmişti. Rezan ile beraber önden bahçeye girmişti. Revenk ve Aslan konağa girer girmez, merdivenin yolunu tutmuştu. Bugün hiçbiri şirkete gidecek gibi gözükmüyordu.

"Beni iki saat sonra uyandır. Oğlanlar uyusun, ben şirkete geçerim."

Mizgin gitmesen dese de gideceğini biliyordu. "Tamam, hayatım uyandırırım."

Rezan şakağını öpüp saçlarını uzun uzun kokladıktan sonra geri çekildi. "Kızımıza dikkat et, yalnız kalma hiç."

Mizgin gözlerini kırpıştırdı. Kocasının yanağına öpücünü kondurmuş, beraber merdivenleri çıkarak odalarına geçmişlerdi. Rezan üzerindekilerden kurtulup eşofman altını giyerek yatağa uzanmıştı.

Mizgin kocası uzanırken, dolabından ihtiyaçlarını alıp banyoya girdi. Üzerindeki kıyafetlerden çabucak kurtuldu. Sıcak suyun altında fazla kalmamıştı. Üzerindeki kirden ve kokudan kurtulmuş, ardından havlusuna sarılıp banyodan çıkmıştı. Kocası uyuduğu için sessizce hareket ediyordu. Yarım kollu uzun bir elbiseyi üzerine geçirdi. Saçlarındaki ıslaklığı havluyla aldıktan sonra topladı. Tülbentini başına geçirdikten sonra makyaj yapmadan sadece parfümünü sıkmıştı. Bu kadar hazırlık yeterdi.

Çıkmadan evvel kocasının yere savurduğu kıyafetleri dikkatlice eğilip aldı. Dokunsa uyanacaktı. Yanağını öpmekten vazgeçen genç kadın kıyafetlerini çamaşır sepetine bıraktı. Dolaptan bir pike çıkarıp kocasının üstüne örttü. Harelerini kocasından ayırmadan izlemeye devam etti. Yatar yatmaz uykuya dalmıştı.

Guruldayan karnını doyurmak için aşağıya inmeliydi. Kocasını kontrol ettikten sonra aşağıya indi. Oturma odasına geçtiğinde herkesi orada oturmuş buldu. Sedirin üstüne çarşaf serilmiş yastık koyulmuştu. Mizgin'i görünce kaynanası ve Gülistan Hanım kalkmaya çalışmış, genç kadın izin vermemişti.

Yadê Piroz hamile kadını karşısında düne nazaran daha dinç ve güleç yüzüyle aniden görünce afallamıştı. "Mizgin neden geleceğinizi haber vermediniz, kızım?"

"Rezan haber verdi sandım, yadê."

"Oğlanlar nerede?" diye soran kaynanasına döndü:

"Yataklarına kaçtılar."

Dostunun eve dönüşüne en çok sevinen Evin idi. Yeğenine bir şey olmadığı için en çok sevinen oydu. "Hoş geldin, Mizgin. Bizi çok korkuttun."

Mizgin içine dolan sıkıntıyı derin bir iç çekerek geri verdi. "Neler olduğunu hatırlasam keşke, Evin." Sadece hatırlayabildiği o ölüm etkisi yaratan kâbustu. Gerçekliğinden ödün vermeyen ve yaşasa ancak bu kadar hırpalayacak bir kâbustu. Kendisi için divana bir yastık ve çarşaf serildiğini Gülistan yengesi eliyle gösterince fark etmişti. "Gerek yoktu," demesinin ardından Piroz Şahmaran'ın bakışlarını üzerine alınca, gerek var diye değiştirerek, kendisi için hazırlanan hasta yatağına geçti. Uzanmak yerine oturmuş, sırtını yastığa yaslamıştı. Yüzü Yadê Piroz'a bakıyordu. Yaşlı kadın onu sevgiyle izliyordu.

"Bebek nasıl? Doktor ne dedi?"

Kaynanasının endişesine kederlenen Mizgin, güçlükle tebessüm etti. "Suyum biraz daha azalırsa, erken doğuma alacaklarmış. İnşallah öyle bir şey olmaz. Daha yedi ayını bitirmedi bile."

Piroz sürmeli gözlerini kadının üzerinden çekemedi. "Korkma, Allah'ın izniyle vaktinde sağ salim doğacak bu kız," diyerek teselli verdi. Rezan'ın ne korkusunu ne de bunca yaşadıklarından sonra kızına da üzüldüğünü daha fazla görmek istemiyordu.

Mizgin kahvaltıdan sonra geldiği için yetişememişti. Sema geldiğini öğrenince bir tepsi hazırlamış ve odada oturan kadının önüne yemesi için bırakmıştı. Sema'nın getirdiği kahvaltı tepsisiyle tüm dünyayla iletişimi kopan Mizgin sehpayla önüne bırakılan tepsiye dönmüştü. Kendisine yöneltilen soruları gelişigüzel cevaplarken kahvaltıyı midesine indirmişti. Tepsidekileri silip süpüren Mizgin sonunda nefes alabilmişti.

Hiçbir şey dolu dolu tabaklarıyla midene inmeye hazır kahvaltılıkların yerini tutmuyordu. Sema'nın gelip almasıyla Mizgin sırtını yastığa yaslamıştı. Yanı başına oturan Evin ile sessiz bir sohbete başladığı esnada annesi kapıdan içeri girmişti. Kızı için endişelenen annesi yanına gelmişti.

Mizgin annesini görünce sebepsiz yere akan gözyaşlarına küfretmişti. Sırası mıydı şimdi? Lakin annesine ihtiyacı vardı. Azıcık kalan korkusunu annesi alabilirdi. Öyle de yapmıştı. Kızının yanına oturmuş, ağlamasına izin vermemiş, korkularını almıştı Naze Hanım. Dila da, Mizgin'in keyfini katlamıştı.

Gün içinde annesi yanından kıpırdamamış, sürekli sorular sorarak kafasını dağıtmıştı. Akşamüzeri annesi Rojin'i ve Dila'yı alarak gitmişti. Mizgin erkenden odasına geçmiş, kocasını beklerken uykuya dalmıştı. Rezan eve geç gelmiş, uyuyan karısının yanına kıvrılarak uykuya dalmıştı. Bu ev Mizgin varken daha güzel, uyku Mizgin varken daha kesintisiz, huzur Mizgin varken vardı.

***

İyi günde kötü günde sözünün sadece evlilik için geçerli olmadığını ve olmaması gerektiğini bir kez daha kanıtlayanlar olmuştu Mizgin için. Kimlerin sevip sevmediğini en mutlu gününde anladığı gibi, desteği de kötü günde daha net görüyordu. Hastaneden sonraki üç günü misafirleri ağırlamakla geçmişti. Mizgin'i ziyarete geliyorlar; iyi olduğunu, bebeğin bir zarar görmediğini öğrenince mutlu oluyorlardı.

Suat ve Zeliş ile beraber Adem ve Yağmur da gelmişti. Mizgin dost edindiği kadınların yanına gelmesine oldukça sevinmişti. Telefonla konuşmalar dışında uzun süredir yan yana gelmemişlerdi.

Yakın zamanda yine yan yana geleceklerdi. Hem de büyük bir törenin içinde.

Mizgin, Evin'in saçlarını kulağının arkasına iliştirerek gülümsedi. Nişandan sonra daha bir mutlu olmuştu Evin. Sevdiği adama varacak, sonsuza dek onun olacaktı. Tıpkı Mizgin gibi sevdiği adama kavuşacaktı.

"Az kaldı düğüne."

"Yadê Piroz senin için tarihi biraz daha ileriye aldı."

"Yok, konuştum onunla, iyiyiz biz. Hem kızım da çok hevesli düğün için."

Kıkırdayan Evin ellerini uzatarak genç kadının karnını bulmaya çalıştı. Ne yapacağını anlayan Mizgin ellerini tutarak karnına doğru götürmüş, okşamasını büyük bir keyifle izlemişti.

İç çekerek, "Seni hep merak ederdim. Şimdi daha çok merak ediyorum," diye nihayet itiraf etti Evin. İçinde tuttukça kendi, dile getirince Mizgin üzülüyordu. Ancak saklayamazdı. Rezan'ın âşık olduğu kadını, güzelliğini, şişen karnıyla nasıl göründüğünü merak ediyordu. Fiziki güzellik nedir bilmezdi. O manevi güzelliği öğrenmişti. Ama Mizgin zaten manevi anlamda da onu kazanmıştı.

"Öyle ahım şahım yanımız yok. Sen çok daha güzelsin."

"Güzelliğin herkesin dilinde."

"Ah Evin sen kendi güzelliğini gör. Rabbim sanki en büyük kusuru gözlerinden almış gibi. Hem önemli olan güzellik değil." Ne kadar anlatırsa anlatsın, kâr etmeyecekti, biliyordu. Evin hep haklı olarak görmek isteyecekti. Konuşmasına devam edemeden kapının açılmasıyla son vermişti. İçeriye giren suretler yüzünden tüm gülücükleri sönmüş, Mizgin sıkıntıya düşmüştü.

"Kim geldi?"

"Cehennem zebanileri," diye tısladı.

"Ne?"

"Jinda ve Sıdıka geldi." Uzandığı koltuktan hafifçe doğrulup kendini düzeltti. Ardından Evin'in ellerinden tutarak onu da doğrultarak, yanına oturttu.

İki genç kızı içeriye alan Zarin kapıda bekledi. Önce Mizgin'e doğru giden Sıdıka olmuştu. Kollarını kocaman açarak sahte bir gülümsemeyle kadına varmış, hiç beklemeden sarılmıştı. "Aaa sen hasta mısın, hastişkom?"

Duydukları hitapla –henüz hiçbir dil kurumunun kabul etmeyeceği kadar itici hitapla- Mizgin, Evin ve Zarin aynı anda yüzünü ekşitirken, Jinda sevimli bularak gülmüştü.

"Sakın bir daha bunu yapma, Sıdıka, yoksa kusacağım."

Yüzündeki memnuniyetsizliği gören Jinda geri çekilen arkadaşından fırsat bilerek Mizgin'in yanına gelmiş, tam karşısında durmuştu. "Gerçekten, Mizgin," diye merakla devam etti. "Bizi gördüğüne birazcık da olsa sevinemez misin?"

Gözlerini kocaman açan Mizgin aynı anda kollarını da açarak, "Aaa Jinda, güzelim, hoş geldin," diyerek abartılı nidasıyla karşıladı. Ardından kolları iki yanına düştü. Aynı anda yüzü de ifadesizleşti. "Imm yok, olmuyor."

"Çok ayıp, gelen misafirlerinizi böyle mi karşılarsınız? Rezan Ağa'ya en büyük ayıp bu."

Yorgunlukla gözlerini bayan Mizgin, divana gönülsüzce davet etti. "Buyurun buyurun." Bu iki kızın bir nedenden ötürü geldiğini biliyordu. Hayır, asıl ayıp onlarındı. Karnındaki kızını düşünerek, sakin kalması gerektiğini kendine telkin etti.

"Evin abla, teyzem seni görmek istiyor. Yine geliriz biz." Zarin ablasının koluna girerek odadan çıkarken, Mizgin gülümsemeye çalışarak karşısında duran iki cadıyı izledi. Yalnız kaldıklarına göre artık rahat rahat konuşabilir, içini dökebilirdi.

"Geçmiş olsun, Mizgin. Duyunca inan çok üzüldüm."

"Teşekkürler, kızlar."

"Tabii sen de rahat dursan, hiç böyle bir şey olmayacak. Yani sürekli hareket halindesin. Sen hamile bir kadınsın, sana ne nişandan!" Gerçekle yakından uzaktan alakası olmayan ilgisiyle payladı Sıdıka.

"Sana ne benim hareketliliğimden? Hele sen bana onu açıkla." Sabrederek sorusunu sükûnetle yöneltti Mizgin. Tabii sakinlik yaklaşan fırtınanın habercisiydi.

"Aman, Sıdıka, küçükken de bu böyleydi. İyilik yaramaz buna. Sana üzüldük hatta acıdık."

İşittiği -acıdık- kelimesiyle kan beynine sıçrayan Mizgin ağzını açıp gözünü yumduğu sırada odanın kapısı açılmıştı. Gözlerini hiddetle açan Mizgin elinde kahve tepsisiyle içeriye giren Rozan'ı gördü.

Dilinin ucunu dişleri arasında ezen Mizgin küçük kızın kahveleri dağıtmasını bekledi. Kendisine geldiğinde, "Bir şey istiyor musun, Mizgin yenge?" sorusuyla karşılaşınca, "Kahve yerine zıkkımın kökünü getirseydin bunlara," diye kısık bir seste cevap verdi.

"Anlamadım?"

"Yok bir şey, güzelim."

Kafasını sallayarak odadan çıkan genç kızla Mizgin bakışlarını kapıdan çekip karşısında oturan kızların üzerine hiddetle çekti. Bu kızları öldürmesine ramak kalmıştı. Acaba küçükken saçlarını çok çektiği için bütün hücrelerini bir daha yenilenmemek üzere öldürmüş müydü? "Dua edin, dua edin deli raporum yok. Raporum olsaydı, hayatı size zehir ederdim!"

"Onun yerine biz sana zehir etmeye geldik bugünü," cevabını veren Jinda ile Sıdıka aynı anda kahkaha attı. Kahvelerini höpürdete höpürdete keyifle yudumladılar.

"Bak bak, görüyor musun?" Gözleri sabırsızlıktan açılıp kapanıyordu. "Çıkıyorlar tek tek tepeme," diyerek işaret parmağıyla tepesini gösterdi Mizgin.

Jinda, "Ne çıkıyor?" diye sordu.

"Sinirim!"

"Ay ne zaman indi ki?" diye soran Sıdıka damarına bastığını gördükçe keyifleniyordu. Nefret ediyordu Mizgin'den. Onu gördüğü yerde öldüresi geliyordu. Ki bugün eline geçen fırsatla, bunu iyi değerlendirmek istiyordu. İçini dökmek istiyordu. Yılların birikimiydi.

"Kız," diyerek kanepede oturan Jinda'ya döndü. Parmağıyla Sıdıka'yı işaret etti. "Bunun dili çok uzamış. Siz ezelden yaptıklarımı unutmuşsunuz belli ki." Zevkle hatırlatırdı.

"Mizgin sen bizi küçük sandın galiba," diyen Jinda'nın sesi kendinden emin bir keskinlikte çıkıyordu. Küçük değillerdi, artık büyümüşlerdi. Hem yaptıkları çocuklukta kalmıştı. O zaman bir erkek bile Mizgin'e vuramazdı. O denli cazgır bir kızdı.

Sırtını koltuğa yaslayan genç kadın iki kıza gözlerini dikerken derin bir nefes aldı. Sinirleniyordu ve sinirlendiğini belli ettikçe bu iki gudubet kazanıyordu. Sinirinin üstüne bir perde çekti. Bakışlarını onlardan çekip tırnaklarında sanki kir varmışçasına üfledi. Bu saçma sohbet çok uzamıştı.

"Biliyor musunuz; kadınlar regl döneminde cinayet işlerse cezai indirimi varmış," diye bilgi verdi bakışlarını tırnaklarından çekip onlara tekrar bakarken. "Şunun şurasında birkaç ayım kaldı. Siz benim canımı sıkmayın, ben de sizi cehenneme yollamayayım. Ha, ne dersiniz?" Kaşlarını kaldırarak, cevap vermelerini bekliyordu.

Yutkunan Sıdıka yerinde hafifçe kıpırdandı. Bunu beklemediği açıktı. Jinda tehditten nasibini aldığından sessiz kalmış, gıkını çıkarmamıştı. Odayı saran sessizlikle cevabın gelmeyeceğini anlayan Mizgin hafifçe tebessüm etti. "Ben de aynen öyle düşünmüştüm!"

Odanın kapısı bir kez daha açılmış, içeriye Evin ve Zarin tekrar girmişti. Evin kız kardeşinden onu misafirlerin yanına oturtmasını istedi. Biliyordu ki Mizgin ile pek iyi geçmemişti zaman. Bunu hissedebilmişti. Hatta aşağıdayken Mizgin'in ikisini dövme ihtimalini bile düşünmüştü.

Zarin, ablasını oturttuktan sonra yengesinin yanına giderek oturdu. Yüzüne yerleştirdiği gülümsemeyi silmezken, sohbetin ne olduğunu merak ediyordu. Kavga çıkmadığına göre sohbet iyi geçmişti. "Sohbet nasıldı, Mizgin yenge?" diye kısık tonda sordu.

"Berbattı."

"Neden?"

Hafif eğilen Mizgin, "Bir insan beynini kullanmadan yaşayabilir mi sorusuna bu iki akılsızı göstererek cevap verebiliriz," dedi. Parmağıyla karşısında oturan iki kadını işaret etti. "Bak yemin billah söylüyorum; bu iki kızın insanlığından şüphe ediyorum."

Avuç içini dudağına bastıran Zarin kıkırtısını bastırdı. Duymamalarını ümit etti. Belli ki sohbet beklediğinden daha kötü geçmiş, yengesi yine onlardan saklayarak kamufle etmişti.

Getirilen ikramlarla ve Evin'in açtığı sohbetle saatleri daha sakin ve daha güzel geçmişti. Mizgin arada laf atıyor, Evin için sınırına uyarak ileriye gitmiyordu. Bu kızlara gereken dersi layığınca ve uygun mekânda verecekti.

Çok oturacaklarını sandığı misafirleri ayaklanmıştı. Mizgin gitmelerine sevindiğini alenen belli etmiş, ayaklanmadan uğurlamıştı. Bir kez daha kimin iyi, kimin kötü, ne niyetle geldiklerini bugün anlamıştı.

Rezan'ın geldiğini Rozan'dan öğrenmiş, saat geç olduğundan artık odasına çıkmıştı. Rezan'ın yardımıyla giyinmiş, yardım etmekten keyif duyan kocası ara sıra uğraşmıştı. Giyinmesi bittiğinde yatağın kenarına ilişerek, giyinen kocasıyla düğün diyaloguna girdi. "İyi de düğün bu hafta olsa daha iyi olmaz mı? Revenk yavrucağım delirmek üzere."

Rezan kararına destek verircesine kafasını salladı. "Biraz daha dişini sıkabilir."

"Adamı kalp krizinden öldüreceksiniz. Zaten düğün olacak diye kaç gündür eve de almıyorsunuz. Yazık günah, ben buna katlanamam," diye dudaklarını büzerek isyan etti Mizgin. Revenk çok uğraşmıştı ve hâlâ da mücadelesine devam ediyordu. Onun sevgisini kendine benzetiyordu. O Evin için yanıp mücadele etmiş, kendisi Rezan için didinip durmuştu.

Rezan tişörtünü üzerine geçirdikten sonra yatağına çıkarak uzandı. Karısına bakarken Mizgin'in hâlâ ona dönmediğini gördü. "Bırak da buna katlanmayan Evin olsun."

Mizgin kocasına dönerek baktı. Kollarını kafasının altına sıkıştırmış gülümseyerek onu izliyordu. Bu onu mutlu etmişti. "Hani bizim de düğünümüz olmadı ya, onların düğünü güzel ve sorunsuz geçsin istiyorum."

Duyduklarıyla bir süre cevapsız kaldı Rezan. Bir düğün istemesi çok değildi. Berdel yoluyla evlenmiş, üzerinde gelinlikle onu hiç istemeyen bir adama çeyizsiz gelmişti. Ne bir düğün alayında kendini görmüştü. O ilk günler, ilk aylar sancılarını çekmişti.

"Haklısın," demekle yetindi. Dibine kadar haklıydı. Karısının düğün istediğini biliyordu. Hatta bunun için yapmayacağı şey yoktu. Lakin o düğün geçmiş, üstünden epey sular akmıştı. Üstelik hamileydi ve yakında çocukları doğacaktı. Konuyu değiştirmeye çalışarak tek kaşını kaldırdı. "Gene misafirlerine iyi davranmamışsın."

"Kimmm?" diye uzatarak sordu kadın.

"Sen!" cevabını verdi Rezan Ağa. Sıdıka'yı tanımazdı. Ancak onun pek diline ve üslubuna dikkat etmediğini öğrenmişti. Muhtemelen karısıyla sözlü savaşa girmişti. Lakin Rezan karısının tartışmalara girmesinden yana değildi.

"Ama ben ne yaptım?" Bu sefer suçlu değildi. Bu sefer Sıdıka ve Jinda kaşınmıştı. "Ben... Allah'ın sadece aciz bir kuluyum. Yapmışsa onlar yapmış."

Rezan Ağanın talebi kesin oldu. "Ne yaptığını söyle ikimizi de yorma, güzelim."

"Bak... Bak... Sen böyle deyince minnoş kalbim kırıldı." Yataktan çıkarak ayakta durdu. "Sen onlar için beni üzüyorsun." Gözleri kırgınlıkla bakıyor, yüzüne düşen üzgün ifade bir türlü sıyrılamıyordu.

"Üzmüyorum, sadece ne yaptığını merak ediyorum." Karısını süzen gözleri şüphe doluydu. Jinda buraya gelmiş olacak ve Mizgin onu hoş karşılayacaktı. Bu kadın kafasını kırar Jinda'yı hoş karşılamazdı.

"Ne yapmışım ki? Hem ben hastaydım, sesim dahi zor çıkıyor." Hastaydım derken Sıdıka'nın –hastişkom- tabiri beyninde yankılanmıştı. Yüzünü buruşturarak kendine daha fazla eziyet etmeyi kesmişti.

"Senin onlara yetecek kadar gücün ve dilin var. Ölüm döşeğinde olsan bile!"

"Allah korusun, Rezan Ağa! Ne ara ölüm döşeğine koydun bizi. Yakında mezarımızı da kazarsın."

"O manada demedim."

İşaret parmağıyla kocasını gösteren genç kadın kafasını hafif eğdi. "Ama demeye çalıştın. Bu demek oluyor ki beni ölü olarak düşündün. Ölmemi mi istiyorsun?"

Bu kadınla yarışmak ne mümkündü? Cevap vermek yerine başının altındaki yastığı alarak yüzüne bastıran Rezan intihara meyletti. Mizgin onu gene delirtmenin peşindeydi. Bir yönde de kendini kurtarmanın peşindeydi. Ki bunu başarmıştı.

Kocasına bakıp kıkırdarken ses tonunu düz tutmaya çalışarak yönünü banyoya doğru çevirdi Mizgin. Adımlarını atmaya başlarken bir yandan da türküsünü patlattı:

"Şahmaran'ın etrafı dumanlı dağlar aman aman
Ciğerim yanıyor, Rezan gözlerim ağlar
Benim zalim kocam beni öldürür aman aman
Gezme, Mizgin bu dağarda seni avlarlar
Rezanlar seni mezara koyarlar."

Rezan işittikleriyle yastığı yüzünden çekti. Türküyle sana laf sokuyorum moduna giren karısına kendisinden beklenmeyecek bir hareketle karşılık verdi:

"Ocağım söndü nasıl kadınsın
Susmadın gitti bu ne beladır
Dünya gözümde baş beladır
Allah'tan bulasın."

Kocasının verdiği karşılıkla gözleri kocaman açılan Mizgin olduğu yere çivilendi. Rezan ona karşılık vermişti. Anında, hiç nefes almadan, bunu bekliyormuş gibi sözleri ustalıkla değiştirmişti. Kahkaha atarak cevap verdi Mizgin: "Tekniğin iyi ama geliştirmen gerek," diyerek genç adama göz kırptı. Ardından şarkının değiştirilen nakaratlarını tekrar dilinde dolandırınca gözlerini kocaman belertti.

"Sen... Sen resmen geber, dedin. Allah'tan bulasın, dedin. Bu kadarı da pes!" diyerek abartıyla ellerini kaldırdı.

Rezan şaşkınlıkla karısını ve tepkilerini izlerken bir sonraki atağını kestirmeye çalışıyordu.

"Kırk yılda bir şarkı söyledin ona da bela ekledin. Helal vallahi."

Rezan gülmemek için kendisini sıkarken banyoya giren karısının arkasından bağırdı: "Öyle gitmek olur mu gözünü seveyim?" Hâlbuki karşılık vermesini beklemişti.

Mizgin banyoya girip kendini birkaç dakika orada oyalamaya çalıştı. Neden buraya geldiğini bile bilmiyordu. Sadece Rezan'ı kızdırıp saklanmak için gelecekti. Fakat kocası onu şaşırtarak karşılık vermiş arkasından dalga da geçmişti. "Vallahi, Mizgin tüm suç senin," dedi aynadaki yansımasına bakarken. "Ona çok yükleniyorsun."

Hiç de bile. O da bana az çektirmemişti.

"Telafi ediyor işte."

Daha fazla uğraşmalı.

Gözlerini kapatıp açtıktan sonra yanağına hafifçe vurup, "Kızım kendine gel aptal mısın sen?" dedikten sonra musluğu açıp yüzüne iki kere su çarptı. Kendine gelmezse sonunda deliye dönecekti. Havluyla yüzünü kurutmuş, ardından banyodan çıkmıştı. Rezan'ın kara gözlerini tavana dikmiş, derin düşüncelere daldığını görünce yatağına girerek sırtını kocasına döndürdü.

Alıngan kadının beline sarılıp boynuna bir öpücük kondurdu Rezan. Elleri şişkin karnının üzerine uzandı. Kızını ve karısını seviyordu. İkisine sahip olduğu için şanslı adamlardandı. "Hayatımın en güzel hatasısın sen, kadın. Bilmem farkında mısın?"

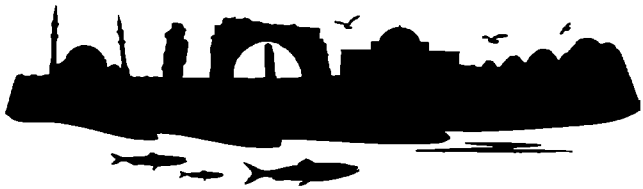
Yüzünü dönmeden ukala edasıyla kabul etti Mizgin. "Biliyorum."

Derin bir iç çeken Rezan gözlerini kapattı. "Bir kere daha ne kadar az şükrettiğimi fark ettim. Seni bana verene binlerce kez şükürler olsun." Kılına gelecek zarar Rezan'ı yakardı. Küle dönmeden evvel yine Mizgin iyi olsun isterdi.

Mizgin yatağından dönerek kocasına baktı. Avuç içini yanaklarına bastırırken cevabını bildiği ama sormaktan bıkmayacağı soruyu sordu:

"Beni gerçekten seviyor musun?"

"Bütün deliliklerine, bütün çılgınlıklarına yapsın diyecek kadar çok!"

Bölüm 21

Karanlık

Aşk her dilde ayrı yazılır ancak anlamı asla değişmez. Aşkın bağlılığı her şeyde vardır ve kolay kolay da silinmez. Evin aşk demekti. Evin'in anlamı aşktı. Revenk kendi aşkına bugün kavuşmuştu. Evin aşkına sahip çıkan adamın yanında olacaktı.

Bütün hazırlıkların sonunda nihayet önemli gün gelip çatmıştı. Kına cumartesi gecesi gerçekleşmiş, bütün güzelliği ve eğlencesiyle evleri bir olan damatla gelinin gönlünü hoş etmişti. Hüzün, görmeyen Evin için tavan olsa da, sevildiği ve değer göreceği bir adamla evlendiği için gönüller bir nebze rahatlamıştı.

Şahmaran ailesinin heyecanına akraba ve dostlar da ortak olmuştu. Kalabalığı ağırlamak epey yormuştu. Lakin kimsenin bundan şikâyetçi olduğu söylenemezdi. Revenk doyasıya oynamıştı. Ne kahkahasını esirgemişti ne de sesini. Ben mutluyum, haykırışını neredeyse her haliyle belirtmişti.

Bir yanı buruk olsa da bir yanı mutluluktan içine sığmıyordu Evin'in. Gözleri görmüyor ama sesler ve hisler onu zinde tutuyor, görmüş kadar mutlu ediyordu. Bugün ve dün yaşadıklarını gönlünden asla silemeyecekti.

"Revenk'i durduramadık bugün."

"Çok kalabalıktı değil mi, Mizgin?"

Mizgin elini alıp avucu arasında sıktı. Uzanıp elinin tersini öptü. Misafirleri uğurlamışlardı. Kalan sadece damat ve gelinin en yakınlarıydı. "Çok kalabalıktı kurban olduğum. Herkes çok mutlu. Herkes çok heyecanlı. Malum kocan alnını iki kere öptü. Daha dillerden düşmedi."

Kimlerin orada olduğunu bilmediğinden bir şey söylemek istemese de Evin o öpücükler için ömür verirdi. Gülüşünü eksiltmeden

sessiz kaldı. Ancak Mizgin'in susmadan tekrar konuşmaya başlamasıyla sessiz gülüşü minik bir kahkahaya dönüşmüştü.

"Kızlar çatır çatır çatladı. Beni, Rezan'ı kıskandıkları gibi seni ve Revenk'i de kıskandılar. Her şeyi kıskanıyorlar."

Rojin, yengesinin sözlerini dinlerken kahkahasına engel olamadı. Rezan ağabeyiyle evlendiği için kıskanıldığını iyi biliyordu. Bu kadın cingözdü. "Şimdi bütün gözler Revenk ağabeyimde ve Evin'de."

Mizgin, kendinden geçercesine gözlerini süzmüş, kasılarak yerinde kıpırdanmıştı. Başka kimin üzerinde olmasını bekliyordu ki? Evin'i güldürmek bir yana bugün düğün gerçekleştiği için herkesten daha mutluydu. Revenk'in gözlere şenlik mutluluğu bakan herkesi gülümsetmişti. Lakin en çok Mizgin o mutluluğu hak ediyordu. Onlar uğruna Rezan ile ayrılığın eşiğine gelmişti. Gün gülümsemenin ve nihayete eren birleşmenin tadını çıkarmanın günüydü.

"Mizgin yenge, Mihrivan abla seni çağırıyor."

Zarin'in seslenmesiyle oturduğu yerden ayaklandı Mizgin. Evin'i, Rojin ve teyzesinin kızına emanet ederek ayaklandı. Hoş, Kudret Hanım Evin'in yanından ayrılmayıp ara buluculuğunu her zamanki gibi hakkıyla yapıyordu.

Mizgin odadan çıkarak yönünü merdivenlere çevirdi. Yanında yürüyen Zarin'e, "Nerede Mihrivan abla?" diye sordu. Küçük kızın kaşlarıyla yukarıyı işaret etmesiyle bakışlarını avluya çevirmiş, nerede olabileceğine bakmıştı. Avluda görünürde kimse yoktu. Yanan ışıklar ve uzaktan gelen gülme sesleri haricinde. Mizgin nerede diye soracaktı ki seslerin nereden geldiğini anladı. Bir gülme tutunca bastırıp yürümeye devam etti.

Evin'i sağ salim odasına çıkardıktan sonra yatağına geçip uyumak istiyordu. Zira son bir haftadır yorgunluktan ölüyordu. Özellikle dün gece Rezan kınada olmadığından oynayabildiği kadar oynamıştı. Ta ki annesi ve kaynanasının uyarısını alana kadar. Bugün Rezan olduğu ve uyardığı için doyasıya oynayamamıştı.

"Yenge dikkatli çık basamakları."

Zarin'in şirin uyarısına gülümsedi. "Dikkat ederim, canım." Basamakları istediği gibi dikkatli çıkmış, sona geldiğinde nefes nefese kalmıştı. "Bu kız beni çok yoruyor." Kafasını sallarken çalışma odasından çıkan kocası gözüne ilişmişti. Rezan işaret parmağıyla gelmesini isteyince Mizgin rotasını kocasına çevirdi.

"Misafirlerin gitti mi?" diye sordu yanına vardığında. Herkesin dinlenmek gibi bir arzusu vardı. Gözlerden akan uyku hali ve yürümeye mecali olmayan bedenler bunun en büyük kanıtıydı.

Rezan kafasını salladı. "Evet, çok bile kaldılar."

Söyledikleriyle afallayan Mizgin, kocasına kınarcasına baktı. "Sen bir ağasın, nasıl böyle söylersin?" Doğrusu şaşırmıştı. Rezan misafirlerine bunu söyleyecek adam değildi. Yorgunluk adamı epey vurmuştu.

Rezan şüpheyle karısını süzdü. "Bunu ben söylemedim, onlar söyledi."

Mizgin anladım dercesine kafasını salladı. "Odaya mı geçiyorsun?"

"Evet, güzelim. Gelmiyor musun?"

Kaşlarını hayır anlamında kaldırdı. Hınzır bakışları yüzüne peyda oldu. "Evin'i odaya alacaklar, gelemem şimdi," diyerek istemsiz kıkırdadı.

Kara gözlerini karısına diken Rezan Ağa hoşnut olmadığını belirtmekten kaçınmadı. Bugün yaptıklarından da pek hoşnut olmamıştı. Mizgin gitmeden evvel konuşacaktı. Keza o gelene kadar Rezan uyuyakalırdı.

"Duydum ki yine birilerinin gıybetini yapıyormuşsun."

Gülüşü silinen kadın anlamazdan gelerek sordu: "Kim gıybet yapıyor?"

Söylediği şey gayet açıktı, bu kadın niye kaçarak sorular yöneltiyordu ki. Sen uslanmazsın cevabını kafasını iki yana sallayarak verdi Rezan. "Sen gıybet yapıyorsun."

"İyi de adını söylemedim."

"Neyin adını söylemedin?"

"Gıybet yaptığım kişinin."

Afallayan Rezan alakasını çözmeye çalıştı. Ellerini cebine koyarak ilgisini anlayamadığı konuya verdi. "Ne demek bu şimdi? Dedikodu dedikodudur."

"Adını söylemeden gıybetini yaptığım için, gıybet ve günah sayılmıyor demek."

Rezan sarsıla sarsıla kahkahasını atmıştı. Bu kadın felaketti. Ne demişti ablası? Rezan'ı kendine âşık eden, işini bilen kadın, demişti. Harbiden bu kadın işini biliyordu. "Kaç şeytanın var senin, kadın?"

"İki tane."

"Kimlermiş?"

"Sıdıka ve Jinda."

Rezan sıkıntıyla ofladı. "Al tepe tepe kullan."

"Yok, kullanım ömürleri sona erdi. Tırt oldular bugün." Cümlesinin sonunda kahkahası avluda yankılanmıştı. Bugün Sıdıka ve Jinda namına geride kalan sadece bozuk suratları olmuştu. Mizgin

acımamış, kadınların içinde belayı sarma gafletine düşen iki kadına ağızlarının payını aheste aheste vermişti. Şu yaşlarına gelmiş hâlâ Mizgin'i tanıyamamışlardı.

Mihrivan'ı beklettiğini fark edince koşar adımlarla yeni hazırlanan yatak odasına ulaşmıştı. İçerisi kalabalıktı. Mizgin aralarına karışmış, hazırlıkların son aşamasını kontrol etmişti. Az sonra Kudret Hanım Evin'i yukarı çıkaracaktı.

"Bayılmasa bari."

Mizgin'in evhamını anlayan Mihrivan'ın korkusu da buydu. Evin sabah onları zorlamıştı. "Revenk çaresine bakar eminim. Onlar birbirinin dilinden anlıyor." Tek temennisi Revenk idi. Kardeşi onu nasıl yatıştıracağını bilirdi.

Zılgıtlar Şahmaran konağında aniden duyulunca Mizgin ve Mihrivan bakıştı. İki kadın gülüşerek kapıya ulaştı. Kudret Hanım'ın kolunda duvağı örtülmüş Evin Şahmaran ağır ağır getiriliyordu. Arkasında erkek tarafını temsilen Rojin, Berivan ve halaları zılgıt eşliğinde takip ediyordu.

Ağladığı sarsılan omuzlarından belli olan Evin'i yatak odasına almışlardı. Duvağını kaldırıp nefes almasını sağlamışlardı. Kudret Hanım yanına oturup konuşmuş, Evin'i bir nebze sakileştirdikten sonra çıkmıştı. Gerisi Mizgin'e ve Mihrivan'a kalmıştı.

Evin'i odasına çıkaralı beri on dakika geçmişti. Altınları çıkarılmış ve ne yapılacağı ona anlatılmıştı. Zor bir gece ikisini bekliyordu. Gelinliğini Revenk çıkaracaktı ve Evin nasıl olacağını bilmiyordu.

"Benim için de çok zor geçti, Evin. Hatta benimki senin gecenden daha zordu." Bunu nasıl söyleyebiliyordu inanamıyordu Mizgin ama gerçek bir nevi buydu.

Evin hiç konuşmadı. Titreyen ellerini birbirine dolayıp nefesini kontrol altına almaya çalıştı. Görmüyordu belki bu işini kolaylaştırırdı ama aslında en zoru buydu. Revenk'i göremiyordu. Nasıl biri olduğunu, nasıl bir gece geçireceğini bilmiyordu. Allah'a emanet bir gece olacaktı onun için. 'Yalvarırım Rabbim elimi bırakma...' diye içinden dualarını etti. 'Bana güç ver Allah'ım.'

Titreyen ellerini öptü. "Revenk gelmek üzere. Hadi biraz sakinleş."

Hemen engel oldu. "Gitmesen, Mizgin. Burada kalsan."

Mizgin yenilenmiş yatak odalarına göz atıp yeni geline döndü. "Olmaz, Revenk bana kızar. Beni karımla baş başa bırak, der," diyerek güldü. Mihrivan'ın kapıda onları izlediğinin bilincindeydi, ancak şu an tüm ilgisi Evin'e aitti. Her kadın için zor oluyordu. Evin için bu durum bir kat daha zordu.

Evin gülse de kısa sürmüştü. Ellerinden eller kaymıştı. "Ben gidiyorum, Evin," diyerek Revenk'in geldiğini bu şekilde haber etti Mizgin.

Evin yüzünün örtüldüğünü hissetti. Ağlamamak için dudaklarını ısırdı. Zaten zor bir gece olacaktı. Revenk ondan daha fazla zorlanacaktı. Bir de ağlarsa daha kötü olacaktı. Kendini sıkmaya, ağlamamaya direndi.

Revenk yengesinin gidip kapıyı arkalarından kapatmasıyla gözlerini sımsıkı kapattı. O da taze gelini gibi titreyen ellerini birbirine kavuşturup titremeyi durdurmaya çalıştı. Adımları olduğu yerde sayıyordu. Evin'in canını bu gece yakacaktı. Evin bu gece kadını olacaktı.

"E..Ev..Evin..." Becerebildiği kadar seslenebilmişti. Avuçlarını yüzüne hızlıca sürterek kendine gelmeye baktı. Kendini daha yatıştıramazken Evin'i nasıl yatıştıracaktı? Ağır adımlarıyla yatağa yürüdü. Önce karısının yüzünü örten duvağı kaldıracaktı. Bayılmadan önce üzerindeki yükten sadece en ufağını kaldıracaktı.

Yatağa yanına oturdu. Evin'in kasılıp kendini iyice germesiyle dişlerini gıcırdattı. Ellerini nasıl kaldırıp o duvağa uzatacaktı bir fikri yoktu. Aklı yapacağını almıyordu. Nefesi gittikçe sıklaşmıştı. Bir sigaraya ihtiyacı vardı. Ama şimdi sigaraya başlarsa bir daha bırakamayacaktı.

Ellerini havaya kaldırdı. Duvağa uzanmak için atakta bulunurken son anda vazgeçerek yeniden indirdi. İçten içe küfrediyordu. Sevdiği kızı alırken bu gecenin bu kadar zor olacağı aklının ucundan bile geçmemişti.

Eli tekrar havalandı, tekrar indi. Yine ellerini kaldırıp yine indirdi. Kahretsin, bu çok zordu. Revenk son kez cesaretlenip duvağa dokundu. Dokunmazsa yapamayacaktı. Duvağı yavaş yavaş kaldırdı. Evin'in inleyişini duyunca durdu.

"Revenk... Revenk... ben..."

"Ne oldu?"

"Revenk... bayılacağım..."

Eli havada asılı kalan Revenk'in gözleri ardına kadar açıldı. İşte korktuğu başına gelmişti. Evin'in bayılma ihtimali herkesten çok onu korkutmuşken şimdi olacaktı. Ağzı aşağı sarkmış, bakışları donuklaşmıştı.

"Evin... Evin..."

Yelpaze gibi sallanan bedenine hemen sahip çıkmalıydı Evin. Kendini toparlayamazsa Revenk'in kollarına düşüp bayılacaktı. "Duvağı kaldır, nefes alamıyorum."

Ne yapacağını şaşırmış vaziyette ayaklandı Revenk. Etrafını izleyen gözleri tekrar Evin'e takıldığında aynı hızla yerine geri oturdu. "Ooo... Duvak, evet duvak..." Terleyen avuç içlerini pantolonuna sürdü. Kırmızı duvağı çekip yatağa attıktan sonra seri hareketlerle beyaz duvağı kaldırıp geriye attı. Revenk yüzünü gördüğü, Evin duvak kalktığı için nefes aldığına gülümsedi.

"Bir... Biraz daha kaldırmasaydın bu duvağı bayılacaktım."

"Haklısın, aklım gitti."

"Evet, benim de." Hak veren Evin mahcuptu. Revenk'in onu izlediğini hissedebiliyor, bu da onu paniklettiriyordu. Başını öne eğerek titreyen ellerini yine birbirine kavuşturdu. Revenk hemen yanında oturuyor, varlığıyla onu utandırırken aynı zamanda sarıyordu.

Ömrünün son nefeslerine kadar yalnız kalacağını düşünürdü Evin Şahmaran. Sevdiği adamın başkasıyla evleneceğini, başka kadının yanında duruşunu, ona nasıl baktığını görmeyeceğini, bütün mutluluklarını ve aşklarını seslerinden duyacağını düşünür hatta zannederdi. Kalbinin kaldıramayacağı kadar ağırdı bu. Netice öyle olmamıştı. Sevdiği adama nihayet düğün vesilesiyle kavuşmuştu. Kalbine girdiği adamla ömrünü acı tatlı geçirecekti.

Toparlanmaya çalışarak bir iki kere öksürdü Revenk. Ciğerlerine uzun uzun nefesleri çekti. Evin'in gözleri görmüyor olsa da güzel yüreği tüm duyularıyla açıktı ve Revenk'i bütün yanıyla hissediyordu. Adamı heyecanlandıran da buydu aslında. Kokusundan onu tanıyan Evin sevdiği adamın heyecanını nasıl görmezdi ki?

"Şimdi heyecan yapma, Evin!"

"Yok, ben iyiyim."

"Öyle mi?" diye sordu Revenk kıkırdarken. Heyecanını almak için konuşsalar fena olmazdı. Amma velakin kim onun heyecanını, kim onun telaşını, kim onun korkularını bastıracaktı? Tek dayandığı yüce güçtü.

"Sen sakin olursan ben iyiyim." Evin heyecanını göstermemeye çalışıyordu. Revenk'in onun için endişelendiğini, korktuğunu hissetmişti. Ne kadar sakin olursa Revenk'in işini o kadar kolaylaştıracaktı. Tüm yükün onun üzerinde olduğunu biliyordu. Revenk'in ellerini tuttuğunu hissedince soluğu kesildi.

Genç adam sevdiği kızın ellerini dudaklarına doğru götürüp bir buse kondurdu. "Hasret bitti." Korkular da bitmişti. Kaçak göçek buluşmalarda tavan yapan yakalanma telaşı ve gönülsüz ayrılıkların da sonu gelmişti.

"Kavuştuk artık." Kısa kısa cevaplarla kalıyordu Evin.

"Evin." Karısının adını heyecanla zikretti Revenk.

"Efendim."

"Ben sana sarılmak istiyorum."

Gülümseyen Evin'in cevap vermesini beklemeden sıkıca sarıldı Revenk. Kollarını omzuna sardı, başını omzuna yasladı. Farklı duyguların içinde kendini âdeta uçarken buluyordu. Bu huzuru veren Evin'in olmasıydı. Her şey son bulmuştu. Gizli gizli konuşmaları, dokunmak isterken kendini durdurması, doya doya izleyemediği her anında birine yakalanacak korkusu hepsi bitmişti. Artık kimsenin ne lafına bakacaktı ne engeline. Sevdiği kız bugünden itibaren karısı olmuştu. Sevdiği kızın kokusunu içine çekti doyasıya. Hiç bırakmayacağı sözünü kendine vererek sımsıkı sarıldı.

Evin deli sevgisi karşısında ağlayacaktı. Anlarını mahvetmek istemiyordu. Gözyaşlarının gelmemesi için coşan duygularını bastırmalıydı.

"Ulan bugün hiç gelmeyecek sandım."

"Geldi işte."

"Ne kadar bekledim haberin var mı?" Geri çekildiğinde karısının alnından bir kez daha öptü. Gözleriyle sevdiği karısını bir kez daha izlerken kendini toparlayarak yanağını avuçladı. "Oh be!" Ferahlayarak nefesini verdi. Bütün bekleyişler bir nefeste uçup gitmiş, Revenk'in yükünü almıştı. "Oh be!" dedi bir kez daha. "Oh be, benimsin sonunda."

Gözleri bu anları görse dünyanın en şanslı kadınlarından biri sayardı kendini Evin. Hisleri vardı ve çok şükür ki Evin'in hisleri kör değildi. Herkesten çok daha fazla hassastı.

"Herkes bunu yapıyor mu, Evin?"

"Neyi?"

"Sevdiğine kavuşan adam, bu an geldiğinde sıkıca sarılıp oh be diyor mu?"

"Başkasını bilmem ama sen bunu çok güzel yapıyorsun, Revenk." Elinin üstüne elini kapadı. Bu sonsuz teşekkürdü.

Vaktin geldiğini biliyordu Revenk. Evin'e söylemeliydi. Ne kadar gecikirlerse o kadar zorlanacaklardı. "Evin... Ben... Namaz kılıp geliyorum."

Evin zamanın geldiğini anlayınca elini çekti. Kafasını sallayarak gitmesine izin verdi. Revenk kalkıp odadaki banyoya girerken Evin yerinde saymaya başladı. Heyecanını yok saymaya çalışarak terleyen ellerini gelinliğine sürttü.

'Sakin ol, Evin... Bak..sakın heyecan yapma..' Kendini içinden konuşarak teskin etmeye çalıştı. 'Onu da heyecana sokarsın. Zaten görmüyorsun. Onun yükünü de ağırlaştırma.'

Ayağa kalkmak istedi. Ayağa kalkıp birkaç tur atıp heyecanını yok etmeyi istedi. Ama bu ağır gelinlikle görmediği halde ayağa kalkarsa ikinci adımı atamadan yere kapaklanırdı. Onun için yerinde kalmaya devam etti.

Banyonun açılan kapısının sesini duydu. Revenk gelmişti. Evin dudaklarını ısırmaya başladı. Bitiyordu, birazdan Revenk tam dibinde duracaktı. Saniyeler geçtikçe heyecanı daha çok artıyordu. Boğazı kurumuş, daha çok terlemeye başlamıştı. Gelinliği yüzünden zaten sağlam duramıyordu. Yaklaşan saniyeler iyice kalbine baskı kurmaya başlamıştı. Birkaç kere derin nefes alan Evin elini kalbine koydu. Kendiyle kaldığı süre boyunca teskini sürmüştü.

"Evin."

İşittiği meraklı ses tınısıyla hemen elini kalbinden çekip kocasına odaklandı. "Efendim?"

Rengi atmış, şakağı terlemiş kızın hali pek iyi görünmüyordu. "İyi misin, güzelim?" diye sordu Revenk telaşla. Parmaklarını birbirine kavuşturmuş, zangır zangır titriyordu. Bu gece biri fenalaşmadan ve muhtemelen bu Evin olacaktı, kazasız belasız bitmesini ümit etti.

"İyiyim."

"Buradan öyle görünmüyor."

"Gelinlik çok sıktı."

"Çıkaralım o zaman."

"Hayır," diye bağırdı Evin. Hemen ardından çırpınışlarını esirgeyemeden yanlış anlamaması için düzeltti. "Yani şey... Sıcak oldu..."

Gülümseyen Revenk burun kemerini sıktı. Sevdiği karısına doğru hızlı adımlarıyla vardı. Tam dibinde durduğunda ellerinden tutarak onu ayağa kaldırdı. Evin'in elleri titriyordu. Dudağını ağzının içine alarak ısırıyordu. "Korkuyor musun?"

"Evet... Hayır..."

"Evet mi, hayır mı, Evin'im?"

"İkisi de."

İç yanaklarını ısıran Revenk kendini tutamayıp gülümsedi. Evin için zor haberi verme vaktiydi. "Şimdi gelinliğini çıkartacağım sakın bayılma."

"Önce saçlarımı açman gerek. Kafamda davul taşıyorum sanki."

Evin görmese de Revenk kafasını salladı. Evin'in ellerinden tutarak makyaj aynasının önüne götürüp sandalyeye oturttu. Önce duvağıyla cebelleşti. İlk başta başaramasa da ikinci denemesinde başarmıştı. Yatağın üstüne bıraktı.

Evin'e tekrar döndüğünde saçlarında olan tokaları tek tek çıkartmaya başladı. Başta sabırla tokaları çıkarmaya çalışan Revenk devamında oflamaya başladı. Tokaların bitmemesi bir tarafa saçını birbirine iyice dolamıştı. Canı yanmamış mıydı bu kızın? "Ulan dünyada ne kadar tel toka varsa, bu kadın hepsini senin saçlarına takmış."

"Bitmedi mi?"

"Bitmedi, Evin, bitmedi." Tersleyerek cevapladı.

Gülmemek için dudaklarını ısıran Evin kocasını beklemeye devam etti. Canını yakmamak için elini yavaş tuttuğundan öfkeleniyordu. Tokaların fazla olduğunu biliyordu.

"Yarın o kadının kuaförünü basacağım."

"Daha neler."

Daha neler mi? Ne kadar sürdüğünü bilemediği dakikalardır tokaları çıkarıyordu. Kolu uyuşmuş, beline hafif ağrılar nüksetmişti. Uğraşı tokalar bitine kadar sürmüş, nihayet bittiğinde kendini yorgunlukla yatağa bıraktı Revenk. Biraz dinlense fena olmazdı. Kollarını ovarken içinden Evin'in saçlarını yapan kuaföre okkalı küfürlerini saydırıyordu.

"Revenk, makyajı da temizlememiz lazım."

Kollarını ovarken duyduklarıyla kafasını hafif kaldırıp müstakbel karısına şüpheyle gözlerini kıstı Revenk. "Evin bilerek mi yaptın bunu, güzelim?" Sesinden bezginliğin ve sitemin tınıları akıyordu.

"Neyi?"

Cevap vermek yerine dinlenmeyi yarıda bırakan genç adam karısının kolundan tutarak banyoya götürdü. Lavabonun önüne götürürken Evin'in kafasını eğip suyu açtı.

Ne yapmaya çalıştığını anlayan Evin bağırdı. "Revenk ne yapıyorsun?"

"Yüzünü yıkayacağım."

"Kafamı lavaboya sokarak mı?" Dehşete düşen Evin kocasına ne desin bilemedi. "Öyle yapamazsın. Makyaj masasında, makyaj temizleme sütü ve pedi vardır onları getir."

Derin bir nefes alan Revenk ellerini havaya kaldırarak, "Lâ havle vela..." nidalarıyla banyodan çıktı.

Evin kocasını sinirlendirmemek için kıkırtısını bastırdı. Revenk'ten bir şey daha isterse adam gözünü kırpmadan odadan ka-

çacaktı. Yüz ifadesini göremediği için hissettiği eksiklik duygusunu ezmek için kendi içinde mücadele etti. Hoş, gören gözleri olsaydı, tüm bunlar için Revenk'e ihtiyacı olmayacaktı. İkisinin yükü bu kadar ağır da olmayacaktı.

Revenk'in yaklaşan adım seslerini işitince kasıldı. "Şimdi ne yapacağım?" diye soran kocasının elini tutmasıyla titredi. Hafif rüzgâr eşliğinde sallanıp duran yaprak gibi sallanıyordu. "Eline bir temizleme pedi al," diyerek beklettiği adama kesilmiş nefesiyle açıklamaya girişti. "Üzerine biraz o sütten dök. Önce kirpiklerimi temizle."

"Umarım bu da birkaç saatimizi almaz."

"Yok, Mizgin çok makyaj yapmalarına izin vermedi," derken tebessüm etti.

Revenk dediğini yaparak karısının yüzünü temizlemeye başladı. Evin'in tebessümüyle onu beklediğini görünce tüm siniri uçup gitmişti. Yavaş bir şekilde yüzünü temizlemiş ardından suyla da yıkamıştı. Havluyla dikkatlice kuruladıktan sonra Evin'in söylediği kremi yüzüne güzelce sürdü. Banyoda işleri bittikten sonra Revenk'in yardımıyla odaya geri dönmüşlerdi. İkili odanın ortasında durmuş bekliyorlardı.

"Evin artık..."

"Ben... tam..."

Aynı anda konuşup birbirlerinin sesini duyunca susmuşlardı. Revenk, Evin'e doğru eğilip yanağına bir öpücük kondurdu. Yüzünü avuçlayarak başparmağıyla yanağını hafif hafif okşadı. Evin'in gerginliğini almadan olmazdı. Biraz daha konuşarak, güldürerek sakinleştirebilirdi.

"Umarım seni kendime zorla kabul ettirdiğim için, bana kızgın değilsindir." Sesinde bariz alay vardı. Evin'i güldüreceğinden emindi.

Evin tıslayarak güldü. Ne zaman Revenk'i alaya alsa tıslayarak gülüyor, adamı bazen çaresiz bıraktığı gibi hunharca güldürüyordu. Ne tepki vereceğini kestiremedi. Akabinde umduğu konuya değindi kendi içinde. Kızgın değildi, bilhassa mutluydu. Lakin Revenk ile uğraşmasının bir sakıncası olmazsa, küçük bir oyunla aralarını şenlendirebilirdi. "Herkes bana kızdı senin yüzünden. Sanki bir tek ben seni reddetmişim gibi."

Revenk kinayesinden dem vurdu. "Zaten bir sen reddettin. Baban kız evi diye naz yapmak istedi."

Babası bu söylediklerini duysa fena olmazdı. O zaman damadıyla ilk şenliğini kendi eliyle yapmış olacaktı. Gülmekten konuşmaya fırsat bulamadı. Görünen o ki avcıdan ava terfi edilecekti Evin.

"Evinim alınma ama gereksiz yere reddettin." Yaptığını kınamaktan geri durmayacaktı Revenk. Az mı cefa çekmişti? "Gereksiz uzattın. Zaten birbirimize ait olduğumuz belliydi."

Son cümle hayli dikkatini çekmişti kadının. "Aaa öyle mi? Ben göremiyorum ama alın yazımız belli oluyor mu?"

Evin'in dalgasının aksine Revenk ciddiydi. "Seni kalbime yazdığım gün alın yazımız belli oldu." Alnını alnına yaslayarak bugünü için şükretti. Önce yengesi sonrasında ağabeyi sayesinde bugün Evin yanındaydı.

Evin içinin cız ettiğini hissetti. Revenk'i çok kırmış, reddederek incitmişti. Lakin geçerli sebepleri vardı. "Ben sadece sana yük olmak istemedim, Revenk. Hayatını mahvetmek istemedim. Hep beni düşünmeni, benim yüzümden bir ayağının, bir kolunun eksik olmasını istemedim. Çok yorulacaksın, Revenk. Ben bunları yıllardır düşünüyorum. Yeni değil..."

Revenk karısını susturarak yanağını sevmeye devam etti. Merhamet avuç içine nakşedilmiş, kızın yüzüne resmediliyordu. "Sen bana yük değilsin, Evin'im. Sen bana asla yük olamazsın. Hem," derken acemice gülümsedi. "Bizim en sevdiğimiz şarkıda ne diyor?"

Sorusu üzerine ikisi aynı anda dizeyi dile getirdi:

"Biz âşık oldukça nedir ki bu dağlar?"

Evin dağ olsa bu saatten sonra Revenk sırtında dağ çiçeği diye taşırdı. Ne yükünden şikâyet ederdi ne isyan. Sevginin iyileştirici gücüne inananlardan biriydi. Onlar sevgiyle her şeyin üstesinden alınlarının akıyla gelecekti.

Ayakta gelinlikle beklettiği kadına zulmettiğini fark edince, yolun sonu diyerek karısının kulağına doğru eğildi. Aslında yeni bir yolculuğa fısıldadı. "Sadece beni hisset. Dibine kadar seni sevdiğimi, sonsuza kadar senin olduğumu hisset olur mu?"

Vakit gelmişti. Evin kıpırtısız bekledi.

Gelinliği çıkartmak için Evin'in arkasına geçen Revenk nefesini tuttu. Gelinliğin korsesini ağır ağır çözdü. Tuttuğu gelinliği bırakıp, geriye çekilince Evin'in üzerinden sıyrılarak düşmüş, ayaklarının dibinde toplanmıştı.

Revenk sadece, "Çok güzelsin," diyebilmişti.

Evin kendine sarılıp muhafaza etmekle tutuştu. Revenk'in bakışlarının üzerinde gezindiğini hissettikçe sırtından soğuk terler ini-

yordu. Sessizlik ve bekleyiş bir arada olunca Evin bağırıp buna son vermek istedi.

Revenk kıvranan karısını daha fazla germeden kucakladığı gibi yatağa götürdü. Bağırmamak için ağzını kapatan gelini yatağa bırakıp, üzerine çıkarak yanağına bir öpücük daha kondurdu.

Kalbi küt küt atan Evin dudaklarını yalayarak rahat rahat nefes almaya başladı.

Fakat bilinçsizce yaptığı hareket Revenk'in son sabrını da taşırmış, dudaklarına yapışmasına neden olmuştu. Revenk saldırganlığını yumuşak dudaklara kapandığında kaybetmişti. Kendini ağırdan alarak içini gıdıklayan küçük dudaklarını öptü. Şefkatli öpücükleri her saniye büyüyordu. Kendini kasan karısının altında rahatlamasını sağlamak için yavaş davranıyordu. Onu ürkütürse Evin asla ona dokunmasına izin vermeyecek, zaten Revenk de kıymayacaktı.

Dudaklarından ilk defa öpülmek Evin'in feleğini şaşırtmıştı. Hiç hissetmediği duyguları yaşıyordu. Tatmin duygusu, Revenk'in durmasını istemeyen yönü o kadar fazlaydı ki. Bu duygular ona çok yabancı geliyordu. Eğer öpüşmelerin manası varsa Evin'in hissettiği kesinlikle şefkatti.

Revenk öpmeyi güçlükle bırakarak geri çekildi. Gözlerinin içine bakıp, 'Kadınım olacaksın!' diyemediği için bir yanı eksikti. Ama zaten Evin'in yüreğine bakması yetiyordu.

"Kadınım olacaksın, Evin!" Nefesini koyuverdi.

Nefes nefese kalan Evin ne tepki vereceğini bilememenin içinde yandı. Revenk'in kadını olacaktı. Bugün de yarın da onun kadının olacaktı.

Revenk az önce birbirine doladığı saçlarına dokundu. "Her gün bu yatakta benim kollarım arasında uyuyacaksın. Sana dokunmakta özgür olacağım. Kimseden çekinmeden, kimseden saklamadan her gün öpeceğim. Her eve geldiğimde ilk sana sarılacağım. Beni beklediğini bileceğim."

Sözünü bitirir bitirmez dudaklarına uzun bir öpücük bırakmış ardından geri çekilmişti. Üzerindeki damarlıktan kurtulmadan evvel, Evin'in alnına öpücüğünü bırakıp alnını yasladı.

"Allah yardımcımız olsun, Evin'im..."

***

Biri için yaratıldığımızı içten içe bilsek de onu bulmak asıl meseleydi. Belki tesadüfen karşına çıkıyordu. Belki sen karşısına çık-

mak için didiniyordun. Sonuç hüsran olmadığı müddetçe de geç de olsa bulmak mükemmeldi.

Evin de, Revenk için yaratılmıştı. Revenk hayat arkadaşını daha kalbine minik minik heyecanlarla kazıdığı gün yanından hiç ayırmamak üzere ant içmişti. Ne biri Evin'i sevecek ne biri kıracak ne de birileri onu alacaktı.

"Revenk." Uyku sersemliğiyle seslendi Evin. Uyanalı birkaç dakika olmuştu. Belki Revenk uyuyordur diye sesini çıkarmamış, hareket etmemişti ama böyle olmayacağını anlayınca sonunda seslenmişti.

"Evin'im."

"Uyandın mı?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"Galiba bir saat oluyor."

Duyduklarıyla kaşları havaya kalkan Evin, "Ne yaptın?" diye sordu. Uyku mahmuru sesinde hafif şaşkınlık tınısı vardı. "Seni izledim, jîyana mîn." Kocasının itirafıyla baştan aşağı kızardığını hissetti Evin. Çarşafı kafasına geçirip Revenk'ten saklanmaya çalıştı. Yüz ifadesini göremiyordu. Sırıtıyor muydu, derin derin bakıyor muydu, hiç bilmiyordu.

Karısının saklanmasına izin vermeyen Revenk üzerine örttüğü çarşafı çekmeye çalıştı. "Seni görmek istiyorum, Evin."

"Bence rahat bırak beni."

"Evin." Neşeli çıkan ses tonuyla yorganı kafasından çeken Revenk bekleme yapmadan karısına sarıldı. Evin'e doyamıyordu. İsminin hakkını bu kadın iyi veriyordu; aşk! Revenk ona âşıktı, Revenk kadınına deli oluyordu. Anlatmak için yutkundu.

"Seni sevmek yağmurdan sonra çıkan gökkuşağı gibi mükemmel, Evin..."

"Ben hiç gökkuşağı görmedim."

"Gülerken yaşadığın bütün duyguların senin gökkuşağındır."

Her sabah böyle sohbet ederek mi yataktan çıkacaklardı? Şayet öyle olacaksa sabahlarına can adardı Evin. "Başka ne seversin?" sorusuyla sohbeti genişletti. Revenk'i dinlemek ve kocasını daha yakından tanımak istiyordu.

"Seni severim ben."

"Revenk," diye kocasının adını hayranlıkla zikretti. Etkilendiğini saklayamayacaktı. "Can bu, unutma." Uyarısını yaptı Evin. Uyarmasa Revenk daha çok canına kast edecekti. Hem de bunu en güzel haliyle yapacaktı.

"Evet, benim canım!"

Kıkırdayan Evin yana dönerek kafasını omzuna yasladı. "Sen iflah olmazsın."

"Ulan dünya yıkılsa umurumda değil artık. Sen benim oldun, Evin, benimsin artık. Benim güzeller güzeli karımsın." Revenk kaç dilde bağırabilirdi? Herkes duysun, herkes anlasın istiyordu. Abarttığını düşüneceklerdi. Belki inanmayacaklar, belki yalan deyip geçeceklerdi. Lakin Revenk bütün duyguları ve kalbiyle gerçekti.

"Benim için çok değerlisin, Revenk."

Revenk alnını öpücüğüyle bir kez daha taçlandırdı. Helaliydi, sevdiğiydi, yaşam sebebiydi, gülüşüydü, her şeyiyle Evin'i idi. "Seni giydireyim mi? Birileri falan odaya gelmeyecek mi?" Geleceklerini biliyordu Revenk. Evin'i görmeye ve almaya geleceklerdi.

İşin en çıkılmaz tarafı buydu. Evin bu odaya ve banyoya alışık değildi. Hiçbir şeyi kendi başına bu aralar yapamazdı. Revenk'i alışana kadar yoracak belki de bezdirecekti. "Çıplağım şu an değil mi? Banyo yapmam gerek önce."

"Vazgeçtim," dedi Revenk. Bedenini bedenine iyice yasladı. "Kapıyı kilitleyeceğim, kimsenin seni almasına izin vermeyeceğim." Yerinde rahatça kıpırdanarak ağzından değişik sesler çıkararak memnun olduğunu belirtti.

"Ayıp olur, Revenk. Aşağıya inmemiz gerek."

Renkli gözleri karısını bir müddet süzdü. Evin aşağıya inip ne yapacaktı? Sadece oturacak ve bir iki sohbet edecekti. İkisinin odada kalması daha mantıklı bir hareket olurdu. "Geleni kovduğumda inmen gerekip gerekmediğini öğreneceğiz. Şimdi bize dönelim, Evin Şahmaran. Kocanla ilk sabahın, neler hissediyorsun?"

Şayet Revenk kovarsa direkt bu odadan kovulacak ve yaptığı şey için kınanıp, uzun süre alay konusu olacaktı. Mademki göze almıştı, o zaman Evin de ona ayak uyduracaktı. Ne sormuştu? İlk sabahında neler hissettiğini değil mi?

"Bütün duygularımı kapsayan bir cevap vereyim mi?"

"Ver, güzelim."

"Huzur!"

Huzur cevabı içini delmişti. Evin âdeta yüreğini okşamıştı. İkisinin birbirini severken hissettiği iki büyük duygu vardı. Biri güven, diğeri huzurdu. Bugün daha çetin olacaktı. "Allah hiçbir zaman bizden eksik etmesin."

"Bana en güzel duaları eden ve ettiren adam, varlığına elhamdülillah."

***

Evli çiftin cilveleşmesine ve ilk günkü keyfine nazaran kendi evliliklerinde bir şeylerin çatırdadığı korkusuna kapılmaktan kendini ısrarla alıkoyuyordu Mizgin. En son kapı ağzında konuştuğu kocasını yatak odasına döndüğünde uyurken bulacağını sanmış, ancak bulamamıştı. Beklerken uyuyakalmış, sabaha doğru her neredeyse gelmişti. Mizgin ona sarılıp bırakmak istememiş, Rezan onu geri çekmişti. Bana sarılma, demişti. Düğünün yorgunluğu yüzünden hemen uykuya daldığından Rezan ile konuşamamıştı. Sabah geç uyandığında ise Rezan çoktan evden çıkmıştı.

Hatırladıkça beynine üşüşen kötü düşünceler Mizgin'in şüpheli yanını tetikliyordu. İçini kemiren kurtçuklarını ezdi. Gün içinde odalarından çıkmayan karı kocayı bir kereliğine ziyaret etmiş, Evin'i almak istediği halde Revenk izin vermemişti. Mizgin ayıp olur dediğinde aldığı cevapla şoka girmişti.

"Ayıpsa Revenk'in ayıbı dersin. Onu bağladığımı, gelmesine izin vermediğimi Dilber Sultana ve validemiz Piroz'a bildir, Mizgin."

Mizgin hatırladıkça gülümsüyordu. Evin'in içeriden yükselen kahkahasını duyduğunda gelmeye itiraz ettiğini anlamıştı. Akşamüstü görümcelerini eve uğurlamıştı. Rezan Ağa gün içinde eve gelmemiş, o bir tarafa bir kere bile telefon etmemişti.

Mizgin bunların hepsini kenara yazıyordu. Saat neredeyse gece yarısına gelmişti ve herkes odasına çekilmişti. Mizgin ise kocasının hal ve hareketlerini protesto ederek, odasına geçmek yerine avluda oturmuş, battaniyeyi karnının etrafına sarmıştı.

Yanında getirdiği pudingi iştahla yiyordu. Protestonun yanı sıra bir de grev yapıyordu. Yemek yerken gayet de grev yapabilirdi. Bir sakıncası yoktu onun için. Sonuçta hamile bir kadındı. Ufak tefek kaçamakları olabilirdi.

Kocasının bahçeye girdiğini görünce gözlerini şüpheyle kıstı. Hareketlerinde dikkat çekecek bir şey görürse canına okuyacaktı. Uzaktan gelen kocasını zayıf ışıkların altında dedektif gibi süzmek pek işe yaramayınca kadın gözlerini abartıyla devirdi. Kızgınlığı geçmek bilmiyordu.

Yediği pudinglerden biri bitince diğerine geçti. Çaktırmadan gelen kocasına bakarken merdivenlerden çıktığını gördü. Az kalmıştı; kafasını kaldırsa Mizgin'i görecekti. Ancak kocası elleri cebinde, merdivenleri çıkarken sadece önüne bakıyordu.

Son adımını attığında Mizgin hemen bakışlarını çekmiş, ince battaniyesine sarılarak tatlısına geri dönmüştü. Saniyeler sonra kocası tarafından çağrılacaktı. İkinci pudingi kaşıklayacağı esnada kulağına adı doldu.

"Mizgin."

Kocasının gelişini fark etmemiş gibi bakışlarını tatlısından çekip seslenen Rezan Ağa'ya çevirdi. "Gelmişsin." Beklememiş gibi davranarak gayet ilgisiz bir tınıyla, "Ne zaman geldin?" diye sordu.

"Şimdi geldim."

"Hayret, sabahlamadınız!"

Meraklı bakışları yüzünde dondu Rezan'ın. İlgisiz tınısıyla laf sokan karnı burnunda kadınıyla yüz yüzeydi. Besbelli bir terslik vardı. Mizgin geldiğini görmesine rağmen yanına koşarak gelmemiş, hasretle sarılmamıştı. O bir yana bu soğukta dışarıda oturuyordu. Hamileydi hem de!

"Ne yapıyorsun?"

"Puding yiyorum," cevabını umursamaz edasıyla verdi Mizgin.

"Gel buraya, odamıza gidelim."

"Gelmek istemiyorum."

"Neden?"

Omuz silken Mizgin tatlısını kaşığıyla eşeleyip durdu. Neden sorusuna hâlâ cevap vermezken küskünlüğünü bariz bir şekilde anlatmak için bir kaşık tatlıyı lüplettikten sonra dudaklarını büzdü. "Sana sarıldım," dedi, sesi titremiş, gözleri acıyla gölgelenmişti. "Beni geri çevirdin."

Neden böyle yaptığını anlayan Rezan, hormonları coşan kadına elinde olmadan gülümsedi. Evet, yeni bir dramayla daha karşı karşıyaydı. En iyisi sakin bir üslupla açıklama yapmaktı: "Geri çekilmedim, güzelim, üzerim kirliydi. Koku sana gelip miden bulanmasın istedim."

Gözlerini kıstı Mizgin. "Ne kokusu?"

"Çiftlikteydim."

Gecenin bir yarısı, düğün daha yeni bitmişken çiftlikte ne işi vardı? Mantık çerçevesine almak isteyen Mizgin mantıklı bulmadığından alamadı. En iyisi sorguya devam etmekti: "Kiminle?"

"Aslan ve çalışanlarla, Mizgin." Sakin üslubunu koruyacaktı değil mi Rezan? Sorgu suale tavırlı edasıyla girişen karısından sonra pek mümkün görünmüyordu.

"Saat kaçta?"

"İkide."

"Ne yaptınız?"

"Çiftlikte yapılacak birkaç değişiklik vardı. Onları konuştuk, beraber planladık. Bir de ahırı gezdik. Atlarla ilgilendim biraz."

"Başka kimse yok muydu?"

"Vardı vardı," dedi adam sertleşen sesiyle. Sabrının son demlerindeydi.

"Kim vardı?" dedi Mizgin merakla.

"Tepemin tasını attıracak cinlerim vardı," dedi tok, gür çıkan sesiyle. Akabinde hızını alamayıp, "Kalk ulan ayağa!" diye bütün konağı yerinden fırlatacak bir öfkeyle bağırdı.

Korkuyla ayaklanan Mizgin kocasının bir kez daha bağırmasına izin vermeden ondan önce davranarak hızlı adımlarla odasına doğru ilerledi. Az önce kendinden emin olan kadını geri istedi. Ne yazık ki o kadın tasını tarağını toplayıp kaçmış, Mizgin'i dımdızlak ortada bırakmıştı. Odasına kaçan kadın Rezan gelmeden yatağına girip yorganı başına kadar geçirmek istiyordu. Lakin daha ikinci adımını atamadan Rezan odada olur canına okurdu.

Kendini kurtaracak çabaları düşünürken odaya giren Rezan ile avuçlarını aniden karnına yaslamış kızıyla konuşmaya başlamıştı. "Evet... Bebeğim, annenin hafif sancıları var." Karnını ağır ağır sıvazladı. "Ah ah çok acıdı." Bir avucunu karnından beline doğru gezdirdi. Yavaş adımlarla yatağına doğru ilerledi. Sancı çekiyormuş halleri vermek zor değildi. O acıları çektiğinden numara yapmak kolaydı.

Arkasından gelen adam karısının çevirdiği numarayı kınarcasına çenesini salladı. "Oyunu bırak, kadın."

"Yok valla o soğukta oturdum. Kızım acısını benden çıkarıyor," diyerek bir yalana başvurdu. Hiç girişmesine gerek yoktu. Rezan onu ciğerlerine kadar tanıyordu. Katiyen inanmazdı.

"Mizgin ne sen benim canımı sık. Ne ben senin canını sıkayım. Yatağına geç, uyu!" Rezan çatık kaşlarına eşlik eden sert sesiyle kadına çatmıştı. Yorgun argın gelmiş, onu gördükten sonra işini halledeceğini sanmıştı. Karısı yine sıkıntıya düşürmeyi başarmıştı.

"Sen nereye?"

"Çalışma odama gireceğim."

"Ne yapacaksın orada?"

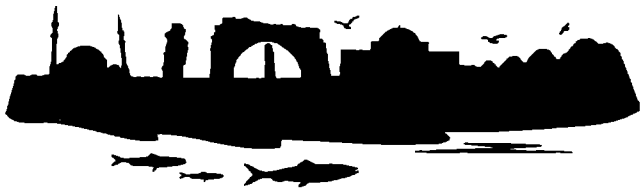
"Karı kız keseceğim, Mizgin."

Gözlerini deviren Mizgin yatağa uzanınca kendi kendine konuşmaya başladı. "Aman! Ne bu sinirler, ne bu tavırlar, ne bu tehditler, uyarılar. Duyan da Rezan Ağaya ne yaptık sanır."

Cevap verirse kötü bir geceyle sonlanacaktı. Hormonları coşmuş kadına imtiyaz tanıyarak, yanına varıp alnına öpücüğünü kondurdu. Sabah onu düşünerek yaptığı inceliğin geri dönüşü sert ve çirkin olmuştu. Oflayarak dönüp odadan çıkmıştı.

Gözleri istemsizce kısılan kadın odadan gidişini ağır bir sessizlikte izledi. Burnuna kötü kokuların gelmemesini umdu. Mizgin onunla ters düşecek bir şey yaşamak istemiyordu. Sanki az önce bunu başarmamış gibi...

KAKTÜS TEAM

Bölüm 22

Minik Mutluluklar

Umut; geride bırakılmayan, peşinden koşacağınız ve her daim duyacağınız iç erinci. Mutluluk; ummanın sonucunda sahip olduğumuz ve tadına vardığımız zaman geride kalan her acıya bile olsun dedirten ve dudaklarda gülümseme bırakan eylem. İkisi bir arada olunca yaşanılan hayat da güzel ve değerli oluyordu.

Günler su gibi akmış ve hızına şaşılmıştı. Evliliğin en güzel aylarını yaşamışlardı neredeyse. Evin ve Revenk aşk tazelemesiyle gülümsemenin dibine vurmuşlardı. Bu da annelerini, babasını mutlu ediyordu.

Onların ötesinde asıl mutluluğu yaşayan Mizgin idi. Ceremesini çekmek ise Rezan'a kalmıştı. Bitmek bilmeyen istekler, bazen hayret ettiren yersiz tartışmalar, gereksiz kıskançlıklar Rezan'ı sömürmüştü.

Mizgin uykusundan huzursuzlukla uyandı. Kasıklarında hissettiği sancılar uyandırmıştı. Son günlerini çoğalan sancılarıyla geçirmişti. Kaç gecedir Rezan'ı doğum var diye uyandırıyor, ancak yalancı sancılar olduğu çok geçmeden anlaşılıyordu. "Gelmeyeceksen canımı yakma, kızım. Ne kastın var bana?" Uyku mahmuru kadın nefes almakta epey zorlanıyordu. Bu gece sancısı çoğalmıştı.

Başucundaki gece lambasını açmaya yeltendiğinde hissettiği sıcaklıkla alnını kırıştırmış, elleri düğmede asılı kalmıştı. Normal bir sıcaklığa benzemiyordu. Hemen lambanın düğmesine basıp aydınlanan odaya gözlerinin alışmasını bekledi. Bacak arasında sıcaklığın yanı sıra ıslaklık hissediyordu. Pikeyi hafifçe kaldırdığında yattığı tarafın ıslaklığını gördü. Gördüğü gibi üzerini tekrar kapatırken avuç içini dudağına bastırdı.

"Mizgin... Sen altına mı ettin?" Kendine hayret etti. "Kızım yuh sana! Rezan öğrenir..." Daha cümlesini tamamlayamadan, beyninde

yanan uyarıcı ışıkla nutku tutuldu. Doğumu resmen başlamıştı. Etrafına bakınan Mizgin mışıl mışıl uyuyan kocasını görünce ağlayacak gibi oldu. O burada sancılardan duramazken, Rezan uyuyordu.

"Rezan, Rezan kalk..." Sarsarak adamı uyandırdı.

Mırıldanan Rezan gözlerini açmadan karısına cevap verdi: "Ne oldu, Mizgin?" Hâlâ omuzlarından tutup sarsıyordu karısı. Omzunu çekerek sarsıntıya son verdi. Gece Allah bilir saatin kaçıydı ve karısı onu yine uyandırmıştı.

"Geldi galiba... Geliyor galiba... Rezan çıkmak istiyor..."

Gözlerini hızlıca açan Rezan kafasını kaldırıp karısına telaşla baktı. "Ne geldi, ne çıkıyor, Mizgin?" Işıkta yanan gözlerini kırpıştırıp duruyordu. Ani bir atak olmuştu.

Eliyle karnını gösterdi Mizgin. "Kızın geliyor. Çıkıyor, Rezan."

Bezgin bir kafa sallamayla Rezan Ağa gözlerini yumup yastığa gömülerek yine uyumaya çalıştı. Tam üç gecedir Mizgin bebek geliyor diye onu uyandırıp telaşlandırıyordu. Kaç gündür bir gram uyku girmemişti gözüne. Bu gece de uykusuz kalırsa aklını kaçıracaktı.

"Rezan yemin ederim gerçek... Geliyor... Kalk, Rezan kalk." Karısının endişeli sesini duyan Rezan aniden kalktı. Gözleri direkt Mizgin'in karnına değdi. "Ne zaman geldi?" Şaşırmış adam boşluğuna gelince sormuştu. Ortada geldiğini söylediği bir bebek vardı. Hâlâ geldiğine dair bir kanıt, bir iz yoktu.

"Hastaneye gidelim."

Yatakta kalan Rezan etrafına bakındı. Ne yapacağını bilemedi. Onu izleyen karısına bakmaktan başka hiçbir şey yapamadı.

Mizgin şoka girdiğini görünce avuç içini kocasının yüzüne bastırdı. Sancısı giderek çoğalıyordu ve bu seferki sancı diğer gecelere benzemiyordu. Doğumu başlamıştı ve acilen gitmeleri gerekti. Önce korkutup şoka sürüklediği adamı kendine getirmeliydi.

"İyi misin?"

"Hayır."

"Bak şimdi, Rezan, derin bir nefes al ver," dedi, derin bir nefes alıp yavaş yavaş üfledi. "Benim gibi, kocacım. Hadi sakinleş, az kaldı." Gözleriyle yatağı gösterdi. "İstersen uzan biraz."

Karısının dediğini yapan Rezan nefes alıp verince sakinleşmiş, toparlanabilmişti. "Mizgin doğuracak olan sensin, ben değil."

"Ah doğru ama benim bağırmam gerekmiyor muydu?" Mizgin kaşlarını çatarak kafasını omzuna yatırdı. "Böyle doğum mu olur?" Kendine anlam veremeyecek kadar karmaşıktı.

"Ben nereden bileyim, Mizgin? Geliyor diyen sendin." Gözlerini ovuşturdu. Yine yalancı sancılar için mi uyanmıştı? Mizgin'in sesini duyunca parmaklarını gözlerinden çekip karısına çevirdi.

"Annen suyun gelirse doğum başlamıştır, dedi, Rezan."

İkilinin gözleri aynı hızda yatağa çevrildi. Islak çarşafı görünce göz göze gelmiş, birbirlerine sakince seslenmişlerdi.

"Mizgin."

"Rezan."

Islak çarşafa bakılırsa doğum bu geceydi. Saatin kaçı olduğunu hâlâ bilmeyen Rezan gözlerini ıslak çarşaftan çekemeden karısına sakince uyarıda bulundu. "Sakın bağırma, Mizgin ama bebek geliyor."

"Geç kaldın, Rezan Ağa. Birazdan çığlığıma tüm Şanlıurfa halkı şahit olacak!"

Uyarmasa daha mı iyi olurdu? Rezan çığlık atmamasını, hemen şimdi hastaneye gideceklerini tembih etmek için ağzını açmıştı ki Mizgin fırsat vermeden söz hakkını alarak kulakları zorlayacak ilk bağırışını beraberinde koparmıştı.

"Geliyor... Valla geliyor... Geldi..." Nefes nefese bağıran Mizgin'e hayretler içinde bakan Rezan uykusundan daha arınamamışken bunlar çok fazla geldi. Doğum gecenin bir yarısına denk gelmişti. Karısının bir bağırışı daha koparmasıyla yataktan fırlamıştı. Eşofmanlarından kurtulduğu gibi bir kazak kapıp üzerine aldı.

"Allah'ım yetişin... Geldi geldi..." Ellerini havaya kaldıran genç kadın hafifçe sallayıp bir kez daha bağırdı. "Yetişin kızım geliyor..." Acıdan, ağıta bağlayan kadın kollarını bir türküye eşlik eder gibi sağa sola savuruyordu. "Torununuz geliyor uyanın." Bir elini karnına koyan Mizgin diğer elini başına koyup ileri geri sallanmaya başladı. "Rezan kızın durmuyor... Bu nasıl bir acı..." Bir kez daha konağı gümbürdeterek bağırdı: "Allah'ım!"

"Mizgin bağırma."

Yataktan çıkmaya çalışan kadının sancısı çoğalmaya başlamıştı. Bir an önce hastaneye yetişmezse Rezan'ın kucağında doğum yapacaktı. "Ben... Ben evdekileri uyandırayım." Hazır kocası giyiniyorken ev ahalisini tatlı uykusundan uyandırarak bebeğin geldiğini haber edebilirdi.

Elinde pantolonla donakalan Rezan odadan çıkan karısını izledi. Elleri belinde bağırarak odadan çıkmaya çalışıyordu.

"Yadê, torunun geliyor uyan."

Pantolonunu hızla giyen Rezan düğmelerini yürürken kapatmaya çalıştı. Herkesi uyandırması gereken kendisiydi. Odadan çıkarak

bağıran karısına yetişmeye çalıştı. Genç adam karısına varmadan Mizgin'in acı dolu çığlığını duydu.

"Rezan bu çok acıttı." Derin nefeslerini alan kadın, odalardan çıkanların kendisine doğru gelişiyle iki büklüm olmuştu. "Allah'ım bu acı ne?" Bütün ilgiyi üzerine çekip herkesin onun peşinde koşmasını sağlayabilirdi. Mizgin Şahmaran doğum yapıyordu neticede. Rezan Ağanın biricik kızı doğuyordu. Sancısını küçümsemeyecekti. Acısı fazlaydı ancak bağırıp çığlık attıracak kadar değildi. Doğumu esnasında biraz atraksiyon yaşamasında ne vardı? "Yemin ederim bıçak saplıyorlar bana."

"Oğlum ne oldu?" diyen Dilber Hanım telaşla tülbentini saçlarına örterken oğlundan gelecek cevabı bekledi. Mizgin'in çığlıklarıyla uyanınca aklını kaybetmiş gibi hissetti.

"Yadê doğum başladı." Telaşlı sesiyle annesine açıkladıktan sonra karısının koluna asılıp sımsıkı tuttu Rezan. Doğumun gecenin bir yarısına denk gelmesi basiretsizlikti.

"Sonunda... Sonunda kızın gelmesini bildi." Bastona tutunarak desteğini alan Yadê Piroz ferah nefesini vermişti. Lakin hali pek iyi görünmeyen Mizgin'in acilen hastaneye götürülmesi gerekti.

"Allah'ım sohbet zamanı değil. Biri beni hastaneye götürsün."

Aslan, "Hemen!" diyerek ağabeyine yardıma koştu. Giyinmeyi sadece o akıl edebilmişti. Haydar Şahmaran karşı evden bağırıp ne olduğunu sorarken, Revenk yengesi için arabayı hazır ediyordu. Aslan ve Rezan, Mizgin'in kolundan tutarak merdivenlerden dikkatlice indirdi. Acısıyla cebelleşen kadını hazır arabaya bindirene kadar kırk takla atmışlardı.

Rezan, Revenk ve Aslan'ın yanında Zarin de arabaya binmiş daha fazla beklemeden hastaneye doğru yola çıkmışlardı. Biraz daha kalırlarsa Mizgin'in çığlığı bütün komşuları Şahmaran konağının kapısına toplayacaktı.

Arkalarında kalan Dilber Hanım, Gülistan Hanım ve kızlar kapıya doğru koşarken Yadê Piroz bastonuyla onları durdurmuş gözlerini kısarak bakmıştı. "Ma, ne yapıyorsunuz, bu donla mı gideceksiniz hastaneye?"

"Akıl mı kaldı?" diyen Dilber Hanım herkesi alarak içeriye girmişti. Yalnız kalan Evin'e, kardeşi Rozan koşmuştu.

Hastaneye son sürat giden arabada Mizgin Şahmaran çığlıkları zorluyordu. Az önce ilgi için bağıran kadın şimdi yanan canı için bağırıyordu. Kasıklarında inanılmaz bir acı vardı. "Allah'ım... Allah'ım... Bu kız beni şimdiden kanser etti... Gecenin üçünde doğum mu olurmuş?"

Önde kahkaha atan Revenk ile Aslan yeğenlerinin sevincini yaşarken, sancıdan ne yaptığını bilmeyen Mizgin, Zarin'in saçlarını eline almış çekiyor, diğer yandan da Rezan'ın ellerini ısırıyordu.

"Mizgin, güzelim sakin ol."

"Sakin mi? Sakin mi olayım?"

"Az kaldı," diyerek öne döndü Rezan. "Daha hızlı sür, Revenk."

Canı yanan Zarin, korkudan sesini çıkarmazken saçlarını kurtarmanın derdine düşmüştü. Hastaneye daha hızlı varmalarında yarar vardı. Yoksa onu da sedyeye yatırıp bir cerrahın eline bırakacaklardı.

"Ya Rabbim sanki on kişi aynı anda bıçak... saplıyor. Doğum yapmam... Bu şartlar altında doğum yapama..." Mizgin cümlesini sonlandıramadan bir çığlık daha basmıştı. Doğum anı yaklaşırken sancıları da çoğalıyordu.

"Az kaldı, sık dişini, Mizgin yenge." Zarin elinden geldiğince ona destek olmaya çalıştı.

"Öleceğim... Hakkınızı helal edin." Acı tüm vücudunu ele alırken sakin olmak gittikçe zorlaşıyordu Mizgin için. Araba hastanenin acil kapısı önünde durdu. "Bu kız beni öldürüyor... Kızın beni öldürüp senin başına kalmak istiyor, Rezan..."

Rezan gözlerini sımsıkı kapadı. İçinden Allah korusun cümleleri dökülürken arabadan fırladı. Sedye getirmelerini nöbetçi personelden isteyerek arabaya döndü. Revenk ve Aslan çoktan karısına el uzatmışlardı. Canı yanan karısını arabadan indiren kardeşlerinin ter attığını görebiliyordu. "Dikkatli olun."

Mizgin karnını tutuyor, deli bağırışlarını çıkarmamak için dudaklarını ısırıyordu. Sedyeye yatırıldığında tırnağını kocasının eline batırdı. Eliyle ısırdığı yere şimdi tırnakları batmış, adamın canını yakmıştı.

"Öldüm... Rezan... Rezan canım yanarsa senin canına okurum."

Bir yandan tehditlerini ediyor, diğer yandan acısını yutmaya çalışıyordu. Daha şimdiden bu kadar kötüyse ya doğum nasıl geçecekti?

Sedyede götürülen karısının peşinden giden Rezan tedirginliğinden arınamıyordu. Doğumhaneye alacaklardı ve bu doğum nasıl, ne zaman bitecekti bir fikri yoktu. Karısı doğumhane kapısından içeri alınırken Rezan kapıda beklemeye koyuldu.

"Beş dakika daha hastaneye gelmeseydik Mizgin yenge saçlarımla beraber doğuma girecekti." Saçı başı dağılan Zarin başını ovuşturuyordu. Çektiği yere dokununca ürperip elini çekiyordu. Aslan küçük kuzeninin yanına varıp yüzünü avuçladı. Eliyle ovuşturduğu yeri öpüp saçlarını düzeltti. "Nasıl yakalandın?"

"Arabadayken," derken yüzünden acı resmen akıyordu. "Mizgin yenge yakaladı bir daha bırakmadı." Anında yanlış bir şey demiş gibi savunmaya geçti: "Ama farkında değildi."

"Senin saçlarını çekerken diğer yandan da Rezan Ağayı ısırıyordu," dedi Revenk gözleriyle genç adamın kızarmış ellerini gösterirken.

Olumsuzca kafasını salladı Rezan. "Allah kurtardı." Kendini koltuklardan birine attı. Oturacağı yerde işkence nefeslerini çekecekti zira karısının sesi uzaktan kulağına doluyordu. Mizgin'in o küçük bedeni bu acıya nasıl dayanacaktı? Mizgin orada acılar çekerken, onlar çıkana kadar Rezan ecel terleri dökerdi. Nasıl bekleyecekti? Elinden hiçbir şey gelmeden, çığlıklarına engel olmak isterken, yapacağı hiçbir şey yokken sadece beklemesi gerekti ve Rezan sabredeceğini sanmıyordu.

Bekleyenlerin arasına gerisinde kalan aile fertleri de katılmıştı. Rozan ve Haydar Ağa evde Evin'in yanında kalmıştı. Haydar Ağa annesine gitmemesini, evde beklemesini söylemişse de Piroz Şahmaran dinlememişti. Yaşlı diye kendini eve kapatıp beklerken delirmeyeceğini belirterek oğlunu azarladıktan sonra arabaya atlayıp hastaneye gelmişti.

"Mizgin nasıl, oğlum?"

Revenk duvara yaslanmış kollarını göğsüne kavuşturmuştu. Gülümseyerek annesine Rezan Ağa'yı ve Zarin'i gösterdi. "Zor elinden aldık."

Yadê Piroz bastonundan destek alarak Rezan'ın yanına otururken torununun sırtını sıvazladı. "Çok şükür Allah'ıma, torunumun evladını da görmeyi nasip etti."

Kafasını sallayan Rezan zoraki gülümseye çalıştı. Şu an tek derdi Mizgin idi. Canı yanmadan o odadan çıkmasını diliyordu. Normal doğum en sağlıklısıydı ama o bebek dünyaya gelene kadar annenin çektiği sancı bitmek bilmiyordu.

"Valla yadê hayat sana torpilli davranmış gibi."

Yaşlı kadın elindeki bastonla Revenk'i gösterirken gözü Rezan Ağa'nın üzerindeydi. "Şu Revenk'e söyle biraz daha konuşursa, onu bu bastonla kısır bırakırım. İki dakika tadını çıkarmama izin vermiyor." Aksi sesiyle doğumhanenin önünü inletiyordu.

İçeriden başka kadın sesi de yükseliyordu. Mizgin gecenin bu saatinde yalnız değildi. Bu durumda bile onu güldüren bir babaanneye sahipti. Adam bir kez daha Rabbine şükretti. Her zaman yanında olduğu için. Gülmemek için burun kemerini sıkıp kafasını salladı. "Revenk mesajı aldı, yadê."

"Alsın tabii, alsın. Duruyorsam Evin kızım için."

Gülistan Hanım boğazını temizledi.

Revenk, "Ah yadê..." diye isyan ederken, Aslan yine uzlaşma taraftarı olmuştu."Yadê rica ediyorum sakin ol, Mizgin doğumda. Sen mübarek dualarını et. Bak bizim de ihtiyacımız var, yengemin de."

Burada kalamayacağını anlayan Rezan ayağa kalkarak uzun koridoru yürüdü. Kardeşleri de peşine takılmıştı. Ağabeylerini yalnız bırakmak istemiyorlardı. Şimdi tek başına kalırsa doğum bitene kadar kafayı yer, kendini kaybederdi. Koridoru geçip asansöre binerek zemin kata inmişlerdi. Ağabeyleri bahçeye çıkarken Revenk kafeye gitmiş, üç kahve alarak bahçede yanlarına katılmıştı.

Kapıdan çıktığı anda bir sigara yakan Rezan derin bir iç çekerek kendini zehirlemeye başladı. Allah karısına yardımcı olsun. Elinden gelen tek şey dua etmek ve beklemekti. Zaten başka şansı da yoktu.

"Sigarayı bırakmalısın artık." Ağabeyini uyaracağı net konuydu. Yapmayacağını bildiği halde yine de üzerine vazife diye uyarısını yapıyordu Aslan.

"Neden?"

"Kızın için daha uzun yaşaman gerek," diyerek asıl maksadını açıkladı. Henüz adını ne koyacakları belli olmayan yeğeni annesine ıstırap, babasına korkular çektirmekle meşguldü.

"Evet, gönülleri fethetmeye devam ediyordu Aslan Şahmaran."

Revenk'e kısa ve anlamlı bir bakış attı Aslan. "Oğlum uğraşma."

Gerçek düşüncelerini belirttiğini ağabeyi anlamamıştı. "Bir şey demedim."

"Bak bu adam," diyerek gözleriyle Revenk'i işaret etti Aslan. "Karısını özledi. Sıcak yatağından çıktı ya, acısını bizden çıkarıyor."

"Doğru söylüyorsun," diyerek karşılık verdi Rezan sessizce. Ağır ağır nefes aldı. "Ben de korkuyorum aslında."

"Neden?"

Kardeşine baktı Rezan. "Hatırlıyor musun, Aslan; öfkeyle çiftliğe gittim, arkamdan geldin. Sana o kız küçük, dedim."

Gülümsedi genç adam. "Hatırlamaz mıyım? Gel, Rezan Ağa, dedin. Gel de küçük bir kızla bir ömür geçir, dedin." Bir ömür çekmeye razı bir adam olarak duruyordu şimdi karşısında. Hey gidi! Nereden nereye gelmişlerdi.

"Ama o küçük kız ömrün oldu şimdi," diyerek tamamladı Revenk ağabeyini.

"Oldu olmasına da. Ben bu vicdanın hesabını nasıl vereceğim? Şu an o zayıf bedeniyle doğumda, bir çocuk getirecek dünyaya.

Mizgin kendisi daha ne ki. Biraz daha büyümesini beklemeden bebek istedim. Çocuk yaşında bir kadından bebek istedim. Şimdi benim yüzümden içeride canı yanıyor. Söyleyin ben bu azabın hesabını nasıl vereceğim?"

Aslan ve Revenk bakıştı. Ağabeyleri derin bir azabın içinde yanıyordu ve ne derlerse de geçmeyecekti. Mizgin doğum esnasındaydı ve canı inkâr edilemez derece yanıyordu. Dünyaya doğacak güzel bir kız çocuğu için.

"Merak etme, sen gönlünü ferah tutmaya çalış, ağabey. Benim bildiğim Zuxari kızı bunun acısını da çıkartır." Gülmeye çalışan Aslan ağabeyinin yüzünü de güldürmeye, düşüncelerinden biraz olsun uzaklaştırmaya çalıştı.

Revenk, kahvesini yudumlarken ağabeyinin yüzündeki azap çeken ifadeye bakamadı. Gözlerini indirerek içtiği kahveyi incelerken dikkatini dağıtmak için soru sordu: "Kızın adını kararlaştırdın. Biz niye bilmiyoruz?"

Rezan ciğerini zehirlemek için bir dal sigara daha yaktı. "Kulağına üflendiğinde duyarsınız."

"Bizim fikrimizi almayacak mısın?"

Rezan kardeşine soğuk bakışlarını attı. "Hayır, anlamıyorum anne babası dururken niye başkaları o çocuğun üstünde hak iddia ediyormuş gibi isme karışır? Ulan benim evladım. Bana ne sizin beğenip beğenmemenizden!"

Revenk bir adım geriledi. "Sakin ol, Rezan Ağa. Amcası olarak yeğenimize güzel bir isim koymanın derdindeyiz."

"O zaman yeğeninin çıkmasını bekle!"

Aslan hâlâ sinirleri gergin olan, acısı ayyuka çıkmış ağabeyinin Revenk'e bilerek çıkışmadığını hatta bu öfkesinin farkında olmadığını görüyordu. "Yadê Piroz benim adımı koyacaksınız, diyordu."

Rezan bir fırt daha çekerek kardeşine sözlerini savuran bir el hareketi çekti. "Babaannen benden çok şey istiyor."

Revenk volta atmaya başlayan ve kahveden bir yudum bile almayan adamın tedirginliğini izledi. Ya onun da karısı Evin gibi görmüyor olsaydı ne yapacaktı? Bu durumda kendisi nasıl bekleyecekti? Dört aydır evlilerdi. Evin'in daha önceki hastane raporlarını, bütün hastane tetkiklerinin hepsini toplayıp Amerika'dan yeni dönmüş doktora göndermişti. Rezan Ankara'da bir doktor var diyerek onu yönlendirmişti. Revenk irtibata geçer geçmez istediği her şeyi Ankara'ya göndermişti. Yakın zamanda Evin'i hastaneye götürecekti. Bir umudu vardı. Evin gören gözlere sahip olacaktı.

Karısının çığlıklarını duyar gibi olduğunda Rezan volta atmayı kesti. Bütün korku ve endişeler daha keskin bir acıya bölündü. "Koydum elimi vicdanıma, ona çektirdiğim ne varsa şimdi hepsinin acısını misliyle ben çekiyorum. O daha küçük... Sesini duyuyorum. Ulan sesi buraya kadar geliyor."

Aslan ve Revenk göz göze geldi. Sessizliğini koruyan iki kardeş ağabeylerine ne dese kâr etmeyecekti. Karısı ve kızına kavuşmadan kendine gelemeyecekti.

Rezan Ağanın vicdan azabı içinde attığı voltalar karanlık gecede acınası duruyordu. Soğuk havayla beraber içtiği sigaranın gri dumanı havaya karışıyor, üç adamın bekleyişini kasvetli hale getiriyordu.

Arabalarına bir başka tanıdık araba yanaşmıştı. Park edildiğinde dört kapı aynı hızda açılmış, önde Cengiz ve Mesut, arkadan Naze Hanım, gelinleri Zişan ve Dila inmişti. Kim onlara haber vermişti?

Rezan sorar bakışlarını kardeşlerine çevirdi. Kardeşleri haberimiz yok dercesine ellerini kaldırdılar.

Naze Hanım damadını görünce sakinliğini korumak için derin bir nefes verdi. "Rezan, oğlum."

"Doğumhanedeler, Mizgin'i doğuma aldılar."

Naze Hanım gelini ve Dila ile beraber hastane kapısından içeri girerken Cengiz ve Mesut bahçede kalmışlardı. Ayaküstü bir iki sohbet etmişlerdi ve sigarayla zamanlarını öldürmüşlerdi. Aslan ve Revenk sohbeti çok rahat devam ettirmiş, Rezan pek katılmamıştı.

Rezan arada doğumhaneye gitmiş nitekim karısının hâlâ o masada yattığını öğrenince bahçeye geri dönmüştü. Saatlerini böyle geçiren Rezan ve ailesi kızının sağ salim doğmasını temenni ediyordu.

Sabahın sekizine doğru küçük bir kızın çığlıkları daha aralarına katılmıştı. Kendinden geçen Mizgin poposuna şaplak yiyen kızının tiz çığlıklarıyla gözlerini usulca açmıştı. Bebeği dünyaya gelmişti. Sonunda kızını kollarına alacaktı.

Doğumhanenin buz soğuğu kadını titretiyor, ısınmak isteğiyle tutuştu. Vücudundaki ağrılardan kurtulmak istiyordu. Çok şükür ki kızı artık kucağında olacak, onu istediği zaman öpecek, özlediği zaman anında sarılacak, mışıl mışıl uyurken huzur içinde izleyecekti.

Kızı ebe hemşireler tarafından temizlenip ailesiyle ayaküstü buluşurken, Mizgin de normal odaya alınmıştı. Yorgun düşen kadın yarım saat uykuya dalmış, ailesi yanı başında yerini almıştı.

Rezan uyumadan önce yanı başına kadar gelmiş, beti benzi atmış kadının sönen karnını izlerken bıyık altından gülmüştü. Geriye kilo almış güzel bir kadın kalmıştı. Rezan Şahmaran bu güzel kadını çok seviyordu.

Mizgin aralık gözleriyle kocasına gülümsedi. "Rezan..." derken sesi kısık ve yorgun çıkıyordu. "Gördüm onu... Çok güzeldi... Çok güzel bir şeydi..."

Rezan onu daha görmemişti. Kapıda kızını kucaklayan ebe gösterdiğinde Rezan koridorun ucundaydı. Ne yapacağını bilemediği için kapıldığı heyecan yüzünden kızına bakamamıştı. Nasılsa odaya geldiğinde görecekti.

"Hayırlısı olsun, oğlum, Allah analı babalı büyütsün."

Rezan annesine bakıp gülümsedi. "Eyvallah, yadê."

Tebrikler adama gelirken Rezan uykuya dalan karısı adına da kabul ederek teşekkür etmiş, ardından çıkmıştı. Kızı odaya getirilmişti. Gülistan ve Dilber Hanım dikkatlice giydirmişlerdi.

Mizgin uyandıktan sonra hasta bakıcı ve Dila pijama takımını giydirmişti. Uykudan sonra kendine gelmişti karısı. Mizgin'in şimdi tek istediği kızıydı. Kızını görmek ve onu kucaklamak istiyordu. Giyinik halde battaniyeye sarılmış kızını kendisine getirmelerini istiyordu.

Hemşire odasına girmişti. Serumunu kontrol etti. Damar yoluna artık bir şey enjekte edilmeyeceği için kelebek iğneyi çıkardı. Hepsini tıbbi atık çöp kutusuna attı. Ardından bebeği kucaklayıp annesinin yanına döndü.

Mizgin herkesi dinleyip gelişigüzel cevaplasa da gözleri kızındaydı. Hemşire getiriyordu. "Anneye git bakalım." İlgili hemşirenin anne kızı ilk defa birbirine buluşturmasında gözle görülür heyecan vardı. Sanki o duygunun nasıl bir şey olduğunu biliyormuş gibi kudretli sayıyordu.

Evet, bir annenin asla vazgeçmeyeceği canından parçası evladıydı.

Yatağın başı otomatikman yukarı kaldırıldı. Mizgin oturur pozisyonu aldı. Kollarını kızını almak için hazırladı. "Sağlıklı değil mi? Bir şeyi yok, iyi değil mi?"

Hemşire gülümsedi. "Çok iyi, kuşkunuz olmasın. Doktorumuz yanınıza gelecek. Şimdi sütünü verelim bebeğin. On beş dakika boyunca emzireceksiniz. Doyduktan sonra artık yarım saatte bir verirsiniz. Ağlarsa yarım saati de beklemeyin."

Mizgin kızı kucağına verilir verilmez gözyaşları dökülmüştü. Elinde kanatsız bir melek her şeyden habersiz duruyordu. Mizgin meleğini izlerken yaşadığı duygulara gem vuramadı. Nasıl bir tarifi olacaktı bu duygunun?

Canından bir can oluşuyordu ve aylar sonra kucaklıyordun. Hayatın ne demek olduğunu, sevmenin ne kadar güzel olduğunu kızını kucakladığında anlamıştı. Gözyaşlarını silmedi. O minik göz kapakları açılıp kapanıyor, Mizgin onunla göz temasını kurmaya çalışıyordu.

Mizgin duygularını yanı başında bekleyen bütün ailesiyle paylaşmak için onlara döndüğünde Yadê Piroz'u bastonuyla tepesinde dikilirken buldu. Yüzünde Mizgin'in çözemediği hoşnutsuz bir ifade vardı.

"Allah affetsin, bûkê. Bu ne biçimsiz bir bebek böyle," diyen yaşlı kadın Rezan'ın kızını bu kadar çirkin beklemiyordu. Ne torunu bu kadar çirkindi ne de karısı.

Mizgin'in bütün duygusallığı boyut atlamıştı. Teessüf eden iri kahverengi gözleriyle yandan bakışlarını atıp kızına baktı. "Benim güzel kızımın neresi biçimsiz? Rica ediyorum, yadê öyle söyleme."

Hemşire göğsünü açmasını söyleyince Mizgin alıngan bir tavırla göğsünü açtı. Göğsünün ucuyla oynayan hemşire sütün gelip gelmediğini kontrol etti. Canı yanan Mizgin'in yüzü buruşmuştu.

"Canınız yanar ama sonra alışırsınız." Kızının kafasından tutan hemşire emzirmesini sağlamıştı.

Mizgin emen kızını izlemeye koyuldu. Annesi ve Dilber Hanım'ın gözyaşlarını görüyorsa da bakmamaya gayret etti. Kendi duygusallığı yeterdi. Kızını doyurduğu on beş dakika boyunca gözlerini gözlerinden ayıramamıştı. Rezan'ın duvara dayanmış halde onları gülümseyerek izlediğinden habersizdi.

Mizgin kızını doyurduğunda gözleri kapanan kızını küçük bebek yatağına koyması için annesine uzattı. "Doydu mu bilmiyorum." Acemilik onu epey zorlayacaktı. Ona yardımcı olacak çok insan vardı ama bütün iş Mizgin'e düşüyordu yine de.

Rezan Ağa daha fazla bekleyemedi. Kalabalığın içinde utandığını kimseye göstermek istemese de bu fazla kalabalık onu kasıyordu. Karısının ve kızının ilk buluşmasını hayranlık içinde izlemişti. Annesini emen kızını uzaktan uzağa izlerken o an bir baba olarak sözünü verdi:

'Seni her şeyden ve herkesten koruyacağım, kızım. Baban olarak sana sözümdür!'

Mizgin, kızını annesi almadan evvel kocasının gelişini görünce vazgeçmişti. Rezan kızını görmemiş miydi daha? O uyurken gelip sevmiş miydi?

Rezan uzaktan izlemişti. Şimdi bütün uzaklığını yıkarak alnından öpmeye gidecekti. Karısının yanında yerini aldı. Bu saniyelerde

herkes odadan çıkıp onları yalnız bıraksaydı ne olurdu? Rezan karısının tuttuğu kızına bakınca dünya onun için durmuştu. Gözleri parlıyor, aşk denen o vahim ama yaşanan en güzel duygular bir bir akıyordu. Nutku tutulmuş gibi kızını izledi. Rezan Şahmaran kız çocuklarına âşıktı. Şimdi onun bütün aşkı kendi kızıydı.

Mizgin kocasının aşkla bakan gözlerine dudaklarını kemirerek baktı. Kıskançlık kızına rağmen bütün yanlarını sarmıştı. "Hadi kucağına al." Kızını kocasına doğru uzattı.

Rezan bir adım gerilemişti. "Ben tutamam." Titreyen ellerini indirdi. Kızını düşürmekten korkardı. Onu çok fazla sıkıp canını yakmaktan korkardı.

Mizgin gülümsedi. "Sadece her iki kolunla tutacaksın, başına dikkat et," diye uyardıktan sonra kızını tekrar kocasına doğru dikkatlice uzattı. Rezan'ın kucağında göreceği anı hep hayal edip durmuştu. Şimdi o anı beraber yaşayacaklardı.

Rezan kolları arasına alırken korkuyla titreşen gözlerini kızından ayırmıyordu. "Düşürmekten korkuyorum."

"Düşürmezsin, oğlum."

Annesine inanmadığını belirtircesine çenesini sallayarak güldü Rezan. Kızını kucağına dikkatlice almayı başardığında bütün gözlerin üzerinde olmasını umursamayı bıraktı. Bu adam için tarihi bir an yaşanıyordu. Bir babaya kızını kucağına alıp incitmekten korkan duruş yakıştığı kadar ve o zamanki karizmasıyla kadının kalbini erittiği kadar belki başka hiçbir şeyde bu etkileşim yoktu.

"Hoş geldin, kızım." Fısıldayan Rezan kızını kendine doğru çekip alnına minik bir buse bıraktı.

Mizgin için bu anları izlemek paha biçilmezdi. Revenk'in onları kamera kaydına aldığından, Aslan'ın fotoğraflarını çektiklerinden habersiz çekirdek aile olarak yan yana duruşlarını sımsıcak bir tablo gibi sergiliyorlardı.

"Hadi adını söyle." Fısıltıyla söyledi Mizgin. Artık kızının adını duymak istiyordu.

Rezan gözlerini birkaç saniyeliğine kızından ayırdı. Adı değil mi? Mizgin gibi güzel bir isim seçmişti. "Ben değil, yadê okuyacak kulağına. O zaman duyarsınız," diyerek bekleyen karısını aydınlattı.

Yadê Piroz oturduğu koltuktan ağır ağır kalktı. Hastaneye imam efendiyi getiremeyeceklerine göre kendisinin okumasında bir sakınca yoktu. Ezanı da kameti de biliyordu. İsmi herkes gibi o da merak etmiş, allem etmiş kallem etmiş inatçı torunundan bir türlü koyacağı ismi öğrenememişti.

Rezan kızını kucağına bırakmış, Piroz Şahmaran sağ kulağına ezanı okumuştu. Kameti de getirdikten sonra Rezan'ın kulağına ismi söylemesiyle bebeğin kulağına ismini duayla beraber okumuştu. Bebeği dualarıyla severken, Aslan tarafından sıkıca tutuluyordu.

Rezan karısına dönerek duyduğundan emin olduğu ismin sebebini açıkladı. "Sen bana Mizgin adınla müjde getirdin." Mizgin'in anlamı müjde demekti. "Dilşa da bize sevinç ve neşe getirecek."

Rezan ve Mizgin Şahmaran ailesini genişleten yeni fert Dilşa olmuştu. Neşesiyle annesini babasını mutlu edecek güzel kızları nihayet aralarındaydı.

İsmini kulağına ilk fısıldadığında torununu takdir etmişti. Nitekim böyle zevkli olmasını ve manidar bir davranış sergilemesini beklememişti Piroz Şahmaran. "Valla senden böyle güzel isim beklemezdim, Rezan." Takdir edercesine gözleriyle süzdü.

Babaannesine usulca döndü Rezan. Kucağında tuttuğu kızına kısa bir an daldıktan sonra aldığı dedikoduyu kulaklara duyurdu: "Piroz koymamızı istemişsin."

"Piroz'dan güzel isim mi varmış?"

Naze, Dilber ve Gülistan Hanım bakışıp gülüştü. Varlıklarıyla inim inim inleten iki eski toprağı tanıyorlardı. Biri Piroz Şahmaran'dı. Diğeri Feyruz Zuxari'ydi.

Babaannesi Dilşa'yı biraz daha sevdikten sonra beşiğe dikkatlice koydurmuştu. Doktor yanlarına gelip Mizgin'i ufak bir muayeneden geçirmiş, akşama çıkmalarının uygun olacağını bildirmişti.

Gün içinde hastaneye Haydar ve Camer Ağa beraber gelmişti. Suat öğlene doğru kutlamak için yine hastanede Rezan'ın yanında olmuş ve bürosuna gitmemişti. Kızı için herkes arayıp tebrik etmişti. Rezan tebrikleri alırken baba olmak için neden bu kadar gecikmiş olduğuna anlam veremedi. Daha önce Mizgin'i bulup evlenmeliydi. Ama o zaman Mizgin zaten küçüktü ve Rezan'ın o küçük kızda gözü, gönlü yoktu. Şimdi akıllı ama hâlâ çocuk yanını öldürmeyen kadına âşıktı.

Akşamüzeri taburcu olup çıkmışlardı. Eve üç kişilik bir aile olarak dönmüşlerdi. Dilşa Şahmaran, evlerine neşe içinde huzuru getirecekti kuşkusuz.

***

Yataktan çıkan Mizgin kızını kucağına alırken sakinleştirmeye çalıştı. Ne yazık ki kızı susmak yerine avazı çıktığı kadar bağırıp

ağlıyordu. Aklını kaçıracak raddeye geldi. Üç gündür uykusuzdu. Hastaneden çıkalı üç gün olmuştu ve hâlâ adamakıllı uyuyamamıştı. Küçük Dilşa gündüzleri uyuyor, geceleri ise sabaha kadar ağlıyordu. Bir gözü açık diğer gözü kapalı olan Mizgin ağlamamak için dudaklarını ısırdı.

Kızının ağlamasına daha fazla dayanamayan Rezan yataktan çıkıp karısının yanına ulaştı. "Nesi var?"

"Bilmiyorum..." Mizgin ağlamaklı sesiyle yaptıklarını sıraladı: "Yarım saat önce süt verdim. Gazını çıkardım. Altı temiz, ateşi yok, bir şeyi yok."

"Hasta olabilir mi?"

"Sanmıyorum, Rezan," diyerek kızının sırtını sıvazlarken genç adam ağlayan kızını karısının ellerinden alıp kucağına aldı. Alnına dudaklarını bastırınca hafifçe fısıldadı: "Ağlama, kızım. Ağlama, babacım." Genç adam kızını sakinleştirmenin derdine düşünce Mizgin gözleriyle kızının küçük bedenini hızlıca süzüyordu. Ne yapmaya çalıştığını anlamayan Rezan çatık kaşları arasında sordu. "Ne yapıyorsun?"

"Şu kızın kapatma düğmesi yok mu?" Gözlerinin akında yer yer kırmızı çizgiler belirginleşmiş, bedeni artık ayakta duramayacak kadar yorgun düşmüştü. Süzme işine kaldığı yerden devam etti.

"Mizgin saçmalama."

Gecenin bir yarısında karşılıklı atışmaları yine soluk almaksızın son hız devam etti. Ne Mizgin sustu ne Rezan pes etti.

"Uyumuyor işte. Ben küçükken anneme bu kadar çektirmiş olamam."

"Ne alakası var ulan?"

"Doğruyu söyle, sen küçükken çok mu yaramazdın? Annenin bedduası mı tuttu?"

"Ne bedduası, kadın?"

"İnşallah senin çocuğun da bana çektirdiklerini sana çektirir bedduası."

"Mizgin git uyu. Uykusuzluktan iyi düşünemiyorsun, güzelim. Git uyu, ben onu uyuturum şimdi."

Dudaklarını büzen Mizgin kafasını öne doğru eğdi. Daha doğum sancısını atlatamamışken bir de onları uykusuz bırakan kızlarıyla hepten aklını kaçırmıştı Mizgin. Galiba Dilber Hanım'ın dediğini yapacak, bebek biraz büyüyene kadar kaynanasının yanında kalacaktı. Hem Rezan için de iyi olurdu. Doğumdan beri o da uyumamış, kendine gelememişti. Kaynanası daha tecrübeliydi. Kocasına verdiği kararı sakince açıkladı:

"Sanırım annenin yanına gideceğim. En azından Dilşa bir aylık olana kadar."

Rezan karısının söylediklerini içinde tarttı. Gözleri Mizgin ile kızı arasında mekik dokudu. Sonra düşünmenin yersiz olduğu kabul ederek olumsuz anlamda kafasını salladı. "Olmaz, burada tek başıma kalmam."

Kabul etmesini beklemiyordu Mizgin. "Sabahları sen uyanmadan geliriz."

"Mizgin bu odadan çıkarsanız hiç uyumam. Gece en az on kere sizi kontrole gelirim. İçim rahat etmez. Unut o dediğini."

"Rezan uykusuzluktan geberiyorum."

Genç adam karşısında duran yorgun kadına bakarken yüreği bir kez daha cız etti. Onu bu hale kendisinin soktuğunu düşünüyordu. Kucağında sessiz kalan kızıyla gülümserken, Mizgin'i kendisine çekerek alnına bir öpücük kondurdu. "Git uyu, ben bakarım ona."

"Hayır, olmaz. Sen git uyu. Sabah erkenden şirkete gideceksin," diyerek Dilşa'yı kocasının kolları arasından almaya çalıştı ama Rezan izin vermedi.

"Git uyu, dedim sana. Uyumazsa seni uyandırırım."

Pes eden Mizgin kafasını sallayarak Rezan'ın dudağına minik bir öpücük kondurdu. Yatağa doğru giderken esnedi. "Ne kadar da karısına ve kızına âşık bir baba," diyerek hayranlıkla gülümsedi. Yatağa girip pikenin altına girerken gözlerini kısarak Rezan'a baktı. "Ama en çok karısına âşık bir koca." Kıkırdayarak uykuya aç gözlerini hemen yumdu. Şayet kızı yine kulakları sağır edecek sesiyle ağlamazsa hemen uyurdu.

Rezan tebessüm etti. Sevdiği kadını izlemeyi bırakarak kızına bakmak için kendisine doğru çevirdi. "Hadi bakalım, kızım, sen de doğruca beşiğine." Küçük bebeğinin burnunun ucunu öpüp beşiğine doğru yatırdı. Fakat daha yatıramadan kızı tekrar ağlamaya başlamıştı. "Yapma, kızım." Kucağına alıp yüzünü omzuna yasladı. Sırtını sıvazlaya sıvazlaya odada turlarını attı. Bir yandan Mizgin'e bakarken diğer yandan kızını sakinleştirmeye çalışıyordu.

Mizgin'in az önce söylediklerini şimdi kendi kafasında tartıyordu. Gerçekten küçükken çok yaramazdı. Babasının peşinden gider annesini üzerdi. Dilber Hanım öyle bir beddua etmiş olabilir miydi? En iyisi yarın annesine sormaktı.

Birkaç turun ardından kızının uyuduğunu görünce rahat nefes alan genç adam onu yavaş bir şekilde beşiğe yatırmış üzerini iyice örtmüştü. Hasta olmasını istemezdi. Yatağına girip karısını kolla-

rı arasına aldı. Asıl uyuma vakti onun için başlıyordu. Yarın sabah uyanmak çok zor olacaktı.

***

Mutluluğu tek bir tabloya sığdırabilirdi Mizgin. Bu tablodaki tek mutluluk ise Rezan Ağaydı. Saatlerce onu izleyebilir, hiç bıkmadan öpebilir ve ömür boyu sadece onun için nefes alabilirdi. Beşiğinde mışıl mışıl uyuyan kızına gülümseyerek baktıktan sonra Dilşa'dan farksız bir şekilde uyuyan kocasına yeniden bıkmaksızın döndü. Önce saçlarını okşadı. Ardından yanağına bir öpücük kondurdu. Fakat Rezan uyanmadı.

Bir kez daha yanağından öptükten sonra bu sefer yeni varlığına döndü. Kendi canından olan parçasına, hayatına yeni renk katan, dünyasına yeni bir hayat bahşeden küçük meleğine döndü. Kollarını beşiğin başına koyarak yanağını kollarına yasladı. Dudağında silinmeyen tebessümüyle küçük kızını izlerken, varlığıyla aralarında olmasına teşekkür etti.

"Sen benimsin!" dedi kızına fısıldarken. "Sen gerçekten benim meleğimsin." Bu duygu anlatılmayacak kadar güzeldi. Kelimeler o kadar boş kalıyordu ki ne dese yetmeyecek, sevgisini doldurmayacaktı. Anne sevgisi dünya üzerinde hiçbir kelimeyle anlatılamazdı. Kelimeler kifayetsiz kalıyordu. Sözler hiçbir zaman doldurmuyordu.

"Dilşa," diye fısıldadı. "Teşekkür ederim beni seçtiğin için." Dolan gözlerine engel olamazken parmaklarının ucuna düşen bir damla yaşı hızlıca sildi. "Ama bak yarın cadılık yapıp beni üzersen, kızgın bir anne olurum."

Sahte kızgınlığına durmaksızın devam etti. Yatağına yatıp uyuması gerekirken, uyuyan kızını uyarmakla meşgul oluyordu. "Ya da babanı benden çalmaya çalışırsan bir numaralı düşmanın olurum." Parmaklarını bebeğinin ellerine doladı. Küçük yumruk olan eli avucunun içine alırken içi içini yiyordu. Bu kadar tatlı olmak zorunda değildi. "Ben sana nasıl doyarım?"

Cevabı alamayacağını bildiği halde soruyordu. Karnına aniden dolanan kollarla irkilen kadın, kafasını geriye yatırarak Rezan'ın çenesine yaslamıştı. Bu adam onu korkutarak kalpten götürecekti.

"Kızına deli gibi âşık bir anne. Bu tabloyu kıskanmalı mıyım sence?"

Duyduklarıyla anında yumuşayan kadın, gözlerini yeniden kızına çevirdi. "Rezan Ağa ona âşık olmamak elde mi?"

Göz ucuyla minik Dilşa'yı kontrol etti Rezan. "Değil, çok güzel bir bebek."

Duygularını saklayamayacak kadar zirvede yaşıyordu Mizgin. Dolup taşan sevgisi sözcüklere döküldü. "Ben ona bakmaya doyamıyorum. Bu benim kızım mı?"

"Evet, güzelim."

"Şaka gibi, benim gibi bir kadın çocuk doğurdu. Anne oldu!" Geri çekilip Rezan'a bakarken sahte bir kaş çatmayla kocasına baktı. "Hayatı fazla mı hafife aldım?"

Anne olduktan sonra en önemli detayı fark etmesi şaşırtmamıştı Rezan'ı. "Hayat konusunda pek ciddi değildin."

"Benim tek derdim sendin. Sana sahip olmak. Senin sevginle yaşamak. Ama şimdi tüm dünyamı kaplayan bir kızım var. Bana hayata dair eğlenceyi bir kenara bıraktıran, endişeli bir kadın ortaya çıkaran bir kızım var. Rezan bu çok tuhaf. Daha bir haftalık bile olmadı, bu kadar bağlanmam normal mi?"

"Elbette, güzelim. O bizim, ikimizin kızı. Dokuz ay boyunca seninle beraberdi. Üzüldüğünde, ağladığında, güldüğünde o dokuz ay boyunca yanındaydı. Seni bırakmadı, sana tutundu ve şu an," diyerek küçük meleğine baktı. "Odamızı süsleyen bir melek var. Onu benden bile çok seveceksin."

Bu ihtimal bile değildi. Rezan olmasaydı kızı da olmayacaktı. Hiçbir şey onun için Rezan'dan daha değerli değildi. "İmkânsız, senden daha çok sevemem. Sana olan sevgim hiç kimseyle kıyaslanamaz."

Avuç içini karısının yanağına bastıran Rezan, "Kızın beni unutturacak zamanla," diye savundu. Sözlerinin arkasındaydı. Biliyordu ki Mizgin kızını ondan daha çok sevecekti.

"Öldürürüm kendimi." Acıyla inledi Mizgin.

"Henüz erken, güzelim, daha çocuklarımız olacak."

Gözlerini korkuyla belerten Mizgin, Rezan'dan uzaklaştı. "Dünyayı önüme sersen bir daha doğuma girmem," deyince kocasından cevap anında geldi: "Dilşa biraz büyüsün ikincisini kendin istersin." En ikna edici cümleyi bomba gibi önüne atmıştı. Mizgin az önceki sözlerini geri alıp almamak arasında kararsız kaldı. "İstemem."

Kararlı duruşundan ödün vermedi Rezan. "Yaparız, güzelim. Hiç sıkıntı etme." Bakışlarında olacağına dair büyük bir ciddiyet ve bilmişlik vardı. Sanki Mizgin hayır dese bir daha çocuk yapmayacaklardı. Emindi ki Dilşa'ya kardeş gelsin, diyecekti.

"Bak sakın başkaları gibi yapma. Valla bu evi yakarım, Rezan."

"Başkaları ne yapmış?"

"Çocuk istemeyen kadınlar kocaları tarafından oyuna getirilerek hamile kalmış."

"Ya, öyle mi?"

"Öyle. Dilşa şimdilik..."

Diyalogları küçük mızmız bir bebeğin aralarına katılmasıyla yarıda kesilmiş, Mizgin ve Rezan aynı anda kafalarını kızlarına çevirmişlerdi.

"Sonunda uyandın, kızım." Ağlayan kızını kucağına alan Mizgin yatağına oturup sırtını başlığa yasladı. Göğsünü açarken Rezan kızının dudağının ucuna dokunup güldürmeye çalışıyordu.

"Babaya günaydın yok mu?"

Mizgin muhalefet oldu. "Önce anneye."

Kocasının yüzünü hınzır bir ifade sardı. "Önce anneye mi yoksa annenin göğüslerine mi?"

Mizgin göğsünün ne kadar büyüdüğünün farkındaydı. Sütten kaynaklı büyüme Rezan'ın onunla dalga geçmesine neden oluyordu. "Seni de göreceğiz, Rezan Ağa."

"Çok kilo almışsın, ilgimi çektiğin söylenemez."

En vurucu darbe buydu. Mizgin kızını emzirirken gülmemek için direnen kocasına öfkeyle baktı. "Ne ima etmeye çalışıyorsun?"

"Bir şey ima etmeye çalışmıyorum. Çok büyümüşler. Arada onlara da bir selam vermemiz gerektiğini düşünüyorum." Gözleriyle karısını baştan aşağı süzdü. "Büyüyen göbeğin, kalçaların ve baldırların da buna dahil."

"Yani çok kilo aldın, çirkin bir kadın oldun, gözümde eski güzelliğin kalmadı bu yüzden ilgimi çekmiyorsun, demek istiyorsun." Bütün bunları saydıkça öfkesi inanılmaz bir hızda büyüdü.

Rezan kızını ürküten gür kahkahasını atmıştı. Renkten renge giren karısının kızını bırakıp diyete başlamasından şüphe etti. "Dilşa altı ayını doldurduktan sonra sana yemek yemeyi yasaklıyorum. Yoksa bu gidişle seni kucağıma almakta zorluk çekeceğim. Gidişatın..." Mizgin'in burnundan soluduğunu görünce devamını getirip getirmemekte kararsızdı. Loğusa dönemindeki kadına bunları söylemek ağır olmuştu ama geçmişte Rezan'ın amca ilan edildiği günler de vardı. "Tosunum diye çağıracağım seni."

Dilşa ağlayınca Mizgin abartılı bir edayla kaşlarını oynattı. "Bak bak, kızın böyle acımasız bir babaya sahip olduğu için ağlıyor."

Rezan ayağından tutup üç kere öptü. "Kızım benden korkmaz."

Mizgin gözlerini baydı. Dilşa sütünü açlıkla emiyordu. Kızının

saçları kahveye çalıyordu. Mizgin onu kendisine benzetemiyordu. Daha çok Rezan'a benziyordu. Özellikle gözünü ona diktiğinde Mizgin kocasıyla bakışmış gibi hissediyordu.

"Rezan bu kız kaş çatınca sana benziyor. Erkek olsaydı bu kadar benzemezdi."

Deli kadın anne olsa da deliliğinden vazgeçmiyordu. Rezan gülerek uzanıp yanağını öptü. Ardından boynundan küçük arzu dolu bir ısırık aldı. "O senin kopyan, Mizgin," dedikten sonra yataktan çıkıp banyoya girdi. Hazırlanıp hemen şirkete geçmeliydi. Kızı için şirkete gitmek istemiyordu. Şirkette olduğu zaman da onu özlüyor, merak ediyor ve işinin bitmesi için elinden geleni yapıyordu.

Önce bir tıraş olsa fena olmazdı. Fırçayı hazır ettikten sonra köpüğü eline aldı. Başlığa basıp sıkacağı esnada karısının çığlığıyla köpük kutusu elinden düştü.

"Rezan... Rezan koş... Bu kız yüzüme kustu..."

Banyodan apar topar çıkan Rezan yatağa gömülmüş, kızını havada asılı tutan, bir gözü açık diğer gözü kapalı halde, yüzünde sütün olduğuna dair beyaz izlerin olduğu ve bu izlerin ince çizgiler halinde göğsüne doğru indiği karısını delirmiş halde buldu.

Yüzüne kezzap dökülmüş gibi bağıran kadın, kocasına kızgınlıkla bağırdı. "Bu kız yüzüme kustu!"

"Mizgin..."

"Ben bu kızı öldürürüm!"

Bölüm 23

Bütün Benliğimle Seninim

Bir zamanlar anne olacağının hayalini ziyadesiyle kurmuştu. Rezan'dan olacak çocuklarını mükemmel yetiştirmiş bir anne olacaktı. Onu sarmalayacağı, sıkıca sarılacağı, sürekli öpeceği, uyurken izleyeceği, asla doyamayacağı, hep koruyacağı, kimsenin üzmesine izin vermeyeceği, cici kıyafetleriyle süsleyeceği, kıskanacağı, yaramazlığını çekemeyeceği, minik bir bedenin heyecan verici hayallerini durmaksızın kurmuştu. Şimdi ise kızı kucağında, kolları arasındaydı. Ancak hayalleri arasında hiçbir zaman yüzüne kusan bir kızı olmamıştı. Aksine kusacağını tahmin bile etmezdi.

Bütün tahminlerini çürüten Dilşa Şahmaran kusmuştu. Hem de omzuna, göğsüne, kollarına değil. Yüzüne doğru ve şu an kusmuğu boynundan göğsüne doğru süzülüyordu. Gözlerini kapattı. Vücudunda ağır ağır sızan sıvıyı hissetmemeye gayret etti. Midesi bulanmamalıydı, yoksa o da kusardı.

"Ben ne dedim az önce?" Şaşkınlığı yüzüne sirayet etmiş, açık kalan bir gözü önce kızına sonra kocasına dönmüştü. "Ben ne dedim?"

Kulağının arkasını kaşıyarak dikkatini karısının komik halinden uzaklaştırmaya çalıştı Rezan. Ciddi durma çabası yıkılmak üzereydi. "Ne dedin, Mizgin?"

Ben bu kızı öldürürüm demişti. "Allah'ım kopar dilimi. Kopar dilimi!" diye sayıklamaya ağlamaklı sesiyle devam etti Mizgin. Yüzünün yarısı kusmuk iken ağlayacaktı. Kızını sevdiği için yüzüne kusması reva mıydı?

"Mizgin."

"Çığlık atmak istiyorum. Ağlamak istiyorum. Bu kızın beni sevmiyor," diyen Mizgin kızını kendinden uzak tutarken Rezan'ın ciddiyet kılıfı yavaş yavaş üzerinden dökülüyordu. Son bir çırpınışla

alt dudağını ağzının içine alarak ısırdı. Gülmesini engellemeliydi. Önce kızını delirmiş annesinin tehlikesinden kurtarmalıydı. Yatağın etrafında dönerek hâlâ başlığına gömülmüş kadının elinden kızını alarak pembe ağız mendiliyle ağzını sildi. "Rahatladın mı, kızım?" Parmağının tersiyle yanağını sevdi.

"Rahatladı tabii," dedi Mizgin kendisinden iğrenir gibi titredi. "Baksana, rahatlamış olmalı ki yüzüme kusmayı tercih etti."

Kızına bakıp gülümseyen Rezan, Dilşa'nın yanağına bir öpücük kondurdu. Burnunu boynuna daldırıp kokusunu içine çekti.

Yataktan doğrulan Mizgin süratli adımlarıyla banyoya yürüdü. İçeri girdiği gibi musluğu açarak yüzünü yıkadı. Kızının şampuanıyla önce yüzünü ardından göğsüne sızan kusmuğu temizledi. Kuruladıktan sonra banyodan çıktı.

Eşikten geçmeden evvel Rezan'ın kızıyla sessiz anlaşmasını kapı ağzında dinledi. Kafasını hafif odaya eğdiğinde kocasını yatağın içinde uzanmış, kızını koluna yatırmış halde gördü. Kızıyla konuşuyor, uyarıyor, sayısızca tebrik ediyordu. Babasının intikamını büyük ihtimalle alıyordu Mizgin'den.

"Babacı bu kız belli," diyerek odaya geçti Mizgin.

"Pes! Kustu diye mi?"

"Tabii, sanki hoşuna gitmiyor. Keyfin baya yerinde."

Kızına bakan Rezan dilini dudaklarının üzerinde gezdirip ıslattı. "Kızımla konuştuğum için keyfim yerinde. Biliyorsun daha yeni baba oldum. Hoşuma gitmesi normal değil mi?"

Elini beline koyan Mizgin sol ayağını kırarak tüm ağırlığını sağ bacağına verdi. Gözleriyle kocasını ve kızını işaret etti. "Kalıbımı basarım az önce kızını tebrik ediyordun kustuğu için."

Gözlerini kızından çevirip hızla banyoya yönelten Rezan, karısının seslerini duyduğundan şüphe etti. Zira dediği gibi Dilşa'yı tebrik etmişti. "Onu da nereden çıkardın?"

Yavaş adımlarla yatağa doğru ilerleyen Mizgin gözlerini Rezan'dan hiç ayırmadan yürüdü. Genç adam ona doğru gelen karısından gözlerini çevirip kızına bakacağı esnada Mizgin onu durdurdu.

"Sakın gözlerini çevirme yoksa az önceki ihtimalimi doğrularsın."

"Kendine gelecek misin yoksa seni kendine getireyim mi?"

"Ooo Rezan Ağa, şiddet içerikli tehditler. Gör Dilşa Hanım, çok sevdiğin babanı gör." Kinayeli sesiyle kızına seslendikten sonra yatağın ucuna oturdu. Sırtı kocasına bakıyordu.

"Ulan Mizgin." Adamın yılmışlığı sesine yansımıştı. Kızını dikkatlice göğsüne yatırıp derin bir nefes aldı. "Annenin çılgın düşünceleri beni yoruyor, Dilşa."

Omzunun üzerinden kocasına dönüp baktı. "Ooo annen olduk şimdi. Tabii Mizgin kim ki, Mizgin ne ki?" Kollarını göğsünde buluşturarak kocasına omuz silkerek önüne döndü.

"Daha fazla böyle konuşur..." Konuşmasını bitirmesine izin vermeden hiddetle yerinden fırlayan Mizgin, ellerini yumruk yaparak yanında tuttu. Gözlerini kısarak kocasına sert bir tepki çekti. "Ne yaparsın ha, ne yaparsın?"

"Dudağına yapışır, ağzının payını veririm!"

Gözleri şaşkınlıkla açılan Mizgin'in ağzı aşağı doğru sarktı. Beklemediği bir cevap alınca afallamıştı. Yatağa çıkıp dizleri üzerinde emekleyerek kocasının yanına uzandı. "Ah Rezan..." Derin ah çekişinin ardından kafasını kocasının omzuna yasladı. Hemen ardından tekrar kaldırarak, kocasının burnuna doğru yüzünü götürdü. "Hadi kokla." Kusmuk kokuyorsa bir sıcak su keyfi yaşayacaktı. Hazır Rezan Ağa kızını kustuğu için tebrik ediyorken, sakinleştirmek için de başında durabilirdi.

Kafasını yana yatıran Rezan nefesini tutarak göğsünü şişirdi. "Kırılma, Mizgin ama..." Güç bela sesini çıkardı. "Şu an nefes alamıyorum."

Gözleri ardına kadar açılan Mizgin babasının göğsünde uzanan kızına ufak bir bakış attıktan sonra yataktan fırlamak için döndü. Daha belini doğrultamadan kendini ensesinden çekilmiş halde Rezan'ın yanında buldu. Dudaklarında hissettiği sert, can alıcı öpücükle bütün varlığını şaşırmış, Rezan onu geri çektiğinde hayranlıkla içini çekerek elini kalbine götürmüştü. "Yapma, adam. Kalp bu, dayanmaz!"

"Sen her zaman güzel kokuyorsun ve ben senin kokuna hastayım, kadın." Bir kez daha kendine çekip bu sefer daha uzun süren yoğun bir öpücük verdi.

Dilşa ağlamaya başlamasaydı muhtemelen Mizgin kendini kocasının öpücüğünde kaybedecekti. Geri çekilen kadın kızına burnunu buruşturdu. "Hemen salça ol, hemen."

Rezan ağlayan kızının yanağını başparmağıyla sevdi. "Tamam, baba seninle ilgilenecek," diyerek yatağa yatırdı. Mizgin ile ikisinin ortasına koydu. Dirseğini yastığına bastırıp, şakağını avucuna koydu.

Mizgin kızıyla ilgilenen Rezan'ı, babasının ilgisiyle sessizleşen Dilşa'nın tadını çıkardı. "Bu kız gerçekten babacı. Şimdiden senin ilgini istiyor, sen onunla ilgilenince sakinleşiyor."

Rezan itiraz edercesine kaşlarını kaldırdı. "Yanlış söylüyorsun." Muzır gülüşü yüzüne yayıldı. "Annesi kılıklı. Ben seninle ilgilendiğim zaman aynı kızın gibi miskin bir kadına dönüşüyorsun." Son-

ra yaptığı delilikleri burnundan getirdiği her saniyeyi anımsayınca, "Bazen," diye ekledi.

Mizgin söylediklerini çürütürcesine güldü. "Ben hiçbir zaman miskin bir kadın olmadım." Elleri Rezan'ın yüzüne uzanarak yanağını avucuna hapsetti. Elleri yanağından kulaklarına, oradan boynuna doğru yol çizdi. "Şah damarın eskiden sadece benim için atardı." Gözleri aheste aheste kızına doğru kaydı. Gözleriyle etrafını incelemeye çalışıyordu. Sanki bir şeyleri görmek istiyor gibiydi. "Ama şimdi kızın için de atıyor."

Rezan kızının elinden elini çekip şah damarını okşayan parmaklara ulaştı. "Benim dünyam ikinizsiniz. Güzel ve inanılmaz deli bir kadın, güzel ve inanılmaz tatlı bir bebek."

Mizgin uzanıp öpmek için atakta bulunduğunda kızının yeniden mızmızlanması duyuldu. Rezan kahkaha atarak karısının elini bırakıp Dilşa'nın küçük parmaklarını tuttu. "Tamam, kızım. Baban burada."

Mizgin göğsünü açtı. Huysuzluğu dinmeyen kızı acıkmıştı. Dilşa'yı kolu arasına alıp emzirdi.

Rezan Ağa istifini bozmadan onları izliyordu. Şirketi hatırlayınca derin bir of çekti. "Hazırlanmam gerek."

Mizgin gözlerini güzel kızından ayırıp Rezan'a döndü. "Ondan kopamıyorsun değil mi?"

Adam onaylayan bakışlarıyla kafasını salladı. "Şirkete gidesim yok. Şu kapıdan çıktığım anda özleyeceğim." Uzanıp kızının elini öptükten sonra yataktan çıktı. Banyoya geri dönerek yarım kalan işini bitirdi. Önce tıraşını yaptı, ardından banyosunu ve sonra belinde havluyla çıktı. Mizgin'i giyinmiş halde bulunca sırıttı.

"Kıyafetlerin sana küçük gelmiş."

Mizgin eteğinin bel kısmının onu zorladığının farkındaydı ama Rezan Ağaya bu zevki tattırmayacaktı. "Taş gibi kadınım vesselam!" Kalçasına küçük bir şaplak indirip kocasına göz kırptıktan sonra kızına doğru yürüdü. Onu giydirmişti. Şimdi aşağıya inecekler ve kızı kucaktan kucağa gidecekti.

Beşiğe yatırdığı kızını kollarına aldı. Yukarı gidip gelmemek için ihtiyaçlarını küçük çantaya doldurmuştu. Onu aşağıda bırakacak; üzerini kirlettikçe değiştirecek, altını temizleyecekti. Hava soğuk olduğu için getirip götüremezdi.

Bugün tığ işinden yapılan beyaz ve pembe renkli bir elbise giydirmişti. Pembe çorabı, küçücük beresi, ayağına giydirdiği beyaz sevimli patiğiyle kızı ısırmalık duruyordu.

Rezan giyinmiş kızına doğru yürüdü. Annesinin kucağında harika duruyordu.

"Rezan giyin, hasta olacaksın."

"Giyinirim şimdi." Kızını doya doya öpmüş, ardından sırtını dönüp dolaba yönelmişti. Yatağın üzerinde hazır takım elbise, kemer ve iç çamaşırı bulunca oraya yöneldi. Kadını performansından hâlâ düşmemişti.

Rezan Ağa hızlıca üzerini giyindi. Arada Mizgin ile konuşuyor; bir şeye ihtiyacı olursa onu aramasını, kızına dikkat etmesini, sütü olsun diye her şeyi yemesini ki yemek konusunda zaten bir şey söylemesine gerek yoktu. Yine de uyarılarını yapmıştı.

Çekirdek aile hazır olduğunda beraber aşağıya inmişlerdi. Onları bahçede Haydar Ağa karşıladı. Küçük yeğenini hemen annesinden almıştı. "Vay vay vay benim güzel kızım gelmiş." Sanki kucağına kendi kızını almış gibi şefkat ve sevgiyle bakıyordu.

Mizgin kızını alamayacağını bildiği için kocasına bırakarak yavaş adımlarıyla oturma odasına gitti. Herkes odadaydı. Gözler kucağına kaymış ama Dilşa olmadığı için mutlulukları sönmüştü.

"Dilşa nerede, Mizgin?"

"Haydar amca aldı, Gülistan yenge."

"İki saat sonra ancak bize gelir," diye müjdeledi Gülistan Hanım.

Yadê Piroz kabul etmedi. "Bahçede mi? Söyle içeri götürsün. Hasta etmesin, daha bir haftalık. Ya da buraya getirsin."

Mizgin endişesiyle gülümsedi. "Yok, Rezan Ağa yanında. Bahçede kalacaklarını sanmıyorum." Emindi ki Haydar Ağa kızına kıymazdı. Dört çocuk büyütmüş bir adamdı. Yadê Piroz endişelerinden ne olursa olsun kurtulamuyordu.

Gülistan Hanım daha yeni inen ve kahvaltıya geciken Mizgin'in aç olduğunu biliyordu. Hem sütü için de hemen kahvaltı etmesi gerekti. "Evin de daha kahvaltı etmedi. İkiniz de geçin mutfağa, kahvaltınızı edin."

Mizgin tamam diyerek Evin'e doğru yürüdü. Eltisinin koluna girip beraber mutfağa geçtiler. Oturma odasından Aslan, Revenk ve Haydar Ağanın kahkahaları yükselince Mizgin ve Evin kulak kesildi. Rezan'ın sesi çıkmadığına göre...

"Yoksa kocamla yine uğraşıyorlar mı?"

Evin bilmiyorum dercesine dudağını büzdü. "Onu nereden çıkardın?"

"Rezan'ımın sesini duymadım."

Evin deli kadına gülerek onu oturtmasını istedi. "Kahvaltı yapalım, Mizgin. Damağımda iğrenç bir tat var."

"Neden bu saate kaldın?"

"Midem kaldırmadı. Ben de seni bekleyeceğimi söyledim."

Mizgin sevindi. En azından yalnız yemeyecekti. Sema ve Özlem sessizliğini bozmadan kahvaltıyı hazırlamış, yanına menemeni koymuşlardı. Mizgin ve Evin iştahla kahvaltılarını yapmışlardı. Kızının ciyaklayarak ağlamasını işitince yerinden kalktı Mizgin.

Evet, bundan sonra yemeğini yarım bırakacağı bir kızı vardı.

Rezan kızını karısına teslim ettikten sonra amcası ve kardeşleriyle işe gitmişti. Mizgin ağlayan kızını sakinleştirmiş, büyük babaannesine teslim etmişti. Yine sevilme saatleriydi. Gün içinde hiçbir şey yapamadan sadece Dilşa ile uğraşmıştı. İlk iki ayın zor geçeceğini biliyordu. Kaynanası ve Gülistan yengesi yardımcı olacaklardı. Bundan şüphesi yoktu.

***

Günlerin hızına şaşırmayı bırakmıştı Mizgin. Göz açıp kapayıncaya kadar kızı bir buçuk aylık olmuştu. Annesini tanımaya başlamıştı yavaş yavaş. Mizgin zorluğunun biteceğini zannederken büyümüştü. Sanki Mizgin yanından ayrıldığı zaman hissediyormuş gibi hemen ağlıyor, annesi kızını kucağına alana kadar susmuyordu.

Rezan ile bunun tartışmasını çok kez yaşamıştı. Mizgin babasını daha çok seveceği tezini savunurken, Rezan tezini çürüterek Dilşa'nın annesini daha çok seveceğini söylüyordu.

"Umarım beni daha çok seversin, kızım. Rica ederim bu küçük yaşta ne sen anneni kendine düşman et ne de annenin bu hayattaki en küçük düşmanı sen ol." Yeterince düşmanı vardı zaten.

Yatağın içinde yatırdığı kızıyla konuşurken düşmemesi için etrafına yastık koydu Mizgin. Düşmeyeceğini, hareket etmeyeceğini bilse de annelik güdüsüne karşı koyamıyordu. "Anlaştık mı, Dilşa Hanım?" Yumruğunu ağzının içinde emen kızı gözlerini tavanda gezdiriyordu.

"Anlamışsındır anlamışsındır," derken kıkırdadı. Yastıkları düzenlice koyduktan sonra anlamsızlıklar içinde bakan kızını izlerken daha fazla dayanamayan Mizgin yatağa tırmanarak kızının yanağına bir öpücük kondurdu. "Ya ben seni parçalarım ya. Kızım sen neden böyle tatlısın? Yiyeceğim seni... Valla yiyeceğim seni." Minik minik dokunuşlarıyla güldürmeye çalışmış, ağzını kocaman açmasıyla Mizgin başarmıştı. "Benim güzel kızım annesine güler miymiş?" İşte bu gülmenin sonucunda güzel bir anlaşma yapılabilirdi.

"Şimdi seninle bir anlaşma yapalım, kızım." Kızının başındaki bereyi çıkardı. Odası hayli sıcaktı, kızını terletip hasta etmeyecekti.

Hele bugün babasıyla planları varken. "Bak sen çok akıllı bir kızsın. Benim kızımsın ve çok şanslı olduğunu biliyorsun. Bu şansını arttırmak için, daha güzel olman için mışıl mışıl uyuman gerek."

Biri bu konuşmalarını duysa onu hastaneye kapatır, kızını babasına bırakırlardı. Mizgin düşünmek bile istemedi. Daha kızıyla yaşayacağı bir ömür vardı. Yeni yedi haftayı devirmişlerdi beraber.

Mizgin'in lohusalığı bitmişti. O kanamaların hepsi de bitmişti. Bir haftayı bilerek uzatmıştı. Bugün özlediği kocasıyla güzel bir gece geçirecekti. Tabii önce Dilşa Şahmaran gözlerini kapamalıydı. Kızı onu gülerek izliyor, Mizgin elleriyle çenesine, burnunun ucuna dokunup onu güldürmeye devam ediyordu. "Anneyle baba birbirini çok özledi. Ben şimdi senin sütünü vereceğim, sen de uyuyacaksın. Ben de banyoya girip çıkacağım, sen hâlâ uyuyor olacaksın. Anlaştık mı?"

Kızının durmak bilmeyen ayakları annesinin eline minik tekmeleri atıyordu.

Mizgin göğsünü açıp kızını kolları arasına aldı. Dilşa'yı emzirmeye başladı. Saçlarını okşuyor, bezini doldurup doldurmadığını kontrol ediyordu. Kızının gözleri ağır ağır kapanmaya başladığında Mizgin'in ağzı kulaklarına vardı.

"Baban bu akşam ellerime emanet, kuzum. Lütfen aklın bizde kalmasın. Gece boyu hiç uyanmayacaksın." Serçe parmağını serçe parmağıyla yakalayıp öptü. Anlaşma bitmişti. Dilşa'yı emzirdikten sonra beşiğe koyup salladı. Kızı uyuduğunda Mizgin kendini banyoya attı.

Kendini yorgunluğundan sıcak suyla arındırmış, bitirdiğinde bornozuna sarınıp çıkmıştı. Havluyla saçlarındaki ıslaklığı alırken kızını kontrol etmek için beşiğe yürüdü. Dilşa'yı uyanık bulunca kaşlarını çattı.

"Ben sana uyu demedim mi? Sen niye uyanıksın?" Kızı anlayabilirmiş gibi bir de sahte tavrıyla kızıyordu. "Ne istiyorsun, kızım, sen bizden? Anne baba birbirini özledi. Neden uyumuyorsun?" Tuvalet masasından tarağını alıp kızının yanına geri döndü. "Sen uyumalısın. Sen hiçbir şeyi görmemeli, duymamalısın. Hani sen akıllı kızdın?"

Dilşa aralıklı gözleriyle annesine bakıyordu. İlgi isteyen hali Mizgin'in gözünden kaçmadı. Saçını tararken kızına konuşmaya devam etti: "Uğraşmıyorum seninle. Sen uyursan sana süt veririm, uyumazsan yarın sana süt yok."

Elindeki tarağı ve havluyu hızla yatağa fırlattı Mizgin. "Uyu hemen, Dilşa."

"Babamla annemi rahat bırak, dedi kadın," diyerek karısının tüm ilgisini üzerine çekti Rezan. Kapı pervazına yaslanmış, elleri cebinde kızıyla anlamsız bir atışmaya giren karısını izliyordu.

Kocasını gören Mizgin keyifle sırıtarak, "Çünkü bu akşam karıma ulaşacağım, dedi adam," diye kocasına misilleme yaptı.

"Bugünü iple çekiyordum." Sesindeki sabırsız tını, gözlerindeki arzu dolu parıltılar iple çektiğini açıkça belli ediyordu.

Kıkırdayan Mizgin gözleriyle kızını işaret etti. Rezan anlamışçasına çenesini sallayıp kapıyı kapatarak yanlarına kadar geldi. Karısının beline bir kolunu doladı. Dudağını dudaklarına bastırdı. Bornozun kuşağını hemen şimdi çözse olacaklar işten bile değildi. Ancak önce kızının uyuması gerekti. Dudakları yanağına geçişini yaptı. Oraya günün yorucu öpücüğü verilmiş, ardından arzunun haykıracağı kulağına doğru yol almıştı. "Seni özledim, kadın!" Rezan şimdi durmazsa bir daha durmayacaklarını biliyordu. Mizgin'in çıplak sinesine bir öpücük kondurup arzuyla hırladıktan sonra kızına döndü.

"Babacım." Kızına sevgi dolu sesiyle seslenen Rezan, yatakta uzanan minik kızını kucağına alarak, burnunu boynuna daldırdı. Kokusunu birkaç saniye içine çekti. Önce yorgunluğunu karısı almıştı, şimdi kızı kokusuyla huzur veriyordu.

Mizgin gözüne resmedilen tablonun ne kadar kıymetli olduğunun kanaatine bir kez daha varmıştı. En değerli iki varlığına binlerce kez şükretti. Hayatının anlamı resmen onlardı. Bir zamanlar gözü Rezan dışında hiçbir şeyi görmeyen kadın şimdi kızı için aynı hisleri paylaşıyordu. Tabii Rezan Ağa önceliğini hâlâ koruyordu.

"Özledin mi babanı?"

"Özlemez miyiz? Tüm gün bu odada gözümüz kapıda senin bu heybetli bedenini bekledik."

"Sen daha çok beklemişsin."

"Ne o, kızının beklemesini mi beklerdin?"

"Kıskançlığa bağlama."

"Bağlamadım, uslu uslu sohbet ediyorum."

"Biraz kızımla ilgilenmek istiyorum," dedi Rezan karısının tepkisini merak ederek.

Saçlarını tarayan Mizgin kocasının söyledikleriyle ona döndüğünde, "Af buyur," demişti. Tarakla kulağını işaret etti. "Sağır oldum galiba, yanlış duydum." Genç adam cevap vereceği sırada Mizgin elini kaldırarak onu susturdu. "Onu duyacağıma sağır olmayı yeğlerim. Sağır oldum değil mi?"

"Sen banyoya gir saçlarını kurut, ben onu uyuturum, dedim." Evet, en iyisi istediği cevabı vermekti. Yoksa deli kadın bildiğini yapacak, Rezan'ı söylediğine bin pişman edecekti.

"Bak yanlış duymuşum." Rezan'ın yanağına kızının da alnına birer öpücük kondurduktan sonra ayağa kalkarak yatağının üzerindeki geceliğini kapıp banyoya girdi. Kapıyı kapattıktan sonra saçlarını kurutmak için makineyi en düşük derecede açtı. Saçlarını kurutmaya başlarken aynadaki yansımasına baktı. Daha on dokuz yaşında berdel hükmüyle en sevdiği adama varmış, nice cefanın altından aslanlar gibi kalkarak bugün anne de olmuştu. Sevilen bir kadın olmanın etkisi de bu başarıda büyüktü. Zira Rezan'ın onu sevmeye başlamasından sonra verdiği mücadeleyi göz ardı ederse haksızlık etmiş olacaktı.

Saçlarını kuruttuktan sonra güzelce taradı. Üzerindeki bornozdan kurtuldu ve geceliğini giydi. Parfümünü sıktıktan sonra son kez aynadaki yansımasına baktı. Saçlarını elleriyle dağıttı. Dudağına rujuyla minik bir dokunuşta bulundu. Hazırlığı bitince çıkmak için hareketlendi. Banyonun kapısını açıp odasına girdiğinde Rezan'ın beşiği salladığını gördü. Gözleri mutlulukla parlayan kadın kocasına umutla baktı.

Karısının ona doğru geldiğini görünce sihirli kelimeyi dile getirdi Rezan: "Uyudu!"

Dudaklarını ısırarak kocasına hızlı adımlarla ulaşan Mizgin sarılarak kollarını boynuna doladı. "Allah'ına kurban senin!"

"Bir baba olarak elimizden geleni yaptık." Kendisiyle övünen adamın şu an tek derdi karısıydı.

Cevap olarak kocasının dudaklarına sarılan Mizgin parmaklarını saçlarının arasına daldırdı. Her bir santimini özlemişti. Artık aralarında koca bir göbeğin ve içinde yaşayan cadı kızlarının engeli yoktu. Şu an tek engel saten gecelikti.

Rezan geri çekilerek cevabına atıfta bulundu. "Sen delisin ama inanılmaz güzelsin." Bel boşluğunu elleriyle okşuyor, gözlerindeki arzuyla baştan aşağı kadını sarmalıyordu. Eğilip omzunu sayısız öpücüğüyle renklendirdi Rezan.

Ağırdan alan adama konuşacağı esnada dışarıdan bir bağırış koptu. Mizgin irkilerek kocasına baktı. "Sen de duydun mu?"

Sesi gayet iyi almıştı Rezan. "Revenk'in sesi değil mi?" Bağırış durmak bilmeyince karısını bırakıp odadan fırladı. Peşinden ne halde geldiğini bilmeyen kadına buz gibi uyarıcı bakışlarını attı. "İçeri gir kapıyı kapat!"

Kapının kapanmasını beklemeden uzun avluda bağıran ve kendisine doğru gelen kardeşini endişeyle karşıladı Rezan. "Revenk ne oldu?" Gecenin bu vaktinde ne olmuş olabilirdi?

Kardeşinin arkasından koşan Aslan'ın uykulu gözleri, başını örtmeye çalışan annesi, diğer avludan seslenen amcası. Rezan kimseyi dinlemeden kardeşine odaklandı.

"Rezan Ağa..." Gözlerinin içi gülüyordu. Revenk'in gözlerinde yaşlar birikmişti.

"Revenk, Evin'e bir şey mi oldu?"

"Oldu," dedi kesik nefesiyle. "Oldu. Anne oluyor. Ben baba oluyorum!" Sona doğru sesi yeniden yükselmişti. "Rezan Ağa, kızına talibim!"

Piroz Şahmaran'ın şaşkınlık dolu sesi avluda yankılandı. "Wış! Hani senin oğlan, kure kere?"

Konak gecenin bir yarısı sessizliğe gömülmüş, herkesi uyandıran Revenk'i anlamaya çalışıyordu. Kimin kızına kimin oğlu talip oluyordu? Rezan kardeşinin kafasından tutup sabitledi. "Ne oluyor, oğlum? Kimin kızını istiyorsun?" Sakin sesinden sabırsızlığını sadece kendisi alabiliyordu.

Revenk heyecanını yutkundu. Bütün sevinci boğazını kurutmuştu. Ağabeyine ve onu izleyen kalabalık ailesine hızlıca göz attı. "Evin hamile, baba oluyorum." Son sözlere doğru gözlerini kaçırmıştı. Baba oluyordu, bir kızı yahut bir oğlu olacaktı. Hiçbir şey fark etmiyordu, Evin ve onun bir bebeği olacaktı.

Rezan'ın bütün endişesi, korkusu silindi. Dudakları kademe kademe kıvrıldı. Evin hamileydi. O da anne olacaktı, Revenk baba olacaktı. Kardeşinin ensesinden yakalayıp kendine çekti. Kafasını omzuna gömüp sırtına pat pat vurdu. "Tebrik ederim, biremin, gözün aydın."

"Sağ olasın, ağabey." Revenk ağabeyine sarılıp geri çekildi.

Rezan kardeşinin kızına talibim cümlesini anımsayınca kaşlarını hızla çattı. "Sen oğlan olacağını nereden biliyorsun da benim kızıma talip oluyorsun?"

Revenk omzunu silkti. "Ya heyecandan söylemişiz, Rezan Ağa, mazur gör." Arkasını döndüğünde kendisini izleyen ailesinin sevinçli yüzüyle karşılaştı. Yadê Piroz en son ne sormuştu? Revenk en sonki hakaretini hatırlıyordu. "Piroz Hanım torunun geliyor," diyerek güldü. Aslan kendisine doğru gelirken, annesi dolu gözlerini tülbentiyle siliyordu.

Aslan, kardeşini tebrik edip sarıldı. "Vay be, bir kez daha amca olacağım. Gözün aydın, biremin."

Rezan Ağa kardeşinin tebrik edilişini izlerken karşı avluda duran Haydar amcasının tırabzana yaslanmışken şaşkınlığını ve yanında gözyaşlarını silen Gülistan yengesini fark etti. Şüphesiz en çok sevinen onlar olsa da kızları için endişelenen de onlardı. "Haydar Ağa, dede oluyorsun," diyerek amcasını şaşkınlığından sıyıracak kalın sesini yükseltti Rezan.

Haydar Ağa ellerini kaldırdı. Başka bir şey demeden sırtını dönüp odasına girdi. Kızının hamile olduğu haberini gecenin bir yarısı uykusundan sıçrayarak almayı beklemiyordu. Rezan kardeşine ters bakışlarını görmediği halde attı. Babalık heyecanına kendini kaptırmasını anlıyordu. Ancak bu amcasına ağır gelmişti.

Gülistan yengesinin titreyen sesiyle damadını tebrik edişini Rezan sessizce izledi. Bir annenin buna çok sevineceğinden şüphesi yoktu. Evin'in gözleri hâlâ görmüyordu. Daha kötüsü şimdi hamile kaldığı için de tedavisine başlamadan durduracaklardı.

"Kuzulkurt!"

Babaannesinin sesiyle düşüncelerinden sıyrılıp yan tarafına döndü. Bastonunu her zamanki gibi Revenk'in kalçasına indirmişti. Bu kadın hiç değişmeyecekti. Adamın evlenmesi, baba olacak olmasını bile umursamıyordu. Bezmiş tınısıyla sordu: "Yine ne oldu?"

Yadê Piroz, Rezan'a döndü. "Bu daha şimdiden kaptırmış kendini. Beyzadesi gelecekmiş de, ondan başka torun sevmeyecekmişim de." Bastonuyla Revenk'in ayağını dürttü. "Ben daha seni sevmemişim, senin sümüklü sıpanı niye seveyim?"

Aslan haksızlığa boyun eğmeyecekti. Ne Revenk'i ne kendisini babaannesi de olsa dışlamasına izin vermeyecekti. "Dilşa'yı seviyorsan bizim de çocuklarımızı sevmek zorundasın, Piroz Hanım."

Dilber Hanım kargaşadan dolayı görmediği Evin'i sormuştu. Oğlunun aklı heyecandan bir karış havadaydı. "Evin nasıl, Revenk? Onu göremedik."

Revenk gözlerini kaçırdı. "O pek müsait değil. Yarın görürsünüz, dayê." Açıklamasını yapınca babaannesinden yine azar işitmiş, başından öpüp yeni bir baston darbesi yemeden yanından uzaklaşmıştı. Arkasından Aslan iyi geceler dileyip odasına geçmişti.

"Rezan yarın adakları kestir, fakirlere dağıt. Tatlıları Revenk kendisi getirir."

Rezan babaannesine kafasını usul usul salladı. "Sabah olsun hepsini konuşuruz, Piroz Hanım. Sen şimdi git, rahat bir uyku çek. Bak torun haberini almışsın."

"Dilşa uyanık mı?"

Rezan burun kemerini sıktı. Korkuyla uyandırılmak babaanne-

sine yaramıyordu. Bu saatte Dilşa uyanık olsa ne yapacaktı? Üstelik Rezan ve Mizgin uyuması için elinden geleni yaparlarken. "Bakacak mısın uyanık olsa?"

"Seni kim yetiştirdi sanıyorsun?"

"O zamanlar gençtin."

"Ben şimdi bile gencim. Sen bile benimle yarışamazsın."

Rezan kahkaha atarak sırtını döndü. Ne babaannesine ne karısı Mizgin'e yetişemiyordu. Bu konuda da yaş değil sabır gerekti. İyi geceler dileyerek odasının kapısını açtı. Piroz Hanım'ın söylenişini duysa da üstüne gitmedi. Yoksa zaten olan Rezan'a olacaktı. Odasına geçip kapıyı kapattı. Dilşa'nın başında sabahlığını üzerine geçirmiş, beşiği sallayan karısına doğru ilerledi. "Yine mi uyandı?"

Mizgin yanına gelen kocasına döndü. Gözlerinde akmaya hazır yaşlar birikmiş, dudağına gülümsemesi konmuştu. Kafasını hemen Rezan'ın boynuna gömdü. "Evin şimdi hamile değil mi? Ben yanlış duymadım?"

Rezan, saçlarını okşayıp şakağını öptü. "Hayır, Revenk sağ olsun sağır sultana duyuracak kadar inledi."

Mizgin kıkırdayarak kocasının üzerine vardı. "Revenk'in sakin kalmasını zaten beklemiyoruz. Senin gibi sadece gülümsemekle kalmaz yani. Heyecanını paylaşır, güler, bağırır, çağırır. "

Rezan saçlarından tutarak kendinden geriye itti. "Taş niye bana geldi?"

"E gelmek zorunda. Eğer gelmezse bir bit yeniği olduğunu düşün."

Rezan gözlerini üzerinde gezdirdi. Sabahlıkla beraber geceliğini üzerinden çıkarması saniyelerini almazdı. Bu gecelik üzerinde kalabilirdi. Taşın kendisine gelmesi sonucu karısına cezasını kesebilirdi. Tabii verdiği cezaya kendisi uyarsa. Dilşa'nın mızmızlandığını işitince kafasını ona çevirdi. Gözleri açılıp kapanıyor, alt dudağı titriyordu.

Rezan uzanıp titreyen dudağına minik bir öpücük bıraktı. Çenesini ve elini öptükten sonra annesine bıraktı. "Sen kızınla ilgilen, ben uyuyorum." Üzerindeki kıyafetlerden çabucak kurtuldu. Alt eşofmanını üzerine geçirdi.

Göz ucuyla Mizgin'e baktığında ellerinin beşiği salladığını, gözlerinin ise kendisini izliyor olduğunu gördü. Rezan yatağa doğru yürüdü. Revenk'e sevinsin mi sövsün mü bilemedi. Gerçi Revenk faktörü olmasa da Dilşa vardı. Yatağa uzanıp çarşafı beline kadar çekti. Mizgin'i delirtmek için ufak yollara başvurabilirdi. Kızının mızmızlanmasından içten içe korksa da mecbur katlanacaklardı.

"Dilşa'yı tek başıma yapmadım. Uyumayıp kızına sen de bakabilirsin."

"Yorgun düştüğünde ben bakarım."

"Yorgunum, gel sıra sende." Üzerine örttüğü çarşafı kaparak yanına çekti Mizgin. Alt tarafı bir şaka yapmıştı. Gülüp geçmek yerine alınganlık edip ceza kesmenin ne gereği vardı? Rezan'ı anlamakta zaman zaman güçlük çekiyordu.

"Buradan bakınca hiç yorgun gözükmüyorsun."

"Orada sıkıntı var."

"Revenk bağırmadan önce de gayet dinçtin." Sesi boğuk, bakışları yoğundu.

Mizgin iç yanaklarını ısırdı. Elleri beşiği sallamayı bırakmıştı. "Bu gece uyumayacağımızı sen söyledin. Ne ara uykun geldi?"

Rezan artık kahkaha atamayacağını da biliyordu. Dilşa uyanmasın diye sessiz olacak, konuşurlarsa seslerini minimum seviyeye indireceklerdi. Homurdanarak kadını cevapladı: "Gel, göstereyim."

Mizgin afalladı. "Neyi?"

"Uykumun nasıl geldiğini."

"Bana uykun değil, sen lazımsın."

Adamı sessiz bir kahkaha tufanı sardı. Bu kadına deli oluyordu. Bu kadına ölüp bitiyordu. Kahkahasına son verdiğinde dirseklerinden destek alarak karısına bakıp göz kırptı. "Bana da senin dudakların lazım."

Mizgin arsızca sırıttı. "Şansını kaybettin, Rezan Ağa."

Yatakta doğrularak Mizgin'e doğru hızlıca hamle yaptı. Karısı kaçmayı başaramadan adam onu kaptığı gibi üstüne çekti. "Sessiz ol, Dilşa uyanmasın." Verdiği cezaya kendisi bile uymamış, kendisi bozmuştu.

Sıcaklık basan vücudunu kocasının üzerinde kıpırdattı. "Şansını kaybettin." Sesi kadar bakışları da etkileyici ve haz doluydu.

"Buradan hiç öyle gözükmüyor."

"Oradan yanlış gözüküyor."

"Onu şimdi anlayacağız," der demez yatağın diğer tarafına yuvarlayıp üzerine çıktı. "Gözlerin, ben öpmeyeli yanılmalara başlamış. Arındırmam gerek."

Mizgin dudaklarını yaladı. "Evet, böyle güzel öpmeyeli yaklaşık altı yedi ay oluyor."

Rezan Ağa aralarındaki bütün fazlalıklardan kurtuldu. Kilo almış vücudunu gözleriyle taradı. "Dilşa sana yaramış..."

"Öyle mi?"

"Evet, şimdi sırayı devralıyorum. Bundan sonra yine benimsin."

***

Her sabah olduğu gibi gözlerini güne daha erkenden ağlayan kızının sesiyle açmıştı. Uykusunu alamayan kadın aralıklı gözleriyle Rezan'ın kucağında salladığı kızını gördü. "Ne zaman uyandın?" Uyku mahmuru sesi kısık ve yorgun çıkmıştı.

Rezan, karısı uyusun diye bir yere kadar susturabilmişti. Ağlayan kızını sakinleştirmek için sırtını okşadı. "Yarım saat oluyor."

"Dilşa ne zaman uyandı?"

"Saat yedide."

Mizgin sabahlığını alıp üzerine geçirdi. Yataktan yuvarlanarak kalktı. Önce banyoya gidip biraz temizlenmesi gerekti. Kocasının izleri vücudunun her yerine kazınmıştı. Minik kızını hasta etmek istemiyordu. Göğüslerini banyoda temizledikten sonra ağlayışı şiddetlenen kızına koşar adımlarla geri döndü. Kocasının kucağından alıp kızıyla ilgilenen adamın yanağını öptü. "Babalık sende ayrı bir havalı duruyor. Bilmem farkında mısın, Rezan Ağa?"

Rezan'ın çarpık gülüşü büyüdü. "Farkındayım, Dilşa da bunu bildiği için kucağımdan inmek istemedi."

Yatağa oturup başlığa sırtını dayayan kadın kocasının egosunu tatmin ettiği için çelişkiye düştü. Rezan'ın kendisine iltifat etmesi gerekiyordu. Ama zaten dün gecesi iltifatları ve dahasıyla geçmişti.

Ellerini eşofmanının ceplerine koyup karısının yüzünü inceledi Rezan. Neye güldüğünü bilmiyordu. Sabahlığının kenarını sıyırıp kızını emzirişi Rezan'ın içini ısıttı. Sütünü emdikten sonra kızının huysuzluğu dinmişti. Göğsünün üstünde gördüğü izle sırıttı Rezan. "Güzel olmuş."

Mizgin neyden bahsettiğini anlamıştı. Küçük taze morluk kendisine bakıp geceyi hatırlatıyordu. "O kendini kaybettiğinin kanıtı, hayatım."

"Aşağıda süt verirken onu örtmeyi unutma, güzelim," diyerek banyoya geçti.

Giden kocasının ardından kızına döndü. "Senin yanında bunları konuşmak istemiyorum, Dilşa. Biliyorum ki aynı annene benzeyecek, çok akıllı ve kurnaz olacaksın. Şimdilik anlamıyorsun diye babanla rahatlığımdan ödün vermiyorum ama ileriki zamanlarda çok dikkatli olmam gerek."

Dilşa annesiyle göz temasını kesmese de anlıyor gibi gözükmüyordu. "Beni şimdi anlamıyorsun değil mi?" Dudakların birbirine bastırdı. "Baban da anlamıyor zaten, boş ver."

Küçük elleri göğsünden gerdanına doğru uzandı. Mizgin kızını izlemeye doyamadı. Dilşa hayatına gireli beri uykusuzdu, yorgundu, her anı telaşlı ve meraklıydı ama her şeye rağmen değerdi. Bir evliliği güzelleştiren çocuktu.

Mizgin kızının çenesine dokunup gıdıkladı. Sütünü emen kızı birkaç saniyeliğine bırakmış, kocaman açtığı ağzıyla annesinin oyununa karşılık vermişti. "Benim güzel kızım gıdıklanmış mı?"

Göğsünü yine açlıkla emen kızını öpüp rahat bıraktı. Şimdi güzel güzel kıyafetlerini giydirecek, süslü süslü Evin yengesinin yanına götürecekti. Evin'i görmek istiyordu. Ne halde olduğunu bilmek, sevincini paylaşmak istiyordu.

Kocası banyodan belinde havluyla çıktı. Mizgin bakışlarını üzerinden bir saniye bile çekmedi. Böyle bir adama sahip olmak kadını deli ediyordu.

"Mizgin yeni aldığım beyaz gömleğimi ütüledin mi?"

Genç kadın gömleği ütüleyip ütülemediğini hatırlayamadı. Kızı yüzünden eskisi gibi Rezan'ın kıyafetlerine de yetişemiyordu. "Bir bak dolaba, hatırlayamadım." Göğsünü emmeyi bırakan kızı doymuştu. Mizgin, Dilşa'yı yatağa bıraktı. Onu giydirip babasına teslim ettikten sonra banyoya girecekti.

Dolaba yöneldi. Kocası giyeceği kıyafetleri seçerken Mizgin kızını süsleyeceği güzel elbiseleri gözleriyle tarıyordu. "Bugün Dilşa'yı daha fazla süslemem gerek." Derin bir nefes alarak elini ilk elbiseye uzattı.

"Neden?"

"Evin yengesinin yanına gidip kutlama yapacağız."

Rezan kaşlarını kaldırıp indirdi. Evin için en çok mutlu olanların başında Mizgin geliyor olmalıydı. Revenk ile evlenmesi için neler neler yapmıştı. "Çok üzerine gitme olur mu?" diyerek nazikçe uyardı.

Gözlerini hâlâ kıyafetlerden alamayan Mizgin, elindeki elbiseyi giydirip giydirmeme kararsızlığında kalmıştı. "Hamile psikolojisi diyorsun?"

Anlatmakta sıkıntı çekmeyecekti. Zira karşısındaki kadın bunu görmüş ve tecrübe etmişti. "Evin diyorum, onun durumu çok farklı. Zorlanacak, çok üzülecek."

Kocasının endişesini ve hassasiyetini anlıyordu Mizgin. Evin'in ne durumda olduğunu da bu yüzden merak ediyordu. Evlilik için zamanında binbir türlü korku ve düşüncelerinin esiri olan kadının yüküne şimdi çocuk endişesi de düşmüştü. "Hepimiz onun yanındayız, merak etme."

"Yine de eksik hissedecek."

"Evin her zaman kendini bir parça eksik hissediyor."

Rezan hak verdi. Evin bu ev için, özellikle Revenk için hep farklı olmuştu. Görmeyen gözü için herkes birer yol olmuş ama asla ona yetememişlerdi.

Mizgin kızına giydireceği kıyafetleri seçtikten sonra yatağa geri döndü. Nazik kızını dikkatle soydu. Arada kocasına bakıyor, hâlâ kıyafet seçemediğini görünce kıkırdayıp işine geri dönüyordu. "Artık bir şey seçsen. Dilşa'yı giydirdikten sonra sana teslim edeceğim."

Rezan elindeki kumaş pantolonu inceledi. "Neden, sen ne yapacaksın?" Bir kulağı Mizgin'de, gözleri önündeki dolaptaydı.

"Yıkanmam gerek."

"Tamam." Rezan takım elbisesini seçmişti. Giyeceklerini yatağa bıraktı. Belindeki havluyu çekip berjere fırlattı.

Mizgin kızının altını değiştirmekle uğraştı. Rezan'a baktı mı gözlerini alamıyordu. Gözleri arada ona kayıyor, kızı hareketlenince geri dönebiliyordu. Altını değiştirip minik, beyaz külotlu çorabını giydirene kadar kocası giyinmişti.

"Rezan Ağa."

Kemerini takan genç adam onu izleyen karısına döndü. "Söyle, güzelim?"

"Şey diyorum, telefon numaramı değiştirmek istiyorum."

"Neden?" Kaş çatan Rezan merakla karısını bekledi. Yoksa biri karısını rahatsız mı ediyordu? Durduk yere değiştirecek değildi.

"Ya biliyorsun, kemgözlü kızlar çok var bende. E kızımın resmini WhatsApp profil fotoğrafı yapamıyorum. Nazar değdiren olur." Yüzünü asarak kızına baktı. Minicik kızını kemgözlülerden korumalıydı.

Kafasını olumsuz yönde sallayarak iç çeken Rezan Ağa işine geri döndü. "Sen de kızının fotoğrafını koyma, olur biter."

"Olur mu öyle şey?" diye sordu gözlerini kocaman açarak.

"Neden olmasın? Mizgin, böyle saçma bir şey için numaranı değiştirme."

Genç kadın kocasını dinlemek yerine yeni bir soru daha sordu. "Senin operatörün ve benim operatörüm aynı değil, değil mi?" Gözlerini yeniden kızına çevirip elbisesini başından dikkatlice geçirdi.

"Evet."

"Tamam, o zaman senin operatörüne geçiyorum. Sen onu seçmişsen demek ki çok iyi," diyerek kıkırdadı.

"Of Mizgin of... Susuyorum," diyen Rezan ceketini alıp üzerine giydi. Bu konuda henüz kararını onaylamadım demenin kaçış

yoluydu. Aynanın önüne geçtiğinde aynadan gülümseyerek onu izleyen karısını gördü. Kızı annesini, annesi kocasını kesiyordu.

"Hâlbuki sesini dinlemek kalbimi titretiyordu."

Aynadan karısını izleyen Rezan gülümsedi. Göz kırparak karısını işaret etti. "Hâlbuki Mizgin Şahmaran senin bakışların da benim ömrümü titretiyordu. Buna nasıl bir çözüm bulacağız?"

"Valla helal olsun bakışlarıma. Nasıl bakıyorsam." Romantikliği bozan Mizgin olunca Rezan'a sadece gülümsemek kalıyordu. Bunu diyen bir adam olsaydı, an itibarıyla lügatte ne kadar hakaret varsa hepsini alırdı.

"Çok güzel bakıyorsun." Aynanın önünden çekilip karısına yanaştı. Hafif eğilip ensesinden tutup kendine çekti. Gözlerini kapatıp alnına dudaklarını bastırdı. "Ölüm kadar gerçek sevgin, nasıl titretmesin ki?" Geri çekildiğinde Mizgin ile göz göze geldi. Aralarında sadece birkaç santim vardı. İkisi de bu yakınlıktan fazlasıyla memnundu.

"Kirpiklerine kurban adam, nasıl bir şeysin sen?"

"Allah herkesin gönlüne göre verirmiş derler ya; iyi bir adammışım, Mizgin. Senin varlığın bana bir mükâfat."

Kocasının boynuna bir öpücük konduran Mizgin geri çekildiğinde yukarıya bakıp fısıldadı. "Seni veren Allah'a kurban!" Bütün şükürler kısmet eden yüce Allah'a idi. Şayet O nasip etmese Mizgin ve Rezan olmayacaktı.

Mizgin kızının saçlarına minik mavi bandanayı taktı. Kucağına alıp kokusunu bol bol içine çektikten sonra kocasının kollarına bıraktı. "Şimdi kızınla istediğin kadar ilgilen. Karnı aç değil, altı temiz, mis gibi kokuyor," diyerek kirli kıyafetlerini, yere bıraktığı bezini alıp banyoya girdi. Rezan yardım etmese Dilşa'ya bakmak zor olacaktı.

Üzerindeki sabahlıktan kurtulduktan sonra duşun altına girdi. Sıcak suyla yıkanmış, paklanmıştı. Bornozuna sarılıp çıkmıştı. Rezan ve kızı yoktu. Mizgin hemen dolabın önüne geçti. Giyeceği birkaç parçayı aklında tasarlamıştı. Hızlıca onları çıkardı. Havluyla saçlarındaki ıslaklığı aldı. Giyinmeden önce banyoya dönüp kuruttu.

Odasına geri dönerek kıyafetlerini hızlıca üzerine geçirdi. Saçlarını toplayıp tülbentini taktı. Makyajını bitirdikten sonra odasını da toparlayarak çıktı. Kahvaltıya bugün yetişmeliydi.

Merdivenleri hızlıca indi. Sema ve Özlem elinde tepsilerle bir kadınlar bir de erkekler odasına yürüdü. "Günaydın, hamarat kızlar. Oğlum olsaydı sizi onlara alırdım."

Sema ve Özlem bakışıp gülüştü. Sabah sabah keyfi yerindeydi.

Gülüşen iki kadının üzerine vardı. "Neye gülüyorsunuz siz? Bakıyorum evlilik deyince bir hoşunuza gitti, gülüştünüz."

Özlem utançla inleyip erkekler odasına kaçarken, Sema kafasını önüne eğip kadınlar odasına çoktan girmişti. Mizgin kahkahalarıyla Sema'nın ardından odaya girdi. Dilşa büyük babaannesinin kucağında seviliyordu. Yadê Piroz onu aldığı zaman kimselere vermiyordu.

"Neye bu kadar gülüyorsun, Mizgin?"

Mizgin gözlerini Evin'den alamadı. "Sema ve Özlem'e. Onları evlendirmemiz gerek, Gülistan yenge. Yaşları da geçti."

Kahvaltıyı yere kuran Sema ciyakladı. "Hayır, istemiyorum. Ben öyle bir şey demedim. Mizgin yenge kendisi konuyu açtı. Haberimiz bile yoktu." Utançtan kıpkırmızı kesilen Sema bir solukta açıklamasını yapmıştı.

Dilber, gelinine sen uslanmazsın bakışı attı. "Niye kızlarla uğraşıyorsun, Mizgin?"

Mizgin tebessüm eden kadını cevaplarken gülüyordu. "Çok hamaratlar. Böyle hamarat kızları bulmak zor, ondan dedim." Şimdi onun ilgilendiği Sema değildi, aslında Evin'di. Tam yanına gidecekti ki Yadê Piroz'un bağırışı kulaklarına doldu.

"Wışş... Üzerime kustu kuzulkurt..."

Mizgin kıkırdamasını bastırarak kızına koştu. "Yeni süt vermiştim, yadê." Kızının mendilini alıp ağzını sildi. Gülistan yengesinin uzattığı peçeteyle önce söylenen Yadê Piroz'un kadife fistanını temizledi. Bunu değiştirmesi gerekecekti.

Dilşa'yı almadan önce babaannesi poposuna bir şaplak atmıştı. "Git babanın üzerine kus, benim üzerime niye kusarsın?" Söylenen yaşlı kadına gülen Mizgin, kızıyla beraber Evin'in yanına geçti. "Rezan üzerine kusar diye süt verdiğim zaman dikkatli davranır, yadê."

"Bak sen, bu kadar kurnaz mıydı o?"

Dilber Hanım oğlunu savunacaktı. "Her zaman akıllıdır benim oğlum."

Mizgin atışan kaynana gelini baş başa bırakarak Evin'e döndü. Yanaklarına sulu sulu öpücükler vermiş, kızına dikkat ederek bir koluyla sıkıca sarılmıştı. Kulağına sessizce fısıldadı:

"Tebrik ederim, küçük anne."

Evin ağlamamak için dudağını ısırdı. Bu sabah tebrikler üst üste yağmış, Evin görmediği halde baştan ayağa kızarmıştı. Karnına büyüyecek bir nohut tanesi bahşedilmişti. Dün gece şükretse de Revenk'in kollarında hem mutluluktan hem çaresizlikten ağlamıştı. Ümidini asla kesmiyordu ama bu bebeğe nasıl bakacaktı, onu da bilmiyordu. Kendi bebeğini görmeyecekti. Bundan daha büyük bir acı olamazdı.

"Teşekkür ederim, Mizgin." Ağlamaklı sesiyle güç bela konuştu. Dolu doluydu ve kimseyle konuşmak istemiyordu.

Mizgin yüzüne yansıyan hüzünle acıya boğuldu. Evin bebeği için hiç mi mutlu değildi? Rezan'ın söylediklerini hatırlayınca derin bir nefes aldı. Görmüyor olmasına Revenk'ten sonra bebeği için de üzüyordu. "Sonra konuşalım mı biraz?"

Evin omuz silkti. "Ne konuşacağız ki?"

Mizgin konuşmak istemediğini anladı ve üzerine varmadı. Onun yerine aklını dağıtmak için kızını kucağına bıraktı. "Al, yeğenin Dilşa yanına gelmek istiyor."

Mizgin kızını Evin'in kucağına verip genç kadının aklını dağıtırken kahvaltı sofrası hazırlanmıştı. Hazırlanan sofraya ev ahalisi geçmişti. Evin'in hamileliği sohbet konusu olmuş, Yadê Piroz üzülen torunuyla uğraşma çabasına bile girmişti.

Kahvaltıdan sonra sofra çabucak kaldırılmıştı. Mizgin ağlayan kızını sakinleştirmek için beşiğe koyup salladı. Kucağına almak istemiyordu. Rezan odaya girince kadın anlamlı tebessümüyle karşılayarak kızına döndü. Aldığı anlamlı tebessüme bıyık altından gülümseyerek beşiğin başına kadar yürüdü Rezan. Çıkmadan evvel Dilşa'yı görmek istemişti. "Neden ağlıyor?"

"Mızmızlanıyor, bir şeyden değil."

Yadê Piroz endamıyla beşiğin başında duran torununa baktı. Onun da baba olduğunu görmekti duası, o da olmuştu. Son bir isteği daha vardı. "Rezan, bak hele buraya."

Rezan karısıyla göz göze geldi. Bu senden bir şey isteyeceğim tonuydu. "Buyur, yadê," diyerek babaannesine döndü.

"Rezan oğlum, farkındaysan istediğim her şey oldu. Mizgin ile evlendin, onu sevmeni istedim şimdi karına âşık Mecnun gibi dolanıyorsun ortalıkta. Rojin'i affetmeni istedim o da oldu. Revenk ve Evin'i istedim, zor oldu ama o da oldu. E bana torun da vermeye başladınız. Şimdi ben bütün bunlar için şükrediyorum. Çok şükür namazımızı, zekâtımızı, sadakamızı da eksik etmiyoruz."

Karına âşık Mecnun gibi, cümlesinde Mecnun'u bastıran babaannesine anlamlı bir bakış attı Rezan. Olayı nereye bağlayacağını, ne isteyeceğini inanılmaz merak ediyordu. "Ee Piroz Hanım..."

"Eesi, ben Allah'ın evini ziyarete gitmek istiyorum. Umreye gideceğim. Vakti gelmiştir. Allah'a duamı, şükrümü orada yapayım istiyorum. Ben orada huzuruma ereyim."

Rezan, bu güzel isteği geri çevirebilir miydi? "Nasıl istersen, başım gözüm üstüne. Ayarlarız, gidersin. De tek başına mı gideceksin?"

Dilber ve Gülistan bakıştı. "Valla ben de gelmek isterdim ama Evin'i bırakmaya gönlüm el vermiyor," diyerek geri çekildi Gülistan Hanım.

"Ben gelmek istiyorum. Uzun süredir gönlümde vardı. Beraber umre ziyaretimizi gerçekleştiririz." Kaynanası kadar çok istiyordu Dilber Hanım.

"Kim umreye gidiyor?" Kapı eşiğinde dikilen Haydar Ağa umre ziyaretini duyunca heyecanlanmıştı. Kimlerin gideceğini anlamamıştı. Lakin giden olursa, kendisi de katılacaktı.

Rezan, amcasına dönüp gülümsedi. "Piroz Hanım geliniyle umreye gidecek."

Haydar Ağanın kaşları havalandı. "Öyle mi? O zaman beraber gidelim."

Yadê Piroz'un keyfi büyüdü. Gelini ve oğluyla beraber gideceği umre ziyareti daha güzel olacaktı. "Rezan işlemlerimizi halletsin, en kısa zamanda gidelim. Bir yirmi günümüzü orada geçirmek istiyorum."

Rezan kafasını salladı. "Hay hay, Piroz Hanım. Hemen bugün başlarız işlemlere."

"O zaman gidelim, Rezan. Önce şu toplantıyı halledelim, sonra başlarız."

"Olur, amca," diyen genç adam kızını bol bol öptükten sonra amcasıyla beraber odadan çıktı. Çıkmadan evvel babaannesinden adağı unutma uyarısını almıştı. Evin ve bebeği için adaklar kesilip dağıtılacaktı. Az sonra Revenk'in aldırdığı tatlılar da gelecekti.

Mizgin evde Yadê Piroz'un yirmi gün olmamasından dolayı baya boşlukta hissedecekti. "Yadê, sen yoksan bu ev çekilmez." Beşiği sallayan Mizgin kızı sakinleşince sallamayı bıraktı.

"Biz senin neyine yetmiyoruz, Mizgin Hanım?" Elini leğen kemiğine koyan Gülistan Şahmaran en şakacı halini örten sert sesiyle gelin hanıma püskürdü.

Mizgin aşk olsun der gibi baktı. "Sensiz de olmaz, Gülistan yenge. Ama evin büyüğü hep ayrıdır. Dilber anne de olmayacak," diyerek kaynanasına bakıp gülümsedi.

Evin eltisine destek çıkıp annesini geride bıraktı. "Sen her şeye yetersin, annem. Ama Mizgin haklı. Yadê olmayacak, Dilber yenge olmayacak. Babam olmayacak. Sen kendin ikinci gün şikâyet edeceksin."

"Rezan var, damadım var, Aslan'ım var, çocuklarım yanımda. Bana yeter de size yetmiyor."

Dilber Hanım eltisine gözlerini hatırlatan imalı ifadesiyle dikti. "Yirmi gün boyunca Dilşa'yı benden daha çok seveceksin. Sen ona bakacaksın."

"Valla Dilber kıskanma ama senden önce bana babaanne diyebilir."

"Sen söyletirsin, Gülistan."

"Sen beni iyi tanırsın, Dilber."

İki eltinin çekişmesini izleyen Yadê Piroz gelinlerini bazen suspus etmeyi seviyordu. Ama bugün dokunmayacaktı. "Sen torununu özledin diye birinci haftasında, Haydar karısını özledi diye üçüncü günü umreden dönmeyin."

Evin sesin her zaman geldiği yöne kafasını gülerek çevirdi. "Ben de şimdi onu düşünüyordum, yadê."

Birbiriyle uğraşarak geçirdikleri saatler başlamıştı. Umreye gidecekleri için bugünlük birkaç hazırlığı yapmışlardı. Rezan kimliği şirkete göndermelerini istemişti. Revenk'in gönderdiği bebek tatlısıyla evdekiler bir kutlama daha yapmış, kesilen kurbanlar ihtiyaç sahiplerine dağıtılmıştı.

Geceye doğru Mizgin kızıyla odasına geçmişti. Üzerini değiştirmiş, sütünü verdikten sonra uyutmuştu. Rezan Ağa gelmeyeceğini bildirmemişti. O zaman gelecekti. Mizgin çarşafın altında telefonu eline aldı. Ne zaman geleceksin diye mesaj atacaktı. Belki de işleri uzamıştı. İlk mesajı attı.

'Acaba odamızı ne zaman şereflendireceksin, hayatım?'

Çok geçmeden cevap geldi:

'Kapıyı aç, kadın, geliyorum.'

'Hangi kapıyı?'

'Şereflendirmemi istediğin odamızın kapısını.'

Mizgin mesaja son verip telefonu yatağa fırlattığı gibi kapıya doğru koştu. Özlediği kocası gelmişti. Kapıyı hızlıca açtı. Kocasını kapı pervazına yaslanmış beklerken görünce beklemeden kollarına zıpladı. Üzerindeki geceliğe aldırmamıştı.

Rezan bacaklarını beline dolayıp içeri girdi. Kapıyı kapatırken kahkahasını bastırmak için karısının omzunu dişlemişti. Dilşa uyuduğu için eski serbest adam değildi.

Mizgin boynuna burnunu gömdü. Omuzları sarsılan kocasının susmasını bekledi. Hazır ol Mizgin, Rezan Şahmaran'ın büyük dalgasına maruz kalacaksın.

Rezan sonunda susarak geri çekildi. "Beni özlediğini biliyordum da, bu kadar özlediğini bilseydim işimi odamıza getirirdim."

"Senin kucağına atlamam hoşuna gitti. Egonu tatmin ediyorsun."

Göz kırparak karısının canına can kattı. "Tatmin eden sen olunca tadı başka oluyor."

Mizgin saçlarını geriye atarak şuh bakışlarını attı. "Mizgin Şahmaran'ın tadı başka, egosu nasıl başka olmasın."

Rezan yine bundan kendine pay çıkarmasına inanamadı. Ama şimdi intikam vaktiydi. "Bir sürprizim var sana ama zamanı gelene kadar öğrenemeyeceksin. Israr edersen yapmaktan vazgeçerim. Sürekli sorarsan da yine vazgeçerim. Sadece gününü bekleyeceksin."

Mizgin'in gözleri büyüdü. Nasıl ya? Sürpriz olacaktı ve Mizgin olmasını bekleyene kadar ne olduğunu bilmeyecekti. "Rezan..."

"Bir soru dahi sorarsan vazgeçerim."

Mizgin bacaklarını çözerek kucağından indi. "Peki, Rezan Ağa."

"Triplerin de bana sökmez."

"O da mı olmaz? Ya küsersem?"

"Yine işe yaramaz."

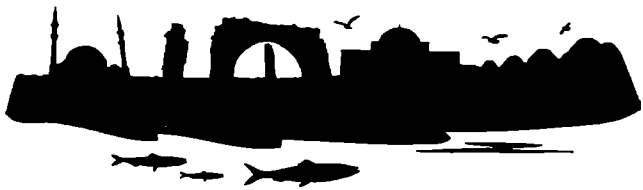
Genç kadın bu sefer kazanamayacağını kocasının gözlerindeki kararlılıktan anlamıştı. "Sen bilirsin." Yorgunluğunun üstüne bir yorgunluk daha ekleyemezdi. Heyecandan uyuyamayacağını bilse de Dilşa uyanmadan biraz uyumak istiyordu.

Yatağına geri dönerek telefonunu komodine bırakıp çarşafın altına girdi. Kafasını yastığa koyar koymaz ne kadar yorgun olduğunu bir kez daha anladı.

Rezan üzerini değiştirmiş, banyoda işini halletlikten sonra odaya geri dönmüştü. Gözleri ağırlaşan kadın en son kocasının Dilşa'yı kontrol ettiğini gördü. Sonrası onun için karanlıktı.

Rezan kızını kontrol edip gözlerine bol bol aşk depoladıktan sonra asıl âşık olduğu kadına gitmişti. Yatakta kolunu vücuduna dolayıp burnunu saçlarına gömmüştü. Bugün sarılan Rezan Ağa olmuştu.

"Güzel bir sürpriz olacak. Hem senin hem kızımız için."

Bölüm 24

Sen Doğru Adamsın

Günün sonunda kafasını yastığa koyduğunda gülümsüyorsa bu sevdiği adam sayesindeydi. Çıtkırıldım bir evliliğin bugün savaş kalkanı kadar güçlü olmasında rolü epey büyüktü. Gerek vicdanı, gerek merhameti, gerek esirgemediği sevgisiyle Mizgin'i ve Dilşa'yı sarıp sarmalıyordu. Hoş, aşkın filizlenmesinde Rezan'a göre Mizgin büyük rol oynamıştı ki haklıydı. Pes etseydi bugün yüzleri gülüyor olmazdı.

Evdeki boşluğun hissedileceğini biliyordu Mizgin. Bir hafta içinde umre için vize ve diğer işlemler tamamlanmış; Yadê Piroz, Dilber Hanım ve Haydar Ağa dün umre yolculuğuna çıkmışlardı. Mizgin eksikliği çok fazla hissetmeyecekti. Zira sürprizi bu sabah almıştı. Bu sabah kocasının sürprizini beraber kahvaltı yaparlarken öğrenmişti. Rezan ve kardeşleri kahvaltıyı bugün yanlarında yapmışlardı.

Mizgin bunun için alışverişe çıkacaktı. Evin'in de aklını çelmişti. Üç gün önce hastaneye giden kadının dört haftalık hamile olduğunu ve durumunda bir sıkıntı olmadığını öğrenmişlerdi. Ancak Evin yine de kendine gelememişti. Buruk ve eksik gibiydi.

Rezan Ağanın kredi kartını kaptığı gibi Evin'e koşmuştu Mizgin. Onu güzel güzel giydirmiş, Revenk'e haber verdikten sonra hazırlattığı arabayla yola çıkmışlardı. AVM'de dilediklerini bulacağını ümit etmişti.

Vardıktan sonra Evin ile beraber hemen içeri geçmiş, ilk mağazalarda umduğunu bulamamıştı.

"Evin eli boş dönmeyeceğiz eve."

"Sen şahin bakışlısın, Mizgin, bulursun."

"Beni bir hayvana benzetmen güzel değil ama gözlerime iltifat etmen kabul edilir."

Evin kıkırdadı. Zor günlerini en çok Revenk'in sayesinde atlatsa da Mizgin'in de payı büyüktü. Annesinin desteği çok daha duygu yüklü ve tecrübeydi. Mizgin güldürmek için her yolu deniyordu.

"Mazur gör, Revenk'in karısıyım."

"Revenk seni hayvana mı benzetiyor?"

Evin kadının kolunu sıktı. "Aman, Mizgin..."

Mizgin kolunu sıkan parmaklarına hafif tırnağını geçirdi. "Ama sen Revenk'i araya karıştırıyorsun."

"Tamam, bir şey söylemiyorum."

Umduğunu bulamadıkça mağazaları hızlı hızlı geçiyordu Mizgin. Dilşa evdeydi ve ağlar da durmazsa telefon alması an meselesiydi.

"Bulabildin mi bir şey, Mizgin?"

"Daha değil."

Kendisi ve Evin için bir şey bulamayınca bebek mağazasına geçti. Dilşa için aradıklarını bulup almıştı. Kendine ve Evin'e birkaç parçayı zor bela bulduktan sonra Gülistan yengenin aramasıyla alışverişini bitirmişti. Hamit'in gelip onları almasıyla eve doğru yola koyulmuşlardı. En azından kafa dağıtmışlardı. Evin de kendine gelebilmişti.

"Rezan Ağa eskisinden daha konuşkan olmuş. Bu sabah kahvaltıda susmak bilmedi."

Mizgin kızıyla uğraşan kocasının herkes tarafından yadırganmasını anlıyordu ama sonuçta o bir babaydı. Herkese olan sertliğini kızına sergilemeyecekti. "Rezan'ın çocuklara olan düşkünlüğünü sen benden daha iyi biliyorsun."

"Yanlışın var, Mizgin. Senin kocanı tanıdığın kadar ben kuzenimi tanımıyorum."

Mizgin böbürlendi. Tabii ki sevdiği adamı çok iyi tanıyacaktı. Boşuna ömrünü Rezan'ı sevmeye adamamıştı. "Eh olsun o kadar. Senin de Revenk'i tanıdığın kadar biz tanımıyoruz."

Evin kendinden emin edasıyla tebessüm etti. "Orası öyle."

Mizgin onu sorularıyla, hassas konularla boğmak istemiyordu. Ancak merak ettiği birkaç nokta vardı. Onlardan birisini usulca sordu. "Evin senin dünyan nasıl?"

"Çok güzel." Dünyasını anlamayanlara nasıl anlatırdı, bilmiyordu. Ancak seven kalp anlardı. Kalbinin sahibi kimse, o varken dünya daha yaşanılır, daha katlanılır ve bir nebze sevilirdi. "Hele Revenk gelince cennet gibi."

"Hiç bizim dünyamızı merak ettin mi?"

"Elbette, özellikle Revenk'i." Bütün cevaplar sevdiği adamın yoluna çıkıyordu.

"Hiç isteğin oldu mu Yaradan'dan?"

"Oldu, bir gün ellerimi açtım, haykırdım. Dedim ki: Ya Rab bana sadece Revenk'i görmeyi nasip et. Varsın kirli dünya başkalarının olsun."

"Haklısın, sevdiğim yanımda olsun, varsın bu dünya başkalarının olsun. Yerin yedi kat altında yaşamaya razıyım." Hüzünlü gözlerini kadının üzerinden alamadı. Evin kederini görmüyordu ama emindi ki hissediyordu. "Peki... Hiç başka bir dileğin olmadı mı?" diye sordu.

"Oldu, yeni oldu," diye itiraf etti Evin. "Allah'ım sen bu mucizeyi karnıma yerleştirdin ama ben nasıl bakacağım ona? Ona bakabilme gücünü bana bahşet diye yakarıp duruyorum, Mizgin."

Mizgin ellerini sıkıca tuttu. "Olacak inşallah. Bu bebek olmuşsa, kolaylığını da verecek Rabbim."

"Ondan yana içim biraz rahat ama düşünmeden edemiyorum, Mizgin. Hadi gündüzleri işimiz kolay ama ya gece ne olacak? Revenk hiç uyumayacak. O getirip götürecek, altını kirletse Revenk temizleyecek." Düşünceler, endişeler peşini bırakmıyor, saniye saniye kovalıyordu. Evin artık düşünmekten delirecekti.

"Her zaman baba desteği şart. Annesi olman sadece senin yapacağın anlamına gelmiyor. Rezan benim yerime geceleri Dilşa'yı kontrol ediyor. Bazen o yataktan çıkıp Dilşa'yı bana getiriyor. Sabahları benden önce Dilşa için uyanıyor."

"Seninle aynı değiliz ki."

Mizgin boğazına oturan ağlama hissini yok etmeye çalıştı. Gözleri dikiz aynasından kendisini izleyen Hamit ağabeye takıldı. O da Mizgin kadar üzgün görünüyordu. "Tek farkımız..." diye başladı ve sustu Mizgin.

"Senin gören gözlerin var, benim görmeyen gözlerim var, Mizgin. En büyük farkımız ve en büyük sorunum. Şimdiye kadar belki o kadar sıkıntı değildi ama bebekten sonra çok güç gelmeye başladı bana."

"Hepimiz yanındayız, Evin."

"Biliyorum, Mizgin."

Yolun devamında susmuşlardı. Eve kadar susmuşlardı. Konuşulacak her şey bebeğe ve Evin'in kahrına gelecekti. Mizgin onu biraz çözmüşken yine düğümleyemezdi. Konağa geldikten sonra poşetlerle beraber hemen içeri girmişlerdi. Dilşa'nın ağlamasıyla Mizgin koşa koşa odaya geçmişti. Gülistan yengenin kucağında ağlayan kızına ulaştı. Kucağına alarak göğsüne hapsetti. Alnını öpüp sakin-

leştirmeye çalıştı. Evin'i dışarıda bıraktığını hatırlayınca Rozan'a hızlıca döndü. "Evin'i bahçede tek başına bıraktım, koş Rozan."

"Sütünü ver daha çabuk yatışır," diyen Gülistan yengesiyle divana bağdaş kurup hemen göğsünü açmıştı. Kızını emzirmeye başlayınca biraz daha yatışmıştı Dilşa. Akabinde Gülistan yengesiyle konuşmuş, aldıklarını göstermişti. Dilşa sakinleşince o da sakinleşmişti. Doyan kızını biraz sevmiş, biraz güldürmüş, sevmek isteyen Diyar'a bırakmıştı. Aldıklarını odasına bırakması için Sema'ya vermişti.

Yarın İstanbul'a gideceklerdi. Biraz tatil yapacaklardı. Bir hafta boyunca orada kalacak ve döneceklerdi. Rezan'ın bu hoş sürprizi her şeye yetmişti. Kızıyla beraber tatil yapacaklardı. İlk aile tatili olacaktı. Bu akşam bavul toplayacaktı. Rezan'ı arayıp eve geldiğini haber vermişti. Bavuluna ne koymasını istediğini sormuş, bilgilerini aldıktan sonra kapatmıştı. Dilşa sen yokken uyanıp ağladı mı sorusuna hayır diye cevap vermişti.

Yemek yedikten sonra kızını alarak odasına girmişti. Beşiğine koyup sakinleştirdikten sonra hemen bavul toplamıştı. Bir bavul onun ve Rezan'ın kıyafetleriyle doldurulmuştu. Bir başka orta boydaki bavul Dilşa'nın eşyaları ve kıyafetleriyle doldurulmuştu. İlk defa bebekle uçak yolculuğu yapacaktı. Zorlanacaktı ama Rezan yanında olacağı için biraz rahattı.

Mizgin bavulları topladıktan sonra tekrar aşağıya inmiş, ev ahalisiyle vakit geçirmişti. Dilşa'yı özleyecekleri için Rozan, Zarin ve Diyar'ın kucaklayıp sevmesine karşı çıkmamıştı. Diyar için korksa da başında durmuştu.

Yarın sabah erken yola çıkacaklardı. Müsaade isteyerek kızıyla beraber odasına geçti. Üzerlerini değiştirip kızını uyuttu. Dilşa bu gece epey huysuzdu. Ne uyumuş ne Mizgin'in uyumasına izin vermişti. Rezan geldiğinde karısına uyumasını ve Dilşa'ya bakacağını söylediği halde ikisi de uyuyamamıştı.

Mizgin bir daha kızı yanında olmadan bir yere yarım saat bile olsa gitmeyecekti. Bütün bu huysuzluğu ve ağlaması aç kaldığı ve annesinden uzak olduğu içindi. Sabaha kadar ağlayıp uyumayan kızlarının başında kalmışlardı. Havaalanına geç kalmamak için hazırlanmışlardı.

"Uçakta uyuyacağız, Rezan."

"Öyle görünüyor."

"Biz bu kıza nasıl bakacağız?"

"Sana bebek kemeri verecekler, kucağında olacak. Uyursa sıkıntımız olmaz."

"Puseti de götüreceğiz."

"Tamam getir."

Mizgin her şeyi hazırlamış arabaya koyması için kocasına vermişti. Rezan bavulları indirtmişti. Mizgin kızını pusete koyup üstünü ince battaniyesiyle örttükten sonra aşağıya indi. Sema'nın mutfak masasında hazırladığı kahvaltıya kocasıyla beraber oturmuşlardı. Birkaç lokma yiyebilmişlerdi.

"Orada göreceklerimiz de var," diyerek müjdeyi verdi Rezan.

"Kimler?" Mizgin'in merakı depreşti. İstanbul'da çok tanıdık vardı.

"Barzan Ağa ve Berçem Hanım," diyerek sıraladı Rezan.

Mizgin sevinçle el çırptı. "Çok iyi, Berçem'i çok merak ediyordum."

"Şerwan Ağa da oradaydı. Onlar da gelmiş. Bugün yola çıkacaklar. Biz onlara yetişemedik ama Barzan Ağa ve Berçem'i göreceğiz. Alaz da yanlarında. Onların durumu biraz karışık."

"Ne oldu ki?"

"Berçem'in dayısı Alaz'a talip olmuş, Barzan da istemediği için onu götürdü."

Mizgin dudaklarını büzdü. "Niye, Berçem'in dayısı kötü biri mi?"

"Afran adam gibi adamdır. Barzan yine bildiğini okuyor. Olay fazla karışık. Orada öğreniriz doğru bilgiyi."

Mizgin kaşlarını hak verircesine kaldırdı. "E senin zaten normal bir dostunun olmasını beklemiyorum. Ya senin gibi öfkeli olacak, ya sorun çıkaracak, ya bildiğini okuyacak. Tam adamını bulmuşsun."

Çayından yudumunu alırken, karısına uyarıcı bir bakış atmıştı Rezan. Mizgin uyarıyı alınca tamam diyerek sofradan kalktı. Mızmızlanan kızını pusetiyle beraber kucaklayıp sakinleştirmeye çalıştı. Rezan doyduktan sonra mutfaktan çıkmışlardı. Hazır arabaya hemen binmişlerdi. Gülistan yenge ve çocuklarla, Revenk ve Aslan ile akşamdan vedalaşmışlardı. Sabah erkenden gidecekleri için kimsenin uyanmasına Rezan Ağa izin vermemişti. Arabayla havalimanına doğru yola koyuldular.

"İstanbul buz gibi. Nasıl gezeceğiz orada, Rezan?"

"Endişe etme, gezeceğimiz güzel yer çok."

"Muhtemelen kapalı alanlardan bahsediyorsun?"

"Açık alanlardan bahsedecek halim yok."

Mizgin gözlerini devirdi. "Aman ne komik." Kızını kocasına doğru yaklaştırdı. "Çok şanslısın, kızım. Çok esprili bir babaya sahipsin."

Rezan yoldan gözlerini ayırıp kızına baktı. "Çok şanssızsın, kızım. Espriden anlamayan bir anneye sahipsin."

Mizgin kahkaha attı. "Espri benim işim hayatım."

Havalimanına sonunda ulaşmışlardı. Arabayı daha sonra Hamit gelip alacaktı. Bavulları alıp karısıyla beraber içeriye geçti Rezan. Mizgin'i oturttuktan sonra bilet için sıraya girmişti. Mizgin'i kızıyla nasıl yolculuk yapacağı tedirginliği sarmıştı. Çok ağlarsa işi zor olacaktı. Tek isteği ağlamaması ve uyumasıydı. Yaklaşık yarım saat sonra bütün işlemleri halledip güvenlik noktasını geçtikten sonra kızıyla beraber kocasının eşliğinde uçakta yerini almıştı. Kocasının yardımıyla oturmuş, güvenlik kemerini taktıktan sonra hostesin verdiği bebek kemerini kendi kemerine takmıştı. Hemen göğsünü açıp Dilşa'yı emzirdi.

"Kızın şimdilik sakin."

Mizgin beresini düzeltip öptü. "Uçaktan inene kadar da böyle susar mısın, canım kızım?"

Rezan karısının koltuğunu geriye doğru yatırıp rahatlamasını sağladı. Mizgin gülümseyişiyle teşekkür etti. Ardından gelen giden ve narin sesiyle konuşan hosteslere gözlerini dikti. Hangisi Rezan'ı kesiyor, hangisi Rezan'ı süzüyordu bilmeliydi. Şimdilik acil vaka yoktu. Zira biri kocasını kesse acil vakalık olacaktı.

Uçak kapıları kapanmış, hostesler bilgileri vermiş ve uçuşa geçmişti. Mizgin o an sadece kızına odaklandı. Ağlamaması için emzirmiş, göz temasını hiç bozmamıştı. Rezan'ın, kızının küçük ellerini tutup dikkatini dağıtmaya çalışması da yardımcı olmuştu.

Havalandıklarını bile fark edememişti. Rezan'ın kızını güldürmek için uğraşıp durmasını hayranlıkla izlemişti.

"Dilşa'nın senden başkasını seveceğini sanmıyorum."

"Annesi de benden başkasını sevmemişti."

"Sevilecek adamsın vesselam."

Rezan gülerek geri çekilip sırtını koltuğuna yasladı. Dilşa'yı rahat bırakmış, gözleri hafiften kapanan kızının uyumasına müsaade etmişti. Dün gece üçü de uyumadığı için uyumak güzel olacaktı. Mizgin göğsünü kapatıp kızını kucağına yatırdı. Bacağını hafif hafif sallıyor, başı dönen kızının bu sessizlikte uyumasını umut ediyordu.

"Rezan?" diye seslendi Mizgin dikkatini yeniden üzerine alarak.

"Efendim, güzelim?"

"Hiç bana askerlik anılarını anlatmadın, farkında mısın?"

Afallayan Rezan aniden hortlayan askerlik mevzusuyla şaşkına uğramıştı. Karısı bunu nereden düşünmüştü de, konuyu açmıştı?

"Bu nereden çıktı?" diye sordu anlamsız bakışlarıyla. Karısı saat saat onu hayrete düşürmeyi âdet edinmişti.

Mizgin kaşlarıyla önündeki adamı gösterdi. "Kamuflaj şapka takmış. Oradan geldi aklıma. Dedim ki kocam bana hiç askerliğini anlatmadı. Bir sorayım da biraz anılarını canlandıralım."

Bağladığı noktaya içten gülerek karısını sakinlikle cevapladı Rezan: "Çünkü çok sakin ve sorunsuz bir askerlik yaptım. Yani konuşulmaya değer pek bir şey yok, o yüzden anlatmamışımdır," dedikten hemen sonra kaşlarını çattı. "Askerliğimi bilmediğini söyleme bana çok şaşırırım."

Kızını kontrol ettikten sonra laf çarpmaktan vazgeçmeyen kocasına manidar bakışlarıyla, "Kimseye bir şey anlatmadığın için, bir şey bilmemem mantıklı değil mi?" diye sordu. Sesinde bakışları kadar derin bir anlam vardı. Rezan kendini ara sıra unutuyordu galiba.

Yine nokta atışı yapmıştı. Fütursuzca Rezan'ı alt ediyordu. "Doğru," demekle yetindi adam. Yanında getirdiği tableti açarak dün gece yarım bıraktığı maillerine döndü. İstanbul'da işlerini halledecek, kızı ve karısıyla vaktini daha güzel geçirecekti.

Bir daha konuşmayan kocasından gözlerini çekmekte güçlük çekti Mizgin. Rezan işine odaklanıp farkında olmadan herhangi bir şey yaptığında inanılmaz sevimli oluyordu. Gözleri arada hosteslere takılıyordu. Aralarında en güzel olan kumral afet gidip geliyor, güzel gülüşünü herkese sunuyordu.

Mizgin göz ucuyla kocasına döndü. Yine tabletini çıkarmış onunla uğraşıyordu. Kafasını hiç kaldırıp bakmıyordu. Rezan'a güveni sonsuzdu. Ama erkek işte, güzel kadın görünce dönüp bakıyordu.

"Sen uyusana. Dilşa seni uyutmadı zaten."

Rezan bakmadan cevap verdi: "Biraz sonra. Şimdi uykum yok."

"Var var, gözlerinin beyazı kana bürünmüş uykusuzluktan."

"Tehlikeli bir durum yok, Mizgin. Yine kıskançlık damarların tutuşmasın."

Mizgin'in ağzı şaşkınlıktan aşağı düştü. Rezan fark etmişti. Kocası kafasını kaldırıp kendisine baktı ve göz kırpıp işine geri döndü. Mizgin toparlanarak ağzını kapattı. Başka bir şey söylemeden kafasını geriye yatırıp gözlerini yumdu. Kızını sallamaya devam ederek uykuya dalmaya çalıştı.

"Mizgin?" Kocasının seslenmesiyle yumduğu gözlerini hemen açıp ona çevirdi. Rezan parmağını hafif hafif şıklatıyor, ağzında bir şeyler mırıldanıyordu. "Efendim, hayatım," diye cevapladı. Acaba neden çağırmıştı?

"Bir şey soracağım," diyerek karısına döndü. Sesi telaşlı, bakışları arayış içindeydi. Şayet dediği gibi iyi araştırmışsa bilirdi. Rezan bir türlü hatırlayamıyor, kayda geçirmediği için katılıp katılmadığını hatırlayamıyordu. Üstelik tarihi bile aklından silinmişti. Toplantıda olduğuna dair bir beyanat sunmalıydı.

"Nedir?"

Sorusunu ciddi tavrından ödün vermeden sordu. "Gerçekten beni o kadar iyi araştırdın mı? O kadar iyi takip mi ediyordun?"

Mizgin gözlerini devirdi. "Of Rezan egonun okşanmasına mı ihtiyacın var? Uğraşma benimle."

Rezan, Mizgin'i sessizce süzdü. Süzme işini epey uzun sürdürdükten sonra nihayet kanıya varmıştı. "Ama doğru, çocuktun o zaman, nasıl hatırlayacaksın?" Kafasını tekrar önündeki tablete eğdi.

Çocuk deyişiyle bütün sakinliğini kaybetti kadın. Ne beklerken, nasıl bir cevapla sarsılmıştı. Kocasına bir müddet ters ters baktı Mizgin. Elini kaldırarak, "Şimdi o ağzının ortasına bir tane çakacağım. Çocuk kimmiş görürsün," diye ağzının içine öfkeyle konuştu.

İyi duymayan Rezan dolayısıyla ne dediğini anlamamıştı. "Efendim," diyerek karısına yeniden ilgisini verdi. Bir umut belki hatırlardı.

"Sen söyle, sen söyle..." Tersleyerek her ne söyleyecekse hemen dillendirmesini istedi Mizgin.

Terslediğini fark etmeyecek kadar düşünceliydi Rezan. "Sen bilirsin, ben 2015 senesinde yanlış hatırlamıyorsam mayıs ayıydı. Belki sen daha iyi hatırlarsın. O zaman ben İstanbul'a mı gittim? Yoksa Ankara'ya mı gittim?" Gözleri karısını görmüyor, bir noktaya dalmış bakıyordu. Muhakkak bulmalı ve bu eziyete son vermeliydi.

Mizgin düşünmeden cevapladı: "Ankara'ya gidecektin. Uçağın rötar yapınca toplantıya geç kaldın. Toplantıyı kaçırınca diğer gün İstanbul'a uçtun. Hatta bir mayıs işçi bayramıydı. Nasıl takdir etmiştim seni. Helal olsun yiğidime, dedim. İşçi bayramında bile çalışıyor, dedim."

Rezan hatırlayamadıklarını gününü gününe nefes almadan döken kadını ağzı aşağı doğru sarkarak izlemişti. Yaşadığı şoku daha nasıl atlatabilirdi. "Peki, toplantıya katıldım mı?"

"Maalesef o kadarına erişimim yoktu. Ağ sınırlarımın dışına çıkarak, çevrimdışı oldun. Ama bunu bir hafta sürdürdün. Yani bir hafta kaldığına göre toplantıya katılmışındır."

Rezan uzanıp şakağını uzun uzun öptü. "Sen inanılmaz bir kadınsın. Kaç ajanın, dedektifin, muhbirin vardı ulan?" Kulağına fısıldayan sesinde yaşadığı şokun etkisi vardı.

Mizgin omzunu silkerek kocasının çenesine vurdu. "Ben Zuxari kızı Mizgin'im. Beni asla küçümseme."

Rezan sessizce gülerek işine geri döndü. Bundan sonra hatırlayamadığı bir tarih, gün olursa ilk işi kardeşleri, sekreteri, muhasebecisi, amcası yerine Mizgin olacaktı. "Arşiv gibi kadınsın."

Mizgin kafasını oturduğu koltuğa yaslarken, gözlerini yumarak sessizce kıkırdadı. Rezan'ı etkileyebilmek ne hoş bir duyguydu. Kendisi bile o kadar hızlı cevap vermesine şaşırmıştı. Resmen beyni Rezan'a ve günlük işlerine programlanmıştı. Sessiz ortamlarına bir ses katıldı.

"Bir isteğiniz var mı, efendim?"

Gözlerini ne şekilde açtığını, kumral afeti kocasının yerine ne şekilde cevapladığını bilmiyordu ama ışık hızına eş değer olduğuna emindi. "Yok, teşekkür ederiz."

Hostes ve hemen yanında oturan kadın ani hızına şaşırmışsa da gülümsemesiyle karşılık verip gitmişti. Mizgin köfte dudaklarını koparıp ızgarada pişirmek istedi. Yanında oturan kadının bakışlarının üzerinde olduğunu görmesine rağmen, görmezden geldi. Rezan'a bakmadan gözlerini tekrar yumup söylendi.

Söylene söylene kızıyla beraber uykuya dalmıştı. İki saatlik yolu uyuyarak geçirmişti. İnişe geçtikleri sırada kızının ciyaklamasıyla uyanmıştı. Hemen kucağına çekip sakinleştirmeye çalışmış, sakinleşmeyince göğsünü açıp emzirmişti. Rezan da sesiyle uyanmıştı.

"Ne oldu?"

"Yeni uyandı, aç olmalı."

Rezan gözlerini ovuşturup saatine baktı. İki saattir kendisi, karısı ve kızı uyuyordu. Dilşa'nın zorlamaması mutlu etmişti. Uçağın piste indiğini sarsılarak hissetmişlerdi. İstanbul'a gelmişlerdi. Rezan evlerine gittiği gibi yatağa uzanıp rahat rahat uyumak istiyordu. On dakika sonra kemerleri çözüp ayaklanmışlardı. Mizgin kızını kocasına vermiş, başı döndüğü için onun tutmasını istemişti.

Yolcular yavaş yavaş inerken Mizgin ve Rezan arkalarına geçmişti. Puseti hemen getirmelerini isteyecekti. İstanbul'un karında kızını üşütmek istemiyordu. "Hemen puseti getirseler iyi olur." Çantasını koluna asıp uçağın merdivenlerinden indi. Dilşa'yı kocasının kucağından alıp battaniyeyi sardı. "Puseti iste, burası buz gibi."

"Bekle." Rezan karısını ve kızını pistte bırakıp hostesle konuşmak için ilerledi.

Mizgin o kumral afetle konuşacağını fark edince gözlerini büyüttü. "Ah Mizgin, sen niye gidip sormuyorsun? Resmen kocanı

kadının eline gönderdin, aferin sana." Kendi kendine kızıp kocasının hostesle ufak diyalogunu izledi. Rezan çok geçmeden yanından gülümseyerek ayrılmış, karısının yanına gelmişti.

"Hayırdır, ne söyledi de güldün bu kadar?"

Rezan sabır çekti. "Kızımın çok güzel olduğunu, bana çok benzediğini, benim de çok yakışıklı bir beyefendi olduğumu söyledi," diyerek fitili ateşledi. Zira karısının kafasında kurduğu diyalog emindi ki aynen böyleydi.

"Ne!"

"Evet, numaramı da istedi."

"Verdin mi?"

"Verdim verdim. Soyuma sopuma kadar her şeyi verdim."

Mizgin iç yanaklarını ısırdı. Kocası yine onunla dalga geçiyordu.

Karısının durakladığını fark edince çenesini salladı. "Duymak istediğin bunlar değil miydi? Ulan puseti sordum, ne zaman getireceklerini söyledi. İyi günler, dedi bitti."

Sessizce atışıyorlardı. Zira beş adımlık mesafeden seslerinin duyulması mümkündü. Puset getirilmiş, Mizgin kızını hemen koyup üzerini battaniyeleriyle örtmüştü. "Gel biz gidelim, kızım. Baban hosteslere soyunu sopunu anlatsın." Kocasına sırtını dönmüş, hızlı adımlarıyla temizlenmiş yolu geçmişti.

Rezan giden karısının ardından koca bir hayretle bakmıştı. Bu kadını İstanbul'a getirerek hata mı etmişti? Daha uçakta kıskançlık krizine girmişse ya yarın nasıl olacaktı? Peşine düşüp yanına vardığında öfkeyle hırladı: "Bazen kıskançlığın çekilmiyor. Fazla abartıyorsun."

"Hayırdır, ağam, beğenemediniz mi?"

Didişen ikilinin bakışları sertti. Etraflarındaki kimseyi fark edemeyecek kadar kızgınlardı. "Beğenemedim, senin bu yersiz kıskançlıklarını beğenemedim. Bismillah daha yeni toprağa ayak bastın."

Mizgin burnundan soludu. Gerçi soğuktan kızarmış burnunu da hissetmiyordu. Havalimanına girmişlerdi. Soğuğun aksine içerisi sıcaktı. Bagaja doğru yol almışlardı. Mizgin kızını kontrol etmek için önce bir banka koymuş ve hemen battaniyesini kaldırmıştı.

Ne büyük şanstı ki uyanık olduğu halde sessizdi. Göz temasını kızıyla kurmuş, çenesini biraz sevdikten sonra battaniyesini üzerine örtmüştü. Arkasında bekleyen kocasına döndü. "Sen şimdi bavulları mı alacaksın?"

"Müsaade edersen evet," diye çıkıştı Rezan.

Mizgin gözlerini kıstı. "Ben de geleceğim."

Rezan geleceğini biliyordu. Bir şeyden eksik kalması mümkün müydü? "Gelip ne yapacaksın?"

"Senin yakışıklı bir beyefendi olduğunu söyleyenlerin saçını başını yolacağım."

Rezan dinlemeden yürüdü. Mizgin onu dinlemediği için peşine takıldı. Elindeki numarayı sinirinden ha bire kontrol eden genç adam bu kadınla bir haftalık tatilin zor geçeceğini bir kez daha anlamıştı.

"Seninle bir yere gidilmez."

"Söylediklerini duyuyorum."

"Duy diye söylüyorum."

"O zaman ben de cevap vereyim. Ben hep böyleydim, Rezan. Sürprizi kendi başına yaptın. Beni getirmeseydin." Sanki Rezan'a değil sırtına konuşuyordu. Bir kere dönüp yüzüne bakmıyordu.

"Adı üstünde sürpriz. Hostesten başlayıp İstanbul'da ne kadar kadın kız varsa hepsine belayı saracağını tahmin edememiştim."

Mizgin sesindeki siniri algılıyordu. Hayır, ne söylemişti de bu kadar kızıyordu. "Alt tarafı hostes ne sordu, diye sordum. Başladın kadının avukatlığını yaptın. Bir de o yetmezmiş gibi İstanbul'da ne kadar kadın kız varsa hepsinin avukatlığını yaptın."

Rezan sonunda sırtını çevirip karısına döndü. O bıkkın sert ifade efil efil akıyordu yüzünden. "Urfa'ya bilet alıyorum, geri döneceğiz."

Mizgin kollarını iki yana açıp omuz silkti. "Al Rezan Ağa bana ne."

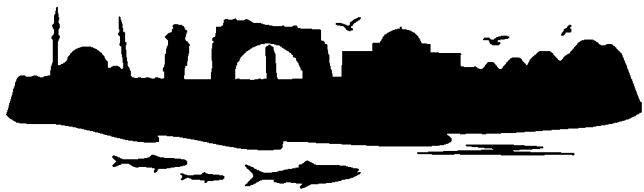
Rezan'ın gözleri bir anlığına açtığı kollarına takıldı. Kolları boştu. Kolları dolu değildi. Gözleri aşağı, ayakucuna doğru kaydı ama orası da boştu. Buraya üç kişi olarak gelmişlerdi, iki değil. Karısı düşündüğü şeyi yapmamıştı! Buraya kadar peşinden eli boş gelmemişti!

Mizgin kocasının etrafında bir şeyi aradığını fark edince gözlerini gözlerinden çekip ellerine ve ayağına baktı. Neyi arıyordu bu adam? Çantası yanındaydı. Bagajdan da bavullarını alacaklardı. "Neyi arıyor..." cümlesi daha tamamlanmadan gözleri ardına kadar açılmış, nefesi kesilmişti.

"Dilşa nerede?"

Kocasının sorusuyla balyozu beynine yemişti. Dilşa yoktu, Dilşa yanında değildi.

"Dilşa! Kızım!"

Bölüm 25

Kazandığını Asla Kaybetme

AKUT ekibi devreye girse ne kadar sürede bulabilirlerdi? Zira koskocaman havalimanında iğne atsan yere düşmeyecek kalabalıkta kızını bulması mümkün değildi. O kızını bulana kadar birilerinin kaçırması da mümkündü. Bir nefeslik canı kaldı Mizgin'in.

"Rezan, kızımı bul..."

Rezan rengi solmuş kadına bakarken aklını kaçıracağından endişe ettiği için burnundan soluyordu. "Ulan kaybeden sensin! Nasıl kızını unutursun!"

"Kavga etmeye yer arıyorsun hâlâ." Mizgin'in ağlamaklı sesi yüksek çıkmıştı. "Arkanı dönüp gidiyorsun!"

Rezan'ın gözleri koca havalimanında gezindi. Eliyle ensesini hiddetle ovuşturdu. Nasıl bulacaktı kızını? Endişe dört bir tarafını kaplayarak olduğu yerde hareket etmesini engellemişti. Güvenliğe haber vermeli, anons geçmeliydi. Dilşa'yı bulamadığı her saniye aklını kaybedecekti.

Etrafında dönen Mizgin elinde pusetle giden anneleri, çocukları ellerinde babaları görünce tutuştu. "Kızım gitti..." Can havliyle bağırıp dövündü. "Kızım, Dilşa'm gitti..."

Rezan kızını kaybetmişken ana feryadını koparan suçlu kadını izleyip bekleyemezdi. "Mizgin!" diye seslendi hiddetle.

Bacaklarına her darbesini attığında sesi yükseliyordu kadının. "Dilşa'mı aldılar... Yavrumu anasından kopardılar... Kaçırdılar kızımı..."

"Mizgin!"

Kocasının sesini kendini dövüp bağırmaktan duymuyordu. "Kaçırdılar kızımı... Daha ben ona doyamadan..."

Etrafındaki insanların dikkatini çekmişti. Kendini döven Mizgin'e sorular yöneltilmiş, kadın duymadığı için Rezan güçlükle ce-

vap vermişti. Nitekim bu şekilde olmayacağını anlayan Rezan polise haber vermeli ve acil yardımlarına başvurmalıydı. Dilşa kaybolur bulamazlarsa kendine gelemezdi bir daha. Sırtını karısına dönerek güvenlik noktasına doğru baktı. Bu kadın nasıl kızını unutabilirdi? Koca puseti nasıl gerisinde bırakıp kavganın derdine düşmüştü? Eğer Dilşa bulunmazsa Rezan hem kendini affetmeyecekti hem de Mizgin'i.

Üniformalı polis gözüne kesişince Rezan nefes almadan konuşmak için koşar adımlarıyla yürüdü. Kızını burada bulması imkânsızdı. Kayıp bir puset ve içinde bebek. Gören hemen polise teslim etse bulmaları kolaylaşacaktı.

Rezan kötü şeyler düşünmek istemedi. "Mizgin polise haber vereceğiz." Arkasından gelen kadına dönerek, "Acele et," diye hırladı. Lakin cümleleri havaya üflenmiş tomurcuk gibi boşluğa düşmüştü. "Mizgin?" Etrafını hızlıca tarayan adamın aklına korkunç gerçek çoktan düşmüştü. "Ulan sen de kaybolma!" Rezan kendi etrafında bir tur döndü. Döndükçe farklı yüzleri gördü.

"Mizgin sırası değil." Kendi kendine konuşmaya başlamıştı Rezan. Dilşa'yı daha bulamaz ve delirmenin eşiğine gelmişken şimdi bir de Mizgin'i kaybetmiş olamazdı. Şakası bile yapılamazdı bunun. Gözleri kafasında beyaz tülbent, şal, eşarp olan herkesin üzerinde tek tek gezindi. Yoğun kalabalığın içinde karısını seçecek kadar iyi tanıyordu. "Ulan ben bir ikinizi bulayım, sana kavga nasıl edilirmiş göstereceğim, Mizgin."

Rezan karısını kaybettikten sonra öfke ve telaşın harmanlandığı çekilmez haliyle polise ulaşmıştı. "Memur Bey yardım edin... Anons geçin, bir şey yapın... Kızım kayıp..."

"Ne zaman kaybettiniz?"

"On dakika oluyor."

"Tamam bize kaç yaşında olduğunu, ismini ve üzerinde ne olduğunu söyleyin." Polis memurunun Rezan ile hummalı konuşmasına telsize anons geçince ara verilmişti.

"Bebek," dedi Rezan. Polisin ani ilgisini üzerine çekince,"Pusetindeydi," cevabını zar zor dile getirmişti.

Polisin eli telsizle havada asılı kaldı. Rezan'a bakan gözlerini şaşkınlık sarmıştı. "Pusette bebeği kaybetmeyi nasıl başardınız, beyefendi?"

Rezan bir de bunun açıklamasını yapacaktı. "Karımın elindeydi," diye soludu. Devamında koca bir hiç ve saçmalık varken Rezan üstü kapalı anlatmıştı. Polis ve ekibinden iki tanesi daha dinlerken anonsu o esnada gerekli birimlere geçiriyorlardı.

"Danışmadan anons geçilecek şimdi." Rezan'a bilgiyi veren polis memuru güvenlik görevlilerine de anonsu geçmiş ve kapıyı kontrol altına almalarını söylemişti. İşin ucunda her türlü sorun ve sıkıntı vardı. "Eşiniz nerede?"

İç yanaklarını öfkeyle ısırdı. Cevabı verirken burun delikleri genişledi. "Kızımızı arıyor!"

Polis anladım dercesine kafasını salladı. Sonu iyi gözükmeyen bir olayla karşılaştıkları besbelliydi.

Mizgin kocasını kaybettikten sonra korkunun kuyusuna düşmüştü. Annesinin babasının kucağında olan her bebeğe koşup bakıyor, pusetlere âdeta saldırıyordu. "Dilşa, kızım neredesin?" Gözünde biriken yaşları hızlıca siliyordu. Kızının pusetini biliyordu. Ona benzerini bulursa Dilşa'yı bulacaktı. Ciğerleri sıkışıyor, aklını başına alacak kadar kendine zaman tanıyamıyordu. Rezan'ı zaten kaybetmişti. Kızını aramak için etrafına bakındığında kocası da kayıplara karışmıştı. Ne Rezan'ı bulabiliyordu ne kızını. Başını elleri arasında sıkıştırırken kulağını dolduran seslere takıldı.

"...bulanların danışmaya getirmeleri önemle rica olunur." Kızından mı bahsediyorlardı? Kızını anons mu geçiriyorlardı? Mizgin kulağını hoparlörlerden çıkacak sese odakladı. Aynı ses yine konuşmaya başladığında hayal kırıklığıyla dolmuştu. Zira bu sefer İngilizce konuşuyordu. "Ah İngilizce, okulda da seni hiç sevmedim... Yine sevmiyorum..."

Kendini bankın köşesine bıraktı. Diz bağları çözülmüştü. Dilşa'yı bulamazlarsa Mizgin kocasının öfkesine bırakmadan kendi acısından ölürdü. Kızı daha yeni doğmuştu. Daha kaç aylıktı ki? Belki şimdi acıkmıştı. Belki şimdi altını kirletmişti. Şimdi kimin elindeydi? Neredeydi? Ne haldeydi? Dakikalar birer asır gibi geçip Mizgin'i boğuyordu.

"Kızım iyi misin?" Omzuna dokunan bir çift elin varlığıyla irkildi. Mizgin dönüp baktığında yaşlı bir kadının kendisine merakla baktığını gördü. "Kızımı kaybettim, teyzecim."

Kaşlarını çatan yaşlı kadın Mizgin'e garip garip baktı. "Kızın kayıp sen burada mı oturuyorsun?"

Mizgin kadının sözleriyle cin çarpmışa döndü. "Ben keyfimden mi oturuyorum? Şu koca alana sığamıyorum ben."

"E bir zahmet, yavrum, kızın kaybolmuş."

Acısından delirmezse yaşlı kadının sözlerinden delirecekti. "Ben aklımı toplamaya çalışıyorum bu kadın iyice dağıtmaya çalışıyor!" Koca alana sığamıyordu. Aramaya devam etmeliydi. Kulağına ikinci bir anons sesi doldu:

"Mizgin Şahmaran, danışmaya bekleniyorsunuz. Mizgin Şahmaran, danışmaya bekleniyorsunuz."

İsmini duyunca kısa süreli bir durgunluk yaşamıştı. Kızı mı bulunmuştu? Dilşa'yı mı bulmuşlardı? Yüzündeki korku ifadesi silinmişti. Mizgin oyalanmadan danışmaya doğru koştu. Dilşa'yı bulmuşlardı...

Uzaktan kocasının siluetini seçer gibi olmuştu. İnsanlara çarpmamaya özen göstererek danışmaya doğru koşar adımlarıyla yürüyordu. Yakınlaştığı adamın Rezan olduğunu görünce hızını alamamış âdeta sırtına atlamıştı.

Dengesini kaybeden Rezan aldığı ağır yükle öne doğru tökezledi. Yere kapaklanmadan evvel dengesini kurabilmiş ve kambur haliyle sırtına binen yüke bakmak için kafasını çevirmişti. Gülümseyen karısını görünce deliye döndü. "Ne yapıyorsun ulan sen manyak kadın?"

"Dilşa'yı buldun değil mi?" Mizgin etrafına bakındı. İki polis ve insanlardan başka bir de puset aradı. "Kızımı buldun değil mi?" diye sordu.

Hâlâ üstüne çuval gibi binmiş kadının kalkmaya niyeti olmadığını anlayınca doğrularak Mizgin'i üzerinden itti Rezan. "Bulmadım kızını. Sayende kaybettik bulamıyoruz!"

Kendisini geriye iten kocasına tutunarak düşmekten kurtuldu Mizgin. "Bulamadın mı Dilşa'yı?" derken bütün gülüşü silindi. "Kızımı bulamadıysan niye beni çağırıyorsun? Ben kızımı arıyordum."

İki polis kısa süreli bakıştı. Küçük bebeğin neden kaybolduğu şimdi açıklanıyordu. Durum acil olmasa Rezan'ın hali tam gülmelikti.

"Lâ havle velâ," diyen adam en sonunda kendini boğacaktı. "Niye benimle gelmeyip kendi başına hareket ediyorsun kadın sen?"

"Dilşa yüzünden gözüm kararadı, Rezan."

Sessiz olduklarını zanneden çift tartışmaya devam etti. "Kavga etmenin derdine düşmeseydin kaybetmezdik. Kaybolma bir yere. Bir de seni çekecek sabrım yok, Mizgin."

"Benim de senin sinirini çekecek sabrım yok. Kızına sırtını dönüp giden sensin."

Rezan'ın kara gözleri büyüdükçe büyüdü. Bu kadın harbiden şuurunu kaybetmişti. "Ulan puset senin elindeydi."

Mizgin aniden duraksadı. "Olabilir, babası olarak sen de tutabilirdin."

Polis memuru korku ve acıdan ne yaptığını bilmeyen çiftin tartışmasını kesmek zorunda olduğunu biliyordu. Gerekeni şimdi yap-

malıydı. "Rezan Bey, Mizgin Hanım lütfen sakin olur musunuz?"

Polis memurunun keskin tınısı duyulunca tartışma aniden kesilmişti. "Tartışmak yerine aramamıza katılsanız daha sağlıklı olur."

Rezan memura hak verdi. Çehresi sinirden dalgalanıyordu. "Gerginim."

"Anlıyorum ama zaman kaybı olmasın. Bütün kapı güvenliklerine bilgi geçildi. Tarif ettiğiniz puset ve bileğinde Dilşa yazan bir bebek bulurlarsa bize hemen haber verecekler. Lakin koca havaalanı. Bulmakta biraz sıkıntı çekebiliriz."

Mizgin biraz daha konuşursa kocasının onu alnının ortasından vuracağına emindi. Oflayarak kalabalık alanı bir kez daha gözleriyle taradı. "Aramaya başlayalım, memur bey."

Memurların hareket etmesiyle Rezan ve Mizgin de peşlerine takılmıştı. Rezan karısının elinden özellikle tutmuştu. Mizgin'i kesin kaybederdi. "Sen yine kendi başına göre hareket edersin."

Mizgin sessizliğini korudu. Kocasıyla aramaya devam etti.

Polisin kızınızı en son nereye koymuştunuz sorusu üzerine banka doğru yürümüşlerdi. Uzaktan gördüğü pusetle, üzerinde duran pembe bebek battaniyesiyle ciyaklayan Mizgin kocasının elini bırakarak koşmaya başladı. Bu kesin Dilşa idi.

Başında duran orta yaşta bir kadın pusete uzanmış konuşup gülüyordu. Nefes nefese banka yetişen Mizgin hemen pusete eğildi. "Dilşa, kızım..." Bebeğe baktığında kendi kızını görünce yaşları gözünden hazırmış gibi akmaya başlamıştı.

"Dilşa, kızım..."

Dilşa'nın başında bekleyen kadın Mizgin'i görünce sevindi. "Sizin kızınız mı?" Arkasından gelen polis memurları ve telaşlı adamı görünce babası olduğunu anladı.

Mizgin sadece kafasını salladı. Puseti kucaklayarak kızına daha iyi baktı. Kızını bıraktığı yerde bulmayı beklemiyordu. Buraya bakmak aklının ucundan bile geçmemişti.

Rezan, Mizgin'in yanında yerini alarak kaybettiği kızını bulmanın rahatlığıyla sevdi.

"Anons geçilmişti, hanımefendi, duymadınız mı?"

Oturduğu yerden polise afallayarak bakan kadın kafasını olumsuzca salladı. "Hayır, duymadım. Bebeği sevmeye o kadar dalmışım ki."

Rezan kızına zarar gelmediği için gönül rahatlığıyla nefesini alıp vermiş, karısı onun aksine köpürmüştü. Kadına inanamayarak baktı. "Ben kızımı havaalanında kaybedeyim, sen sev. Bunun için mi doğurdum bu kızı, ablacım?"

"Koyduğun yere geri dönüp baksaydın, kızım," diyerek bankı işaret etti kadın. "Ben geldiğimde puset buradaydı. Bırakan ya da unutan sorumsuz anne babası gelir alır diye buradan kıpırdatmadım bile."

Rezan karısına inanamayarak baktı. "Teşekkür etmen gereken yerde, hanımefendiye niye ayıp ediyorsun?"

Mizgin kocasına kızgın göz bebeklerini çevirdi. "En azından danışmaya bırakabilirdi. Aklımızı kaybettik Dilşa'ya bir şey oldu olacak diye," dedikten sonra kadına tekrar döndü Mizgin. "Teşekkür ederim kızımı koruyup kolladınız, minnettarım."

Kadın hayrete düşmüştü. "Acınızdan ötürü sizinle münakaşaya girmeyeceğim, hanımefendi." Eğilip çantasını aldı. "Oğlum yurtdışından gelecek, onu karşılamak yerine kızınızın başında bekledim. Bu yaptığınız çok ayıp."

Mizgin yüzünü buruşturdu. "Kusura bakmayın, hanımefendi. En azından anonsu duysaydınız bile, kızım şimdiye kollarım arasında olmuş olurdu."

"Sen de kızını burada bırakmasaymışsın."

İki kadının atışmasını bu sefer polis değil Rezan ayırdı. "Karım adına özür dilerim sizden, hanımefendi. Ne olursa olsun kızımızı sağ salim bulduk. Teşekkür ederim."

Yapıcı davranışı karşısında suları durulan Jale Hanım, sadece Rezan'a geçmiş olsun dileklerini ileterek yanlarından hızla ayrıldı.

Rezan ardından polis memurlarına döndü. "Sizi de görevinizden ettik. Teşekkür ederim; Abdi Bey, Eşref Bey." Karısına dönmeden evvel yanında ne kadar insan varsa önce onlardan kurtulmalıydı.

"Bizim görevimiz bu, Rezan Bey. Çok geçmiş olsun."

Rezan elini uzatarak iki memurla da el sıkıştı. Polis memurları telsizlere anonsu geçerken Rezan ölümcül bakışlarıyla karısını yerine mıh gibi çakmıştı.

Mizgin bakışlarından kaçarak polislere dönüp teşekkür etti. Zırdeliliğine şahit olan iki adamdan utanmıştı. Polise teşekkür ederek vedalaşmış, bavulları aldıktan sonra çıkışa doğru ilerlemişlerdi.

Mizgin'in bu günden sonra Rezan'dan çekeceği vardı.

***

"Baba bugün bizi dışarı çıkarsın mı?" Sütüyle doyurduğu kızını giydirdikten sonra yatağa uzatarak kendi halinde bıraktı Mizgin. İstanbul havası kızına yaramamıştı. Sürekli huysuzluk edip ağlıyordu. Mizgin kucaklayıp sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Gerçi baban olacak insafsız seni kaybettiğim için bana ceza verdi. Urfa'ya dönene kadar bu evden çıkmayacakmışım." O günü anımsadıkça ruhu titriyordu. "Hele sen bir büyü. Babanın bana ettiği zalimliklerini sana anlattıktan sonra senin havalimanı maceranı da anlatacağım, kızım."

Kızı anlarmış gibi sürekli onunla konuşarak bir şeyler anlatıp duruyordu Mizgin.

"Bazen seni şu kızla yalnız bıraktığıma pişman oluyorum. Allah'tan bu söylediklerini hatırlamayacak. Ama yarın durumumuz nasıl olur, tahmin bile etmek istemiyorum."

Mizgin gözlerini kızından ayırmadan cevapladı. Sabah Rezan'dan işittiği bir ton azarlama yüzünden ona küsmüştü. "Çok korkuyorsan her gün şirkete götür. Orada altını temizle, anne sütünü nasıl becerirsin bilmiyorum ama bir şekilde sütünü ver. Eğlendir, sev. Akşam eve kızınla dön, dibimden ayrılma ben uyutana kadar."

Kendisine küsen karısının altta kalmamak için cevap veriyor olmasına şaşırmadı Rezan. "Merak etme, ben seni didik didik izleyecek ajanlar bulurum."

"Ben sana küsüm, daha fazla sohbet ortamı oluşturacak cümleler kurma."

"O zaman başından cevap vermeyeceksin," diyen Rezan yatakta sessizce uzanan kızına doğru yürüdü. Huysuzluğu bu dakikalarda dinmiş gibiydi. Kızını kucakladığı esnada göz ucuyla Mizgin'e baktı. Kafasını çevirmişti. Rezan sessizce gülerek Dilşa'yı kucakladı. Hâlâ kucağına alırken düşürecek, canını yakacak diye korkuyordu. Lakin Dilşa'yı görüp de sevmediği an kendini eksik hissediyordu. "Annen seni zehirlerse bana gel, gerçi o zaman bana bile düşman olmandan korkuyorum."

Dudaklarını ısıran Mizgin konuşmamaya inat etti. Sabahları tartışmayı âdet edinmişlerdi artık. Ne zaman gözlerini açsa kocasına gülümsediği on dakikadan sonra tartışma alevleniyordu.

Rezan bilerek onu kışkırtıyordu. Tıpkı şimdi yaptığı gibi. "Sana yaptığı yanlışları doğru gibi anlatır." Bundan emindi Rezan.

Mizgin omzunu silkti. O yanlış yapmamıştı ki hiç.

"Şimdi kendisine benim yanlışım yok diyordur ama sen büyü, sana anlattığımda doğruya yanlışa sen karar ver."

Gözlerini bayarak olduğu yerde kocasına sırtını daha çok döndü Mizgin. Düşüncelerini de bilmese olmuyordu sanki. Küs olduğunu söylediği halde kışkırtarak konuşturmaya çalışan kocasının oyununa gelmeyecekti.

"Seni doğurdu, hâlâ çocuk gibi de küsüyor."

Mizgin aynadan kocasının suretini izledi. Bazen bu adama kavuştuğu için nasıl bir iyilik yaptığını düşünürken, kavga ettiklerinde nasıl bir günah işlemişti ki böyle bir adamla evlenmiş olabileceğini de düşünüyordu.

"Annene söyle sırtını dönünce suçu azalmıyor, aksine büyüyor."

Gardını kıran Mizgin hışımla kocasına döndü. "Allah'tan kızım anlamayacak yaşta da annesine düşman kesilmiyor. Yoksa babası onu zehirleyecekti."

"En azından babası annesinden gizli yapmıyor." Kızını seven Rezan sakin sesiyle karısını delirtmeye devam etti. Sabah alt tarafı, 'Mizgin çok ses çıkarma, uyuyamıyorum. Dilşa'yı başka bir odada emzir,' demişti. Bu sebepten tartışmaları çok gereksizdi ki Mizgin uzatmıştı. Rezan ona ağzının payını verecekti.

Gözlerini şüpheyle kıstı Mizgin. "Dayanamıyorsun değil mi? Ben sana küsünce deli oluyorsun, çıldırıyorsun. Konuşmak için resmen bahane arıyorsun." Kendinden emin duruşuyla kocasını süzdü.

Yakalanan Rezan bıyık altından gülümsedi. Karısının onu tanıyor olması istediğini ona vereceği anlamına gelmiyordu. Emin misin der gibi bakıp kaşlarını ustalıkla kaldırdı.

Mizgin'in şüphesi yersiz çıksa da devam etti: "Evet, benimle konuşmak için geldin. Sana küsüm dediğim halde hâlâ uzatıyorsun." Ne yaptığını görüyor, gayet net anlıyordu. Rezan'ın küslüğü bitirmek yerine onu delirtme girişimleri gayet başarılı oluyordu.

"Farkındaysan şu an ben değil sen konuşuyorsun, Mizgin."

Cinnet geçirecek hale gelen kadın burnundan soluya soluya sırtını tekrar kocasına döndü. "Çünkü sana cevap veriyordum."

"Ben küs olduğunu sanıyordum."

Tırnaklarını avuç içine batıran Mizgin acısını hissetmemeye çalıştı. Rezan'a istediğini vermeyecekti. Sinirlendiği belli edip ona bu zevki tattırmayacaktı. Oturduğu yataktan ayaklanarak kocasına bakmadan odadan çıktı.

Kendisini meşgul edip sinirini alacak bir şey bulmalıydı. Oturma odasına geçerek açık televizyona odaklandı. Rezan Ağa iç karatıcı gündemi televizyondan takip ediyordu. Mizgin kumandayı alarak kanalı değiştirdi. Bir müzik kanalında durarak zamanını öldürdü. Rezan elbet yanına gelecekti.

"Mizgin!"

Kocasının sesi odadan yükselince Mizgin bozguna uğradı. Gelmesini beklerken çağırıyordu. Dilşa'nın sesi kulağına dolunca otur-

duğu yerden kalkarak seri adımlarıyla az önce çıktığı yatak odasına geri döndü. Sesi kesilmiş kızı babası tarafından seviliyordu. Kapıya yaslanarak kollarını göğsüne kavuşturdu. "Niye kızımı ağlatıyorsun, Rezan Ağa?"

Rezan kızını göğsüne yatırıp kafasını yatağın başlığına dayadı. "Annene burası yaramadı, Dilşa." Kızına konuşurken ses tınısı şefkatten daha fazlasını taşıyordu. Rezan kızına oldukça bağlıydı.

"Annene baban yaramıyor, kızım."

Söyledikleriyle içten içe deliye dönen Rezan sakinliğini korumak için kızını izlemeye devam etti. Dilşa olmasa muhtemelen şimdi Mizgin'i parçalamıştı. Daha fazla saçmalamaması için uyarıcı keskin bakışlarını kapıya yaslanan kadına iletti. "Kendine gel, o diline mukayyet ol."

"Babanın kıskançlığı tuttu, Dilşa."

Mizgin'in uyarıyı alacağını nasıl düşünebilmişti ki?! Gitme vakti yaklaşsa da Rezan ne kızından ne karısından kopamıyordu. Kapıdan çıktığı an Dilşa hücrelerini kemiriyordu. Kızını çok seveceğini biliyordu ama bu kadar bağlanacağını düşünmemişti.

"Babanın gitme vakti yaklaşıyor, kızım." Annesine haber vermek yerine kızıyla ilk önce vedalaşıyordu. Mizgin iç yanaklarını ısırarak karşısındaki tabloyu izledi. Rezan şu sıralar onu ihmal ediyordu. Dilşa'yı havaalanında kaybettiği için kendinden mahrum bırakarak cezalandırıyordu.

Rezan kızını öpüp kokladıktan sonra yatağa bırakıp ayaklandı. Mizgin'in sessizliği ve tehlikeli duruşuna aldırmadan ceketini ve kaşe kabanını giydi. Sigara paketini ve çakmağını telefonuyla beraber cebine koydu.

Mizgin'e doğru giderken yüz ifadesindeki sakinlik yavaş yavaş kayboldu. Karısının yüzü kızarmıştı ve Rezan yine kendince nelere sinirlenmiş olabileceğini düşündü. Yatak odasından çıkıp kapıya doğru ilerlerken karısının peşinden geldiğini biliyordu. Ayakkabısını ayağına geçirip Mizgin'e döndü. "Gözün kulağın telefonda olsun. Seni ararım sürekli. Kapıyı da herkese açma. Ben çıktıktan sonra kilitle."

"Tamam, Rezan Ağa."

Rezan kapı kolunu indirip çıkmadan evvel Mizgin'e döndü. "Benim orada sevdiğim senin kızın." Mizgin'i çenesinden yakalayıp kendine çekti. Öpücüğüyle kadını sersemleştirdikten hemen sonra geri çekildi. "Bu kadar kıskançlık yapmana gerek yok." Karısını kızarmış haliyle bırakarak en karizmatik gülüşüyle kapıdan ayrılıp gitmişti.

"Ah ulan Rezan." Çenesini sallayan Mizgin adama olan bütün küskünlüğünü yok ettiğine inanamıyordu. Bir öpücükle aklını çelip gitmişti. Mizgin arabaya binip giden adamı arkasından hâlâ izlerken kızının sesi yine kulaklarını doldurunca kapıya çarparak yerinden sıçramıştı. "Dilşa... Off..." Kapıyı hızla çarparak odaya doğruca koştu.

"Baban akıl bırakmadı ki bende." Söylene söylene ağlayan kızına ulaştı. "Baban gidince yine huysuzlanmaya başladın." Kızını dikkatlice kucakladı. Aşısını Rezan'a söylemeyi unuttuğu için söylenip durdu. Aşısını aile hekimliğinden arayıp yaptırmaları gerektiğini söylemişlerdi. Yarın gitmeleri gerekti.

Kızını kucağında sakinleştirirken telefonunu alarak annesini aradı. Dün ayaküstü konuşabilmişlerdi. Hazır Rezan yokken annesiyle konuşup sonrasında Dila ile dedikodunun dibine vurabilirdi.

Nasılsa Dilşa'yı kaybettiklerinden sadece Dila'nın haberi vardı.

***

Kocasının akşam yemeğine gelmeyeceğini öğrendikten sonra kendisine atıştırmalık bir şeyler hazırlayıp yemişti. Dilşa'nın süt ihtiyacı için özellikle tok kalmaya özen gösteriyordu. Sanki öbür türlü yemek yemiyormuş gibi! Dilşa'yı erkenden uyutmak istemediyse de ağlayan kızını beşiğe koyup uyutmuştu. Rezan'ın ne zaman geleceği meçhuldü. Evde olsa şimdi Evin'in, kızların yanında eğleniyor olacaktı. Rozan ile uğraşırdı. Tek başına olmak sıkıcıydı. Kapı kilidinin sesini duyunca oturduğu yerden hızla ayaklandı. Çok şükür Rezan gelmişti.

"Rezan, sen mi geldin?"

"Geldiğimi sanıyorum. Sana göre gelmediysem gel bak, güzelim, burada mıyım?"

Gözlerini deviren kadın çenesini sıkıntıyla salladı. Rezan Ağa ne zaman espri yapmayı öğrenecekti acaba? Ne zaman Mizgin'e bu zulmü etmekten vazgeçecekti? Kocasıyla uğraşmak için kapıya doğru ilerledi. Çok ses çıkarmamasını söyleyecekti. Dilşa en ufak seste uyanıyordu.

"Bakayım Rezan Ağa evinin yolunu doğru bulmuş mu?" Bu saate kadar neredesin demenin üstü kapalıydı. Hâlbuki saat daha yediydi. Gerçi İstanbul trafiği erken gelişine müsaade etmiyordu. Lakin Rezan iş yerinin yarım saat uzaklıkta olduğunu söylemişti. Bilerek bu kadar yakın mesafede ev almaları işine gelmişti.

Mizgin güleç yüzüyle kocasını karşıladı. "Aaa Rezan Ağa gelmişsin." Muzır ifadesiyle kocasına bakan kadının gözleri dolu elini görünce büyüdü. Bu neydi şimdi?

Karısına bakmayan genç adam ayakkabısını çıkarmakla meşguldü. Mizgin'in bakışlarını henüz fark etmemişti.

Sabahki tartışmaları için almış olamazdı. Zaten öpücüğüyle aralarındaki küskünlüğü yok etmişti. Ne içindi bu çiçekler? "Kesin bir şey yaptın." Şüpheli gözlerini kocasının dolu ellerinden çekmedi.

"Anlamadım, Mizgin?"

Gözleriyle kocasının elinde duran çiçekleri işaret etti. "Bana çiçek aldın. Sen bana durup dururken çiçek almazdın." Kollarını göğsünde kavuşturarak kocasına tek kaşını kaldırdı. "Daha doğrusu sen bana hiç çiçek almazsın!"

Sitem mi ediyordu, şüphe mi ediyordu Rezan fark etmedi ama az sonra vereceği bilgiyle bunların yerini deli kıskançlığı alacaktı. "Güzelim alınma ama bunlar sana değil."

Yerinde huzursuzca kıpırdanan Mizgin sol ayağının üzerine tüm ağırlığını vererek göğsünün altında birleştirdiği kollarından birini çekerek tırnaklarına baktı. Tırnaklarına bütün ilgisini vermiş görünüyordu ancak asıl ilgisi Rezan ve çiçekteydi.

"Hangi ölü kadına aldın?" Sesi duygusuzluk yüklüydü.

"Ne ölüsü?"

"Bu çiçek hangi canlıya gidecek?" Gözlerini tırnaklarından üç saniyeliğine ayırıp kocasına dikti. "Daha doğrusu ona ulaşamadan canını alacağım. Otomatikman cenazesine gitmiş olacak, Rezan Ağa."

Apaçık tehdit eden kadına çenesini sallayarak elindeki bukete baktı Rezan. Canlı buket bile bu kadının karşısında solardı. Sinirlenmedi, sinirlenmemeye çalıştı. Zira karısı yerine sinirlenecek hatta küplere binecekti. "Güzelim, asistanım Hayal'i hatırlıyor musun?" diye sordu. Hatırlıyor musun diye sormasına gerek yoktu. Bu kadın seneler öncesini hatırlıyordu. Hayal'i mi hatırlamayacaktı.

"Şu kocaman dudaklara sahip olan kadın?"

Hah! Tam hatırlayacağı yerden vurmuştu. Rezan sorusunu duymazdan geldi. Evet derse olacaklar işten bile değildi. "Asistanım zehirlenmiş, hastaneye kaldırmışlar. Geçmiş olsuna gideceğim."

Kaşlarını kaldıran Mizgin ağır ağır kafasını salladı. "Eee iyi o zaman ben hazırlanayım, gideriz. O çiçekleri ona yedirerek tamamlarım onu." Arkasına dönerek merdivenlere doğru giderken kocasının söyledikleriyle duraksadı ve ona döndü.

"Mizgin sen gelmiyorsun. Ben tek gideceğim."

"Aman Allah'ım. 3. Dünya Savaşı ha çıktı ha çıkacak. Bu ne kesinlik, yiğidim."

Rezan can sıkıntısıyla ofladı. Daha sabah bir tartışmayı bitirmişlerdi. Daha sabah kavganın eşiğinden dönmüşlerdi. Mizgin'i alttan almak ekstra sabır istiyordu. "Dilşa'yı akşam akşam nereye götüreceksin? Üstelik hastaneye bebek almıyorlar."

Mizgin omzunu silkti. "Ben gelmeyeceksem sen de gitmeyeceksin."

Adamın delici keskin bakışları karısını iyice huzursuz etti. "Hayal benim asistanım. Burada işlerimi iyi idare ediyor. Hastanede olan kadını nasıl ziyaret etmeyecekmişim?"

Dudaklarını ısıran kadın çiçeğe baktıkça nefes almayı unutuyordu. Kendisine daha önce asla gelmeyen çiçek şimdi başka kadına gidiyordu. Şartını peşinen koydu Mizgin: "Çiçek götürmeyeceksin."

Müstehzi ifadesiyle şart koşan kadına sordu Rezan: "Ya ne götürecekmişim?"

"Kolonya."

"Ne!"

"Çikolata da götürebilirsin. Madem gelmiyorum."

Tartışmak, didişmek, kavga edip araya kırgınlıklar koymak istemiyordu Rezan. Bu kadın her defasında bir problem çıkarmak zorunda değildi. Lakin göreviymiş ve bu görevi yerine getirmezse eksik hissedecekmiş gibi ısrarla sorun çıkarıyordu. Rezan bazen yapıcı olmaktan, alttan almaktan yoruluyordu. Uzatmakta niyetli değildi. "Dilşa nerede, Mizgin?"

"Uyuyor." Tersleyerek kocasını cevapladı kadın.

Rezan zaten kızı için eve gelmişti. Onu sevdikten sonra hastaneye gidecekti. Uyuduğuna göre şimdi gidebilirdi. Geri döndüğünde muhtemelen kızı uyanık olacaktı. Çıkardığı ayakkabılarını öfkeyle yeniden ayaklarına geçirdi. "Ben hastaneye gidiyorum. Bir iki saate ancak gelirim." Çiçeği alarak açtığı kapıdan çıkıp kapıyı arkasından kapatmıştı.

Gidişini sessizce izleyen Mizgin, Hayal'i hastane yatağında boğuşunu hayal etti. Daha kocasından çiçek alamamışken Hayal alıyordu. "Sen bir gel Rezan Ağa, bak ben sana ne yapıyorum." Ayağını hızla yere indirerek salona geri döndü. Rezan'a karşı kaybetmek hiç alışık olmadığı bir şeydi. Başka bir kadına çiçek götürüyordu. Şaka gibi! Hangi kadın bunu kabul edebilirdi?

Mizgin oturduğu koltukta kocasını beklemeye başladı. Bir iki saat beklemek işkence gibi olacaktı. Televizyon izleyerek oyalan-

mış, Rezan'ı aramamak için kendisiyle var gücüyle çatışmıştı. Dilşa'nın uyanmasıyla yalnızlığı son bulan Mizgin kocası gelene kadar kızıyla ilgilenmişti. Dilşa en sıkıntılı anında en büyük ilacı olmuştu. Rezan'dan sonrası ya da önceliği diye bir şey yoktu. Dilşa en etkili dermanıydı.

"Bazen benim kızım olduğuna inanamıyorum, Dilşa." Kızının anlamasını bekliyormuş gibi ciddi ciddi konuşuyordu. "Yani senin benden çıkmış olman bir mucize, bal küpüm."

Dilşa sadece annesine odaklanmış gözlerini kırpıştırıp duruyordu. Etrafı incelemediği zamanlarda annesini ya da babasını izliyordu.

"Anneyi her zaman daha çok sev. Görüyor musun baban daha annene çiçek almamış, başka kadına hasta diye çiçek alıyor. Ama ben Mizgin isem, ben senin annensem, kızım, bunu babanın yanına bırakmam."

Ne dediğini anlamayan minik bebeğini kucakladı. Akraba çocuklarını ısırarak, mıncırarak seven Mizgin kızına kıyamıyordu. "Şimdi anlıyorum annelerinin neden bebeklerini benim elime vermediğini. Sanki onların bebeğini yiyeceğiz. Yenilecek bir şey olsa daha seni çıktığı gibi yerdim. Değil mi, Dilşa? Değil mi, bütün bebeklerden daha güzel kızım." Kızının elini öpüp güldü.

"Başkasına göre de onların çocukları senin kızından daha güzel."

Rezan'ın sesini duyunca irkildi Mizgin. Sararan yüzüyle kocasına döndü. "Yılan mısın sen, Rezan? Bu ne sinsi hareketler?"

"Kapının kilidini iki kere çevirdim. Kapıyı kapattım, seslendim sana." Açıklama yapan Rezan yine sakindi. Karısının bazen kulaklarına tıpa taktığından şüpheleniyordu. "Kulak zarını mı patlattın, kadın?"

Olumsuzca kafasını sallayan kadın kucağında kızıyla kocasına sırtını döndü. "Hayal Hanım'a çiçeğini verip kadını mutlu mesut ettin mi?"

Rezan telefonunu, sigara paketini, arabanın anahtarını orta sehpaya koyup annesinin kucağında sessizce mırıldanan kızına doğru yürüdü. Sırtını dönmeyi âdet edinen kadının yanına geçip oturdu.

Dilşa'nın uyuyor olduğunu bilseydi eve gelmez direkt hastaneye geçerdi. Böylece Mizgin de çiçeği görmezdi. Karısına bakarak pervasızca döküldü: "Çiçeği götürdüm, nişanlısı aldı elimden. Bunu mu duymak istiyorsun? Patronum bana çiçek aldı, havalara gireyim demedi, zaten hali yoktu. Seni ve kızımı sordu. Hasta olmasaydı seni görmek için bir kahveni içmeye geleceğini söyledi."

"Sonuca bakarım ben, Rezan Ağa."

Rezan kaşlarını çatarak daha çok karısına yakınlaştı. "Neymiş sonuç?"

"Beni götürmedin ve çiçekle gittin."

Rezan yüzünü hiddetle avuçladı. Sakin kalmaya çalıştığı her anını zehir zemberek eden bir kadına sahipti. Sinirlenip küplere binince suçlu o oluyordu. "Evet, gittim. Ne olacak, yine küsüp sırtını döneceksin ki yaptın da."

Sinirlendiğini anlayan Mizgin kocası yerine kızına bakıp konuştu: "Baban yaptığı hareketinin farkında olsaydı keşke, kızım."

Hayretler içerisinde karısına baktı Rezan. "Hah bir bu kalmıştı." Çıldırmış karısına alayla güldü. "Yani bunu istiyorsun? Dilşa bahanesiyle benimle konuşmadan içinde ne tutmuşsan dökeceksin."

Mizgin kocasının alaylı gülüşünün aksine hunharca güldü. Sarsılan omuzları kollarını güçsüzleştirmişti. Rezan kızını tutarken Mizgin gülmeye devam etti. "Benim seninle konuşmak için kızımı bahane etmeme gerek yok ki..." Ağzını avucuyla kapatan kadının gülüşü arasında boğuk çıkan sesi Rezan'ı istemsiz güldürdü.

Delirtiyor, arada zıvanadan çıkarmayı itinayla başarıyordu ama bu kadını seviyordu. "O zaman kızımızı," diyerek son kelimeyi bastırdı. "Kavgana alet etme, ne diyeceksen yüzüme de."

Rezan Ağanın acısı belli olmuştu. "Kızım dediğim için yediremedin mi kendine?"

"Nihayetinde tek başına yapmadın."

"Dokuz ay karnında sen taşımadın."

"Siz kadınlara bahşedilmiş bu mucize, ne yapmamı bekliyorsun?"

"Kızım demem zoruna gitmesin yani. Ya da kızım bana daha çok düşkün olursa kıskanmayasın. Annesiyim neticede." Bilhassa kızım diyerek ve üstüne ısrarla basarak kocasını derinden sarsıyordu.

"Bazen fena kaşınıyorsun."

"Seni kışkırtmak boynumun borcudur, Rezan Ağa."

"Bir gün tümden hesabımızı kapatacağız, Mizgin Şahmaran."

"Şah damarımdan başla."

"Hayır, önce dilinden başlayacağım."

Karşılıklı nefessiz atışmaları Mizgin'in kasıtlı olarak durmasıyla arada kesilmişti. Kafasını öne eğerek kucağında tuttuğu kızına gülümsedi. "Duydun değil mi, annecim? Babanın şiddetine sen şahitsin."

Çekeceği daha çok sabır vardı Rezan'ın. "Yarın hazırlan. Bir arkadaşım bizi akşam yemeğine davet etti. Dışarıda olacağız."

Mizgin burun kıvırdı. "Arkadaşların çağırmasa bize İstanbul'u gezdirmeyeceksin ama." Gözlerini devirerek tekrar kızına baktı. Rezan'ı pür dikkat kesilmiş izliyordu. Mizgin kıskansa da baba kızın birbirine olan sevgi bağına hayrandı.

"Arkadaşım çağırmasaydı bile yarın için planlarım vardı. O planlarımı bozdu."

Mizgin umursamaz takınarak kafasını salladı. "Yarın Dilşa'nın aşısını yaptırmamız gerek. Aile hekimliğinden aradılar."

"Tamam yaptırırız." Kızını annesinin kucağından alarak yanına yatırdı. Eğilip ellerini, yüzünün her santimini öptü. Yine Dilşa'yı özlediği bir günü geçirmişti. "Babayı özledin mi, kızım?"

"Evet, gözü uyurken bile yollarda kaldı babası."

Rezan kızından gözlerini ayırmadan cevapladı: "Bir de benim esprilerime laf söylersin. Paslanmışsın, Mizgin?"

Mizgin şuh bir kahkaha atarak Rezan'ın bakışlarını üzerine aldı. "Pası silsen fena olmaz, Rezan Ağa." Cilveli edasıyla kıpırdanarak kocasının üzerine eğildi.

Karısının şuh kahkahasının üzerine ayartıcı bakışları eklenmiş, yetmemiş adamı saniyesinde eritecek cümleler ağzından dökülmüştü. Suratı iyiden iyiye kızaran adam zorlukla yutkundu. Gözlerini Mizgin'den çekse anın büyüsü bozulacaktı. "Yapma, kadın. Kızımdan utanıyorum." Alayla konuştu.

İstifini bozmayan Mizgin gözlerini hafif kıstı. "Öyle mi? Ne yapıyormuşum ki?"

Ne yaptığını Rezan söylemeyecekti. Bu kadın son verecekti. "Böyle bakmayı kes, adamakıllı otur. Kızın var demem seni alırım..."

Mizgin cümlelerinin devamını, "Eee?" diyerek kesti. Zira Rezan'ın bunu yapacağından şüphesi yoktu.

Rezan sabır çekerek kızına döndü. "Büyüdüğünde anneni tanıyacak, benim annem neden böyle manyak bir kadın, diye soracaksın kendine, kızım. Bil ki çok geç olacak."

Mizgin cevaplamak yerine bakışlarıyla adamı bir kez daha yerinde rahatsızca kımıldattı. Üstelik gece boyunca da bunu sürdürmüş, kızını uyuttuktan sonra yorgun düşerek kocasının kolları arasında uyuyakalmıştı.

Yarın yorucu bir gün olacaktı.

***

Sabah uyanır uyanmaz hazırlanıp evden çıkmışlardı. Dilşa'nın aşısını Rezan hastanede yaptırmış, kahvaltıyı dışarıda ettikten sonra karısına söz verdiği gibi İstanbul'u dolaşmışlardı.

Tarihi eserleriyle, camileriyle, parklarıyla, kültürüyle zengin olan şehri Mizgin ailesinden sonra bu sefer kendi ailesiyle ilk defa görmüş gibi keşfetmişti. Soğuğuna rağmen, kızı için endişelenseler de sıkı giydirdikleri için açık havada kısa kısa süren gezintileri yapmışlardı.

Akşam yemeği için eve geri dönmek zorunda kalmışlardı. Mizgin kocasının arkadaşlarıyla tanışacaktı. Bunun için de oldukça heyecanlı ve meraklıydı. Kocasının arkadaşlarını hep merak etmişti. Adem ve Yağmur'u tanıdıktan sonra bu merakı iyice depreşmişti. İstanbul'dan sonra en büyük keşfi Rezan olacaktı.

Kızını beşiğe koyduktan hemen sonra kendini banyoya atmıştı. Böylesi özel günler için belirli parçaları alışveriş esnasında almıştı. Bakalım Rezan Ağa ne diyecekti bu duruma!

Kısa bir banyo sefasından sonra saçlarını kurutarak çıktı. Kocasının havlusunu ve bugünkü kıyafetlerini yatağın üstünde görünce duraksadı. Ne çabuk hazırlanmıştı? Bu da demek oluyordu ki acele etmeleri gerekti.

Mizgin hemen kafasında tasarladığı kıyafetlerini dolaptan çıkarıp yatağa bıraktı. Bornozundan kurtulduğu gibi iç çamaşırlarını giyinmiş ve kuruttuğu saçlarını saç düzleştirici makinesiyle düzleştirmişti. Saçı bittikten sonra yatağa bıraktığı kıyafetlerine dönerek bir çırpıda üzerine geçirdi.

Tuvalet masasına geri otırarak makyajını sade haliyle tamamladı. Saçlarının ön tutamlarından alıp salaş bir halde arkaya doğru götürerek küçük tokayla sabitleştirdi. Hazırlığı bitme aşamasına gelmişti. Acaba Rezan ne diyecekti?

Giyeceği topuklu ayakkabıyı ayağına geçiremeden kızının kesik ağlayışı kulaklarını doldurdu. Arabada uyuyan kızı evde beklediğinden daha fazla uyumuştu. Yine de Mizgin'in hazırlığına engel olmamıştı.

"Benim güzel kızım mı uyanmış?" Sevinçle beşiğe doğru yürüdü. Gözleri cin gibi açılmış Dilşa'yı bulunca daha erken uyandığını anlamıştı. "Annenin hazırlığı bitti. Şimdi güzel kızımı hazırlayalım. Baba biraz daha delirsin." Haince sırıtan kadın kızını üzerindeki renklere uygun elbise ve montla giydirmişti. Küçük ayağını saran botunu giydirdiğinde ısırmamak için zor tutmuştu kendini. Hem ruju hem kızının külotlu çorabı heba olacaktı.

Küçük çantasına -en azından kızının eşyalarının sığacağı büyüklükteydi- bütün ihtiyaçlarını ve kendi ihtiyaçlarını doldurmuştu. Çantasıyla aynı renkte kabanını alarak, kucağına aldığı kızıyla beraber yatak odasından çıktı. Salona doğru adımları attıkça nefesi kesintiye uğramıştı.

"Baba seni her halinle beğenir de," deyip üzerine son bir kez bakındı. "Bana ne diyecek acaba?" Beğeneceğinden şüphesi yoktu. Ya da ilk defa göreceği için yakıştırmayabilirdi de.

Mizgin merdivenleri inerek salon açıklığında koltukta oturan kocasına baktı. Elindeki telefona o kadar dalmıştı ki gelişlerini fark etmemişti. Kalbi ağzında atan Mizgin gözlerini pür dikkat Rezan'a dikti.

Ağzını açarak derin bir nefes aldı. "Biz hazırız," diye seslendi.

Topuklu ayakkabının sesini işittiği halde maillerine baktığı için dönememişti Rezan. Beklediğinden uzun sürmüştü karısının hazırlanması. Herhâlde ne giyeceğine karar verememişti.

Rezan kafasını kaldırıp merdivenlerin önünde duran karısına çevirdi gözlerini. Gördüğü karşısında afallayan genç adam kafasını tekrar telefonuna çevirdi. Yanlış görmüştü. O kadın karısı değildi. Gördüğü şeyden emin olmak için tekrar kafasını aynı yöne çevirdi.

Yok, görüntüde bir değişiklik yoktu. Kara gözleri kadını baştan aşağı süzdü. Beline kadar uzanan siyah saçlarından, ayaklarında parıldayan zarif topuklu ayakkabılarına kadar ağır ağır inceledi.

Kumaş, krem rengi salaş pantolonu görünce nutku tutuldu. Ciddi ciddi pantolon giymişti. Mor renk gömleğiyle şıklığını tamamlayan kadının sade makyajı da Rezan'ın göğsüne oturmuştu. Bu nasıl güzellikti! Rezan karısını izlemeye doyamadı. Pantolonla ilk defa görüyordu. Bu kadar yakışacağını düşünmemişti.

"Mizgin nerede?"

"Burada işte."

"Yok, Mizgin olsa böyle giyinmezdi." Telefonu koltuğa bırakıp yerinden ağır ağır kalktı. Adımları karısına ve onunla uyumlu giydirdiği kızına doğru yaklaştıkça adamı heyecan bastı. Bu güzellik abidesi kadını nasıl götürecekti? İnceledikçe beğenisi hayranlığa dönüşen Rezan, karısının dibinde bittiğinde nefesini yüzüne üfledi.

"Ulan bu nasıl güzellik!"

Bölüm 26

Sen Dualarımın Kabulüsün

Belki bazılarına göre mübalağa ediyor belki bazılarının nazarında az ve eksik söylüyordu. Olağan dışı bir haliyle gördüğü zaman tepkisiz kalması imkânsızdı. Bu kadın sadece kaşı gözüyle değil, tükenmeyen sevgisiyle, en huzursuz anını bir deliliğiyle yok ederken, sabrını zorlamadığı çılgınlıkları yaparken güzeldi. Rezan bu kadına bir mükâfat gibi bakıyordu. Bütün kötü günlerin sonunda ona hediye edilen bir mucizeydi.

Güzeldi ve bunu inkâr etmesi olanaksızdı. Fakat şu an karşısında o kadar farklı bir kadın bulunuyordu ki yutkunmakta dahi zorlanıyordu. Elinde olmadan karısının etrafında bir tur ağır ağır döndü. Gözleri her bir noktasını en ince ayrıntısına kadar inceliyordu. Tuttuğu nefesini bıraktı.

Mizgin kucağında kızıyla kocasının incelemesine son vermesini beklerken, içten içe keyifleniyordu. İlk defa böyle giyinmiyordu. Daha önce ailesiyle de İstanbul'a geldiğinde yine pantolonla çıkıp rahat rahat gezmişti. Lakin kocasının karşısına ilk defa böyle çıktığı için şaşırmasını normal bulmuştu.

"Allah bize bağışlasın kızımız biraz ağır, artık çıksak."

Karısının sabırsızlığıyla kapıldığı büyüden kurtulabilmişti Rezan. Dilşa'yı elinden alırken, konuyla alakası olmayan soruyu yöneltti. Düşün düşün içinden çıkamıyordu. "Biz berdel hükmüyle evlenmeseydik ve kavuşmak yine nasibimizde olsaydı, nasıl bulacaktık birbirimizi?"

Mizgin'in yüzüne sımsıcak gülümsemesi peyda oldu. "Nasipte varsa gerisi bir şekilde geliyor." Sıcak gülümsemesi kendini beğenmiş bir ifadeye büründü. "Bana âşık olurdun, babamdan istemek için elinden geleni yapardın, Rezan."

Rezan gülünce kaşe kabanını üzerine geçirdi Mizgin. Sorulacak soru muydu bu şimdi? "Seni istemeye gelecek halim yoktu, Rezan. Aslına bakarsan yapmayacağım şey değildi ama Cengiz ve Mesut hapishaneyi sevmediklerinden onları düşünerek kendimi durdurdum."

Sormakla hata etmişti Rezan. "Ne kadar düşünceli bir karım var." İroni yapan genç adam, hazır olduğundan, "Hadi çıkalım," diyerek çantasını alan karısının elinden tutarak evden çıktı. Kapıyı kilitleyip, arabaya yürümüşlerdi. Havanın keskin soğuğu ikisini titretmiş, Rezan soğuk arabaya kızını bindireceğinden yüzünü buruşturmuştu. "Önden gelip arabayı ısıtmam gerekiyordu." Oflayarak ön koltuğa binen karısının kucağına kızını bıraktı.

Mizgin soğuk derilere oturunca yutkunmuştu. Kocası arabaya biner binmez çalıştırıp hemen ısınması için en yüksek derecede klimasını çalıştırmıştı. Yola çıktıklarında Mizgin kızını emzirmek için göğsünü açmıştı. Dilşa arada emmeyi bırakıp süte banmış ağzıyla kocaman gülüp tekrar emiyor, anne babasına güzel dakikalar yaşatıyordu.

"Dün yan komşularımla tanıştım. İki şeker kız kardeş. Anne ve babaları Adana'ya gitmiş; ikisi evde tek kalıyor, bir de erkek kardeşleri var."

"Öyle mi?"

"Evet, Dilşa'yı çok sevdiler görsen."

"Eminim sevmişlerdir." Rezan konuşan karısını dinlerken göz bebekleri kızının üzerindeydi. Hazır kırmızı ışıkta duruyorlarken, bir saniye olsa dahi gözünü ondan ayırmak istemiyor, her anın tadını çıkartmak istiyordu. Özellikle kızıyla göz göze geldiğinde, bazen aniden beliren o minik gülüşünü yakaladığında dünyalar onun oluyordu. Mizgin'den başka hiçbir kadını sevmeyeceğini düşünürdü Rezan. Lakin evladı, kokusu, bakışı her şeydi. Baba olmak bambaşka bir duyguydu. Derin bir iç çekti. Mizgin'e belli etmek istemese de kızına deliler gibi âşıktı. Bazen deli gibi bağırası geliyordu.

"Ulan baba olmak çok güzel," demek istiyordu. Ama bunu içinde yaşamayı daha mantıklı buluyordu. Bakışları kızının üzerinde parıltıyla gezerken karısının kırgın sesini duydu.

"Tabii ben burada duvara konuşuyorum. Mizgin kim ki?"

"Anlamadım." Anlamsız bakışlarıyla karısına döndü Rezan.

"Hah çok iyi. Vallahi helal, alnından öpmek istiyorum."

"Neden?" Şaşırmıştı genç adam. Kızına o kadar çok dalmıştı ki ne dediğini anlamamıştı. Bir şey de söylememişti Mizgin kızsın alınsın.

"Dinlemediğini kanıtladığın için. Bu kadar belli etmez insan. Pes!" Kocasına sırtını dönüp dışarıyı izlemeye başladı. Dilşa sütünü emerken, Mizgin onu yok sayan kocasıyla iletişimi kestiğini belirtmek için sırtını dönmüştü.

"Mizgin şu triplere girme."

"Tribe giren kimmiş?"

"Fesuphanallah."

"Vay, sanki suçlu benmişim gibi bir de sabır dilenmeye başladın. Allah bana peygamber sabrı vermiş hâlâ senin gibi bir adamla mücadele ediyorum."

"Tövbe tövbe." Rezan daha ne olduğunu anlamadan kendini karısıyla atışmalarının ortasında buldu. Nasıl beceriyordu da birden tartışma ortamını ustalıkla oluşturabiliyordu. "Buluttan nem kapan ve bunu iki lafında bir yapmayı başaran tek varlıksın. Sen insanın kimyasını sömürürsün, kadın."

Araba hareket edince Mizgin yeniden kocasına döndü. Her şeye alındığını söyleyerek zan altında bırakıyordu. "Hey yavrum hey, ben her şeye alınsaydım sana nefes alacak bir hayat bırakmazdım." Hızını alamayıp didişmesine devam etti. "Hem gayet iyi yapıyormuşum, beni görmezden gelirsen kimyanı bozarım."

İçinden sabır çekerek karısını cevapsız bıraktı. Giderayak bir tartışma veya kavgaya dönüşen bir kıvılcımı ateşlendirmek istemiyordu Rezan. Karısına yan bir bakış attı. Gömleğinin düğmelerini iliklediğini görünce kızına baktı. Annesini pür dikkat izliyor, yumruğunu emiyordu.

Mizgin kocasına dönünce çenesinin gerilmiş olduğunu fark etti. Çehresine o sinirli ancak onu gölgeleyen ifadesi konmuştu. "Gerçekten çok merak ediyorum, hiç hayatında sana laf atan, ciddi bir ayar veren oldu mu?" Laf söylemeyi çok iyi bilen kocasının dumur olduğu bir olay da mı yoktu? "Beni katma, ben hep yapıyorum sana. Mizgin dışında sana hayatının ayarını veren bir delikanlı var mı?" diyerek pervasızca gülümsedi.

Kadının gülen yüzüne gözlerini devirdi Rezan. "Yok!" diyerek tersledi.

Gülümsemesi kahkahaya dönüşen Mizgin, "Hadi oradan," diyerek inanmadığını belirtti. İllaki olmuştu ve Rezan hemen şimdi onunla paylaşacaktı. "Var, Rezan. Hissediyorum. Hadi anlat, çok merak ediyorum."

"Allah Allah, sen bunu nasıl bilmezsin?" İmalı sesiyle karısına manidar bir bakış atan Rezan ardından açıkladı: "Aslında var, bir

gün hayatımın ayarını yemiştim. Benim için sadece donup kaldığım bir tek o var." Yeniden hatırlayınca rengi solmuştu.

Gözleri öğrenecek olmanın heyecanıyla parladı kadının. Meraklı edasıyla bedenini kocasına çevirdi. "Sana hangi delikanlı ne yaptı?"

Burnunu çeken Rezan, "Fen Bilgisi öğretmenimiz Bulut Bey idi," diyerek hasretle gülümsedi. "En sevdiğim öğretmenlerimdendi. Ortaokul son sınıf, sınavlara az kalmış. Harıl harıl çalışıyoruz. Derste bir soru sordu. Cevabı bulmakta bütün sınıf zorlanıyoruz. Notlardan arıyoruz bulamıyoruz. Herkesin içinde ben izin isteyerek soru sordum."

"Ne sordun?" diyen Mizgin kızını kucağında ağlamaması için salladı.

"Bir ipucu verir misiniz, diye sordum. Yanıma yanaştı. Ceketinin iç kısmından sarkan bir ipi eliyle kopardı, bana uzattı. Al sana ip ucu, dedi. O an yediğim ayarı hayatım boyunca kimseden bir daha yemedim."

Mizgin, burada olsa Bulut öğretmenin elini sıkıp teşekkür edecekti. "O yaşta sana biraz ağır gelmedi mi yediğin ayar?"

Rezan karısının sesindeki cıvıltılı tınıyı alınca bakışlarını yoldan çekip ona çevirdi. Dalga mı geçiyordu, yoksa ciddi ciddi soruyor muydu? "Gelmez mi? Bütün sınıf sessiz sessiz kıkırdadı. Bir daha hiçbir öğretmenimden ipucu istemeye cesaret edemedim."

Mizgin sessizce gülmeye devam etti.

Rezan o gülüşü bozmaya ant içti. "Hatta sınıfta hoşlandığım Nur adında güzel bir kız vardı. Bir tek o gülmedi. Benden hoşlandığını o zaman fark etmiştim. İnsan sevdiği adamı incitmemeye özen gösterirmiş, bana bunu o kalabalığın içinde öğretmenin ayarından sonra Nur öğretti."

Gülüşü yüzünden yavaş yavaş silindi Mizgin'in. "Başlarım şimdi sana da, senin Nur'una da."

Madem mesele kızdırmak ve damarına basmaktı, Rezan eline geçen fırsatı son damlasına kadar kullanacaktı. "Başlasan ne olacak? Biz birbirimizden hoşlanıyorduk. O günden sonra teşekkür etmek için yanına gitmeye karar verdim ama benim gibi gülmeyen hatta kızlarla nasıl konuşacağını bile bilmeyen dağ adamının yapamayacağı bir işti. Suat'ı gönderdim teşekkür için. Yine o cesaret edip yanıma geldi. Rezan sen zor birisin, seni biliyorum ama teşekkürün için birilerini göndermene gerek yoktu, dedi. İnanır mısın, Mizgin, Nur o zaman gözüme dünyanın en güzel ve narin kızı göründü. Eminim ki hâlâ o nezaketinden bir şey kaybetmemiştir."

"Gözünde bir mahşer hasreti görüyorum, Rezan."

Rezan Şahmaran'ın kahkahası uzun sürmüştü.

Yolculuğun sonunda yemek yiyecekleri restorana varmışlardı. Kızıyla beraber arabadan inerek anahtarı valeye teslim ettikten sonra kapıdan hızlı adımlarla içeriye girmişlerdi. Geldiklerinden beridir huysuzluğu dinmeyen kızının tekrar mızmızlanmasıyla suratını buruşturan Mizgin kocasıyla göz göze geldi.

"Hasta mı acaba, Mizgin?"

"Yok değil. Daha alışamadı herhâlde ondan."

"Çok ağlarsa ya da sen yapamazsan kalkalım de kalkarız. Sorun olmaz."

"Sorun biz değil. Birazdan kızın bağıracak sağır sultan bile duyacak. Ona üzülüyorum. Mikrofon yutmuş gibi."

Tebessüm eden Rezan elini karısının beline atarak onları bekleyen arkadaşlarına vardı. Masaya yanaştıklarında genç çıtı pıtı bayan nefes almadan Mizgin'in yanında belirmiş kucağından Dilşa'yı sevinçli mırıltılarıyla almıştı.

"Cansu çocuklara aşırı düşkün, kusura bakmayın."

Mizgin gülümseyerek kızını kadının kollarına bırakırken onu izleyen adama tebessüm etti. "Yok olur mu öyle şey." Elini uzatan adamın elini sıktı Mizgin. "Ben Selim, bu da eşim Cansu."

"Memnun oldum, ben de Mizgin."

Dünyadan kopmuş vaziyette Dilşa ile ilgilenen Cansu'nun gözleri mücevher gibi parlıyordu. "Ya Rezan Ağa bu çok şeker. Mizgin kızını bana ver." Sımsıcak ses tonu Mizgin'in ilgisini çekmiş ve Cansu'ya yöneltmişti.

Kıkırdayan kadının içinde fırtınalar kopmuştu. Ah, kızını başka birine vermek. Resmen diri diri öldürmeye benzer bir şeydi bu. "Öl de öleyim, Cansu ama bunu benden isteme." Kocasının çektiği sandalyeye oturan Mizgin, teşekkür ederek karşısında duran Cansu'yu izledi. Daha tam olarak tanışmadan hemen kaynaşmışlardı. Bunu bir kez daha söyleyecekti. Rezan'ın arkadaşlarına bayılıyordu. Bu kadar samimi ve tatlı insanları dostu olarak etrafında barındırması takdire şayandı.

"Yok yok, Rezan Ağa da beni öldürür," diyen Cansu gülerek tekrar Dilşa'ya çevirdi gözlerini. Selim'in telefonunda fotoğrafını görmüş ve kucağına alacağı anı sabırsızlıkla beklemişti.

"Çocuk yok mu?" diye tereddüt ederek sordu Mizgin.

"Olmaz mı? İki tane canavar gibi oğlumuz var; Efe ve Ege," diyen Selim, onları annesine bıraktığı için kendini tebrik etti.

Rezan karısının tanışma hevesini gülümseyerek izledi. Mizgin kafa dengi insanları sevdiği kadar yeni insanlar tanımaya da bayılıyordu.

"Onları niye görmüyoruz burada?" diye sordu Mizgin.

Selim'in gözleri büyüdü. Etrafına bakınıp kafasını salladı. "Restoran gayet şık ve derli toplu. Dağıtmamıza gerek yok değil mi, Rezan Ağa?"

Rezan manidar bakışlarıyla dostunu süzdü. "Sen şuna rezil olmak istemiyorum desene, Selim."

Mizgin haylazlıklarını düşününce istemsizce güldü. "O kadar felaketler mi?"

Soruyu cevaplamayı Cansu uygun bulmuştu. "Aslında Ege iyi ve sakin ama abisi Efe o kadar huysuz ve kavgacı ki, benim kibar oğlumu kendine benzetiyor. Kaynanam bile Efe'nin babasının küçüklüğüne benzediğini söylüyor."

Selim pes ederek karısına döndü. "Bunu söylemediğin bir Mizgin kalmıştı, ona da söyledin."

Cansu kıkırdayarak Mizgin'e baktı. "Hayatın hızına uyacaksın değil mi?"

Rezan ikisini tanıştırdığı için bir an tereddüt yaşadı. Yağmur daha sakin ve ılımlı bir kadınken, Cansu bazen karısından daha deli bir kadın oluyordu. İkisi kafa kafaya verse Efe ve Ege'den daha beter olacaklardı.

Düşüncelerini bir kenara bırakarak garsonun getirdiği menüye odaklandı. Mizgin'e yiyeceği yemeği kendisi seçmişti. Karısının ağzının tadını biliyordu. Mizgin de menüye ilgiyle bakmamış, ne seçerse onu yiyeceğini söylemişti.

"Dilşa'nın adını kim koydu?"

Selim karısını cevapladı: "Rezan Ağa koydu."

"Peki, anlamı ne?"

Mizgin manidar gülümsemesiyle topu Rezan'a attı. "Bence bunu Rezan Ağa sebebiyle açıklasın."

Rezan üç saniyelik yan bakışlarıyla karısının topuna terslenip gülümseyerek Cansu'ya döndü. "Mizgin bana ismi gibi kendisiyle müjde getirdi, Dilşa da neşe getirsin dedim ve adını verdim."

"Çok güzelmiş anlamı. Allah bağışlasın, Rezan Ağa."

Bir süre daha kaynaşma sohbetinde bulunmuşlardı. Siparişleri gelince Mizgin Dilşa'yı yanına almış, Cansu ısrar ettiği halde yemeğinden etmemek için kucağına almıştı. Herkes iştahla yerken Mizgin güç bela iki lokma alabilmişti. Dilşa'yı almak isteyen kocasına da izin vermemişti.

"Suat ne yapıyor bu arada?"

"Bildiğin gibi, Selim, iş güç uğraşıyor."

Rezan karısının meraklanacağını bildiği için asıl bilgiyi verdi. "Benim ve Suat'ın ortak arkadaşları çok hatta neredeyse hepsi. Sadece Adem'i ve Yağmur'u tanımıyorlar."

Mizgin aldığı bilgiyle sevindi. Herkesin birbirini tanıması aslında güzel bir şeydi. Bundan sonra herkes en merak edilen Mizgin'i tanıyacaktı. Yemeğe hoş sohbetleriyle devam etmişlerdi. Mizgin'in iştahsızlığıyla beraber Dilşa'nın huysuzluğu devam edince kahvelerini içtikten sonra akşama son vermek zorunda kalmışlardı. Başka güne evde ağırlama sözü almışlardı.

Rezan, karısı ve kızıyla eve geri dönmüştü. Mizgin huysuz kızının üzerini değişmiş, altını temizlemiş ve emzirmişti. Uyutana kadar canından can çıkan Mizgin kızı uyur uyumaz üzerini değiştirmişti.

Rezan kızı uyuyunca karısını yanına çağırmıştı. Koltukta uzanan ikili gecenin değerlendirmesini yapmıştı. "Kafa dengi bir kadın. Kızımız sağ olsun kafamızı iyice dağıttı."

"Onu da alıştıracağız, güzelim, merak etme." Göğsüne yatan kadını öpüp gözlerini kapattı. "Şimdi kızını uyuturkenki sabrınla sevgini kocana da ver."

Mizgin gözlerinden öperek kıkırdadı. "Canıma minnet."

***

Sabah kapının çalınmasıyla uyanmışlardı. Erken saatte kahvaltıda yemeleri için börek getirtmişlerdi. Mizgin teşekkür etmiş kapıyı kapattıktan sonra erkenden uyandırıldığı için bol bol söylenmişti. Kahvaltıyı hazırlayıp kocasını uyandırmıştı. Beraberinde uyanan kızıyla kahvaltı sofrasına oturmuş, kızını bir yandan emzirirken kahvaltısını etmişti. Rezan'ı işe uğurladıktan sonra oturup kızıyla ilgilenmişti. Arayan ağabeyi Cengiz ile uzun uzun sohbet etmişti. En çok Cengiz ile dertleşmeyi sevdiğini bir kez daha anlamıştı.

Ardından Rezan'ın ablası Mihrivan aramış, Mizgin onunla da esaslı bir sohbet etmişti. Telefonu kapattıktan sonra uzanmıştı. Bu saati uyuyarak değerlendirebilirdi. Tek başına olmak gerçekten çok sıkıcıydı. Telefonu titreyip Rezan yarım saat sonra evde olacağını söyleyince Mizgin uyumaktan vazgeçmişti. İşi erken bitmişti demek ki.

Yarım saat geçtikten sonra kocası gelmişti. Mizgin uzandığı yerden kalkarak kocasına doğru ilerledi. "Hoş geldin, gönlümün yiğidi."

"Hoş buldum, güzelim." Karısının tabiriyle sırıtan genç adam yanına gelen kadını yanağından öptü. "Dilşa uyuyor mu?"

Mizgin gözlerini kırpıştırdı. "Hı hı, dilerim şimdi uyanmaz."

"Uyansın, babası geldi."

"İyi, huysuzlanınca sen bakarsın."

"Bakarız, sen dokuz ay karnında taşıdın, ben de artık kucağımda taşırım."

Mizgin keyifle kahkaha attı. "Tam bir babasın, Rezan."

Rezan evrak çantasından hediyeyi çıkardı. "Mizgin bak sana bir paket getirdim."

Merakla kocasının ne getirdiğine baktı. "Aaa ne?"

"Bizim şirkette bir beyefendi var. Karısı çok nazik bir kadın. Bana bir kitap getirdi, sana vermemi rica etti. Karısı sana hediye olarak göndermiş," diyerek elinde tuttuğu kıymetli kitabı karısının eline verdi.

Gözleri ışıl ışıl olan Mizgin eline aldığı kitaba baktı. Bir Rezan'a, bir kızına aşkla bakan gözleri şimdi kitaba bakıyordu. Pür dikkat incelediği kitabın ipine dokundu ve hep yaptığı hareketi yaptı. Bir kitabı eline alırken kitabın ipi neredeyse o kısmı mutlaka açar okurdu. Heyecanla ipin olduğu sayfayı açtığında gözleri satırları tek tek okudu.

"Gıybet etmek günah olduğu gibi, yapılan gıybeti dinlemek de günahtır. Söyleyen ve dinleyen birdir, ortaktır." Sesli okuduğu satırların sonunda gözlerini kısarak kocasına baktı. "Bilerek mi yaptın bunu?"

Anlamsız bir şekilde elleri cebinde karısını izleyen Rezan, "Neyi?" diye sordu.

"Ben gıybet mi yapıyorum, bunu mu dile getiriyorsun?" Bozulan Mizgin kocasından saklama gereği duymadı. Ne gerek vardı bu oyunlara?

"Mizgin kitabı ben almadım, başkası hediye etti."

"Bilemem, bilerek yapılmış bir şeye benziyor."

"Doğru ama görüyorsun. Allah sana mesajlar gönderiyor, gıybete son ver." Karısını bir başına bırakıp merdivenlere doğru ilerleyen Rezan peşinden karısının geldiğini bilmeden basamakları hızlıca çıktı.

Peşi sıra basamakları çıkan Mizgin lafını her zamanki gibi esirgemedi. "Bir kere biz gıybet yapmıyoruz. Durum değerlendirmesi yapıyoruz. Gıybet..."

"Kendini savunma!"

"Savunduğum yok ki ben sana olanı söylüyorum. Düşün şimdi," diyen Mizgin kocasıyla beraber odasına girdiğinde kapıya yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturup sinsi bir şekilde Rezan'ı izledi.

"Neyi düşüneyim?" Ceketini önce çıkartan adam karısına dönüp beyaz gömleğinin düğmelerini gözlerini Mizgin'den ayırmadan tek tek açtı. Birazdan dudaklarını da ondan ayırmayacaktı.

"Mesela bir futbolcu; başka bir takıma transfer edildiğinde onu konuşuyorsunuz. Aldığı parayı konuşuyorsunuz, gittiği takımdan tut kaldığı otele kadar. Maçta aldığı cezaları, sakatlandığında durumunu ve sevgilisi olduğunda yakışıp yakışmadığını konuşuyorsunuz. Eh siz bunları konuşunca dedikodu olmuyor da ben yan komşularım Zeliha ve Elisa ile Nebahat ablayı çekiştirdiğimizde mi dedikodu oluyor?"

Olayı bağlama şekline bir kez daha şaşıran Rezan Ağa üzerindeki gömleği çıkartıp yere attığında üç adımda karısının yanına vardı. Genç kadını kollarının arasına alan adam alnına bir öpücük kondurdu. "Ulan buralarda harcanıyorsun."

"Farkındayım," diyerek kıkırdadı.

Rezan konuyu bağlayarak paçayı sıyırmasına müsaade etmeyecekti. "Maç konuşmak başka, o dedikoduya girmiyor. Sevdiğimiz bir takımı tutuyor ve onu savunuyoruz."

"E biz de Nebahat ablayı seviyoruz," dedi ve kocasının çıplak göğsüne avuçlarını yasladı Mizgin. "Onu savunduğumuzdan hakkında konuşuyoruz. " Avucunun altında ritmi sıklaşan kalbin hızı kadını sarsmıştı.

"Nebahat abla kim, Mizgin?"

"İki blok ötede oturan kadın. Kocası sürekli yurt dışına çıkıyormuş, genç bir sevgilisi var, diyorlar. Gerçi Elisa söyledi, onu pek bilmiyorum. Ama işte olaya gelirsen Nebahat ablamı bunun için konuştuk."

Dinledikçe hayreti büyüyordu. Bu kadına tanıyacağı insan sayısında kısıtlama mı getirseydi? Her gün bir isim hortluyordu. Biriyle tanıştıkça zırdeliliği de beraberinde büyüyordu. "Sen ne ara bunlarla kaynaşıp, dedikodularını yapacak kadar ileriye gittin?"

"Valla bir kahve içtik, gerisi kendiliğinden geldi. Yarın erken çık, kızları kahvaltıya çağırdım. Senden çekiniyorlarmış." Fütursuzca patır patır konuşup adamı evden göndermek için sebebini başından söylemişti.

"Ha bir de onlar için kocanı evden kovuyorsun?" Karısının belini sıkıp kendine doğru çekti.

Mizgin istemeden de olsa inledi. Derin bir nefes aldı. "Ya Nebahat abla da gelecek. Bize Sacide ablanın olayını anlatacakmış. Bak onu çok merak ediyorum."

"Pes! Şimdi de bu kadının yanında başka bir kadını mı konuşacaksınız?" Gözleri şaşkınlıktan açılan Rezan ne diyeceğini şaşırmıştı. Bu kadının karşısında nutku tutuluyor, günden güne bu tutulma ışık hızında artıyordu.

"Ben de bizi anlattım, çok şaşırdılar," diyerek kıkırdadı.

"O kadarına gerek var mıydı?"

"Eee ne yapalım gün içinde sıkılıyoruz. Ayrıca gün varmış, katıl, dediler ama o kadar çok kalamayacağımızı söyledim. Olsun, gidene kadar bizimle gel, dediler. İzin verirsen gitmek istiyorum." Boynuna sarılarak, izin vermesi için gözlerin içine baktı. Rezan onları görmeden, tanımadan başkalarının evine gitmesine izin vermeyeceğini biliyordu.

"Onları tanımıyorum, Mizgin."

Beklediği cevabı vermişti. "Tamam, yarın kahvaltıya kal, tanış onlarla. Çok iyi insanlar görsen. Hem bana ne yapabilirler ki?"

Rezan güne katılmasından yana değildi ve konuda kararı kesindi. Bilmediği, etmediği insanların içinde ne yapacaktı? Buradakileri bile yeni yeni tanıyordu. "Doğru, senin gibi bir belayı kim başına alır."

"Ah duydun mu?" Gözleri kocaman açılan kadının ağzı da o şeklini almıştı.

Anlamayınca kaşlarını çattı Rezan. "Neyi?"

"Kalbimin kırılan sesini."

Kahkaha atan Rezan artık dayanamayacağını biliyordu. Genç kadını kollarının arasına aldığı gibi yatağına doğru gitti. Onu yatağa attığında üzerine çıktı. Dudaklarına yapışmadan önce alnına bir öpücük konurdu.

"Ulan her şeye rağmen seni çok seviyorum."

***

Sabahın erken saatinde kalkan Mizgin önce kızı Dilşa'nın altını temizlemiş, emzirip babasının yanına bırakarak aşağıya inmişti. Elini çabuk tutarak önce börekleri hazırlamıştı. Mükemmel bir sofra hazırlamalıydı. Bir yandan böreğini fırına verirken, diğer yandan marketi arayıp eksiğini gediğini sipariş etmişti. Ardından kahvaltı-

dan eksik olmayan, menemeni ve mezelerini hazırlamış, diğer yandan da kızların sevdiği olan patatesi kızartmaya başlamıştı.

Bir saatlik iş serüveni sona erince kadın kocası ve kızını görmek için mutfaktan çıktı. Yukarıya çıkacakken merdivenlerin başında kocasını ve kızını gördü. Ağzını kocaman açıp sırıtırken şen şakrak bir sesle konuştu: "Allah'ım beni bu kadar çok mu seviyorsun?"

"Ne dedin?" Merdivenleri tek tek inen genç adam karısının tam dibinde durduğunda çıplak omzuna bir öpücük kondurdu.

Omzundan öpülünce kalbinin titrediğini hissetti Mizgin. "Diyorum ki Allah'ın çok sevdiği kuluymuşum. Bana mükemmel iki insan bahşetti." Gözleri babasının kucağında mırıldayan kızına kaydı. "Dilşa Hanım babasının uyumasına izin verdi mi?"

"Burnumu sıkıyordu. Tırnakları uzamış." Kızının parmaklarını avucunun içine alırken kontrol etti. "Yüzünü çizer, güzelim, tırnaklarını kesmeyi unutm a. Canını yakmasın."

Genç kadın Dilşa'nın yanağına bir öpücük kondurdu. "Sen merak etme, ben şimdi keserim." Kocasının kollarında olan kızını aldı. "Sen kahvaltıya kalacak mısın?"

Ellerini cebine koyarak omzunu silkti Rezan. "Dün gece kovulmuştum."

"Aşk olsun," dedi karısı dudaklarını büzerek.

Karısının büzülen dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Aşkın hep olsun," diyerek göz kırptı. "Robin aradı. İstanbul'a gelmiş, acil çıkmam gerek." Sonunda gülüşü kayboldu. Bugünü yine kızına ve karısına ayırmak isteyen planları suya düşmüştü. Çıkmak için kapıya yönelirken, karısının sorusuyla durdu.

"Ne diye gelmiş?"

"İş için gelmiş."

Mizgin yüzünü asarak kızını hamağa koyup, ayakkabısını giyen kocasını uğurlamak için kapıya doğru gitti. Kocasını geçirirken etrafı kolaçan etti. Kızların gelip gelmediğine baktı.

"Neye bakıyorsun?"

"Kızlara baktım."

"Dilşa'ya dikkat et."

Gülümseyen Mizgin kocasının yanağına bir öpücük kondurdu. "Sen merak etme. Mizgin komutanın emrinde o."

"Yandı desene."

"Bana laf atma."

Cevap vermek yerine unutulmaz bir öpücük kondurdu. Geri çekilmek istemedi. Kollarını beline sarıp kendisine çekti. Kollarını

kocasının boynuna dolayan Mizgin açlıkla öpücüğüne karşılık verdi. Bir eli gür saçlarını okşarken diğer eliyle boynuna sıkıca sarıldı. Geri çekilen Rezan bir kez daha dudaklarını öptü.

"İçeri gir."

"Ne... Neden..."

"Yukarı çıkmak zorunda kalırız."

Kıkırdayarak Rezan'ı bir kez daha öpen Mizgin dediğini ikiletmeden içeriye girip kapıyı kapattı. Önce kızına baktı ardından mutfağa girdi. Telefonunu eline alıp kızları arayacağı sırada evin kapısı çalınmıştı. Mutlulukla salona geçti. Dilşa'yı kucağına alıp güler yüzle kapıya gidip hemen açtı. Karşısında misafirleri görünce kocaman gülümsedi. "Aman aman hoş geldiniz gönlümün sultanları."

"Hoş bulduk, Mizgin." Önce içeri giren Zeliha, Mizgin'i öpmüş ardından Dilşa'yı hemen ellerinden almıştı. Arkasından gelen Elisa ile de tokalaştı. Yeni tanışacağı Nebahat ablasını gördü.

"Hoş geldiniz, Nebahat abla."

"Hoş bulduk, kızım. Siz de hoş geldiniz." Elindeki dolu tabağı uzatan kadının elinden alarak teşekkür etmiş, ardından sarılmıştı Mizgin. Hemen içeri davet etmişti. Kadın Mizgin'in kızına bakarken dilinden maşallahı eksik etmemişti.

Kısa bir sohbetten sonra kahvaltı masasına geçen misafirler hemen yerlerine geçmiş, kahvaltıya başlamışlardı. Bir yandan sohbet ederken bir yandan da kahvaltının tadını çıkarıyorlardı. Kucağında uyuyakalan Dilşa'yı hemen hamağına koyan kadın sofraya tekrar dönmüş, yarım kalan sohbete tekrar dönmüştü.

"Eee abla sen ne yaptın kocanı başka bir kadınla görünce?" Merakla sorusunu sorarken bir yandan da çayını yudumluyordu Mizgin. Dilşa'nın uyuması işine gelmişti. Hem kahvaltıyı rahatça edecekti hem sohbete adamakıllı katılabilecekti.

"O zamanlar gençtim. Taş gibi hatundum. Önce kocamın suratına tükürdüm. Ulan aldattın bari güzel olsaydı, dedim. Sonra kadını evire çevire dövdüm. Allah seni inandırsın yorulana kadar o kadını dövdüm."

Zeliha bir kez daha sordu: "Ahmet ağabeyi affettin mi sonra?"

"Uzun bir süre konuşmadık. Ağabeyimin evinde kaldım. Beni geri almak için her yolu denedi. Sonradan kadının peşinden ayrılmadığını, Ahmet'in istemediğini öğrenince evime geri döndüm. Ama sorsan hâlâ Ahmet'i affetmedim. Evlilikte oluyor böyle şeyler, kızlar. Her şey oluyor. Aklınıza gelmeyecek o kadar çok şey oluyor ki ama bazen affetmek zorunda kalıyorsunuz. İyi kötü devam ediyorsunuz."

"Rezan öyle bir şey yapsa Nebahat abla dediğin gibi önce yorulana kadar o kadını döverim. Sonra Rezan'ı öldürürüm."

"Keşke kızım her şey öyle kolay olsa. Ben de evlenmeden önce derdim. Aldatılırsam boşarım giderim babamın evine, bana mı bakmayacaklar diye. Her şey dile kolaymış meğer. Ama döversin, ben de dövdüm."

"Vallahi ben anlamıyorum." Öğrendikleri Elisa'yı öfkelendirmişti. "Hayır, evli adamla beraber olmanın sana ne faydası var? Zevk mi duyuyorsunuz?"

"Şayet koca, adam olsa ona da böyle kadın gelmeyecek ama mayasında olan kadın erkek fark etmiyor ki her türlü çirkinliği ahlaksızca yapıyor. Şimdi o kadın suçlu, benim kocam değil mi?" diye sordu Nebahat. Ardından cevabı kendisi verdi: "Benim kocam o kadın kadar suçlu. Bana desin ki böyle bir kadın var, peşimi bırakmıyor. Bunu yapmayan adam mı var? Kadını incitmek istemeyen, seven, saygı duyan yapmaz. Benim bildiğim doğru budur. Ama Ahmet doğru değildir. Kör olası Ahmet!"

Kadının sinirlendiğini ve renginin değiştiğini fark edince Mizgin konuyu değiştirmek istedi. Zamanında yaşadığı olay onu belli ki hırpalamış ve hâlâ kırgınlığı olduğundan üzerinden atamamıştı.

"Çok acı değil mi?" diye sordu Zeliha. Bütün gözler ona sorarcasına dönünce devam etti: "Ömrünü verdiğinin, senin sevgini kullanarak katletmesi. Sonra çok pişmanımlar, hediyeler, cart curt yalanlar dolanlar." Elini kalbine koyarak derin bir nefes verdi. "Burada güven bitince sevgi de bitiyor. Ama onlar bunu bir türlü anlamıyor."

"Çünkü anlarsa eskisi gibi olmayacağını düşünüyor," diyerek acı acı gülümsedi Elisa.

Nebahat suyundan bir yudumu alıp iki kıza manidar gülümsemesiyle döndü. "Ama anlamazsa da eskisi gibi olmuyor. Sevgi dağ gibidir, kızlar. Üzerine kar yağsa, yağmur yağsa orada olduğunu bilirsiniz. Şiddetli bir darbeyle o dağın çatladığını düşünün. Çatlaktan sızan her şey o dağı devirmeye yeterlidir. E devrilen de bir daha eskisi gibi değildir. O dağın devrildiğini aldatan bilir ama bilmezden gelir."

Kadının sözlerini kendince tamamladı Mizgin:

"Çünkü anlarsa üzerine devrilir. Kim bir dağın üzerine devrilmesini ister ki?"

Bölüm 27

Umudunu Gölgelendirme

Sabrı sınandıkça kendini kaybediyordu. Biraz daha kaynının oyunlarına maruz kalırsa aklını da kaçıracaktı. Kaynı inatla intikam almanın peşine düşmüştü. Yaptıklarıyla emeline ulaşmıştı zaten daha ne istiyordu? Mizgin oturduğu koltukta kaynına öfkeyle bakıyordu.

Kızları kahvaltıda ağırlayıp eve uğurladıktan sonra akşam Rezan eve yanında Aslan ile dönmüştü. Ağabeyine yardım etmek için İstanbul'a gelmişti. İşlerin yoğunluğu Rezan'ı yormuştu.

"Şêr, uğraşma benimle."

İki kere üzerine kusan Dilşa'dan sonra Aslan küçük yeğeninden alacağı intikamı yengesinden alıyordu. Mizgin kusacağını bildiği halde onu uyarmamıştı da.

"Ama Mizgin çay soğuksa ben ne yapabilirim."

"Az önce de of çok sıcak, bunu içemiyorum, diyordun. Dilşa zaten yeni uyudu bırak da biraz dinleneyim." Koltuğa çöken kadın kafasını koltuğun sırtına yaslayarak gözlerini sımsıkı kapattı.

Ellerini yakan bardağı avuçları arasında sıkan Aslan yorgunluktan çöken yengesini ağabeyi aşağıya inmeden evvel intikamıyla ödüllendirmeliydi. "Yengecim ben hafiften acıktım da."

Gözünü açmadan eliyle mutfağın kapısını gösterdi Mizgin. "Mutfağın yolunu biliyorsun, Aslan."

"Bilsem senden ister miyim?"

"Hasbinallah!" Kadının sabrın sonuna gelmesine ramak kalmıştı. "Bilerek yapıyorsun farkındayım ama bak rakibini güçsüz görme." Uyarmakta fayda gördü Mizgin. Ne yapacağını Aslan'ın tahmin etmemesi veya beklememesi olanaksızdı. Merdivenlerden gelen ayak seslerini işitince gözlerini açtı. Aslan'ı hâlâ oturduğu yerde çayını yudumlarken bulunca hemen omzunun üzerinden ko-

casına baktı. Bakışları üzerinde olan kocasıyla göz göze gelince şuh gülümsemesiyle karşıladı.

Rezan, şuh gülümsemesini alınca anında kardeşine bakmış, telefonunu kurcaladığını görünce yeniden karısına döndü. Göz kırparak hınzır bakışlarıyla karşılık verdi. Ardından karısının yanına oturarak, bir kolunu koltuğun sırtına yasladı.

"Akşam yemeğini dışarıda yiyeceğiz." Az önce telefon başında aldıkları kararı kardeşi ve karısına bildirdi Rezan Ağa. Selim ile konuşmuş, akşam yemeğini dışarıda yemek için davet etmişti. Dostu kabul edince Rezan da aşağıya inerek hazırlanmaları için bilgilendirdi.

Mizgin merakla döndü. "Baş başa mı?" diye sordu sessizce. Yan bir bakış atıp Aslan'ı kontrol etmiş, tek kaşını kaldırarak kendilerini izlediğini görünce bıyık altından gülümsemişti. "Sen, ben, Dilşa?"

Kadının bakışlarındaki oyunbaz ifadeyi görmese, Aslan'ı istemediğini düşünecekti. "Hayır, güzelim, Selim ve Cansu da olacak."

Kalabalık gideceklerini duyunca Aslan, "E yengecim biz sizi rahatsız etmeyelim?" sorusuyla az önceki oyununa katıldı. Mizgin'i tanımasa az önceki davranışı ciddiye alır ve bozulurdu.

"Siz hâlâ anlaşamadınız mı?"

Rezan'ın sorusu üzerine Mizgin kaşlarını kaldırıp indirdi. "Kardeşin bana eziyet etmek için her yolu denedi. Neymiş Dilşa benim yüzünden onun üzerine kusmuş. Sanki ben git amcanın üzerine iki kere kus demişim gibi. Hayır, Dilşa beni dinlese sabah akşam ağlamaz."

Bir nefeste gammazlayan, üzerine bir ton laf eden yengesine inanamayarak baktı Aslan. "Sen hayret bir şeysin, Mizgin." Hamakta uyuttuğu kızını eliyle gösterdi. "Sen beni uyarsaydın yeni süt içti diye ben onunla oyun oynar mıydım?"

Rezan kardeşinin haklı olduğunu biliyordu. Sorar bakışlarıyla karısını süzdü. Ne cevap vereceğini ciddi manada merak etti. Her türlü cevap ve haksızlık karşısında zeytinyağı gibi üste çıkarak onu alt etmeyi başaran karısı kardeşini de alt edecek miydi?

Tırnağıyla burnunun ucuna minik bir dokunuş atıp içini çekti Mizgin. Ne kocasına ne Aslan'a istediğini vermeyecekti. "Kızımın hassas ve narin bir prenses olduğunu sana söyleyerek seni uyarmıştım. Ben prensesimi korurum, dedin Aslan. Yanlış mı hatırlıyorum?"

Pes edercesine kafasını salladı. "Ulan ben senin o anlamda söylediğini nereden bileyim?"

"Sonuçta seni uyardım ve her anlamı barındırıyordu. Sen anlamak istemediysen bu benim sorunum değil, canım kaynım."

Kardeşine karşı da galip gelmeyi nihayetinde başarmıştı. Rezan,

Aslan delirmeden evvel hazırlığı uzun sürecek kadına merdiveni gösterdi. "Kızın uyanmadan hazırlan, bekletmeyelim."

Olası bir savaşı daha başlamadan sonlandıran kocasına şimdilik uyarak koltuktan aheste aheste kalktı. Kaynına bir omuz darbesiyle sırtını dönüp merdivenlere rotasını çevirdi. Aslan'ın güldüğünü duyunca istemsiz sırıtmıştı.

"Kusabilir demek zor değildi. Kasıtlı yaptın ama ben bunu yarına bırakır yanına bırakmam, canım yengecim."

Mizgin duyduklarıyla olduğu yere çivilenerek, sağ omzunun üzerinden Aslan'a şaşkınlıktan aşağı sarkmış ağzıyla dönüverdi. Rezan pür dikkat kardeşini izliyordu. "Beni göz göre göre tehdit ediyorsun."

"Ben düşmanımı başından uyarırım. Yapacağım her şeye hazırlıklı olsun diye. Tabii sen kaçamak oynadığın için kaybettin. Ben yine adil davranıyorum." Cümlesinin sonunda çayını höpürdeterek içti.

Bu savaşta kaybetmek Mizgin için yoktu. "Hodri meydan, koçum!" diyerek savaş meşalesini yaktı. Akabinde arkadaşlarına ayıp olmasın diye soluğu yukarıda odasında aldı. Elini çabuk tutarak giyeceği kıyafetleri hazırladı. Üzerini giyinip, saçlarını makyajını tamamlayarak, kızı için hazırlığa girişti. Önce çantasına acele davrandığında unutma ihtimali yüksek olacağından lazım olan bütün ihtiyaçlarını doldurdu. Dilşa'ya giydireceği kıyafetlerini de hazırladı. Odasını toparlarken, kızının uzaktan gelen sesi kulağını tırmaladı. Yine işkence yapılıyormuş gibi ciyaklıyordu.

Aralıklı kapıdan içeri Rezan kucağında pışpışladığı kızıyla girince Mizgin kollarını uzatarak Dilşa'yı aldı. "Emzireyim, hazırlarım çıkarız," diyerek kocasına kendisinin hazır olduğunu belirtti.

Rezan yine güzelliğine bir kat daha güzellik katan kadını incelemekle meşguldü. Kafasını çok hafif bir şekilde bir kere eğdi. Kara gözleri kadına endekslenmiş, her noktadan etkilenerek parlıyordu. "Bekleriz, sizi beklemek bizim görevimiz, Mizgin Hanım."

Berjerde oturan kadın kızını emzirirken usulca Rezan'a döndü. Beğendiğini asla saklamayan kocasının bakışlarını seviyordu. "Sizi fazla bekletmediğim için teşekkür etmeniz gerekmiyor muydu, Rezan Bey?" derken sesi yumuşaktı.

"Beklemekten sorun duymayacağımı belirterek teşekkür ediyorum işte."

Gülerek kızına yeniden döndü Mizgin. "Sen hazır mısın peki?"

Rezan'ın cevap veren sesi uzaktan geliyordu: "Evet."

Gözden kaybolan kocasıyla ilgisini kızından ayırmadan em-

zirdi. Bu akşam mızmızlanıp yemeği yine zorlaştırmazsa mükemmel olurdu. Kızını doyurduktan sonra sıkı sıkı giydirmiş, çantasını alıp aşağıda bekleyen iki adama katılmıştı.

Beraber evden çıkıp Aslan'ın arabasına atladılar. Rezan ve Mizgin arka koltukta Dilşa'yı güldürmek için çabalamış, Aslan'ın dalgasına maruz kalmalarına rağmen umursamadan devam etmişlerdi. Kırk dakikalık mesafeyi kat edip, yemek yiyecekleri restorana varıp, onlardan önce gelen arkadaşlarına katıldılar.

Oturur oturmaz siparişleri vermişlerdi. Eğlenceli ve zaman zaman Dilşa sayesinde sıkıntılı bir akşam yemeği yemişlerdi. Aslan yemekten sonra aralarından ayrıldı. Mizgin ve Rezan gecenin sonunda yine yüzleri gülerek ayrıldı. İstanbul'da kaldıkları süre boyunca tekrarlama kararını kalkmadan evvel almışlardı.

Taksiyle eve dönen karı koca ayaklarını uzatmak için sabırsızlanıyordu. Evin bahçesine girerek kapıya süratli adımlarla ulaştılar.

"Aslan neden gitti?"

Rezan kızını annesinin kucağından dikkatle almıştı. "Bir işi varmış, bilmiyorum." Aceleyle cevaplayıp çenesini gıdıkladığı kızının gülüşüne asılı kaldı. "Babanı özledin mi? Baban seni çok özledi, kızım."

Uyanıklık yapan Mizgin kocasına sokuldu. "Babası, annesini de öyle özledi mi?"

Dilşa'dan gözlerini ayırmayan Rezan, "Hımm," diye mırıldandı. "Cebimden anahtarı çıkarır mısın, güzelim?"

Mizgin kocasının ve kızının aşk dolu dakikalarını imrenerek izlese de bir yanı bu anlarını kıskanıyordu. Rezan en çok ona bakarken herkesle olan bağı kopsun istiyordu. Cebinden istediği anahtarı çıkardı. Evin giriş kapısının anahtarıydı. Kapının kilidine anahtarı soktu. "Aslan evde galiba, ışıklar açık." Anahtarı döndüremeden kapı kendiliğinden açılmıştı.

Mizgin açanın Aslan olduğunu zannetmiş, kafasını kaldırma fırsatı bulamadan, birilerinin, "Sürpriz!" diye bağırmasıyla yerinden korkuyla sıçramış, kocasıyla beraber aynı anda bağıranlara dönmüşlerdi.

"Evin, Revenk?" Kadın ve adamın ağzından aynı anda isimler döküldü.

"Evet ağabey, evet yenge?" Revenk neşeyle gülümsedi.

Mizgin şaşkınlığını üzerinden atmayı başardığında hevesle sordu: "Ne zaman geldiniz?" Gözleri ikisinin üzerinde durmaksızın gezindi. Dudağının kıyısı kademe kademe yukarı kıvrıldı.

"Bir saat önce. Size sürpriz yapmak istedik," diye cevapladı Evin. Herkesi çok özlemişti. Özellikle Mizgin'i ve o dinmeyen enerjisini. Evde varlığını aramadığı, hissetmediği gün olmamıştı.

"Bu çok güzel bir sürpriz, hoş geldiniz." Mizgin, Evin'e sarılmak için adımını attı. Ancak söyledikleriyle duraksadı.

"Asıl sürpriz bu değil."

Rezan merakla onları izledi. "Neymiş?"

"Biz Amerika'ya gidiyoruz."

Mizgin'in gözleri büyüdü. "Ne zaman, neden?"

Evin onları görmeyen ama görmese de bu habere çok sevineceklerini bilen kuzeni ve eltisine güzel haberi verdi. "Doktora, gözlerim için ameliyatı konuşmaya gideceğiz!" Konuşmasını bitirdiğinde ellerini birbirine kavuşturup çenesinin altında topladı. Heyecandan hâlâ titriyordu.

Rezan ve Mizgin göz göze geldi. Bu mümkün müydü? Evin görebilir miydi? İkilinin sorar bakışları Revenk'e kaydı.

Revenk yengesi ve ağabeyini gözlerini kırpıştırarak cevapladı. Evin'e hep, 'Allah bir gün o gözlerde beni görmeni elbet nasip edecektir,' derdi. Belki de o gözler kocasını bir kereliğine bile olsa görecekti. Kim bilebilir ki hayat sürprizler ve mucizelerle doluydu. Sen yeter ki inancını kırma.

Umut; güneş batmadan, ay doğmadan yamacımıza gelebilirdi. Her şey senin inancına, inancının kuvvetine bağlıydı. Evin'in çoğu zaman umudu kırılmıştı. Hatta vazgeçmişti bile. Revenk umudunu kırmamış, hep destekçisi olmuştu. Bugün de o desteğin sayamadığı kaçıncı adımını atıyorlardı.

"Şimdi... şimdi nasıl olacak?" diye sordu Mizgin, kapıda durmaya devam ederek.

"İçeriye girdik mi, yoksa ben mi yanlış bir histeyim," diye söylendi Evin hevesle. Sesindeki neşe duyulmaya değerdi. Sevinçli bir melodi gibi cıvıltılı çıkıyordu.

"Hayır, Evin, daha kapıda dikiliyoruz." Rezan karısının elinden tutarak onu içeriye çekmiş, salona geçerek direkt oturmuşlardı. Bir an önce olanları duymak istiyordu. Gözleri açılacaktı değil mi? Bundan daha güzel bir haber alabilir miydi?

"Şimdi anlatın ama çatladım burada." Sıkıntıyla oflayan Mizgin bir an önce sadede gelmek istiyordu. En az kocası kadar sabırsız ve heyecanlıydı. Bu mucize gerçekleşecek, Evin Şahmaran onları görebilecekti artık!

"Arkadaşım Demir, biliyorsun Amerika'da," diyerek ağabeyi Rezan'a baktı. Ağabeyi onay verince devam etti: "Aradı beni, geçen gün konuştuk. Evlendiğimi duymuş, ne kadar uzak olsak da tebrik etmek için aradı işte. Daha sonra kiminle evlendiğimi sordu. Evin ile deyince ilk sorduğu şey gözleri açıldı mı, oldu."

"Eee," diyerek araya girdi Mizgin.

"Hayır, dedim. Hatta sana güzel bir haber vereyim Evin hamile, dedim. Çifte tebrik yaparsın diye gırgırına takıldım. Uzun bir sohbet sonrası burada çok iyi bir doktor olduğunu ve Evin'in durumunu ileteceğini söyledi. Sonra tekrar haberleşiriz diye telefonu kapattık. Aradan bir hafta geçti yine aradı beni."

"Allah'ım çok heyecanlı, sonra?" Büyük bir ilgiyle kayınbiraderini izleyen Mizgin'in heyecanı gittikçe büyüyordu. Demir'den gelen o güzel haberi duymak için şu an canını verebilirdi.

Karısının ellerini tutarak önce Rezan'a sonra Mizgin'e baktı. "Bizi Amerika'ya bekliyor, iki gün sonra gidiyoruz. Doktor, Evin'i görmek istediğini söyledi. Doğuştan kör olması ya da sonradan olması asla görmeyeceği anlamına gelmiyormuş, elinden ne gelirse yapacağını söylemiş."

Aslan gelişmeleri anlatan kardeşini dinleyen ağabeyine bakıp göz kırptı. "Size çifte sürprizi bir de ben yapmak istedim. Nasıl oldu?" diye sordu ağabeyinin yanına yanaşırken. Kucağında duran yeğenini alıp doya doya öptü.

Mizgin gözlerini Evin'den ayırmadan kaynını cevapladı: "Biz şu an tamamıyla Amerika'daki doktora odaklıyız, Şêr. Seni kimsenin gözü görmüyor."

Şêr, yeğenini öperken Mizgin'e yan bir bakış attı. "Beni gözler görmeye dayanamıyor, yengecim."

Kimseyi görmese de herkesin onun kadar sevindiğini biliyordu Evin. Revenk'i görme umudu bir güneş kadar parlıyordu. Batmasına asla izin vermeyecekti Evin. Ta ki doktorun olmuyor dediğini duyana kadar. Dermanı olacak avucun içine daha düşmemişti. Daha vakti gelmemişti.

"Pasaport vize her şey hazır mı, Revenk?" diye sordu Rezan.

"Hazır, ağabey, biletleri bile aldık."

Rezan kardeşine ufak bir göz kırpmayla gülümsedi. Gizli gizli gözün aydın diyordu. Rezan hep akıbeti belli olmayan sürprizlerin anına kapılmaktan kendini çeken adamdı. Olana kadar yüzü gülmüyordu. Zira olmasını beklediği şey olmadığında yaşadığı hayal kırıklığı kadar sancılı bir durum yoktu. "Hadi hayırlısı, bıremin, Allah utandırmasın."

"Sağ ol, ağabey," diyen Revenk sırtını koltuğa yasladı. İki saatlik olmasına rağmen uçak yolculuğundan yorulmuştu. Gelmeden evvel iki ağabeyi olmadığı için şirkette bütün işlerini halletmiş, koşuşturmadan dolayı bedenen yorulmuştu.

Oysaki bütün aklı fikri Evin ve doktordaydı.

"Mizgin, Dilşa uyanık mı? Senden çok onu özledim biliyor musun?"

Gülümseyen kadının yüzü anında düştü. "Ha yani beni özlemedin, Evin?"

"Aaa olur mu öyle şey?" Dudağını büzerek üzüntüsünü belli etti. "Ben seni nasıl özlemem."

Rezan karısına güldü. "Kızını bile kıskanıyorsun."

Mizgin kayınbiraderinin kollarında miskin miskin yatan kızına kısa bir bakış attı. "Ne alakası var?"

Revenk düşüncelerini paylaşmaktan çekinmedi. "Acaba Evin de eltisi gibi kızını ya da oğlunu kıskanacak mı?"

Genç kadın masumane gülüşüyle ellerini birbirine kavuşturdu. "Ben öyle yapacağımı sanmıyorum, Revenk." Rezan ve Aslan olduğu için gereken cevabı daha nazik bir dille vermişti.

Kucağında uyuyakalan minik yeğenini annesine gösterdi Aslan. "Uyudu, Evin'in kucağına vereyim mi? Yoksa direkt beşiğine mi gidecek?"

Mizgin kızını özleyen Evin'in onu sevemeyeceğine üzüldü. "Tekrar uyandırırsak gece hiçbirinizi uyutmaz," diyerek yerinden ayaklandı Mizgin. Aslan'ın kucağında yatan kızını alarak merdivenleri çıktı. Odasına girerek yatağa dikkatlice bıraktı. Beşiğine koymadan evvel kıyafetlerini pijamasıyla değiştirmiş, temiz bez takmıştı. Emzirdiği kızının uyanacak gibi olması korkutmuştu Mizgin'i. "Dilşa uyu, annecim, yarın sana bakacaklar listesi çoğaldı. Bu gece kimse bakamaz."

Beşiğine koyduğu kızını sallamış, uyuyana kadar durmamıştı. Üzerini değiştirmeden önce Revenk ve Evin için misafir odasını hazırladı. Ardından aşağı indi. Üç kardeş ve bir kadın muhabbetin dibine çoktan vurmuştu. Mizgin aralarına katılmış, geç saatlere kadar eğlenceli bazen de gergin muhabbeti sürdürmüşlerdi. Ara ara söz konusu Evin'in gözlerine gelmiş, Mizgin herkesten daha fazla mutluluk tepkileri vermişti.

Esnemeye başladıklarında hepsi ayaklanıp odalarının yolunu tutmuşlardı. Sabah kahvaltıda bu muhabbet nasılsa sürecekti. Karı koca üzerlerini değiştirmiş, ihtiyaçlarını giderdikten sonra yatağa

uzanmıştı. Yüzleri birbirine dönük Rezan ve Mizgin iyi geceler demeden önce son muhabbeti kurmuşlardı.

"Şaka gibi. Düşünsene, Evin hepimizi görecek." İçi içine sığmayan genç kadın neşeyle şakıdı.

Tebessüm eden Rezan Ağa karısının güzel yüzünü avucunun içine alarak tüm dikkatini kendisine verdi. "Bu çok güzel bir şey ama Evin'e çok ümit verme, güzelim. Olur mu?"

"Neden ki?" diye sordu Mizgin anlamsızlık içerisinde.

"Daha önce de bir doktor baya olumlu konuştu ama sonra olmadı. Evin birkaç ay kendisine gelemedi. Sonra toparlandı tabii. Fakat bu sefer çok farklı; evli bir kadın ve hamile, şu an duyguları çok karmaşık." Karısını kendisine doğru çeken Rezan alnına bir öpücük kondurdu. Onu üzmek, heyecanını yıkmak istemiyordu. Lakin önden uyarma gereği duyuyordu. "Hamilelik döneminde değişen duyguları en iyi sen bilirsin değil mi, Mizgin?"

Kocasının söylediklerine hak veren kadın ilk defa itiraz etmeden boyun eğmişti. Dudaklarını büzerek bakışlarını ondan çevirip kafasını öne eğdi. İkisinin çıplak ayaklarını görüyordu. "Haklısın, aslında her şey olabilir. Özür dilerim ama ne bileyim çok sevindim. Hatta şu an çığlık atmamak için..."

Rezan sözünü kesti. "Biliyorum. Seni de, yüreğini de, ne kadar çok istediğini de her şeyi biliyor ve görüyorum. Ama sevinmeden önce sonucu bekleyelim olur mu?"

"Haklısın." Kollarını kocasının beline sıkıca saran Mizgin kafasını göğsüne yasladı. "Bir şey merak ediyorum."

"Nedir?"

"Seni görmeden Evin gibi çok sevebilecek miydim? Sanırım başaramazdım. Yani Evin kadar güçlü olmazdım. Âşık olmaz, sevmezdim kimseyi."

Bir kez daha gülümseyen adam, "Mevlana der ki: Aşk nasip işidir, hesap işi değil! Aşk adayıştır, arayış değil! Sen adanmışsan ve yanmışsan bu uğurda, aşk seni bulmaya gelir!"

İçinde eriyen bu duyguya anlam veremeyen kadının gözlerine aşkın huzmeleri yansıdı. "Yani diyorsun ki; Yüce Rabbim seni her şekilde bana nasip etti. Sakat veya sağır, dilsiz veya kör ol yazılanı yaşarsın."

Çenesini yukarı doğru kaldırarak kadının alnına bir öpücük bıraktı. "Aynen öyle, tam olarak buraya yazdı."

"Ve Rezan Şahmaran Mevlana der ki; Ben hiç dilek tutmadım, hep dua ettim. Ömrün ömrüme nasip olsun diye." Kocasına doğru

uzanan Mizgin yanağına bir öpücük kondurup sıkıca sarıldı. "Allah'tan hep hayırlısını diledim. O da seni bana nasip etti."

"Allah herkese hayırlısını nasip etsin, Mizgin!"

"Amin, Rezan amin."

***

Güne güzel kızlarının meşhur çığlığıyla uyanan çekirdek aile uykusuzluktan zorlukla gözlerini açabilmişti. Beşiğinde olan kızını zorlukla yanına alabildi Mizgin. Dün gece kocasıyla uyumamış, güneş doğana kadar sohbet emişlerdi. Doğruyu ve yanlışı tartışarak, vardıkları sonuçtan emin olduklarında başka hatalardan dem vurarak birbirlerini eleştirmişlerdi. Lakin başlarda iyi giden hatayı kabul etme nezaketi sonlara doğru değişmiş ve ikisi de artık hatalarını kabul etmemiş, hep ben haklıydım savaşına girmişlerdi.

"Kızım amacın ne senin? Sağır olmamı mı istiyorsun?" Kulağını hafifçe ovan genç kadın susmayan kızına gözlerini kocaman açarak baktı. "Dilşa annecim anladım seni, susarsan süt vereceğim."

"Mizgin daha bebek o." Yatakta bir gözü açık, karısı ve kızını izleyen Rezan diğer gözünü zorlukla açabilmişti.

"Rezan kulaklarım bana lazım. Böyle bağırmaya devam ederse yakında duymayacağım."

"Mizgin sabaha kadar anlatsan anlamayacak. Neden kendini yoruyorsun, güzelim?"

Sıkıntıyla oflayan Mizgin gözlerini devirdi. Ağlamakta ısrarcı davranan kızını emzirince sesi de kesilmişti. Hem açtı hem bezini doldurmuştu. Bugün banyosunu yapsa fena olmazdı. Ancak kahvaltıdan sonra mümkündü. Doyurduğu kızının bezini ve üzerini değiştirdikten sonra, babasının yanına yatırdı. Şimdi hazırlanma sırası kendisindeydi.

Üzerini hızlı bir şekilde giyindikten sonra banyoya girdi. İhtiyaçlarını giderdikten sonra tekrar odaya döndü. Makyaj masasına oturduğunda, "İnat bu kız, inat. Seninle inatlaştığımız zaman mı yapmıştık bu kızı?" sorusunu kocasına yönlendirmişti.

Keyifle sırıtan adam kızının minik ellerini avucunun içine alarak bir öpücük kondurdu. Dilşa gibi karısının üzerine gitmeye devam etti. "Hayır, nefret ettiğimiz zamanlarda yapmıştık. Pardon düzeltiyorum, sen bana âşıkken."

"Ne! Ben sana âşıkken mi?" Aynadan arkasında yansıyan kocasının yüzüne dehşetle baktı. Akabinde omuzları sarsıla sarsıla güldü.

"Senin yine egonu kasmak için bahane arayasın gelmiş ama," dedi ve elindeki sürmeyle aynaya vurdu. "Yemezler, Rezan Ağa."

Boğuk bir gülmeden sonra güçlükle soludu adam. "Evet, güzelim bana âşıkken."

"Uçmuşsun sen, Rezan Ağa, âşıkmış."

"Burnun destursuz uzuyor."

Sakinliğini yavaştan kaybeden Mizgin, derin bir soluk aldı. "Yemezler, dedim, Rezan Ağa. Malum sebeplerden dolayı senden nefret ediyordum," diyerek geçmişteki acı hatıraları gönülsüzce hatırlattı.

Kahkaha atarak kafasını kaldıran genç adam karısının gözlerine baktı. "Ha bir de söylemeyi unuttum." Göz kırptıktan sonra kafasını yastığa koyup gözlerini kapattı. "Geberircesine seviyordun."

"Bak bak görüyor musun? Nasıl da kaçıyor."

"Ne kaçıyor, Mizgin, cinlerin mi?"

"Hayır, hevesim kaçıyor. Şimdi bu odadan çıkacağım. Daha fazla bu saçmalığı dinlemeyeceğim." Hızlı bir şekilde makyajını bitirdikten sonra yatakta kocasının yanına bıraktığı kızını kollarının arasına alıp sıkıca tuttu. Burnunu havaya kaldırarak Rezan'a sert bir bakış attıktan sonra odadan hızlı adımlarla ayrıldı. "Sana ve saçma hayallerine iyi uykular." Odadan çıkarken kendi kendine söylenmeye başladı. "Yok âşıkmışım da seviyormuşum da geberircesine onun olmak istiyormuşum da." Kendi kendine konuşurken odanın kapısını açıp bu sefer daha hızlı kapatıp içeriye doğru bağırdı. "İyi halt etmişim." Sözlerini bitirmesiyle Rezan'ın o karizmatik kahkahasını duydu.

"Egoist!"

Çarptığı kapıyla korkuttuğu kızını göğsüne saklayıp, merdivenleri sıkıntıyla inen Mizgin koltukta bir ayağı yerde bir ayağı koltukta anlamsız bir pozisyonda uzanan Aslan'ı görünce, sıkıntısı dağ gibi büyüyerek üzerine yüklendi. Yetmezmiş gibi şimdi Aslan onunla uğraşacaktı.

"Günaydın, yakışıklı kaynım."

"Günaydın, güzel yengecim. Bu sevgi dolu günaydını neye borçluyuz acaba?"

"Hiç," diyen Mizgin kızını amcasının kollarına bırakarak keyifle sırıttı.

"Benimle uğraşma mı demek istiyorsun?"

"İnan uğraşmak istemezsin. Ağabeyin sabah vuruşunu yaptı."

"Ah desene bu sabahki şansımı kaybettim," diyerek kollarında duran Dilşa'ya bakıp göz kırptı. "Bu kız gittikçe babasına mı benziyor?"

"Sanmıyorum, annesinin ikizi resmen."

"Bana pek öyle gelmiyor."

"Bana ise benimle uğraşıyorsun gibi geliyor, Şêr." İsmini derin bir manayla tısladı. Burada kalırsa Aslan'dan kurtulamazdı. En iyisi istikameti mutfağa çevirmekti. Topukları üzerine dönerek seri adımlarla mutfağa girdi.

Evin ve Revenk uyanmadan önce kahvaltıyı hazırlamış, odasına tekrar gidip kocasını uyandırmıştı. Aşağıya tekrar indiğinde Aslan'ı telefonla konuşurken buldu. Karşısına geçip oturduğunda kızını kucağına alıp avuç içini öptü. "Annesinin güzeli, amcan kiminle konuşuyor öyle?" Kızıyla konuşan genç kadın kayınbiraderinin sesini duydu.

"Yok, oğlum ben geleceğim zaten."

"Amcan nereye gidecekmiş, Dilşa?" Kısık seste yine konuştu Mizgin.

"Robin, yarın hallederiz onu."

Duyduğu isimle gerilen Mizgin genç adama belli etmemek için kızıyla uğraşmaya devam etti. "Allah onun belasını vermesin," dedikten sonra merdivenlerden gelen sese kafasını çevirdi. Gördüğü adamla derin bir iç çekti. "Allah'ına kurban, bu ne endam?"

Bir insan saniyeler içinde iki duygunun tercümesini edebilir miydi? Söz konusu Mizgin ise oluyordu.

"Kahvaltı hazır mı, Mizgin?"

"Tabii ki, jet hızında hazırladım."

Gülümseyen Rezan kahvaltı masasına geçip oturdu. Aslan telefonu kapatıp ayaklanırken, merdivenlerin başında dikkatlice el ele inen Revenk ve Evin'in sesleri ortamı doldurdu.

"Bana bunun şakasını bile yapma, Revenk."

"Ben senin düşmene izin verir miyim, Evin?"

"O zaman şaka yapma, Revenk, korkuyorum."

Revenk kıs kıs güldü. "Tamam tamam bir daha şakasını bile yapmam."

Merdivenleri bitirdikleri gibi kahvaltı masasına geçmişlerdi. Rezan karısını korkutan kardeşine kafasını salladı. "Bir daha korkutursa haberim olsun, Evin."

Rezan'ın olduğunu tamamıyla unutmuştu Evin. Elini bırakmadığı kocasının eline tırnaklarını batırdı. Ağabeyinin olduğunu niye söylemiyordu ki. "Olur, söylerim."

Mizgin çaydanlıkla beraber geri dönmüştü. "Günaydın," diyerek karı kocayı neşeli sesiyle karşıladı. Çaydanlığı masaya bırakma-

dan bardakları doldurmaya koyuldu. Bu sırada sorusunu yönlendirdi. "Dinlenebildiniz mi?"

Evin, günaydın karşılığıyla sorusunu cevapladı. "Evet, çok rahat uyudum."

Revenk kendi tabağından önce Evin'in tabağını doldurdu. Çayını önüne bıraktı. Evin bardağın yerini bildiği müddetçe kendi alıp içiyordu. Suyu eli çarpmasın diye uzağına bıraktı. Ekmeği de tabağının yanına koyarak Evin'in elini ekmeğin üzerine bıraktı. Ekmek burada arama dercesine.

Masadakiler bu anı sessizce izledi. Hepsi düşünceleriyle bir noktada buluştular; iyi ki Evin ile Revenk evlenmişti. Kıymetini bilen, yardımcı olmaktan asla gocunmayan, her anını kollayan güzel bir adamın hayat arkadaşı olmuştu.

"Rezan ağabey bugün şirkette misin?" diye sordu Aslan, kardeşinin üzerinden gözlerini çekebildiğinde.

"Evet, mecbur gitmeliyim. Niye sordun?"

"Gitmeseydin hepimiz beraber bir İstanbul turu atardık. Revenk ve Evin yanımızda, güzel olurdu."

Rezan kaşlarını kaldırdı. "Bensiz de gidebilirsiniz."

Mizgin dudaklarını büzdü. Rezan'sız gitme fikri gayet çirkin geliyordu. "Bugünlük sensiz gitmeyi kabullenebiliriz ama yarın bize katılmalısın, Rezan Ağam." Dudaklarını birbirine bastırarak sevimli bir ifadeye büründü.

"Olur, Mizgin."

Rezan'ın ciddi cevabı karşısında iç yanaklarını ısırdı. "Gelmek istemiyorsun galiba?" Çatalını dikkatlice tabağa bırakarak omzunu dikleştirdi.

Çatalı elinde, ağzı açık kalan Rezan karısına kınarcasına baktı. "Pes, Mizgin pes."

Aslan, pervasızca güldü. "Ben de öyle sezdim."

Revenk, "Aynen," diyerek Rezan'ı aynı anda delirtme maratonuna katıldı.

Evin ağzındaki lokmayı yutarak, kayınbiraderini savundu. "Olur demedi mi Rezan ağabey? Ben hiç öyle bir şey sezmedim." Başka ne demesi gerek, diye düşündü.

"Aman sen Rezan ağabeyine toz kondurma, eltim."

Rezan, elini masanın üzerinden Evin'e doğru uzattı. Görmeyen kızın elini kocası alıp ağabeyine uzattı. Rezan elini sıkıp, "Teşekkür ederim, Evin. Hepsinden daha nazik ve düşünceli olduğun için," diyerek elini yavaşça geri bıraktı.

Aslan, Revenk ve Mizgin bakıştı. Rezan Ağa yengesi vasıtasıyla alenen lafı yüzlerine çarpıyordu.

Dilşa huysuzlanınca Mizgin yarım yamalak yediği kahvaltısına ara verdi. Koltuğa geçip, sırtını masaya dönerek kızını emzirdi. Dilşa'yı emzirip sakinleştirdiğinde kahvaltı masasına geri dönmüştü. Rezan doymuş kızını annesinin kucağından alıp işe gitmeden önce bol bol sevdi.

"Baba geldiğinde seni daha çok sevecek, Dilşa." Bol bol öpüp, işe gitme vakti geldiği için Dilşa'yı geri bırakmıştı. Mizgin, Rezan'ı kapıya kadar geçirdi. Bugün dışarı çıkacakları için kocasından gözün kulağın telefonda olsun uyarısı almıştı. Ardından Dilşa'ya dikkat etmesi konusunda daha sert uyarı almıştı.

Mizgin kocasını uğurladıktan sonra kahvaltı sofrasını el hızıyla kaldırdı. Mutfağı toparlamanın ardından Evin'i alıp yukarı çıktı. Önce onu hazırlamış, ardından kendi odasına geçip hazırlanmıştı. Çantasını alıp Evin ile beraber aşağıya indi. Aslan ve Revenk yan yana oturmuş Dilşa'yı hangimiz güldürdük tartışması yapıyorlardı.

Evin bu anı kendi gözleriyle görmek için her şeyini verirdi. O anları canlı canlı izleyerek kalbinin eriyişini hissedebilirdi.

"Bak, Dilşa ben senin Aslan amcanım," diyerek Revenk'i işaret eden adam hınzır gülümsemesiyle kardeşine göz kırptı. "Bu da Revenk amcan."

Dilşa'nın gülen dudakları genişledi.

Aslan gülüşünü hayranlıkla izledi. "Ah biliyorum, güzelim, inanılması güç. Çünkü kardeşim benim kadar yakışıklı değil." Yanında oturan kardeşine göz ucuyla bakmış, ters ters baktığını görünce yeniden yeğenine dönmüştü. "Yani çirkin amcan."

Yeni bir tartışma alevlenmeden Evin müdahale etmek istedi. Kocasını biliyorsa ağabeyiyle tartışmaktan çekinmeden yine saldırıp duracak, Aslan gülmekten Revenk sinirlenmekten delireceklerdi. Lakin kendisi konuşamadan Mizgin'in sesini işitti.

"Erken çıkalım ki Rezan için erken dönelim," diye seslendi Mizgin. Böylece tartışan iki kardeşi durdurmuştu. Dilşa'yı kucaklayan Mizgin, Aslan'dan bebek arabasını bagaja koymasını rica etmişti. Tüm gün kucağında Dilşa ile gezemezdi.

Aslan bebek arabasını alıp çıkarken, Revenk yine karısının gözü olmuştu. Elinden sıkıca tutarak dışarı çıkardı. Mizgin kızıyla beraber çıkmış, kapıyı kilitledikten sonra arabadakilere katılmıştı.

"Önce gezelim sonra biraz alışveriş yaparız," diye ilk planı belirtti Aslan. Ardından yola çıktı. İstanbul turu iki kardeşin ve iki eltinin sayesinde eğlenceli geçecekti.

Evin görmediği için Mizgin'in pek gezmek gibi bir niyeti yoktu. Yeşilliğin bol olduğu bir ortamda otursalar daha güzel olurdu. Hem hava soğuktu ve kızını sürekli dışarıda gezdiremezdi. "Bence şöyle doğayla iç içe olacağımız güzel bir yerde oturalım. Hem Dilşa üşütmesin."

Aslan dikiz aynasından Mizgin'e baktı. Ardından Evin'i görünce durumu çakabilmişti. "Olur, yengecim, Dilşa prenses için her şeyi yapar amcası."

Dilşa'ya olan düşkünlüğünü Revenk kıskansa da belli etmiyordu. Acaba kendi oğlunu veya kızını bu kadar sevecek miydi? Kimse değil Aslan idi. Ne yapacağı belli olmazdı. "Benim çocuğumu bu kadar sevmezsen seninle külahları değişiriz, bıremin."

Mizgin kafasını omzuna yatırarak, Revenk'e kederli bakışlarını dikti. "Ağabeyin öyle bir sevecek ki sırf babasından çok amcasını seviyor diyebilmek için elinden geleni yapacak."

"Korkarım ki tam da onu yapacak, Mizgin. Evden çıkmadan Dilşa'ya neler anlatıyordu."

Aslan direksiyonu sol eliyle tutarken, sağ tarafında oturan kardeşine elini uzatıp yanağından bir makas aldı. "Sen hiç merak etme. Yakışıklı amcasını çirkin babasından daha çok sevecek Dilşa gibi."

Revenk kolunu iterken alayla güldü. "İnanır mısın Aslan, cesaretine hayranım ama sana değil." Arabada bile atışmaktan vazgeçmeyen iki deli kardeşlerdi.

Doğayla iç içe olacakları, yeşilliğin bol olduğu bahçeli bir mekâna gelmişlerdi. Kızını bebek arabasına koyan Mizgin bugün daha rahat olacağı hissine vardı. Hem Revenk hem Aslan onu zaman zaman sakinleştirir, kızı arabada daha rahat uyurdu. "Rezan da burada olacaktı." Onun eksikliğini yanında olsa bile hissediyordu Mizgin.

"Kahvaltıda adama ayıp ettiniz," diyen Evin tekrar konuyu açma gereği duydu.

Evin dışında hepsi kahvaltıda bakıştıkları gibi yine aynı şekilde göz göze geldi. İlk konuşan Revenk olmuştu. "Ama ağabeyim isteksiz olur, dedi." Hâlâ sözünün arkasındaydı.

Evin omzunu silkti. "Olsun, yine de ağabeyin olduğu için özellikle belirtmenize gerek yoktu. Gerçi hepsi Mizgin'in suçu."

Mizgin'in gözü ardına kadar açıldı. "Rezan'ın safını ne zaman tutar oldun, Evin? Eltini, can dostunu hemen sattın? Bu ne rahatlık?"

Aslan, gözlerini sımsıkı yumdu. "Siz kadınlar... Dayanışmanızda en ufak bir pürüz olunca, kanlı bıçaklı düşmana dönüyorsunuz."

"Ne münasebet!" İki kadının cevabı aynı anda sert bir çıkışmayla olmuştu.

Sesleriyle Aslan gözlerini ışık hızıyla açmış, Revenk güldüğünü saklamak için kafasını başka yöne çevirmişti. Ağabeyine karşı zaman zaman mağlup olsa da, Evin ve Mizgin olduğu sürece galibiyeti almış kadar keyiflenebiliyordu.

"Tamam, hanımlar ben bir şey demedim."

Anlaşmayı gecikmeden sağlayan Aslan geri adım atarak, muhabbetin seyrini hızla değiştirmişti. Koyu sohbeti dörtlü kurmuş, Dilşa bozmuştu. Mizgin uyutmayı başarınca sohbete devam ediyorlardı. Belirli saatlerde arayan Rezan kızının iyi olduğunu ve keyiflerinin yerinde olduğunu öğrenince kapatıyordu.

Sıra alışverişe gelmişti.

Mekândan çıkıp arabaya binen dörtlü en yakın alışveriş merkezine gitmişlerdi. Aslan'ın ilk uğradığı bebek mağazası olmuştu. Dilşa için bir şeyler almış, Mizgin almaması için ısrar ettiyse de kabul etmemişti. Kıyafetleri alıp başka mağazalara geçmişlerdi. Aslan döneceği için Zarin, Rozan ve Diyar'a hediye almak istiyordu. Diyar'a forma almak en büyük hediyeydi. Hem de gözü gibi sevdiği Galatasaray forması. Diğer iki kuzenini Mizgin'e bırakmıştı.

Mağazada işleri bittikten sonra İstanbul turuna devam etmişlerdi. Acıktıklarında yemek yemiş, geziye kaldıkları yerden devam ederek, yorgunluğa inat durmamışlardı. Akşam nihayet eve vardıklarında Rezan'ı evde haberleri izlerken buldular.

Mizgin gün içinde yaşadıkları her şeyi heyecanla anlattı. Rezan yanlarında olmadığına üzüldü. İşi daha mühim olduğundan başka şansı yoktu. Dilşa'yı kucağına alıp sevmiş ve onunla beraber koltukta uykuya dalmıştı.

Mizgin bu tabloyu görmekten hiç sıkılmayacaktı.

***

Sabah halledecekleri önemli bir görüşme olduğundan iki kardeş Rezan'ın isteğiyle erkenden çıktılar. Yalnız kalan Evin ve Mizgin, dedikodunun bol olduğu güzel bir kahvaltıdan sonra, Nebahat ablanın yanına kahve içmeye gitmişlerdi. Mizgin eltisini abartılı bir sevgiyle tanıştırdı.

"İyi ki sürpriz yapıp geldin, Mizgin. Valla ben de evde sıkılıyordum."

Altını kirleten kızını temizlerken gülümsedi. "Hem bana hem Evin'e değişiklik olsun diye seninle tanıştırmak istedim."

"İyi yapmışsın, kız. İki muhabbetin belini kıralım."

Mizgin manidar bakışlarıyla komşusunu süzdü. "Kimlerin dedikodusu var sende, abla."

"Ah bilmiyorsun nasıl birikmişim, Mizgin."

Evin görmediği kadını merak etti. Aslında ilk tanışmada anladığı, Mizgin'in tam kafa dengi bir komşuya sahip olduğuydu.

"Başla sen, Nebahat abla. Devamını ben getiririm."

Allah affetsin neredeyse dört saatlik bir dert birikintisi dökülmüş, hiç kimseyi tanımayıp bilmeyen Evin'i bile yoldan çıkarmışlardı. Muhabbetlerine başka bir gün devam etmek istediğini söyleyen Nebahat abla, Evin'in gözü için Amerika'ya gideceğini öğrendiğinde genç kızı dualarla uğurlamıştı.

Eve geçen Mizgin ve Evin sonunda ayaklarını uzatabildiler.

"Sevdin mi Nebahat ablayı?"

"Evet ama ağzı çok bozuk, Mizgin."

Eltisi beklediği cevabı vermişti. "İlk bana da çok fazla geldi ama alıştım. Bakma Nebahat abla delikanlı kadındır." Ayağını çok fazla uzatamayacaktı. Zira hem yemek için ayaklanacak hem Dilşa izin vermeyecekti.

"Fark ettin mi tanıdığımız tüm Nebahat ablalar öyle."

"Fark etmedim ama haklısın, Evin."

Nebahat abla istişaresi çabuk bitmişti. Mizgin kocasından eve erken geleceğiz mesajını alınca ayaklanmıştı. Dilşa'yı beşiğine koymuş, ağlarsa Evin'den çağırmasını istemişti.

Evin bunun için bile gözlerinin açılmasını istiyordu. Bir bebeğin uyurken çok masum ve güzel olduğunu hep duymuştu. O masumluğu görerek tatmak istiyordu. Karnında fasulye tanesi kadar olan bebeğini görecekti. Allah nasip etmişse onu görecek, Revenk'i görecekti. "Allah'ım sen gönlümdekini biliyorsun."

Kapının sesini duyunca ayaklandı. Ancak daha bu evin yol haritasını ezberleyememişti. Mizgin duyarsa açardı. "Tamam, Evin sen otur ben bakıyorum." Hızlı adım seslerinin ardından kapının açılan sesini duydu. Hemen ardından bütün dünyasını süsleyen en derin sesi.

"Selamun aleyküm."

"Aleyküm selam, Revenk, hoş geldin." Hızlıca konuşan Mizgin kapıyı kapatmadan aynı hızda mutfağa ilerledi. "Ocakta yemek var, Revenk, yanmadan yetişmeliyim." Açıklamasını yaptıktan sonra gözden kaybolmuştu.

Revenk gülümseyerek kapıyı kapattı. Salonda gözleri Evin'i aradı. Koltuğun önünde ayakta dikilmiş bulunca, sessiz adımlarıyla yanına doğru yürüdü.

Evin kocası yaklaştıkça gülümsüyordu. "Buradasın, sevdiğim. Bana sessizi oynama."

Revenk yine de sessizliğini bozmadı. Bütün mesafeleri kat edip tam dibinde durduğunda eğilip dudağına bir buse kondurdu. "Seni özledim be Evin'im."

Evin kollarını açıp kocasına sarıldı. Yine aynı ritüel oluyordu. Dünyasına sarılıp kokusunu alınca mutlu oluyordu. Evin kokusunu derin derin burnunun içine çektiğinde tüm gülümsemesi soldu. Elleri donmuştu. Tekrar Revenk'i kokladı. Aldığı yabancı kokuyla kocasını kendinden itti.

İtilen Revenk neye uğradığını şaşırdı. "Ne oldu, Evin?" Karısının soluk tenini görünce genç adam korkmuştu.

"Reven... Revenk... Sen sen başka..." Sesi titreyen kadın kocasına doğru bir adım atarak burnunu gömleğine bastırdı. Yabancı bir koku... Yabancı koku burun deliklerinden içeri süzülünce, titreyen ellerine hâkim olamadı. "Başka bir koku var sende?"

Revenk hücrelerine kadar dondu. "Ne... Ne kokusu, Evin?" Sesi çatlamış, bakışları korkuyla gölgelenmişti.

"Yalan söyleme, Revenk, başka bir kadın kokuyorsun. Sen kokmuyorsun!" diye bağırdı.

Ancak korkusu duyduklarına kadar sürdü. Başka kadın kokuyorsun, diyen karısına inanamadı. "Evin saçmalama. İyi misin sen?"

Kocasının omzuna hızla bir yumruk indiren Evin bu sefer daha yüksek sesle bağırdı. "Seni babama söylerim. Başka bir kadınla olmuşsan, yemin ederim seni babama söylerim. Seni hemen orada öldürür."

"Ne oluyor?" Duyduğu sesle Mizgin'in arkasında olduğunu anlayan Evin arkasına dönmeden Mizgin'in duyacağı seviyede ona acıyla itiraf etti: "Revenk başka bir kadın kokuyor, Mizgin. Yemin ederim onun kokusu değil bu." Sesi hâlâ titriyordu. Şaşkınlıklar içerisinde onu izleyen kocasını görseydi, bu tepkileri vermekten kaçınır mıydı? Şu an düşündüğü tek şey Revenk ve başka bir kadındı.

Şaşkınlıktan kendini savunamayan adam öylece ortada kalmış gibiydi.

Mutfakta yemek yapan Mizgin, Evin'in sesini işitince elindeki bıçağı bırakmadan koşarcasına çıkıp salona ulaşmıştı. Lakin kulağa hoş gelmeyen cümleler duymuştu. Gözlerini hızla Revenk'e çeviren

Mizgin iki adımda yanına varmış, elinde duran bıçağı gözlerine sokarcasına yakınında tutmuştu.

"Sen canına mı susadın?"

"Mizgin, kendinize gelin. Ne kadını, ne kokusu?"

"Bilemem. Karın başka kadın, başka koku diyor. Ondan daha iyi kimse kokunu bilemez. Başka bir koku aldığına göre ya açıkla ya da Yadê Piroz'u ararım. Yemin ederim duyduğu anda soluğu burada alır."

"Allah'ım sen akıl fikir ver." Revenk'in gözleri öfkeden karardı. "Ne kokusu ulan, ne kokusu?" İki kadına doğru boğazı yırtılırcasına bağırınca, Mizgin ile Evin korkudan bir adım gerilemişlerdi. Lakin elindeki bıçağı geri çekmedi Mizgin.

"Sana başka birisi kokuyorsun, dedim, Revenk. Aptal mıyım ben?"

"Revenk Şahmaran, sen Evin'i aldattın mı aldatmadın mı?" Mizgin soruyu en sert üslubuyla sorarken evin dış kapısı açılmış, Rezan ile Aslan keyifli bir şekilde giriş yapmışlardı. İki adamın elinde olan paketler aynı hızla yere düştü. Gözlerinin gördüklerine inanmamayı tercih ediyorlardı.

Mizgin, Evin'i arkasına almış kardeşine bıçak çekiyordu. Gördükleri Rezan için bir kâbustu.

Aslan, ağabeyine dönerken acı bir tonda seslendi: "Rezan, kardeşimi öldürüyorlar."

Gördüklerini çabuk unutmayacaktı Rezan. Hatta hiç unutmayacaktı. Kapıyı sertçe kapatıp koşar adım karısına ilerledi. Bıçağı elinden alırken neredeyse aklını kaybediyordu. Mizgin'e hiddetle dönüp bağırdı: "Ne yapıyorsun ulan sen?"

"Kardeşine sor ne yaptığını?" diye çirkef bir tavırla kocasına cevap verdi Mizgin.

Rezan gözü dönen kadından bakışlarını çevirip Revenk'e sordu: "Ne oluyor burada, Revenk?"

"Evin anlamada..."

Evin konuşmasına izin vermeden araya girerek Rezan Ağa'ya cevap verdi: "Revenk beni aldattı!"

Evin'in ağlamaklı acı dolu sesi Aslan'ı kendisine getirmişti. Her zaman herkesten daha sakin olan adam delirmiş halde ağabeyinin yanına vardı ve elinde olan bıçağı alarak Revenk'in boynuna bastırdı. "Ne yaptın ulan sen?"

İşkence içinde kalan Revenk ellerini yukarıya doğru kaldırarak yüksek sesle bağırdı: "Allah'ım çok şey istemiyorum. Beni dinleyecek aklı başında bir insan evladı istiyorum!"

Bölüm 28

Hesapsız Adımlar

Kendinizi anlamsız bir kalabalığın içinde ansızın kaçma isteğiyle tutuşurken bulabilirdiniz. Hepimizin bazen evden kaçıp gidesi oluyordu. Yaşananlardan ötürü çoğunluk evden kaçma raddesine bile gelebiliyordu. Revenk Şahmaran kaçıp gitmek isteyenlerdendi. Lakin kaçarsa üzerine atılan iftirayı kabul etmiş olacaktı hiçbir suçu yokken. Şu an için tek istediği aklı başında bir insan evladının onu dinlemesiydi.

"Herkes otursun!" Otoritesini sert sesiyle birleştiren Rezan Ağa bütün kulaklara emri verdi.

Evin reddedip oturmak istemediği halde koluna dokunarak, "Hadi otur," diyen Mizgin'in yardımıyla koltuğa geçip oturdu. Pürdikkat kocasının açıklamasını bekledi. Bunun sonunda mantıklı bir açıklama olmasını umut ediyordu. Zira kocası başka bir kadın parfümü kokuyordu.

"Revenk anlat, ne oldu?" diye sordu Rezan. Ayakta kalarak az önce kardeşine saldıran ailesini dehşetle izliyordu.

"Evin'i aldattığımı gerçekten düşündünüz mü?" İlk sorusunu yöneltti Revenk. Önce ailesinin ona karşı gerçek düşüncesini öğrenmeliydi. Ellerini sabırsızca birbirine bastırıp beklerken, gözleri karısını yokluyordu.

Rezan dışında hepsi bir ağızdan, "Yok!" nidasını attı. Rezan koro halinde cevaplayan ailesine bakarken kafasını olumsuz yönde salladı. Revenk'i delirtmek için kurulan bir komploya benziyordu uzaktan.

Sarsılan adam sakinleşme gayesine girmeden üzerine varan yüzlere öfkeyle bağırdı. "Ulan madem aldatmayacağımı biliyorsunuz, ne diye hepiniz bana saldırdınız? Aklımı kaybediyordum."

Yumruk halini alan ellerini kucağında topladı Evin. "Zaman kazanmaya çalışma istersen, Revenk, açıklamanı bekliyorum. Yoksa birazdan biletimi alacağım. Beni bekleyen bir babam ve aileni de bekleyen bir cenaze var."

Evin kendinden emin bir sesle konuşurken kafasını olumsuz yönde sallayan Revenk avuç içini yüzüne bastırıp derin bir nefes aldı.

"Güzelim bak..."

"Bana güzelim deme!"

Kafasını bir kez daha salladı Revenk. "Hayatım senin sandığın gibi..."

"Bana hayatım da deme!" dedi Evin itiraz dolu bir sesle.

"Evin bak..."

"Vay demek Evin oldu ha?" diyerek bu sefer Mizgin araya girdi.

Rezan araya giren kadına gazabıyla kükredi: "Araya kaynak yapma, kadın!"

"İyi, tamam." Kollarını göğsüne kavuşturan kadın kocasının özünden bir şey kaybetmeyen kükremesiyle ağzını sıkıca kapattı. Rezan'ı dinlemezse sonucunu tahmin bile edemeyeceği bir cezaya çarptırılacaktı.

"Anlatmıyorum ulan, anlatmıyorum!" Ayağa kalkan Revenk ellerini birbirine vurarak, "Siz ikiniz kafanızda ne kurgulamışsanız o, anlatmıyorum!" dedi.

"İyi," diye bağırdı Evin. "Çocuğumu alır giderim, zor görürsün yüzümüzü."

Revenk'in gözleri öfkeyle karardı. "Ne diyorsun sen, Evin? Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Yüzünü görmediği adamın sesindeki öfkeyi çok net algılıyordu Evin. "Babamın evine. Zaten babama gerek kalmadan Yadê Piroz seni öldürür."

Etrafında dönen Revenk sert bir küfür savurdu.

Aslan ve Mizgin açıklamaya mecbur kalan Revenk'i merakla süzdü. Rezan ise an olsun şüphe etmediği kardeşinin neden kadın parfümü koktuğuna anlam veremiyordu.

"Evin bak, seni aldatmadım. Sen kullandığım parfümden dolayı yanıma gelemiyordun. Ben de sen rahatsız olma diye değiştirdim. Araştırdım, bir makalede okudum," dedi kaşlarını çatarak. "Hamile kadınlar koku konusunda hassas olabiliyorlarmış. Kırılmayayım diye bana söylemiyordun, bunu fark ettim. Ben de değiştirdim. Ulan seni düşündüm."

Evin'in ağzı şaşkınlıkla aşağı sarktı. Öfkesi yerle bir olmuş,

yanaklarından yükselen ısıyla yerine sinmişti. Revenk'in hassas davranışını onu dinlemeden, altından bambaşka bir anlam çıkararak aldatmakla töhmet altında bırakmıştı. Şimdi bu utançla nasıl yaşayacaktı Evin?

Herkes şaşkınlık içerisinde Revenk'i dinlerken ilk atak Aslan'dan geldi. Kardeşini gururla alkışladı. Arkasından Mizgin söylendi. "Gör gör ne kocalar var," diye kocasına hayıflandı.

Rezan yüzüne bakmadan bir uyarıyla daha hırladı: "Sen sus, her şeyin başı sensin!"

"Ne desem suç, ne desem suç." İsyan dolu nidası sona doğru sessizliğe gömüldü.

Rezan karşılık vermedi. Mizgin'in cezasını yukarıda odasında verecekti. Öncelikle kardeşine bıçak çeken karısının görüntüsünü beyninden acilen silmesi gerekiyordu. Esasında nasıl sileceğini de bilmiyordu. Gerçi kocasına dahi silah kaldırmış bir kadındı. Niye şaşırıyordu ki!

Evin suçlulukla yutkunurken dudağını büzdü. "İyi de bana niye söylemiyorsun ki?" Sesinde utancın bin bir anlamını taşıyan üzgün bir tını vardı. Belki de bazı durumlarda görmemek daha iyiydi. O suçlu bakan gözlere nasıl bakmaya cesaret edebilirdi.

"Bugün değiştirdim. Sabah parfüm sıkmadan çıktım. Sonra yeni bir tane aldım. Kokusu en hafif olan buydu."

"Bana telefon edip söyleyebilirdin."

"Ne bileyim ben," diye tersledi karısını. Karısını düşünerek hareket etmiş, inceliği başka bir anlamla zan altında bırakılarak iğrenç bir hal almıştı. Daha fazla kalmak istemediğinden odasına çekilmek için gidecekken karısının sesini işitince yüzüne döndü. Bugün görmediğine sevinmişti. Zira onu nasıl kırdığını gözleriyle görseydi, Evin bir daha toparlanamazdı.

"Revenk?"

"Ne var?"

"Niye en hafif koku diye kadın parfümünü sana vermişler?" Boş bulunup söylediği cümleyi bitirdiğinde ne kadar ayıp ettiğini yeni idrak etmiş, dudaklarını korkuyla ısırmıştı Evin.

"Fesuphanallah... Evin..."

Evin sesinden öfkesini net algılıyordu. Onu hem kırmış hem ayıp etmiş hem de üzerine dalga geçer gibi kadın parfümü demişti. Ne ara kendine ve cümlelerine özen göstermez olmuştu?

"Özür dilerim."

"Özür dileme."

"İstersen odamıza çıkalım." Kendini affettirmeliydi Evin. Ayrıca Rezan ve Aslan'a karşı da utanç içerisindeydi.

"Ben tek çıkacağım."

"Beni de al."

Revenk görmeyeceğini bildiği halde işaret parmağını karısına doğru salladı. "Sen burada kalacaksın, cezalısın." Ardından iki ağabeyine döndü. "Kimse ona dokunmayacak. Yerinden kıpırdamayacak o."

Bir çocuk gibi omuzları düşen Evin de dudaklarını büzdü.

"Ama ben üşürüm."

"Duygu sömürüsü yapma, Evin!"

"Ama Revenk..."

Cevap vermek yerine merdivenleri süratle çıktı Revenk.

Rezan ve Aslan kafasını sallayarak balkona çıkarken, Mizgin kederden kırılmaya hazır dostunu üzülerek izledi.

"Mizgin bari sen beni odama götür."

Rezan'ın attığı bakışlardan sonra değil odasına götürmek Evin'e dokunamazdı bile. Yoksa bu sefer kocası onu gerçekten öldürecekti. Mizgin'in cesedi kesin çıkardı. "Evin'cim ben karı koca arasına girmeyeyim," diyerek kaçarcasına mutfağa girdi. Rezan ile yüz göz olmaya hiç niyeti yoktu.

Mutfağa girip, acıkan ev ahalisi için yemek yaparken salonda tek kalan Evin aklından çıkmıyordu. İçinden bir ses onu odasına götürmesini istiyordu ama Rezan'dan korktuğu için yanaşmıyordu. Arada bir mutfak kapısından Evin'e bakarken bir çocuk gibi öylece oturduğunu görünce içi mutlulukla doluyordu. Yanına gidip ona sıkıca sarılmak istiyordu. Düşen yüzünü öpücüklere boğup onu tekrar güldürmek istiyordu.

Bir kez daha mutfak kapısından dostuna bakan kadın Evin'i aynı şekilde görürken, bu sefer görüş alanına bir suret daha girdi. Revenk merdivenlere oturmuş karısını izliyordu. Ne zamandan beri oradaydı bilmiyordu Mizgin ama mutlu oldu. Ne olursa olsun Revenk karısından uzaklaşamıyordu.

Gönül rahatlığıyla mutfağına dönen kadın mükemmel sofrasını kurmak için işe koyuldu. Evin ve Revenk'i rahatsız etmeden salona sofrasını kurdu. Mutfakla salon arası mekik dokuyan kadın işini bitirdiğinde son kez masaya göz attı. Kocasını çağırmak için arkasına döndüğünde kucağında kızıyla aşağıya indiğini gördü.

Kalbinin teklediğini hisseden kadın sandalyenin koluna tutunarak önündeki tablonun zevkini izleyerek çıkardı. "Allah'ına kurban senin..." diye hayranlıkla soludu.

Ağabeyinin arkasından inen Aslan, masaya yaklaşmadan hâlâ oturduğu yerde kıpırdamayan küçük yengesinin yanına giderek kolundan tutup onu sofraya getirdi. Rezan kollarıyla sardığı kızıyla beraber sofraya oturup onu izleyen karısını görmezden geldi. Bu ona en güzel cezaydı.

"Dilşa." Çenesinden tuttuğu kızının yüzünü kendine çevirip sabitledi. "Anneye bakmak yok." Dilşa annesine bakmıyor, gözleri konuşan babasındaydı. Meraklı göz bebekleri babasının yüzünde geziniyordu. Küçücük parmakları sakallarına dokunuyordu.

"Neden ki?" diye kırık tınısıyla sordu Mizgin.

"Cezalısın?"

"Cezaevi mi burası?" diye sordu kadın.

Eltisine hak verdi Evin. "Hak veriyorum, önüne gelen ceza veriyor."

"Uslu olursanız, ceza yok," diyen Aslan yengesinin çorbaları doldurmağını görünce ağabeyinin önünde duran kâseyi alarak çorbasını doldurdu. Sandalyesini çekip yanına oturan Revenk'in keyifsizliğini görünce zor bir akşam yemeği olacağına kanaat getirdi.

Kocasının geldiğini hisseden Evin, direkt oturduğu tarafa döndü.

Revenk karısına bakmak yerine kardeşinin doldurduğu çorbaya bakıyordu. Kaşığını daldırdığı esnada Evin'in, "Revenk?" diyen sesini duydu. Nasıl da anlıyordu geldiğini. Lakin Revenk cevap vermek istemedi.

Umutsuzca eltisine seslenen kadın ondan bir cevap bekledi. "Mizgin, Revenk mi geldi?"

"Evet, canım şu an tam olarak karşında oturuyor," cevabını verip kocası ve Revenk'e karşı omuz silkti Mizgin. Evin'in üzüldüğünü ve nasıl utandığını hepsi görüyordu. Biraz yardımcı olmasının kimseye bir zararı olmaz, lakin etmezse zararı Evin'e olacaktı.

Rezan, kardeşiyle yemeğine dönerken Revenk kafasını çorbasına doğru çevirmiş, boş gözlerle izliyordu. Evin'e bakarsa hissedecekti. Ne zaman baksa Evin anlıyordu. Bugün o hislerden mahrum bırakacaktı onu. Ne kadar kırdığını anlaması gerekti.

"Ne yapıyor, Mizgin?"

"Sana bakıyor."

"Nasıl bakıyor?"

"Çok güzel bakıyor, Evin."

"Güzel bakan adam kırılmaz..."

"Seven adamlar daha çok kırılıyor, Evin." Kocası kafasını kaldırmadan cevap verdi. Evin'in gücenik gelen sesi sınırlarını zorlu-

yordu. Revenk incitilen olmuştu ama inciten de kimse değil Evin idi. Hamile olmasını göz önünde bulundursa da, söylediklerini bir türlü hazmedemiyordu. Buna bıçağı çeken yengesi de dahil.

"Özür dilerim, Revenk. Bana hak vermek zorundasın."

"Ulan Revenk," diyen Aslan kardeşinin omzuna kolunu yasladı. "Şu Mizgin'in, Rezan'a çektirdiklerinin binde birini yaşamadın. Lan Mizgin gibi biri olsaydı ne yapardın?" İstihza dolu sesiyle sonunda yengesine bakıp sırıttı Aslan.

Revenk, Mizgin'e buz gibi bakışlarını atıp kafasını önüne eğdi.

Sahte tebessümüyle kaynını cevapladı Mizgin: "Beni çok fena kırıyorsun."

"Sen kırılamazsın, Mizgin!" Sert sesiyle ahkâm kesti Rezan Ağa.

"Nedenmiş, Rezan Ağa?"

"Sana kırılmayı yasaklıyorum. Bu evde sana artık her şey yasak."

"Nefes almak da buna dâhil mi?"

"Hayır!"

Nefessiz atışmaları hayır cevabıyla sonlandı. Rezan kızına odaklandı, Mizgin yemeğine dönerek midesini şenlendirmek için lokmalarına yumuldu. Yemekte uzatmanın manası yoktu ve ayıp olacaktı.

"Beni affettin mi, Revenk?"

Evin'in umutsuz sesi Revenk'in gözlerini kapatmasına sebep oldu. "Odamızda konuşuruz. Şimdi yemeğini ye," diyerek konuşacaklarını belirtti. Evin söyleyeceği her şeye hazırlıklı olacaktı.

"Sen yiyor musun?"

"Evet."

"Peki, afiyet olsun."

Sessiz geçen yemekten sonra Revenk karısını alıp odalarına çıktı. Yemek sofrasını kaldırıp mutfağı toparlayan Mizgin, kocası ve kayınbiraderi için çayları hazırlamış, salona tekrar geri dönmüştü. Dilşa'nın sütünü veren Mizgin konuşan kocasını dinliyordu.

"Piroz Hanımla konuştun mu, Şêr?"

"Evet, öğlen konuştum. Onu biraz delirttim. Bana ne derse beğenirsin?"

"İnşallah küfür etmemiştir." İhtimalin büyüğünü öne sürdü Mizgin.

Kahkaha atan Aslan yengesine dönüp hevesle konuşmalarını bildirdi. "Dua et kutsal topraklardayım. Küfür edemiyorum. Ama geldiğimde ağzının payını vereceğim sana, dedi." Aslan gülünce etrafı kırışan gözleri parlıyordu.

"Canına okuyacak."

"Düşün, Mizgin, kuzulkurt bile demedi. Nasıl içi yanıyordur şimdi."

Karı koca gülümserken Aslan telefon konuşmalarını hatırlayınca kendine mani olamayıp gülüyordu. Yadê Piroz'un sesi hâlâ kulağında yankı ediyordu. "Yemin ederim o kadın hayatımın anlamı. Bir gün konuşmasam ertesi gün özlüyorum."

"Ben de çok özledim. Bir an önce dönselerdi," diyerek sigara paketine uzanan Rezan Ağa kızını fark edince geri bıraktı. Ya balkonda içecekti ya da kızı uyuduktan sonra. Şimdilik kendini zapt etti.

"Az kaldı az." Çayından bir yudum alan Aslan ayaklandı. Ağabeyi ve yengesine göz kırpıp gülümsedi. Hafifçe eğilip kaynı doymuş, sessiz sessiz mırıltılarla oyalanan Dilşa'yı öptü.

"Nereye?"

"Gecelere akacağım, yengecim." Yengesini cevaplayan Aslan gelmeyeceğini bildiği halde, ağabeyine dönüp hınzır edasıyla sordu: "Rezan ağabey gelecek misin?"

Rezan'ın cevap şansını elinden alıp, "Hayırdır, Rezan nereye geliyormuş?" sorusunu kaynına yönelterek gözlerini şüpheyle kıstı Mizgin. Muhtemelen canına susamıştı. Yoksa gecelere evli adamla akma düşüncesi nereden doğmuş olacaktı!

"İşte gecelere akacağız, dedim ya."

"Mümkünse tek başına ak, kocamı bulaştırma."

Yengesinin sinir katmanlarına basıp ortalığı toza dumana katmadan tüymeliydi Aslan. "Ben kaçıyorum." Evden âdeta kaçarcasına çıktı.

Ayak bileğini dizinin üstüne atan Rezan, kızıyla ilgilenen ancak içten içe kızan karısını sessizce izledi. Çıkmadığı halde bu kadar öfkelenmişse çıktığı zaman ne yapacaktı çok merak etti. Mizgin'in üzerine gitmek istedi. "Arada bir çıkmak benim de hakkım, her zaman bu tepkiyi veremezsin." Sesindeki kesinlik, bakışlarındaki ciddiyet giderek büyüdü.

Kollarında duran kızına bakmayı bırakan kadın ağlamaması için emziğini ağzına verirken anlamsız bakışlar arasında kocasına baktı. "Af buyur?" Yanlış duymuştu yine. Dilşa'ya odaklandığından kocasını yanlış duymuştu.

"Yani çıkmak istediğim zaman çıkarım." Tek kaşını kaldırdı. "Bugün sizinle kalmak istedim. O yüzden çıkmadım."

Mizgin dudaklarını ağır ağır yalayıp anlıyorum der gibi kafasını salladı. "Nereye gidecektiniz, paşam?"

"Kafamın estiği yere. Hatta bekârken nereye gittiysem yine oraya gidecektim."

Ciddiyetine bakılırsa eline geçen fırsatı kullanıyordu. Altında kalmayacaktı Mizgin. "İyi o zaman. Hazır Revenk ve Evin buradayken, Dilşa'yı onlara bırakırız. Bir de bekârken gittiğin yere karınla git, bak bakalım nasıl oluyormuş?"

Ciddiyeti aniden bozulan adamın yüzünü gülümseme sardı. "Sen olunca normal bir gece geçirmeyeceğimiz kesin!" Karısına vukuatlarını hatırlatırcasına baktı. Hostes meselesini hatırlatan bakışları oldukça manalıydı.

***

İnsanoğlu belirli bir yerden sonra hayal kırıklığına uğratırdı. Bu gerçek değişmeyecek kadar kalıcı olmuştu. Seversin, bağlanırsın ve güvenirsin. Birtakım yaşanmışlıklar neticesinde hayal kırıklığına uğrarsın. Tabii herkes için geçerli bir eylem değildi.

Rezan Şahmaran, Mizgin'i sevdiğinden beri hep bundan korkuyordu. Bir gün hayal kırıklığına uğrayacağını düşünmüştü. Onu sevmekten pişman olma korkusu hep diri kalmıştı. Lakin Mizgin hâlâ keşke dedirtmemişti. Bu güzel kadının canına can katan varlığını seviyordu.

Telefonunu eline alan Rezan Ağa odadan çıkmadan önce kızının alnına bir öpücük kondurdu. Ardından karısına dönüp önce alnına dudağını bastırdı. Ardından dudaklarına bir öpücük kondurup geri çekildi. Odadan sessizce çıkarken ikiliyi uyandırmamaya çalıştı.

Üç gündür Dilşa hastaydı ve onlara gün yüzü göstermiyordu. Geceleri ise daha fena oluyor, hiç uyutmuyordu. Ne Mizgin ne de Rezan uyuyor, sabaha kadar kızlarının başında bekliyorlardı. Öyle ki dün gece nöbet tutarak kızına bakan ikili kavga etmiş, Mizgin kocasına yastık fırlatarak onu uyandırmış, haksızlık yaptığını söylemişti. Rezan kabul etmediğinden, hazır bekleyen kaos felaketi kopmuştu.

Rezan iş için yine erken kalktı. Fakat Mizgin'i uyandırmaya kıyamamıştı. Sessizce çıkmayı yeğledi. Dilşa uyumadığı için de huysuzluk yapıyordu. Aşağıya indiğinde babaannesini tek başına bulan Rezan gülümsedi. Umreden döndüğünde yanında kalması için ısrar etmiş, amcası ve annesi Urfa'ya geri dönmüştü. Yaklaşık iki aydır işlerinin yoğunluğundan dolayı bir türlü fırsat bulup dönemiyorlardı. Bu hafta bir sıkıntı çıkmazsa şayet gitme kararını almışlardı.

"Roj baş* , Piroz Xanim**."

"Roj baş," dedi yaşlı kadın neşesiz bir tonda.

Elinde sıkıca tuttuğu bastonuna çenesini dayamış, boş gözlerle halıyı izliyordu. Dün gece uykusuz kalan kadın bu sabah epey mutsuzdu. Keyfi yoktu ve konuşmaya değer bir şey olmadığı müddetçe susmayı yeğliyordu.

Rezan neşesini alamadığı kadının derdini merak etti. "Yadê bir sorun mu var?"

"Yok çok şükür."

"Neden böyle keyifsizsin?" diyen Rezan Ağa telefonunu cebine koyup babaannesine doğru yürüdü. Yanına geçip oturduğunda, Piroz Hanım'ın bastonun üzerinde duran ellerini tuttu. "Var bir şey, ne oldu?" Endişelenen Rezan onu sabah sabah neyin üzdüğünü öğrenmek istedi. O söyleyene kadar bilemeyecekti de.

"Hayatıma bakıyorum. Ölüm kapımda duruyor gibi." Acı dolu nefesini koyuverdi. Ölümün elbet bir gün gelip onu bulacağını biliyordu. Zaten öleceği bilinciyle yaşamak doğrusu değil miydi?

Rezan içini kaplayan kötü hissi yutkunarak, babaannesine yaklaştı. Alnına bir öpücük kondurdu.

"Böyle konuşma. Beni üzüyorsun."

"Ölüm diye bir gerçek var."

"Öyle ama ölüm sana yakışmaz, Piroz Hanım."

Ölüm haktı, bu dünyanın tek gerçeği ve değişmeyecek tek kuralı ölümdü. Hepimiz ölecektik. Lakin böyle konuşmak da babaannesine yakışmıyordu.

"Biliyor musun, Rezan, baban hastayken tüm aşiretler toplanmıştı. Konak insanlarla doluydu. Babanı seven, sevmeyen herkes oradaydı." Gözleri uzaklara dalmış, rahmetli oğlunu hatırlayınca kederi katlanmıştı.

Ciğerlerine uzun soluğunu çekti. Ne zamandır babasından bahsetmiyordu.

"Aşiret adamlarından biri hasta yatağında uzanan babanı şöyle süzdü," diyerek Rezan'ı baştan aşağıya süzdü yaşlı kadın. Gözleri dolmuştu. "Hozan Ağa kalk ayağa, ölüm sana yakışmaz, dedi. Senin gibi bir ağaya yakışmaz, dedi." Sesini gür ve güçlü çıkarmaya çalıştı.

"Babam ne yaptı?" diye güçlükle sordu Rezan.

"Baban," dedi yaşlı kadın. Rezan'ın ellerini sıkıca tutup bir öpücük kondurunca, torununa müşfik ifadesiyle baktı. "Benim oğlum ne dedi biliyor musun?"

* Roj baş: İyi günler

** Xanim: Hanım

Kafasını hayır anlamında salladı Rezan.

"Azrail'in gelir kendi, ne ağa der ne efendi!" Torununun gözlerine bakan yaşlı kadın ağladığını görünce gülümsedi. "Unutma, oğlum. Ölüm tam arkanda. Ne zaman geleceği belli değil ama bir gün kesin gelir."

Babasının en sevdiği türkülerdendi. En sevdiği türküyü vefatından sonra uzun yıllar dinleyememişti Rezan. Yaşlı kadının ellerini öpüp alnına koyan adam gözünden akan yaşlarla hızlıca kalkmış, sırtını döndüğü gibi koşar adımlarıyla evden çıkmıştı. Daha fazla kalamamıştı.

Piroz Hanım gözlerinden akan yaşları elinin tersiyle sildi. Oğlunu yâd ettiği an bağrına ateş düşüyor, sulanan gözleriyle dindirmeye çalışıyordu. Arkasından gelen ayak sesleriyle gelene baktığında Mizgin'i gördü.

"Yadê... Ne zaman uyandın?"

Az önceki kederin üstünü örten yaşlı kadın, gördüğü suretle sinirlenmişti. "Sanki çok uyuttunuz beni!" diye huysuz huysuz Mizgin'e çattı.

Afallayan Mizgin babaannesine boş gözlerle baktı. "O ne demek, yadê?"

"Dün gece Rezan ile ne yaptıysanız sabaha kadar sesinizden dolayı uyuyamadım. Kızım anladım gençsiniz ama sabaha kadar yani... Tövbe estağfurullah..." Gözleriyle kınayarak gelinini baştan aşağı süzüp burnunu kıvırdı.

Yanlış anlamasından dolayı gözleri büyüyen Mizgin'in suratı kıpkırmızı kesildi. "Yadê... Sen yanlış anladın biz... Biz yani Rezan'la o şeyi... Yani yapmadık." Ellerini iki yana açarak çaresizce çırpındı. Utancından babaannesine bakamıyordu.

"Ma ben size yapmayın mı diyorum." Yaparlarsa bile bu kadar ses çıkarmanın gereği yoktu. "Tamam, yaşlıyım ama sağır değilim, duydum."

Ne diyeceğini bilmeyen Mizgin utancından yerin dibine girmek üzereydi. "Yadê, Rezan ile kavga ettik. Yani yastıkla birbir..."

"Vaa..." Tepkiyi veren kadın ağzını avucuyla kapadı. "Aranızda yastık mı vardı?" diye sordu, dehşete düşmüştü. Neden az önce Rezan'a çatmamıştı ki? Sadece Mizgin'e yüklenmek haksızlık olurdu.

"Of yadê..." Mizgin ağlamaklı sesiyle mutfağa koştu. Yanlış anlaşılmıştı. Hiçbir şey yapmadan suçlanıyordu. Eve gelince bunu acısını Rezan'dan çıkartacaktı. Sabah onu uyandırmadan çıktığı için ayrıca kızacaktı. Nasıl ona görünmeden çıkabiliyordu. Kadın yorgun argın kahvaltıyı hazırlarken, kendi kendine kızıyordu.

"Hayır, yani biz kardeş kardeş uyuyoruz kaç gecedir."

"Ne kardeşi, Mizgin yenge?" Kapıda beliren Zarin ve Rozan yengelerine bakıyordu.

"Dilşa'ya yeni bir kardeş mi yapsak diyordum kendime."

"Ooo evimiz çocuklarla bereketlenecek desene," diyen Rozan yengesinin yanına gidip yanağına bir öpücük kondurdu. "Bu da kız olursa adını Mumiş koysana." Fikrini belirten genç kız yengesinin gözlerinin içine tatlı tatlı gülümsedi.

"Allah yazdıysa bozsun," dedi içtenlikle.

Gülmemek için iç yanaklarını kanatırcasına ısırıp yengesine soruyu sordu Rozan: "Ama neden ki?"

"Ben o acıyla yaşayamam, dolayısıyla seni de yaşatmam." Yine gamsızlığından ödün vermeden, rutinini gerçekleştirmişti. Kastı Rozan'ı kırmak değildi ve kırılmayacağını da biliyordu.

"O acıyla sizler yaşar mısınız bilmiyorum ama kahvaltı biraz daha geç hazırlanırsa, ben açlıktan çok yaşamam gibime geliyor." Kapıda bu sefer beliren Diyar gülümseyerek onu izleyen üçlünün üzerinde harelerini ağır ağır gezdirdi. "Mizgin yengecim, dert görmeyen ellerinizden ne zaman kahvaltıyı yiyeceğiz?"

"Bu iki ablan beni rahat bırakmadığı sürece kahvaltı hazırlanmaz."

"O zaman şöyle yapalım; siz lütfen istirahat ediniz, bu çok konuşan iki ablam kahvaltıyı hazırlasın."

Konuşmasıyla üçlüyü şüpheye düşüren Diyar gülümsemeye devam edince, Mizgin anlamsız bakışlarını önce Zarin'e ardından Rozan'a çevirdi. "Kızlar burnuma kötü kokular gelmeye başladı. Bu kesin bir şey yaptı."

"Bence de," dedi Zarin.

"Katılıyorum," diye onay verdi Rozan.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş Diyar, sağ elini kaldırıp işaret parmağını yukarıya doğru dikti. "Allah der ki; ey müminler, şüphe günahtır!" Boğazından yükselen sesini sonrasında alçalttı. "Ben sadece yengem yorulmasın dedim. Ama yine de siz bilirsiniz." Omuz silken küçük çocuk topukları üzerinde dönerek mutfaktan çıktı.

"Bu kesin ya bir şey yaptı ya da bir şeyler yapacak. Siz kahvaltıyı hazırlayın, ben sıpaya bakıp geliyorum." Elinde duran çatal bıçakları masaya bırakan kadın mutfaktan süratli adımlarıyla ayrıldı. Yadê Piroz'un yanına oturup yanağına bir öpücük konduran Diyar'ı görünce, "Aha başlıyoruz, kesin bir haltlar yedin," dedi Mizgin kendi kendine. Onlara doğru giderken kızların aşağıya getirdiği Dilşa'yı babaannesinin elinden alıp hemen yanına oturdu.

"Yadê," diyen Diyar tam karşısına uzandı.

"Söyle, kurban."

"Sana söylemek istediğim bir şeyler var. Tabii beni huzuruna kabul edersen," diye alayla takıldı. Suyuna gitmeden evvel güldürmeliydi. Şüphelendirir kızdırırsa asla kabul etmezdi.

"Gelmişsin artık, ne huzuru?"

"Yadê."

"He oğlum."

"Seni şaşırtmak istiyorum, yadê."

"Ney?" diye sordu Yadê Piroz anlamsızlık içinde. "Beni mi? Rüyamda görsem hayra yormam!" Basenini avucuyla okşayıp ağrısını dindiriyordu. Ağrımadığı anlarda da el alışkanlığından yapıyordu.

"Evet," diye cevapladı Diyar. Babaannesinin tam karşısında uzanmış, yüzü yüzüne bakıyordu. "Dövme yaptırmayı düşünüyorum." Şah damarının hemen altında işaret parmağıyla bir çizgi çekti. "Aha tam da buraya Diyar Şahmaran."

Bastonundan destek alarak doğrulan Yadê Piroz başındaki tülbentini düzeltti. Diyar'ın ne dediğini anlamadığı gibi ne yapmak istediğini de anlamamıştı. "Wış dövme de nedir?"

Yadê Piroz'un ayağının ucunda oturan Mizgin, Dilşa'yı güldürmek için şebeklikler yaparken, babaanneye döndü. "Ben de istiyorum, yadê. Dilşa yazdırmak istiyorum. Ama tabii sadece istiyorum," diyerek kızına geri döndü. Şimdilik Diyar'a karışmayacaktı. Sonuçta o da istiyordu.

Rezan'a dövme dese Rezan onun bir yerine dövme yapardı zaten.

"Ya yadê bir şey değil. Sadece iğneyle senin istediğin gibi her şeyi vücudunda bir yere yapıyorlar. İstersen isim yazarsın, istersen bir çiçek, bir böcek yaparsın. Zararlı bir şey değil, yadê. Çok güzel bir şey. Çok havalı." Ballandıra ballandıra anlatamadan kısaca özet geçmişti. Zaten ballandırsa babaannesi hayatta ona izin vermezdi.

Mizgin, küçük ortağını yine yalnız bırakmadı. "Yadê gençler arasında çok popüler, herkes yapıyor." Diyar'ın amacını öğrenmek isterken bir anda ortak olmuştu.

Yadênin kaşları ağır ağır çatılırken bakışları Diyar'a aynı ağırlıkta dönmüştü. "Sen herkes misin? Sen popüler misin?" dedi, eliyle gel işareti yaptı. "Gel bakayım buraya, sen herkes misin?" Eli yetmeyince devreye bastonu girmişti. "Gel bakayım yüzüne bakacağım sen herkes misin?"

Diyar gözlerini oflayarak devirdi. "Yadê yaptırmak istiyorum işte. Babamı ikna et. Sadece bir isim yazdıracağım, o da kendi ismim olacak."

"Niye, sen koyun musun?"

"Koyun derken, yadê?" Hakaret etmiş ve bizzat kendi yemiş gibi yaşlı kadına teessüf ederek bakan Mizgin, kendi meselesini nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

"E koyunları kaybolmasın diye boyayıp üstüne yazıyorlar ya. Yarın kaybolursa bulsunlar diye."

Mizgin hayretler içerisinde bakarken, Diyar alkış tutarak konuştu: "Yemin ederim, yadê, senin bakış açına hayranım."

– Mizgin de aynı şekildeydi. "Valla ben de hayranım." Oturduğu yerden ayaklanarak hamağa doğru yürüdü. Kızını küçük hamağa yerleştirip Diyar'a doğru yürüdü. Belini yana doğru kırıp, elini leğen kemiğinin üzerine koydu.

"Yapsın, yadê. Hatta beraber yapalım. Bul temiz ve güzel bir yer, gidelim gizlice." Diyar ile o kadar dövme konusuna dalmıştı ki, Yadê Piroz'un yerinden ayaklanıp silah gibi bastonuyla kendilerine doğru yürüğünü fark edememişti. "Rezan'dan gizlice yapacağız. Sonra ben ona sürpriz yaparım. Bir şey demez zaten."

"Tamam, Mizgin, yadê babamı ikna etsin."

Yadê Piroz bastonunu belini yana doğru kırmış Mizgin'in basenine indirdi. Mizgin acıyla inleyip yerinden zıplarken, yerde uzanan Diyar daha kaçamadan yadê dizlerine bastonu tekrar indirdi. "Kutsal topraklardan yeni gelmişim, dininize imanınıza sövdürtmeyin." Bastonunu hiddetle sallayan yaşlı kadın bağırdı: "Umremi tehlikeye sokmayın, beni münafık etmeyin."

"Aman be..." Mizgin acıyan basenini okşayarak mutfağa doğru giderken Diyar ise korkuyla yukarıya kaçmıştı. Dudaklarını büzerek mutfağa giren Mizgin kahvaltıyı hazır eden iki kıza baktı.

"Kardeşiniz dövme yaptırmak istedi. Ben de istedim."

"Tamam, yenge. Gerisini getirme," diyen Zarin acı çeken yüz ifadesinden dövmenin iğneye gerek kalmadan faaliyete geçirildiğini anlamıştı.

Mizgin oflayarak kızlara yardım etmeye koyuldu. Yadê Piroz umreden döndükten sonra burası Mizgin için daha eğlenceli ve yaşanılır olmuştu. Evde kızıyla tek başına olmaktan nefret etmişti. Revenk ve Evin hâlâ Amerika'da tedavi için cebelleşiyordu. Onlar dönmeden Şahmaran ailesi cümbür cemaat topraklarına dönerdi.

"Hadi kızlar elinizi çabuk tutun. Kahvaltıdan sonra hazırlık yapacağız beş çayı için. Nebahat abla ve kızlar gelmeden her şey hazır olsun."

El birliğiyle hazır olan kahvaltı için sofra kurulmuş, ardından Piroz ve Diyar'ın gelmesiyle oturmuşlardı. Mizgin kızını doyur-

duktan sonra kahvaltısına döndü. Yadê Piroz'un dövme hakkındaki eleştirilerini dinleye dinleye sonunda sofradan kalkmışlardı. Dilşa'yı babaannesinin eline teslim edip mutfağa girdi. Kızlara sofra toparlamayı bırakmış, beş çayı için hazırladığı listenin malzemelerini çıkarmıştı. Tatlı ve tuzlu çeşitlerinin yanında meze ve sütlü tatlıları da yapacaktı.

Kahvaltı sofrası kaldırılınca mutfak müsait olmuştu. En hafifinden başlayıp en zoruna doğru çeşitlerini hazırlamış, arada kızını doyurup uyutmuş, Yadê Piroz'un laflarına yetişmeye çalışmış, saat üçe doğru listedeki tüm ikramlarını hazırlamışlardı.

Salona masayı yine kızlarla beraber kurup, soğuk ikramları koydu. Sıcak ikramları kızlar geldiğinde sofraya kuracaktı. "Hadi çıkın yukarı hazırlanın. Ben de Dilşa'yı emzirip hazırlanırım." Kızları odalarına yollayan Mizgin ayağını uzatıp kızını emzirmeye başladı. Diyar ortalıkta görünmüyordu. Muhtemelen bilgisayar başında oyun oynuyordu.

"Diyar nerede, yadê?"

"Eşeğin gö..." Son anda küfrünü durduran Yadê Piroz kafasını sallayıp merdivenleri baygın gözleriyle işaret etti. "Yukarıya koşuyordu en son."

Mizgin gülümsedi. "Umre sana yaradı, yadê. Artık küfür etmiyorsun."

"Zil takıp oynama, gelin, bir bakmışsın şeytanla iş birliği yapmışız." Hâlâ onu uyutmadıkları için kızgındı. Daha akşam Rezan ile hesaplaşacak, sesini kısmasını söyleyecekti.

"Tamam, yadê." Biraz daha kalırsa hâlâ ona sinirli olan kadının asabını hepten bozacaktı. Mizgin kızıyla beraber yaşlı kadını tek başına bırakıp odasına geçti. Dilşa'yı güldüre güldüre emzirmiş, doyurduğunda emzikle susturup yatağına yatırmıştı. Kızı uslu uslu uzanırken Mizgin dolabının önüne geçip dün gece hazırladığı kıyafetlerini çıkardı.

Uzun şık elbiseyi yatağa bıraktı. Banyoya geçip elini yüzünü yıkadıktan sonra dişlerini fırçalayıp odasına geri döndü. Üzerini değiştirip saçlarına şekil verdikten sonra makyajını da tamamladı. Kapı zilinin çaldığını duyduğunda gülümsedi. Misafirleri gelmişti.

Mizgin elini çabuk tuttu. Altınlarını taktığı gibi kızına yöneldi. Prensesini güzelce temizleyip giydirmiş, anne kız süslenerek sonunda aşağıya inmişti. Nebahat ve kızlara sarılıp hoş geldin diyerek, Dilşa'yı kızların eline teslim etti.

"Sen de gün geçtikçe güzelleşiyorsun, Mizgin."

Zarin yine çevirmen olmuş, Nebahat ablasının cümlelerini babaannesine açıklamıştı. Yadê Piroz mana dolu bakışlarını Mizgin'e çevirdi. "Kocası mutlu ediyor onu," diyerek Zarin'in hemen çevirmesini istedi.

Mizgin'in gülüşü yüzünde donmuş, imayla konuşan babaannesine hayretler içerisinde bakmıştı. "Yadê kocam beni seviyor, tabii ki mutlu edecek."

Nebahat imalı konuşan yaşlı kadına gıptayla bakmıştı. Yaşlandığında böyle önüne gelene çatacak, açık açık konuşacaktı. Bu kadın idolü olmuştu. Geldiğinden beridir neredeyse her gün görüşür olmuşlardı. "Yadê favorimsin haberin yok."

Çeviriyi yapan Zarin'e yaşlı kadın güldü. "Bir gün öleceğim, Zarin, arkamdan Piroz diye bir kadın vardı, günlerimiz onsuz geçmezdi diyeceksiniz."

Mizgin düşünmek bile istemedi. "Allah korusun, yadê, ölüm demesen."

"Ölüm Allah'ın emri, ben keyfimden mi diyorum?" diye gelinine huysuzca çattı.

"Yadê bugün beni hiç sevmiyorsun anladığım kadarıyla."

"Seni sevsem ne olur sanki, kızım?"

Bozuntuya vermese de itinayla bozulmuştu Mizgin. "Ben kahvelerimizi yapıp geleyim." Koşar adımlarıyla kendini mutfağa attı. Bunların acısını Rezan'dan çıkaracaktı. Kahveleri pişiren Mizgin kocasına kısa bir mesaj çekti. Kahve tepsisine fincanları dizip, pişirdiği kahveyi tek tek fincanlara döktü. Köpüğü bol kahveleriyle salona geri döndü. Misafirlerine kahvelerini ikram etti. Kendi kahvesiyle beraber Nebahat'in yanına oturdu. "Eee abla, nasılsın görüşmeyeli?"

"Valla eniştenle kavga ettik, onun depresyonuna girdim."

"A niye, ne oldu?"

"Neymiş efendim; ben bu aralar çok dışarı çıkıyormuşum, onu ihmal ediyormuşum."

Mizgin kaşlarını yukarı doğru kaldırdı. "Nereye gidiyorsun ki?

"Kız başsağlığına gidiyorum. Cenazesine gidemediklerime ayıp olmasın diye sıcağı sıcağına... Adam kalkmış bana sen geziyorsun diyor. E ben bugün gitmezsem yarın kim gelsin!" Kahvesini hınçla yudumladı. Ağzı yanmasına rağmen devam etti. "Senin gönlünün olmadığı şeyi yapmıyorum ama ütünü yapıyorum. Sabah kahvaltın saatinde önünde, akşam yemeğini sıcak sıcak yiyorsun, aç değilsin açıkta değilsin. Arasan anında dönüyorum sana, evin mis gibi temiz. Ben saçlarıma ak düşürdüm seninle, sen hâlâ razı değilsin."

Mizgin gazını alan kadını frenlemeye kalkışsa ona da patlayacağı için sadece hak verdi. "Haklısın, abla. Erkek milleti işte, ne yapsan yaranamıyorsun."

"Anam babam..." İncelen sesine bilmediği bir ağız ekleyen Nebahat Sultan şikâyetine devam etti: "Donuna kadar ütülüyorum. Çoraplarına işleme yapmadığım kaldı. Be adam sen benden daha ne istiyorsun?"

Mizgin kahkaha attı. "Belki de işleme yapmanı bekliyordur, Nebahat abla."

"Ondan da şüphelenmedim değil, Mizgin."

Gülüşen kadınlar kahvelerini içtikten sonra masanın etrafında toplanıp oturmuşlardı. Mizgin çayları doldururken Zarin'den kardeşi Diyar için bir tabak hazırlamasını istemişti.

Rozan sıcak ikramları yengesinin eline tutuşturdu. Mizgin boş bıraktığı yerlere servislerini bırakıp oturdu. Her şey istediği gibi tamamlanmıştı. Gitmeden önce son bir kere toplanmışlardı ve Mizgin bugünleri çok özleyecekti.

Nebahat sofradaki çeşitlerin çokluğundan mahcup olmuştu. "Kız bu kadar zahmete girmeye ne gerek vardı."

Mizgin, teessüf edercesine baktı. "Sohbet ede ede silip süpürürüz."

Zeliha sofrada her şeyin tamam olup en çok istediği yemeğin olmayışına içerledi. "Sofra çok güzel ama bir Urfalıdan çiğ köfte bekledim. Abla niye çiğ köfte yok?" Kederli bakan harelerini tekrar sofraya çevirdi. Acı acı yiyip tadını çıkaracaktı.

Mizgin içerleyen kıza üzülerek baktı. "Ben ona başlasaydım sen bu sofrada sadece onu görecektin. Aklıma gelmedi de değil ama yetişmezdi."

Esila ablasına hak verdi. "Valla abla ben de bekliyordum."

"Akşam yaparız, bir sıra gecesi düzenleriz," diyerek babaannesine dönüp çevirdi Mizgin. Bir heyecanla soruverdi kadın. "Yadê bir sıra gecesi yapar mıyız?" Kocaman gülüşüyle tam onluk eğlenceye olumlu cevabını heyecanla bekledi.

"He kızım he, Rezan da sana sıra sıra geceler dizsin."

Gülüşü anında bozulan Mizgin utancından yerin dibine girecekti. Beklediğinden farklı bir cevap almış, üstelik üzerine resmen yerden yere vurulmuştu. "Bugün her şeyi boğazıma dizmeye yeminlisin."

"Kızım uyutsaydın keyfim yerinde olurdu. Sen gel bu kulaklara sor dün gece nelere şahit olduğunu!"

"Yadê dün gece ne gördü ki?" diye sordu Rozan.

"Hiç... Hiçbir şey..."

Mevzuu hiç uygun ve doğru olmadığından Mizgin seyrini değiştirerek ilgisini yine misafirine verdi. Öncelikle tabaklarına yaptıkları yiyecekleri koymasını isteyen kadın çay bardaklarını kontrol etti.

"Siz şimdi gideceksiniz ya, biz ne yapacağız?" diye söylendi Nebahat abla. Birbirlerine oldukça alışmışlardı.

Zeliha da bu konuda oldukça mustaripti. "Evet, biz ne yapacağız sizsiz. Ben sıkılır iki gün sonra Urfa'ya gelirim." Mizgin'i zaten çok sevmişlerdi, Zarin ve Rozan ile iyi arkadaş olmuşlardı.

Ağzındaki lokmayı bitiren Esila fikrini sundu: "Kızlar onlar gittikten sonra biz de tatil için oraya gider, bir hafta konakta kalırız. Mizgin kabul edecek misiniz bizi?"

"Esila konak ayaklarının altında canım. Ne zaman gelirseniz, baş göz üstüne."

"Hanımlar benim beyim de ayıptır söylemesi, İzmir'de bir yazlık aldı. Yazın hep beraber oraya gider, tatil yaparız. Nebahat ablanızla İzmir sefası sürersiniz." Ayrılmak istemeyen grup daha şimdiden tatil programları yapmaya başlamışlardı bile.

Heyecanla ellerini birbirine çarpan Rozan, "Süper olur. Mizgin yenge, Rezan amcamla konuşursun gideriz." Neşeli sesiyle ciyaklamıştı.

"Konuşurum kız." Beş çayı bahanesiyle dedikodunun dibine yiyip içerek vurmuşlardı. Mizgin akşam sıra gecesi yapmaya karar vermişti. Öncelikle organizasyona erken ve hızlı başlamalıydı. "Durun kızlar, ben Aslan'ı arayayım, bize akşam hazırlık yapsın." Ayağa kalkan kadın telefonunu alıp mutfağa gitti. Aslan'ın numarasını tuşladı. Heyecanla çalan telefonu kulağına götürdü. Birinci çalışta açılmayan telefon ikinci çalışta açılmıştı.

"Efendim, yenge?"

"Şêr ne yapıyorsun?"

"Şirketteyim, çalışıyoruz."

"Şimdi Rezan'dan olabildiğince uzaklaşıyorsun ve onun haberinin olmaması için elinden geleni yapıyorsun." Mutfakta voltalar atan Mizgin heyecanla bekledi. Ahizeden bir müddet ses gelmedi. Kaynının kocasına çaktırmamak için sesini çıkarmayıp uzaklaştığını varsaydığından sessizce bekledi. Aslan ona yardımcı olurdu muhakkak.

"Eee... Ne oldu, Mizgin..."

Bocalayan sesine anlam veremeyen kadın uzaklaştığı düşüncesiyle planını aktardı: "Akşama sıra gecesi yapacağız kızlarla. Bize hızlı bir organizasyon yapman lazım. Yadê Piroz bekliyor."

"Sıra gecesi?"

Şaşkınlık dolu sesini işitince güldü Mizgin. "Evet, sıra gecesi."

"Peki, benim çıkarım ne... olacak..."

Diyar'ın kime benzediğini her geçen gün daha iyi anlıyordu. "Herkes menfaat peşinde. Kıyamet alametleri başımıza nasıl kopmasın, Şêr, sen söyle!" Acı dolu sesiyle isyan eden Mizgin kaynına müjdeyi verdi: "Bakarsın o çok istediğin yurt dışı programına gitmişsin. Ben Rezan ağabeyini ikna ederim. Daha adam genç, bugün istediğini yapsın. Biz buradayken o Urfa'da her şeyle mücadele etti, derim. Bir şekilde ikna ederim. Hadi sen sıra gecemiz için organizasyonu yap, ben bekliyorum."

Heyecana kapılan kadın Aslan'ın olumlu yanıtını beklerken, Azrail gibi kulağından girip tepesine çöken, dizlerini titreten gazap dolu sesi duyunca olduğu yere mıh gibi çakıldı. O anlarda nefes almayı unuttu.

"Ses bir iki deneme: Ben Rezan Şahmaran, beni kandırmayı nasıl düşünüyorsunuz, Mizgin Hanım? Size bu konuda nasıl yardımcı olabilirim?"

Rezan Şahmaran'ı kandırmak mı? Sanki hayatına karşılık bahse girmiş ve bahsi kaybetmişti. Mizgin bu saatten sonra kaçacak delik aramalıydı. Zira kandırmaması gerekenlerin başında gelen adamı kandırarak felaketi davet etmişti.

Bölüm 29

Yanlış Hamleler

Doğru adımları atamadıkça yanlışa tutsaktı insan. Doğru yolu bilmesine rağmen ısrarla yanlışa yönelene anlam vermek güçtü. Hamlesi yanlışlardan ibaret Mizgin Şahmaran bugün yine bir vukuatla kocasını can evinden vurmuştu. Şansının ona küstüğünü düşünüyordu. Sıra gecesine izin vermeyeceğini bildiği için mecburmuş gibi arkasından iş çevirmiş, anında yakalanmıştı.

Bu kadarı gereğinden fazlaydı. Dakikalarca süren sessizliğin sonunda ahizeden kalbini gümleten keskin ses yükseldi. Kadın yutkundu, gözlerini sımsıkı yumdu.

"Seni dinliyorum. Bana da anlatsana planını?"

"Aaa... Hayatım... Şa..şa..şa.."

"Şaşaşa ne, Mizgin?"

"Aaa... Imm..." Mizgin belli belirsiz gülen kadın alnını kaşıyarak, "Şaka ya, şaka yaptım. Kızlarla seni denemek istedik," dedi. Kendini kahkaha atmaya zorlasa da çok geçti. Sandalyeye tüm ağırlığıyla çöktü. Omuzlarına, kavga sonrası yürümeye mecal bırakmayan o çetin yorgunluk çökmüştü. Ki daha adamakıllı konuşmamışlardı.

"Şaka mı? Bunu bana cevap vermediğin o kısacık zaman diliminde mi düşündün?"

"Hayatım ama günahımı alıyorsun."

"Mümkünse senin o günahlarını almayayım. O ateşlerde yanmaya senin kadar gücüm yok!"

"Ha ben o kadar kötü müyüm?"

"Kötüsün ulan!"

Boğazını yırtarcasına kükreyen sesle yerinden sıçradı kadın. Telefon ucunda yaşattığı korku, vereceği cezaların teminatıydı. Emin olduğu bir şey varsa, Mizgin kendini gün sonunda tek parça bulursa

şükredeceği ve bir daha arkasından bir iş çevirmeyeceğine tövbe etmesiydi.

"Ne bağırıyorsun ya, misafirler duydu."

"Ulan Mizgin... Ulan Mizgin..."

Duyduğu öfkeli sesle dudaklarını büzen kadının kalbi yerinden çıkacaktı. Rezan'ın hızla alıp verdiği nefes korkusunu daha da alevlendiriyordu. Alt dudağını ısırıp gelecek felaketi bekledi.

"Hazırlan, hemen şimdi hazırlan. Yarın yola çıkıyoruz. Urfa'ya döneceğiz!"

"Rezan." Konuşması ahizeden yükselen bip sesiyle sonlandı. Sararmış yüzüyle mutfaktan çıkıp salona geçti. Ona dönen başlarla derin bir nefes aldı. "Rezan canımı almaya geliyor!"

Hepsi şaşkınlıkla Mizgin'e bakarken, Yadê Piroz bir kere öksürdü. Zarin'e dokunup, kaldırmasını istedi. "Ben dedim size bu kesin Rezan'a yakalanır diye." Yaşlı kadın bastonundan sıkıca tutarak, torununun aldığı destekle ayağa kalktı. Zarin bir yandan babaannesini kaldırırken diğer yandan tercüman ediyordu.

Bakışlar Mizgin'den çevrilip Yadê Piroz'a döndü.

"Yadê Rezan'la mı konuşacaksın?" diye sordu Mizgin umutla çırpınarak. Babaannesi onunla konuşursa, belki siniri geçerdi. Elinde duran telefonu sıkıca tuttu.

"Yok kızım bavullarımızı hazırlamaya gidelim. Ya canını alacak ya da Urfa'ya götürecek. Kızı için seni öldürmeyeceğine göre... Kesin Urfa'ya döneceğimizi söyledi."

Rozan vesilesiyle çeviri yapılınca Nebahat Hanım, Zeliha ve Esila aynı anda onay vererek kafalarını salladı. En fazla ceza verecekti ki babaannesi olası tahmini başında dile getirmişti.

"Bari bavul hazırlamaya yardım edelim." Nebahat abla yardım teklifi ettiği gibi herkes aynı komutla ayağa kalktı. Mizgin telaştan ne yaptığını bilmiyordu. İşin daha vahim kısmı ise Aslan'ı oyununa alet edip bir de ona kıyak yapacağını söylemişti. Allah biliyor ya Rezan onu öldürecekti. Bu sefer kurtuluşu yoktu.

Ev ahalisi ve misafirler bavul hazırlamaya giderken, Mizgin koltuğa göçüp kara kara düşünmeye başladı. Bir şeyler yapmalıydı. Rezan eve geldiğinde Mizgin ona her şeyi unutturmalıydı. Telefondan gelen sesi bunu hiç unutmayacağını kadına ısrarla hatırlatıyordu.

İki saatin sonunda bütün bavullar hazırlanmış, Mizgin arkadaşlarıyla vedalaşmıştı. Hepsi ayrılırken ağlamıştı. Mizgin, Rezan'a olan korkusundan dolayı gözyaşlarını şelale gibi salıvermişti.

Rezan ile Aslan'ın gelişine yakın en sevdiği yemekleri hazırlamış sofrayı kurmuştu. İşleri bittiğinde kocasının gelmesini beklerken Dilşa'yı kucağına alarak, Yadê Piroz ve kızlarla oturdu.

"Yemek seni kurtarmaz, Mizgin," diyen yaşlı kadın gözleriyle sofrayı işaret etti.

"Yadê bana moral vermen gerekmez mi?"

"Kızım ben sana morali Rezan ceza verdikten sonra vermeyi düşünüyorum."

"O derece kötü mü olacak?"

"O derece kötü olacak."

Felaket tellalı gibi kadındı vesselam. Ne yazık ki haklıydı. Oflamalar çaresizdi. Sabırsızlığı Rezan gelene kadar sürecekti. Bu sefer ne olacağına dair hiçbir fikri yoktu. Daha başında Rezan'a yakalanarak onu avlamasını sağlamıştı. Niye aramıştı ki, bir mesajla da işini halledebilirdi.

"Yenge canını sıkma, bir şey demez." Teskin etmekte niyetliydi Rozan. Hem yapmadan yakalanmış olması daha iyiydi. Zira sıra gecesinin üstüne kuzeni gelseydi, felaket o zaman kopardı. "Hem bak Urfa'ya götürecek, o yüzden bir şey yapmaz."

"Urfa kurtarmaz onu, kuzum," dedi yadê bir kez daha.

"Yadê ne yapabilir ki bana?" Mizgin'in korkusu artıyordu.

"Seni çiğ çiğ yiyecek, Mizgin, kemiklerini kıracak."

"Hih." Korkudan hıçkırdı Mizgin. Kapının sesini duymasıyla kızıyla beraber ayaklandı. Şimdi madalyalı bir koşucu gibi hünerlerini sergileme vaktiydi. Yoksa bir daha koşamayacaktı.

Yaşlı kadın gözlerini kapıdan çevirip gelinine dönerek korkusunu katlamak için konuşacağı esnada Mizgin'e dair bir şey bulamadı. "Bu nereye kayboldu?"

Hayret içerisinde koşan yengesini izleyen Rozan babaannesine güç bela fısıldadı: "Ben hayatım boyunca bu kadar hızlı koşan bir insan görmedim. Yemin ederim ki görmedim. Korkudan yukarıya kaçtı."

Mizgin kızını alıp odasına girdiğinde hemen yatağa girdi. Uyumalıydı, en iyi çözüm buydu. Kızını da yanına alırsa kocası bir şey yapmazdı. "Bak Dilşa yatağa gireceğiz. Hiçbir şekilde hareket etmeyeceksin. Konuşmak, ağlamak, süt istemek, bezini doldurmak yasak. Tamam mı, annecim?"

Dilşa boş gözlerle annesini izlediğinde genç kadın hafifçe gülümseyip saçlarına bir öpücük kondurdu. "Anlamışsındır sen şimdi. Aferin sana güzel kızım."

Yatağın üzerindeki yorganı kaldıran kadın hemen kızıyla beraber yatağa uzandı. Yorganı üzerlerine örteceği sırada burnuna gelen kokuyla alnını kırıştırdı "Dilşa sen altına yaptın mı?" Kafasını kaldırıp parmaklarını birbirine geçiren kızına baktı. "Annecim sen altını mı kirlettin?" Kafasını hafif eğip koklayınca gözlerini sımsıkı yumarak derin bir nefes verdi.

Kızı sayesinde Rezan Ağadan gelecek bütün kavgaya maruz kalıp, direnecekti. Bezini almak için ayaklandı. Ne var ki kulağını dolduran kapı sesiyle inleyerek yerinden fırlamıştı. Kızını yatakta tek başına bırakan kadın, ardına bile bakmadan banyoya koştu. Kapıyı kapattığı gibi anahtarı döndürüp kilitledi.

Gözden kaybolan kadını kapı eşiğinde izleyen adam yaptıklarına inanamadı. Kızını yatakta tek başına bırakıp, korkudan tabanları yağladığı gibi kaçmıştı. Rezan gülerek kapıyı kapattı. Korkunca banyoya kaçmayı âdet edinmişti.

"Bu korku sana en iyi ceza."

Yatakta yine mırıltılarıyla kendi kendine eğlenen kızına hızlı adımlarıyla ulaştı. Dizini kırarak yatağın üstünde kızına doğru eğildi. Birbirine kavuşturduğu küçük ellerine buselerini hafif dokunuşlarıyla bıraktı. "Senin annen kadar çözümsüz bir kadın yoktur. Hem korkuyor hem arkamdan iş çevirmekten vazgeçmiyor." Kızına fısıldayan Rezan sesini özellikle duymasını istemedi.

"Tamam diyorum yapmaz. Yine beni ona inandığıma pişman ediyor." Ellerini öpmeye devam etti. "Gel baba kız bir anlaşma yapalım." İşaret parmağını uzattı. Uzatır uzatmaz Dilşa tutunca güldü. "Büyüyünce annene benzeyip arkamdan iş çevirmeyeceksin. Söz ver." İşaret parmağını salladı. Dilşa eğlendirdiğini zannetmiş olmalı ki gülünce Rezan kendini kaybetmişti.

Kızıyla sabretmeyi daha çok öğrenmişti. Sürekli onu düşünmek, endişelenmek zaman zaman zorluyordu. Hem karısına hem ailesine güvenmese Rezan herhâlde delirirdi. Bir evlat sahibi olmanın güzelliğini baba olanlardan çok duymuştu. Ne demek istediklerini Dilşa'yı kucağına aldığında anlamıştı. Kızına bir zarar gelmemesi için elinden geleni yapacaktı Rezan.

"Anneyi biraz daha korkutalım mı?" Tehlikeli gülüşü uzun sürdü. Yataktan çıkıp banyonun kapısına kadar sessizce yürüdü. Kapıya yumruğunu aniden indiren genç adam, inlemesini duyduğu kadına sağır olmadığını bildiği halde daha tesirli olması için kızgınlıkla bağırdı:

"Senin cezan banyoda kalmak, çıkmayacaksın!"

Kapıyı üstüne kilitleyen kadın kendi cezasını vererek, Rezan'ı bu dertten kurtarmıştı.

***

Sabah uçağıyla rotaları Urfa'ya döndürülmüştü. Cezanın uzayacağını uçakta yan yana oturmayarak ve yine konağa dönüş yolunda kendi arabası yerine Aslan'ın arabasına karısını bindirerek belirtmişti Rezan.

Yolda Aslan'dan özür dileyen kadın çok utandığını söyledi. Fakat Aslan üzerinde durmamasını tembihleyerek konuyu bir daha açmamak üzere kapattı. Şahmaran konağına eksik yanını bastırarak heyecanla varmıştı. İki ay boyunca görmediği ev ahalisine sımsıkı sarıldı. Kimseye bir şey çaktırmamak için var gücüyle savaşarak, güler yüzünü eksik etmedi.

Dilşa ev ahalisi tarafından fazla sevilince huysuzlanmış, dinlenmeleri için odaya çıkmışlardı. Mizgin üzerini değiştirip kızını beşiğine yatırıp üstünü örttü. Yorgunlukla yatağa oturan kadın kızını seyre daldı. Çok sevdiği adamdan sonra sevgisini bölüşmekten asla çekinmediği can parçasına sevgiyle bakıyor, baktıkça doyamıyordu.

Rezan ile gerilen ipleri nasıl gevşeteceğine dair bir yol haritası olmadığı gibi umudu da yoktu. Bugün olanlar onu incitmişti. Mizgin belki hata yapıyor ama Rezan da hatasına hatayla karşılık vererek zinciri genişletiyordu. "Senin babanla anlaşamadığımız tek nokta bu. Birimiz hata yapıyorsak karşılığını hata yaparak veriyoruz ve yine zararı biz kendimize veriyoruz."

Kendi içinde muhasebesini yapan kadının yalnızlığı kısa sürdü. Kapı sesi üzerine gözlerini uyuyan Dilşa'dan ayırıp kapıya çevirdi. Rezan Ağa teşrif etmişti. Dün gece ona banyoda kal cezası vermiş, dakikalarca mahsur bırakıldığı banyoda katlanamayınca çıkmıştı. Çıktığında ise ne kızını ne kocasını bulmuştu. Mizgin onu protesto etmek için aşağıya inmeyip odada kalmıştı. Sonrasında ise yüzüne bakmayan ve tek bir kelam etmeyen kocasıyla sınanmıştı.

Gelen Rezan'dan bakışlarını çeken Mizgin uyuyan kızına yeniden döndü. Rezan'ın da ona bakmadan banyoya doğru gittiğini görünce gözlerini kısıp derin bir nefes aldı. "Sen Bilal'i mi özledin, kızım?"

Rezan karısının sesinden dökülen isimle adımlarına son verdi. Yanlış duymamıştı değil mi? Karısı Bilal, demişti. Kızına başka bir adamın adını söylemişti. "Özledin mi?" demişti. Merakına yenik

düşerek Mizgin'e döndü. Özlediği ama gidemediği karısına, "Bilal kim?" diye sordu, elindeki telefonu hızla yatağa atarak.

Yüzünü görmediği adama bakmamayı yeğledi Mizgin. "Kızının ilk aşkı."

"Kim?"

"Dilşa onu çok seviyor."

"Bilal kim?"

"Onu sesini duymadan uyumuyor."

Belli ki karısı zeytinyağı gibi üste çıkmaya çalışıyor ve yine kendisini suçlu bulmuyordu. Bunu yapmayı nasıl başarıyordu her defasında, Rezan akıl sır erdiremiyordu. Üstelik hanımefendi konuşurken yüzüne bakmıyordu. Rezan koruduğu sabrının sonuna geldi. "Ulan ben sana Bilal kim diye soruyorum! Bana Bilal'in kim olduğunu söyle!"

Yan tarafına kafasını çevirerek, yüzüne bakmadan cevabı verdi Mizgin: "Bilal genç bir şarkıcı."

Rezan gözlerini sımsıkı yumdu. Sadece başında şarkıcı diyecek ve konu kapanmış olacaktı. Nitekim bu kadın aklıyla oynamayı hedefi haline getirdiğinden ve her defasında bunu becerdiğinden yine muvaffak olmuştu. Tebrik etmesi gerekti. Kendisi yapmaya çalışsa ilk etapta kaybederdi. "Söyleyeceğin sadece bu, niye bu kadar uzatıyorsun?"

Banyoya girmeye davranan adama usulca döndü Mizgin. "Şaşırtıyorsun beni."

Afallayan adam neyle şaşırtmış olabileceğini düşündü. Çattığı kaşlarıyla yeniden kadına döndü. Bu sefer yüzüne bakıyordu. Yüzünde Rezan'ın anlamadığı bir ifade vardı. İstediği an ifadesini gizlemeyi o kadar iyi başarıyordu ki.

"Ah pardon unutmuşum. Sen benimle konuşmak istemiyorsun. Kızına soramayacağına göre bana mecburiyetten soruyorsun. Ben uzatınca senin çok kıymetli sinirlerin hırpalanıyor değil mi?"

Rezan tek bir sonuca vardı: "Kavga mı istiyorsun?"

İhtiyatla güldü Mizgin. "Evet, kavga istiyorum, kaos istiyorum, ceza istiyorum. Beni hiçe sayan bir koca istiyorum."

Suçsuzmuş ve haksız yere suçlanıyormuş gibi konuşması adamı zorladı. Bu kadının bazen suçunu ısrarla kabul etmemesi çileden çıkarıyordu. "Benden gizli işler çeviriyorsun ve bundan vazgeçmiyorsun! Seni hiçe sayan ben miyim yoksa beni hiçe sayan sen misin?"

Mizgin gözlerinin içine baktı. "Sadece küçük bir eğlenceydi."

"Üstelik buna kardeşimi de alet ediyorsun."

"Bazen abartıyorsun. Aslan da benden bir şeyler istemiş ki bugün onu arayıp bunu yapalım diyebiliyorum. Revenk de öyle. Haydar amcadan gizli onları buluşturdum. O da benim ona ihtiyacım olduğu zamanlarda yanımda oldu. Aslan, Diyar, Zarin, Rozan evdeki herkes."

"Doğru diyorsun. Zamanında onlar da benden gizli ailenle konuşmana izin veriyordu. Telefonlar falan değil mi, Mizgin?" Elini yanlarında kemerinin üzerine sabitleyen adamın bakışlarında öfke cirit atıyordu.

"Konu bu değil."

"Konu tam da bu, Mizgin!"

"İzin vermeyeceğini bildiğim için kardeşinden destek aldım."

"Aradın mı? Sordun mu? Rezan ben misafirlerimle gitmeden önce küçük eğlence yapmak istiyorum dedin mi? Sormadan etmeden izin vermeyeceğim kanısına nasıl vardın?"

Soruları karşısında bir müddet sessiz kaldı. Zira söylediği gibi kendince bu kanıya varmış ve Rezan'a sormamıştı. "İzin vermeyeceğini düşündüğüm için sana sormadım zaten. Malum heveslerimi kırma konusunda uzmanlığın var."

Son cümleye istihzayla güldü Rezan. "Yine bana taş atarak sıyrılmaya çalışıyorsun. Bir dümen çevirmeden hareket etmek çok mu zor? O zaman senin kaos istediğine gerçekten inanmaya başlayacağım, Mizgin." Alaylı gülüşü silinerek yerini o tanıdık öfkeye bıraktı. "Çünkü buna yine sen sebep oluyorsun."

"Tamam, suçluyum," diyerek suçunu kabul edip sırtını döndü Mizgin. Böylece konuşmayı kendince sonlandırmış oldu. Ne var ki kocası suçluyum kabullenişiyle sınırlı kalacak gibi gözükmediğinden, konuyu konuşmaya devam etti.

"Der ve bir vukuat daha yapar."

Biraz daha ses tonlarına dikkat etmezlerse Dilşa uyanacaktı. "Sesini kısarsan konuş, kısmayacaksan kızın uyanırsa ilgilen," diyerek soğuk ve mesafeli tınısıyla uyardı Mizgin.

"Hiç bana numara yapma, yemezler. Benim senin oyunlarına karnım tok. Mağduru oynayıp vicdanımı acıtmaya çalışıyorsun." Gülmekle sinirlenmek arasında kalan Rezan, kanmayacağını kendine teskin edip duruyordu.

Çenesini sıkan Mizgin gülmemek için cebelleşti. Rezan artık her hareketini algılıyor ve ona göre hareket ediyordu. Sessiz kalmayı tercih etti. İnkâr ederse Rezan'a istediğini verecekti.

"Ulan Mizgin ben sana on gömlek fazla gelirim. Senin bir adım sonranı bile bilirim ben. Beni önünde sonunda suçlu çıkaramayacaksın."

Oturduğu yerden ayaklanıp, kocasına usulca döndü Mizgin. Afacan bir çocuğun yaramaz bakışlarını anımsatan ifadesiyle adamı süzdü. "Yeni numaralar mı bulayım?" Kaşlarını kaldırarak cevabını bekledi.

"Deneme bile, kadın."

"Bir zararı dokunmaz."

"Sen öyle san."

Mizgin gülerek omzunu silkti. Rezan'ın gardının kırıldığını görebiliyordu. Ağırlığını bir bacağına vererek, kollarını göğsünde kavuşturdu. Yüzünde bu sefer daha ciddi ve kendinden emin ifadesi mevcuttu.

"Hadi itiraf et, beni özledin."

Ellerini cebine sıkıştırdığında, söylediklerini kendi içinde tartıyordu Rezan. Evet, özlemişti. Ama zaten itiraf etmesine bile mahal vermeyen kadın bunu kendinden emin tavrıyla dile getirerek Rezan'ı alt ediyordu.

"Niye itiraf edeyim?"

"İçinde kalmasın."

"Kalmasından yanayım."

"Yani özledin."

Rezan Şahmaran'dan ses çıkmayınca kadın içten kahkahasıyla adamın kırılan gardına yumuşak bir dokunuşta bulundu. "Çekinmene gerek yok, Rezan Ağa. İstediğin an sarılabilirsin!"

***

Sevdiklerinden uzun süre uzakta kalmak epey meşakkatli olabiliyordu. Özlemler ağır geliyordu. Kavuşmalar özlemi henüz gidermemişti. Mizgin eve geldikten bir gün sonra baba evine gitmişti. Aynı gün içinde Rojin ve kız kardeşleri de Şahmaran konağında buluşmuşlardı. Aileleriyle hasretlerini gidermişlerdi.

Yadê Piroz için misafirler yarından itibaren gelmeye başlardı. Konak hazırlığını yapmıştı. Bütün hazırlıklardan emin olduğunda kızını alarak oturma odasına döndü Mizgin. Mamasını yedirdiği kızının ağzındakini bitirmeden ve bekletmeden mamayı almaması kadının sabrını epey zorluyordu.

"Babası gibi sindire sindire yiyor. Rahat bırak."

Mizgin kızının ağzına mamayı verirken yine Yadê Piroz'a yakalanmıştı. "Niye her konuda sadece babasına benzetiyorsun, yadê?"

"Babasına benzediği için."

Mizgin yüzünü buruşturdu. Güzelliğini ve asaletini annesinden de almıştı kızı. Mizgin bu gerçeği hepsine gösterecekti. "Yarın kimler kimler gelecek peki? Aradılar mı?"

Gülistan yengesi gelecek olanların adını tek tek söyleyince Mizgin'in dudağı uçukladı. Yarın ekseriyetle yoğun olacaklar, deyim yerindeyse nefes almaya zaman bulamayacaklardı.

"Yarına zımba gibi olmalıyız desene, yenge."

"Kızlar da olacak, kalkarız altından evelallah."

Yengesini onaylayan kadın kızını doyurduktan sonra onu isteyen kaynanasının kucağına bırakmıştı. Akşam yemeği için mutfakta yerini almıştı. Kocası dışında amcası ve kaynı gelmişti. Revenk ve Evin'in yokluğu hissediliyor, Mizgin eltisinin gelmesini dört gözle bekliyordu.

Akşam yemeği sonrası kızıyla ilgilenen kadın kocasının geç geleceğini öğrenince işe koyuldu. Dilşa'yı, Rozan'a teslim etmişti. Zarin'i yanına alarak mutfağa geçmişti. Güzel bir bakım maskesi yapacaklardı.

"E bu maske ne kadar süre yüzümüzde kalacak?"

"On beş dakika kalacak, şekerim, yüzün ay gibi parlayacak."

Maskesi dakikalar sonunda hazır olan kadın, kocasının geldiğini ve Dilşa'yı alarak yukarıya çıktığını Rozan'dan öğrenince, elini çabuk tuttu. Maskeyi iki kızın yüzüne güzelce yedirdi ve onları odalarına gönderdi. Vakit dolduğunda ne yapmaları gerektiği konusunda bilgisini de dikkatlice vermişti. Akabinde kocası için çay doldurup maskesini de alarak mutfaktan çıktı. Keyifle adımlarını çıkarak odasına giren kadın, kocasını ve kızını yatakta eğlenirken buldu. İzlemekten aşırı keyif aldığı anların başında geliyordu bu.

"Hoş geldin, hayatım."

"Hoş buldum, güzelim." Elinde çay bardağı dışında ne olduğunu görmediği kâseyi sordu Rezan. "O nedir?"

"Maskem," diyerek çayı kocasının başucundaki komodine bırakarak, eğilip Rezan'ın dudağına bir öpücük kondurdu Mizgin. Karşılığını ziyadesiyle aldı. Rezan'ın göz kırpıp kızına bedenini döndürmesiyle Mizgin de işine koyuldu. Üzerini değiştirip, geceliğini giyindi. Saçlarını tepesinde toplayıp bandanayı da taktıktan sonra banyoya geçti.

İhtiyaçlarını giderip dişlerini fırçaladıktan sonra maskesini sür-

meye başladı. Rezan ve Dilşa'nın sesini duydukça dudağındaki gülümsemeye mani olamıyordu. Maskeyi yüzüne ve boynuna masaj yaparak yedirmişti. Elini yıkayıp kuruladıktan sonra çıktı.

Rezan kızını güldürmek için gıdıklayıp elleri ve ayaklarıyla oynuyordu. Bir şey yapmasa ve Dilşa'yı öylesine izlese bile kızı katıla katıla gülerdi. Kocasının sesinden, kızının mırıldanmasından anlıyordu ki iyi eğleniyorlardı. Mizgin yorucu gününü böylece bitirecekti. Salına salına yatağa yürüdü.

Yaklaşan ayak seslerini duyunca bakışlarını kadına çevirdi. Yüzünü görmesiyle sıçrayan Rezan, gözlerini sımsıkı kapadı. Maskeyi sürüp sileceğini sanmıştı. "Bu halin ne?" Karısını dehşet içinde baştan aşağı süzdü. Yüzünden aşağısında bir gariplik yoktu. Beyaz mıydı, yeşile mi çalıyordu bilmediği renkteki maskeyi yüzüne ve boynuna sürmüştü. Sadece gözlerine ve dudak çevresine sürmemişti.

Mizgin yatağa oturup sırtını başlığına dayadı. Rengi atmış kocasına sırıttı. "Güzellik maskesi. Bir on beş dakika yüzümde kalacak."

Rezan söylene söylene kızına döndü.

Mizgin korkacağını düşünmemişti. Sırtını dönen adama bir şey söylemek istediyse de cesaret edemedi. Maskeyi hemen çıkarmasını isteyecekti. Kendisiyle konuşmayıp ona dönmeyen kocasına içten içe oflamıştı.

Sırtını izlediği adama tekrar ofladı. Dikkatini çekecek bir şey bulmazsa, Mizgin diye bir karısının olduğunu unutması muhtemeldi. Sırtını izlediği adamı sinsi ifadesiyle süzdü. Rezan Şahmaran'ı şaşırtma vaktiydi.

"Güzelim sana Bilal'i açalım mı?"

"Fesuphanallah," diye söylendi Rezan. "Hâlâ Bilal diyor."

"Adam şarkıcı, Rezan!"

"Bana ne şarkıcı olmasından?"

Mizgin, isteğine adım adım geliyordu. "İyi, ben söylerim o zaman."

"Arabeske bağlama gene."

"Hayır, rap söyleyecektim."

Alaylı bakışı kısa sürmedi Rezan'ın. Daha neler der gibi baktı.

"Ben çok güzel rap söylerim." Üzerine giderek kızıyla ilgilenen kocasının dikkatini çekti. Karısının birçok meziyetinden habersizdi. Rezan Şahmaran'ın aydınlatılmaya hakkı vardı.

"Ne?" diye kırıştırdığı alnıyla karısına döndü Rezan.

"Duydun işte, kocacım. Mükemmel rap söylerim. Yani bir gün benden dinlemeni tavsiye ederim. Eminim bana bayılacaksın." Öz güven patlaması yaşayan kadın omzunu dikleştirdi.

"Ulan sen aklını mı kaçırdın? Sen kim, rap kim!" Dalgaya alan Rezan'ın dudağı hafif bir gülümsemeyle sabitlendi. Rezan bu öz güvenin boşa olmadığını çok kere tecrübe etmiş, zaten karısı da icraata dökerek teyit etmişti.

"İnanmıyor musun?"

"Duysam inanmam."

"Ama böyle olmaz bak. Beni zorla iddialara sürükle, Mizgin, diyorsun." Omzunu hafif dişleyen kadın otuz iki diş sırıttı. "İddiaları kaybettiğini hatırlatırım," diyerek ısırdığı yere minik bir öpücük bıraktı.

"Seninle iddiaya girmem."

"Yani yapacağımı biliyorsun."

"Hayır, yapamazsın ama iddiaya da girmem."

"Peki sen bilirsin."

Sessizliğe bürünen Mizgin'i yan gözle süzdü. Hemen susması hayra alamet değildi ama Rezan'ın da içi içini yemeye başlamıştı. Gerçekten de dediği kadar var mıydı? Bir şekilde karısını gaza getirip söyletmeliydi. İddiaya girmeden, kendisi ikna etmeden Mizgin ötmeliydi. Gözü bir karısında bir Dilşa'nın üzerinde gezinip durdu. Şeytanice sırıtarak çayından bir yudum aldı. "Kızım duydun mu anneni? Rap yapabilirmiş, inanılır gibi değil." Alayla gülerek kafasını salladı.

"Kızımı karıştırmasana."

"Annesinin yaptıklarını söylüyorum. Yapamayacağı şeyi yapıyormuş gibi göstermesini anlatıyorum."

"Yalan mı söyleyeceğim?"

"Hâşâ, Mizgin, ne yalanı!" Oltaya gelen karısını sabırsızlıkla bekledi.

"Sen görürsün..." Bir iki kere öksüren kadın derin bir nefes aldıktan sonra ani bir giriş yaparak rapine başladı.

"Hep anlatırdı sevdiklerim; böyleyken böyle olur.
Söz söylenir göz dolar, haziranlar şubat olur!
İhtimallerimi düşünürüm ve ihmallerimi yoklarım,
İçimden ayrılık şarkıları bestelerim ve söylerim.
Ben deli dolu biriyim, ama şu an sadece doluyum,
Kırılmış bir sağ kolum,
Gönlü bir hayli kırık, yapayalnız, bomboş bir yolum
Beni arayan orada bulur, sözün bittiği yerde bekliyorum.

Canım malum, yarım eksik, bu kadar mı kolay çeker insan sevdiğinin şakaklarına tetik

Sanki sen bir avcı, bense infilak eden keklik
Vakit durdu, bu acı beni boğdu, bittim şimdilik."

Hızlı olması Rezan'ın yüzündeki gülüşü silip onu hayrete düşürürken ağzı anın şaşkınlığıyla açılmıştı. Rapini bitiren kadın derin bir nefes alıp tek kaşını havaya kaldırarak sırıttı. Nasıldı, der gibi sorarcasına baktı. Az önce gördüğü ifade aslında her şeyi açıklıyordu.

Rezan karısının yeteneği karşısında hayranlıkla soludu: "Ulan sen hangi fabrikanın üretimisin?"

"Anam babam sağ olsun mükemmel bir iş çıkartmışlar."

***

Sabah erkenden uyanan ev ahalisi hazırlığa girişmişti. Mizgin uyandığı gibi kızların odasına girmiş, onları uyandırmıştı. Önce kahvaltı etmelerini, ardından hızlıca hazırlanmalarını istemişti. Ardından aşağıya inen kadın mutfaktaki son hazırlığa baktı. Kızlar kahvaltıyı hazırlamıştı. Yadê Piroz ve gelinleri ise oturma odasında herkesin aşağıya inmesini bekliyordu.

Mizgin telefonda Evin ile konuştuklarını duyduğunda keyifle yanlarına gideceği sırada Zarin'in yukarıdan, "Yenge, Dilşa ağlıyor," demesiyle rotasını değiştirmiş, koşarak yukarı çıkmıştı. Kızı bazen ağlamanın şiddetini arttırıyordu. Rezan bu duruma çok sinirleniyordu. Dilşa cadalozluk yapmadan Mizgin'in yetişmesi gerekiyordu.

Odasında kocasının kucağında sakinleştirilen kızını alarak kocasına gülümseyip tekrar ayrıldı. Rezan ile bir kez daha kavga edemezdi. Bu sefer sebebi, "Dilşa neden bu kadar çok ağlıyor?" olacaktı.

Kahvaltıda bekleyenlerin arasına katılmıştı. Dilşa'yı doyurup, Haydar amcasına teslim etti. Doyduklarında sofra son hızla kaldırılmıştı. Mizgin acele indiği için yarım yamalak hazırlanmıştı. Odasına yeniden dönerek yarım bıraktığı hazırlığına devam etti. Daha şık bir gömlek giymiş, makyajını da bitirmişti. Tülbentini de içine sinmediğinden değiştirdi. Parfümünü de sıkan genç kadın hazır olunca aynadaki son yansımasına baktı.

"Kız Mizgin helal sana, afetsin yine afet!" Keyifle kahkaha attığı sırada kapısı açıldı. Rozan kucağında Dilşa ile içeri girdi. "Yenge, Dilşa seni özlemiş." Yatağa küçük kızını bıraktığı gibi bir koşu çıkıp kapıyı kapattı.

Mizgin şüpheyle gözlerini kıstı. Ne olmuştu acaba? Kızının yanına ilerledi. Dilşa'yı kucağına alacağı sırada burnuna gelen koku ile gözlerini baydı. Demek bu yüzdendi. "Sen altını mı kirlettin?"

Cevap bekler gibi kızını izleyen kadın derin bir nefes alıp Dilşa'yı yatağa uzattı. Çekmeceden bebek bezi ve ıslak mendil alan kadın paketten çıkarttığı birkaç ıslak mendili önce güzelce yıkadı. Dilşa'nın yanına geri dönerek, oturup önce külotlu çorabını çıkardı. Sonra da kirli bezini çıkartıp güzelce temizledi.

"Kızım pek bir şey yapmamışsın," derken gülümsedi. Hemen temizledikten sonra altını bağlayıp çorabını giydireceği sırada burnuna tekrar gelen kokuyla kaş çattı. "Yine mi yaptın?" Dilşa ise elinde duran oyuncakla oynuyordu. "Kızım daha yeni temizledim." Sesi beklemediği bir sertlikte çıkmıştı.

Emin olmak için Dilşa'nın kalçasını hafifçe döndürüp bezin kenarından bezi kirlettiğini gördü Mizgin. Bir kez daha göz baydı. Az önceki işini tekrar yapan kadın hızlı davranarak altını temizleyip bezi bağlamış ve çorabını girdirmeye başladı. Burnuna o tanıdık koku tekrar dolunca dişlerini öfkeyle sıktı.

"Dilşa bak bu üç oluyor. Kızım taksit taksit mi sıçıyorsun ya?"

"Ne oldu, Mizgin?" İçeriye giren Rezan karısının öfkeli sesini duyunca kaş çattı. Yine ne olmuştu?

"Dilşa Hanım! Altını temizledim, tam çorabını giydireceğim yine kirletti. Sonra tekrar temizledim. Biraz bekledim. Tamam, dedim bitti. Çorabını giydirdim yine altını kirletti."

"Bekle biraz," diyen Rezan yatağa yanaştığında oturup kızının alnına dudaklarını bastırdı. Dilşa'yı keyifle izlemeye başladı. Bu sırada aynı işlemi tekrar yapan Mizgin beklemeye başladı. Bu sefer hemen altını bağlamayacaktı.

"İnat yapıyor, inat."

"Küçücük çocuk, ne inadı?"

Kafasını sallayan Mizgin beklemeye devam etti. Gözleri Rezan'a kaydığında Dilşa'yı yine şefkat ve sevgi dolu ifadesiyle izliyordu. Bu adam bu kadar güzel olmamalıydı. Kalbe, akla zarardı. Derin bir iç çeken kadın elinde hissettiği sıcaklıkla gözlerini kocaman açarak, babasıyla oynayan Dilşa'yı izledi. Bir de utanmadan annesinin eline işemişti.

"Biz seninle insan mı yaptık, hayatım?"

"Mizgin!" diye uyardı Rezan karısını.

"Elime işedi."

"Temizlersin elini."

"Allah'ım bana sabır ver. Kurban olayım birazcık sabır ver." İsyan ede ede Dilşa'yı temizlemiş ve bu sefer uyarmıştı. "Bir daha altını kirletirsen, temizlemem haberin olsun." Parmağını ona salla-

dıktan sonra çorabını giydirmiş kızını babasına teslim ederek banyoya girmiş ve elini yıkamıştı.

"Bugün kimler gelecek?"

Mizgin kızını alırken, gelecek misafirleri tek tek söylemiş, sona bıraktığı ismi dile getirdiğinde kocasının çatılan kaşlarını görmüştü. Mizgin bilhassa sormamıştı. Zira ne diyeceğini biliyordu. Mizgin kızıyla beraber çıkacağı sırada Rezan'ın attığı bakışla yerinde kalmıştı.

Kocasının konuşmasına izin vermeden söyleyeceği şeyleri sıralamıştı: "Anladık anladık; kimseye bulaşmak yok, laf atmak yok. Kimseye kocam Rezan diye hava atmak yok!" İkisi de birbirini tanıdığından uyarıların ne şekilde olacağını iyi biliyorlardı.

"Son bir şey daha," dedi Rezan emin olmak için.

"Tamam tamam, Jinda'ya koca bulmadın mı daha demek de yok." Nasıl bunu söylemezdi. Nasıl içindeki yağları eritemezdi. Rezan yoluna taş koyarak Mizgin'i tepetaklak ediyor, ancak bunun farkına bir türlü varamıyordu.

"Bir şey daha var, unutuyorsun," diyen adam parmağını salladı.

"Rezan anladım, Dilşa'yı da oyunlarıma alet etmek yok. Ayrıca teessüf ederim ben o kadar kötü bir anne miyim?"

"Ben uyarımı yapayım da."

Kocasına alıngan bir bakış atarak kızıyla beraber odadan çıktı. Kapıyı kapatırken, "Sanki ben bunları yapacak kadınım," dedi kendi kendine. Etrafı her zamanki heyecanlı merakıyla izleyen kızını öpüp, aşağıya indi. Misafirlerin geldiğini kendisine doğru gelen Zarin'den öğrenince soluğu önce mutfakta aldı. Kızlar çay kahve servisi için işe koyulmuştu.

Mizgin, yanında Zarin ile mutfaktan çıktı. Karşıdan gelen Jinda'yı görünce abartılı nefesini üfledi. "Geldi Allah'ın belası." Daha üzerinden dakikalar geçmeden koca uyarısı çiğnenmişti.

Zarin, cevap veremeden misafirleri yanlarına ulaşmıştı.

"Mizgin."

İsminin ağzından dökülen tınısında seni sevmiyorum anlamı bariz duyuluyordu. Mizgin sevmediğini örtmüyor, alenen dışa vuruyordu. Bugün ev sahibi olduğu için kendine mukayyet olacaktı. "Ay Jinda'cım, hoş geldin canım. Ne kadar güzel olmuşsun." Baştan aşağı beğeniyle süzen bakışların altında hoşnutsuzluğu fink atıyordu.

"Ah teşekkür ederim, her zamanki halim," diyen Jinda genç kadını övmek yerine damarına basmayı tercih etti. Daha ilk saniyesinde hem de. "Ne kadar da kilo almışsın, Mizgin, inanamıyorum!"

"Aaa ben mi?" diyen Mizgin kolunda tuttuğu kızıyla kendine şöyle bir baktı. "Bu kızı sen mi doğurdun?"

"Tamam, ben doğurmadım da..."

Sözünü samimiyetsiz gülüşüyle kesti Mizgin. "Doğru sen daha evlenmedin, çocuk doğuran kadının halinden nasıl anlayacaksın."

"Allah'tan bir evlendin, Mizgin. Sen evlendin diye bizim ne zorunluluğumuz var. İlla onu öne süreceksin." Eliyle pes der gibi yaparak, Dilşa'ya doğru eğilip elini tuttu. Mizgin'i sevmiyordu ancak kızının sevimliliğine yenik düşüyordu.

Yanında bekleyen Zarin'e göz kırptı. "Sanki evlenmeye can atmıyorsun. Duydum ki Sıdıka bile bir adamın başını yakmış. Sıra sana geldi, geçiyor."

Genç kadının omzuna dokunan Jinda göz kırparak, "Bakarsın elti oluruz, kız. Evde kalmamın sebebi budur belki?" diyerek can evinden vurdu.

Gülümseyen Mizgin, "Şakacı seni," dedikten sonra yüzünde yer edinen gülümsemeyi bozdu. "Ama komik değil." Komik olmadığı gibi dehşet verici bir düşünceydi. Allah'tan zamanında Piroz Şahmaran niyetini öğrenmişti. Jinda'nın öyle bir düşüncesi varsa hemen silmeliydi.

"Aaa komiklik olsun diye yapmadım ki?"

"Şahmaran konağına gelmek..." Cümlesi kaynanasının çağırmasıyla son bulmuştu. Dilşa'yı dışarıda bekletmemesini söylüyordu. Mizgin misafirine gözlerini devirip yoluna devam etti. Jinda yanında yürüyor, Dilşa ile konuşuyordu.

Şimdi kocasına verilen sözü nasıl tutacaktı? "Ah Rezan ah, beni hiç anlamıyorsun." Kendi içinde söylenen kadın sabrıyla oynamadıkları sürece uslu duracağını kendine telkin etti.

Oturma odasındaki kalabalığa karıştığında gözü korkmuştu. Dilşa'yı kaynanasına teslim edip, misafirlerine hoş geldin diyerek sarılmıştı. Piroz Şahmaran'ın baba evinden akrabalarıydı ve Mizgin çoğunu tanımıyordu.

Tanıştıklarıyla sohbete koyuldu. Gelen sorulara sakince cevap verdi. Dilşa'yı soranları cevapladı. Uzun zamandır güzel bir ortamda böyle gülüp eğlenmemişti. İstanbul'daki komşuları dışında. En son dün onlarla konuşmuştu. Yarın muhakkak yine araşırlardı.

İkramlarla beraber sohbeti götürmüş, çoğunluk beraber ayaklanmıştı. Mizgin ve konağın esas gelinleri misafirlerini uğurlarken, yeni gelenleri karşılayıp içeri buyur etmişlerdi.

Mizgin kolunda huysuzlaşan Dilşa'yı sallamaya başladı. Hale'ye sarılmış, nasıl olduğunu soramamıştı. "Hale nasılsın, neler yapıyorsun?"

"İyiyim, tatlım seni sormalı?"

"Ben de iyiyim," diyen kadın kolunda olan kızını gösterip keyifle gülümsedi. "Eserim, tatlım, gördüğün gibi." Gözüne sokarcasına kızını gösteren Mizgin istifini bozmadan devam etti.

"Ay ay ay sonunda Dilşa Hanım'ı gördük. Ne büyük şeref."

Hale kızını alıp yanlarından ayrılınca, sağında oturan Rozan'a dönerek, "Var ya gülmekten çenem yoruldu. Azıcık dinlenelim. Ayrıca hiç de sevmem bu kızı," diye keyifsiz tınısıyla açıkladı.

"Âlemsin, Mizgin yenge. Kıza sarılmandan, çok sevdiğini düşünmüştüm."

"Kız bu sevilir mi? Bu var ya, ne şeytandır bir bilsen." Olumsuz bakışlarını üzerinden çekip yeniden misafirlerine döndü. Neyse ki gelenler çok uzun süre oturmuyordu. Yadê Piroz'un ısrarı olmasa oturdukları süreden daha kısa kalacaklardı.

Mizgin en sevdiği akrabalarından Hena ve Narin'in yanına geçti. Kızları uzun sürenin sonunda nihayet görebilmişti. "Nerelerdesiniz, kızlar? Bir kayboldunuz mu, bir daha görünmüyorsunuz?"

Narin hızması burnundan düşmeden içeri doğru itti. "Bunu bize iki ay İstanbul'da kalan sen mi söylüyorsun?" Kadını taklit ederek konuşmaktan geri durmadı.

Hena, ablasının omzuna hafif vurdu. "Bir kere de birisini taklit etmeden konuş."

Mizgin kızın yanına doğru eğildi. "Sen dua et, etraf kalabalık."

Narin savunmasızca güldü. "Zaten o yüzden cesaret ettim."

Üç kadın aniden kahkahayı basınca dikkatleri üzerlerine almışlardı. Yadê Piroz'un siz uslanmazsınız bakışlarını alınca, kendilerine çeki düzen vermişlerdi. Esma ve Aysun üçlüye katıldı. Mizgin pek toparlanamayacağına kanaat getirdi.

"Neye gülüyordunuz, kızlar?"

Esma'nın sorusu üzerine, Narin kibar edasına büründü. "Gözüm yollarda kalmıştı. Acaba Esom ne zaman yanıma gelecek diye. Nerelerdesin iki gözümün çiçeği?"

Esma, Narin dışında kalanlarla göz göze geldi. Yine bir Narin vakasıyla baş başa kalmışlardı. Az önce neden güldüklerini az çok tahmin ediyordu. "Valla Yadê Piroz buraya müdahale ederse yandınız."

Aysun kuzenine imayla baktı. "Biz de geldiğimize göre, biz de yanacağız."

Mizgin kızları teselli etti. "Merak etmeyin, koskoca Mizgin Şahmaran burada. Size hiçbir şey olmaz. Olmasına izin vermem!"

Kızlarla daha samimi ve eğlenceli sohbet devam etmişti. Kalk-

mamaları için ısrar etmiş, ancak anneleri kalkınca onlar da uymak zorunda kalmıştı. Hena'yı nişanlısı üzerinden utandırmak, Narin'in taklitleriyle gülmek, Aysun'un korumacı tavırlarıyla güvende hissetmek ve Esma'nın ortamdaki neşeyi zinde tutmak için verdiği mücadeleyle bir olmak inanılmaz bir keyif vermiş ve Mizgin onları uğurlarken üzülmüştü. Bekâr halini özlemiyor değildi. Rezan'a kavuşmak hayali ve azmiydi. Gerçekleşmiş, bu sayede Mizgin muradına ermişti. Nitekim evlendiğinden beridir herkesi eskisi gibi görmüyor, her ortamda istediği gibi hareket edemiyordu.

Misafirlerini uğurlayıp kapıdan uzaklaşırken kızına ilgisini verdi. Tüm gün uyuduğu anlar dışında kucaktan kucağa dolaşmıştı ve Mizgin onu çok özlemişti. Önce sıkı sıkı sarılıp, doyasıya öptü. "Aç mı benim güzeller güzeli kızım?"

Kızını yukarıda odasında doyuracak sonra ikisi beraber uyuyacaklardı. Rezan'ın ne zaman geleceği yine meçhuldü. Gelip gelmeyeceğini de haber etmemişti. Kızından daha çok o adamı özlemişti.

"Kimseye bir şey demedin değil mi, Mizgin?"

Derin ses hemen arkasından geliyordu. Mizgin o sesin kendisini sardığını hissedebiliyordu. Dudağına sinen gülüşüyle beraber usulca arkasına döndü. "Merak etme, Dilşa'dan daha usluydum."

"Sana güveniyorum."

"Güven güven de aklıma bir şey takıldı." Kendisine doğru gelen kocası bir adım uzağında duruyordu. Gözleri bir kendisinde bir Dilşa üzerinde gidip geliyor, küçük parmaklarını avuç içine alarak okşuyordu. Mizgin beynini allak bullak eden şüpheden bir an önce kurtulmalıydı. "Bugün Jinda bana bakarsın elti oluruz falan, dedi."

Rezan ne geleceğini bilmese de sıkıntıya girdi. "Sen mi açtın konuyu?"

"Ne alaka, gel eltim ol mu dedim?" diye kocasını tersleyen Mizgin, başından beri söylemekten çekinmediği gerçeği yine dile getirdi: "Bu kızın gözü Aslan'da bilesin."

Yine sarsılmaz duruşuyla aynı cümleleri kuruyordu ve Rezan bu durumdan sıkılmaya başlamıştı. "Yok öyle bir şey."

"Bilemeyeceğim, hanımefendi kendinden çok emin konuştu." Kocasının ağzını arayıp gerçeği öğrenmeliydi. Öyle bir niyetleri varsa, haberi liderine uçurmalı ve hal çaresi bulmalılardı.

"Aslan kimi isterse o olacak, Mizgin. Revenk gibi," dedi adam karısına bakıp keskin bir tonda konuşarak.

"Ha kendini katmadın. Tabii sen istediğin kadını almadın."

"Taş bana neden değiyor anlamadım ki. Lan konuyu açan sensin."

"Ne oluyor yine?" Haydar Şahmaran elleri cebinde bahçede tartışan karı kocanın yanına kadar geldi. Mizgin'in kucağında olan Dilşa'yı atik bir hareketle kollarının arasına alan adam önce yanağına bir öpücük kondurdu. "Prenses nasılsın?"

"Ben diyorum ki Haydar amca, Aslan'ın beşik kertmesi yok mu?"

Şaşıran yaşlı adam cevabı anında verdi: "Yok, kızım. Bu da nereden çıktı?"

"Kertme mertme yok yani?" Jinda hayırsız ağzıyla konuştuğundan beri genç kadının aklını kuşatmıştı.

"Allah'ım sen sabır ver." Rezan sabır dilerken amcası Haydar Ağa keyifle gülümsüyordu. Diyar'dan sonra Dilşa onun göz bebeği olmuştu. Torun sever gibi seviyordu.

"Tabi canım yani Aslan'a sormadan nasıl onu kertersiniz ki?" Bu koca bir haksızlık olurdu. Sonuçta adam büyüyecek, gönlünü başka kadına kaptıracaktı. Hem onun hem kızın hayatını mahvetmeye ne gerek vardı? Mizgin bu düşüncelere ve hareketlere gaddarca bakıyordu.

"Kim beni kertmiş, Mizgin yenge?"

Arkadan gelen Aslan ve Diyar da sohbete dâhil olmuştu. Hepsi bahçenin ortasında durmuş, Aslan'ın olmayan beşik kertmesini konuşuyorlardı.

"Diyorum ki Jinda ile seni kertmediler değil mi, Aslan?" diye sordu Mizgin. Bu korkunç gerçeği hassas kalbi kaldıramazdı. Öyle bir şey varsa şimdiden Aslan'ın da aklını doldurmalı ve buna dur demeliydi.

"Allah korusun, benden izinsiz nasıl beni kertersiniz?" diye şaşkınlıkla sordu Aslan.

Haydar Şahmaran yeğeninin kafasını sorgulayan bir bakış attı. "Oğlum daha küçüktün, nasıl sana soralım?" Sesinde Aslan'ın aklından şüphe eden tınısı da mevcuttu.

"Yani Aslan ağabeyi kerttiniz öyle mi, baba? Beşik kertmesi var?" Araya Diyar karışarak zaten sorulmuş bir soruyu tekrar yöneltti. Beşik kertmenin neden yapıldığını da hâlâ anlamıyordu.

"Oğlum ne beşik kertmesi?"

"Eee Haydar amca sana nasıl soralım, dedin. Yani varsa da sormazmışsınız adama?" Mizgin bu haksızlığı kınım kınım kınadı. Jinda ve Aslan evlenmeleri uygun olmayan ve birbirine yakışmayan iki ayrı dünyaydı.

Haydar Şahmaran konunun anlamsız yere uzayıp, üzerine insan sayısının fazlalaşmasından da rahatsız olmuştu. Yok demişti ve konu kapanmıştı. "Kızım yapmadık ki. Yapsak da soramayız."

"Ha yani benim fikirlerim önemli değil, öyle mi, amca?" Gücenmişti Aslan.

"Oğlum, Aslan. Beşikte olan adama ne soralım?"

Haydar amcaları açıklama yaparken Rezan ise öylece durmuş ailesinin olmayan beşik kertmesini gereksiz yere konuşmasını sabırsızca dinliyordu. Bu konuyu derhâl kapatmalıydı. Zira kapatılmazsa Rezan konağı ateşe verecekti.

"Amca beşik kertmem varsa şimdiden söyleyin, kimseye kertmelik yapamam!"

"Lan oğlum yok, yok." Yaşlı adamın sesi bahçede yankılandı.

"Tamam, yokmuş, Aslan."

"Haa tamam yokmuş, Aslan ağabey."

Mizgin ve Diyar aynı anda genç adamın koluna dokunup olmadığını söyleyince, Aslan kalbine avucunu bastırarak uzun ve sesli nefesini verdi. "Oh, rahatladım."

"Lan oğlum ben sana bir saattir yok diyorum inanmıyorsun da onlar yok deyince mi inanıyorsun?" Haydar amcası şaşkınlıkla onları izlerken, bu sefer Rezan'a döndü. Dilşa'yı sıkıca bir elinde tutarken diğer eliyle yeğeninin omzuna dokundu. "Oğlum Allah sana peygamber sabrı vermiş. Ben olsam şimdiye kadar kendimi vurmuştum."

"Amca az kaldı. Bak çok az kaldı, öldüreceğim kendimi." Bunların hepsi karısının başı altından çıkıyordu. Beşik kertme mevzusunu açmasaydı, bu anlamsız sohbet hiç kurulmayacak, Rezan durduğu yerde çıldırmayacaktı.

"Peki, baba ben bir şey soracağım?" Bir kesin bilgiyi de Diyar almalıydı. Beşikteki adama ne soralım, demişse onun da bir kertmesinin olma ihtimali yüksekti. Şayet varsa şimdiden kabul etmeyecekti.

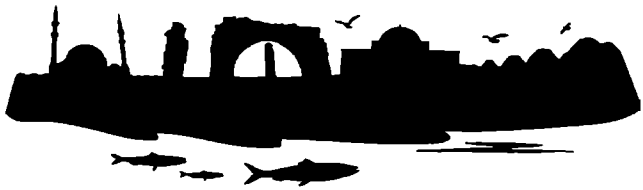
"Sor, oğlum."

"Peki, benim beşik kertmem var mı?"

Bu sefer Aslan ve Mizgin, Haydar Şahmaran'a dönüp aynı soruyu sordu: "Aynen. Var mı, amca?"

Sabrının sonuna itinayla gelen Rezan Ağa öfkeyle bağırdı:

"Nerede ulan benim silahım?"

Bölüm 30

Umut Yolculuğu

Bazen anlara kendini fazla kaptırıyordu. Sonuç her zamanki gibi değişmiyordu. Biri delirtiyor, diğeri doğal olarak deliriyordu. Delirten kaybediyor, deliren zaten bir şey kazanamıyordu. Rezan Şahmaran yine sabrından olmuştu.

Bir adamı delirtmek Mizgin için çocuk oyuncağı haline gelmişti. Bugün sadece kocasını değil, kocasının amcasını da delirtmişti. Bazen sınırı aştığının farkındaydı. Lakin bugün tek suçlu kendisi değildi ki Aslan ve Diyar da çanak tutmuşlardı. Tek değildi keza iki tane yandaşı vardı.

Rezan öfkeden çıldırmıştı. Mizgin gözlerini kaynına çevirerek alt dudağını ısırdı. Bu sefer kurtuluşları gerçekten yoktu. Hamit silahını uzatır uzatmaz Rezan kaptı. Mizgin inleyerek bir adım geriledi. Silahı üzerlerine doğrulttu Rezan. Genç kadın, kaynı ve küçük afacan ortağıyla aynı anda elini kaldırdı.

"Ben tabut sipariş edebilir miyim?" Sevimli görünmeye çalıştı Mizgin.

"Bana da bir kefen bul. Hiç zahmet vermeyelim ağabeyime."

Rezan, susacaklarına ihtimal vermişti. "Hâlâ konuşuyorsunuz."

"Ben hiç konuşmadım." Fırsatı bulmuşken yaranmaya çalıştı Diyar.

Haydar Şahmaran teslim olmuş üç kurbanı kınayarak izliyor, kafasını sallayıp duruyordu. Bunlar gerçekten akıllanmayacaktı. Lakin yeğeni gibi korkmalarından yanaydı. Oğluna gözlerini sabitlerken kolları arasında etrafı boş gözlerle izleyen Dilşa'yı sıkıca tuttu. "Önce Diyar'dan başla, Rezan."

Rezan emniyet kilidi hâlâ kapalı silahın namlusunu karısının üzerine doğrulttu. "Yok, amca, önce karımdan başlayacağım."

"Lütfen, rica ediyorum. Beni amcanın yanında mahcup ediyorsun. Ayrıca," diyen kadın eliyle kızını işaret edip kaş çattı. "Kızımız burada." Nasıl onun gözü önünde silahı ona doğrulturdu?

"Kaldır ulan ellerini."

Mizgin dediğini ikiletmeden ellerini tekrar kaldırınca dudaklarını büzdü. Gözlerini amcasına çevirip yardım et bakışı attı. Fakat Haydar Şahmaran omuz silkmekle yetindi. 'İşte bunu hak ettin,' dercesine acımasızca bakıyordu. Göz ucuyla Aslan ve Diyar'ı kontrol etti. İkisi de kaçmanın derdindeydi. Onlar kaçarsa Mizgin de kaçabilecekti. Nasıl olacağına dair bir fikri yoktu.

"Hadi söyleyin bakalım önce hanginizi öldüreyim?"

Sesler çıkmıyor, jest ve mimikler devreye girerek cevabı veriyordu. Diyar ve Aslan kaşlarıyla Mizgin'i işaret ederken, genç kadın da yanında bekleyen kaynının ilk kurban olarak seçilmesi için elinden geleni yapmaya çalıştı.

Rezan gözlerini amcası ve kızı üzerinde gezdirdi. Dilşa etrafı izliyordu. Bakışlarını tekrar karısına çevirdiğinde, onu izlediğini gördü. Sanki korkuyor gibi değil de ayakta beklemekten sıkılmış bir hali vardı. Bu kadını daha nasıl korkutacaktı! Elindeki silaha kısa bir an baktı. Öfkeli gözleri tehlike huzmeleriyle ışıldadı. Birazdan hayatının hatasını yapan üç kurbanına nasıl korkulur, gösterecekti. Amcasına bakmadan, "Amca Dilşa'yı yukarıya kızların odasına götürebilir misin? Ama sesten korkmaması için kızlar ona müzik açsın," dedi.

"Tabii, oğlum ama dediğim gibi önce Diyar'dan başla," diyerek minik kızla beraber sırtını çevirip yürüdü. Oğlunun, "Baboş yapma!" diye attığı nidayı duymazdan gelerek, üstüne darbe niteliğinde bir cevap verdi: "Baboşmuş! Hâlâ haylazlık peşindesin eşeğin oğlu. İşte bunun için önce Diyar'dan başla, Rezan. Sakın acıma!"

Aslan, ağabeyinin o silahı boşa istemediğini anlamıştı. Kafalarına sıkmadığı müddetçe her şeyi yapabilirdi. "Amca gitme ya, böyle çok iyiydik." Fakat amcası onları dinlemek yerine merdivenleri arşınlayarak yukarı çıktı.

"Hamit." Adamını çağıran Rezan gözlerini karısından ayırmadı. "Jandarma ya da polis gelecek olursa ki muhakkak gelirler. Bahçede yılan gördük, kaçırdık dersin." Silah sesinden dolayı gelecekleri için şimdiden uyarmıştı.

"Peki, ağam."

Gözlerini kısan kadın teessüf edercesine kocasına baktı. "Yılan mı diyorsun sen bize?"

"Ölü yılanlar demek istedin galiba, güzelim?" Rezan sinirle güldü. Dersini vermese bu kadını durduramayacaktı.

"Bana güzelim deme!"

"Ulan sana silah kaldırdım ses etmedin. Yılan dememe alınıyorsun!"

"Ben sinsi miyim yani?" Mizgin alıngan edasına son sürat devam ederek kocasını çileden çıkardı. Başka hayvan yoktu da yılan diyerek imada mı bulunuyordu? Hem de kardeşi ve kuzeninin yanında?

"Ne alaka ulan?"

"Yılan dediğine göre?"

Burun delikleri sinirden genişleyen Rezan Şahmaran mevzuu uzatmadı. "Son duanızı ettiniz mi?" diye sordu. Korkan bakışları gördükçe içindeki öfke az biraz yatışıyordu. Az önce her şey alenen açıkken ve bir beşik kertme yokken, ortalığı velveleye veren karısına öfkesi hâlâ diriydi.

"İzin verirsen, Rezan, annemden helallik almak istiyorum," diyen Aslan kaşlarıyla içeriyi işaret etti. Böylece kaçar ve kurtulurdu. Ağabeyinin kabul etmeyeceğinden emindi. Zira o silah doluydu ve az önce emniyet kilidi açılmıştı.

"Ben de kızımla."

"Ben de kız kardeşlerimle."

"Helallik yok," diyen adam silahı karısına doğru doğrulttuğunda bir adım daha Mizgin'e doğru ilerledi.

Genç kadın gözlerini kapatıp son duasını ettiği sırada bahçede yankılanan silah sesiyle avazı çıktığı kadar bağırmıştı. Aslan yengesinin kolundan yakaladığı gibi odaya girmek için koşmaya başladı. Eğer şimdi kaçmazlarsa Rezan havaya sıktığı silahı beyinlerine sıkacaktı.

Oturma odasına kazasız belasız girmeyi başarmışlardı. Kapıyı kapatıp kilitleyen Diyar ayağa kalkan ev ahalisine korku dolu gözlerle baktı. "Allah'ım öleceğim diye ödüm koptu." Elini kalbine götürerek, gözlerini sımsıkı kapatıp, kapıya düşercesine yaslandı.

Yadê Piroz, Dilber Hanım ve Gülistan Hanım korkuyla onları izliyordu.

Mizgin, Aslan'ın elinden kolunu çekip, koşarak Yadê Piroz'un arkasına sığındı. "Yemin ederim az kalmıştı. Rezan beni az kalsın öbür tarafa gönderiyordu." Ağlamaklı sesiyle dağ gibi kadının arkasına saklandı.

"Kızım ne oldu?" Yaşlı kadın arkasına sığınan geliniyle daha da meraklandı.

"Ne bileyim, yadê, Rezan birine sinirlendi. Sinirini de bizden çıkardı." Savunmaya geçti Mizgin. Her hâlükarda Rezan haksızlık yapmıştı. Üstelik Mizgin silahın üzerine doğrultulacağı kadar büyük bir hata yapmamıştı.

"Ha siz bir şey yapmadınız yani?" diye sordu kaynanası. Korkusu bir nebze dinmişti.

"Yok, dayê. Biz ne yapabiliriz?" diyen Aslan divana çökerek soluklandı. Ağabeyinin silahı isteyip sıkmasına hâlâ inanamıyordu. Siniri yatıştığında cesaret ederse soracaktı.

Üç kadın onları orada bırakıp Diyar'ın kilitlediği kapıyı açarak dışarı Rezan'ın yanına gidince Mizgin isyan etti. "Ne diye adamı delirtiyorsunuz ya? Sonra suçlu ben oluyorum." Korkuyla konuştu. Rezan'ı ilk defa bu kadar çıldırmış gördü. Ona silah doğrultmuştu. O görüntüler aklına geldikçe elini kalbine atıp derin bir nefes alıyordu.

"Ulan biz geldiğimizde sen adamı çoktan delirtmiştin!" Hayret etti Aslan.

Oflayan Diyar divana kendini yorgunca bıraktı. "Hayatımızda neden sil tuşu yok ki? Az önceki olayları silerdik. Öleceğim sandım. Bu korku bana çok fazlaydı!"

Aslan minik kırlenti alarak kuzeninin kafasına fırlattı. "Orada konuşmayı biliyorsun!"

Yaklaşık yarım saat odada takılı kalan üçlü çıkmaya korkmuşlardı. Diyar daha fazla odada kalmak istemediği için kapıyı hafifçe açıp kafasını dışarı çıkardığında etrafta kimseyi göremedi. Mizgin kızını özlediği için bir an önce çıkmak istiyordu. Aslan'ın bir iş için amcasıyla konuşması gerekiyordu. Aklından çıkmıştı.

"Temiz," diyen Diyar dışarı çıktı.

Arkasından giden Aslan ve Mizgin de bahçeye çıktı. Bahçenin ortasında buluşan üçlü göz göze geldi. Diyar önce elini yengesine uzattı. "Sizinle bu yolda ilerlemek bir şereftir. Kendinize iyi bakın." Yengesine uzattığı eli sıkılmış, "Sen de," cevabının ardından kuzeni Aslan'ın elini sıkıp gözden saniyeler içinde kaybolmuştu.

Aslan yengesine dönüp elini uzattı. "Benim için de bir şerefti, yenge."

"Benim için de, Aslan." Elleri sıktıktan sonra ikisi de farklı yola gitti. Genç kadın koşar adımlarıyla merdivenleri arşınladı. Saniyeler sonra odasında yıpranmış bedeniyle yatağına uzandı. Kalbi hâlâ güm güm atıyor, göğüs kafesini zorluyordu. Dilşa'yı hatırlayınca ani bir hareketle doğrularak belini zorladı. Acıyla inleyen kadın be-

şiğe baktı. Kızını beşiğinde uyumuş bulunca belini eliyle okşayarak nefesi koyuverdi. Yatağının başında boş duran biberonu bulduğunda birilerinin sütünü verip uyuttuğunu anladı. Beşiğe doğru eğilerek kızının altını kokladı, kötü kokmuyordu. Ardından alnına bir öpücük kondurdu.

Banyoya girip ihtiyaçlarını giderdikten sonra aynaya bakmadan hemen yatağa girdi. Çünkü bugün aynaya bakmak istemiyordu. Bugün gelen misafirlerinin yarısı ince bedenleriyle süzülmüştü. Hele Jinda'nın kilo almışsın deyişi moralini hepten bozuyordu. Mizgin kendini salmıştı. Eski kilosuna kavuşmalıydı. Yarın ilk işi diyete başlamaktı. Yorgunlukla gözlerini kapatan kadın kocasını beklemeden uyudu. Zaten gelse de konuşmayacaklardı. Daha yılan demesinin acısını çıkaracaktı.

***

Sabahın erken saatinde uykusundan uyanmıştı. Yatakta kalıp biraz daha uyuyabilirdi ama Dilşa'dan ötürü erken uyanmaya alışmıştı. Yan tarafında düzenli ve huzurlu nefesleriyle uyuyan kocasına burnunu buruşturdu. Uyurken çok güzel olsa da Mizgin ona küstü.

Dün gece verdiği kararı uygulama vaktiydi. Yataktan ağır ağır kalkarak beşiğe doğru yürüdü. Beşiğin içinde debelenen kızını uyanık görünce gülümsedi. En azından uyansa bile ağlamıyordu. Kocası yatağında mışıl mışıl uyuyordu. Yere attığı kıyafetleri fark eden Mizgin kaşlarını kaldırdı. Sinirli olduğu zaman kıyafetlerini yere atardı.

Mizgin onu uyandırmadan önce odadan sıvışmalıydı. Kızının alnına bir öpücük kondurarak en sevdiği oyuncağı eline verip banyoya girdi. Hızlıca işlerini bitirip odaya geri dönerek giyindi. Kızının da altını temizleyen kadın güzel kıyafetlerini giydirdikten sonra odadan sessizce çıktı.

Sinir Ağası Rezan Şahmaran'a yakalanmadan çıkmayı başarmıştı. "Anneni tebrik et, kuzucuk." Dilşa'nın burnunu sıkıp sıkıca sarılarak aşağıya indi. Henüz kimse uyanmamıştı. Kahvaltının hazırlandığını görünce iç çekti. Sıkı diyeti başlamıştı. Homini gırtlak Mizgin'e kısıtlama geliyordu.

Özlem oturma odasına kahvaltı sofrasını kurarken Mizgin oturup inmelerini bekledi. Dilşa'yı divana uzatmış, saçlarını parmaklarıyla tarayıp, arada gıdıklayarak güldürüyordu. Kendi kendine çıkardığı sesleri dinlemek Mizgin'e ninni gibi geliyordu.

"Dün gece baban odaya geldiğinde uyandın mı?"

Dilşa annesinin elini yakalamaya çalışıyor, Mizgin elini çekince duraksıyordu. Tutması için indirince parmaklarını yakalayan küçük kızı gülümsüyordu.

"Sen neden bu kadar tatlısın ki, Dilşa?" Burnunu hafif sıkıp, ucuna bir buse bıraktı. Kızını alıp sıkıca göğsüne saran kadın mis kokusunu içine çekti. Evlat... Dünyanın en eşsiz ve mükemmel varlığıydı. Bir insanın huzuru kendi çocuklarından kaynaklanıyordu. Dilşa limitsiz huzur deposuydu.

"Roj baş, keçamin," diyen Yadê Piroz'un sesiyle bakışlarını kızından çekti. "Erkencisin?" diyen kadına gülümseyerek cevap verdi:

"Günaydın, yadê."

Yaşlı kadın kolundan tutan Özlem ile yerine geçip otururken Mizgin'e bakışlarını sabitledi. Bu saatte aşağıda olması hayra alamet değildi. "Erkencisin?" diye tekrarladı.

"Evet, yadê. Dilşa erken uyandı." Diyetten bahsetse ömür boyu onun dilinden kurtulamazdı.

Yadê Piroz şüpheyle kadını süzdü. Dilşa erken uyansa da aşağıya indirmezdi. "Rezan seni odadan mı kovdu?" Dün geceki vakasından sonra olası bir ihtimaldi. Sabah sabah tartışmış olmaları dahi mümkündü.

Mizgin'in gözleri büyüdü. "Allah korusun, yapmaz öyle bir şey."

"Dün geceden cezanı mı kesti yoksa?"

"Cezayı niye sadece bana kessin? Torunların da az değildi, yadê."

"Neden erken indin dedim?"

Mizgin bazen bu kadının her şeyi hemen anlamasından nefret ediyordu. Rezan'ın kime çektiği belliydi. Üstün bir yeteneğe sahip gibi hemen anlıyordu. "Diyet yapmam lazım," diyerek kızıyla ilgileniyormuş gibi yapıp saçlarını okşadı.

"Hayırdır inşallah? Dün kendinden daha zayıf birilerini mi gördün?" Yadê Piroz'un soru soran sesinde ciddiyet vardı. Verilen ani karar güzel olsa da arkasında pek hayırlı bir sebep görünmüyordu. "Düne kadar maşallah, her şeyi götürüyordun."

"Teessüf ederim, yadê. Lokmalarımı mı sayıyordun?"

Yaşlı kadın kafasını hayır anlamında salladı. Özlem'in kurduğu sofraya oturmayarak, ev ahalisinin inmesini bekliyorlardı. "Yok, doymak bilmeyen bir bünyen var."

Cümlenin doğruluğuna değinmeden sorusunu cevapladı Mizgin: "Yadê kimseyi görmedim. Sağlığım için diyet yapacağım. Kendime yüklenmemem gerektiğine karar verdim." Kucağında kendisini izleyen kızına göz kırptı. Göğsünü açıp Dilşa'yı emzirdi.

"Dilşa bile sana güler!"

Mizgin kafasını domates dolu tabağa gömmek istedi. "Yadê üstün gücün var da bizim mi haberimiz yok?" diye sormaktan çekinmedi. Mizgin'in attığı her adımı ve bir sonraki adımın sebebini muhakkak biliyordu.

"Yok, kızım. Azrail bizi unutunca, biz de insanları daha çok tanımaya başladık."

"Yani?"

"Seni, kocanı, kaynananı, yengeni, amcanı, hepinizi tanıyorum. Her hareketinizi, hareketinizin sebebini biliyorum. Attığınız doğru adımı, doğru adımın sonrasını görebiliyorum. Bizler neler neler tecrübe ettik şu fani dünyada. Allah katında aciz bir kuluz. Ama insanoğlu küçümsenmeye gelmez. Ben küçümsemem, herkesi alırım." Her insanı kendisi için bir akıl, bir yol olarak görür ve alırdı.

"Rezan'ın seni her halinle beğendiğini biliyorsun. Diyet ihtiyacını dün gelenleri görünce duydun. Yoksa birileri sana laf etti, ima etti. Çok beğendiğin bir elbise kilo aldığın için sana yakışmadı. Böyle olmaz deyip zayıflamaya karar verdin," diye uzun uzun anlattıktan sonra merakla izleyen kadına sorusunu yöneltti.

"E ne yapacaksın diyette?"

"Pes! Vallahi de billahi de pes!" Mizgin hayretle yaşlı kadını dinlemişti. Beyinlerine çip mi takmıştı? Nasıl hareket ederlerse ardını arkasını bilmek zorunda mıydı? Mizgin'in hareket özgürlüğünü zaman zaman kısıtlıyordu.

"Kızlar tatilde zaten. Bugün arka bahçede sporunu yap. Her gün düzenli spor yaparsın. Az yer, çok hareket edersin. Boğazını dizginlersen zayıflarsın."

"Başka ne yapayım mesela?" Sanki az önce kadından her şeyi gizleyen o değilmiş gibi şimdi de babaannesiyle diyetinde neler yapabileceğini konuşuyordu. Mizgin hiçbir zaman diyet yapma ihtiyacı duymamıştı. Dün gördükleri ve Jinda'nın münasebetsizliği yüzünden bir ateşin içine düşmüştü.

"Ödem toplamışsın. Ödem sökücü bitki çayları var onları iç. Ama Dilşa'ya süt veriyorsun, araştır ona göre."

Yaşlı kadına olan ilgisi ve hayranlığı her geçen gün artıyordu. Ondan aldığı minik tavsiyeler bile Mizgin için kıymetliydi. "Yadê, ben kıtlık çıkarsa Allah beş dakika önce canımı alsın diye dua eden insandım. Düştüğüm duruma bakar mısın?"

Küçük bir kahkaha krizinin sonunda toparlandı Yadê Piroz. "Diyetinin sonunda bu eve kıtlığı sen getirmeyesin, Mizgin?"

Yüzü düşen kadın diline düştüğü için kaybettiğine kanaat getirdi. Tavsiyesi kadar darbesi de olacaktı. "Beni sen durdurursun, yadê."

"Kızım sen kendin boğazını dizginleyememişsin. Ben seni ta bu odadan nasıl durdurayım?"

"Hım doğru diyorsun, yadê, düşünemedim."

"Belli belli. Açlık beynine vurmuş, bir parça ekmek al."

"Yok, sağ ol, yadê. Ben yemeden doydum." Lafları yiyeceği ekmekten daha çok dokunmuştu. O kadar da devrilmemişti. Sadece azıcık fazlalığı vardı, onlardan da kurtulmak istiyordu.

"Hayret!"

İkiliye geri kalan aile fertleri de katılınca kahvaltıya inmişti. Mizgin'in diyeti konuşulmuş, ailedeki herkes sebebini bildiği için pek ses etmemiş, kararını desteklemişlerdi.

Kahvaltıdan sonra biraz tempo kazanmak için kızını kaynanasına emanet eden kadın, çalışanlarla beraber kahvaltıyı kaldırmış ardından bulaşıkları makineye atmıştı. Çalışanlar yapmak için ısrar etse de Mizgin karışmamalarını söylemiş, tüm bulaşıkları yıkamıştı.

Sabah kocasını görmeyen kadın özlüyordu. Rezan Ağa kahvaltıya kalmak yerine erkenden evden çıkmıştı. Revenk ve Evin dönmediği için kardeşinin işlerini de yüklendiğinden erken çıkmak ve eve geç gelmek zorunda kalıyordu. Bugün Evin ile konuşacak olmasından ötürü biraz heyecanlıydı. Karnı büyümüştü. Evin'e hamilelik çok yakışıyordu. Doktorun küçük bir umudumuz var demesi tüm aileyi neşeye boğmuştu.

Evin gözleri açık Amerika'dan dönecekti. Başka çaresi yoktu.

İşleri bittikten sonra Yadê Piroz ve kızlarla arka bahçeye geçti Mizgin. Spora başlamadan önce hafif ısınma hareketleri yapan kadın, kendisini belirsizlik içinde izleyen kızlara kesin edasıyla döndü: "Bu sabah itibariyle diyete girdim. Kimse yemek, tatlı, abur cubur veya herhangi bir şeyi bana ikram etmeyecek. Yememe izin vermeyecek. Anlaşıldı mı, kızlar?"

"Mizgin yenge," diyen Zarin söyleyip söylememek arasında kaldı. Eliyle genç kadını işaret ederek, "Yani şey... Pek sanmıyorum senin yemeksiz kalacağına da," dedi. Savunmasızca gülümsedi.

"Ciddiyim ben, Zarin."

"Eee başlayacak mısın? Dizim başlayacak hadi." Araya giren Yadê Piroz sandalyede oturmuş gelini ve torunlarını izliyordu. Sırf merak ettiğinden gelip liderlik yapmak istemişti. Bütün bu oyunların elebaşı oydu ve Mizgin ondan, o Mizgin'den beterdi. Şayet kilo

vermez yerinde sayarsa ömrübillah bu kadının dilinden kurtulamazdı. Kendine olan inancı tamdı. Yaparım dediği her şeyi yapacaktı.

Mizgin Şahmaran için yeni bir dönem başlamıştı!

Üç günü düzenli sporunu yaparak ve diyetini bozmadan götürmüştü. Rezan ile küslüğü hız kesmeden devam ediyordu. Kocasına özellikle görünmemeyi başarmıştı. Erkenden odasına çekilip uyuduğu gibi sabah da erkenden uyanıp odadan ayrılıyordu.

Öncesinde merdivenleri yavaş yavaş çıkıp inen kadın, artık daha tempolu yürüyor, iki kere çıkıp iniyor, devamında onun için hazırlanan diyet kahvaltıyla midesini ödüllendiriyordu.

Bir kendine itiraf ettiği gerçeklik vardı; hayvan gibi açtı! Canı deli gibi ekmek, tereyağlı makarna ve pilav istiyordu. Lakin yaparım dediği şeyi kanıtlamak için sözünü vermişti. Sözünden gayrı dönmezdi. Üçüncü günüydü ve şimdiye kadar sıkıntı çıkmamıştı.

Diyetten haberdar olan Rezan Ağa başta şaşırsa da, karısının diyete girmesine sevinmişti. Elbette Mizgin'i her haliyle seviyordu. Lakin son günlerde kendini iyice aşmış ve sağlıksız beslenir olmuştu.

Akşamüstü kahvesini içen kadın ailesiyle sohbetin dibine vurmuştu. Revenk ve Evin'in yokluğuna hâlâ alışamamışlardı. Ne zaman arayacak olsalar hepsi toplanıp konuşuyor, Mizgin ikisiyle uğraşıp duruyordu.

Akşam yemeğini hazırlamış ama oturmamıştı. Ara öğün yediğinden pek aç değildi. Bir salatayla akşam yemeğini geçiştirirdi. Yadê Piroz'a ilacını verdikten sonra kızlarla beraber sofrayı kaldırmıştı. Dilşa ile uğraşmak bütün fazlalıklarından olmasa da aldığı kiloları vermesine yardımcı oluyordu. Diyetini bozmadan giderse zayıflayacaktı. Dilşa'yı özlemişti. Babası ondan koparıp götürdüğünden, hâlâ ortalıkta görünmüyorlardı.

Acıktığını hissedince mutfağa koştu. Salatasını yapma vaktiydi.

Sebzelerini ve ton balığını çıkaran kadın önce sirkeli suda bekletip ardından güzelce yıkayıp doğramaya başladı. Sebzeleri doğradıktan sonra bir kutu ton balığı açıp salatasına ekledikten sonra karıştırmaya başladı. İşine o kadar çok odaklanmıştı ki yanına gelen Aslan'ı dahi görmemişti. Sesini duyunca geldiğini fark etmişti.

"Mizgin yenge?"

"Efendim?"

"Hayret vericisin, gerçekten şaşırtıyorsun."

"Şaşırtmak benim işim."

"Sana bir şey söyleyeceğim."

Yengesinin moralini bozmaya gelmişti Aslan. Revenk gittiğinden beridir pek keyfi yoktu. Evde, şirkette uğraşacağı kimse yoktu. Hazır Mizgin diyet temposuna girmiş, kilolarıyla cebelleşiyorken Aslan da bu fırsatı kullanabilirdi.

"Söyle, Şêr." Hazırladığı salataya iştahla bakan kadın doymayacağından emindi. Ton balık konservesinden bir tane daha açıp, hazırladığı salataya döktü. Karıştırırken kaynı bekledi.

Aslan, kollarını göğsüne bağlayıp kalçasını mutfak tezgâhına yasladı. "O son eklediğin biraz fazla değil miydi?"

Mizgin kâsedeki salataya kısa bir göz gezdirdi. "Az bile," diyerek kâseyi tutup kaynına doğru uzattı. "Eşlik etmek ister misin?" diye sordu. Hâlâ maksadının farkında değildi ve söyleyeceği şeyi bekliyordu. Aslan reddedince kâsesi, çatalı ve bir bardak suyla masaya doğru ilerledi. Sandalyeye oturup kaynının da oturmasını bekledi.

Aslan oturup sırtını sandalyenin sırtına yasladı. Mizgin'in ilk çatalı iştahla alıp, salatayı zevkle çiğneyişini sessizce izledi. "Üç gün diyet yapıp dördüncü günü salıyorsunuz."

Lokmasını yutan Mizgin kaşlarını kaldırdı. "Benim yaparım deyip yapmadığım bir şey gördün mü?"

Aslan düşünmeden cevap verdi: "Hayır."

"O zaman bundan da kuşkun olmasın. Mizgin Şahmaran dediğim dedik kadındır."

Kafasını sallamakla yetindi Aslan.

Mizgin inanmadığını anladı. "Ne istiyorsun?"

Aslan omuz silkti. "Baklava ve künefeyi aynı anda gömmek istiyorum. Bir de yanında bir Maraş dondurma olursa güzel olur." Cümlenin sonunda seslice yutkundu. Yengesinin lokmasını güçlükle çiğnediğini fark edince devam etti: "Açım ama canım başka bir şey istiyor."

Ne gibi demeye korktu Mizgin. Salatasını iştahla yemeye kaldığı yerden devam etti. Aslan onu zorluyor ve bu durum canını sıkıyordu. Diyette olan bir insana bu denli zulüm edilmezdi. Çatalını seramik kâseye batırıp salatasından ağzını dolduracak şekilde aldı.

"Bu salata seni doyurur mu?"

Sabrı sınanan Mizgin gözlerini kırpıştırdı.

"Bana seni doyurmaz gibi geldi. Malum sen midene düşkün bir kadınsın. Yemek yemeyi seversin. Kimsenin yemeğine karışmasını da sevmezsin. Kilo alacağım korkun da yoktur. Diyet yapman beni şaşırttı. Nasıl günde yirmi öğün yapan sen dokuz öğüne indirdin? Hayretlerdeyim hâlâ."

İştahı yerle yeksan olan Mizgin kâseyi eliyle iterek çatalı sertçe bıraktı. "Beni motive etmen gerekirken, kararıma destek vermen gerekirken, delirtmek için gelmek neden? Canın mı sıkılıyor?"

Aslan tepkilerine gülmemek için verdiği mücadeleyi kaybetmek üzereydi. Muhtemelen biraz daha üzerine giderse, o kâseyi kafasına yiyecekti. Mizgin olunca olasılıkların hep en beterini ve tehlikelisini bekliyordu. "İnancın olsun seni sinirlendirmek için yapmıyorum."

"İnancın olsun sinirlendirmek için yaptığını görebiliyorum." Bardağı başına dikip suyu son damlasına kadar kana kana içti kadın. Bitirdiğinde nefes nefese konuştu: "Çok şükür kör değilim." Bardağı aynı sertlikte masaya bıraktı.

Çıkan ses Aslan'ı güldürdü.

"Rezan Ağa ne diyor bu duruma?"

"Hangi duruma?"

"Uygulamaya çalıştığın diyet kararına?"

"Çalıştığım mı, başardığım mı?"

"Bana göre henüz başaramadığın!"

Mizgin gözlerini sımsıkı yumdu. Aslan Şahmaran'ın canı sıkılıyordu ve kurban olarak onu seçmişti. Ancak hata yaptığının bilincine varması gerekti. Zira biraz daha konuşursa bu mutfak kaosa şahit olacaktı.

Gözlerini geri açtığında Aslan'ın yüzünü avucuna gömmüş, omuzları sarsıla sarsıla güldüğünü görmüştü. Sesi gelmiyor, içine atmadan hunharca gülüyordu. Mizgin sandalyeyi altından itip, hiddetle kalktı.

Aslan gömdüğü yüzünü kaldırıp Mizgin'in sinirden kızaran suratını görünce sessizliğine son verip pervasızca kahkaha attı. Bu kadar öfkelendirme niyetinde değildi. Belli ki aç kalmak ona yaramamıştı.

"Yeseydin..."

"Sağ ol ya, doydum ben!"

Hışımla yerleri döve döve mutfaktan çıktı. Söylenerek merdivenleri çıkan kadın kaynına inanamadı. Aslan genelde destek olur ve güç verirdi. Odasına yorgunca girdiğinde kocasını kızıyla yatakta oyun oynarken buldu. Demek kaçak baba kız buraya saklanmıştı. Görmezden gelerek banyoya girdi. Elini yüzünü yıkayıp çıktı. Canı feci sıkılmıştı. Odaya tekrar dönerek Rezan'ı umursamadan üzerini değiştirip makyaj masasına oturdu. Aynadan kocasına çaktırmadan baktığında kocasının da onu izlediğini gördü.

Saçlarını savurarak bakışlarını çeken kadın yüz kremine uzandı.

Gece bakımını bazen yorgunluktan aksatıyordu. Kremi eline döküp ardından yüzüne güzelce yaydı. Yedirdikten sonra vücut kremini aldı. Kollarına boca edip her tarafa yayarak sürdü. Aynadan çaktırmadan Rezan'a tekrar baktığında yine yakalanmış, onu izleyen bakışlarla karşılaşmıştı.

"Sana bakmıyorum, Dilşa'ya bakıyorum."

Kafasını salladı Rezan. Kesin öyledir, der gibi.

"Özür dilemek istersen dinlerim. O da belki, hemen sevinme." Kollarına kremini yaymaya devam ederken kocasını dinlemiyormuş gibi yapıyordu.

"Dürüst değilsem asla özür dilemem, Mizgin ve sana şunu itiraf etmeliyim ki son günlerde yaptığım en güzel şeydi," dedi. Dilşa'yı göğsüne yatıran adam küçük ellerini tutmuş hafifçe okşuyordu.

Duyduklarıyla yaptığı işi yarım bırakan kadın tek kaşını kaldırarak kocasına baktı. Keyiften dört köşe olmuştu resmen. Bir de utanmadan yaptığı acımasızlıkla övünüyordu. "Karına silah kaldırmak mı en güzel şey?"

Dudaklarını zevkle ısırdı Rezan Şahmaran. "Sana bunu zevkini anlatamamam," diyerek kocaman gülümsedi.

"Pek umurumda değil. Meraktan soruyorum sadece. İyi misin sen?" diye sordu Mizgin şüpheyle.

"Çok iyiyim."

"Perişan ol inşallah," diyen kadın bakışlarını ondan çekip işine devam etti. Kocasının inadına bacağını hırsla makyaj masasına yerleştirip kremi bolca döktü. Büyük bir hırsla bacaklarına kremi yaymaya başladı. Rezan'a olan hıncını bacaklarından çıkartmaya çalışıyordu.

Fakat Rezan bundan büyük bir keyif alarak karısıyla uğraşma devam etti. Aslında onunla konuşmayacaktı. Ancak odaya girişinde yüzündeki çökmüş ifadeyi anında yakalamıştı. Endişelenmişti genç adam ve onu merak ettiği için sormak istedi. "Diyetin işe yarıyormuş," diyerek konuya girdi.

"Hayırdır, bu da nereden çıktı?" diye bakmadan sordu Mizgin. Kardeşi canını epey sıkmışken, ağabeyi gönlünü mü almaya çalışıyordu? Acaba ikisi iş birliği mi yapmıştı?

"Bacağını öyle bir masaya koydun ki, kırılmasından korktum. Ama demek ki diyetin işe yarıyormuş, kilo vermişsin. Fazlalıklarından kurtuluyorsun."

Herkes üzerine üzerine geliyordu. Hiçbiri günlerdir konuşmadığı kocası kadar canını sıkmamıştı. "Davar," diye tısladı sessizce.

"Çirkin, yaşlı, amca..." Sessizce saydıran kadın kocasının kafasına yastığı fırlatmamak için kendiyle mücadele etti.

"Sesli konuş."

Cevap vermedi kadın.

"Söylediklerini duymuyorum. Sesli konuş, dedim." İkazı veren Rezan Şahmaran yavaştan sinirleniyordu. İçine içine söylendiği her neyse duymak istiyordu. Öyle kaçmak yoktu.

Tekrar cevapsız bıraktı Mizgin. Kocası bir kez daha seslenince gözlerini baydı. "Efendim?" Umursamaz çıkmasına dikkat ettiği sesiyle cevapladı. Rezan ile diyalog kurmak istemiyordu. Özrünü almadığı sürece istediğini vermeyecekti.

"Mizgin?" Rezan daha sert ve yüksek sesle çağırdı. Ona baksın istiyordu. Hem onu özlemişti. Hem de merak ediyordu Rezan. Sesine ve sevgisine ihtiyacı vardı. Suçlu olmasına rağmen özür dilemesini beklemesi bencilceydi ve Rezan ona istediğini vermeyecekti.

Efendim demek yerine bu sefer parladı Mizgin: "Ne var?"

Rezan kucağında olmasına şükrettiği kızına bakıp sakinleşti. "Damarıma basıyorsun!" Dişleri arasında hırlayan genç adam kızını ürkütmemek için ses tonuna dikkat ediyordu. "Bana bak!"

Aynadan bakışlarını tekrar kocasına çeviren kadın gözleriyle teması gönülsüzce kurdu. "Baktım." Al istediğin oldu der gibi kafasını sallayıp durdu. Bakınca ne olacaktı? Rezan Ağa onu anlamamakta ısrar ediyordu.

Tutumun sebebini anlamadığı gibi merak da ediyordu Rezan. Bağırmamak için verdiği mücadeleyi Mizgin görse kesinlikle teşekkür ederdi. "Bana dön," diyerek dönmesini istedi.

Kocasının sesindeki emrivaki tını kızdırıyordu Mizgin'i. Rica etse sorun çıkarmadan döner bakardı. "Öf," tepkisiyle kadın bedenini kocasına çevirdi. Bakışlarıyla ne istediğini sordu.

"Seni bu yatağa bağlar, dünya üzerinde ne kadar işkence varsa sabaha kadar çektiririm."

Tehdit etmekle kalmamış, Mizgin'i güldürmüştü. "Hı hı yaparsın." Alaylı edasıyla kafasını salladı. Bu tehditlere karnı toktu. O eski Rezan olsa kuşku duymazdı.

Öfkelenerek, sert bir dille yatağı işaret etti Rezan. "Geç ulan yatağa."

Derinden gelen sesi genç kadını etkileyince Mizgin kıkırdadı. "Ne var ulan?" diye çıkışan adama şuh bakışı eşliğinde bacak bacak üstüne attı. "Hayvan gibi seksisin!"

"Gel buraya."

Ancak kadın adamı yine reddetti.

Kucağında miskin miskin uzanan kızını yavaş bir şekilde yatağa bırakan adam alnına bir öpücük kondurup yataktan inerek karısına doğru ilerledi. Oturmakta ısrar eden kadının kolundan tuttuğu gibi ayağa kaldırdı. Mizgin'in konuşmasına fırsat vermeden demindendir yapmak isteyip yapamadığı eylemi gerçekleştirdi. Dudağına sert ve etkili bir öpücük kondurdu. Kendini zapt edip bir kere yapmak istemiş ancak yenik düşerek bir kere daha öpmüştü. Geri çekildiğinde net bir dille konuştu:

"Dilşa'yı uyut, geldiğimde seni hazır bulayım!"

"Özür dile!"

"Yatakta hazır ol!"

"Özür dile, dedim!"

Yine birbirlerine diş bilemişlerdi.

"Geldiğimde Dilşa uyumuş ve sen de hazırlanmış ol!" Karısını bıraktığı gibi odadan çıkan Rezan sigara içmeye gitmişti.

Mizgin dediğini yapmayacaktı. Evet, kızını uyutacaktı. Lakin onun istediğini vermeyecekti. Her ne kadar Rezan'ı kendisi de arzulasa da. Dilşa'yı kızlara teslim edecekti. Ne olur ne olmaz bez, ıslak mendil ve kirletirse altını diye pijamalarını da yanında götürmüştü. Zarin ve Rozan'ın odasına gitti. Kızlar sabaha kadar uyumayıp sohbet ediyordu. En azından Dilşa onların yanında kalır, kızlar da uyuturdu.

Rezan ile içini dökene kadar kavga eder, silahı doğrulttuğu için de hıncını çıkarırdı. Kafasına o yastığı fırlatmadan bu gece gözüne uyku girmeyecekti. İstanbul'da az yastık savaşı yapmamışlardı. Kızını onlara emanet ettikten sonra odaya tekrar döndü kadın. Rezan hâlâ gelmemişti. Sabahlığını üzerinden çekip çıkardı. Kapı o esnada açıldı.

Rezan içeriye girdi. Gözleri karısından önce kızını arayan adam odada olmadığını fark etti. Beşiği boştu. "Dilşa nerede?" diye sordu merakla.

"Kızlar gelip aldı."

Tek kaşını ustalıkla kaldırarak şüpheyle sordu Rezan: "Sen göndermedin yani?"

"Niye kızımı odadan göndereyim?" derken gözlerini kocasının şüpheli bakışlarından çekerek yatağa oturdu Mizgin.

"İyi oldu aslında. Umarım sabaha kadar Dilşa yanınızda kalsın demişsindir," diyerek gömleğinin iliklerini çözmeye koyuldu.

Mizgin soyunan kocasına baktı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Üzerimi çıkarıyorum." Oldukça rahat bir tavırla cevapladı adam.

"Birlikte olacağımızı düşünüyorsan çok beklersin." Kararlıydı Mizgin. "Özür dilemeden olmaz."

"Beklemeyeceğim, hemen yapacağız." Üzerindeki gömleği bir çırpıda çıkarıp yere atan adam ağır ağır karısının üzerine doğru yürüdü. Köşeye sıkışan Mizgin ne yapacağını bilemedi. Kocasını çok özlemişti fakat onu süründürmek istiyordu.

"Rezan Şahmaran, gönülsüz bir kadına dokunamazsın. Bu yatak odası kanunlarına aykırıdır!"

Rezan üzerine doğru uzanırken içten bir kahkaha attı.

"Kanunlar bana işlemez, güzelim. Benimsin bu gece!"

***

Sabah Rezan'ın kollarından zoraki çıkan kadın kendini banyoya attı. Hızlı bir duş aldıktan sonra hemen giyinmişti. Kızların odasında gece uyuyan kızını almaya gidecekti. Odadan çıkmak için tülbentini eline alan kadın yatmaya devam eden kocasına döndü. Uyanık ve yine onu izliyordu. Rezan'ın bakışlarını seviyordu. Nasıl bakarsa baksın ona döndüğü her seferde göz göze gelmeyi seviyordu.

"Nereye gidiyorsun?" Kafasının altında duran yastığı yatağın başlığına yaslayıp kafasını koyarak karısını izlemeye devam etti Rezan. Yorgundu ve şimdi ayaklanmak istemiyordu.

"Dilşa'yı alacağım. Uyanmıştır şimdi."

"Odaya geri gel."

"Tamam," diyen kadın odadan çıkacağı sırada kocasına döndü. "Sen bir şey mi yaptın?" diye sordu. İçinde tutamazdı, sormalıydı.

Anlamsızca kaşlarını çattı Rezan. Yine ne oluyordu?

"Sanki bir işler çevirmiş de, kendini affettirmeye çalışıyormuşsun gibi. Sen böyle değilsin." Kollarını birbirine kavuşturup tüm ağırlığını tek ayağına verdi Mizgin. Düşünceler içinde Rezan'dan gelecek cevabı bekledi.

"Bir şeyler yaparken yakalanmamak için karımla ilişkiye mi gireceğim?" dedi sakin bir ses tonuyla. Sabah sabah sinirlenmeyecekti.

"Genelde bir halt eden erkekler yakalanmamak için her şeyi yapar," diyerek sadakatsizliklerini vurguladı. Rezan'dan böyle bir şey asla beklemiyordu. Ancak başka bir iş var gibiydi.

"Şu an canımı feci şekilde sıkıyorsun."

"Sen de benim aklımı karıştırıyorsun."

"Dilşa'yı alacak mısın yoksa yatağa bağlayayım mı seni?"

"Döndüğümde bu konuyu konuşacağız." İşaret parmağını Rezan'a doğru sabitledi. Kocasının sakin kalmak için verdiği mücadeleyi kendi gözleriyle görüyordu. Geldiğinde elbette cezasını verecekti. Şu an için önceliği kızını getirmekti. Odadan apar topar çıkarak hızlı adımlarıyla kızların odasına geçti. Zaten okula gidecekleri için uyanacaklardı. Mizgin odaya girip ikisini hâlâ uyurken bulunca kafasını salladı. Gece uykusu onları tutmuyordu ve iyice düzensiz bir hal almaya başlamışlardı.

Mızmızlanan kızının sesini duyunca gülümsedi. Uyanmış, artık beni fark edin mızmızlığıydı bu. "Kızlar hadi, okul vakti, uyanın." Kızların mırıltılarını duymazdan geldi. Yatakları birleştirip Dilşa'yı aralarına almışlardı. Kızına doğru ilerledi. Mizgin kızını kaptığı gibi koklaya koklaya öpmüştü.

Annesinin kokusunu alınca ağlamaya başlamıştı Dilşa.

"Dilşa sus," diyen Zarin'in kalçasına minik bir şaplağı attı Mizgin. "Kızıma cırlama. Kalk, okula gideceksin." Neşeli sesiyle kızları uyandırmaya çalıştı ama nafile. Dün geceden beri görmediği kızının ağlaması içini acıtmıştı. Kızların ona çok iyi baktığını bilmesine rağmen aklı kalmıştı. Son bir kez kızlara seslenerek Dilşa'yı alıp odadan çıktı. Hiç beklemeden kendi odasına girdiğinde Rezan'ın telefonla konuştuğunu gördü. Sabahın köründe kim arayabilirdi ki onu?

Mizgin kızını yatağa koyup kocasına doğru ilerledi. Rezan telefonla konuşurken üzerine doğru gelen karısını anlamsızlıklar içerisinde izledi. Bu kadın ne yapıyordu?

Kocasının hemen dibinde biten kadın kulağını telefona yaklaştırıp kadın sesini bekledi. Ahizeden kadın sesi değil, erkek sesi gelince gözlerini ağır ağır Rezan'a kaydırdı. Anında göz göze gelmişlerdi ve aralarında kısa bir mesafe vardı. Kara gözleri öfkeyle parlıyordu Rezan'ın. Yutkundu kadın.

"Ben seni ararım sonra!" Rezan telefonu hiddetle kapatıp berjere fırlattı. Mizgin'in aklından geçenleri dile döktü.

"Evet, Mizgin. Muhasebecim Hayri ile ilişkim var!"

Kafasını olumsuz yönde sallayan kadın, "Bu zamanda erkeklere güven olmaz. Tercih değiş..." Lafını bitirmeden Rezan onu yatağa doğru sürüklemişti. Kendisi otururken Mizgin'i sırt üstü dizlerine yatırmıştı. Gözü Dilşa'ya çarptı hemen, düşmesini istemezdi.

"Ulan şu dilinin ayarını bir türlü düzeltemedin!"

Ne yapacağını az çok anlayan Mizgin teslim olmak yerine Rezan'a karşı çıkmaya devam etti: "Yalan mı?"

Dilşa'nın ağlamasıyla Mizgin derin bir nefes almış, Rezan homurdanmıştı. "Sırası değildi, babacım."

"Dün geceden beri yanımızda değildi, Rezan. Kızıma hasret kaldım, bırak." Mizgin kalkmaya çalıştı. Rezan çuval gibi tuttuğu kadını yatağın üstüne serdi. "Daha cezan bitmedi, burada kalmaz, Mizgin." Yataktan kalkıp banyoya geçti.

Ağlayan kızına uzanıp kucağına aldı Mizgin. Ağlayan kızını susturamayınca çareyi yataktan aşağıya inmekte buldu. Önce altını temizlemeliydi. Emziğini ağzına verip altını hızlıca değiştirdi. Huzursuzluğunun bir nedeni de oydu ve Dilşa bir nebze sakinleşmişti.

Mizgin odayı toparlayana kadar Rezan banyodan çıkmıştı. Sakinleşen kızını öpüp hızlıca giyindi. Mizgin bugün Rezan ile beraber inecekti. Küs olduklarını evdeki herkes anlamıştı ve barıştıklarını da bilmelilerdi.

"Baban kendini süslemeye doymuyor, Dilşa."

"Annen de babana bakmaya doymuyor, kızım," dedi Rezan kendinden emin bir sesle. Mizgin ile göz göze geldiği her seferde bakışlarındaki anlamın tadını aheste aheste çıkarmıştı. Hazırlığı bitmişti. Dilşa'yı kucakladıktan sonra Mizgin'i öpüp odadan çıktı.

Peşi sıra odadan çıkan genç kadın babasının kucağında gömleğinin yakasıyla oynayan kızına dilini çıkardı. Arada annesi olarak şebeklik yapmaya bayılıyordu.

"O dil bana mıydı, kızıma mıydı?"

Mizgin, yakalanınca utandı. "Bazen gerçekten üçüncü bir gözünün olduğuna inanıyorum, Rezan. Ensende mi taşıyorsun bu gözü?"

Rezan, cevap vermedi. Mizgin'i hayretler içerisinde bırakarak onlar gibi erken kalkan amcası ve babaannesinin yanına gitti.

Mutfağı kontrol etmek için yanlarına gitmedi Mizgin. Bugün de diyetini bozmayacaktı ama açlıktan dizleri titriyordu. "Kızlar sofra hazır diyin bana." Güzel haberi almak istiyordu. Doğranan salatalıklardan bir tanesini alarak ağzına attı.

"Hazır, yenge."

"Tamam, Sema'cım." Mutfaktan çıkarak Rezan'ın yardımıyla ayaklanan Piroz Şahmaran'a doğru yürüdü. Dilşa yine büyük amcasının kucağında gıdıklanıp gülüyordu. Cıvıltılı kahkahasını duymak Mizgin'in içini kımıl kımıl ediyordu. Yadê Piroz'un koluna girip kocasından kopardı. "Yadê benimle. Dilşa'yı da alayım."

Haydar Ağanın minik torunundan kopmaya pek niyeti yoktu. Rahmetli ağabeyinin torun sevdiği günleri görememişlerdi. Şimdi ağabeyinin torununu kendi torunu sayıyor ve doyasıya seviyordu.

Dilşa'yı özlediği anlarda karısını arayarak sesini duymaya çalışıyordu. "Prensesimin karnını doyurduysan, bende kalacak."

Mizgin üzülerek olumsuzca çenesini salladı. Haydar amcasından koparmak hoşuna gitmiyordu ama mecburdu.

"Sayın Şahmaran ailesi."

Bahçede sabah sabah kulaklarını zorlayan gür bir ses duyulunca hepsi anlamsızca bakışmış ve aynı anda sesin geldiği yöne dönmüşlerdi. Aslan Şahmaran avlunun tırabzanına tutunmuş, gülümseyerek bakıyordu. Mizgin kendileri dışında kaynanası ve Gülistan yengesinin de inmiş olduğunu gördü. Rozan, Zarin ve Diyar dışında hepsi toplanmıştı.

"Hayırdır, bu niye bağırır sabah sabah?"

Rezan babaannesinin sorusu üzerine tırabzana dayanmış, yüzünde mutluluklar saçan kardeşine döndü. O da babaannesi kadar bu mutluluğun sebebini merak etti. "Seni dinliyoruz, Aslan."

Aslan kendisini merakla bekleyen bakışların üzerinde toprak rengi gözlerini aheste aheste gezdirdi. Birazdan o gözler kendisininki gibi parlayacak, yüzler gülecekti. En çok amcasının vereceği tepkiyi merak ediyordu.

"Haydar Ağam bu en çok sizi ilgilendiriyor." Amcası kaşlarını derinden çatınca Aslan devam etti: "Az önce Revenk ile konuştum. Bize mutlu haberleri vermesi an meselesi. Doktor olumlu yanıtı vermiş!" Kardeşinin bağıra çağıra haberi verdiği an hâlâ kulaklarında yankılanıyordu. Sabah Revenk'in telefonuyla uyanmıştı. Israrla çalan telefonu korkuyla açmış ancak mutlu haberi almayı beklememişti.

Haydar Şahmaran'ın yüz ifadesi yavaş yavaş değişmiş, derinden çattığı kaşları düzelmişti. Evin görebilecekti. İhtimali bugün daha ağır basan müjdeyi yeğeninden almıştı. Gözlerini tek tek sevinen Şahmaran bireylerinin üzerinde gezdirdi. Herkes seviniyor ve onun tepkisini bekliyordu.

Göz kapaklarına dolan yaşları itemeyince salıverdi. "Hayırlısı, oğlum. Rabbim kızımla göz göze gelmeyi nasip etsin. Şu fani dünyada kızımdan gayrı duam yoktur."

Piroz Şahmaran gözyaşlarıyla kalan oğlunun koluna uzandı. Sırtını anne şefkatiyle sıvazlarken yaşlı gözleriyle gülümsüyordu.

"Allah, bir babanın sabrına mükâfatı verirmiş elbet. Gözümüz aydın, oğlum."

Bölüm 31

Sen Benim Yarınımsın

Amerika
3 Mart

Emeline ulaşmasına dakikalar kalmış bir kadının heyecanı nasıl anlatılırdı. Titreyen narin eller, büyük ve sahiplenici eller tarafından sıkıca tutuluyordu. Sanki göğüs kafesi az sonra patlayacak ve kadın emeline ulaşamadan can verecekmiş gibi korkunç senaryolarla beynini meşgul ediyordu.

"Hazır mısın, Evin?"

Doktor Güven'in sesini işittikçe hazır olup olmadığı arasında kalıyor ve bir cevap vermekte gecikiyordu Evin. Oğlu Siyabend'in uzaktan gelen sesi merakını körüklemişti. Siyabend dışarıda anneannesinin kucağında annesinin en önemli anı için bekliyordu. Aslan ve annesi odanın dışında bekliyordu. Revenk gözlerine çekilen bantların çözülmesini sabırsızlıkla bekleyenler arasındaydı.

Sorulan soruya nihayet cevap verebildi: "Bilmiyorum."

İngilizce konuşan doktor ve hemşireleri anlayamıyor, ismini işittikçe korkularla beraber senaryoları korkunç bir hal alıyordu. Elini tutan elleri canını yakacağını düşünmeden parmakları avucu arasında sıktı.

"Revenk..."

Revenk gözlerini sımsıkı yumdu. Sesindeki korkuyu, heyecandan kızarmış yüzünü, titreyen çenesini izliyor ve son vermek istese de elinden bir şey gelmiyordu. Birazdan sargılar açılacaktı ve o güzel gözlerin bu sefer gören haline kavuşacaktı Revenk. Evin onu görecekti. "E... Efendim, Evin'im..." Yutkunup bekledi. Hassas davranıyor ve incitmekten korkuyordu.

"Ben... Ben hazırım... Seni görmek istiyorum..."

"Değilsen bekleyebiliriz."

"Bekleyemem..."

Güven, profesöre gözlerinin açılmasını istediğini çevirdiğinde asistanı, Evin'in yanında yerini aldı. Revenk'in elini hâlâ sıkı sıkı tutuyor ve bırakmasını istemiyordu. "Elimi bırakma, Revenk. Sana ihtiyacım var."

Revenk sargı açılmadan uzanıp alnını öptü. "Elini hiçbir zaman bırakmadım ki." Bundan sonra da bırakmaz, yaşadığı süre boyunca tutardı. Oğlu ve karısını koruyup kollayacak, onlara bir zarar gelmemesi için elinden gelenin fazlasını yapacaktı.

"Şimdi sargıyı açacaklar."

Revenk'in haberi vermesiyle nefesini tuttu. Neler göreceğinden, açıkçası göreceğinden bile kuşkuluydu. Göremeyeceği korkusunu aşamıyordu. Sargıların açıldığını hissediyor, tuttuğu nefesini bırakıp uzun uzun nefesler alıyordu. "Ben seni şimdi görebilecek miyim, Revenk?"

Güven dostuna kafasını salladı. Evin bunun için önceden uyarılmıştı. "Önce bulanık göreceksin. Uykudan uyandığımızdaki gibi. Başta bizleri, renkleri, cisimleri seçemeyeceksin. Bizi net görebilmen için ufak bir zamana ihtiyacın var. Batma olacak, sulanma olacak hatta yandığını da hissedeceksin. Ama anlaştığımız gibi dokunmak yok. Ovuşturmak yok."

Evin alt dudağını ısırdı. Uykudan uyandığında dünyası gün içinde olduğu gibiydi. Dolayısıyla ne demek istediğini anlamamıştı. Nasıl bir şey olduğunu bilemediği her şeyi bundan sonra kendisi tecrübe edinecekti. Mucizeyi yaşayacaktı. Gözünü kapatan herhangi bir engel kalmamıştı. Evin gözlerini açmak için derin nefeslerini verdi.

"Revenk yeni bir yöntem denendi ve başarılı olacağından kuşku duyulmadı biliyorsun. Evin'in görme ihtimali normalde yüzde kırk oranındaydı. Bu tedavide yetmişe kadar göründü. Profesör zamanında geldiğinizi söylüyor."

Doktor Güven'in açıklamalarını kulağı heyecandan zonklayan Evin zar zor işitiyordu. Gelişen tıp dünyası ona da ayak olmuş ve bugün görmesini sağlamıştı. Ya da henüz belli değildi. Herkes bu kadar kesin konuşsa da Evin neler olacağını kestiremiyordu.

Hemşire, annesi ve Aslan'ı sessizce içeri almıştı. Evin'in ilk anına şahit olmalarını istiyordu. Torunu kucağında kızının gözlerini açmadan bekleyişini gözü yaşlı izledi Gülistan Hanım. Evin'in onları ilk gördüğü an vereceği tepkiyi endişe içinde bekledi. Haydar Ağa kızımı o halde görmeye yüreğim el vermez, bana gözü açık gelecek, diyerek Urfa'da kalmıştı. Evin'in kendi ayaklarıyla ona gelişini istiyordu.

Revenk arkasındaki kalabalığı henüz fark etmiş değildi. Evin'in tam önüne ilişerek hafif kamburlaştı. "Korktuğunu biliyorum, Evin. Korkular, endişeler bitti. Bizim yardımımız bitti. Artık her şeyi kendin yapacaksın. Bu kadar sene bekledik, güzelim ama şu an çok sabırsızım. Ben kalpten gitmeden, gözlerini aç." Sona doğru çaresizce güldü. Kadını korkuları ancak gözlerini açtığında silinecekti.

Sevdiği adama çektirdiği eziyetten daha fazlasını kendi içinde bizzat yaşıyordu Evin. Ancak haklıydı. Korkusunu gözlerini açana kadar yenemezdi. Sulandığını hissettiği göz kapaklarını ağır ağır açtı.

Karanlıktan, aydınlığa doğru aldığı yolda tökezler gibi oldu. Gözlerini yeniden kapattı. Nefesini tutarak beklediğinden emin olduğu kocasını görmek istiyordu. Göz kapakları kaşlarına doğru yükseldi. Evin ağır ağır inceledi.

Bulanık dedikleri tabir bu muydu? Önünde belirli siluetler duruyor, ancak kadın hiçbir şeyi net anlamıyla seçemiyordu. Gözlerini yuvalarında ağır ağır oynattı. Üzerine doğru hafiften eğilmiş adamın varlığını fark edince gülümsedi. Kimse bu adam ve ne kadar bulanık görürse görsün, çok güzeldi.

"Revenk bu sen misin?"

Revenk, sessizliğin sonunda gördüğünü bir soruyla müjdeleyen kadını yaşlardan bulanık gözleriyle seyrediyordu. Elleri ve ayakları karıncalandı. Ensesinden terler efil efil döküldü. "E... Evet..." Gözlerinden yaşlar akıyor, sesi de vücudu gibi zangır zangır titriyordu.

Sanki zaman durmuş ve Revenk için bu an ölümsüzleşmişti. Evin gözlerini, kaşlarını çatarak gezdiriyordu. İlk anlarının bir personel yardımıyla videoya çekilmesini rica etmiş ve geri çevrilmemişti. Revenk kadar profesör ve asistanları da heyecanlıydı.

"Ne... Ne hissediyorsun?" Nasıl hissettiğini duymak istiyordu. Bağıra çağıra görüyorum deyişini duymak istedi Revenk. Gözlerindeki yaşları silmeden akıyor, beraberinde yeni yaşlar da düşüyordu.

"Karmakarışığım..."

"Beni," dedi, yutkundu başaramadı. "Beni... Şimdi görüyor musun?"

Gözlerini yumup yeniden açtı Evin. Bu bulanıklık her neyse bir an önce yok olsun istedi. Avucunu yüzüne doğru uzattı. Kocasının yüzünü avuçlamayı kendi elleriyle bir yardım olmadan başardığında acıyla sevinç arası haykırışını bastı.

"Seni görüyorum, Revenk!"

Gülistan Hanımın hıçkırığı odayı doldurdu. Canını isteseler kızı için hemen o anda verirdi. Siyabend'i tutmaya gücü yetmediğinde

Aslan'a teslim ederek kızına doğru süründü. Kalbi heyecanla çarpıyordu.

Revenk'in ona yol verdiğini fark etmesi uzun sürdü. Gözlerini kızından ayırmıyordu. Pamuklara sardığı kızı bugün kabuğundan çıkmıştı. Evin elini ona uzattığında acıyla bağırdı. Sevinç gözyaşlarının bile yasak olduğunu bildiği halde kendine mani olamadı.

"Anne."

Evin insan siluetlerinden birisinin daha kendine geldiğini bulanıklığa rağmen seçebiliyordu. Kokusu ve sesi annesiydi. Bugün yaşadığını hissediyordu Evin. İç sancılarını durduramayan kadın annesinin gözyaşlarına çoktan eşlik etmişti.

Gülistan Hanım yüzünü avuçladığı kızına zarar vermekten korktu. Doyasıya öpmek istedi, cesaret edemedi. Sevincini kızına sarılarak paylaştı. Sımsıkı sardığı kızının, görüyorum nidalarını duymak istiyordu.

"Ağlamak yok, konuşmuştuk bunu."

Doktor Güven'in uyarısı üzerine Gülistan Hanım, vicdan azabı ve mahzun edasıyla kızından uzaklaştı. Evin'e zarar gelecekse ağlatmazdı. Ona doya doya sarılamamıştı da.

Aslan, yengesinin mahzun duruşu karşısında acı çekti. O kadar incinmiş görünüyordu ki. Güven'e hak vermese üzdüğü için çıkışabilirdi. Ne var ki ağlamak bile Evin'e yasaktı ve zorlu bir operasyondan çıkmışlardı. Artık onlara gülmek yakışırdı.

"Sen merak etme, annem, gözlerim bir tam görsün, seni bıkmadan doya doya izleyeceğim!"

Revenk annesine sözü veren kadına sessizce fısıldadı: "Gözümü gözünden ayırmayacağım!"

***

Üzerinden seneler geçse, her şeyi unutsanız dahi hafızanızdan kopup gitmeyen ve hâlâ ilk günkü tazeliğini koruyan birçok anınız hep diri kalır. Belki hatırlamak ister belki de unutmak için elim bir çaba sarf edersiniz. Unutmak istemediğiniz anıları konuştukça özler, eksikliğini hissedersiniz. Tüm bunların içinde kendini gören Revenk de unutamadığı ve unutmak istemediği anılarını anımsıyordu.

Bugüne kadar yaşadığı acıların, mutlulukların ve sıkıntıların içinde en unutulmazları, babasını kaybettiği gündü. O zamanlar henüz küçüktü ama asla o yıkıntısını unutamıyordu. Daha büyük acı yaşamaz zannederken, Rojin bir adama kaçarak onları yıkmıştı.

Berdelle evleri felaketin eşiğine gelmiş, iki aile arasındaki düşmanlık çetinlik kazanmıştı. Zamanla üstesinden gelmeyi başarmışlardı.

Revenk evlenerek Evin ile iyileşmişti. Unutulmaz anılarının içinde baba olduğu gün de vardı. Oğlu Siyabend'i kucağına aldığı ilk an Revenk ruhundaki bütün kırıkları, acıları, sıkıntıları unutmuştu. Minik bir oğlanın masumiyetine düşmüştü.

Bütün bunların sonrasında asıl mutluluğu Evin'in görmeye başladığı gün olmuştu. Haftalar öncesinde sargılar açıldığında Evin'in, 'Seni görüyorum, Revenk!' haykırışını asla unutamıyordu. Ömrünü gözünü kırpmadan o ana verirdi. Evin'e her baktığında hatırlıyordu.

Haftaları devirmişlerdi. Türkiye'ye son bir kontrolden sonra dönecek ve tedaviye İstanbul'da anlaştıkları hastanede devam edeceklerdi. Evin'in ameliyatı bekledikleri gibi başarılı olmuştu. Rutin kontrollerin sonunda hep daha gülen yüzleriyle hastaneden çıkıyorlardı.

Evin kendi yürüyor, yürüdüğü her mesafe boyunca ne görse soruyordu. Sorduğu sorunun arkası bazen Revenk dâhil annesi ve Aslan'ı zorluyordu. Evin görmeye başlar başlamaz sorgulamayı öğrenmişti.

Revenk renkleri anlatıyor, Aslan isimlerini bildiği ancak neye benzediğini bilmediği her canlı cansız nesneyi anlatarak öğretiyordu. Annesi Siyabend'e nasıl bakacağını ufaktan öğretiyordu.

Bugün içecekleri kahveyi Evin yapmıştı. Karı koca ilk defa Evin'in kendi eliyle yaptığı kahveyi içeceklerdi. Revenk'in merakı, Evin'i heyecanlandırıyordu. Kahveyi önüne iliştiği adama hafif eğilerek ikram etti.

Revenk fincanı almak için uzandığında Evin ile göz göze geldi. Kadının dudağında silinmek bilmeyen gülümsemesine her baktığında büyülenmiş gibi kalakalıyordu. Yeniden doğdum, diyen kadının mutluluğuna ortak olmak paha biçilemezdi.

Revenk en çok Siyabend'i sevdiği anları izlemeyi seviyordu. Evin dünyayla bağını koparıp oğlunun her hareketini büyük bir merak ve ilgiyle izliyor, dikkatini çeken noktaları kim yanında varsa soruyordu. Revenk sadece oğlunu sevmesini ve doyurmasına izin veriyordu. Öbür türlü altını kirletirse anneannesine bırakmadan kendi değiştiriyor, üstünü dikkatlice değiştiriyor, ağlarsa sakinleştirmeye, uyutmaya ve beraberinde ne ihtiyacı varsa kendisi gidermeye çalışıyordu. Yine de annesinin kucağına verir vermez oğlu mayışıp sakinleşiyordu.

Evin'in her hareketini dikkatlice süzüyordu Revenk. Saçları önüne düşünce farkında olmadan ittirişini, bir şey düşünce kimseye

ihtiyaç duymadan kaldırmasını, her ifadeyi sorgulayışını, büyük küçük her bir detayı hevesle alıyordu. Görmenin ne kadar mühim ve güzel olduğunu bir kez daha Evin ile anlamıştı.

Şimdi o güzel kadın ona kahve yapıp ikram ediyordu.

"Revenk kahve soğudu. Sonra bana istediğin an, istediğin gibi bakarsın."

Kadının sesiyle kendine gelen Revenk, fincanı almadan evvel gülerek kontrol etti. "Senin elinden kahve içmek nasıl olur, diye düşünüyordum."

"İçersen düşünmene gerek kalmaz bence."

"Ben düşünmek istiyorum."

"Ben de fıtık olmadan belimi doğrultmayı istiyorum."

Revenk, duruşunu fark edince özür dileyerek fincana uzandı. Kahve dolu fincanı ve su bardağını alıp yanındaki sehpaya koydu. Evin'in hemen yan tarafına oturup kahveyi koyuşunu sessizce izledi.

Nefesini tutarak Revenk'e döndü. Kahveyi yudumlamasını bekledi. "Dürüst bir yorum beklediğimi söylememe gerek yok, değil mi Revenk?" diye sordu. Ancak sorudan ziyade bir istekti. Kıracağı veya üzüleceği düşüncesine girmesini istemiyordu Evin.

Bekletmeden fincanı aldı. Köpüğü bol kahveden bir yudum aldı. Tam da istediği gibi orta şekerli ve lezzetli kıvamdaydı. "Köpüğü bol, kıvamı güzel, orta şekerli. Kocandan tam takdiri aldın, Evin Şahmaran."

Evin kıkırdadı. "Biraz pratik yapmış olabilirim öğrenene kadar."

"Ellerine sağlık, Evin'im."

"Afiyet olsun." Takdiri almışsa az önceki konuyu tekrar gündeme getirebilirdi. Kahveden yudumunu alan kadın göz göze geldiği adama sevgi dolu gülüşüyle karşılık verdi. "Bana hep böyle mi bakıyordun?" Hissetmenin duygusunu çoğu kez anlatmıştı. Lakin kendi gözleriyle görmeyi son iki haftadır daha net tecrübe ediyordu ve bu tecrübe muazzam bir şeydi. "Yani tamam, senin varlığını hissediyordum. Bana baktığını hissediyordum ama nasıl olduğunu hep merak ediyordum."

Revenk kalabalıkta yakalanmamak için verdiği zorlu mücadeleyi anlatmaya kalkışsa Evin kahrolurdu. "Seninle gizli buluşmalarımız dışında böyle rahat bakabildiğim hiçbir yer yoktu ki." Özellikle yengesi veya amcası görecek diye ödü kopuyordu. "Bazen seni götürüyorlardı. Gözüm kalıyordu yine. Sonra bir yerden hep Haydar Ağa fırlıyordu. Dedim Revenk bunlar sana işaret oğlum. Kendine engel olmazsan, amcan olacak."

"Annem seni bir ara sordu bana. Yüzüm nasıl kızarmışsa, nasıl ani bir tepki verdiysem, kadın anladım deyip gitti."

Revenk'in gözleri büyüdü. "Yani senin bana ölesiye âşık olduğunu biliyordu."

Evin beklemediği tepkisi karşısında güldü. "Revenk ben utandım diyorum, sen ne diyorsun." Azarlar gibi söylenen Evin tepkisini aklına kazıyordu. Revenk'in verdiği her tepkiyi görmenin hazzını çekinmeden yaşıyordu.

"Ayrıca annem senden de şüphelenmiş. Zarin ile Rozan'ı sıkıştırmış."

"Bu tam olarak ne zaman oldu?"

"Altı yedi sene öncesi."

"Vay anasını, kaynanama bak sen." Takdir edercesine kafasını salladı. Ağabeyleri dışında kimsenin anlamamasını hep yadırgamıştı. Belki de hepsi fark edip, görmezden gelmeyi yahut korktuğu gibi Haydar Ağa bir sorun çıkarmasın diye susmayı tercih etmişti.

"Daha ilginci ise babamla annemin bu konuda konuşmasına denk geldim," diyen kadın, kocasının daha çok merak etmesi için kahvesinden ağır ağır bir yudum aldı. Kocasına bakışlarını çekerken sabırsızca onu izlediğini fark ettiğinde bıyık altından gülümsedi. Evet, sabırsızlığın ne olduğunu da geçen hafta Revenk sayesinde öğrenmişti.

"Evet?"

"Şey demiş babam..."

"Ne demiş, kızım? Çatlatma insanı!"

Tekrar kıkırdarken kahvesinden bir yudum daha aldı. "Sanki Revenk, Evin'i kıskacı altına almış gibi Gülistan, demişti. Annem de aman Haydar olur mu öyle şey, diyerek tepki vermişti. Babam da, haklısın ben yanlış gördüm o zaman, Revenk yapmaz bunu, demişti. Güvendiği dağa kar yağdı."

"Saman altından su yürütmüşüm, amcamın haberi yok." Ufaktan bir utanç duydu Revenk. "Utandım şimdi, amcam bana güvenmiş de o kadar."

"Sen ve utanmak, hiç güldürme beni," diyerek kocasının yüzünü işaret etti Evin. "Yüzünde utanmaya dair bir iz, belirti göremiyorum." Göremediğini ifade ederken, kendinden emin konuşuyordu. İfadeleri öğrenmeyi en çok Revenk'i izlerken seviyordu.

"Senin de her detayı fark etmen kötü olmaya başladı." Latife yapmaktan yine vazgeçmedi Revenk.

Evin'in cevabı kahkaha atmak olmuştu. Bir gün Revenk ile yan yana oturup, onu izlerken kahvesini yudumlayacağını söyleselerdi hayatta inanmazdı. Hayatın sürprizler yapmayı sevdiğini hesaba katmayan kadın, hiç ummadığı anda bir kapıyla niyetine ereceğini ancak yaşayınca anlamıştı.

Evin'in görme isteği vardı ama göreceğine dair umudu zaman zaman sönmüş, umutsuzluğun gölgesine düşürmüştü. Hayat ilk ışığını Revenk ile vermişti. Peşi sıra sevmeye doyamadığı bir evlat doğurmuştu. Bugün de görüyordu. Anlattıkları toz tanesine kadar her şeyi görüyor ve öğreniyordu. Daha fazla ne isteyebilirdi ki?

"Evliliğimiz biraz olaylı geçti ama sana kavuşmak, her yeni güne şükrederek uyanmama sebep."

Revenk derin bir nefes aldı. "Baban biraz naz yaptı ama sonunda benim oldun. Zaten benim olacağın belliydi." Üsten bakışlarıyla kendisini izleyen kadına hükmetti. Belli değildi ve bunun için çekmediği eziyet kalmamıştı.

Kendinden emin konuşan adama iyi bir ders vermek istedi kadın. "Öyle deme, az kalsın başkasına gidecektim. Babam Rob..."

Revenk'in öfkesi şaha kalktı. Kadının ismi tamamlamasına izin vermeden sözünü keserek karşı çıktı. "Sakın o adı anma!" Sesi sertleşmiş, bakışları kararmıştı. Robin'den hiç bu kadar nefret etmemişti.

Evin adım adım değişen ifadelerini hevesle inceliyordu. "Hayır, naz yaptı dedin ya onu söylüyorum canım. Yani başkasıyla..." Cümlesi yine yarıda kesilince oflayarak sırtını koltuğa yasladı Evin. Anlaşılan Revenk konuşmasına izin vermeyecekti.

"Ulan başkası olmayacak!" Adamın ses tonu giderek yükseldi. Avuç içleri öfkeden terliyor, yumruk yaparak kulak ardı ediyordu. Robin adını bir kere anmazlarken, bu neydi?

Evin gözlerini kısarak, işaret parmağıyla yüzünü gösterdi. "Bu ifade ne oluyor?"

"Sinir oluyor, Evin. Sana sinirleniyorum. Öfke oluyor, Evin. Söylediklerine öfkeleniyorum." Nefesini hızla verirken karısına ters bir bakış attı. Biraz daha giderse tutuşup kavga da edebilirdi.

"Sen böyle yapınca yani suratında böyle bir ifade yer edince sinirlenmiş mi oluyorsun?"

"Evet." Terslemeye devam etti.

Gözlerini belerten kadın elini kalbine bastırdı. "Korkunçsun!"

Bu sefer tepkilerini izleyen kocası oldu. Az önceki sinirinden arınan adamın yüzüne sakinlik oturmuştu. Kafasını sallarken burun kemerini sıktı. "Anlaşıldı; seninle çok işimiz var!"

Evin bunu biliyordu. Her şeyi soruyor, öğrenmeye çalışıyordu. Ancak adamı bir konuda uyarması gerekti. Evin bağırmadan konuşabiliyorsa, Revenk de aynı hassasiyeti gösterebilirdi. "Bir daha bana bağırma."

Pişmanlıkla kadınının yüzünü avuç içine alarak yanağını okşadı. "Bir daha sana bağırırsam, Allah benim belamı versin."

Bedduayla inleyen kadın kocasına sarıldı. Kendine beddua etmesini beklememişti. Ona bağırmasını istemiyordu çünkü üzülüyordu. "Bir daha öyle söyleme."

Revenk cevap olarak karısının saçlarına bir öpücük kondurdu. Bazen elinde olmadan sinirleniyor, kendini Evin'e bağırırken buluyordu. Farkında olsa asla yapmaz, Evin'i incitmezdi. Dış kapının açılan sesini duyunca karısından gönülsüzce koptu. Saatlerdir kayıplara karışan ağabeyi ve yengesi gelmişlerdi. Elleri dolu alışveriş poşetleriyle kapıdan içeri girenlere gülümsedi.

Evin ayaklanarak annesinin yanına vardı. Sabah kahvaltıdan sonra Aslan ile dışarıya çıkmışlardı. Kısa bir süre sonra Urfa'ya dönecekleri için evdekilere hediye almaya gitmişlerdi. Annesinin elinden poşetleri alırken, "Siyabend uyuyor mu?" sorusunu almıştı. Gelir gelmez torununu sormuştu. "Evet, daha uyanmadı."

"Hoş geldin gönlümün sultanı." Ayağa kalkan Revenk, ağabeyine bakmadan önce kaynanasını hoşgörüyle karşıladı. Kafasını sallamakla kalan yaşlı kadın koltuğa oturunca, Revenk fırsattan istifade ederek hemen yanına geçip oturdu. Kollarını omzuna atarken alnına bir öpücük kondurdu. "Damadına da bir şey aldın mı, güzellik?"

"Aldı aldı," diyen Aslan, Evin ile beraber koltuğa geçip oturdu.

Revenk şüpheyle sordu: "Ne aldı?"

"Ağlarsa susturursun diye Siyabend'e emzik aldı."

Evin, kaynının cevabı üzerine kıkırdadı. Yaşları ne kadar büyük olursa olsun, huyları bir çocuk afacanlığındaydı ve hiç değişmiyordu. Ellerine fırsat düştü mü acımadan birbirlerine karşı kullanıyorlardı.

Gülistan Hanım yüzünü avucuna gömdü. "Oğlum daha bismillah, yeni eve ayak bastın."

"Allah'ım, Aslan'ın yine komik olacağı tuttu." Revenk isyanla soludu. Yapılabilecek en soğuk espriyi yaparak kardeşine zulüm etmişti. Onun dışında karısı ve kaynanasının gülmesi cabasıydı.

Aslan, yengesiyle dışarıda yemek yemiş ancak çayı evde içmeye karar vermişlerdi. Geleceklerini haber vermediklerinden çayı koymasını da haliyle isteyememişti. "Güzel yengecim çayın var mı?"

"Var, demini tutmuştur," diyerek ayaklandı Evin. Önce kocasıyla içtiği boş kahve fincanlarını aldı. Tepsiye koyup mutfağa geçti.

Evin gözden kaybolana kadar izlemişti Revenk. Hâlâ bir yere giderken gözden kaybolana kadar izliyordu. Oldu da tökezler, önünde bir şey vardır fark etmez endişesini atamıyordu. Huylarından uzun süre vazgeçecek gibi görünmüyordu. Özellikle Evin hamileyken yaşadıkları sorun ve sıkıntılar onları tüketmişti. Gülistan yengesine usulca döndü. "Eee annecim her şeyi aldınız mı?"

Onayladı Gülistan Hanım. "Aldık, oğlum bitti. De biz ne zaman döneceğiz?"

Bir hafta sonra Evin'in kontrolleri bitiyordu. Lakin Revenk güvenceye almak istediğinden kontrolden sonraki hafta da kalmak istiyordu. Kabul ederlerse iki hafta sonra döneceklerdi. Aslan ağabeyiyle paylaştığında beklediği desteği almış, istediği kadar burada kalmasını söylemişti. Revenk karısı için ne isterse ağabeyi başım gözüm üstüne diyerek kabul ediyordu. "İki hafta sonra dönüyoruz. Rezan Ağayla bugün konuşurum."

"Bence sen önce amcamla konuş, yenge. O hepimizden daha heyecanlı."

"Onu arasam, Aslan'ım, hemen yarın dönün, der."

Haydar Şahmaran her gün kızını arıyor, onunla konuşuyordu. Urfa'ya döndüğünde herkesi canlı görmek istediği için Revenk ona kimsenin yüzünü göstermemişti. Babasıyla da görüntülü konuşmamıştı. Kız kardeşleri ısrarla görüntülü konuşmak istese de Evin reddetmişti. Yılladır bu anı bekliyordu. Birkaç ay daha buna dayanabilirdi. O an görmek, o heyecanı hissetmek bu dünyada her şeye bedeldi. Özellikle babasını merak ediyordu.

Evin elinde çay tepsisiyle adımlarına dikkat ederek salona girdiğinde herkes onu izledi. Çayı yine açık doldurduğunu gören Revenk kaynanasına döndü. Sessizce konuştu: "Kahve yapmayı bile öğrendi ama şu çayın ayarını bir türlü tutturamadı."

Gülistan Hanım kızı duymasın diye sessizce damadına söylendi: "Karını annesine mi şikâyet ediyorsun?"

"Ya kime şikâyet edeyim, sultanım, Aslan'a mı?"

Birbiriyle sessizce konuşan annesi ve kocasının gülmesiyle merakı depreşen Evin, yanlarına varınca çayı önce annesine ikram etti. İkisinin gülen yüzüne merakını gizleyerek baktı. Revenk'in annesiyle arasındaki bağı çok seviyordu.

Gülistan Hanım çok açık doldurduğu çayı, rengini belli etmeden aldı. Kızının elinden zehir olsa içerdi. Evin ona bugün kendi

elleriyle bir şey getiriyordu. Yıllardır istediği olmuşken bir çay için laf etmeyecekti.

Adam karısının ona uzattığı çaya bakarken sormadan duramadı:

"Evin bu ne?"

"Ne ne?"

"Bu çay çok açık, su gibi olmuş."

"Nasıl ya?" diyen Evin tepsiyi hafifçe kaldırıp çaylara baktı. Bu sefer tam tutturmuştu. Dün çok koyu olduğunu söylemişti Revenk. Bu sefer demliği çok az koymuştu. "Bence çok iyi," diyerek kendini savundu Evin.

Sabır dileyen Revenk gülümsedi. "Dün çok koyuydu. Bu sefer sanki açık doldursam beğenecekler düşüncesine girdin sanırım."

"Sen de her şeyden şikâyetçisin." Evin hayal kırıklığıyla doldu.

"Şikâyet demeyelim de hızlı öğrenmeni istiyorum. Yoksa bu gidişle Urfa'ya dönene kadar çayın tadını unuturuz."

Yüzü düşen Evin kocasına kötü kötü baktı. "Beğenmediysen git doldur kendine. Bak annem beğendi."

Ayağa kalkan Revenk güldü. Annesi her şekilde beğenirdi. Revenk de içerdi, sorun değildi. Lakin bir şeyleri öğreniyorsa, doğrusuyla yanlışıyla bilmeliydi. Sırf sevdiği için yanlışlarını görmezden gelemezdi. Çay en basit örnekti. "Gel benimle," diyerek karısının elindeki çay tepsisini aldı. Mutfağa doğru gidecekken Aslan'ın sesini duydu.

"Ben yengemin çayını alayım. Onun elinden zehir olsa içeriz biz."

"Gördün mü? Aslan da beğendi."

"Aslan'ın derdi beni delirtmek!"

Ağabeyi ayağa kalkıp elindeki tepsiden çay dolu bardağı aldı. Revenk ölümcül bakışlarını adamın suratına dikti. Akabinde söylene söylene karısıyla beraber mutfağa girdi. Arkasından gelen kadına bakmadan tepsiyi tezgâha bıraktı. Dolaptan iki çay bardağı çıkardı. Seramik çaydanlığın önüne koydu. Evin'e döndüğünde sesi keyifli, bakışları muzırdı. "Bak şimdi sana anlatacaklarımı iyi dinle," derken çay bardaklarına döndü. "İyi izle."

Yanında yerini aldı kadın. "Peki, peki." Ellerini göğsüne kavuşturarak öğretmenini merakla ve sessizce izleyen öğrenci gibi kocasını izledi. Revenk bir nevi öğretmeniydi.

İzleyicileri Aslan ve Gülistan Hanım da kapı eşiğinde yerlerini almışlardı. Yaşlı kadın damadının kızına bir şeyleri öğretmesini izlerken aşırı keyif alıyordu. Evin'in hevesi, Revenk'in ona heyecanla anlatması görülmeye değerdi.

Revenk öncelikle ilk çay bardağını sade demden doldurdu. Çay ekseriyetle koyuydu. "Bak bu koyu demek, güzelim. Hani bazen misafirler gelir, tek dem isterler ya. Tek dem isterlerse böyle götürürsün."

"Tamam."

İlk bardağı bir kenara bıraktı. Ardından diğer boş bardağı aldı. Tezgâha bırakırken karısı daha iyi anlasın, öğrensin diye iki parmağını çay bardağının dibine yanaştırdı. Demi yavaşça bardağın içine parmaklarını geçmeyecek şekilde doldurdu. Ardından sıcak suyu döktü. "Bu da demli oluyor ama orta. Yani ne tek demle acı, ne bol suyla açık. Bizim istediğimiz bu," derken karısının ona hazırladığı bardağı eline aldı. "Böyle değil, güzelim. Bunu kimse içmez."

"E benimki ne oluyor peki?"

"Güzelim seninki halk dilinde imamın abdest suyu gibi oluyor."

"İmamın abdest suyunu nerede gördünüz, Revenk?"

Aslan kardeşinin benzetmesine içten içe gülerken, Evin'in sorusuyla kahkahasını dışa vurmuş ancak ağzı çayla dolu olduğundan hepsini yengesinin yüzüne püskürtmüştü.

Revenk ve Evin arkalarından gelen sesi duyunca döndüler. Manzara gözlerine pek iç açıcı görünmemiş, ilk tepki Evin'den gelmişti. "Bu ne hal, anne?"

Gülistan Hanım gözlerini sıkıca kapatıp derin nefes alıp veriyordu.

Yumruk yaptığı elini ağzına bastıran adam, belerttiği gözleriyle yengesini dehşetle izliyordu. Ağzındaki çayı yüzüne püskürmüştü! Kimsenin değil yengesinin... Yerin dibi yarılsa atlayıp yok olmak isterdi.

"Aslan oğlum buna hiç gerek yoktu."

Havlu peçeteyi kaptığı gibi annesine koştu Evin. Yanına vardığında yüzünü detaylıca inceledi. Alt dudağını ısırırken havlu peçeteden dört tanesini kopartıp annesinin yüzünü temizlemeye girişti. Ne var ki annesi elinden peçeteleri alarak mutfaktan çıktı. Giden kadının arkasından bakakaldı.

Revenk hâlâ şokta olan ağabeyini izledi. Yanına doğru giderken önünde durdu. Revenk, Aslan'ın gözü önünde ellerini sağa sola salladı. Lakin şoka girdiğinden gözlerini oynatamamıştı. Omzuna dokunarak hafifçe sarstı ama Aslan'dan tık yoktu. Diliyle dudağını ıslatarak karısına bakmadan uyarıda bulundu. "Güzelim şimdi ona tokat atacağım. Kendine geldiğinde şokta olduğunu söylersin."

Evin kaşlarını yukarı doğru kaldırdı. "Seni öldürür."

Revenk'in bundan gram şüphesi yoktu. Aslan o tokadın iki mis-

lini atarak cevap verirdi. Gözlerini ağabeyinden ağır ağır çekip karısına çevirdi. Evin'in omuzlarından tutarak hızla Aslan'ın önüne getirdi. "Sen at. Sen atarsan sana bir şey yapamaz."

"Öleceğimi bilsem Aslan'a tokat atmam! O benim ağabeyim."

"Böyle mi kalsın?"

"Hayır ama ben atamam."

"Evin ben atarsam beni öldürür."

Evin hâlâ şokta olan Aslan'a bakarken arada kalmıştı. Ona tokat atmak istemiyordu. En iyisi annesini çağırmaktı. Belki o bir şey yapar Aslan'ı kendine getirirdi. "Aslında annem..." demeye kalmadan Aslan'ın ani hareketiyle geriye sendeledi.

Yumruğunu ağzından çekerek, "Yengem gitti mi?" diye sordu.

Evin kendinde olduğunu fark ettiğinde bu sefer omzundan itti. "Ödümüzü kopardın, Aslan!"

Yerinden kıpırdamayan adam aldığı darbeyi bile utancından fark edemedi. "Yengeme karşı çok mahcup oldum." Hiç bu kadar utandığını hatırlamıyordu. Alenen yaptığı bir şey değildi. Kendisi bile nasıl olduğunu anlamamıştı.

Evin gerilmişti. "Üstüne dalga geçer gibi şoka girmiş numarası yaptın?"

"Hayır, hayır gerçekten çok şaşırdım." Korkusunu itiraf etmekten çekinmedi. "Çay bardağını kafamda kırar diye çok korktum." Yengesi sinirini eyleme dökmekten çekinmeyen bir kadındı. Annesi gibi sakin ve sabırlı değildi. Bardağı kafasına yeseydi, yine de ses etmezdi.

Evin ve Revenk'in homurdanışına Gülistan Hanım'ın uzaktan yükselen sesi eşlik etti. Siyabend'in ağladığını söylüyordu. Genç kadın sese kulak kesince oğlunun ağlayışını duymuştu. Kaynına ters bir bakış atarak mutfaktan çıkıp gitti.

Baş başa kalan iki kardeş bir müddet birbirlerini izledi.

"Bir süre anneciğimin yüzüne görünme. Kadının suratına çayı püskürttün." Kınarcasına çenesini sallıyor, ağabeyinin utancını katlamak için elinden geleni yapıyordu Revenk.

Kınamayı da eksik etmeyen kardeşine sinirlendi Aslan. "Ulan keyfimden mi yaptım? Yeterince utandım. Ayrıca?"

"Ayrıca ne?"

"Ayrıca o tokadı atsaydın, yüzüne yumruğumu yerdin."

Revenk hızlıca ellerini kaldırarak ağabeyini kendinden uzaklaştırdı. "Aman hemen şiddet, hemen şiddet!"

Aslan üzerine doğru yürüdü. "Sen bana vuracaktın lan!"

Ağabeyine avucunu göstererek iki yana salladı. "Temas yok, temas yok."

Bir gün delirirse muhtemelen Revenk yüzünden olacaktı. "Önce delirtin, insanın sabrıyla oynayın. Sonra temas yok. Oldu ulan başka."

Revenk kurtulmayacağını anlayınca mutfaktan koşarcasına çıktı. Aslan da peşi sıra çıkmıştı. Yengesinin odadan çıktığını görünce adımlarını yavaşlatarak, mahcup ifadesiyle açıklama yaptı: "Yenge kusura bakma. Vallahi bilerek olmadı."

Yaşlı kadın anlayışlı edasıyla gözlerini kırpıştırdı. "Sen hiç bilerek yapar mısın? Dert etme, oğlum."

Revenk yengesi ve ağabeyini baş başa bırakarak odalarına doğru yol aldı. Siyabend'i özlemişti. Oğluyla ilgilenme vakti gelip çatmıştı. Açık kapıdan içeri girmeden eşikte durdu. Evin'i oğluyla ilgilenirken buldu. Küçük parmaklarını avuç içine alarak yavaşça okşuyordu. Arada parmaklarına tek tek öpücükler konduruyor, oğlunun gülücüklerine eşlik ediyordu. Revenk onları rahatsız etmeden bir müddet kapıda izledi.

"Görüyor musun nasıl gülüyor?"

Evin'in sorusuyla irkilen Revenk sırtı dönük kadını hayretle izledi. Eşiği geçip, içeri girdi. Kapıyı kapatırken, "Ben görüyorum da sen nasıl gördün geldiği mi?" diye sorarak yatağa doğru ilerledi. Evin'in hemen yanına uzandı.

"Ben seni kokundan biliyorum."

"Doğru," dedi Revenk. Evin gelişini yıllardır kokusundan biliyordu.

"Bu gözler görmeden önce tanıdı seni. Bırak kimin geldiğini bileyim." Ardından gelişini hisseden başka etkeni de dile getirdi: "Hem sen gelince ruhum huzura eriyor. Sanki sen olmayınca sürekli bir arayışta."

"Senin o ruhunu severim, kadın." Uzanıp uzun soluklu öpücüğünü bıraktı. Evin'in gözlerinin içine bakarak konuşmak mükemmel bir his veriyordu.

Aldığı öpücükle sersemleyen kadın, oğlunun gülüşüyle kendinden geçmeden silkelendi. Revenk aşkın deli halini, Siyabend saf halini tattırıyordu. Onun hayatında iki güzel adam vardı ve Evin onları kaybetmekten korkuyordu.

"Ya ama nasıl gülüyor. Çok tatlı değil mi?" Evin, kocasına cevabını bildiği soruyu sordu. Revenk ondan daha çok Siyabend ile ilgileniyordu. Sen kendini tanıyana kadar ben bakarım, demişti.

"Kalbimi dağıtıyor onun gülüşü," dedi Revenk oğluna keyifle bakarken.

Siyabend annesinden gözlerini ayırmıyor, küçük kahkahalarını haykırıyordu. "Benim oğlum hep böyle güler yüzlü, herkese gülüyor." İçini ısıtan gülümsemelerini seviyordu. Kocasının cana yakınlığını onaylamasıyla Evin konuyu kendisine getirdi. Zira hâlâ neden öyle yaptığına anlam veremiyordu. "Ben de cana yakınım ama bunu engelledin." Gözleri oğlunda, kulağı kocasından gelecek olan cevaptaydı.

"Ne demek bu?"

"Hani geçen gün dışarı çıktığımızda ben insanları izleyip gülümsüyordum. Sen de herkese öyle gülümseme, demiştin."

"Evet," diye onayladı Revenk. Gözlerini oğlundan ayırıp karısına baktı.

"İnsanlara bakıp gülümsemek suç mu? Onlar da bana karşılık veriyordu. Demek ki beni sevdiler. Benim de onları sevdiğim gibi." Masumane bir bakışla düşüncelerini açıkladı Evin. Emindi ki bir cevap alacaktı. Mantıklı olmasını umut etti.

Bu masum ve henüz insanlığı tanımayan saflıkla yaşayan karısının incinmesinden korktu Revenk. Nereye kadar Evin'i koruyabilirdi? "İnsanlar sokakta sana gülümseyebilir ama bu seni sevdikleri anlamına gelmez."

"Neden o zaman boşuna gülümsediler? Sevmeyen bir insan bize neden gülümseyebilir ki?" Anlamsız bir çıkarımdı. Kimse sevmediği insana gülümsemek zorunda değildi.

"Tebessümü seven insanlar karşılık vermeyi seviyor. Hatta bugün çoğu insan güzel, gerçek ve samimi tebessümlere aç. Senin onlara verdiğin saf ve içten tebessüm onları etkiliyor. Amma velakin, Evin'im..."

"Amma velakin?"

"Bu herkes için geçerli değil. Bugün insanlık öyle bir hal almış ki en ufak bir tebessümden bin bir anlam çıkarıyorlar. Kadın gülümsedi, neden acaba sorusunun arkasını kendi içlerinde ahlaksızca yorumluyorlar. O yüzden sokakta gördüğün herkese gülümseme. Senin kendi dünyan ile bu dünya arasında bir asırlık fark var."

Senin için aydınlıktaydı, gözlerini açınca karanlığa uyandın, demeye dili varmamıştı. Evin daha hiçbir şey görmemişti. Henüz kötülüklerle tanışmamıştı. Dışarıda tekmelenen bir kediyi uzaktan gördüğünde bağırıp yadırgamıştı. Yadırganmayacak gibi değildi ancak bunlar kötülüğün simgesi haline gelen insanların yaptıklarının devede kulak kalan kısmıydı.

Açıklamaları yadırgamaya devam etti Evin. "Eğer tebessüme bu kadar aç iseler neden kötü anlamlar çıkarıyorlar ki?"

Revenk, Evin görmediği için zarar görmesin diye birçok ortamdan uzak tutan anne babasının bu tutumuna bugün hak verdiği kadar üzülüyordu da. Keza bu Evin'in insanları tanımasına engel olmuştu. "İnsanlık bu evrendeki en farklı ve en tehlikeli varlıktır. İnan bunu kendimiz dahi çözemedik."

"Sen bu evreni mi sevmiyorsun?"

"Öyle demeyelim de," diyen adam belli belirsiz gülümsedi. "Nasıl desem ben pek insan sevmem, güzelim."

Evin kıkırdadı. Nasıl pek insan sevmezdi? "O zaman bize olan sevginden şüphe mi etmemiz gerek?" Gülerek sorsa da ciddiydi. Sevmek güzeldi ve zararına henüz uğramamıştı. Şayet Revenk'e kavuşmasaydı, zararın kuyusuna düşecek bir daha çıkamayacaktı. Belki de haklıydı. İnsanlardan çok fazla zarar görmediği için biraz tozpembe bakıyordu.

"Aklını peynir ekmekle yemediysen eğer şüphe etmeni gerektirecek bir durum yok. Ha yok ben illaki senden şüphe edeceğim dersen, seve seve gösteririm sana."

Evin tehdidi iyi algılamıştı. Gülerek yanağını öptüğü adamın göğsüne kafasını yasladı. "Peki," diyen kadın gülümsedi. "Beni sevmek nasıl bir şey?" Yanıtını nefesini tutarak bekledi.

"O kalbimin en büyük kabahati."

Evin çenesini yukarı doğru kaldırdı. Kocasına cevabı hevesle öğrendiği ters bir bakış atmak olmuş, böylece Revenk'i güldürmüştü.

"Yalnız ters bakış atmak da ayrı yakışıyormuş sana."

Evin kıkırdadı. "Onu nasıl öğrendim biliyor musun?"

"Aslan mı öğretti?"

Başını hafifçe çevirip kocasına baktı. "Hayır. Sizleri net görmeye başladıktan sonra sürekli tepkilerinizi, davranışlarını, hareketlerinizi izledim. Her hareketinizi yalnız kalınca kendimde deniyordum. Aslan ile yine atışıyordunuz. Sana ters bir bakış attı. Sen de ona, 'Bana öyle ters bakışlar atma,' dedin. Aslan da inadına attı. Sonra odaya gittim. Ters bakış atmaya başladım kendime aynada. Öyle öğrendim."

Revenk'in yüksek kahkahası odada yankılanırken Evin de onunla beraber gülümsedi. Kendi haline günlerce gülebilirdi. Lakin mecburdu. Bir şeyler öğrenmek için süreli denemesi gerekiyordu. "Sonra ne yaptım biliyor musun?"

"Ne yaptın?"

"Anne sana ters bakış atacağım bak bakalım olmuş mu, diye sordum. Anneme saatlerce ters bakış attım. Pratik yapmam gerek, Revenk. Öğreneceğim çok şey var. "

Karnı gülmekten ağrımıştı adamın. "Yemin ederim felaket bir kadınsın."

"Daha neler neler yaptım bir bilsen."

"Beni ne korkutuyor, Evin biliyor musun?"

"Ne hayatım?"

"Asıl evde Mizgin gibi bir felaket var. Acaba sana neler öğretecek?"

Bu sefer kahkaha atan Evin oldu. Bunu kocasına söylemeyecekti ama korkusunu anlıyordu. Mizgin ile konuşurken dostu hep neler yapacaklarını anlatıyordu. Evin ayak uyduracağından emindi ve Revenk'in başı baya yanacak gibi görünüyordu. "Dostum hakkında düzgün konuş."

"Yengemi çok seviyorum. Bir nevi onun sayesinde evlendik, Evin. Yaptıklarını asla unutmam. Ama felaket olduğunu da göz ardı edemem."

"Delinin teki değil mi?"

"Delinin teki."

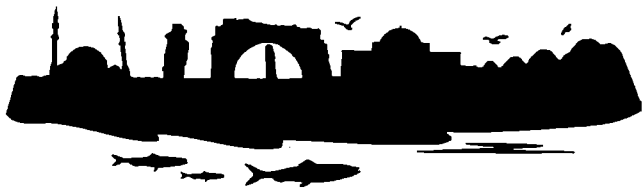
Revenk kollarını karısının beline sıkıca sararken alnına bir öpücük kondurdu. Oğluna bakarken sessizce öylece etrafı izlediğini gördü. Canına huzur veren en kıymetlileri yanı başındaydı ve sağlıklıydı. Huzur artık onunlaydı. Hem de her anlamda.

"Sözün kısası, Evin'im; sen ve oğlum hayatımın anlamısınız!"

"Revenk bu hayatı benimle yaşamak istediğin için teşekkür ederim. Sen olmasaydın başaramazdım. Sana günlerce konuşabilir, teşekkür edebilirim. Hiç sıkılmam, yorulmam. Ama sana sarılınca, şu güzel gözlerine bakınca söyleyeceklerimi bile unutuyorum." Gözlerini görmek için kafasını kaldırdı. İki farklı rengi Revenk hep anlatır, biri senin biri benim rengim, derdi. Evin o gözlere bakarken ikisine ait olduğunu görebiliyordu.

"Seni seviyorum, Revenk."

Seni sevmeyi seviyorum. O adamı, varlığını, sevgisini, kalbini bütünüyle seviyor ve saygı duyuyordu. Revenk onun yoluydu. Evin'in yürümeyi en sevdiği, en güvenli yoldu.

Final

Başladığı Yerden Bitti

Beklemek ne büyük sabır ve metanet istiyordu. Senelerdir bekledikleri mucize yaklaşık bir sene önce gerçekleşmişti. Evin doğumundan iki ay sonra büyük ve sancılı bir operasyon sonrası görme yetisine kavuşmuştu. Nihayet bugün Amerika'dan dönüyorlardı ve konağa varmalarına dakikalar kalmıştı.

Aralarında Evin, Revenk, Gülistan Hanım ve Aslan eksikti. Geri kalan Şahmaran ailesi bahçede toplanmış, heyecan ve sevinç içinde yine sabırsızlıkla gelişlerini bekliyordu.

Mizgin ve Rezan kapıya yakın durmuşlardı. Dilşa annesinin kucağında kekini iştahla yerken, kadın ve adam onu izleyerek huzura eriyordu. Mizgin arada kuru kekle zorlanmasın diye muzlu sütü içiriyordu.

"Neyi bekliyorum, Rezan biliyor musun?"

Soluğundan heyecanın aktığı kadını, ellerini arkasında birleştirmiş ağırlığını bir ayağına vererek süzüyordu. Dilşa'ya gözleri tekrar kaydığında istemsizce gülümsedi. Kekten büyük ısırık koparıp ağzını doldurmuştu. Rezan elini uzatıp şişirdiği yanağını parmağının tersiyle sevdi. Bu sırada karısına sormayı ihmal etmedi: "Neyi?"

Mizgin kızını sımsıkı tutarken, kendinden emin edasıyla omuzlarını dikleştirdi. "Evin içeri girdiğinde ikimizi yan yana görecek ya, bu kadar mükemmel bir çift oluşumuzu fark edecek ve diyecek ki vay be tam da Mizgin'in dediği gibi varmış!"

Artık ne merak ettiğini, ne düşündüğünü kestirmek Rezan için güç geliyor ve bir çaba da sarf etmiyordu. Çenesini sallarken, kızının yanağını parmağının tersiyle sevmeye devam etti.

Mizgin kocasının gülümseyip terslememesiyle şaşırmıştı. "Bakıyorum heyheylerin bugün üstünde değil. Hayırdır?" Sorunun sonunda imayla göz kırptı. Rezan Ağa haftalardır çekilmez bir öfkeyle

ailesine hayatı, kızı ve karısı dahil zehir ediyordu. Bitmek bilmeyen bir toprak kavgasının içine düşmüşlerdi. Kan çıkmadan sonuçlanmasını bekledikleri dava gün geçtikçe kızışıyor, beraberinde Rezan Ağanın öfkesi de hararetle şahlanıyordu.

Sormasına gerek var mıydı gerçekten? Evin az sonra bu kapıdan içeri girecek ve ilk defa onları görecekti. Amcasının günlerdir sabırsızlığını ve mutluluğunu gölgelememek için elim bir mücadele vermişti. Bugün o öfkeyi rafa kaldırmıştı Rezan. Sadece bahşedilen mucizeye ortak olmak istiyordu.

Elini indirip tekrar arkasında bileğinin üstüne koydu. Dilşa'ın ağız dolusu gülüşünü alınca öne doğru eğilerek yanağını öptü. "Kuzenin geliyor, kızım. Bakalım onu sevecek misin?"

Muzır gülüşüyle kocasının omzuna hafif bir omuz darbesi attı. "Benim kızım yüce gönüllü ve sevecendir. Aynı annesi gibi insan ayırmaksızın sever sayar. Ben onu bugünlere kolay kolay getirmiyorum. Sürekli Siyabend'in fotoğrafını telefondan gösterip bak kardeşin diyorum. Ki geldiğinde onu hemen tanıyıp benimsesin."

"Çok düşüncelisin."

Kinaye mi yapıyor yoksa gerçekten öyle mi düşünüyor karar veremeyen Mizgin sorma gereği duydu: "Bu bir iltifat mıydı yoksa kinaye mi?"

"Düşünceli bir davranış sergilediğini söylediğime göre demek ki iltifat etmişim. Anlaman için alt yazı mı geçmem gerekiyor?"

"Evet! Çünkü bu ara geçtiğin alt yazılarda bile öfken ve azarların var. Senin bugün iltifatlarını anlamamamı mazur gör. Malum hepimizin psikolojisini kıymetli öfkenle bozdun." Şikâyetine son vererek tek kaşını kaldırdı.

Teessüf eden ifadesini kadından sakınmadı Rezan. "Sen Mizgin Şahmaran'sın. Ben leb demeden leblebiyi anlardın. Hayırdır, paslandın mı yoksa?" Adamın gür sesinde ince bir alay tınısı vardı.

Küçümseyen ve alaya alan adama cevap vermesini de bilirdi. Ancak Şahmaran konağının kapısı açılınca Mizgin'in dili tutulmuştu. Diz bağlarının çözüldüğünü hissediyordu. Evin gelmişti!

"Şükürler olsun!"

Yadê Piroz'un nidası nutku tutulan aileyi kendine getirdi. Bütün gözler kapıya kenetlenmiş, kimse yerinden kıpırdamadan bekler vaziyette durmuştu. Bir yıldır görmedikleri Revenk ve Evin'i nihayet göreceklerdi. Kapının eşiğinde ilk Aslan göründü. Kollarını iki yana açarak otuz iki diş sırıttı.

"Beni özlediniz mi?"

Yadê Piroz sorusunu duymazdan gelerek aksi sesiyle karşılık verdi: "Evin nerede?"

Aslan'ın gülüşü duyduğu soruyla bozuldu. Yüzü düşen genç adam gözlerini devirdi. "Ulan insan torununu böyle mi karşılar?" Ellerini cebine koyarak gözlerini ailesinin üzerinde gezdirdi. Sabırsız bekleyişi baktığı her yüzde daha çetin gördü. Evin onlardan daha heyecanlı ve meraklıydı. Fotoğraflardan kimseyi görmek istemediğini söylemişti. Şimdi herkesi canlı canlı görecek ve bilhassa kendisi tanıyacaktı.

Dilber Hanım kollarını açtı. "Ben sana kurban olurum oğlum benim."

Aslan annesine doğru koşar adımlarla ulaşırken, bütün bakışlar yeniden kapıya döndü. Evin ve Revenk'i yan yana kapı eşiğinde görünce kalabalıktan derin bir uğultu yükseldi. Kimse olduğu yerden kıpırdayamadı. Yüzünde gülücüğü ve gözlerinde birikmiş yaşlarla herkesi tek tek izleyen Evin'e odaklanmışlardı.

Evin bekleyen her bir suretin üzerinden gözlerini tek tek gezdirdi. Şimdi yaşlardan bulanık görüyordu. Elindeki mendille dikkatli bir şekilde biriken yaşları sildi. Kapının eşiğinde kucağında bir kız çocuğuyla beraber bir kadın ve adam duruyordu. Yaşları genç olan bu çift Mizgin ve Rezan idi. Hep telefondan sesini duyduğu Dilşa kendisini merakla izliyordu.

Görme-tanıma eylemine devam etti. Kapının uzağında tam karşısında Aslan'ın kolunun altına aldığı kadını süzdü. Böyle sarıldığına göre annesi Dilber Hanım'dı. O da herkes gibi ağlayıp gözyaşlarını siliyordu. Hemen arkalarında ve uzaklarında bir kapının önünde duran iki genç kadın gördü. Onlar muhtemelen Sema ve Özlem idi. Gülüşü giderek derinlik kazanıyor ve büyüyordu. Merak ettiği herkesi bugün görebiliyordu.

Yaşlardan görüşü tekrar bulanıklaşınca mendille yeniden sildi ve bakışlarını iki kadından çekerek bir yerde toplanan kalabalığa çevirdi. Küçük bir oğlan ki bu kardeşi Diyar idi. Kafasını yana yatırmış Evin'in içini ısıtan sevimli bir gülücükle seyrediyordu. Yanında ondan daha büyük iki genç kız duruyordu. Onlar da kız kardeşleri Zarin ve Rozan olmalıydı. Hangisinin Zarin hangisinin Rozan olduğunu bilmiyordu. Hemen arkalarında epey yaşlı ve küçük boyuyla bir kadın duruyordu. Eliyle tutunduğu uzun ve başı eğimli bir sopa vardı. Bu hep dayak yedikleri bastonuyla Yadê Piroz idi. Evin bastona tekrar bakınca güldü. En çok o bastondan nasibini Revenk almıştı.

Gözleri arkalarında dağ gibi duran adama kaydı. Dağ gibi duruşu bir üfleseler kırılacaktı. Zira yaşlara boğulmuş, titreyen çenesine güçlükle hâkim oluyordu. Evin babasını hayranlıkla izledi. Evin derken sevgisini, bütün şefkat cümlelerini sadece kızım sözcüğüyle dile döküşünü, dünyaları verirmiş gibi sarılışını kendini bildi bileli hisseden Evin Şahmaran bugün o dağ gibi adamı kendi gözleriyle canlı canlı görebiliyordu.

İri yapılı uzun boyunu, ak düşmüş saçları ve gür bıyıklarını, gömleğini az biraz zorlayan göbeğini süzerken hayranlığı arttı. İnsanlar boy, kilo, renk, duruş olarak birbirinden o kadar farklıydı ki. Çirkinlik ve güzellik kavramına göre ayırt etmelerini canice buluyordu. Görmenin ne kadar yüce ve muazzam olduğunu bilselerdi, utanırlardı. Haydar Şahmaran onun babasıydı ve ağlarken de çok güzel görünüyordu.

Evin ayaklarının ona doğru süründüğünü hissetti. Bütün benliği babasına odaklanmıştı. Sanki gözlerini çevirse anın büyüsü bozulacaktı. Babası ameliyat olduğunda yanına gelmemişti. Bana gören gözlerinle kendin geleceksin, demişti. Evin neden gelmediğini ameliyat olduktan sonra anlamıştı. Gözleri açılamaz korkusunu yenemediğinden gelmemişti. Destek olmadığı için kızından af dilemiş, Evin gönül koymadığını ve onu anladığını açıkça belirtmişti.

"Baba."

Haydar Ağa kendisine gelen kızına koşmamak için verdiği mücadeleyi baba dediğinde kaybetti. Çocuklarının önünü açmasını istedi, yolu açıldığında koşar adımlarıyla kızına ulaştı. Kollarını açtığında Evin kimsenin yardımına ihtiyaç duymadan boynuna atlamıştı. Haydar Ağa bir senedir görmediği kızını sımsıkı sardı. Özlediği kokusunu içine çekti.

"Evin'im... Canım kızım..."

Gönül ferahına bugün ulaşmıştı. Önünü ardını kollamaktan an olsun vazgeçmediği kızı için arayıp bulamadığı çözümler sonlanmıştı. Bugün bizzat şahit olmak yüreğinin sancılarını sonlandırmıştı. Daha fazla nefesini harcayamadı. Kızını koklayıp sarılmak Haydar Ağa için yetersiz geliyordu. Konuşmak, heyecanını ve sevincini paylaşmak istiyordu. Kalbi bu heyecanı kaldıramayacak gibiydi.

"Babam." Tutuşunu kaybetmekten korkarcasına sıklaştırdı. "Seni çok özledim. Hepinizi çok özledim."

Haydar Ağa yüzünü görmek istiyordu. Nasıl baktığını, ne gördüğünü duymak istiyordu. Kızından gönülsüzce koparak yüzünü avuçladı. Yaşlarını silmeyi bile akıl edememişti. Boğazını ufak bir

öksürükle temizlerken belli belirsiz gülümsedi. "Hep yolunu gözledim, kızım."

Evin hüngür hüngür ağladığından konuşamadı. Önce içinde biriken bütün acıları sökmeliydi. Kavuşmanın bu denli yıpratacağını kestirememişti. Babasıyla kavuşmanın zor olacağını kendine telkin edip durmuştu. Ancak ağladığını görmek onun için kolay olmamıştı.

Evin hemen arkasında kalan babaannesini fark edince ona döndü. Herkesle uzun uzun hasret giderecek, onları uzun uzun izleyecek, senelerdir görmediği her günün acısını çıkaracaktı. Yüzü çizgilerle kırışmış, sürmeli gözleriyle izleyen kadına sarıldı. Kokusunu içine çekti. Herkesi kokusundan tanırdı. Yürürken ayak seslerinden bilirdi. Seslerini duymadan kimin geldiğini dikkat edince anlardı. Hepsi geride kalmıştı. Yaşlı kadına sarılan Evin, gözün açık geleceksin oradan biliyorum, dediğini hâlâ net hatırlıyordu. Yine böyle kapıdan ağlayarak uğurlamıştı. Bugün yine ağlayarak karşılıyordu.

"Giderken de ağlıyordun, yadê, geldim hâlâ ağlıyorsun."

"Gidişin umut gözyaşıydı, gelişin sevinç gözyaşı, yavrum. Şu ahir zamanda Allah bana senin gördüğün günleri de gösterdi ya, ben daha bir şey istemem."

Evin, yaşlı kadının canını yakarcasına sarılınca Yadê Piroz inledi. "Keça kere!" Korkuyla geri çekildi Evin. Ne olduğunu soramadan Yadê Piroz aksi sesiyle payladı: "Ciğerimi söktün."

Revenk'in arkadan yükselen sesiyle kıkırdadı Evin. "Daha yeni yoldan geldik. Hemen başladın huysuzluğuna." Kocası asla korumaktan vazgeçmiyordu. Böylece Yadê Piroz'un şimşeklerini üzerine almayı başarmıştı. Muhtemelen onun istediği de buydu. Zira gelmeden önce babaannesiyle uğraşıp çıldırtacağını kendisi söylemiş hatta Aslan ile birlik kurmuştu.

Evin arkasında kalanlara henüz dönmemişti. Sırasıyla bir arada olanlara gidiyordu. Bu sefer önüne Rozan ve Zarin düştü. Biri diğerinden daha uzun ve biraz yapılıydı. "Rozan?" diye seslendi Evin belli belirsiz. Kız kardeşi ağlamakla gülmek arası bir ses çıkarınca doğru tahminde bulunduğunu anladı. Yanındaki ince, orta boydaki de Zarin idi. İki kız kardeşi düşündüğünden, hayal ettiğinden çok daha güzeldi. Annesi ve kendisine bakıp onları çok kez hayal etmişti.

Rozan ve Zarin aynı anda sarılınca Evin geriye sendeledi. Üç kız kardeş gülüşerek sımsıkı sarılmışlardı. İzleyen herkesin ağlama şiddeti büyüdü.

Haydar Ağa kızını kardeşleriyle baş başa bırakıp torunu Siyabend'i görmek için çoktan yanlarından ayrılmıştı. Karısı, yeğeni ve

damadına hoş geldin demiş, onlarla da hasretini gidermişti. Sonra da bütün ilgisi torununa kaymıştı.

Evin, haylaz ve yaramaz kardeşini hırpalayarak sevmişti. Ensesini gıdıklamış, yanaklarını parmakları arasında sıkmış ve hiçbir şekilde itiraz almamıştı. Tadını çıkara çıkara onunla uğraşmıştı. Dilber Hanım'a sarıldığında ufak çaplı bir çekingenlik yaşamıştı Evin. Revenk'in anneme iltifat etmeyi unutma, güzel kadındır, deyişini unutamıyordu.

Onun nazarında herkes güzeldi ve Evin herkesi kucaklamak istiyordu. Hiç bıkmadan, doya doya kucaklamak, yorgun düşene kadar izlemek istiyordu. Öyle de yapacağından emindi.

Özlem ve Sema'yı güzellikleriyle övüp güldürdükten sonra sırtını ilk döndüğü çifte ulaştı. Rezan ve Mizgin'e. Dilşa'yı, Aslan'ın aldığını görünce dudağını büzdü. Önce onu koklamak istiyordu. Sıranın ona geleceği kesinliğiyle eltisi ve kuzenine tekrar dönerek gülümsedi. Ağlamaktan ziyade katıla katıla gülüyor, yüzünü avucuna gömüyordu.

"En çok ikinizin yan yana duruşunu merak ediyordum."

"Ben de ikimizi yan yana görünce nasıl bir tepki vereceğini."

Mizgin ve Evin arasındaki samimi ve sevimli diyaloga Rezan çenesini salladı. Amcasını ağlatan her şeyden nefret ederken bugün sevmişti. Evin bir destek almaksızın kendi ayaklarının üzerine basarak güvenle yürüyor, gülüyor ve güldürüyordu. "Hoş geldin, Evin." Kuzenine kolunu uzattı.

Evin uzattığı koluna uzanarak, beklemeden sarıldı. Rezan ona ağabeylik yapmış, her sorununda yanında olmuş, doktor doktor babasının peşinden koşmuş ve bir gün olsun şikâyet etmemiş, üstelik şikâyet etmesine de izin vermemişti. Sarılışında hissettiği o şefkatli ağabey hissini yine tadınca burnunun ucu sızladı. "Hoş buldum, ağabey." Titreyen sesiyle güçlükle konuştu. Kokusu hâlâ aynıydı. Tavrı ve o sert kabuğun altındaki merhametle yüklü adam hâlâ aynıydı. Sadece fiziksel yönlerini bilmiyordu ve ilk gördüğünde de etkilenmişti.

Evin geri çekildi. Rezan'dan gözlerini kaçırarak Mizgin'e yaklaştı. İstemsiz gülen kadın birbirlerine sımsıkı sarıldıklarında gülüşmeleri kahkahaya dönüşmüştü. Evin döktüğü gözyaşlarının sonunda ya Revenk ya Mizgin sayesinde gülüyordu ve bu hiç değişmemişti. Birbirlerinden koptuklarında sulu sulu öpücüklerin ardından uzaklaştı Evin. Gözlerini ailesinin üzerinde tekrar gezdirdi. Az önce ağlayan Şahmaran ailesi şimdi gülümsüyordu.

Tarama testi Rezan'ın üzerine kaydığında son buldu. Aslan, Revenk ve Rezan arasında en dikkat çekici ve cezp edici olan Rezan idi. Evin düşüncelerini saklamaya niyetli değildi. Mizgin'e doğru hafif eğildi.

"Yalnız Mizgin turnayı gözünden vurmuşsun!"

Mizgin neyi kast ettiğini anladığından kasılarak gülümsedi. "İşte sahada beklediğimiz hareketler."

Hemen iki adım ötesinde duran Revenk yengesi kadar hoşnut olmamıştı. Gözlerini devirerek kafasını çevirdi. Rezan ve Aslan'ın gülmemek için kendini zor tutuşunu fark edince homurdandı: "Dilşa'yı gördün mü, Evin?"

Kalabalık söyledikleriyle gülmüştü. Kıskançlığını çekinmeden sergiliyordu Revenk.

Yadê Piroz ayakta beklemekten yorulmuştu. "İçeri geçin oturun. Biraz daha ayakta kalırsam, benimle beraber mezara gelirsiniz."

Piroz Şahmaran'ın kesin tehdidi üzerine misafirhaneye ev ahalisi geçmişti. Evin babasının yanında oturmuş, Revenk ve Aslan annesinin yanında yerini almıştı. Siyabend teyzelerinin kucağında seviliyordu.

Evin istediği gibi onları silinmeyen gülümsemesiyle izliyor, soruları yanıtlıyor, ameliyat olduğu andan öncesi ve sonrasını anlatıyordu. Dilşa'nın Siyabend'i sevmesi ve severken farkında olmadan zarar vermesi Mizgin'i harekete geçirmişti. Kızını zapt edip nasıl seveceğini öğretiyordu.

Siyabend babasının kopyasıydı ve Mizgin ilk görüşte bunu dile getirmişti.

Evin ara ara suskunlaşıp, her ifadeyi merak ve ilgiyle süzüyordu. Yüz ifadeleri ve el hareketleri konuşmalarıyla bir miydi? Birse anladığı gibi miydi? Annesi, kocası ve kaynı üzerinde kendini denetleme görevini bugün kalabalığın içinde de devam ettiriyordu. Gülümsemekten çene kasları ağrımaya başlamıştı. Uzun yoldan geldiği için de epey yorgundu.

Babasının dinlen demesiyle ayaklanmıştı. Siyabend'i alarak Revenk ile misafirhaneden ayrılmıştı. Arkalarından Aslan izin isteyerek ayaklanmış ve Dilşa'yı yanında götürmüştü. Kalanlar ise sohbete devam etmişlerdi.

Mizgin sonrasında yanlarından ayrılmış, yemek için mutfağa geçmişti. Misafirhanede beraber akşam yemeği yiyeceklerdi. Ehemmiyetli bir yemek olacaktı. Evin'in mucizesini beraber bir ziyafette kutlayacaklardı ve Mizgin bunun için özen göstermişti.

Sofra kurulmuş, hazırlanan çeşit çeşit yemekler koyulmuştu. Şahmaran ailesi nihayet hep bir arada olmuştu. Kalabalık sofrada Evin'in kimseden yardım almadan her şeyi kendi alabilmesi, istenilen tabağı, tuzu, suyu uzatması yüzlerinde kederli ifadeler bırakıyordu. Senelerdir yapmak istediği her şeyi yapıyordu ve çok mutluydu.

Sofradan ilk kalkan Rezan Ağa olmuştu. Sigara içmek için soluğu dışarıda aldı. Siyabend de aralarına katıldığına göre sigarayı hep dışarıda içeceklerdi. Dilşa için dikkat eden adamın yükü iki katına çıkmıştı. Buna kardeşleri de dahildi. Kızının hâlâ uyanmadığını öğrenince yüzünü buruşturdu. Bu da demek oluyordu ki gece onları uyutmayacaktı.

Sofra el hızıyla kaldırılmıştı. Mizgin kızlara yardım etmiş, yüklerini hafifletmişti. Yemekten sonra çay ikramını yapan kadın kocasının hâlâ avluda oturduğunu öğrenince iki bardak çay doldurup tepsiyle beraber mutfaktan çıktı. Ev ahalisi yavaş yavaş misafirhaneden çıkıyordu. Basamakları çıkan kadın tırabzana dayanmış sigarasını içen kocasının yüzündeki ifadeyi yanına yaklaşırken dikkatle süzüyordu.

Sinirli ve aksi değildi. Homurdanıp durmuyor, dudağında o özlediği gülüşüyle aşağıdaki kalabalığı izliyordu. Öfkesi bugün durgun suları oynuyordu. Bu sakinlik kalıcı mıydı yoksa aldatıcı mıydı? Şimdi anlardı.

"Bugün mükemmel derecede sakin ve sevimlisin? Hayırdır biri mi öldü?"

Geldiğini gördüğü kadına dönmeden, çarptığı lafla derin bir iç çekti Rezan. Aylardır birini öldürmeden rahat etmeyeceğim, demeseydi karısı bugün biri öldü diye sevindiğini düşünüp yüzüne vurmazdı. Sigarasını dudağının arasından üfleyerek kadına döndü. Çayı alırken sordu:

"Biri ölse sevinecek adam mıyım ben, Mizgin?"

"Bilmem, sen öyle diyordun."

"Hayır, güzelim kimse ölmedi. Sorunu hallettik."

Hayretle ağzı açık kaldı Mizgin'in. "Aylar sonra toprak davanız kanla sonuçlanmadan bitti yani?" diye sorunca Rezan olumlu yönde kafasını salladı. Mizgin tepsiyi ikisinin arkasında kalan masaya bıraktı.

Evin'in gelişiyle yüzü gülen kadın, kocasının aylardır çektirdiği eziyetin son bulduğunu söyleyerek kanatlarına dokunup Mizgin'i uçurmuştu. Şimdi sevinçten hüngür hüngür ağlayabilirdi. "Artık o öfkeli, günümüzü gecemizi bize zehir eden Rezan Ağa olmayacak yani?"

Taş atmaktan vazgeçmeyen kadına manidar bir bakış atarak çayından ikinci yudumu aldı. Artık o öfkeli Rezan olmayacaktı. Sırtına binen bütün yüklerden bugün kurtulmuşlardı. Bir aksilik, bir sorun, bir acı olmadığı müddetçe bugün kafasını yastığa rahat koyacaktı.

Şahmaran konağında gün muazzam geçmişti.

Misafirhaneden çıkanların gülerek ve sohbet ederek, ara ara birbirine sataşarak birer birer dağılışını izlerken hissettiği huzurun hazzını zevkle yaşadı. Sıkıntılardan ötürü nükseden baş ağrıları, korku dolu bekleyişler ve umutsuzluk bitmişti.

Rezan ailesini huzurla izlerken, Mizgin dingin yüzüyle gülümseyen kocasını hayranlıkla süzüyordu. Böyle kalsa Mizgin gıkını çıkarmadan izler ve an olsun şikâyet etmezdi. Adam ailesinden huzuru alırken, kadın kocasından alıyordu.

"Çok güzelsin."

Kadının sesiyle kafasını sağ tarafına çevirdi adam. "Anlamadım?"

"Çok güzelsin, diyorum." Büyülenmiş gibi fısıldadı Mizgin. "Bugünü tarihe yazmak gerek. Sanki sıkıntılarımız bitti gibi, Rezan. Gülen yüzüne hasretim ne zamandır."

Onlara çektirdiklerini hatırladıkça vicdan azabı çekiyordu Rezan. Sürekli öfkeli ve gergindi. Dolayısıyla gülecek, güldürecek bir zaman bırakmamıştı. "Bitti, güzelim. Yarınlar bizim."

Çayını bardağa bırakırken yüzüne bakmadığı adama bir taşı daha attı. "Tabii sen ani öfkelerini bırakırsan, yarınlar bizim olur." Kendine hak verir gibi konuşmaya devam etti: "Pek inancım yok ama bakalım. Yaşayıp göreceğiz."

"Beni bu kadar öfkeli hepi topu iki defa gördün. Biri ilk aylarımızdı, ikincisi de bu olay. Abartmıyor musun sence?" Abarttığını öne sürerek düşüncesini belirtti ve atacağı üçüncü taşı bekledi.

Bu geceyi kavga etmeden geçireceklerinden emindi. Zira Rezan Ağa hâlâ şaşırtıcı derecede sakindi. "Seni tanıdığım günden beridir soğuk, taş gibi sert ve ne hikmetse hep öfkelisin. Değişmiyorsun, Rezan, hep aynı öfken."

"Beni küçüklüğümden beridir tanıyormuşsun gibi konuşma. Yedi yirmi dört yanımda değildin. Sadece denk geldiğimiz için biliyorsun bu kadar."

Mizgin ağzında acı bir tat bırakan sözlerine gözlerini devirdi. "Sen şaka mısın? Hatırlayamadığın toplantılarını bana sorar oldun. Seni tanımadığım konusuna değinemezsin bile, Rezan, komik olursun. Bunu ben söylesem hadi neyse." Kocasına bir bakış attı. "Malum beni görmezdin."

İşte karısı da bu konuda yanılıyordu. "Emin misin? Belki sandığın gibi seni görmezden gelmemişimdir." Rezan evlendiklerinden beridir söylemek isteyip sakladığı bir anıyı anlatmak istedi. "Aslında ben de sana bir şey itiraf etmek istiyorum, Mizgin."

Mizgin heyecanla bedenini Rezan'a döndürdü. "Öyle mi? Nedir?"

"Şeyin düğününü hatırlıyor musun? Hasip Ağanın oğlu Rıdvan'ın düğününü."

Mizgin kimden bahsettiğini biliyordu ama düğünü hatırlamıyordu. "Düğünü hatırlamıyorum, Rezan." Alnı düşünmekten kırışan kadın bir türlü o düğüne ait anıları anımsayamıyordu.

"Düğünde kırmızı yöresel bir elbise giymiştin. Saçların upuzundu. Halayda Mehmet'in elini tutuyordun."

"Valla ben her düğünde damadın elini tutuyordum sen beni gör diye. Elini tutmadığım damat kalmadı Urfa'da."

Rezan'ın itiraf bombası bu şekilde patlamıştı. "Fesuphanallah, şimdi beni gerçekten delirtecek." Elindeki çay bardağını sıkıp karısına ölümcül bir bakış attı.

"Ama ne yapayım. Sen damadı izler yanında beni görürsün, fark edersin diye yapıyordum. Adım, damadın kız kardeşi neredeye çıktı bir ara. Hep senin için katlandım bunlara."

"Helal olsun ne diyeyim. Madalya takayım istersen?"

Mizgin eliyle kovuşturdu. "Yok, sen bana ödül olarak yetersin." Güldükten sonra devam etti: "Eee ne oldu orada? Çarpıştık mı? Hatırlamıyorum bir şey. Gerçi öyle bir şey olsa kendimi unuturum, o anı unutmam. Hep öyle bir hayalim vardı. Seninle bir gün çarpışalım, sen benim belimden tutup yakalayacaktın, göz göze gelecektik o an, sen bana âşık olacaktın, beni hep düşünecektin."

Motor çenesini çalıştıran ve nefes almadan konuşan karısını sorusuyla böldü Rezan."On beş yaşındaki kıza?" Boş gözlerle karısını izledi. Bu kadın hâkimiyetini elinden alıyordu. "Emin misin? On beş yaşındaki kıza âşık olacaktım?"

"O körpecik halimle bile bakılacak derecede güzel ve sevimliydim. Tabii sen görmek istemedin. Neyse sonra ne oldu?"

"İzin verirsen anlatacağım."

"Tamam, sustum."

Rezan güvenmedi. Her şekilde konuşacaktı. "İşte o zaman bakışlarını fark ettim. Sürekli beni gözlerinle taciz ediyordun. Dedim bu kız ne yapıyor? Önce bir etrafımı kolaçan ettim. Acaba benim dışımda birilerini mi izliyor diye. Yok, izlediğin tek kişi benim. Sonra şey dedim, acaba birilerine mi benzetti?" Anlatırken gözlerini bahçeden ayırmıyor ve el işaretlerinden asla vazgeçmiyordu.

"Yok, o da değil. Beni izliyorsun. Sonra nasıl sinirlendim. Ben de seni izlerken buldum kendimi. Acaba bakıyor mu hâlâ bakmıyor mu diye? Düğün boyunca seni izledim. Eve gidene kadar sürdü. İki gün boyunca onun öfkesini içimden atamadım." O anları yaşayan adamın sesi hafiften sertleşmiş, bakışlarına o günün kızgınlığı sirayet etmişti. Karısına inanamayarak bakıyordu. Kadını sevindiren cümlelerin sonunda üzüleceği bir çift cümleyi daha sarf etti: "Seni Mahmut ağabeye soracaktım. Sonra unuttum zaten."

Mizgin'in bütün sevinci kursağında kalmıştı. "Aşk olsun. Ben unutulacak kadın mıydım?"

"Yapacak bir şey yok, Mizgin, unuttum. Kafam dağınıktı, aklıma bile gelmedin bir daha."

"Yazıklar olsun! Senin için onca hazırlığıma, onca heyecanıma, o günlerime lanet olsun." Hızını alamayan Mizgin hatırladığı bir anıyı daha gün yüzüne çıkardı. "Peki bizim okulun kimsesiz çocuklar için hazırladığı toplantıya gelmiş miydin? Ben de oradaydım, sırf sen gelirsin diye."

"Ulan baban da seni her yere gönderiyormuş. Girmediğin bir evim, bir şirketim kalmış."

Mizgin çocuksu edasıyla sırıttı. "Yok, eve girdim ama daha sıra şirkete gelmedi." Ona da sıra gelirdi. "İşte o toplantıya geldin mi? Ben seni görmedim."

Rezan o toplantıyı hatırlıyordu. "Yok, gelmedim. Gelseydim seni orada görür hatırlardım. O toplantı düğünden sonraydı, iyi hatırlıyorum."

Mizgin elleriyle alkış tuttu. "Huhuu iltifat ettin."

"Güzel kadınsın vesselam. Ama o yaşta hiç ilgimi çekmiyordun."

Mizgin hayal kırıklığıyla soludu. "Yani o kadar güzel konuştun, sonunda yine burnumdan getirdin. Hep kırıcı, hep üzücü, hep umut yıkıcı."

"Harbiden, Mizgin," dedi, anlam veremediği tek şey buydu. "Okula o kadar geldim, gittim. Seni ne gördüm, ne fark ettim. Hiç dikkatimi çekmedin. Yani o kadar bakıyordun, bir düğünde fark ettim. Onun dışında yani, ne bileyim hiç görmedim."

Mizgin derin bir iç çekip acıyla ofladı. "O da senin odunluğun işte. Sana daha ne yapabilirim. Sen körmüşsün, ben bahtsız bir güzel."

Rezan gülerek kafasını salladı. Her şey bir berdelle başlamıştı ve âşık olduğu adama berdelle varmıştı. Hayatın nereden bağlayacağı, nereden koparacağı meçhuldü. Yazılan neyse, yaşanılan hayat oydu.

Kötü başlangıçlar mutlu sonlara dönüşmeyi hak ediyordu. Başarabilenlerin arasında Mizgin ve Rezan vardı. Onların hikâyesi acı ve kırıklarla doluydu. Pes etmemenin, savaşın, direnişin sonu birbirini seven iki yüreğe dönüşmüştü.

Kaybedenlerden olma korkusuyla geçirdiği her gecenin sabahında umuda sarılan bir kadın olmuştu. Kadının umuduna sarılan adamın taştan kalbi şekillenmişti.

Mizgin vazgeçmemişti.

Rezan kadını itmişti ama asla kaçmamıştı.

"Hikâyemiz kötü başladı ama güzel devam ediyor değil mi, Rezan?"

"Savaşmaktan yorulmayan bir kadın sayesinde değil mi, Mizgin?" Her zaman her yerde bunu açıkça ilan edecekti Rezan. Mizgin'in savaşı sayesinde bugün elinden tutuyordu. Karısının dibine yaklaştı. Burnunu çekerken, kısık ve tarazlı sesiyle kendisini anlamsızca izleyen kadının yüzüne üfledi:

"Çocuk için çalışmalara başlamaya ne dersin? Dilşa yalnız büyümesin."

Mizgin sessizce güldü.

***

"Evin?"

Kapı ağzından Evin'i çağırdı Revenk. Siyabend'i kucaklayıp, sabah sevgisini aşılamıştı. Ablalarının ve Rojin'in geldiğini öğrenmişti. Aşağıda onu bekliyorlardı. Bugün pazar idi ve şirkete koştur koştur gitmeyeceklerdi. Dün gelmek isteyen ablaları yol yorgunu olacakları için rahatsız etmek istemediklerini söylemişlerdi. Revenk bugün hep beraber olacakları için sevinçliydi.

Avluda koşar adımlarıyla kendisine gelen karısının kucağına oğlunu bıraktı. "Yakışıklı oğlunu giydirmen gerek. Malum benim zevkimi beğenmiyorsun. Halalarının karşısına böyle çıkmasın." Gönül koyduğunu ucundan hissettirdi Revenk.

Evin gülerek Revenk'in göğsüne hafif bir sertlikte vurdu. Ağzını açacağı sırada Rezan'ın sesi işitildi: "Dilşa."

Revenk heyheyleri üstünde olan ağabeyinin Dilşa'ya bağırmasından hoşlanmıyordu. Aylardır uğraştıkları davanın sonlandığını da dün gece öğrenmişlerdi. Hâlâ bu öfke nedendi?

"Ne oluyor?"

Evin derin bir nefes verdi. "Dilşa araba için ağlıyor. Rüzgâr, Ro-

jin'i getirdi. Dayısıyla gitmek isteyince Rezan ağabey izin vermedi. O da arabaya binmek için direniyor. Ağabeyin delirmek üzere."

Revenk odadan eşyalarını alıp çıktı. Avluyu geçip merdivenleri inerken babasının kucağında ağlayan yeğenini izledi. Çok inatçı bir kızdı. "Ne istiyor benim güzelim?" diye sordu Revenk. Ağabeyinin kucağında ağlayan kızı çekip aldı. Dilşa ağlamaktan vazgeçmiyor, üstelik arabaya doğru eğiliyordu.

"Tamam, bir tur attıralım. Böyle ağlatmaya ne gerek var, ağabey?"

Rezan kaşlarını kaldırdı. "Alışıyor, Revenk. Zar zor unutturduk geçen ay."

O da doğruydu. Ama bu hale gelmesinde en büyük etken babasının ta kendisiydi. Bu daha Dilşa'nın iyi haliydi. Mizgin kızını şımartma demekle haklıydı. Siyabend'e istediği her şeyin olmayacağını öğretmekte kararlıydı Revenk. Amerika'ya gitmeden önce gördükleri yetmişti.

"Yine neden toplandınız buraya?"

Haydar Şahmaran'ın sorusuyla kafalar ona dönmüştü.

Aslan arabaya yaslanmış, olayları keyifle izliyordu. "Valla Dilşa Hanım arabaya binmek istiyor, amca. Babası izin vermiyor. Dilşa arabaya atlıyor, babası git diyor. Dilşa arabaya ağlıyor, babası sus diyor. Dilşa gelmekte diretiyor, babası götürmemekte ısrar ediyor."

Aslan durumu aktarırken, ellerini bir Rezan'ın, bir Dilşa'nın, bir de arabanın üzerinde gezdirip durmuş, Haydar Ağa yeğeninin ellerini takip etmekten ne dediğini anlayamamıştı. Aslan'a kızgın bir bakış atarak Rezan'a döndü.

"Ne istiyorsun Dilşa'dan, Rezan?"

Aslan eliyle arabayı işaretledi. "Arabayı istiyor, amca." Gülmemek için dudağını ısırdı.

"Lan yürü git, it oğlu it!"

Aslan kahkaha atarak arabadan uzaklaştı. Amcası geldiğine göre Dilşa gidiyordu. Şimdi sıra Berivan ve Mihrivan ablalarının çocuklarını birbirine düşürerek, kavga çıkararak eğlenmesindeydi. Hepsini amca azarlamasından geçirdikten sonra sırasıyla oyun oynayacaklardı. Aslan onları çok özlemişti. Hepsini odada toplamış, onu beklemelerini söylemişti.

Rezan kızını bir türlü sakinleştirmediği için gergindi. "Amca gözünü seveyim, şu kızı al. Sussa ancak senin yanında susar."

Haydar Şahmaran damadına getir işareti yaptı. "Üzeri temiz mi, Mizgin?"

Mizgin gözlerini kırpıştırdı. "Evet, altı da temiz. Kahvaltısını yedirdim."

Ağlamaktan gözleri kızarmış küçük kızı Revenk kollarına teslim eder etmez susmuştu. Yanağını ıslatan yaşlarını silerek, "Hadi kızım gidelim, dışarıda gezelim. Senin babandan kimseye hayır yok bu ara," göndermesini yaptıktan sonra Dilşa ile beraber konaktan ayrıldı.

Rezan sabır çekerek merdivenlere doğru yürüdü. Aylarca ne çektirmişse, aylarca yüzüne vurarak acılarını çıkaracaklardı belli ki. Merdivenlerin ortasında Siyabend'i alarak kuzenine sonra gelip almasını söyleyerek yeğeniyle beraber çıkmıştı.

Aslan yeğenleriyle oynamaya, Revenk görmediği ablalarının yanına giderken, Evin ve Mizgin bahçede kalmıştı. Bu sabah kahvaltıdan önce biraz muhabbet edebilmişlerdi ve Evin'in sorgu suali bitmediğinden Mizgin onunla yalnız kalmak istiyordu.

"Görümcelerimiz bu gece bizde kalacaklar. Artık yarına kahvelerimizi sen yaptığında sohbet ederiz."

"Neden kahveyi ben yapıyorum?"

"Revenk çok güzel pişirdiğini çıtlattı bana."

Evin utanarak gözlerini kaçırdı. "Bu adam hayatı bazen fazla hızlı yaşıyor."

Fark etmediği yahut fark edip dile getirmediği gerçeği Mizgin vurguladı. "Asıl o adam bundan sonra hayatını yaşayacak. Hem de hızına seni de ortak ederek!" Görmesi için Haydar Ağadan sonra en büyük çabayı Revenk vermişti ve umudunu yıkmamıştı. Yıkmadığı umudu onlara ışık olmuştu.

"Bu arada kızlar için sen yemek yapmak istiyormuşsun. Bu bilgi de doğru mu?"

Evin pes edercesine gözlerini büyüttü. "Bunu kim sana ne ara söyledi?"

"Annen söyledi. Biz dedikodu yapmayı özledik, Evin. Bilmiyorum farkında mısın aylardır Aslan ve annen yanımızda değil. Sen ve Revenk bir seneden fazladır yoksunuz. Elin dolu geldin. Benim de ondan yararlanmamı istiyorlar, sağ olsunlar."

İstemsiz kahkaha atan Evin eltisinin omzuna hafif bir yumruk attı. "Mizgin!"

Omzuna attığı darbeyle tek kaşını kaldırdı. Bunları da öğrenmişti. Revenk'in öğrettiğine kalıbını basardı. "Bu adam sana bu kadar zaman diliminde daha neler öğretti?"

"Bilsen şaşar kalırsın."

"Akıllı kadınsın, hemen kavrıyorsun."

"Yöntemleri çok farklı ve beni etkiliyor."

"Revenk seni hep etkiliyor."

"Görmeden öncesiyle sonrası birbiriyle kapışır."

"Hangisi kazanır?"

"Görmeden öncesi tabii ki."

İki kadının yan yana yürürken tutturduğu özel sohbet oturma odasının önüne geldiklerinde son bulmuştu. Yarın devam edeceklerdi. İçeri kalabalığın arasına karışmışlardı. Siyabend'i soran görümcelerine Rezan Ağanın aldığını söyleyerek sabırsızlıklarını katlamıştı Evin.

Evin'in hâlâ gördüğüne alışamadıklarından dolayısıyla korkularından ve sürekli tembih etme huylarından kolay kolay vazgeçemiyorlardı. Her gelen uyarıya Evin sımsıcak gülümsemesiyle, görüyorum cevabını verip, kendi işini kendi hallediyordu. Kuzenleriyle ameliyatını konuştuktan sonra kardeşinin Siyabend'i getirmesiyle emzirmiş, halalarına teslim ederek mutfağa geçmişti.

Mizgin yardımına koşarken, Mihrivan denetleme için başına dikilmeye gitmişti.

"Bu kadın hiç büyümeyecek. Nerede ona ekmek çıkacaksa, oraya koşuyor," diyen Berivan ablasının çocuk ruhuna isyanla değindi. Siyabend'i yer yatağının üzerine yatırmış, sevgiyle izliyordu. Şükür ki Revenk baba olmuş ve karısının sağlık sorunu çözülmüştü. "E Revenk baba da oldu. Aslan'a kız bulamadık hâlâ?"

Yadê Piroz bıkkınlıkla nefesini verdi. "O eşeğin oğlu ille de evlenmeyeceğim diyor. Dün dedim oğlum sevdiğin varsa, ağabeyin amcan burada. Söyle onlara biz gereğini yaparız. Bana yok, diyor. Hayatımı yaşayacağım, diyor."

Rojin gözüne birini kestirmişti ama annesi ve babaannesinin nasıl bir tepki vereceğini bilmediğinden ötürü çekiniyordu. Yine de söylemek uygun olur düşüncesiyle hareket etti. "Benim aklımda biri var ama."

Bütün bakışlar kendisine dönünce Rojin gözlerini yeğenine çevirdi. "Kudret halanın kızı Vildan. Bizim aileyi..." Cümlesi Yadê Piroz'un ve annesinin acı dolu nidasıyla son buldu. Evet, anlaşıldığı üzere dile getirmek pek uygun değilmiş!

"Valla seni Vildan'la evlendiririm, Aslan'ı evlendirmem!" Bastonunu torununa doğru ayarsızca salladı Yadê Piroz. Rozan ve Zarin korunmak için aynı anda babaannelerinden uzaklaşmıştı.

Berivan kardeşinin düşüncesine destek çıktı. "Vildan'ın nesi varmış, yadê? Güzel, alımlı, terbiyeli..." Cümlenin devamını annesinin kızgın bakışlarıyla sonlandırdı. Bilmedikleri bir şey mi olmuştu?

"Vildan'ı almak isteyen adam başkadır. Hem Aslan asla kabul etmez, adını anmamıza bile kızar. Kızım siz kardeşinizi tanımıyor musunuz?" Kimleri kimleri düşünüp, üzerine konuşup vazgeçmişlerdi. Oğlunun evlenmeye niyeti olsa ucundan bir mesaj verirdi zaten.

Rojin ve Berivan oflayarak geri çekildi. Yakın zamanda bir düğün olacakmış gibi görünmüyordu.

Dışarıdan gelen çığlıklar üzerine oturma odasına oturan kadınlar yerlerinden zıpladı. Ne olduğunu anlamayan ev ahalisi korkuyla odadan fırladı. Sesler mutfaktan geliyordu. Evin'e bir şey mi olmuştu?

Gülistan Hanım koşarak mutfağa vardı. Kapıdan girdiklerinde Evin, Mizgin, Mihrivan, Sema ve Özlem'in bir şeyin başında toplandıklarını gördü. Yüreği ağzında atan kadın nefes nefese sordu: "Ne oldu, Evin? İyi misin?"

Beş kadın aynı anda döndü. Elinde düdüklü tencereyle, her an ağlayacakmış gibi bakan Evin kafasını salladı. "İyi değilim, anne!" Nitekim öyle de oldu. İyi olmadığını söyler söylemez gözlerinden yaşlar aktı.

"Ne oldu yavrum anlatsana, çatlatma insanı." Ne olduğunu anlamayan kadın korkuyla titreşen gözlerini bir kızında bir de elindeki düdüklüde gezdiriyordu. Düdüklü için ağlayacak hali yoktu. Mizgin ve Mihrivan onu kıracak bir şey söylemezdi.

"Eti yakmışım," deyip dudaklarını birbirine bastırdı Evin.

Kadının eti yakmasına ağlamasına inanamadı Dilber Hanım. "Evin?" diye hayretle sordu. Ancak tepkisi yanlış anlaşılmış olmalıydı ki gelinin yaşları çoğalmış, anında açıklama yapma gereği hissettirmişti.

"Yenge ben yemeği yapacaktım ya. Mizgin etin rengi değişince piştiğinden emin olursun ama arada tadına bak tam pişsin, dedi. Rengi değişince emin olamadım tadına baktım." Ağlamasına ara vererek tane tane anlattı.

Kadını dinleyen kalabalık, "Eee," diyerek devamını anlatmasını istedi.

"E ben de biraz daha pişsin diye ocakta bıraktım. Kapağı kapalı olduğundan kontrol de edemedim. Koku gelince anladım. Düdüğü bir açtık, bütün etim yanmış." Elindeki düdüklü tencereyle kafasını yukarıya kaldıran kadın hüngür hüngür ağladı. "Allah'ım aç kaldık!"

Dilber Hanım elindeki düdüklü tencereyi alıp ona tebessümle yaklaştı. "Kızım senin daha etin ne budun ne? Her şey bir anda olacak diye bir şey yok. Her şeyi yavaş yavaş öğreneceksin. Şimdi dı-

şarıdan isteriz, sorun olmaz." Yaşlı kadın Mizgin'e baktı. Kafasıyla sen hallet derken genç kadın onay verip telefonunu alarak mutfaktan sessizce çıktı.

"Çok özür dilerim, yenge. Ben öyle oluyor sandım."

Berivan omzuna anlayışla dokundu. "Hatırlarsın, Evin, ben pilavı yapmayı öğrenene kadar on kere lapa yapıp yedirttim size. Kimse bir günde âlim olmuyor."

Mahcupluğu katlanan Evin kimseye bakamadı. Hevesle girdiği işten başarısız çıkmıştı. Ne kimseyi yanıltmak ne kendini beceriksiz görmek istiyordu. Elinin alışması ve azminin katlanması için girişmişti. Omuzları çökmüştü. "Hepinizi aç bıraktım."

Üçüncü destek Mihrivan'dan geldi. "Aman Evin gören de son yemeğimiz sanacak. Evde etten bol ne var. Hem dışarıdan isteyecekler. Başka bir gün bize yine yaparsın. Hem o zaman tam alışmış olursun."

"Mizgin!"

Rezan Ağanın seslendiğini işiten Dilber Hanım kızına baktı. "Rojin'im ağabeyine bak. Mizgin telefondadır hâlâ."

"Tamam, yadê," diyen kadın mutfaktan ayrıldı. Bahçeye geçince ağabeyini aradı. Avlunun tırabzanlarında bekliyordu. "Ne oldu, ağabey?" diye sordu Rojin.

"O çığlıklar neydi?"

Kollarını iki yana açan Rojin, "Bir şey değil, ağabey," diyerek endişesini giderdi. "Evin yemeği yakmış, ona bağırıyordu."

Rezan kaşlarını çatarak kardeşine çıkıştı. "Yemeği neden ona bıraktınız? Kadın daha dün geldi. Mutfağa girmesinin ne acelesi vardı?"

Azarı işiteceğini düşünmeyen Rojin yüzünü astı. "Kendisi yapmak istedi. Biz zorlamadık. Hem heves etmiş, niye kıralım?"

Homurdanan Rezan ne diyeceğini bilemedi. Evin'e kızmak istedi. Önceliği bol bol dinlenmekti. Gözlerini dinlendirmesi gerektiğini biliyordu. Aşırı sıcak ve soğuktan, tozdan, buhardan uzak durması gerektiğini doktoru söylemişti. Dikkatsizlik yapma lüksü yoktu. Yine de hevesini kırmak istemediğinden sustu. "Bana bir kahve yapıp çalışma oturmasına getirir misin, güzelim?"

"Hemen," diyen Rojin adımlarını tekrar mutfağa çevirdi. Herkesi bıraktığı gibi bulunca gülümseyip tezgâha vardı. El çabukluğuyla ağabeyine kahveyi hazırlayıp pişirmişti. Mutfaktaki yanık kokusunu Evin'e hissettirmemeye çalışsa da Evin farkındaydı. Pişen kahveyi tepsiye koyup mutfaktan çıktı. Adımlarına dikkat ederek

yukarıya çıktı. Ağabeyinin çalışma odasına girdi. Odada bulamadığı adamın balkonda olduğunu görünce kapıyı arkasından kapatıp rotasını balkona çevirdi.

Ağabeyinin yanına vardığında tepsiyi balkondaki masaya bıraktı. "Senin için bol köpüklü yaptım."

Rezan kardeşinin sesini duyduğunda elleri cebinde ona döndü. "Ellerine sağlık." Bir elini çıkarıp hafifçe eğilip kahve fincanını aldı. Rojin'in heyecanla onu beklediğini fark edince gülümseyerek bir yudumu aldı. "Tam da babamın sevdiği gibi olmuş."

Genç kadının gülüşü yüzünde daha da büyürken huzurla nefesini bıraktı. "Tam da senin sevdiğin gibi yapmışım. Bugün babam sensin."

Rezan gülümserken kahvesini içmeye devam etti. Bakışlarını kardeşinden çekip Urfa topraklarına tekrar döndü. Bugün bütün ailesi toplanmıştı. Hatta ailesine yeni katılan üyelerle. Bir babası yoktu. Babasının burada olmasını isterdi. Bahçede koşuşturan torunlarını görmesini, onları sevip onlarla oynamasını, Haydar amcasının Dilşa ve Siyabend'i alıp sakinleşsinler diye gezdirmesi gibi daha birçoğunu babasının da yaptığını görmek isterdi.

"Ne düşünüyorsun?" Rojin ağabeyinin yamacında yerini aldı.

"Şimdi bize, çocuklara bakınca keşke babam burada olsa diye geçiriyordum içimden. Burada olup bahçede koşuşturan torunlarını görmesini isterdim," dedi. Duygularını saklamak istemedi Rezan. Babasını zaman zaman sadece kardeşleriyle konuşuyordu. Onlar dışında birilerinin acıyan gözlerle bakmasını sevmiyordu.

Rojin kafasını omzuna yaslarken dolan gözlerini görmesini istemedi. Ağabeyi gibi duygularını dışa vurup üzmemek için ufak bir yalanı savurdu. "Keşke olsaydı ama şu an o kadar da üzülmüyorum. Bize baba yokluğunu aratmadın. Ne sen ne Haydar amca." Üzülmediği konusunda yalan söylemişti.

"Doğru, Haydar Amca çok çekti bizden." Onun amcadan ziyade bir baba olarak onları koruyup kollayışını asla unutamazdı Rezan. Hâlâ da babaları gibi onları sevip sayıyordu.

"Tabii senin peşinden az koşmadı." Rojin yaptığı şeyleri hatırlatmaya çalıştı. Rezan Ağanın serseriliğinden az çekmemişlerdi. Efendi ve saygın duruşunu bir ortama girince kaybediyordu. Ağırbaşlı bildikleri Rezan bir telefonla bertaraf olmuştu.

"Doğru, adamı genç yaşında kendimden bezdirdim."

"Ulan Rezan bir gün senin yüzünden kanser olacağım, derdi hep. O isyanları aklımdan hiç çıkmıyor."

İkisi aynı ayda gülümseyince Rezan elindeki kahve fincanını hafifçe eğilip masaya tekrar bıraktı. Kardeşine dönerek, kolunu omzuna yaslayıp onu kendisine doğru çekti. "Ben de az çekmedim senden."

Daha neler der gibi baktı Rojin ağabeyine. "Asıl ben çok çektim senden. Sırf bana kızma diye yaramazlık dahi yapmıyordum çocukluğumda. Komşunun çocukları yapardı. Suç benim üzerime kalırdı. Ağa kızısın kimse sana kızmaz, diyorlardı."

"Sen sanki bu önceliği kullanmadın."

"Tamam, birazcık kullanmış olabilirim. Ama hiç kimse senin karın kadar yaramaz değildi. İllallah getirirdi hepimize. Mizgin gelince herkes korkardı." O anları hatırladıkça rengi değişiyordu. Öğretmenler bile çoğu zaman Mizgin ile baş edememiş, Cengiz'i veya Mesut'u çağırmışlardı.

"Ona ne şüphe."

"Urfa'da dövmediği çocuk kalmamıştı neredeyse."

"Aynı okulda okudunuz, nasıl biriydi?"

"Sana anlatmadı mı hiç?"

"Anlatmadan durur mu?"

"Çok fenaydı. Okulun hem en güzel kızıydı hem de kabadayısıydı. Yani haraç dahi kesseydi kimse ses etmezdi. Hazır cevaptı, kimseye lafını bırakmıyordu. Ayrıca haksızlığa tahammül etmezdi. Birilerinin ezildiğini, hor görüldüğünü görse o gün okulda kıyameti koparırdı. Hepimiz anlardık ki Mizgin yine avlanmaya çıkmış. Sevmediği kızları döverdi. O Jinda ve Sıdıka elinden az dayak yememişti. Bir keresinde onları ayırırken; çek o ellerini yoksa sen de nasibini alırsın, demişti bana."

Duyduklarının çoğu tatsızdı ve bildiği Mizgin idi. Ancak sondaki epey dikkatini çekti Rezan'ın. Karısının pek Rojin ile anısı yoktu ki anlatmazdı. "Sen ne yaptın?"

"Mizgin'in ellerine kaptıracak saçlarım yoktu. Geri çekildim."

Rezan kınarcasına güldü. "Sana hiç yakıştıramadım."

"Ama ağabey eli çok ağırdı. Gözü bir döndü mü pir dönüyordu. Kim kendini bile isteye Mizgin'in insafına bırakırdı? O iki kızcağız günlerce saçlarını tarayamamışlardı acıdan."

Mizgin gerçekten de dediği gibi haksızlığa gelen bir kadın değildi. Vicdanlıydı, sevecendi, neşeliydi. Bugün kardeşini affetmişse bu Mizgin sayesinde olmuştu. Onun verdiği mücadeleyi vermeye ailesindeki kimse cesaret edememişti.

"Seni nasıl affettim biliyor musun? Daha doğrusu sana olan öfkem nasıl dindi?" Kardeşini kollarının arasına alarak çenesini başına yasladı. Kardeşinin bir kolunu beline sardığını hissedince tebessüm etti.

"O gün Mizgin elinde telefonla yanıma geldi. Şunu okusana çok güzelmiş, dedi. Verdiği yazıyı okudum. Allah kulun işlediği günahtan pişmanlık duyduğunu bilir bilmez daha kul tövbe etmeden onu affeder, yazıyordu. Kalbim ürperdi o an, Rojin. O an kendime dedim ki; Allah bile kulunun günahlarını affediyor, Rezan, sen kimsin ki affetmiyorsun!"

Rojin dolu gözleriyle ağabeyine baktı. Her şeyi konuşmanın zamanı gelmişti. Hiçbir zaman açıklamaya cesaret edemediği sebebini bugün ağabeyiyle paylaşacaktı. Onu anlayacağından kuşkusu yoktu.

"Ha kırgınlığım geçti mi? Geçmedi ama affettim seni." Başına öpücüğünü bırakırken sessizce fısıldadı: "Seni özlüyordum."

Kafasını tekrar göğsüne yasladığında ıslanan gözleri ağabeyinin gömleğini ıslatıyordu. "Kaçmadan önce Evin ile çiftliğe çok giderdik. Ata biner, gezerdik. Bir gün tekrar gidince Berdan ile karşılaştık," derken ağabeyinin bedeninin kasıldığını hissetti Rojin. Lakin bu devamını anlatmasına engel olmadı. "Ama anlaşmalı bir karşılaşma değildi. Tamamıyla tesadüftü. Bir şeyler duymuş, insanların dedikodularından kaçmak için de kendini çiftliğe atmış o gün. Beni gördüğü gibi yanıma geldi. Gelmesine şaşırdım. Evet, Evin görmüyordu ama hissediyordu, duyuyordu. Ayrıca birileri görür korkum vardı," deyip derin bir nefes aldı.

"Neyse geldi işte, konuşmak istediğini söyledi. Evin anladığı için geri çekildi. Bizden birazcık uzaklaştı. Berdan başkalarının da istemeye geldiğini duymuştu. O zamanlar isteyenler çoktu. Sen herkese hayır diyordun. Milletin ağzı senin cevabının aksini konuşuyordu. Rezan kız kardeşini başka bir aşirete verecekmiş dedikodusu yaymışlardı."

Rezan bunu duymuştu daha sonra ama pek umursamamıştı. Onun için önemli olan kız kardeşi ve ailesiydi. Dışarıdaki insanların konuşmasını hiçbir zaman umursamamıştı. En azından o zaman umursamamıştı. İleri gitmedikleri müddetçe leşlerinde boğulsun derdi.

"Berdan'a öyle bir şey olmadığını anlattım. Benim rızam olmadan beni kimseye vermeyeceğini biliyordum. Ama insanlar o kadar çok emin konuşmuş ki Berdan inanmıştı. Zor sakinleştirdim onu. Sonra bana..." Söylemeye dili varmadı. "Bana... Sarıldı... Ben onu

çok seviyordum... Özür dilerim, bunu sana söylemeye çok utanıyorum ama ben onu çok sevmiştim. Sarıldık, sonra da ayrıldık. Eve döndük, döndüğümüz akşam Eda bize geldi." Eda, babasının amcasının kızıydı. Zaten her şeyi o başlatmıştı.

"Bizi çiftlikte görmüşler. Berdan ile sarıldığımızı da. Bana demediğini bırakmadı. Utanmadın mı başka bir adama sarılmaya, ağabeyin seni başkasına vermiş, dedi. Rezilsin, dedi bana. Onun ağabeyi de beni istemişti, vermemiştin. Ailesine her şeyi anlatacağını söyledi. Sen onları reddettin diye hırs yapmıştı. Benden nefret ediyorlardı." Anlattıkça hâlâ nasıl Eda'ya boyun büktüğüne inanamıyor, kendine kızıyordu.

"Eline koz geçmişti, ağabey. Beni herkese rezil edeceğine ant içmişti. Korktum, çok korktum. Fakat belli etmedim. Yapamayacağını söyledim. Ama o elindeki kozu sağlamlaştırmıştı. Fotoğrafımızı çekmiş. Ben ve Berdan sarılırken, arkamda da Evin duruyordu. Onun da benim yüzümden yanacağını biliyordum." Şimdi hüngür hüngür ağlıyordu.

"Beni tehdit etti daha sonra. Ya ağabeyi Emrah ile evlenmeyi kabul edecektim ya da beni rezil edecekti. Senden çok kortum. Amcamdan korktum. Yadê Piroz'dan, hepinizden çok kortum. Hem hayal kırıklığına uğratacaktım hem de adım çıkacaktı. Daha sonra eve gitti. Kararımı vermem için iki gün mühlet verdi. Dışarıdaki dedikodular yetmezmiş gibi bu da çıkmıştı başıma." Asıl olay bundan sonra başlamıştı.

"Berdan'ı aradım olayı anlattım. Her şekilde seni rezil edecek, o eve girsen bile sırf bana sarıldın diye sana gün yüzü göstermeyecek, dedi. Haklıydı, çünkü Eda daha bizi görür görmez akşamında bir bela gibi başıma çöktü. Kaçmayı teklif etti Berdan. Kabul etmedim. Sana her şeyi anlatmak istiyordum ama Berdan ile sarıldığımız o fotoğraf tüm açıklamalarımı çürütürdü. O an aklım başımdan gitti. Ne desem bana inanmazsın dedim. Daha sonra Berdan ile kaçtım. Her şekilde rezil olacaktım. Ya sevdiğim adama kavuşur öyle ölürdüm. Ya da sevmediğim bir adama varıp yaşayan bir ölü olurdum."

Rezan kız kardeşinin yüzünü avuç içine alarak önce gözyaşlarını sildi. Olaylar karşısında bu kadar sakin kalmak elbette kolay değildi. Ama o an ant içmişti. Eda'ya hayatı zindan edecek, kız kardeşine yaşattığı o kâbusları burnundan fitil fitil getirecekti. "Birini sevme diyemem, bu senin elinde olan bir şey değil. Ama sen bana ne zaman bir şey anlattın da ben sana değil de dışarıdaki insanlara inandım, Rojin?" Kız kardeşi nasıl bunu atlatırdı?

Hıçkıra hıçkıra ağlarken bir yandan da derdini anlatmaya çalışıyordu. "Biliyorum... Biliyorum... ama korktum. Korku o an insana her şeyi yaptırıyor. İntihar etmeyi dahi düşündüm, yapamadım. Seni hayal kırıklığına uğratmaktan çok korktum. Kaçarak yaptım da ama onu... Onu seviyordum."

Hiçbir zaman ne Rojin'e ne Berdan'a açıklama şansı vermemişti Rezan. Hoş kaçmasından sonra anlatsaydı da o öfke inanmasına izin vermezdi. Rezan'ın kaçışı kabullenmesi kolay olmamıştı.

"Ben babasına evet demiştim, Rojin... Bir yıl sonra ancak olur demiştim. Bunu biliyorlardı."

"Biliyorum, ağabey. Eda'nın tehdidi ve kozu her şeyi mahvetmişti. Berdan beni korumak istedi. Yemin ederim ki tek derdi beni korumaktı. Şırnak'ta Mehrebani Aşiretine sığındığımızda Merxas Ağa'ya her şeyi anlattık. O bile bize hak verdi. Çünkü o eve gelin gidersem gün yüzü görmeyeceğimi biliyordum."

"Buna izin verir miydim, Rojin? Sen kimin kızısın! Sen kimin kardeşisin? O köpekler kim oluyor da benim kardeşimi tehdit edip hayatını mahvedebiliyor?"

Rojin geri çekilerek ağabeyinin yüzüne acı acı baktı. Atladıkları asıl detay buydu. "Sen Mizgin'e kötü davrandığında ailesine tek kelime ettiğini duydun mu, gördün mü? Ben duymadım, bana seninle ilgili en ufak bir şey söylemediler. Hatta annemin ve Yadê Piroz'un, Haydar amcanın, Mizgin'i koruduğuna inandıkları için söyleyip durdular."

Rezan sustu. Rezan Ağa konuşamadı. Kardeşi doğru söylüyordu. Mizgin ailesine tek kelime dahi etmemişti. Ta ki evde silahlar patlayana kadar. Bazen aşağıdakilere dahi bir şey belli etmezdi. Rojin de yapmayacaktı. Eğer beni Emrah'a ver deseydi, verecekti. Kardeşi kimi istiyorsa onunla evlenecekti. Nedenini bilmeden bile bile ateşe atacak, o evde nasıl bir hayatı olduğunu bilmeyecekti.

İçi kan ağlarken, dışarıya mutluyum pozu verecekti. Mizgin gibi.

Şimdi daha iyi anlıyordu. Mizgin'in hayatını mahvetmişti Rezan. Lakin o kadın güçlü duruşundan asla ödün vermemiş, Rezan'ı bertaraf etmişti. Çektiği onca acıya rağmen!

"Bunun için kaçtım, Rezan Ağa. Kaçışımızın aslı budur. Berdel'in sebebi budur!"

Rezan Şahmaran kardeşini sakınırcasına göğsüne sakladı. Onun canını sıkanlara bedelini ödetecekti. Her hâlükârda Eda'nın kaçışı yoktu. Kurtuluşu da olmayacak, adil bir sistemle onu pişman edecekti. Ve bunun için sadece bir kadına ihtiyacı vardı. O kadını içinde anarken, sesini de hemen arkasından işitmişti.

"Kıskanmalı mıyım?"

Mizgin'in neşeli sesiyle sorduğu soruyu duyan Rojin, ağabeyinden koparak uzaklaştı. Ağlamaktan kızarmış gözleriyle yengesine baktı. "Ağabeyimle biraz dertleştik," diyebildi. Sebebini soracağından emindi. Belki ağabeyi de anlatırdı. Ancak Mizgin'e aylar önce sebebi kendisi anlatmıştı.

"Araf ağlıyor. Anne anne diye başımın etini yedi. Zapt edemedim artık." Yorgunca nefesini verdi Mizgin.

"Ben oğluma bakayım," diyen Rojin gitmeden ağabeyinin yanaklarına birer öpücük kondurdu. "Beni dinlediğin için teşekkür ederim," diyerek hızla balkondan ayrıldı. Araf çığlıklarını basmadan yetişmeliydi.

Mizgin'in sırtını dönüp gideceğini gören Rezan kolundan tutarak engelledi. Yüzünü döndürdüğü kadına göz kırptı. "Sen nereye?" Bir görünüp gitmek yoktu. Hazır aşağısı Evin ile ilgileniyorken, yokluğunu fark etmeyecekleri kadını biraz sevebilirdi.

"Aşağıya, sofrayı hazırlayacağım."

Kadını yanına çekti. Sırtını göğsüne yasladı. Bu esnada kokusunu içine çekip hasretini gideriyordu. Kollarını kollarının üzerine yerleştirerek onunla beraber aşağıyı seyretti. Yeğenlerinin uzaktan gelen sesi ve onlara eşlik eden Dilşa'nın kahkahası neşe veriyordu.

"Rojin sana kaçışının sebebini anlattı mı?""

"Evet," dedi Mizgin. Anlaşılan Rezan yeni öğrenmişti.

İşte o ihtiyaç duyduğu kadına bildirme vaktiydi. "Eda'ya gerekeni elbette yapacağım. Ama onun dışında karımın çok güzel işkence yöntemleri olduğunu duydum. Eminim benim vereceğim cezadan daha güzel bir cezan vardır."

Mizgin'in kahkahası uzun sürdü. "Vay, demek kuzenine ders vermemi istiyorsun ha?" Rüyasında görse hayra yormazdı Mizgin. Rezan ondan kuzenine ders vermesini istiyordu!

"Evet, bu konuda sana güveniyorum."

"Merak etme, o iş bende."

Rezan bu aralar kadının gönlünü hoş edecek itiraflarda bulunuyordu. Aslında Mizgin hep etrafındaydı, aslında onun farkındaydı. Ancak kabullenmediğinden hep içindeki sesleri bastırıyordu. "Madem bugün itiraf günü, sana bir şeyi daha itiraf etmek istiyorum."

Heyecandan gerilen kadın kocasına sokuldu. "Nedir?"

"Bunu kendimden bile sakladım, Mizgin." Heyecanını hissettiği kadına itirafında bulundu. "Evinize geldiğimde seni istemediğimi bas bas bağırdığımda penceredeydin. Seninle göz göze geldik."

Acı ve tatsız hatıralar yüzünü ekşitmesine sebep oluyordu kadının. "Hatırlıyorum o günü. Senden ilk defa o gün korkmuştum. Bana nefretle bakıyordun."

"O an içimden canını yakacağıma dair ant içmiştim. Sana hayatı zehir edecektim eğer evlenirsem diye. Sonra göz göze geldik, seni gördüm. Bir anda kendime şunu sorarken buldum; ya Rezan Ağa o kadın senin canını yakarsa, o zaman sen ne yapacaksın?"

Kalbindeki tekinsiz heyecanın durulduğunu hissetti Mizgin. Huzur aheste aheste bedenine yayılıyordu. Bu itirafın güzelliğine hayran kalmaması mümkün değildi. Ancak dediği gibi olmuş muydu? "Canını yaktım mı?"

"Rojinleri almaya gittiğimizde yine oradaydın. Sana dönüp canına okuyacağımı söylemiştim. Ama o an gördüğümde kesin emin oldum. Bir adım bile gerilemedin. Korkmadın, ağlamadın. Beni ezdin, geçtin." Kadını kollarının arasında yüz yüze gelecek şekilde döndürdü. Rezan eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Kocasının öpücüğünde hissettiği şefkatle mayıştı Mizgin. "Zehir ettiğime sevindim."

"Hem zehir ettin hem de yaktın." Başında şikâyet ettiği her şeye bugün şükrediyordu. Hayatın taktığı çelmeye iyi ki diyeceği aklının ucundan geçmezdi. "Ama iyi ki yaktın. Yoksa nasıl kalbi kör olan bu adamı aşacaktın!"

"Beni istemediğini duyduğumda ilk delirdim, Rezan. Gece kendimle baş başa kaldım ve sözümü verdim; beni isteyecek, seveceksin. Yoksa canını ben almaya gelecektim!" Onu da başarmıştı.

"Canımı almazdın da beni kaçırırdın gibime geliyor."

Mizgin'in şen kahkahası koca konakta tekrar yankılandı. Kendinden geçercesine gülen kadının boynu geriye düştü. Rezan uzanıp açıkta kalan boynuna bir öpücük kondurdu.

"Valla kaçırırdım. Hatta berdel hükmü verilmeseydi, anamı babamı alır seni ben istemeye gelirdim."

Bu delilikti ve daha onu yapacak kadar deli bir aileye sahip değildi. Rezan her halini sevdiği kadının bazen hastalık derecesindeki düşkünlüğünü yadırgıyordu. Lakin kendine dönüp baktığında haklı buluyordu. "Beni bu kadar sevme, kadın. Kalbe zararsın."

"Sizi sevmek benim için bir şereftir, Rezan Ağam!"

"Sizi sevmek, Mizgin Hanım, boynumun borcudur!"

Bu borcu ömrü boyunca ödemeye hazırdı.

Teşekkür

Berdel'in ikinci kitabıyla seriyi sonlandırdık. Töre serisi *Berdel* kitabıyla son buldu. Bu yolu bizimle yürüyenlere var oldukları için hep teşekkür ettik. Beraber başladık, beraber bitiriyoruz. Gerek okurlarımız, gerek dostlarımız, gerek iş arkadaşlarımız, gerek ailemiz...

Töre serisi adı altında bir aile olduk. Her şey *Emanet Gelin* ile başladı. *Kuma* ile genişledik ve *Berdel* ikinci kitabıyla buralara kadar geldik. Hâlâ genişleyeceğimize, aramıza yeni bireylerin katılacağına inancımız tam. Umuyoruz ki hep beraber oluruz.

Rezan ve Mizgin'in zorlu hayat hikâyesine tanık oldunuz. Zaman zaman sevdiniz, zaman zaman sövdünüz, isyan ettiniz, üzüldünüz. Sona geldiğinizde yüzünüzde sevimli bir gülümseme olacağından kuşku duymuyoruz.

Tükenmeyen sevgilerinize bir parmak bandırıyor ve nasipleniyoruz.

Yeni hikâyelerde, yeni maceralarda, soluk soluğa buluşmak üzere. Kendinize hep iyi bakın.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu